

Giới thiệu Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước

Truyện Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước kể về nữ nhân vật chính sau khi mất đi vì bị em họ cài bẫy, dẫn đến cái chết không ai khác có sự góp sức của chính người chồng trước cùng chân gối với cô.

Sau khi được trọng sinh cô trở về thời kỳ cách đây 10 năm. Sau đó, nguyên bản cô sống khiêm tốn, luôn luôn nhường nhịn cô em họ này, triệt để thay đổi: Người giỏi về giả bộ nhu nhược, ta liền làm cho cả thế giới đều biết được bộ mặt thật của người.

Lần này cô đã lường trước được mọi việc luôn tìm cách đối phó người em họ tàn ác kia. Nhất là tên chồng chân gối với cô hàng đêm sẽ phải trả giá gấp đôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Editor: Thiên Vi

Hôm nay thời tiết rất tốt, chính là thời điểm cuối mùa xuân đầu mùa hè. Trong trại an dưỡng, từ trong phòng hướng ra ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh sắc hôm nay thật rực rỡ và tươi đẹp. Thúy Liễu* lắc lư, nhân viên công tác một thân bạch y, đẩy xe lăn ở trong hoa viên tản bộ. Trên xe lăn là những bệnh nhân, người nào người nấy thần sắc cũng héo rũ.

(Thúy Liễu* : cảnh liễu)

Trong radio, giai điệu âm nhạc du dương, toàn bộ trại an dưỡng này, âm nhạc đều không ngừng tuần hoàn, thổi miên xung quanh, năm tháng yên bình lặng lẽ trôi.

Khương Sam bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm cô luyện vũ khúc cổ điển này, phải chú ý hình thần* vẹn toàn, chú ý tráng kiện* cao ngất, hàm súc phải mềm dẻo. Trong số các học sinh mà lão sư sở hữu, cô luôn luôn là học sinh nhảy tốt nhất. Thời điểm cô đứng ở hàng đầu tiên làm mẫu, cơ thể vận vẹo, cô chỉ cần giương tay một cái, chính là một bức cung nữ họa.

(Hình thần* : thần sắc khí mạo của con người)

(Tráng kiện* :khỏe mạnh, lực lưỡng)

Khương Sam phóng tầm mắt hướng ra phía ngoài, duyên dáng, chậm rãi có tiết tấu nâng tay lên đón những tia nắng hắt bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng xuyên thấu qua khe hở hắt lại đây, là một bóng dáng thô kệch, mập mạp trong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ tầm mắt. Trên mu bàn tay là rậm rạp chằng chịt các lỗ kim, bởi vì da của cô trắng nõn, lỗ kim mới cũ tụ lại một chỗ màu xanh tím ứ đọng, nhìn qua hết sức đáng sợ.

"Ăn cơm."

Giọng nói ôn hòa của Bạch Kỳ truyền đến.

Khương Sam không quay đầu lại, nhưng cô lại rõ ràng nghe được, tiếng mở cửa của Bạch Kỳ dừng lại trong một cái chớp mắt. Xuyên thấu qua tấm thủy tinh phản quang, cô có thể nhìn thấy biểu tình của Bạch Kỳ trong nháy mắt là trở mắt. Khương Sam thu tay, khóe miệng hơi nhíu nhíu.

Là ngại cô xấu người nhiều tác quái* đi.

(tác quái*: Quấy phá)

Bạch Kỳ trầm mặc ở trên bàn dọn xong đồ ăn, đẩy xe lăn của Khương Sam đến trước bàn ăn.

"Ăn đi."

Bạch Kỳ đang chuẩn bị ngồi xuống, di động của hắn lại đột nhiên vang lên. Bởi vì trong phòng quá mức im lặng, trong ống nghe của di động, thanh âm nhu tình cùng mật ý loáng thoáng truyền ra.

"Tiểu Bạch, anh như thế nào vẫn chưa trở lại a, em cùng đứa nhỏ đều đói bụng, ủy khuất chết, hiện tại con trai của anh luôn luôn đá em đâu!"

Bạch Kỳ xoay người tránh một chút: "Tại bạn."

Trong ống nghe cô gái lại hờn dỗi nói hồi lâu, Bạch Kỳ câu được câu không đáp lời. Khương Sam cũng không vội động đũa, cứ như vậy nhìn hắn. Trên

mặt Bạch Kỳ dần dần hiện ra chút đáng vẻ chật vật.

Cô gái như cảm giác được cái gì, giọng điệu cao hứng lập tức liền ngừng lại, thận trọng hỏi: "Tiểu Bạch, anh hiện tại.....Đang ở đâu vậy?"

Bạch Kỳ thấy Khương Sam nhìn mình soi mói, ngón tay cầm di động nắm thật chặt, hần không chút nào có ý tứ giấu giếm nói: "Ồ chỗ Khương Sam."

Trong điện thoại cô gái đầu tiên là không nói chuyện, tiếp đó, âm thanh nhỏ giọng khóc nức nở liền loáng thoáng truyền tới. Bạch Kỳ nhìn nhìn Khương Sam, chân mày thoáng nhíu, sau đó hần liền đi xa một chút thấp giọng an ủi, mãi lúc lâu sau, hần mới cúp điện thoại, lúc trở lại, hần có bộ dáng muốn nói lại thôi.

Khương Sam nhíu nhíu khóe miệng: "Khương Vi?"

Bạch Kỳ "Àn" một tiếng

"Ăn cơm đi, hôm nay là sinh nhật em, đều là những món ăn em thích ăn nhất."

Ngừng vài giây, Bạch Kỳ thấp giọng nói: "Khương Vi mang thai ."

"Ngô." Khương Sam từ chối cho ý kiến, lạnh lạnh nói: "Tôi biết."

Bạch Kỳ dừng lại một chút, nói tiếp: "Vô luận thế nào, trong lòng tôi chỉ có em"

(Thăng tra nam này già giồi đã man...ta bắn ta bắn ta bắn chết hần :shoot: :shoot: :shoot:)

Lúc nói những lời này, trên mặt Bạch Kỳ có một chút ôn nhu chợt lóe, vẻ mặt như thể ở trên mặt hần cực kỳ ít xuất hiện. Nhất là đối với cô, lúc nào hần cũng trưng ra một gương mặt đáng sợ.

Khương Sam gạt nhẹ khóe miệng, cô đối với câu nói này, đã từng tha thiết ước mơ. Nhưng bây giờ khi cô nghe được lại từ chối cho ý kiến. Cô hào tâm đề nghị một câu: "Nếu thích tôi như vậy, đem tôi đón về?"

Thần sắc Bạch Kỳ liền tối xuống, môi mím chặt.

Khương Sam đối với sự trầm mặc của Bạch Kỳ, cười châm chọc, không hề lên tiếng.

Tối qua lúc mười hai giờ, Khương Vi đặc biệt thừa dịp sinh nhật cô, đã nói cho cô biết cái tin tức tốt này a.

"Cô nhìn đi, tôi cùng Bạch Kỳ đưa nhò cũng đều đã có, cô bây giờ quán hần còn có công dụng gì đâu? Khương Sam, tôi cho cô biết, các người đã ly hôn, tôi nếu có thể đem cô từ Khương gia tiến vào trại an dưỡng này, tiếp theo tự nhiên tôi cũng có thể đem cô đưa đến địa phương khác đi. Nếu cô vẫn không biết hỏi cái, lần sau tôi ra tay, sẽ không khách khí như vậy đâu. Mỗi ngày truyền dịch uống thuốc, cô còn thoải mái sao? Ha hả, cô nhìn lại cô đi, cần gì phải cùng tôi cướp người đây. Biết rõ từ nhỏ đến lớn cô cái gì đều không tranh hơn được tôi, không phải là Bạch Bạch làm cho cô chịu tội sao?"

Khương Sam hào tâm nhắc nhở ả: "Bạch Kỳ là chồng trước của tôi, là cô cùng tôi cướp người."

Khương Vi khó thờ hần hần: "Khương Sam cô còn không muốn mặt mũi? Bạch Kỳ chạm qua một đầu ngón tay của cô sao? Tàn hoa bại liễu, chúng tôi bất quá là thương hại cô mà thôi! Tôi cho cô biết, Bạch Kỳ từ đầu tới cuối đều là của tôi! Cùng cô không có nửa đồng tiền quan hệ! Cái gì chồng trước với không tiền phụ*, tôi thừa nhận qua sao?"

(tiền phụ*: chồng trước)

Khương Sam thấy ả sinh khí, hình như là tâm tình cô cực tốt: "Ai quán cô thừa nhận hay không thừa nhận, cô xác định ở trong lòng Bạch Kỳ hần thật sự thích cô? Nếu không, chúng ta đánh cuộc, nhìn xem, ngày mai hần có đứng hạn đến trại an dưỡng nhìn tôi hay không?"

Thanh âm của Khương Vi sắc bén tức giận mắng: "Khương Sam cô đúng thật đủ ghê tởm, xấu người nhiều tác quái! Vô sỉ đến cực điểm, Bạch Kỳ mới sẽ không đến nhìn cô đâu, cái đồ đăng phụ*."

(đăng phụ*: Người đàn bà buông thả, ham thú vui xác thịt)

Khương Sam trầm thấp nở nụ cười. Tiếng nằng chừ của Khương Vi còn đang không ngừng điệp điệp bất hủ* truyền đến. ả tức giận như vậy, bất quá là ả biết chính mình thủy chung không có biện pháp hoàn toàn nắm giữ Bạch Kỳ ở trong tay ả mà thôi.

(điệp điệp bất hủ*: " 喋喋不休 - nói luôn mồm không thôi)

Cũng là, cô nhận thức hần nhiều năm như vậy, từ khi quen biết, mến nhau, kết hôn rồi đến ly hôn, thời điểm nào cô cũng không thể nắm hần trong tay đâu? Nếu thật sự cô có thể nắm hần ở trong tay, chính mình yêu hần nhiều năm như vậy, nam nhân kia làm sao có thể cùng em họ của cô ở cùng với nhau đây?

Khương Sam cúp điện thoại, lười nghe Khương Vi giận mắng.

Bạch Kỳ không đợi được bao lâu, rất nhanh liền bước đi. Hắn để lại một phần quả sinh nhật đã được đóng gói tinh xảo. Khương Sam đem món quà mở ra, chụp ảnh, sau đó là gửi cho Khương Vi. Phần quà kia Khương Sam cũng không thèm nhìn tới, cô tiện tay ném vào trong thùng rác.

Lúc chàng vạng, quả nhiên là Khương Vi nhìn không được, khí thế hung hăng chạy tới. Thứ nhất là không chút lưu tình nào tát Khương Sam một cái.

"Đồ đồ tiện! Cô như thế nào còn không có chết đi! Sống trên thế giới này chỉ làm ai đó ghê tởm? Mẹ nó, cô đến cùng còn không muốn mất mũi, lão công người khác cũng không biết liêm sỉ lung tung thông đồng* như vậy, Bạch Kỳ hẳn đối với cô thương xót, là thương hại cô, cô đến cùng có biết hay không, cô đến cùng còn đắc chí những gì! Cô cũng không soi gương nhìn lại mình, xem lại cái bộ dáng của cô đi, đó là mặt người sao? Trừ còn dễ nhìn hơn cô, tôi lúc này xem như muốn tìm người hại cô, người ta cũng không bằng lòng đi hại cô! Cô đã như vậy, như thế nào còn không có chết đi, cô như thế nào có thể sống như vậy a! Cô sống trên thế giới này đến cùng còn có ý nghĩa gì? Còn có ai nhớ đến cô, còn quan tâm cô sao? Cô cái đồ phế vật này!"

(thông đồng*: Chung nhau cùng làm việc gì)

Khương Sam bị đánh đến nỗi đầu lệch sang một bên. Khương Vi là một lão thủ*, cách một khoảng cách vừa đúng, Khương Sam cho dù có muốn phản kích cũng với không tới ả. Khương Vi hùng hùng hổ hổ không dứt, ả nơi nào còn có bộ dáng nhu nhược như chim nhỏ nép vào người khi ở trước mặt Bạch Kỳ đây. Lúc này, gương mặt của ả ta liễm mục* dữ tợn, hay tay đều là ma quỷ, lời nói tới ác độc trên thế giới.

(lão thủ*: 老手 - tay nghề giỏi nhiều kinh nghiệm)

(liễm mục*: gương mặt)

Nhưng lời ả nói ngược lại là sự thực, ả từng bước một đem Khương Sam chinh tới mức người không giống người quý không giống quý, không có một ngày là ả thôi không ngóng trông, có một ngày Khương Sam sẽ không chịu nổi mà trực tiếp chết đi.

Nhưng cô chính là bắt từ!

"Tôi cho cô biết, Bạch Kỳ yêu nhất đứa nhỏ, tôi mang thai đứa nhỏ của hắn, hắn đã đáp ứng tôi qua một thời gian liền mang tôi đi sang Italy, sinh ý của hắn mấy năm nay cũng chuyển dời đến bên kia, cô rất nhanh cũng sẽ không thấy được hắn. Cô còn thật cho rằng hắn để ý cô đâu? Cô chính là một người ghê tởm, bỏ đều bỏ không được, trói buộc người khác cô có biết hay không?"

Sắc mặt của Khương Sam vốn bình tĩnh, khi nghe đến đó có chút sừng sốt ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói: "Không có khả năng, hắn sẽ không đối với tôi như vậy, không có khả năng."

Khương Vi khó có thể lại được nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Khương Sam như vậy, dù cô bị bức đến mức này nhưng cô vẫn luôn là một bộ dáng đức hạnh kiêu ngạo. Nhìn thấy cô bức mình không thôi, nhất thời tâm tình ả sung sướng, hơi hơi ghé sát vào hơn một chút, ngọt ngào phủ lên bụng chính mình.

"Cô không biết, thời điểm Bạch Kỳ ở trên giường muốn có bao nhiêu lợi hại. Mỗi lần sau khi kết thúc đều ôm tôi, nói hắn đã lâu đối với tương lai đứa nhỏ mặc sức tưởng tượng, hiện tại nguyện vọng của hắn rốt cuộc đã được thực hiện, cô nói hắn có thể không đối với tôi ngoan ngoãn phục tùng sao?"

"Không có khả năng!" Khương Sam bặm mặt, thanh âm run rẩy: "Bạch Kỳ không phải là người như thế, cô đang gạt tôi!"

Khương Vi ghé sát vào hơn một chút, nếu không phải hôm nay ả quả thực thấy đắc ý, lại bị Khương Sam sinh khí không nhẹ nhất định muốn làm nhục ả một phen, Khương Vi hiếm khi sẽ khiến chính mình cách Khương Sam gần như vậy. Vì muốn biểu hiện lời nói của mình thêm chân thật, trên mặt của ả còn mang theo thần sắc thỏa mãn, ý vị thâm trường nói: "Bằng không cô cho rằng đứa nhỏ trong bụng tôi như thế nào mà đến? Hẳn thích nhất tại. . . A!"

Khương Vi còn chưa nói xong liền mạnh mẽ hét lên một tiếng, bụng ả đột nhiên truyền đến một trận đau nhức! ả mạnh mẽ hướng phía sau lui một bước, hai tay nhanh chóng bảo vệ bụng!

Nhưng đã quá chậm, ống chích trong tay của Khương Sam đã bị đẩy đến đáy, ống tiêm trống không, trên kim tiêm bên nhọn còn mang theo chút máu, nhìn đến phá lệ khủng bố.

"Cô cái đồ tiện nhân! Cô đã làm cái gì! Bác sĩ! Bác sĩ!"

Khương Vi hét chói tai hướng cửa chạy đi, cũng không biết trong ống chích của Khương Sam phóng cái thuốc gì, bụng ả quả thực là quá đau. Khương Vi đi lên không quá hai bước liền lao đảo ngã xuống đất, cùng lúc đó khí lực trên người kịch liệt giảm bớt, dưới đất đã bắt đầu phát hiện vết máu. Mà ả ta vì tra tấn Khương Sam, mỗi lần tới đều khóa trái cửa thật chặt, cửa này hiệu quả cách âm cực tốt, cuối cùng đây chính là thành bùa đòi mạng của ả.

"Không cần...Không cần, hải tử của ta, Khương Sam, cô cái đồ tiện nhân, nếu như, nếu như... Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cô! Bạch Kỳ sẽ giết cô, hẳn nhất định sẽ giết cô!"

Khương Vi tê tâm liệt phế* hồ, thanh âm đã dần dần suy yếu, rút đi lạnh khí*, trên trán, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống. Lại vừa một cơn cùng đau nhức, tra tấn ả thống khổ không thôi.

(Tê tâm liệt phế*: đau khổ tột cùng)

(Lạnh khí: Về lạnh lùng)

Khương Sam mặt không chút thay đổi nhìn Khương Vi phủ phục dưới chân của mình, thống khổ rên rỉ. Về sau? Không, cô nhìn lâu như vậy, như thế nào còn có thể để cho ả có về sau đâu?

"Cô hạnh phúc sao Khương Vi? Hao tổn tâm cơ cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, đem tôi tra tấn cho tới hôm nay chính là thành cái bộ dạng người không người quỷ không ra quỷ, nhưng cô biết chính mình mang thai, lại thời khắc nhất nhất còn không quên thông tri tôi, cô hạnh phúc sao?"

Khương Vi đã nói không ra lời, ánh mắt ác độc còn trừng Khương Sam, hận không thể đem cô thiên đao vạn quả*, ả chỉ hận tại sao mình không có sớm giết tiện nhân này, còn làm cho cô có cơ hội sống tới ngày hôm nay!

(Thiên đao vạn quả*: chém ngàn vạn nhát đao)

"Cô cướp đi của tôi hết thảy, thời điểm hiện tại không làm cho cô hạnh phúc đến chết, tôi như thế nào có thể xứng đáng, cô vì tôi làm hết thảy mọi chuyện đây?"

Khương Sam nhếch khóe miệng, ánh mắt bình tĩnh, Khương Vi ghét nhất cái loại vẻ mặt này trên mặt của cô. Phảng phất như mặc kệ ả lại lấy đi của cô hết thảy như thế nào, đều đối với cô không tạo ra được ảnh hưởng gì. Ả hận, nhiều năm như vậy ả hận Khương Sam, hận đến phát cuồng!

Khương Vi lúc này đã đau nói không ra lời, cùng với bụng co giật, một mảng lớn vết máu đã thấm ướt quần áo của ả. Như dự cảm đến cái gì, hai mắt của Khương Vi đều đỏ. Đây là đứa nhỏ ả không dễ dàng có được, đây là kỳ vọng cuối cùng của Bạch Kỳ, chỉ có đứa nhỏ ả mới có thể vẫn hỏi mọi chuyện! Tay ả run run, lấy chủy thủ đã được cất giấu trong bao, ả hoàn toàn bị kích thích đánh mất đi lý trí. Khương Vi hét lên một tiếng, dùng khí lực cuối cùng của mình điên cuồng phóng người lên, khuôn mặt dữ tợn ngã về phía của Khương Sam!

"Phốc xuy!"

Một tiếng vang nhỏ, chủy thủ cắm sâu vào trong cơ thể của Khương Sam. Khương Vi khàn giọng, hơi thở mỏng manh, ánh mắt điên cuồng: "Tiện nhân, tiện nhân, tôi muốn giết cô! Giết cô!"

Mặt của Khương Sam trắng bệch, trong lồng ngực truyền đến đau đớn cực hạn, làm cho thân mình của cô nhìn không được run mạnh. Ngay sau đó, đối diện với gương mặt Khương Vi đầy khoái ý, Khương Sam sững mặt, nhưng lại phá lên một mặt cười lớn. Cô nhìn Khương Vi phảng phất như đang nhìn một con kiến, dùng sức lực đẩy một cái.

Khuôn mặt Khương Vi đột nhiên vặn vẹo, bị hung hăng ném xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Khương Sam hoàn toàn không bận tâm, con dao vẫn hung hăng cắm ở trên người, vết máu nhanh chóng lan ra, ướt một mảng lớn trên áo.

Cô như là hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, thanh âm trầm ổn, nhẹ nhàng, chậm rãi, giọng ôn hòa làm cho người phải phát cuồng, từng câu từng chữ như đang gõ vào trong lòng Khương Vi.

"Cô làm gì phải nói vậy? Đồ của tôi, cô cuối cùng thì lấy được mấy phần đây?"

Biểu tình của Khương Vi trở nên vạn phần bi phẫn, ánh mắt của ả tán loạn nhìn Khương Sam cao cao tại thượng, cô ta đã thành bộ dáng này, vì cái gì? Vì cái gì còn có thể vĩnh viễn đều như vậy, một bộ dáng luôn trấn định!

Ả không cam lòng! Không cam lòng!

Ả tưởng tượng bây giờ ả sẽ đem cô ra để thiên đao vạn quả, ả sẽ lại hung hăng hướng trên người cô trạc thêm mấy cái lỗ thủng, nhưng ả lại đã hoàn toàn không thể động đậy.

Huyết chảy càng ngày càng nhiều, biểu tình trên mặt Khương Vi cũng càng ngày càng trở nên sợ hãi.

Ả bị tiêm cái gì đó, bên trong ống tiêm hình như là liều thuốc mê, nhưng nếu là thuốc mê lẽ ra ả đã sớm bất tỉnh, mà bây giờ, trên thân quả thực là quá đau, nhưng lại đem thần trí của ả làm cho cực kỳ thanh tỉnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của mình trôi qua, thống khổ mà tuyệt vọng.

Nhìn biểu tình cực kỳ thống khổ của Khương Vi, Khương Sam chết lặng giật nhẹ khóe miệng.

Cô đột nhiên liền nghĩ đến vì có thể có được cái ống chích nho nhỏ này, chính mình phải trả giá thật cao, trong mắt cô ánh lên một tia điên cuồng sát ý chột lóc.

Khurong Sam trầm ỏn, cô không chút do dự rút ra chủy thủ trên người, thân mình kịch liệt run lên một trận, máu từ vết thương điên cuồng phun ra, cô chán ghét, đem chủy thủ ném lên trên người Khurong Vi, nhắm chặt mắt, lại phảng phất không cảm giác được đau đớn trên cơ thể mình.

Khurong Vi như là một người sắp chết, trên mặt là biểu tình vừa không cam lòng cùng tuyệt vọng. Đối lập với trên mặt Khurong Sam, là mang biểu tình hưng trí, tươi cười cùng thương thức đáng về Khurong Vi sợ hãi cùng tuyệt vọng, nhìn ả đau khổ giãy giụa lại một chút cũng không cử động được, nhìn ả ta ở trước mặt mình cứ như vậy thống khổ, huyết từng chút, từng chút một chảy cho đến chết.

Khurong Vi xuất huyết rất nhiều mà chảy cũng rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền hấp hối, thân sắc càng ngày càng cận kề đến cái chết, sắc mặt cũng xanh trắng đáng sợ, rốt cuộc, cô nhìn thấy Khurong Vi thống khổ co quắp, nuốt một hơi cuối cùng rồi tắt thở.

Lúc này Khurong Sam mới thỏa mãn nhắm hai mắt lại.

Đôi mắt đã sớm không chống đỡ được, chen chúc cùng với đó là nước mắt, rốt cuộc theo khoeo mắt chậm rãi chảy ra.

Cả đời của cô a, cả đời của cô. . . Cô hận, cô hận đến cả đời, hận đến phát cuồng.

Rốt cuộc có thể kết thúc.

Cô mệt mỏi như vậy, mệt mỏi chống giữ lâu như vậy, rốt cuộc đã có thể kết thúc.

Roi vào hắc ám. Trong nháy mắt, Khurong Sam phảng phất lại nghe được tiếng ba ba sang sảng cười to, nói câu nói kia.

"Tiểu giang sơn của ta u, vụn vặt như nhận mùa, con là nữ hài tử đẹp nhất mà ba ba thấy qua nha."

Ba ba. . .

Xin lỗi, giang sơn của người, rốt cuộc vẫn không thể nào như người kỳ vọng, vẫn buông xuôi, cô không chịu nổi, quả thực là không chịu nổi, tha thứ cô yếu đuối vô năng, cô quả thực là quá mệt mỏi a. . .

Nếu như hết thảy có thể làm lại lần nữa, cô tất cả đem nợ máu phải trả bằng máu, sẽ không có cái gọi là phong cách quý phái, sẽ không có cái gì thư hương*, cái gì môn đệ, cái gì cố hữu* kiều ngạo, cô tất cả sẽ không từ thủ đoạn đoạt lại những gì thuộc về mình, cũng sẽ đem tất cả thứ thuộc về kẻ thù đoạt về.

(Thư hương* : nhà dòng dõi có truyền thống học tập)

(Cố hữu* : bạn cũ)

Chẳng sợ máu chảy thành sông, cô muốn cho bọn họ phải sống không bằng chết!

*****Phân cách tuyển*****

"Đứng dậy! Giả hôn mê cũng không hữu dụng, cô đứng ngay ngắn cho tôi!"

Cánh tay đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, tiếp đó, thân mình lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo lên, ánh mặt trời chói mắt chen chúc, hội tụ lại trong con mắt đang khép một nửa của Khurong Sam, trong mắt cô một mảnh nở hoa, ngay sau đó lại lao đảo bị người kéo ra ngoài!

"Cô tập luyện quân tư*, mới đứng được có mấy phút, cô liền cho tôi thấy một bộ dạng này! Đây là quân doanh, không phải cô cứ mồm mép bịp người như lúc ở nhà là thoát được, dạy nhiều như vậy, tôi vẫn chưa thấy qua nữ hài tử nào được nuông chiều từ bé giống như cô vậy, hôm nay nhất định muốn trị tội xấu này của cô mới được. Hừ!"

(Quân tư*:Nghĩa ở đây là một hình thức tập luyện trong quân đội)

Lấy lại tinh thần, trước mắt cô chính là cả một mảng cỏ màu xanh, ngay phía trước là một người nam nhân, với bộ mặt hung thần ác sát đang nổi giận đùng đùng nhìn cô, nam nhân tuổi trẻ nhìn mặt rất quen, ánh mắt kia như đao, như là hận không thể tại chỗ làm thịt cô vậy!

Khurong Sam sợ hãi cả kinh, chống đỡ trong đầu một mảnh hỗn loạn, trở mắt nhìn hết thấy mọi vật trước mắt.

Hai chân của cô có chút phát run, lại rõ ràng chính là kiên định đạp trên nền đất mềm mại, trong thân mình phảng phất phải sử dụng hết khí lực, nhìn hình dáng nhỏ bé trong đôi mắt người nam nhân kia, mặc dù chính mình có chút chật vật, nhưng chính là một bóng dáng tinh tế thon gầy, duyên dáng yêu kiều.

Cách đó không xa, hàng ngũ quân hàm chỉnh tề, từng âm thanh gào thét truyền đến, thanh âm leng keng lại hữu lực, đúng là giờ phút này mặt trời gay gắt, nướng Khurong Sam đến nổi toàn thân máu bốc lên não, mặt đỏ bừng.

Đây là. . . Đã xảy ra chuyện gì?

Chương 3

Sau đó, mọi người đều giải tán.

Duy chỉ có Khương Sam bị phạt, phải chạy 10 vòng quanh sân thể dục, chạy xong mới được thả về.

Thời gian cơm chiều chỉ có bốn mươi phút, Khương Sam chạy bộ xong, thời gian tắm cũng không có, lại bắt đầu buổi tối phải tập hợp.

Sau đó chính là điểm danh, tập thể sắp xếp thành đội hình, sau đó là đi nghe tin tức, tự học buổi tối, họp tuyên truyền, giảng giải văn hóa chính trị học tập, mãi cho đến chín giờ rưỡi mới kết thúc tất cả các hoạt động rồi về để điểm danh.

"Mọi người có thời gian là 30 phút để rửa mặt và chỉnh lý nội vụ*, đứng mười giờ tắt đèn, giải tán!" Sau khi huấn luyện viên vừa kêu xong một tiếng "giải tán", các nữ sinh một mỗi thấp giọng hoan hô một tiếng, rồi nhanh chóng tản ra, hướng tới phòng ngủ của mỗi người chạy đi.

(Nội vụ*: Có nhiều nghĩa khác nhau, ở đây là chỉ công việc hằng ngày trong sinh hoạt tập thể, như làm giường, quét dọn, xếp đặt quần áo, v.v)

Trường đại T là một sở học viện quân sự, sau này hưởng ứng lời quốc gia kêu gọi thực hành tập huấn quân sự, liền mở ra một giáo khu, an trí này có cũng được mà không có cũng không sao, có thầy giáo dạy quân sự chuyên nghiệp cho các học sinh, lại phải học các kiến thức cơ bản như các trường đại học khác, cho nên coi như là thuộc một nửa trường đại học, một nửa trường quân sự.

Khương Sam không tin, công trình xây nên chỉ đơn giản với mục đích tập huấn quân sự cùng kết hợp với học tập kiến thức phổ thông, trọng điểm không phải là chuyên nghiệp hay không. Cái chính là, nói trắng ra một chút, trường học được bài trí như vậy, bất quá cũng là vì ôm tiền mà thôi.

Năm đó, Khương Sam thi đại học, phiếu đăng ký bị cô cô Khương Mật động tay chân, lập tức từ trường đại học dạy võ đạo quốc tế nổi tiếng đứng đầu, biến thành trường học võ đạo bán (nửa) quân sự. Hoàn toàn không dính líu gì đến trường đại học quốc tế đứng đầu, cho nên cô phản kháng hồi lâu.

Đáng tiếc, chính là người giám hộ cô là Khương Mật nhân lúc cô đang dẫn đồ giặt gao, không để ý cô giãy giụa phản đối, trực tiếp đem cô đóng gói đưa vào cái cơ sở này với tấm biển treo ba chữ hiển hách "Học viện quân sự đại T", kì thực chính là một cái hữu danh vô thực, cái gọi là nửa quân sự hóa giáo học.

(ừm cái này cũng có thể hiểu là trường quân sự này cũng như các trường đại học khác, cũng có nhiều chuyên ngành, cái khác chính là vừa học chuyên ngành, vừa tập quân sự luôn....theo ta là hiểu như thế còn nàang nào có cách hiểu khác cũng đc)

Nếu như Khương Sam nhớ không sai, hiện tại chính là tân sinh viên đại học đang trong thời gian tập huấn của ngày thứ ba, tâm tình cô không được tốt, lần nữa giả hôn mê, kết quả đang giả hôn mê thì bị kiểm tra đến, huấn luyện viên đích thực đối với cô không thể nhìn được nữa, mới xuống tay độc ác là phạt cô.

Thân thể cực độ mỏi mệt, tinh thần cô lại là cực độ phấn khởi.

Trong bóng đêm, Khương Sam hướng tới ván giường tối đen, đưa hai tay của mình ra.

Cửa ký túc xá được một chút ánh sáng le lói ở hành lang chiếu tới đây, có thể thấy rõ ràng đây là một đôi tay thon dài tinh tế, xinh đẹp của một người con gái còn trẻ tuổi, mười ngón trắng nõn nhỏ gầy, móng tay màu hồng nhạt êm dịu khả ái, được tu sửa ngay ngắn, gọn gàng, sạch sẽ.

Đây là một đôi tay thuộc về một người con gái đương tuổi thanh xuân a, không có bởi vì kích thích tố quá độ mà sưng lên mập mạp, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy ghê tởm, cũng không có chi chút những lỗ kim còn có máu ứ đọng, thế thảm làm người ta không nỡ nhìn.

Trong lòng Khương Sam rốt cục cũng truyền đến một trận không thể tự chủ được, cả người run rẩy, đó là một loại phức tạp, một loại sung sướng, lại pha một chút là thống khổ cùng tê dại.

Cô thế nhưng trở lại, cô thế nhưng lại có thể quay trở lại, trở về một năm kia, mơ ước của cô vừa mới bị rụi tắt, trở về cái thời điểm, khi mọi thứ hết thảy còn chưa có xảy ra đến long trời lở đất, rơi vào cảnh còn người mất, trở về cái thời trẻ tuổi mà cô cho rằng chính mình từ thiên đường lọt vào địa ngục, rốt cuộc vô pháp xoay người, thống khổ một năm kia, tất cả bây giờ đều đã thay đổi, khi cô đã được sống lại, để cô có thể thay đổi lại tất cả.

Cô vẫn còn nhớ, một năm này, cha cô vừa bởi vì ngoài ý muốn mà thân vẫn*, cô còn chưa có từ bi thương phục hồi lại, liền nhận được lời phỏng vấn thông tri của học viện múa ba-le của hoàng gia Anh quốc.

(thân vẫn*: người chết)

Học viện múa ba-le của hoàng gia Anh quốc là trường dạy múa ba-le cho nữ sinh, sở hữu những nữ học sinh xuất sắc nhất, là mộng tưởng của bất cứ cô

gái yêu múa nào, Khương Sam lúc ấy liền thu hồi sự bi thương, gấp rút thời gian huấn luyện, kết quả chính là đêm trước đó lại đuổi phó giáo sư Anh quốc đi, cô bị chính cô cô Khương Mật của mình rút cùi dưới đáy nôi.

Cái này, thủy chung chính là tai họa trong nhà cô, cô có ba ba làm chỗ dựa liền như cá gặp nước, không gặp phải sóng gió gì, cho nên khi cha cô vừa mới mất, cô cô cũng không chút nào do dự xuống tay, hủy đi chính mình, lưu lại độc nữ của bà ta.

Khi Khương Sam kết thúc cả một đợt tập huấn quân sự, thời điểm về đến nhà, Khương Vi đã từ Anh quốc phỏng vấn trở về.

Khương Vi mang theo thư thông báo nhập học nói với cô, ước mơ của ả là được vào học viện múa ba-le hoàng gia Anh quốc bây giờ đã được thực hiện, lại ngay tại trước mặt cô bày ra bộ mặt ảo não nói về sau sẽ không thể lại bồi cô luyện vũ.

"Chị họ, chị học trường học chuyên nghiệp, như vậy về sau nhất định là không có thời gian lại đi khiêu vũ đi, thật là đáng tiếc, em thật thích cùng chị học vũ đạo hàng ngày đâu. Em cũng không nghĩ tới, thế nhưng thật sự được trúng tuyển, vốn chỉ là ôm tâm tính muốn thử một lần, không nghĩ tới lại được giám khảo lão sư liếc mắt nhìn trúng, chị họ ưu tú như vậy, không nghĩ tới cuối cùng là em lại có được cơ hội như vậy."

Khi đó Khương Vi là như vậy, chúc mừng cô ngay trước mặt mọi người.

Quá khứ Khương Sam, đối với vũ đạo có sự nhiệt tình cùng yêu thương đến một loại trình độ si mê.

Cô lần đầu tiên trong đời, triệt để không quan cái gì phong độ, cái gì khiêm nhường, đối với bộ mặt đối trá lại đắc ý của Khương Vi, hung hăng quăng ả một bạt tai!

Sau đó, liền rơi xuống cái danh hiệu nói là cô ghen tị biểu muội, chính mình không được, thấy người khác tốt hơn liền ghen tị, đánh người, từ đó cô có cái thanh danh là ác độc.

Mà chờ cô vừa từ bộ đội học ra, liền liều mạng dựa vào cố gắng của mình một lần nữa đứng ở trên vũ đài, thì lúc đó Khương Vi đã nổi tiếng trong giới truyền thông, được công nhận là một vị nữ vương Ballet.

Nhưng cô cuối cùng so Khương Vi chính là cường hơn, ngay tại lúc Khương Vi vênh vào tự đắc, thời điểm xuân phong đắc ý, Khương Sam lại lần nữa nhận được giải thưởng mà Khương Vi tha thiết ước mơ, chính là danh hiệu vũ đạo cao nhất "Cành oliu vàng" (hự cái này ta chém à nha. Chẳng hiểu tự nhiên bà t/g lôi cành oliu vào làm chi? Cho nên ta đoán chắc là cành oliu là giải thưởng...

Kỳ thật, thời điểm khai giảng Khương Sam trốn quân huấn.

Một là đối với cái loại vận mệnh cô không thể phản kháng này, cuối cùng chính là muốn vô thanh chống cự, thứ hai cũng đích thực là cơ thể mình không tốt, sợ gặp biến đổi lớn, tại thời điểm trước khi nhập học, Khương Sam từng bệnh nặng một trận, thân mình vẫn luôn có chút hư nhược.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kiếp trước, cô cũng đã bị Trương huấn luyện viên chinh cho không nhẹ, sau này bất chấp tất cả, chạy quanh sân thể dục đến sức cùng lực kiệt, sau đó thừa dịp cả người đầy mồ hôi, tắm mát nửa giờ bằng nước lạnh, cuối cùng thành công phát sốt cao, được Trương huấn luyện viên xin phép. Sau đó, huấn luyện quân ngược lại đều được miễn, chẳng qua bệnh tình của cô thường xuyên lặp lại, cơ thể hư nhược, vượt qua một tháng huấn luyện mà thừa sống thiếu chết.

Đương nhiên, cô cũng bị Bạch Kỳ giáo huấn suốt một tháng, bức uống một tháng canh gà.

Bạch Kỳ tự tay làm

Khương Sam nhớ rõ, thời điểm nữ nhân ở cử cũng chỉ uống canh gà mới để tắm bổ, chú ý bảo trì đáng người, cô lại cực kỳ chán ghét mấy cái loại canh đây mờ gì đó .

Có ai chắc canh đó là Bạch Kỳ tự mình làm a? Hắn luôn luôn đối với cô lạnh nhạt, hẳn khi nào lại có thể săn sóc với cô như vậy, cho nên lúc đó cho dù là độc được cô cũng vui vẻ chịu đựng a.

Phượng Bắc tháng 9, thái dương như trước gay gắt, nhất là thời điểm hai giờ đồng hồ tà hữu*, hiện tại, trên sân thể dục vành nón căn bản ngăn không được bao nhiêu ánh nắng, ánh nắng dừng lại ở trên mặt có chút đau rát.

(Tả hữu* : bên trái. bên phải)

"Ngồi xổm xuống!"

Trương huấn luyện viên ra lệnh một tiếng, cả lớp, mười tám vị nữ sinh kỷ luật nghiêm minh chỉnh tề ngồi xổm xuống, chỉ có Khương Sam đứng ở bên cạnh động tác hơi chậm hơi một bước, lại đứng giữa một hàng nữ sinh đã ngồi yên vị, trông có vẻ không hề che giấu, thật bất mắt.

Trương huấn luyện viên liếc mắt cảnh cáo, trừng mắt nhìn cô một cái.

Khương Sam cũng không có biện pháp, thân thể cô có chút hư nhược, còm lại không thể nào nuốt trôi, huyết áp có chút tụt hơn một chút.

"Chân phải sau lui nửa bước, mông ngồi tại chân phải đuối kịp, đầu gối không được , hai tay tự nhiên đặt tại trên đầu gối, thân trên bảo trì thẳng." (là kiểu động tác gì a???)

Trương huấn luyện viên nhìn qua một đám người, nhìn mấy nữ sinh đệ tử non nớt, trên khuôn mặt ai cũng là mồ hôi không ngừng hướng xuống cọ rửa, các nữ sinh được huấn luyện viên để ý lại càng không dám nhàn hạ, cẩn rắng chịu đựng phần chân khôn đốn.

Duy trì không đến năm phút, liền có nữ sinh thân thể bắt đầu không tự chủ được lung lay đứng lên, Khương Sam đang đưa đặc biệt nghiêm trọng, chung quanh động, chân run, giống như không được bình thường.

Trương huấn luyện viên quả thực là nhìn không được, gầm lên: "Khương Sam! Cô xảy ra chuyện gì!"

Khương Sam: "Bảo cáo, tề chân!"

Trương huấn luyện viên thần sắc vui vẻ, chờ Khương Sam, "Khương Sam bước ra khỏi hàng!"

"Là."

Vì thế không hề ngoài ý muốn, Khương Sam lại bị phạt .

Hai khối gạch đỏ song song, Khương Sam chỉ có thể để nửa bàn chân tại khối gạch đứng lên, phần sau cái bàn chân lơ lửng, luyện quân tư.

"Không phải tề chân sao? Vậy thì cho cô tìm cái có thể buông lỏng tư thế, đứng ngay ngắn! Nửa giờ, rút xuống phạt nặng hơn, gấp đôi thời gian, rút xuống nửa thời gian gấp bội, theo thứ tự chồng thêm "

Trương huấn luyện viên tươi cười, phá lệ sẵn sọc, nói ra lại toàn những lời không chút nhân từ.

Khương Sam chân run, miệng mím thật chặt, lạnh lùng nhìn bóng dáng Trương huấn luyện viên.

Bên cạnh là một nam sinh, tay cầm giấy khám sức khỏe của bác sĩ, hẳn là do Trương huấn luyện viên phái tới nhìn cô, nam sinh ngồi tại dưới bóng cây đồng tình nhìn Khương Sam.

Chân của hắn thời điểm lúc nhập trường ngã bị gãy, mỗi ngày không cần tham gia huấn luyện, nhưng cũng không thể ngốc tại trong ký túc xá, mỗi ngày đi theo cùng đội người cùng tiến cùng đi, người khác huấn luyện hắn ở ngay bên cạnh ngồi nhìn.

"không chống được, cũng đừng thật rút xuống, thêm nửa giờ thời gian, cô nếu là từ trên rút xuống dưới đến vài lần, thời gian gấp bội phải đứng đó, đoán chừng cô phải đứng trên cục đá hết một đời."

Khương Sam không để ý tới hắn sung sướng khi người gặp họa, lực chú ý của cô đều buộc chặt trên hai chân, nín thở liễm khí, cực lực làm cho mình xem nhẹ cường độ huấn luyện cao này cùng với sự đau nhức của cơ bắp.

Trường kỳ luyện vũ, cho nên cô dương tính tình bình thản rất tốt, hơn nữa kiếp trước vốn là cô có trải qua phương diện huấn luyện dạng này, đừng nói nửa giờ, tại thời điểm thân thể cô tốt nhất, có thể đứng một ngày trên đá đều không có vấn đề gì, chỉ là hiện tại, thân thể cô không tốt, thứ hai, vừa trùng sinh thân thể cũng còn chưa có trải qua qua lượng vận động lớn như vậy, nhất thời chuyển hóa không được.

Ngồi tại dưới bóng cây, nam sinh cứ như vậy nhìn Khương Sam, thấy hiếm lạ, rõ ràng là một tiểu nữ sinh yếu ớt, rõ ràng là bộ dáng lung lay sắp đổ, nhưng là, dường như chỉ ngay sau đó liền muốn ngã xuống, cố tình ngay tại thời điểm tâm lý người ta đang treo cao, lại có thể lần nữa đem thân mình đứng thẳng, nhìn thấy được nam sinh kia căng thẳng lo lắng, dường như người đứng trên tảng đá không phải Khương Sam mà là mình vậy, cô buồn cười không thôi.

Bị phái lại đây làm một cái nhiệm vụ ở khu đại đội, ban huấn luyện viên chỉ định Bạch Kỳ, hẳn chính là ở phía sau nhìn Khương Sam

Mặc một thân quân phục trải qua năm tháng đã bị mài mòn, đai lưng vừa khít, đem eo nhỏ của cô siết chặt, nhỏ nhắn, cảm giác không đầy một nắm đã chặt, rõ ràng là một thân quân áo thô, mặc ở trên người của cô lại tỏa ra một dáng người nhỏ nhắn, yếu điệu, mềm mại không thô chút nào.

Khương Sam là người ngăn nắp lại xinh đẹp, mỗi thời mỗi khắc đều ăn diện. Nhưng là ngay sau đó, cô luôn đi trên thảm đỏ, cô kiêu ngạo hồn nhiên, lại yêu làm nũng, trừ bỏ luyện vũ, ngoài ra cũng không chịu ăn một điểm khổ nào, làn da bốn mùa trắng nõn, luôn luôn coi bên ngoại đã chết vì suốt đời cứu

địch.

Bởi vậy, chẳng đến khi Bạch Kỳ đi đến, cách cô chỉ có một bước, đứng nhìn cô thì thấy không thể tin được trước mắt mình, cái thân hình nhỏ nhắn đã bắt đầu run run rẩy rẩy kia, hiện tại còn cần răng kiên trì đứng trên hai khối gạch đỏ đó, luyện quân tư, một gương mặt cười phôi nắng hơi sạm đi, hai má mềm mại đỏ bừng, tóc ngắn một sợi, lại một sợi dán trên gương mặt trông đáng về hết sức chặt vật, kia chính là Khương Sam mà hắn biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Khương Sam?"

Thời điểm thanh âm quen thuộc đến cực điểm từ bên cạnh truyền đến, thân mình Khương Sam mạnh mẽ lung lay một chút.

Ngồi tại dưới bóng cây, nam sinh tim nhảy lên đến tận cổ họng, không tự chủ được hút một ngụm khí lạnh, móng vừa nhấc, lo lắng động tác của Khương Sam, nửa người trên của cô đã muốn lung lay sắp ngã.

Một giây sau, khối gạch đã muốn từ trên tay Khương Sam rơi xuống, thần kỳ là, cô lại lần nữa ổn định thân hình, nam sinh tâm treo cao lại hạ xuống, ánh mắt khiển trách nhìn về phía cách đó không xa, chính là đầu sỏ gây nên, Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn nam sinh một cái, nam sinh rụt cổ, thành thật đem tầm mắt thu về. (chết cười mới anh này....

Như vậy, đối với mình, Khương Sam trước giờ đều yêu cầu khắc nghiệt là phải mỹ lệ, kiều ngạo. Cô cao ngạo phảng phất như là ngẩng đầu uốn ngược như một tiểu thiên nga, đầu lúc nào cũng được nâng được cao nhất, bởi vậy thời điểm té nhào, tự nhiên cũng là ngã ác liệt, đáng thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Khương Vi vĩnh viễn đều biết, Khương Sam đề ý nhất là cái gì. Về sau, cô ta đoạt đi tất cả những sở hữu tốt đẹp nhất của cô, cuối cùng còn hủy đi tất cả sự tự tôn cùng kiều ngạo của cô, làm cho cô sống thành một loại tư thái hèn mọn.

Đây quả thực so với muốn mệnh(mạng) của cô còn muốn đáng sợ hơn. Nếu như không phải bởi vì cừu hận thấu xương, Khương Sam không biết, mình đến cùng làm sao mới có thể chống đỡ được lâu đến như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, Khương Sam đối diện với tấm gương ở trong ký túc xá, ngón tay chậm rãi xoa hai má, nhéo nhéo vài cái.

Bên trong là một gương mặt có làn da hơi thô ráp do bị phôi dưới ánh mặt trời gay gắt. Khương Sam ỏ trên mặt mình nhéo một cái. Trên bàn để xà phòng, khăn lông, cùng Đại Bảo.

Cái trường học quỷ quái này, làm họa hổ bất thành phản loại khuyến*, phòng trưng cái gì cũng đều là ở trong trường. Cố tình không chính quy, thời điểm quân huấn lại nghiêm khắc không còn ra hình dáng, điều lệ cùng chế độ hoàn toàn chiếu theo quân đội.

họa hổ bất thành phản loại khuyến*: vẽ hổ không thành, lại thành chó (畫虎不成, 反類犬 - họa hổ bất thành, phản loại khuyến). Câu này liên quan đến lời khuyên răn của Mã Viện đối với các cháu của mình. Viện khuyến đừng cố gắng bắt chước nhân vật anh hùng lừng danh thời đó là Đỗ Bảo (杜保); có thể không thành anh hùng như Bảo, mà thành kẻ bỏ đi

Khương Sam nhìn đến mấy sản phẩm dưỡng da đơn sơ, cùng với một xếp kem dưỡng da mặt, đột nhiên liền đánh mất cả dục vọng muốn ăn cơm.

Cô một bước tiến vào cổng trường đại học, trừ bỏ năm thứ nhất, tiền học phí cùng 2000 đồng tiền phí sinh hoạt ở bên ngoài. Khương Mật muốn rèn luyện cho cô, tất cả phí sinh hoạt của cô, sau này đều chặt đứt. Khương Mật nói thật dễ nghe, Khương Sam lại biết bà ta đúng là không có tiền, không lâu sau, Khương Mật liền sẽ đem tất cả di sản của ba bà bán đi, đem toàn bộ tiền đó dùng để đầu tư cho Khương Vi.

Quy tắc ngầm khắp nơi đều tồn tại. Nói thẳng ra, người ngu so với cô còn biết, lấy tư chất của Khương Vi, liên tiếp qua 10 năm, cô ta cũng đừng nghĩ chân chính dựa vào thực lực của chính mình, thời điểm tại vòng phỏng vấn được trường học kia chọn trúng.

Khương Sam sinh hoạt vốn túng quẫn, không có tiền để mua mấy sản phẩm dưỡng da gì đó. Hơn nữa nơi này cũng không cho ở trong ký túc xá để dư thừa gì đó. Kiếp trước, là cô ủy thác Bạch Kỳ đem mấy sản phẩm dưỡng da của cô, toàn bộ cầm đi đặt ở trong ký túc xá của hắn.

Bạch Kỳ là nghiên cứu sinh* trong đại học T. Hắn ở ký túc xá trong trường học, là tam thất lưỡng sanh, hắn có một căn phòng độc lập. Khương Sam đều nhân lúc khe hở lúc huấn luyện vụng trộm đi qua. Bất luận là mệt hay khổ hơn nữa, cô cũng đều hợp lại khí lực cuối cùng của mình, kiên trì bền bỉ đi đến chỗ ở của Bạch Kỳ, hoàn thành một trình tự cuối cùng của mình.

(Nghiên cứu sinh*: là tên gọi của người đang theo học những khóa trình nghiên cứu khoa học mà kết quả cuối cùng là luận án tiến sĩ được bảo vệ thành công ở cấp nhà nước)

Cho dù là mùa đông, sớm tinh mơ, dù khôn* dù lạnh thì Khương Sam đều không có buông tha hành vi qua lại chỗ ký túc xá của Bạch Kỳ. Cô vốn yêu cái đẹp như mạng, huống chi nơi đó còn có Bạch Kỳ.

(khôn*: khôn đốn, vây hãm, mồi mệ, buồn ngủ)

Khương Sam nhìn mình trong gương sau khi xé xong lớp thuốc hoa trên mặt của mình, chính là một làn da thiếu nữ hơi hồng hồng. Cô chịu đựng khó chịu, nặn ra chút Đại Bảo ở trên gương mặt của mình vẽ loạn đều đều. Mới có vài ngày, không có kem chống nắng, không có nhũ đề chữa trị, làn da của cô đã luân phiên nhau phoi da đến đen đi rồi. Giải khai hai nút thắt áo ngực, làn da của bộ ngực vẫn nhẵn nhụi trắng nõn như trước, vừa căng chặt lại vừa mềm mại, phảng phất vừa chạm vào là có thể phá vỡ ra vậy.

Vì thế, nhìn mình trong gương, cô giống như là mang theo cái khăn trùm đầu kéo dài xuống đến cổ vậy.

Nhưng Khương Sam biết, đời này cho dù làn da của mình bị phoi đến thô ráp, cô cũng sẽ không chạy tới ký túc xá của Bạch Kỳ.

"Đều đã thôi kèn hiệu tập hợp đến nửa ngày, cô hiện tại còn làm cái gì!"

Tiếng trống gập đũ khác nghiệt vang lên, cùng với đó là một đại lực đẩy cánh cửa. Khương Sam cởi nút thắt áo ngực mới đến một nửa, trước ngực là một mảng lớn da thịt trắng nõn mềm mại bại lộ trong không khí, thậm chí còn thấp thoáng nhìn thấy nhũ tiêm hồng hồng. Cứ như vậy, Trương huấn luyện viên chưa kịp cho cô ăn thuốc súng đã đứng sững ngay tại chỗ.

Gương mặt hung thần ác sát của Trương huấn luyện viên giống như là bị ấn nút tạm dừng, lập tức ngừng tại chỗ. Ngay sau đó trong nháy mắt cửa bị hung hăng bị đóng chặt lại. Rõ ràng còn có thể nhìn thấy, trên mặt trung đội trưởng Trương của chúng ta là một mảnh hồng hồng.

Khương Sam nhìn cửa phòng ngủ đã được đóng chặt một lúc, sau đó lại quay sang tiếp tục không nhanh không chậm cài tốt nút thắt.

Tiếp, Trương huấn luyện viên vẫn lấy Khương Sam làm điển hình để giết gà dọa khỉ, nhưng cả một buổi chiều hắn đều không dám nhìn cô.

Buổi chiều huấn luyện được một nửa, chính trị viên phái người kêu Khương Sam lên phòng làm việc, nói có người trong nhà đến thăm cô. Đang sửa lại những động tác của các học viên khác, Trương huấn luyện viên lơ đãng liếc mắt nhìn Khương Sam. Chính là ở trong mắt của hắn nhìn thấy cô gái có cơ thể kém đến mức tận cùng này, ánh mắt của cô bỗng dưng bị che lấp, một tia sáng lãnh lệ không thuộc về cái tuổi này của cô xuất hiện làm cho hắn ngần ra.

"Làm sao vậy?"

Khương Sam lười biếng ngẩng đầu, không hiểu nhìn hắn: "Báo cáo, huấn luyện viên đang hỏi tôi chẳng?"

Trương huấn luyện viên giật nhẹ khóe miệng, hắn quả nhiên là nhìn lầm rồi.

Bà Chu vừa thấy tôn nữ bảo bối của mình liền bắt đầu khóc, thân mình nhỏ gầy khóc một lay động một lay động, trên mặt là một đôi mắt sưng đỏ đến không chịu nổi, một bộ dáng khổ sở giống như là một giây sau có thể khóc đến mức hôn mê vậy.

"Sam Sam đáng thương của ta a, ô ô, như thế nào đã phoi thành cái dạng này, mặt này đều lột da, có đau hay không?"

Bà nội của Khương Sam là người có dáng người nhỏ gầy giống cô. Màu xanh của mạch máu gần như muốn xuyên thấu làn da khô cằn nhăn nheo của bà. Mu bàn tay lõm lõm những nốt đồi mồi trải rộng, bà ta một tay lôi kéo Khương Sam, một tay giơ lên có ý đồ xoa mặt Khương Sam.

Khương Sam tránh một chút: "Không có việc gì, không đau."

Tay bà Chu cứ như vậy dừng alij ở giữa không trung, thương tâm nhìn Khương Sam: "Sam Sam đây là tại trách bà nội sao? Bà nội cũng là luyện tiếc Sam Sam a, Anh quốc xa như vậy, con một cô bé gái chưa lớn chạy đi, ta làm sao có thể yên tâm đâu, ba ba con vừa đi, ta luyện tiếc con cách ta xa như vậy."

Nói xong lại nhỏ giọng khóc sụt sùi, phảng phất trên thế giới ba ba cô là người đáng thương nhất, chỉ vì một đứa cháu gái mà suy nghĩ.

Thái dương ấm áp còn sót lại còn đang không một mồi tản ra nhiệt lượng cuối cùng, xa xa trên sân thể dục thanh âm binh lính kêu gào liên tiếp truyền đến, một cảnh tinh thần phấn chấn bùng nổ.

Nhưng Khương Sam chỉ cảm thấy từ trong bản chất lộ ra là lạnh lùng cùng giấu cợt.

"Bởi vì lý tưởng, cho nên liền cùng người của học viện võ đạo nói con cự tuyệt phỏng vấn sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Béo Đô Đô ném một địa lôi hết thời gian là: 09:02:34 09-01-2015

Béo Đô Đô ném một địa lôi hết thời gian là: 09:06:02 09-01-2015

Hồng trà ném một cái hỏa tiễn hết thời gian là: 09:22:47 09-01-2015

Một thất được thất ném một địa lôi hết thời gian là: 16:18:22 09-01-2015

Sao sao các muội tử đều ném tử lôi cùng hỏa tiễn, lệ nóng quanh tròng, thật cảm động, thút tha thút thít đáp, ần cái nhi cộ ngực.

Bởi vì nguyên nhân tính cách, hiện tại lại vừa trùng sinh, nữ chủ đang ở tình trạng tràn ngập nguy cơ, tạm thời là sẽ không có tâm tình yêu đương.

Trùng sinh nữ chủ yêu lợi dụng người khác... Ở phương diện cảm tình, lợi dụng cũng sẽ có, tỷ như... Cùng tra nam chủ toàn cái gì đó, trước tiên điểm này sẽ tính kế đầu tiên, bởi vì biết được em họ của mình ngày đó, bắt đầu cướp mọi thứ của cô từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bà Chu một chút cũng không cảm thấy chính mình đã làm sai, còn đang không ngừng nức nở, lôi kéo Khương Sam, nói những câu cực kỳ lý trực khí tráng*: "Con là do bà nội một tay nuôi lớn a, ta thật sự lý tưởng con a, chẳng lẽ ta sẽ hại con sao? Ta vì con làm hết thảy, cũng là vì tốt cho con a, con nũng nịu như vậy, làm sao có thể cách xa được ta đây? Không có bà nội trông chừng, ăn không ngon mặc không đủ ấm, Sam Sam con như thế nào có thể vượt qua a!"

lý trực khí tráng*: luận lý vững chắc, tác phong hiên ngang

Danh nghĩa là tốt vì ai a, lấy một bộ tư thái người bảo vệ chặt đứt đôi cánh của người khác, thật sự là bởi vì tự thấy tất cả điều mình làm đều tốt, là có thể yên tâm thoải mái mà hủy đi hết thảy của người khác như vậy sao? Lấy danh nghĩa vì yêu mà hủy diệt tiền đồ của cô, chẳng lẽ còn muốn cô phải thiện lương nói lên một tiếng tạ, cảm tạ ân đức biểu đạt một chút vinh hạnh cùng cảm kích?

Khương Sam vĩnh viễn đều không thể lý giải được hành vi của bà nội. Bởi vì duyên cớ là mẹ, cả đời bà nội đều hướng cho cô phải khiêm nhường*, cùng tầm quan trọng của phẩm chất đạo đức. Mỗi tiếng nói, một cử động của cô bà đều nhìn chăm chăm dẫn dắt khắc nghiệt, không chuẩn cô vượt Lối Trì một bước. Lại cố tình, đối Khương Vi lại có thể dễ dàng tha thứ lợi hại. Khương Vi làm cái gì đều đúng, Khương Vi muốn cái gì đều sẽ cho cô ta.

quán thân khiêm nhường*: thông suốt, chịu đựng hạ thấp mình xuống để nhường nhịn người khác

Là bởi vì Khương Vi từ nhỏ không có ba ba, là bởi vì cô ta đáng thương vì là con gái của Khương Mật tuổi còn trẻ đã phải ở góa, cho nên trong lòng bà nội mới yêu đuối từ bỏ. Khương Sam làm sao có thể yên tâm thoải mái so với Khương Vi hạnh phúc hơn?

"Sam Sam, con là người có ba ba, con nhìn Tiểu Vi đáng thương a, con đem giày võ đạo nhường cho nó đi."

"Sam Sam con làm chi, cần phải hiểu lễ phép, quần áo xinh đẹp nên để em con chọn trước."

"Tiểu Vi thành tích không tốt lại trốn tại trong phòng khóc, Sam Sam con lần sau làm bài nên kém chút nữa, bằng không người khác đều sẽ nói ba chỉ bốn, em của con sẽ không chịu nổi."

"Sam Sam con không cần đi tham gia so tài, lão sư các con nói, chỉ còn lại một danh ngạch*, Tiểu Vi là em của con, con liền nhường cho nó đi."

danh ngạch*: danh sách có số lượng hạn chế

*****Phân cách tuyến*****

Nhường một chút lại nhường một chút, vĩnh viễn đều là nhường một bước, cô lui một bước, lại lui thêm bước nữa, dựa vào cái gì!

Khương Sam nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn là nhìn không được, đem tay mình từ trong tay bà Chu vẫn đang khóc sụt mướt rút ra. Xả một mặt cười đánh giọng nói: "Cho nên nói thời điểm người của học viện vũ đạo lần nữa gọi điện thoại tới, các người liên liên hợp với đạo sư* đề cử Khương Vi, cũng là vì tốt cho con sao?"

đạo sư*: Người thầy

Tiếng khóc của bà Chu mạnh mẽ ngừng hẳn, có chút kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Khương Sam, cô làm sao lại biết? Nhưng bà nhìn trên mặt cháu gái còn mang theo nụ cười, lại buông vài phần tâm. "Hải tử ngọc, Tiểu Vi tính tình độc lập, là một đứa dám làm lại có thể làm, vũ đạo của nó nhảy cũng tốt, con về sau còn có thể có được tiền đồ càng tốt, ta xem con làm một người lính rất tốt, học viện vũ đạo nhường cho nó đi đi, làm chị, con phải luôn khiêm nhường một chút."

Chính là, không chút chột dạ nào trực tiếp thừa nhận.

Biểu hiện trên mặt của Khương Sam không biến, giọng điệu thậm chí còn càng ôn hòa hơn: "Nói như vậy, ngài cũng là biết được học viện vũ đạo hoàng gia mời phỏng vấn là cái cơ hội tốt?"

Trong lòng của Bà Chu vui lên, bà ta đương nhiên biết. Bà ta không ngờ, lúc này bà Chu đã thu tiếng khóc, chà xát hốc mắt già cỗi, bắt đầu dĩ nói: "Con nhìn lại con đi, lại bắt đầu so đo hơn thiệt. Sam Sam, kia lại không phải người khác, đây chính là em họ của con a. Ai vào học viện vũ đạo còn không phải như nhau? Nếu là năng lực cường, vô luận ở nơi nào đều có thể xông ra một khoảng trời, con là người làm chị, nhường nó một chút thì có làm sao đâu? Hơn nữa. . ."

"Đù."

Thanh âm của Khương Sam cắt đứt lời của bà Chu, khẽ cười nói: "Con là chị nó, không phải là của nô lệ của nó. Trước giờ, đều không có nghĩa vụ vĩnh viễn không câu nào oán giận dâng lên hết thảy của chính mình. Muốn cho nó nghĩ vô điều kiện sùng nó, chẳng sợ các người muốn đem tâm can mình hết thảy móc ra quỳ bái chấp tay dâng lên cho nó đều cùng con không có quan hệ. Đồ của con chính là của con, không phải là của nó, kể cả cho nó cầm đi cũng không phải là của nó, muốn, chính mình dựa vào năng lực mà đi lấy, nếu không muốn thì có thể sử dụng ba bốn loại thủ đoạn mà đến lấy, nhưng làm kẻ tiểu nhân kia cũng không sợ bẻ gãy tuổi thọ đi."

Thần sắc trên mặt của Khương Sam rất là dịu ngoan, rõ ràng toàn là giọng điệu tầm thường nhất, lời nói ra lại nhắm thẳng vào lòng người mà oa tử trong tác*.

oa tử trong tác*: ở bên trong mà kỹ lưỡng bói móc đào đục (đây là nghĩa ta dịch từng từ ra xong rồi ghép vào nhé, có rất nhiều câu ta cũng làm vậy vì không tìm được nghĩa của nó)

Như vậy, bình thường giống như cô đã thay đổi.

Bà Chu tròn mắt há hốc mồm nhìn Khương Sam. Cô rõ ràng đang cười, nhưng trong ánh mắt đen đặc lại như bị một tầng sương mù âm u che khuất. Thời điểm nói xong câu nói kia, lại làm cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run, không dám nhìn lại.

Trong ấn tượng của bà Chu, Khương Sam chưa từng như vậy, làm cho người ta nhìn không rõ tâm tư, giọng điệu trong từng lời nói của cô, trước giờ đều là chậm rãi nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa, theo lời nói của ba ba của cô gọi là cái phong độ gì đó.

Bà Chu không đọc qua sách, nếu không phải là năm đó người Khương gia chạy nạn đến thôn bọn họ, bà ta cũng không có cơ hội gả cho người đọc sách. Đặc biệt nghe nói tổ tiên Khương gia còn làm qua đại quan, chính là dòng dõi thư hương thế gia nghiêm chỉnh.

Bà Chu tuy rằng trong vài thập niên nghe lão già nói qua, nửa hiểu nửa không cũng biết chút đạo lý. Nhưng chính thống gì đó lại lý giải không được bao nhiêu, chỉ biết ăn con trai chỉ bảo cháu gái phải biết nghe lời. Làm cho cháu ngoại mình cùng con gái có cuộc sống tốt, cho nên trong lòng cũng vui như mở cờ. Ở trong lòng bà Chu cảm thấy, cháu ngoại của mình đáng thương, cho nên thiên vị hơn một chút, bình thường cũng không cho con trai nhúng tay quản giáo, chỉ một mặt sùng nịch. Khương Vi từ nhỏ là chính là cháu gái tri kỷ, nói ngọt người lại xinh đẹp, càng khiến bà ta đau đến tận xương tủy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bà ta tuy rằng cũng đau Khương Sam, nhưng Khương Sam trong mười mấy năm ở nhà đều nhường nhịn quen, thứ hai cô không phải là người thích tranh đoạt, tính tình mềm mại ghê gớm. Cho nên, dần dà bà ta cũng có thói quen tính tình cô như vậy. Bởi vậy, lúc này khi cô trạc buồn tìm nói chuyện với cái dạng này, bà ta cực kỳ không thích ứng kịp, cô làm sao có thể dùng thái độ như vậy đối với bà ta đâu?

Huống chi cô làm sao có thể nói như vậy? Cái gì gọi là sử dụng thủ đoạn, người không sợ giảm thọ? Biện pháp này chính là Khương Mật nghĩ ra, bà ta lại là một người mê tín, con gái của mình một đời đã đủ thê thảm, bà ta mỗi ngày ngóng trông Khương Mật có thể từng ngày từng ngày tốt lên, Khương

Sam làm sao có thể nói nó sẽ bị giam thọt đây?

"Còn không nhanh thu hồi lời nói hỗn láo kia! Cái gì giam thọt với không giam thọt, về sau tôi không cho phép cô lại nói những lời như thế! Ba ba cô không dạy qua cô sao, 'Khổng Dung nhượng lễ' câu chuyện tôi luôn lái nhai ở bên tai của cô từ nhỏ nhắc nhở, muốn khiêm nhượng, muốn..."

(Khổng Dung nhượng lễ*: Khổng Dung 4 tuổi đã biết nhường lễ. Hai câu này trong sách Tam Tự Kinh đã nói đến Khổng Dung sinh ra cuối đời Đông Hán là cháu đời thứ 20 của đức Khổng Tử. Ai muốn biết thêm chi tiết xin tra anh GG)

Khương Sam che giấu cực tốt, hòa hợp một con người đang cực kỳ phẫn nộ, chỉ hơi lóe lóe. Trong đáy lòng, một điểm thâm tình cuối cùng cũng theo lời bà Chu nói mà bay lên tận chân trời, thương tâm hoàn toàn tiêu tan hầu như không còn. Cô so với bà Chu thì cao hơn nhiều, mặc một thân quần áo quần phục 07 rằn ri, càng lộ ra được vóc người yếu điệu hao gầy. Cô không nói một câu, nhưng ánh mắt vẫn đề ý, thẳng đến khi tác phong hiên ngang của bà Chu triệt để bắt đầu hoảng loạn.

"Di sản của ba ba con lưu lại đâu? Lại nói, ông đi gấp, rất nhiều văn kiện pháp luật liên quan con còn chưa có ký tên, các người chuẩn bị thế nào?"

Bà Chu cho rằng cô đã biết được những gì rồi, nhưng ngẫm lại, lại cảm thấy không phải. Chuyện này là lúc Khương Mật đem Khương Sam tiến bước, sau mới cùng bà ta thương lượng. Hiện tại, Khương Mật vừa nói là muốn làm, Khương Sam cả ngày ngồi ở trong trường học thì có thể biết được cái gì?

"Người đưa nhò này, nói cái gì đấy, hài cốt của ba ba cô còn chưa có lạnh đâu, như thế nào liền nhớ nhưng tra đến cái này."

Lời nói của bà Chu là chỉ trích nhưng lại có chút chột dạ. Ánh mắt đảo loạn, khẩn trương đến độ các ngón tay đều quần quýt lại cùng một chỗ, như là hận không thể bỏ chạy thực mạng ngay vậy.

Khương Sam nhìn bà ta, trong lòng càng thêm lạnh. Cô đứng lên, thương tâm rốt cuộc có thể cứng rắn triệt để buông xuống. Cô buồn mị che lại thân sắc, nếu cả hai thế tới nay, bọn họ, những người này đều luôn luôn ích kỷ không thay đổi như vậy. Vậy sau này đừng trách cô làm tuyệt tình.

Cô đã từng nói qua, cho dù thuộc về bọn họ, cô cũng sẽ đoạt về tay mình.

"Ba ba lưu lại gì đó cô cô lại chặt đứt tất cả phí sinh hoạt, con là sợ chính là những kẻ không có mắt, đánh chủ ý lên di sản của ba ba. Bà nội, chẳng lẽ người thật sự không biết sao? Nếu truy cứu tới cùng, nếu như phát hiện trong di sản có người động tay động chân, đây chính là phải ngồi tù đấy."

Bà Chu nghe được hai chữ ngồi tù có chút hoảng hốt. Người sống trên đời, có ai là không sợ phải lên tòa án đây? Bà ta tuy không hiểu này đó, chuyện gì cũng hoàn toàn nghe theo lời của con gái. Khương Mật nói, dựa vào di sản của anh trai, có thể một lần nữa tái giá gả cho một người có gia thế trong sạch, tương lai sẽ phụng dưỡng bà ta khi về già, Khương Vi cũng có thể thực hiện được mong muốn của mình là sang bên nước ngoài đi học vũ đạo.

Chương ngại duy nhất chính là cháu gái Khương Sam. Con gái bà ta nói Khương Sam biết sẽ đi quấy rối, cho nên phải lừa nó!

Như vậy tất cả sẽ là chuyện tốt, tuy rằng trong nháy mắt, bà Chu đích xác bởi vì nghĩ tới Khương Sam mà có chút do dự, nhưng bà ta không còn con trai, cũng không thể không có con gái cho bà ta dưỡng lão. Lúc Khương Mật lừa dối, vì bà ta không có văn hóa cho nên suy nghĩ không đầy một lúc liền cao hứng đồng ý. Khương Mật cũng không có nói với bà ta làm như vậy sẽ phải ngồi tù a, sao lại như vậy? Nhưng trước giờ Khương Sam từ nhỏ đến lớn sẽ không nói dối, nếu nó nói như vậy khẳng định là có căn cứ.

Không được! Bà ta phải trở về tìm người hỏi thăm một chút, cũng không thể để Khương Mật không biết tình huống gì, phạm phải sai lầm lớn! Con gái rảo bới của bà ta, một đời lang bạt đã đủ đáng thương, tuyệt đối không thể lại bị ngồi trong tù đi a!

"Người đưa nhò này, nói mê sáng cái gì, như thế nào một thời gian không thấy, như là bị yểm bùa a! Bất hiếu! Quả thực là bất hiếu!"

Bà ta sợ nếu tiếp tục ở chung sẽ bị cháu gái nhìn ra được cái gì. Ở cùng một chỗ với cháu gái như vậy, như là trong lòng mình có cái ý nghĩ gì đều sẽ bị khám phá ra, tự dưng làm cho người ta có chút không được tự nhiên. Bà Chu tâm hoảng ý loạn, làm bộ như giận dưng dưng, bỏ lại một cái bao nhỏ, cũng không đợi Khương Sam nói thêm cái gì nữa, đầu cũng không thèm quay lại, đi nhanh ra ngoài!

Như vậy toàn không có nhìn thấy thời điểm Khương Sam nhìn cái bao nhỏ quen thuộc. Bước chân bà Chu đi cực nhanh, như là ở phía sau bị vật gì đáng sợ đuổi theo vậy.

Tâm Khương Sam trầm xuống, cô bất quá là thăm dò một chút, nhưng nhìn phản ứng của bà nội, Khương Mật đây là đã bắt đầu ra tay động chạm vào di sản của ba ba. Bất quá cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, tâm vốn đã lạnh, thăm dò ra kết quả như thế cũng không ngoài ý muốn.

Chỉ là hi vọng lời của cô có thể khiến bà nội kiêng kỵ chút ít. Khương Sam biết bà bị chính mình nhắc nhở, biết Khương Mật một khi bán đi di sản ba ba có khả năng sẽ ngồi tù, lấy tính tình bà nội, nhất định sẽ ngăn cản con gái bảo bối của bà. Nhưng cũng chỉ có thể ngăn đón cản lại, lấy năng lực của Khương Mật cùng miệng lưỡi ba tác không ngăn lại được có thể chọc tức chết người không đền mạng, cuối cùng khẳng định bà ta sẽ nghĩ ra biện pháp ở bên tai bà nội thuyết phục, để cho bà đồng ý.

Sản nghiệp Khương gia vẫn sẽ dựa theo nguyên bản, sẽ bị Khương Mật nghĩ mọi cách để bán đi. Nhưng Khương Sam cần chính là thời cơ ngăn đón cản lại này, chỉ cần có thể khiến hành vi của Khương Mật bị cản lại, cô nhất định có thể nghĩ ra biện pháp đem đồ vật còn nguyên si lấy về!

Hai tay bên người nắm thật chặt. Khương Sam cố gắng đè nén xuống tức giận, đưa tay cầm lên bao nhỏ mà bà nội để lại bên bồn hoa.

Một xấp tiền ngay ngắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Bóng dáng nhỏ nhắn đang ở trên cao, bay như những chú chim, nhìn theo các muội tử, ân cần vẫy tay lựa, hỏi thăm người, nhấn lại người, buồn ở nơi đâu, có nhìn thấy ánh mắt tha thiết của ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khương Sam mặt không chút thay đổi cầm bao nhỏ lật lật, lại có bộ dáng như ai đang thiếu cô hai vạn đồng vậy, nói tới, kiếp trước lúc này bà nội cũng tới đây, bất quá, khi đó Khương Sam được Bạch Kỳ cho hưởng đặc quyền, luôn luôn ở trong ký túc của hân nghi ngơi, một lần kia bà đến cũng đích thực là đưa tiền.

Không nhiều, cho 300 đồng.

Bất quá, từ trước đến nay bà đúng là có hơi túng quẫn, lại tiết kiệm, ba ba cho bà tiền, bà toàn bộ đều đưa cho Khương Mật.

300 đồng đối Khương Sam mà nói không là cái gì, nhưng đối với bà Chu mà nói cũng đã là một số tiền lớn trong tiêu dùng, khi đó Khương Sam còn khổ sở ôm bà khóc một trận, nhớ tới khi đó, biểu tình của bà chính là có chút kỳ quái.

Lại nhìn nhìn bao nhỏ trong tay, một xấp tiền thật dày, Khương Sam triệt để bị chọc đến tức cười.

Một là vì, mình đời trước quá ngu xuẩn, không biết nhìn người cho rõ ràng, còn cảm động để rơi nước mắt đầu, hai là vì bà nội đối với số tiền bạc của ba ba cô không thể buông tha chuyện bán đi.

Khi ba ba cô còn sống, cho bà tiền, bà trợ cấp cho nữ nhi đáng thương của mình, ba ba cô qua đời, bà liền cầm di sản của ba ba mang đến chỗ của Khương Mật, trợ cấp cho tôn nữ của mình sao?

Sống lại một lần, cô nếu là thật sự lại mặc cho mấy kẻ tiểu nhân tính kế, khi dễ trèo lên trên đầu, cô hiện tại có thể đi chết rồi.

"Như thế nào còn đứng ở chỗ này?"

Thần sắc Khương Sam bất định, một vẻ chính là đang suy nghĩ, đột nhiên bị một giọng nam trầm thấp làm bừng tỉnh, nâng mắt nhìn lại, chính là thấy Bạch Kỳ đang đứng ở cách đó không xa, mặc một thân quân dụng rằn ri*, trên vai đeo huy hiệu một hai sao, dáng vẻ cao ngất.

(Rằn ri*: sắc sỡ, loang lổ, lẫn lộn, 1 kiểu quần áo trong quân đội nói riêng)

Ngày xưa, vừa thấy được hân nhất định là cô sẽ vui vẻ nhào tới.

Nhưng lần này, Khương Sam sắc mặt trong nháy mắt trầm hẳn xuống, nhiệt độ trong phòng như lạnh xuống.

Lần trước khi gặp mặt, cô cũng có phản ứng tương tự, khiến Bạch Kỳ nhìn không được mà sùng sốt, đang muốn hỏi, Khương Sam đã khôi phục sắc mặt như bình thường.

"Vừa rồi bà nội đến nhìn em, nói chuyện một hồi, anh đi đâu? Như thế nào còn ở trong này đi dạo?"

Thanh âm thiếu nữ buốt giá mà mềm mại, tâm tình hồ nghi của Bạch Kỳ theo đó mà lập tức tiêu tan hết toàn bộ, hân thu hồi sự khác thường trong lòng, tiến lên vài bước cách cô gần thêm một chút.

Như là đã hoàn toàn quên lần trước Khương Sam đối với hân là cỡ nào lạnh nhạt, Bạch Kỳ đối với lần trước, cô tại sao lại có thái độ như vậy, hân không hỏi một tiếng, nhưng thực chất tâm mắt dừng ở trên gò má hồng hồng của cô trầm tư vài giây.

"Em nhập học tới nay tôi còn chưa rút ra thời gian qua thăm em, gần đây thế nào, có mệt hay không?"

Khương Sam buông mi, không muốn cùng hân, đối diện hơi thấp đầu, nhìn qua nhìn lại cô như là đang có bộ dáng ngượng ngùng: "Cũng tạm tạm a, so với thời điểm luyện vũ gian khổ, mấy cái này cũng không coi là cái gì."

Bạch Kỳ không ngại Khương Sam luôn luôn ở trước mặt mình nũng nịu, không ngờ lần này cô sẽ nói như vậy, hân có chút kinh ngạc, cô có lần vận nấp bình một đến mức hai ngày đều muốn cùng hân than thở mất một lúc lâu, lần này quân huấn rõ rệt bị tội không nhẹ, cô lại từ lúc nhìn thấy hân liền chưa từng nói một câu oán giận nào.

Hơn nữa thái độ cũng không quá thân thiện, bộ dáng có chút lạnh nhạt, điều này làm cho Bạch Kỳ có chút không thoải mái, tầm mắt tìm kiếm rơi vào trên mặt Khương Sam, ý đồ muốn từ thần sắc của cô có thể nhìn ra được cái gì.

"Buổi tối tôi dẫn em đi ăn cơm, muốn ăn cái gì?"

Bạch Kỳ thấp giọng hỏi, trong thanh âm, có vài phần nghe không quá rõ ràng là đang thương tiếc hay là gì, dừng một chút, tay liền hướng trên mặt Khương Sam ý định vuốt vài cái.

Thân mình Khương Sam không tự chủ được cứng đờ, phảng phất chính là có một loại cảm giác cơ thể cô đang bị vô số con bọ ở trên người bò bò, thật ghê tởm, làm cho cô thiếu chút nữa nhịn không được mà quay người rời đi.

Khương Sam cố gắng hít một hơi khí lạnh, cự lực ổn định dự vọng muốn di chuyển thân mình của mình, mặt phảng phất như vừa lơ đãng, vừa khéo léo tránh ra khỏi bàn tay của Bạch Kỳ đang mon trón trên da mặt của mình.

Bị nàng trốn, tay Bạch Kỳ liền chạm vào không khí, đầu ngón tay chỉ quét qua da mặt mềm mại của Khương Sam một chút, sắc mặt Khương Sam có chút khó coi, Bạch Kỳ lần này càng thêm xác định, cảm xúc của Khương Sam có chỗ không thích hợp.

Hắn chỉ nghĩ, trong nhà cô chợt sinh biến, tới trường học về sau không còn người quen biết, hẳn lại bận cho nên không có tới nhìn cô, sợ là cô lại nháo giờ cái tiểu tính tình, tuy rằng có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn là thở dài, rồi nói bằng thanh âm mềm mại.

"Như vậy, mang em ăn cơm xong, sau đó cùng tôi đi chỗ đó một chuyến đi, buổi tối tôi xin nghỉ cho em, em nghỉ một chút."

Đây chính là là ám chỉ Khương Sam có thể đi đến chỗ của hắn quang minh chính đại, ý tứ lười biếng chính là cô thậm chí có thể dùng cái đó một chút.

Cô đã lâu chưa chạm vào đồ trang điểm xa hoa, cho nên làn da hiện tại đã kém hơn trước, ý tứ của hắn là bây giờ cô có thể đến dùng một chút, sẽ không ai dị nghị.

Chuyện tốt như vậy, nếu là trước đây Khương Sam sợ là sớm nhảy chồm lên mà ôm lấy Bạch Kỳ, nhưng lúc này cô hiển nhiên là cười không nổi, nhìn trái nhìn phải mà nói lảng sang chuyện khác: "Trương huấn luyện viên không phải là người dễ nói chuyện, hẳn như thế nào có thể dễ dàng phê chuẩn?"

Dừng một chút, Khương Sam phảng phất lơ đãng nói: "Hơn nữa, tân sinh viên trong thời gian tập quân huấn, không phải là nghiêm cấm ra ngoài sao, làm trái với quy định, nghiêm trọng có thể sẽ phải khai trừ học tịch."

Bạch Kỳ nói: "Mấy chuyện đó em không cần phải để ý đến, tôi tự nhiên có biện pháp."

Quả nhiên.

Khương Sam buông mi, trong mắt ám quang chợt lóe, trong lòng là một mảnh lạnh lùng, nhưng khi ngẩng đầu, con ngươi lại nhiễm một tầng mềm mại ôn nhu, hóa ra vài phần nhu tình có thể đem người khác chết chìm trong đó.

Nghĩ lại, qua mười năm ở chung cùng Bạch Kỳ, Khương Sam hiểu rõ chính hắn yêu thích những gì, cô khẽ nâng đầu, trên mặt mang theo vừa đúng ba phần âm đạm năm phần đáng thương, cũng có một phần mong ước: "Kia, vậy em về sau ngẫu nhiên muốn đi ra ngoài, cũng có thể tùy ý ra vào sao?"

Khương Sam trong đội vũ đạo chính là nổi danh là một nữ nhân, từ lông mày được cắt tỉa nhỏ gọn, đến đôi mắt to tròn ngập nước, sống mũi thẳng tắp vừa vặn lỗ mũi, môi anh đào nhỏ nhắn hơi chu, thoát nhìn lúc nào cũng như đang làm nũng với người khác vậy, luôn luôn làm cho người nhìn đến cô còn chưa kịp nói chuyện, tâm trước tiên đã mềm nhũn đến ba phần.

Lúc này lại dùng thần sắc tội nghiệp như vậy, hơi ngửa đầu nhìn hắn, Bạch Kỳ cho dù là có thói quen thường xuyên nhìn cô, trong lòng cũng nhịn không được tim đập chậm mất một nhịp.

"Này. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bạch Kỳ không kịp nghĩ ngợi liền từ chối, Khương Sam liền đem thanh âm buông thấp vài phần, triền triền nhiều nhiều*, bàn tay trắng nõn, chủ động tiến lên kéo lấy ống tay áo của Bạch Kỳ, chính là giọng nói có thể thấy được ý lấy lòng cùng chút âm đạm.

(Triền triền nhiều nhiều* : quán quýt)

"Em bị đưa đến nơi này....em chưa từng đến cái địa phương không có nhân tình như vậy, không phải là sợ cái gì, chỉ là luôn có chút không thích ứng, anh có biết, em yêu nhất là ăn đồ ăn tinh xảo, hiện tại ngay cả cái công trường đều không có biện pháp đi ra, đã lâu em không được ăn một bữa cơm thật ngon a."

Cách nói chuyện bừa bãi, lời nói như là không có gì logic, Bạch Kỳ lại nháy mắt nghe hiểu chính là cô đang kinh hãi.

Trừ chú Khương, Khương Sam trước mặt người khác vẫn luôn không nghe lời, lấy kiêu ngạo của cô, cũng không chịu để cho người khác nhìn ra một phần yếu ở cô, kể cả lúc ở trước mặt hắn cũng luôn là một bộ vui tươi hóm hờ, chính là bộ dáng không có chuyện gì, cũng chưa bao giờ biểu lộ ra một mặt yếu ớt như vậy trước mặt hắn.

Quý thần xui khiến, Bạch Kỳ ở trong lòng còn chưa kịp đem sự tình cân nhắc lợi hại trong đó, bàn tay lại truyền đến cảm xúc ấm áp, thuận thế đem tay Khương Sam nắm trong lòng bàn tay, miệng đáp trước tâm, lời nói đáp ứng cứ như vậy trực tiếp liền thốt ra khỏi miệng.

"Tôi sẽ giúp em nghĩ một số biện pháp."

Lời vừa ra khỏi miệng Bạch Kỳ liền có chút hối hận.

Trước không nói, đơn giản Khương Sam hiện tại là một người chói mắt như vậy, thời điểm đi ra ngoài, nếu như bị những người khác phát hiện ra là tân sinh bên trong, ảnh hưởng sẽ ác liệt cỡ nào, nếu là đặc biệt cho phép xuất nhập, văn chứng cũng không phải thật sự dễ làm như vậy, vừa muốn dùng lời nói vẫn hồi lại một hai phần, Khương Sam lại lộ ra một cái mỉm cười đầy thỏa mãn cho hắn xem.

Khương Sam trời sinh có một loại sức mạnh có thể gây ảnh hưởng đến người khác.

Nhất là thời điểm lúc cô cười lộ lên, khoe miệng hơi cong cong, từ đuôi lông mày đến khoe mắt tất cả đều là ý cười thỏa mãn, hồn nhiên, trong sáng, rực rỡ như là đứa nhỏ khi chiếm được một món đồ chơi mà mình yêu thích vậy.

"Bạch Kỳ, anh thật tốt, hiện tại cũng chỉ có anh sẽ đối với em tốt như vậy."

Trong giọng nói của Khương Sam mang theo ý lấy lòng cùng ý lại, không giống ngày xưa, cô ở trước mặt hắn thường xuyên làm nũng, ngược lại có thể nghe ra vài phần chua xót.

Cô chủ động ở trong lòng bàn tay hắn hơi giật giật, bộ dáng như là có chút khẩn trương, Bạch Kỳ thân thủ nắm tay cô thật chặt, không chịu buông ra.

Khương Sam như vậy bất đồng với ngày xưa, nhất thời làm cho tất cả nghi ngờ trong lòng của Bạch Kỳ toàn bộ đều tan tành mây khói, cô tội nghiệp như vậy, hắn không thể mở miệng nói ra bất kỳ lời cự tuyệt nào.

Bạch Kỳ đôi mắt nâu đen, mắt không hề chớp nhìn nhìn cô, màu sắc trong tròng mắt biến hóa không ngừng.

Khương Sam trước giờ đều là như vậy, vô luận ở trước mặt người bên ngoài như thế nào, cô hào phóng hay lễ phép khéo léo, cô làm nũng, cô ý lại cùng si mê, trước giờ đều chỉ đối với mình hắn mà nở rộ.

Cô giống như một bông hoa quỳnh trong u cốc không người biết, chỉ có thể ở trước mặt một mình hắn mà nở rộ, làm cho trái tim cứng rắn như sắt của hắn không tự chủ được liền sinh ra một mảnh mềm mại.

(Thằng tra nam này về sau thâm chắc rồi....khà khà)

Khương Sam thế này mới quay người rời đi, trong nháy mắt quay đầu, bộ mặt đáng thương, một chút ý cười cùng làm nũng vừa nãy như là phù dung sớm nở tối tàn trong nháy mắt không còn, toàn bộ thu về, Khương Sam lạnh mặt, tràn đầy trong mắt chính là sự khó chịu, chán ghét cùng thân sắc ngưng trọng.

Muốn trả thù tất cả những người kia, cô hiện tại phải không từ thủ đoạn sẽ tốt hơn nhiều là đối đầu trực tiếp.

Cô hiện tại chỉ có một mình, không ai giúp đỡ, thời điểm muốn từ quân huân đi ra ngoài một chuyến đều khó như lên trời, huống chi là lấy về gia sản của ba bà.

Khương Sam biết, kế tiếp sợ là muốn có một đoạn thời gian, chính mình cùng Bạch Kỳ diễn phải diễn trái, Bạch gia là một gia tộc lớn, lợi dụng Bạch Kỳ, so với mình đơn phương nhất mã* ra trận, phần thắng sẽ lớn rất nhiều.

(Đơn phương nhất mã* : Một người một ngựa)

Thừa dịp hiện tại Bạch Kỳ đối với cô còn có vài phần mê luyến cùng thật tâm, thừa dịp tâm cơ Bạch Kỳ còn chưa đến mức thâm trầm như đời trước, khi hắn đã ở địa vị cao, là một kẻ có trình độ đáng sợ.

Thiếu cô, lấy của cô, cô sẽ khiến cho các người một người lại một người, lấy của cô cái gì sẽ còn nguyên si từng cái, từng cái một trả về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Khương gia rất lớn, biệt thự lớn được xây gồm ba tầng, trang hoàng xa hoa, lộ ra khí thế của dòng dõi thư hương quý tộc.

Khương Lạc Sinh là một người văn nhân, lại đối với con gái bảo bối của mình sủng ái có thừa, mẹ Khương Sam vì hấn mà lựa chọn ly hôn, khi đó Khương Sam vừa mới qua sinh nhật hai tuổi, vẫn là một đứa bé con không biết cái gì, mỗi ngày khóc hô tìm mẹ, cô vừa khóc Khương Lạc Sinh trong lòng chính là đau đến tan nát cõi lòng a.

Không thể cho con gái yêu một gia đình hoàn chỉnh, Khương Lạc Sinh sủng ái con gái như mạng dưới tình hình vừa mới bị vợ phản bội, một mình nuôi con gái, mới hạ ra một quyết tâm, nhất định phải cho con gái một hoàn cảnh sinh hoạt thật tốt.

Khương Lạc Sinh ngược lại cũng là người tốt số, hấn có được nhân duyên tốt, trong quan hệ với mọi người lại tỏ ra là người khéo léo, hơn nữa đúng lúc chính sách quốc gia đang cần người đề duy trì, hấn liền xin đi công tác ở một vùng kinh tế ven biển khó khăn, không quá vài năm liền dốc sức làm ra một phần đại gia sản.

Khương gia ở là một gian nhà nhỏ ở đã lâu năm, cuối cùng vì cho nữ nhi có thể có một không gian để luyện vũ, Khương Lạc Sinh liền trực tiếp mua cái biệt thự lớn này.

Biệt thự Khương gia toàn bộ hai tầng đều là của Khương Sam, chính là phòng luyện vũ cực lớn, bốn mùa sàn gỗ sáng loáng, hai bên tường là hai khung gỗ để vịn tay khi tập múa, còn có bốn phía trên vách tường ở 360 độ góc chết, chính là được khảm nạm kính thủy tinh cực lớn, hiệu quả cách âm cực tốt.

Lúc này Khương Vi đang trong trang phục múa, thân thể giãn ra, nhấc chân chống đỡ trên sàn gỗ, tay đặt tại khung vịn, cơ thể thông thả ưu nhã hướng xuống đất, âm nhạc du dương ở căn phòng luyện vũ trống trải chậm rãi quanh quẩn, âm sắc cực tốt, như là có người hiện tại đang biểu diễn trên sân khấu vậy.

Vì sau hai tuần phỏng vấn, cô ta ngày đêm không ngừng khổ luyện đã lâu rồi, lúc này cố gắng cũng không cảm thấy khổ, trong lòng chỉ toàn hưng phấn cùng chờ mong.

Khương Mật ngồi ở một bên uống trà, nhìn con gái bằng ánh mắt tràn đầy là vui mừng.

"Con từ nhỏ là đứa nhỏ biết dụng công, lúc này cơ hội đến không dễ, ngươi phải hảo hảo nắm chắc."

Khương Vi buông chân, có chút không ổn, nhìn quanh một vòng: "Nhưng là mẹ nhất định phải đem nơi này bán sao? Công ty và những sản nghiệp khác về sau bán, tiền cũng đã thấy được không sai biệt lắm, nơi này con rất thích, hơn nữa, lấy thực lực của con, nói không chừng căn bản sẽ không cần hỏi lộ, trực tiếp liền trúng tuyển đâu? Chúng ta ở thời gian dài như vậy, con quả thực là luyện tiếc a."

Khương Mật buông ly trà, oán trách nhìn con gái: "Hài tử ngốc, đây không phải là để ngừa vạn nhất sao, ở lâu, tranh thủ mấy đường lui chính là nhiều hơn vài phần nắm chắc. Hơn nữa một khi con thi đậu ở chỗ đó, học thành danh trở về muốn cái gì là không có? Chú của con đi gấp, ngay cả di chúc đều không lập, chúng ta không mau thừa dịp Khương Sam bị giam tại trường học ra không được, đem mấy thứ này đều xử lý biến thành tiền đặt tại trong tay mình, chờ khi nó kết thúc quân huấn trở về, nói không chừng liền muốn đòi về."

Khương Vi giật mình: "Trách không được, con nói này mẹ, mẹ như thế nào chọn cho cô ta cái trường học như vậy đây!"

Nghĩ nghĩ, Khương Vi tự nhiên không muốn thuận theo, nũng nịu đung đưa cánh tay Khương Mật, dịu dàng nói: "Mới không cần cho cô ta a, nơi này là Khương gia, gì đó cũng là của chúng ta, cô ta làm gì có phúc khí như vậy, cả ngày không coi ai ra gì ngạo nghễ gớm, vậy thì để cho cô ta tìm địa phương khác ở đi a."

Khương Mật nói: "Đây không phải là chú con không ở đây sao, ai biết nó sẽ là phản ứng gì, nếu là trở mặt không nhận người, chẳng những không cho con phỏng ở, lại đem chúng ta đuổi ra ngoài, muốn khóc đều không chỗ khóc đi."

Vừa nghĩ đến tình cảnh chính mình sẽ bị Khương Sam đuổi ra ngoài, Khương Vi hiển nhiên có chút chịu không nổi, bĩu bĩu môi, không thể nê hà nói: "Cũng là nói, nếu là cô ta càn quấy không nói đạo lý làm thế nào, bán đi thì bán đi, ai, kỳ thật con là thật sự rất luyện tiếc."

Khương Mật kiêu ngạo nhìn con gái duyên dáng, yêu kiều của mình: "Ha hã, đùa con đấy, con cứ yên tâm đi, mẹ sắp xếp xong xuôi, trong một tháng này a nó tuyệt đối đừng nghĩ có cơ hội đập chân ra khỏi cổng trường, chờ nó đi ra, bên này hết thầy đều đã định rồi a. Vì Vi của mẹ tự nhiên xứng đáng có được sở hữu đồ tốt nhất, người như Khương Sam vĩnh viễn đều chỉ xứng làm cái lá xanh, nó làm sao có thể so được với con đâu."

(trơ trên, trơ trên, quá trơ trên.....không làm ra cũng đòi không công hưởng của người khác aaaaa.....ta đắm, đắm, đắm chết 2 mẹ con nhà này

Lần này xem ra, nguyên bản trong đội có mấy người không phục, sự khó chịu trong ngực cũng theo đó cũng tiêu tan, Trương huấn luyện viên có thủ đoạn huấn luyện các cô đều là những chiêu khó, ban ngày bị ép buộc đã đủ khó chịu, làm đầu lĩnh tuy rằng uy phong hơn một chút, nhưng nếu còn muốn bị Trương huấn luyện viên lại ngầm cho thêm chút ưu đãi huấn luyện, các cô là ai cũng không muốn gánh vác cái này a, nhìn biểu tình Khương Sam thì

biết, vì thế tất cả cũng đều ào ào mà đồng tình.

Chợt nhận được cái tin dữ này, Khương Sam cũng rất là đau đầu, hận không thể ngay tại chỗ đem huấn luyện viên Trương đập chết đâu, trách không được tuổi đã một bó to rồi, ngay cả cái bạn gái đều tìm không thấy, thật là đáng đời a.

Trương huấn luyện viên ở trong bộ đội huấn luyện binh, ở trong mắt hắn mặc dù là quân huấn cũng cùng binh chính thức không có khác biệt, những học viên trong đoạn thời gian này, đầu tiên là mang danh một quân nhân, tiếp theo mới là học sinh, mà quân nhân là không có phận chia nam nữ.

Khương Sam kiếp trước, lúc cô chưa bị tàn phế, tuy rằng ở trong bộ đội cũng ngốc qua một đoạn thời gian, nhưng là khi đó yên ổn làm một thành viên bình thường trong đội, cũng không có thấy Trương huấn luyện viên phát rồ như vậy trong lúc huấn luyện quân đội, lúc này đây, hắn tại nơi này, xác thực là cô sẽ phải chịu không ít khổ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

May mắn, Khương Sam từ thời điểm đến tập luyện quân huấn, đến bây giờ đã được một thời gian, vừa vặn sức lực cũng không đến nỗi yếu đuối để người khác khinh thường, hiện tại cô bị Trương huấn luyện viên nhục nhã vô số lần, từ từ, sâu trong tâm khảm của Khương Sam đã có sẵn một bản năng, đó chính là kiêu ngạo, cho nên chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi huấn luyện, động tác của cô tiến bộ thần tốc, mỗi một động tác có nề nếp, đạt tiêu chuẩn hơn hẳn.

Hơn nữa, cô lại có ngoại hình xuất chúng, vừa vặn đứng ở phía trước hàng ngũ, quả nhiên vừa nhìn thấy chính là nhìn hết sức đẹp mắt.

Lần này, người bên trong liên đội chỉ chờ để chế giễu cô, cũng không khỏi đối với Khương Sam thêm bội phục, Khương Sam có một bộ dạng chính là người yếu đuối, thoát nhìn qua vẻ bề ngoài, cô là kiểu người lạnh lùng, không dễ tiếp cận, ấn tượng đầu tiên về cô, chính là loại người quanh năm mười ngón tay không dính nước mùa xuân, một bộ dáng tiểu thư nũng nịu, cho nên bản thân cô ở trong liên đội, nhân duyên không phải là rất tốt.

Nhưng sớm chiều cùng chung sống một đoạn thời gian, không thiếu người phát hiện Khương Sam tuy rằng ở mặt ngoài, thoát nhìn cô hết sức cao ngạo, trên thực tế lại là một người có tính tình bình dị gần gũi, cũng là người có thể chịu đựng được cực khổ.

Bất luận là nam hay nữ, luôn có một số người có xu hướng nhìn cảnh đẹp ý vui mà thêm thân thiết, gần gũi gần như là thiên tính vậy, sau một thời gian ngắn, tuy không rõ là có chuyện gì xảy ra, nhưng thời điểm mọi người cùng Khương Sam chào hỏi, hay nói chuyện cũng nhiều hẳn lên.

Khâu Bảo là bạn cùng phòng với Khương Sam, tính cách rất tùy tiện, có thể xem là vô tâm vô phách, bình thường lúc Khương Sam huấn luyện, cô luôn luôn vui vẻ nhìn, lúc mọi người đều đối với Trương huấn luyện viên là một bộ mặt bất mãn, cô một người lại vẫn trung thành với Trương huấn luyện viên, luôn luôn ủng hộ.

Sau khi huấn luyện xong, Khâu Bảo liên tục mang lên cho Khương Sam cùng Trương huấn luyện viên vô số chai nước.

"Huấn luyện viên cực khổ."

Khâu Bảo nhìn huấn luyện viên, cười tủm tỉm.

(ta nghĩ thấy mùi gian tình a...hắc hắc..*cười gian*)

Trương huấn luyện viên đối với Khâu Bảo ấn tượng không sai biệt lắm, lúc huấn luyện vô cùng khắc khổ, cô cũng không giống các nữ sinh khác, chính là cái dạng, động một tí là kêu mệt, sau đó là xin phép nghỉ.

"Cám ơn, về sau không cần lấy nước lại đây, ở đây có nước sôi, uống nước sôi rất tốt, mà cũng tiết kiệm."

"Cũng tốt." Khâu Bảo ánh mắt sáng ngời trong suốt: "Vậy em về sau mang cho hai người hai cái chai đựng nước sôi để uống."

Trương huấn luyện viên trước khi đi còn dặn dò một lần: "Các cô tập luyện thật giỏi cho tôi, buổi duyệt binh hôm đó, học sinh trường Quân Nghệ ở đối diện cũng sẽ lại đây, bọn họ là người học vũ đạo, trường học không muốn chúng ta trước mặt những người kia quá mất mặt, biết khiêu vũ thì làm sao? Chúng ta đi nghiêm như thường, có thể với so nhóm nhảy của bọn họ tốt hơn! Nhất là mấy người dẫn đầu các cô, đều chuẩn bị tinh thần cho tôi, tôi không tin không sánh bằng bọn họ đi! Vũ đạo! Có cái gì đáng nhìn đâu!"

Khương Sam nói lời công đạo: "Vũ đạo quả thật so với duyệt binh thì nhìn đẹp mắt hơn một chút."

"Chớ má!" Trương huấn luyện viên nổi trận lôi đình: "Quốc khánh duyệt binh chưa ai thấy qua? Cái gì có thể nói vũ đạo so với duyệt binh càng đồ sộ, càng đẹp mắt hơn!"

Khương Sam không lên tiếng.

Luyện tập một tháng này, một đám nữ sinh chân đi đi lại lại đến mềm nhũn rồi, cũng chính là đi vòng quanh cái quảng trường, nói là 'Duyệt binh', làm sao có thể so sánh với người ta là quân đội chính quy đây?

Chẳng qua Trương huấn luyện viên từ trong quân đội đến đây, hư vinh của tập thể luôn luôn có ham muốn cực mạnh, hẳn cũng huấn luyện qua mấy khóa học sinh mới, biết lãnh đạo Quân Nghệ thích lôi kéo học sinh của bọn họ sang bên này khoe khoang, người ta một đám người ăn diện xinh xắn đẹp đẽ, cùng bên này học sinh một thân quân phục cứng nhắc, quả thật không thể nào có thể đem ra so sánh được.

Nhất là bọn họ còn thích đánh đồng cờ hiệu, mỗi lần đều muốn đem trường T cùng học sinh trong trường lôi ra để luận bàn một chút, luận bàn cái rắm a! Còn không phải là vì khoe khoang chính mình là những học sinh có tố chất tốt sao? Luyện tập hơn một tháng, học sinh phơi đến da đen sì, luận bàn về vũ đạo với bọn họ, đây không phải là vô nghĩa sao?

Trương huấn luyện viên đi về sau, Khâu Bảo hình như tâm tình rất tốt, đi bên cạnh Khương Sam trên đường cứ thường xuyên nhảy nhót.

Bị tra tấn nửa giờ, bây giờ cả người Khương Sam đều cảm thấy đau nhức, quả thực, tâm tình cô không được tốt cho lắm.

"Bạn đến cùng coi trọng hẳn cái gì hả?" Khương Sam bắt đầu dĩ hời hời Khâu Bảo

Khâu Bảo hai tay tạo thành hình chữ thập, để ở dưới cằm, trên mặt chính là một bộ dáng thiếu nữ đang hoài xuân: "Bạn không cảm thấy bộ dáng hẳn lúc huấn người khác rất soái sao? Mặt mày nghiêm trang, bộ dạng cực kỳ nghiêm túc, toàn thân đều mang một vị riêng của nam nhân a."

Khương Sam: ". . ."

Cô như thế nào chỉ toàn ngửi thấy mùi mồ hôi a?

Còn có, thời điểm Trương huấn luyện viên hung dữ huấn luyện người khác, Khương Sam chỉ nghĩ mình ngay tại chỗ có thể một cước đạp chết hẳn, nơi nào thì thấy hẳn đẹp trai, nơi nào hả? hả?

Khâu Bảo nhìn bộ dáng Khương Sam, trên mặt chỉ toàn là ghét bỏ, thờ dài nói: "Chính là người này miêng nghiêm chết người a, hỏi số điện thoại thì không nói, hỏi qq* nói không có, ngay cả cái phương thức liên lạc đều không có, chờ tập quân huấn xong, hẳn đi rồi, không biết có hay không, mình còn cơ hội có thể gặp lại hẳn a, Khương Sam, bạn nói chúng ta về sau còn có cơ hội gặp mặt nhau hay không?"

(qq*: một phần mềm chat của TQ, tương tự như phần mềm chat yahoo của VN)

Khương Sam: "Không có."

Khâu Bảo ở phía sau lưng Khương Sam đánh một cái.

"Ba" một tiếng giòn vang!

"Nói linh tinh gì đấy!" Khâu Bảo hờn dỗi oán giận.

Khương Sam bị chụp một cái liên lao đảo, vốn cô đang trong trạng thái cực kì mệt mỏi, bị Khâu Bảo đánh một cái, suýt nữa thì ngã ở trên mặt đất.

Thân mình không dễ dàng mới đứng được vững vàng, mặt Khương Sam đen sì.

Khâu Bảo vội ôm trụ thắt lưng của cô, cơ thể dán chặt trên người của cô, nũng nịu nói: "Tốt lắm, bảo bối a, mình không phải cố ý, ài, bạn nhìn bạn đi, bạn như thế nào yếu đuối như vậy, mình vừa mới chạm vào liền đổ."

Vừa nói chuyện, thân mình còn cọ tới cọ lui, vô lại, còn dùng sức lực đến mười phần cọ trên người của Khương Sam, Khương Sam thẳng đến khi bị cọ đến khi không còn sức lực. Mới phải bắt đầu dĩ nói: "Được rồi, mau đứng lên."

Khâu Bảo thấy cô không tức giận, thế này mới lại vui vẻ ôm eo Khương Sam, phút cuối cùng còn hâm mộ ở bên hông cô bóp bóp một cái, làm cho thân mình Khương Sam cứng đờ.

"Eo của bạn thật nhỏ a, ngực cũng lớn, nếu không phải là có y phục chống đỡ, vóc người này có khả năng hâm mộ chết một nhóm người a."

Khương Sam tránh thoát móng vuốt của cô còn đang nóng lòng muốn sờ lên ngực của mình, chuyển mắt nhìn qua không có phản ứng.

"Được rồi, bạn cũng mệt mỏi, tôi đi lấy cho bạn." Khâu Bảo tiếp nhận cốc nước cùng với mũ ở trong tay Khương Sam, thần bí hề hề lại gần: "Này, bạn có nghe nói không, ở chung phòng ký túc xá chúng ta, có Trương Phúc Uất dùng tiền để đi vào, giống như trong nhà đặc biệt có tiền đâu. Cô ta ngày hôm qua còn chuẩn bị hôm nay cùng đội cách vách chúng ta do Bạch huấn luyện viên phụ trách thông báo, bất quá Bạch huấn luyện viên vẫn làm mặt lạnh a, cô ta đi qua nói mà không ai dám đáp lời, ha ha, cười chết ta, mệt cho cô ta cả ngày còn kiêu ngạo, giống y hệt con Khổng Tước, không phải nói trắng ra là cô ta đối với huấn luyện viên Bạch có ý tứ sao, phức."

Khương Sam không chút để ý "Àn" một tiếng, vừa mới ngước mắt, thấy xa xa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang nhìn sang bên này, mặc một bộ đồ quân phục rằn ri đi tới.

Chính là người trong miệng Khâu Bảo đang nói, Bạch huấn luyện viên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nhìn thấy bên người Khương Sam có người, không biết nghĩ tới điều gì, cước bộ của Bạch Kỳ dừng lại, đình chỉ tại chỗ, không có đi tới, ánh mắt chỉ nhìn nhìn cô, ý bảo chính cô lại đây.

Khương Sam mím môi, tự nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Khâu Bảo, làm bộ như không nhìn thấy bộ dáng đang ám chỉ của Bạch Kỳ.

Hiện tại, Khâu Bảo còn đang thao thao bất tuyệt để nói, trên mặt tràn đầy khát khao: "Bạn sáng dậy muộn nên không có nhìn thấy a, tại chỗ của Trương Phúc Uất, cô ta dấu rất nhiều đồ trang điểm đâu, vì không muốn bị tìm ra, liền bọc tại để trong tủ đồ lót, mình nhìn qua đều là đồ cao cấp a."

Khương Sam: "bạn không phải cũng có mang theo mấy đồ đó sao?"

Khâu Bảo bĩu môi: "Kia không giống với mình, phí sinh hoạt mỗi tháng của mình chỉ có một ít, trừ ăn cơm ra, còn lại cũng chỉ có thể mua một chút nhu phụ thủy cùng nữ dịch, Trương Phúc Uất có rất nhiều, toàn những thứ mình đều chỉ thấy trong TV đâu. Ai, người so với người có phúc khí hơn, chờ mình tốt nghiệp xong, kiếm thật nhiều tiền, nhất định phải mua thật nhiều, thật nhiều đồ trang điểm tốt, hảo hảo bảo dưỡng chính mình, sau đó mình sẽ đi quần quýt với Trương huấn luyện viên a!"

"Sẽ có, cô ta có, bạn về sau nhất định cũng sẽ có." Khâu Bảo nghe được Khương Sam trả lời như vậy, hàng mi cong lên, ánh mắt kiêu ngạo: "Đó là tự nhiên!"

Nói xong, lại ghé sát vào mặt Khương Sam, ôm trụ cánh tay của cô: "Bất quá, bạn nghĩ xem, đợi đến lúc mình kiếm được tiền, cũng đem mình ăn diện xinh xắn đẹp đẽ, nhưng lại không liên lạc được với Trương huấn luyện viên, lúc ấy thì phải làm sao bây giờ?"

Khương Sam lập tức nhìn thấu ý đồ cô: "Không được, mình cùng hắn cũng không có quen thuộc a, mình sẽ không giúp bạn."

Khâu Bảo liền nóng nảy: "Ai, bạn xem lại chút đi, nhắc tay chỉ lao nha! Bạn cùng hắn thời gian chung đụng rất nhiều, qua vài lần nhất định có thể hỏi được giúp mình a, giúp giúp ta nha, tương lai của ta, cả đời hạnh phúc của ta thế nhưng hoàn toàn là dựa vào bạn đâu, Khương Sam tốt a!"

Một đường, Khâu Bảo lại nhai bên tai Khương Sam, thẳng đến khu ký túc xá, Khâu Bảo vẫn không buông tha, còn dùng điệu điệu mềm mại nũng nịu cầu Khương Sam, cuối cùng thẳng đến khi Khương Sam nghe đến nổi lỗ tai ong ong, đầu cũng phình lớn ra, mới bắt đầu nói: "Được rồi, mình sẽ tận lực đi, nếu như bạn không đến, phỏng chừng mình cũng không có biện pháp."

Khâu Bảo hoan hô một tiếng, thiếu chút nữa cao hứng bật dậy, ân cần cho Khương Sam thêm một chén nước nữa, Khương Sam ngồi ở trên giường, Khương Bảo chân chó ngồi đầm lưng cùng bóp vai cho cô.

"Hừ, giả bộ ra vẻ đoan trang, làm như mình là cái gì quý giá lắm a!"

Trương Phúc Uất ở một bên vừa chải tóc, vừa thấp giọng trào phúng, thanh âm không lớn cũng không nhỏ, mọi người trong ký túc xá vừa lúc đều có thể nghe thấy, một người khác tên là Lô Trần, cùng Trương Phúc Uất có quan hệ khá tốt, vỗ nhẹ vai của Trương Phúc Uất một chút, ý bảo cô ta đừng nói chuyện quá lên như vậy, Trương Phúc Uất bĩu môi, trợn trắng mắt.

"Chính là thế, lại còn đầm lưng cùng bóp vai đâu, Khâu Bảo cô là người hầu của cô ta sao?"

Di động Trương Phúc Uất bị bắt hai ngày nay, di động của cô ta, cô ta chỉ dám vụng trộm dùng trong ký túc xá, đột nhiên bị tra ra, khẳng định cùng ba người trong ký túc xá không thoát được quan hệ, Khâu Bảo không giống như là người thích cáo trạng người khác, Lô Trần lại cùng mình giao hảo, Trương Phúc Uất lập tức khẳng định là Khương Sam, người bình thường không thích nói chuyện, cô ta nghĩ có lẽ là trong lòng có quỷ đi.

Quản huấn tuy rằng dựa theo quy củ trong quân đội mà áp dụng, nhưng đều là những cô gái trẻ tuổi, ai chả yêu làm đẹp, vụng trộm giấu một ít đồ trang điểm đã là chuyện bình thường a, duy chỉ có Khương Sam keo kiệt, mỗi ngày chỉ dùng một ít Đại Bảo, mặt phơi nắng gần như là lột da, còn luyến tiếc mua chút kem chống nắng cùng kem dưỡng da, đúng là kẻ keo kiệt. Trừ bỏ cô ta sẽ bởi vì ghen tị trong nhà mình có tiền nên cáo trạng, còn có ai nhân rồi như vậy, chạy đến chỗ huấn luyện viên để nói bậy đây?

Khâu Bảo ngược lại không lưu tâm "Khương Sam huấn luyện mệ a, đều là vì cống hiến cho đội chúng ta, tôi giúp cô ấy mát xa gân cốt thì làm sao."

Nhắc tới cái này, Trương Phúc Uất lại càng giận, cách nói chuyện lại càng thêm âm dương quái khí, giả cười nói: "Đúng a, nhiều người như vậy không

chọn, liền tuyển ngay cô ta làm đầu lĩnh đội, Khâu Bảo, cô còn muốn nhờ cô ta giúp cô, cùng huấn luyện viên Trương liên lạc a, tôi nói cô rút cuộc không thật hay là giả ngốc đấy, chớ bị vẻ bề ngoài của người khác mà bị lừa a!"

"Phức Uất!"

Lô Trần nhìn sắc mặt Khương Sam, thấp giọng kêu, còn nháy mắt với Trương Phức Uất.

"Làm sao vậy, dám làm còn sợ người khác nói a, hừ."

Khương Sam bình tĩnh, nâng mắt nhìn thoáng qua: "Tôi làm cái gì."

Trương Phức Uất lại bĩu môi, chỉ cây đầu mà mắng cây hòe: "Nhóm người nào đó a, chắc chắn, từ nhỏ đến lớn a, am hiểu sâu những cái thủ đoạn gì gì đó, cũng chỉ có những kẻ không rành thế sự mới có thể bị dụ dỗ a, tin tưởng nhóm người nào đó là đơn thuần."

"Àn." Khương Sam khẽ nhấp một ngụm nước, trong động tác mang theo một tia thần nhiên cùng ưu nhã.

Đó là một loại phong thái được dưỡng dục rất tốt, chính là từ trong bản chất lộ ra, thông dong mà thanh thản, ngẩng đầu nhấc chân đều mang theo một loại khí chất cao quý.

Cho dù, một thân quần áo của cô nhìn không ra eo, lưng áo quân phục răn ri rộng rãi, cho dù trên mặt cô không thoa son phấn, da mặt còn bị phơi nắng gần như là lột da, nhưng cổ quý khí kia từ lâu dài đã dưỡng thành như một thói quen, lắng đọng tích lũy trong một thời gian dài, cho dù Trương Phức Uất từ bé sống ở trong một gia đình phú quý như vậy, cũng không thể dưỡng ra được, dù chỉ là một phần nhỏ sự cao quý như của Khương Sam.

Khương Sam nghiêm túc đối với Trương Phức Uất nói: "Cô có thể có phần tâm tư này, tự mình hiểu lấy là tốt."

"Cô!"

Trương Phức Uất bị Khương Sam nói đến nghẹn lời, sinh ra chán nản, tức giận nhìn cô: "Tôi đang nói là cô đâu!"

Khương Sam cười, mắt nhìn qua, phảng phất ám chỉ cô ta chính là kẻ đang cố tình gây sự, thần nhiên nói: "Đừng đùa."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Trương Phức Uất hai tay nắm thật chặt, cố gắng kìm nén cơn tức giận.

Khương Sam chỉ cần nói một hai câu, cô ta liền từ thế chủ động biến thành bị động, không phản bác được gì, cô ta bị chọc tức đến nổi, gần như muốn bẻ gãy cả cây lược trong tay.

"Ba!"

"Không chửi!"

"Tốt lắm tốt lắm, bạn đây là đang làm gì đâu." Lô Trần vội đi ra hòa giải, đem Trương Phức Uất còn đang thở phì phò, một lần nữa ấn trở về chỗ ngồi, nhỏ giọng trêu ghẹo nói: "Buổi tối kéo ca (ta k biết là gì nữa, để nguyên văn), đội của Bạch huấn luyện viên cách vách khéo cũng ở đây, bạn xác định không cần ăn diện?"

Nghe thấy thế, Trương Phức Uất lúc này mới an tĩnh lại, ngồi tại chỗ thở phì phò, ánh mắt sắc như dao nhìn nhìn Khương Sam, Khương Sam không nhìn cô ta, cô vẫn như cũ, ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, không biết là cô đang suy nghĩ cái gì.

Khâu Bảo nhìn bên này lại nhìn bên kia, cô biết Trương Phức Uất nói như thế là có ý gì, nhưng cô càng tin tưởng vào nhân phẩm của Khương Sam hơn. Hơn nữa, thời điểm Khương Sam an tĩnh, cô giống như là một tiểu thiên sứ từ trong cô vẩn đi ra vậy, cùng ở chung một chỗ với cô, Khâu Bảo có một loại cảm giác rất ư là thoải mái.

Khâu Bảo ý lại ở trên giường của Khương Sam, một tay chủ động ôm cánh tay của Khương Sam, ngồi bên cạnh, mắt to tròn xoay chuyển trái phải.

Khương Sam đối với việc Trương Phức Uất giơ chân khiêu khích, cô căn bản không để vào mắt, chỗ nào có phụ nữ chỗ đó liền có chiến tranh, cô luyện võ nhiều năm, hàng năm đều ngâm trong một đám nữ sinh, việc này sớm nhìn quen lắm rồi, bất quá, trong dĩ vãng, người trong đội của cô, đều đối với cô hơi có chút kiêng kị, cũng không dám khiêu khích cô trắng trợn như vậy.

Nhưng là, trong Khương gia có Khương Vi còn có cả mình chứng là Bạch Liên hoa, lấy thủ đoạn của Khương Vi không biết so với Trương Phức Uất

cao hơn bao nhiêu lần a, nếu đem Trương Phúc Uất mang ra so sánh với Khương Vi, cô ta căn bản không là gì a.

Cô bây giờ là đang nghĩ đến việc khác.

Lần trước, cô cùng Bạch Kỳ gặp nhau, thời gian đã qua ba ngày, Bạch Kỳ không có chủ động đến tìm cô.

Thời gian cứ một ngày lại một ngày trôi qua, trong lòng Khương Sam không phải là không vội, nhưng cô cũng biết, có một số chuyện không gấp thì sẽ không đến.

Kiếp trước cô nhiều lần quần lấy Bạch Kỳ, muốn hắn giúp cô xin giấy công chứng xuất nhập, đều bị hắn lấy đủ loại lý do để cự tuyệt, bản tính Bạch Kỳ rất nghiêm cẩn, rất ít tình huống, tình cảm của hắn có thể ảnh hưởng đến quyết định của mình, đời này, tuy rằng hắn đã đáp ứng, nhưng Khương Sam biết, trong lòng hắn tất nhiên vẫn không nguyện ý.

Khương Sam biết, mình bây giờ chỉ có thể đợi, đêm nay kéo ca chính là thời cơ thích hợp nhất, nếu không ngoài dự liệu của cô, lấy tính tình của Bạch Kỳ, hắn hôm nay sẽ tới gặp cô.

Đương nhiên, nếu như Bạch Kỳ đột nhiên đổi ý không chịu giúp cô, cô có thể lập tức nghĩ ra biện pháp khác, chẳng lẽ thật sự làm trái với quy định của trường học liền xông ra ngoài, cô cũng không thể ngu ngốc như vậy đi.

Bạch Kỳ là nghiên cứu sinh trường T, không ai biết trong nhà hắn là làm cái gì, nhưng có thể nhìn ra với bộ dáng của hắn, gia cảnh hắn là rất tốt, hơn nữa ngoại hình của hắn khá xuất sắc, rất được rất nhiều cô gái trẻ mến mộ, bởi vậy tuy rằng lúc ở trường, hắn thường xuyên làm ra bộ dáng người khác chớ gần, nhưng hắn vẫn được rất nhiều nữ sinh chào đón.

Lần này, hắn phá lệ đáp ứng, sang bên này làm huấn luyện viên một đoạn thời gian, lập tức liền nhắc lên một lần sóng, chính là toàn bộ giống cái ở trường T bị rối loạn nội tiết tố mãnh liệt. (t/g miêu tả a..

Chữ viết của Bạch Kỳ thanh tú, chữ viết không nhanh không chậm, mang theo nét thần nhiên, cực kỳ giống với tính cách người này, bày mưu nghĩ kế, phẳng phát vô luận phát sinh ra chuyện gì lớn hơn nữa, vĩnh viễn đều không quá nhiều được hắn.

Khương Sam nhíu mày, kiếp trước cô bị cảm tình làm mù hai mắt, trước giờ đều không có ý thức được qua, kể từ bây giờ, Bạch Kỳ đã bắt đầu đối với mối quan hệ của hai người kiêng dè đến loại trình độ này rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Váy được may bằng chất liệu mềm nhẹ, bình thường cô quen mặc quần áo may bằng chất liệu đặc biệt, hắn rất ít khi cẩn thận như vậy, sợ là cũng biết được chuyện cô bị chặt đứt phỉ sinh hoạt, sợ cô không có quần áo mặc a.

Kiếp trước, Bạch Kỳ cũng thường xuyên mua quần áo cho cô, hắn đối với cô lúc nào cũng như vậy, lúc gần lúc xa.

Có đôi khi sẽ khiến người có cảm giác mình rất được sủng ái, nhưng nhiều hơn lại là một bộ dáng cực kỳ lạnh nhạt, làm cho người đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Người này ở trên phương diện tình cảm tính toán cực tốt, mập mờ đến vừa đúng, phẳng phát, vĩnh viễn đều sẽ không có chuyện, người vượt được qua Lôi Trì một bước, rồi tại thời điểm người đối với hắn nản lòng thoái chí, bất thành linh lại cho người một quả táo ngọt ngào để ăn, quả thật làm cho người nghĩ sẽ phải buông tha lại luyến tiếc bỏ không được.

Kiếp trước, thăng đến đêm trước khi kết hôn, hắn vẫn duy trì thái độ như vậy, người ngoài nhìn thấy thường sẽ nghĩ hắn đối với cô, chính là thương yêu một cô em gái, rất ít người cảm thấy giữa hai người là mối quan hệ tình nhân, bởi vậy khi hai người tuyên bố kết hôn thì mọi người kinh ngạc không ít.

Khi đó, Khương Sam đang lúc sống cực kỳ chật vật, thì Bạch Kỳ lại được hưởng cái thanh danh tốt là người trọng tình nghĩa.

Khương Sam gần đây gầy đi rất nhiều, Bạch Kỳ đưa đến quần áo mặc ở trên người cô lại vừa vặn, cô nhìn mình trong gương, người trong gương, trên mặt còn mang theo nét ngây thơ của cô gái trẻ tuổi chưa qua tuổi thanh xuân, môi hồng răng trắng, hai gò má hồng hồng phấn nộn, tốt đẹp như sương sáng sớm trên thảo nguyên, lông lánh mà trong suốt.

Khương Sam nhìn chính mình trong gương, chậm rãi kéo ra một nụ cười mỉm, trùng sinh một thế, đối mặt những người này, cô còn muốn học rất nhiều, cô muốn lấy về đồ đạc của mình, cô muốn phản kích, cô muốn bọn họ phải chịu đau khổ, và bài học đầu tiên mà cô phải học chính là làm như thế nào cô có thể buông sự thù hận xuống, thật lòng cười.

Thời tiết vào cuối mùa hè, vừa vào đêm, nhiệt độ không khí so với ban ngày thấp hơn mấy độ, thời tiết như vậy sẽ không làm cho người ta cảm thấy quá nóng bức, cũng sẽ không có cảm giác trời lạnh, cơn mưa vừa quét qua, không khí rất sạch sẽ, thời điểm này thích hợp nhất chính là đi ra ngoài tản bộ hay đi dạo phố.

Khương Sam vừa ra đến cổng trường, thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là hình ảnh Bạch Kỳ đang đứng ở dưới tàng cây, hắt lái xe đến. Màu đen của xe Land Rover đúng như tính cách của hắn, trầm ổn phong phú, yên tĩnh ngồi canh giữ trong bóng đêm

Hắn diện một thân áo sơ mi trắng cùng quần jean màu nâu nhạt, không giống như những ngày thường, mặc bộ đồ quân phục rằn ri, lúc nào cũng lạnh nhạt nghiêm túc, trong tay hắn kẹp điều thuốc đang cháy dở, ánh đèn đường mờ nhạt, cùng làn khói trắng lượn lờ, che đi hết thần sắc của hắn, làm cho người ta nhìn không rõ ràng biểu tình trên mặt của hắn.

Bạch Kỳ nghiện thuốc lá một chút, bất quá hắn là người biết khắc chế, bình thường chỉ những thời điểm tâm tình hắn khó chịu, hắn mới hút một cây.

Nhìn thấy Khương Sam đến gần, Bạch Kỳ mới dập tắt điều thuốc.

"Tối." Hắn nói, rồi sẵn sàng giúp cô mở ghế lái phụ: "Đi, tôi dẫn em đi ăn một chút gì đó."

Khương Sam ngồi trên xe, Bạch Kỳ khom người giúp cô cài dây an toàn, Khương Sam lơ đãng hơi nghiêng người, vừa vận né qua.

Bạch Kỳ sau khi cài xong dây thật tốt, tự nhiên ngẩng đầu, hỏi: "Đã trễ thế này, muốn đi đâu ăn?"

Bạch Kỳ nhìn cô một cái thật sâu, Khương Sam không né không tránh, trong mắt mang theo ý tò mò cùng mong đợi. Bạch Kỳ liền giúp cô đóng cửa xe, làm như vừa nãy hắn chưa từng thấy động tác né người của Khương Sam vậy, vẫn như bình thường, trực tiếp ngồi trên ghế lái, khởi động xe.

"Biết em ăn không quen cơm ở trong trường học, buổi tối phòng chừng cũng ăn không ngon đi, lại không chịu bồi bổ, chỉ cần một trận gió đều có thể đem em bây giờ thổi bay."

Khương Sam làm như có chút ngượng ngùng: "Em đây chính là muốn bảo trì đáng người a."

Biểu tình của Bạch Kỳ lúc lái xe thật chuyên chú, mắt nhìn phía trước, giọng điệu lạnh nhạt: "Về sau nếu muốn, đến chỗ tôi ăn đi, có phòng bếp, có thể chính mình làm ăn, ăn không quen cũng có thể gọi mang ra ngoài bán."

Bạch Kỳ biết làm cơm, trù nghệ không tệ lắm, Khương Sam trước đây yêu nhất hắn vào bếp nấu cơm cho mình ăn.

Khương Sam không có đáp lại, một lúc lâu sau, giống như là đang ngăn người rồi bỗng nhiên lấy lại tinh thần vậy, gãi đầu một cái: "A, anh vừa rồi mới nói cái gì, em vừa nãy còn đang suy nghĩ một số chuyện, không nghe thấy gì a."

Bạch Kỳ nhìn cô một cái, rất nhanh lại quay đầu đi: "Không có gì."

Tiếp theo, chính là một đường không ai nói chuyện.

Bạch Kỳ vốn là người không thích nói nhiều, bình thường hắn trầm mặc đã quen.

Còn Khương Sam, nếu như ngày thường, chỉ cần cô nhìn thấy hắn, miệng của cô đều sẽ nói không ngừng, nhưng hôm nay cô thật yên tĩnh, hắn đột nhiên có chút không thích ứng kịp, qua một hồi lâu, khi Bạch Kỳ không chịu nổi mới lên tiếng hỏi: "Vừa nãy đang suy nghĩ chuyện gì, xuất thần như vậy?"

"Ài." Khương Sam thở dài một hơi, biểu tình có chút suy sụp: "Chuyện trong nhà a, bà nội lần trước nói cô cô muốn bán cổ phần của công ty, cùng một số sản nghiệp trong nhà, hai ngày nay em thường xuyên gọi điện thoại về nhà nhưng cũng không thấy ai bắt máy, không biết bây giờ là cái tình huống gì a."

Dừng một chút, Khương Sam thanh âm có chút trầm xuống: "Những thứ kia đều là của ba ba em lưu lại, nói không đề ý là giả, cho dù người ta có là cô cô của em đi chăng nữa, em cũng không thể nhìn cô cô cứ như vậy hủy đi cả đời tâm huyết của ba ba a."

Bạch Kỳ nghe vậy, mi tâm chậm rãi nhíu lại, quả nhiên cái gì đều chưa nói, chỉ hỏi một câu: "Em chuẩn bị làm như thế nào?"

Khương Sam: "Nếu đúng là sự thật, vậy cũng chỉ có thể cùng bọn họ lên tòa án a."

"Cần hỗ trợ sao?" Bạch Kỳ hỏi.

Khương Sam cười đơn thuần, phảng phất chuyện này đối với cô mà nói bất quá là việc rất nhỏ, không đáng bận tâm: "Không cần, anh giúp em làm giấy công chứng xuất nhập đã rất tốt rồi, chuyện còn lại để em tự mình giải quyết là được."

Bạch Kỳ "Àn" một tiếng: "Có khó khăn gì em cứ nói với tôi."

"Đương nhiên." Khương Sam chơi ngón tay của mình, buông mi cười đáp ứng.

Lấy tính cách của hắn nếu thật sự muốn hỗ trợ, sẽ không hỏi cô có cần giúp gì hay không, hắn không nghĩ sẽ vì cô mà tiến vào vùng nước đục này, Bạch

gia là quân nhân thế gia, đối với bọn con cháu phía dưới, quân giáo cũng tương đối nghiêm khắc, Bạch Kỳ bình thường sẽ không nhúng tay vào chuyện bao đồng của người khác.

Hắn chỉ lo thân mình đã quen, mục tiêu của hắn còn chưa có thực hiện được, tự nhiên hắn sẽ không để mình bị liên lụy vào chuyện gì, việc của cô chính cô tự giải quyết, hắn chính là không muốn quá quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lại nhớ tới kiếp trước, lúc cô bị giam ở trong trường học ra không được, Bạch Kỳ vẫn xuất nhập tự do, Khương Mật muốn trong thời gian ngắn nhất đem sản nghiệp của Khương gia xử lý, mà S thị lại lớn như vậy, cô ta tạo ra động tĩnh thật lớn, chung quy Bạch Kỳ sẽ không có khả năng là không biết một chút nào đi.

Nhưng hắn lại có thể từ đầu tới cuối ở trước mặt cô bất động thanh sắc, làm cho cô thẳng đến khi kết thúc đột quân huân về nhà mới biết được tin dữ.

Như vậy, hắn một bên quan tâm cô đối tốt với cô, một bên lại lạnh bạc mặc kệ cô, quả thực là làm cho lòng người lạnh như ở trong hầm băng mà.

Đáng tiếc, kiếp trước cô đã chịu nhiều đau khổ, sau khi bị hủy đi hết thảy, cô mới mới bi ai ý thức được tất cả mọi chuyện, bắt quả khi đó muốn nói cái gì đều đã quá chậm.

Thời điểm đèn xanh đèn đỏ, một bàn tay của Bạch Kỳ nắm chặt lấy tay của Khương Sam, tầm mắt của hắn lại nhìn chăm chăm về phía trước, ngón tay hơi thô, nấp mờ ở lòng bàn tay của cô vuốt vuốt, tay Khương Sam vốn đặt ở trên đùi, vậy cô hôm nay lại hơi ngần, ngón tay Bạch Kỳ không thể tránh khỏi, liền chạm vào trên đùi của cô.

Khớp hàm của Khương Sam cắn thật chặt, trên người nổi lên một tầng da gà chạy tán loạn khắp người, cô làm bộ như lơ đãng trốn tránh, Bạch Kỳ lần này không để cô dễ dàng tránh thoát như vậy, tay hắn nắm thật chặt, rõ ràng cho thấy hắn bị Khương Sam cự tuyệt vô số lần, đã mang theo cảm xúc khó chịu, không muốn cho cô cự tuyệt thêm.

Chính là, đang lúc giằng co, di động của Bạch Kỳ ở chỗ ngồi đột nhiên vang lên, trên màn hình rõ ràng là chữ "Thanh" đang giật giật lóe sáng.

Khương Sam liếc một cái, vẫn là dùng đại lực rút tay ra.

Vừa vặn đèn xanh sáng, Khương Sam lấy lòng cầm điện thoại trong tay.

"Anh lái xe không có tiện, cần hay không để em giúp anh tiếp a?"

Tay cầm tay lái của Bạch Kỳ đột nhiên liền nắm thật chặt.

Khương Sam chống lại ánh mắt hắn, như trước, trên mặt của cô vẫn là nụ cười đơn thuần, một chút đều nhìn không ra cô đã phát hiện ra cái gì.

*****Phân cách tuyến*****

Trong thời gian quân huân, đích thực là có ngày nghỉ, trong mỗi một đội, chỉ có một cái danh ngạch, quy tắc ngầm nơi nào cũng có, bất kể kiếp trước hay là đời này đều như nhau. Nhưng Khương Sam chỉ biết duy nhất một điều, đó là cái danh ngạch ấy sẽ không rơi trên người của cô.

Danh ngạch trong đội thuộc về Trương Phúc Uất, những người khác chỉ có thể ngồi ở trường học, nhìn mà thấy thêm a.

Trước một ngày, Trương Phúc Uất ngay trong buổi tối liền được người nhà đón đi, Khâu Bảo có người nhà đến thăm cộng thêm đưa cho cô chút đồ dùng hàng ngày, duy chỉ có Khương Sam là cô độc, đến nhìn cô một người đều không có.

Khương Sam trước khi ra khỏi cửa bị Lô Trần ngăn cản, đưa cho cô một quả táo, đồng tình nhìn cô: "Trương Phúc Uất yếu ớt, nhìn qua chính là được sủng ái mà lớn lên, bạn chớ cùng cô ấy chấp nhặt, mình biết lần này, danh ngạch vốn là của bạn, người nhà bạn. . . Ai, có chuyện gì khó xử cứ nói cho chúng tôi biết, mọi người đều chung nhau một cái phòng ngủ, có chuyện gì đều sẽ giúp đỡ nhau một chút, khó có được một ngày nghỉ ngơi, bạn nên cao hứng a."

Lúc Lô Trần nói chuyện, ánh mắt mang ý tứ thăm dò, dù đã được giấu rất tốt nhưng Khương Sam vẫn nhìn ra.

Khương Sam ngừng cước bộ, tự tiểu phi tiểu nhìn cô ta, cũng không lên tiếng.

Thấy vẻ mặt như thế của Khương sam, không biết vì cái gì Lô Trần đột nhiên liền có chút không được tự nhiên, chột dạ nuốt một ngụm nước bọt.

Thấy Lô Trần không nói thêm gì nữa, lúc ấy Khương Sam mới không nhanh không chậm nhận lấy quả táo, như là hoàn toàn không có cảm giác Lô Trần vừa nãy còn đang cô ý châm ngòi, lễ phép nói tiếng "Cám ơn", đầu cũng không quay, bước nhanh ra cửa.

Khương Sam trước đó đã liên lạc với một văn phòng luật sư, trực tiếp tìm đến một người tên là Lý Bắc Phương, hẳn tuy là luật sư đang thực tập nhưng cô vẫn quyết định để hẳn tiếp nhận vụ án của mình.

Lúc này, Lý Bắc Phương vẫn còn thất bại cùng nghèo túng, ở văn phòng luật sư, hẳn chỉ làm chút công việc chân chạy cùng vài việc lật vật. Ngành luật sư gấp cao dầm thấp, nếu không có một chút quan hệ, căn bản sẽ không có người moi tìm đào phôi thật tâm giúp người a. Lý Bắc Phương ở đời trước, hẳn nói danh sau khi tiếp nhận một vụ án.

Nhưng thời điểm hẳn vừa mới nhập nghề, hẳn chỉ có thể đi theo lão luật sư ra tòa, cơ hội của hẳn gần như là không có, làm nhiều nhất, chính là giúp cấp trên soạn thảo giấy thỏa thuận li hôn thôi a.

Vài năm sau, Lý Bắc Phương mới có được một số tiền lớn.

Còn hẳn bây giờ, vẫn như cũ, làm cái người đi theo lão sư đến mỗi vụ án, làm việc lật vật, hẳn có rất ít cơ hội có thể chính thức làm một người luật sư chân chính.

Sở luật sư có nhiều người như vậy, nhìn qua luật sư so với hẳn mạnh hơn rất nhiều, Lý Bắc Phương cũng thật bất ngờ, Khương Sam thế nhưng sẽ trực tiếp tìm tới hẳn, hẳn lúc này sinh hoạt dị thường túng quẫn, thời điểm tiếp vụ án hẳn phí thường cao hừng, xử lý công việc cũng thập phần nghiêm túc.

Khương Sam thái độ vẫn luôn phi thường khiêm tốn, thẳng đến cuối cùng cô mới nói ra khổ sở của chính mình, kể toàn bộ sự tình: "Là như vậy, tôi hiện tại còn đến trường, trường học quản nghiêm, bình thường căn bản là ra không được, theo lý thuyết, trên danh nghĩa các loại sản nghiệp của ba ba ta, hẳn là do tôi đứng tên nhận về. . . Nhưng tình huống hiện tại của tôi....."

Trong ngực truyền đến từng đợt kích động, Lý Bắc Phương không chút do dự nói: "Không quan hệ, cô trước tiên cứ đến trường, chứng cứ cùng sự tình tôi sẽ nghĩ biện pháp, việc học của cô trọng đại, không cần chậm trễ thời gian cô đến trường. Vụ án này của cô nói ra cũng không tính là một vụ án lớn, chính là hơi phiền toái một chút, nhưng chung quy, theo luật pháp cô vẫn chiếm ưu thế nhiều hơn, những người đó cho dù có mưu đồ, cũng phải nhìn xem chuôi móc chùy* dưới tay quan tòa có đồng ý hay không a."

(chuôi móc chùy*: ta để nguyên văn, theo ta cái này chắc là cái búa nhỏ mà thẩm phán hay dùng a...ta cũng k thuộc lắm)

Khương Sam rốt cuộc triệt để yên lòng, người khác không biết, cô so với ai đều biết bản lĩnh của Lý Bắc Phương, có thể có được một câu nói của hẳn, so với cô chạy loạn đều muốn hữu dụng hơn nhiều.

Sau khi cùng Lý Bắc Phương thảo luận xong, Khương Sam thấy thời gian còn sớm, chính là đến thời điểm ăn cơm trưa.

Nếu như cô nhớ không sai, trước bốn ngày, chính là ngày hôm nay, Khương Vi đi Anh quốc, cô ta liền tổ chức một bữa tiệc, như vậy, cô cũng nên trở về một chuyến, nhìn thấy người cũ a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Gian phòng tốt nhất ở biệt thự Khương gia chính là phòng của Khương Sam.

Căn phòng vừa rộng lại lớn, lúc nào cũng tràn ngập ánh sáng, lại được trang hoàng rất thanh lịch liền lộ ra một cỗ quý khí bức người, sau khi Khương Sam đi, căn phòng ấy tự nhiên liền thuộc về Khương Vi.

Khương Sam có rất nhiều quần áo, từ màu sắc hay kiểu dáng đều là hàng hiệu có số lượng ít, tất cả đều là Khương Lạc Sinh cấp cho.

Khương Lạc Sinh tuy rằng ngày thường xử lý mọi việc rất công bằng, nhưng dù sao Khương Sam cũng là con gái bảo bối thân sinh của hẳn, hẳn đối với Khương Sam khó tránh khỏi thiên vị hơn một chút, mỗi lần đi công tác trở về, lễ vật đều là bao lớn bao nhỏ, trong đó trang phục do thợ may nước ngoài thiết kế, vừa xa hoa lại nhiều vô số, khiến cho Khương Vi thấy mà thêm đến độ đỏ cả con mắt a.

Chỉ là Khương Lạc Sinh mỗi lần về nhà, lần nào cũng có quà cho Khương Sam, lần nào cũng là thứ đặc biệt, Khương Vi cuối cùng cũng không dám quần quýt xin này nọ, chỉ có thể nhìn mà trong lòng hết sức ghen tị a.

Hiện tại quá tốt, hết thầy đều là của chính mình, muốn mặc thế nào liền thế ấy.

Khurong Sam mặc quần áo rất kén chọn, bình thường một bộ cô sẽ không mặc lại hai lần, Khurong Vi lấy ra nhìn thấy vẫn còn mới nguyên, tự nhận là mình không ghét bỏ quần áo đã bị người mặc qua, liền mặc quần áo của Khurong Sam, mỗi ngày một bộ.

Phòng ở rất nhanh sẽ bị bán đi, hơn nữa, Khurong Vi phỏng chừng lập tức sẽ phải đi sang Anh quốc học võ đạo, trước khi đi, hai mẹ con đều nghỉ, thừa dịp cuối tuần, sẽ mở một buổi tiệc, cùng một số bạn tốt tụ tập một phen.

Nhân vật chính là Khurong Lạc Sinh cùng Khurong Sam đã thành dĩ vãng, bây giờ Khurong gia hiện tại về tay các nàng, cơ hội tốt như vậy, không thừa dịp trước mặt mấy người bạn kia khoe khoang một phen, hai người như thế nào có thể cam tâm đây.

Một tuần trước, bọn họ đã bắt đầu ra tay chuẩn bị buổi tụ tập này, một ngày này, toàn bộ bài trí trong biệt thự Khurong gia đều đổi mới hoàn toàn.

Một số người bạn tốt lúc Khurong Lạc Sinh khi còn sống kết giao, mấy thân thích của Khurong gia tại S thị, còn có bạn hữu kết giao của Khurong Mật, cùng với bạn học tốt của Khurong Vi đều được mời đến đây.

Bà Chu là người bối phận lớn nhất, chỉ là bà không thói quen tham gia náo nhiệt, ngay người không đầy một lúc, liền lấy cớ thân mình không thoải mái trở về phòng, Khurong Mật ngay lập tức không thẹn làm nữ chủ nhân, hoa hoa lệ lệ thường xuyên qua lại ở trong đại sảnh, đảm bảo mọi việc đều thuận lợi, trên mặt chỉ toàn là tươi cười kiều diễm cùng xuân phong đắc ý a.

Khurong Vi lại càng cường điệu, mặc một thân lễ phục váy dài màu đen, nhìn qua cực kỳ bắt mắt, đen đến mức tận cùng, chất liệu váy mềm nhẹ, nhìn qua cũng biết ngay là sản phẩm có hạn, mặc lên người của cô ta, vừa vặn có thể tôn lên dáng vẻ uyển chuyển, trong lúc giờ tay nhắc chân, nếp uốn nhìn qua vừa đúng.

Trên mặt váy, được trang trí một mảng lớn họa tiết thêu ám văn hoa anh túc, không có tay áo, cao cổ, đường eo xẻ cao, xẻ đến mắt cá chân, nhìn lần đầu sẽ cảm thấy kinh diễm, nhìn lại lần thứ hai, liền làm cho người ta rút cuộc không dời được tầm mắt.

Một kiện trang phục quá mỹ lệ, mỹ lệ đến gần như sẽ cho người ta cảm giác váy mỹ hơn người, mọi người đều có chung một suy nghĩ, người mặc váy này không xứng với váy.

Chỉ là Khurong Vi rõ rệt thập phần thích lối ăn mặc của mình ngày hôm nay, cũng không cảm thấy có gì không ổn, thập phần hưng trí. Lúc này, cô ta lại còn không quên bảo trì dáng vẻ chính mình trước người đại diện phái đoàn của mình bên Anh quốc, khế hếch cằm, rõ ràng trong lòng đã là sung sướng muốn chết, trên mặt tươi cười lại còn mang theo ba phần rụt rè, ngạo nghễ, còn lại năm phần ưu nhã, cười yêu kiều duyên dáng, nghe được chuyện cao hứng cũng chỉ là che miệng, cười không lộ răng.

(à này.....đúng là vịt mà cũng đòi làm thiên nga)

Khurong Vi dĩ nhiên không có ý thức được, mặc kệ cô ta xem thường Khurong Sam bao nhiêu, chính cô ta ngay trong lúc này, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân đều vô tình hay cố ý đều bắt chước giống khurong Sam(hàng nhái chất lượng kém a....

Cuối cùng, cô ta kiều ngạo đem chuyện của chính mình bất động thanh sắc công bố ra ngoài, từng cái lỗ chân lông trên người của cô ta đều căng ra, tràn đầy sáng khoái cùng thích ý. Quả nhiên giây tiếp theo, cô ta liền sung sướng đón nhận một loạt tiếng khen hâm mộ cùng khiếp sợ tán thưởng của những người khác.

Những cái vinh hoa này trước giờ đều thuộc về Khurong Sam, cô ta chỉ có thể ở một bên mà thầm phẫn hận cùng ghen tị, hôm nay nhân vật chính biến thành chính mình, Khurong Vi sung sướng đến nổi, toàn thân cô ta đều muốn bay a. Còn chưa có đi phỏng vấn đâu, cô ta phăng phắt đã nhìn thấy bản thân tại Anh quốc học thành trở về, sau đó thăng chức rất nhanh, cảnh tượng cô ta ở trên vũ đài bề ngễ nhìn khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khurong Vi như cũ vẫn là biểu tình phiền muộn: "...Tôi cùng chị họ từ nhỏ cùng nhau luyện võ đạo, tôi luôn luôn ngưỡng mộ chị ấy a, chính tôi cũng không nghĩ tới lúc này tư cách của chị lại bị hủy bỏ, ngược lại là tôi được tuyển, chị họ quả thực là....Tôi cũng khuyên qua chị là phải học tập thật giỏi, hảo hảo chuẩn bị, có thể là do trong lòng chị quá khổ sở đi, ai."

"Do vấn đề cơ duyên đi, cũng không trách được ai, chính là khả năng chịu đựng của Khurong Sam quá kém, tâm lý quá thương tâm đi, những ngày kế tiếp vẫn chìm trong đau khổ, làm sao có thể không sa sút như vậy đâu?"

Khurong Vi khẽ nhấp một miếng Champagne*, biểu tình càng u buồn: "Tôi vốn nghĩ, với tài năng của chị ấy, sẽ chọn trường khác ưu tú mà không phải là

đại T....Tôi cũng biết trường đại T phụ thuộc trường học, bên trong nam nhiều nữ ít, lại đều là gia đình có chút tiền, cũng coi như là phú quý, ở nơi đó có thể học được cái gì? Tôi khuyên chị suy nghĩ lại, cô ấy lại khẳng khái cố chấp, tôi thương tâm đã lâu đâu, mỗi ngày lo lắng cho chị ở trường học sẽ bị những học sinh kia làm làm cho hư a, chú nếu như còn ở tại thế, biết chị học trong một ngôi trường như vậy, còn không biết chú sẽ thương tâm đến thế nào đâu."

(Champagne*: sâm panh)

Người đứng gần Khương Vi nhất nghe thấy vậy bỗng ngẩn ra, lời nói của Khương Vi giống như là vô tâm, nhưng cô ta nói như vậy cũng không khỏi bị người khác hiểu sai đi.

"Cậu nói cái gì? Không có khả năng a, tài sản của Khương gia cũng không ít, Khương Sam không phải là cô gái như vậy, sẽ không bởi vì cái nguyên nhân này mà cô ấy quyết định đi vào trường đại T."

Trên mặt Khương Vi có chút khó hiểu, làm như nghe không hiểu vị này đang nói cái gì, biểu tình đơn thuần nói: "Chị họ vì nguyên nhân gì, tôi thế nào không biết? Bất quá mẹ tôi nói công ty của chú xảy ra vấn đề, chú lại không lưu lại thứ gì, còn thiếu rất nhiều tiền, trước mắt ngôi biệt thự này qua hai ngày nữa sẽ phải bán đi để lấy tiền mặt, mẹ tôi nói bà ấy sẽ cân nhắc thêm mấy biện pháp khác để kiếm thêm chút tiền, tận lực đem nợ nần của chú đền bù hết."

(MK....a này đôi trắng thay đen trắng trọn a....hừ hừ)

Lời kia vừa thốt ra, biểu tình của mọi người đều đại biến, ở trong lòng của mọi người, Khương Sam chính là một cô gái luôn luôn có chừng mực, là một cô gái tốt, nghe Khương Vi nói vậy, mọi người đều cảm thấy Khương Sam này tâm tính không tốt cho lắm a! Cô ấy lại chọn trường học như vậy, thế nhưng bởi vì Khương gia phá sản, cho nên vì muốn duy trì phí sinh hoạt của chính mình mà muốn đi dụ dỗ mấy quý công tử trong trường đại T sao?

Vốn mọi người đối với Khương Vi cùng Khương Mật không phải rất nhiệt tình, lúc này nghe Khương Vi nói vậy, đối với hai mẹ con cô ta cũng có cái nhìn khác, nếu như Khương Vi nói Khương Lạc Sinh qua đời còn nợ một đồng tiền, vậy những thứ nợ nần này hẳn là phải do Khương Sam trả a, đây vốn không phải chuyện của các cô. Nếu như nói Khương Lạc Sinh rơi xuống nợ nần, cho dù là bán của cải lấy tiền mặt, gia sản của Khương gia sở hữu đông tây khá lớn vậy mà cũng không trả hết, vậy số tiền mà Khương Lạc Sinh nợ kia nhất định không phải là số lượng nhỏ.

Khương Mật cùng Khương Vi thế nhưng nguyện ý giúp Khương Lạc Sinh đã qua đời trả hết nợ.

Phải biết rằng trong cái xã hội bây giờ, còn tồn tại cái tình nghĩa như vậy đích thực là hiếm thấy, có thể nói hai người này tuyệt đối là đại ân nhân của Khương Sam a! Lại trái với hành động của Khương Sam, chỉ biết đắm chìm trong sa đọa, chẳng những cam chịu để mất cơ hội đi sang ngoại quốc học, hiện tại còn tìm cách làm cho mình có thể sống tốt hơn, chính là trực tiếp chọn cái trường học nhị đẳng đốt tiền kia, quả thực đã làm cho người ta cảm thấy thật thất vọng về cô, cũng khiến cho người ta thấy là cô quá trơ trẽn.

Những nữ sinh cùng một đội luyện vũ với Khương Sam trước đây, rất nhiều người ôm thái độ hạ hê khi nghe thấy Khương Vi kể về cô như vậy, Khương Sam ưu tú như vậy, cô rất dễ dàng dẫn tới sự ghen tị của những người khác, nhiều năm như vậy, nhiều người mình tranh âm cướp cùng với Khương Sam, nhưng cô lại giống như là đứa con được Thượng Đế ưu ái vậy, vô luận ở cái phương diện nào cô đều quảng cho mọi người một cái án tử hình a.

Đặc biệt, tại thời điểm mọi người thi đại học, khi mọi người biết được Khương Sam trực tiếp nhận được lời phỏng vấn của học viện Anh quốc, không biết có bao nhiêu nữ sinh tức giận, nửa đêm ở trong ổ chăn cắn cắn túm tóc a.

Đều là người như nhau, dựa vào cái gì mà tất cả những chuyện tốt ở trên thế giới này đều bị một người là Khương Sam độc chiếm!

Bởi vậy, tuy rằng trong lòng họ dù không có ác ý gì, nhưng khi biết trong nhà của Khương Sam chẳng những có biến đổi lớn, hiện tại thậm chí ngay cả niềm kiêu ngạo cuối cùng đều mất, lựa chọn đi trường đại T thì vẫn không thiếu nữ sinh trong lòng ngấm vui về.

Phảng phất một khi Khương Sam gặp xui xẻo, ngay lập tức vận tốt sẽ rơi ở trên người các cô vậy, các cô sẽ gặp may mắn a. Nhìn thấy cảnh Khương Sam bị kéo xuống thần đàn, biến thành một người bình thường giống các cô, thậm chí còn không bằng người bình thường như các cô, trên mặt các cô mặc dù không biểu lộ tâm tình gì, nhưng trong lòng lại ầm ầm vui sướng.

Khương Vi chính là một trong số những người lợi hại nhất trong đó. Bởi vậy, cô ta mới am hiểu sâu làm thế nào có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người, đem đề tài dần dần dời tới trên người Khương Sam, lại xảo diệu* dùng Khương Sam để phụ trợ để nâng giá trị của chính mình cao hơn.

(xảo diệu*: Khéo léo)

Khương Vi vẫn đang cường điệu, giữa một đám người đang bất động thanh sắc ở trên người của Khương Sam tát nước bắn, cô ta cũng không có ý thức được, ở gần cửa là một nhóm người đang náo nhiệt lại từng chút một dần dần an tĩnh lại, vốn còn đang lớn tiếng cũng thay đổi, chỉ bàn luận xôn xao, càng không ngừng có người nhìn cô ta ở bên này.

Trên mặt Khương Vi tràn đầy bi thương, nhưng miệng của cô ta lại không ngừng nói bậy về Khương Sam, trong lòng cô ta hiện tại chính là đang cao hứng bùng bùng a. Cho nên cô ta lại càng không có ý thức được cách đó không xa, sắc mặt của mẹ cô ta chợt đại biến, đang liều mạng hướng tới cô ta ở bên này nháy mắt.

"Cô nói chị họ vì cái gì không trở lại? Ai, hôm nay mặc dù là cuối tuần, tôi cùng mẹ cũng rất lâu cùng chị họ chào hỏi, có thể gọi cho chị trở về cùng nhau tụ hội, có lẽ chị họ chính là không chịu đi, nói là tại trường học có bằng hữu quan trọng muốn sống chung một chỗ, trở về cũng chỉ gặp người quen mà thôi, hiện tại tâm tình chị ấy không tốt, cảm thấy không có gì tất yếu..."

Đang nói, Khương Vi đột nhiên kinh hoàng che miệng lại, chính là bộ dáng cố gắng che đi lời nói vừa nãy của mình, biểu tình của những người chung quanh bởi vì lời nói của cô ta về Khương Sam khi nãy, mà trở nên tương đối khó coi: "A, chị họ, em không phải là có ý đó, không phải là ý tứ chị không nghĩ cùng người thân mình gặp mặt, chủ yếu là tâm tình của chị...."

"Tâm tình tôi làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Giọng nữ quen thuộc đến cực điểm đột nhiên ở ngay bên cạnh của Khương Vi vang lên, bên trong còn mang theo một chút tò mò khiến cho cô ta bị dọa sợ không nhẹ.

Theo bản năng, cô ta ngay lập tức ngậm chặt miệng lại, quay đầu sang. Không nhìn thì thôi, cô ta vừa liếc mắt liền nhìn thấy Khương Sam đang đứng cách chỗ cô ta đang đứng chỉ có hai, ba bước chân, đang tựa phiêu chỉ phiêu nhìn nhìn mình, trên mặt của Khương Vi nhất thời chính là một biểu tình thấy quý!

Mẹ không phải nói cô ta bị giam ở trong trường học tuyệt đối không ra được sao? Cô ta làm sao lúc này có thể trở lại a!

Ở giây thứ nhất khi nhìn thấy Khương Sam, trong nháy mắt sắc mặt của Khương Mật có chút cứng ngắc, bất quá bà ta che dấu rất tốt, rất nhanh liền khôi phục như thường, bà ta chỉ là buồn bực con gái không có ý, mình cùng nó nháy mắt liên tục, nó đều nhìn không tới a!

Bất quá cũng không sao, Khương Mật tự nhận là với tính cách của Khương Sam như hiện tại, bà ta có thể đem cô gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, kể cả thật sự cô có nghe được lời nói của Khương Vi đi chăng nữa, lấy tính cách thích sĩ diện, lại yêu duy trì thanh danh gia tộc của Khương Sam, cũng chỉ có thể ở sau lưng trở mặt với bọn họ mà thôi, ở tình huống nhiều người như vậy, cô ta tuyệt đối sẽ không dám vọng động lung tung.

Khương Vi hiển nhiên cũng cùng chung một suy nghĩ với mẹ của cô ta, chột dạ cũng chỉ là trong nháy mắt, lập tức liền khôi phục tự nhiên, tươi cười cùng Khương Sam chào hỏi: "Chị họ, chị, chị đã trở lại a."

Thanh âm Khương Vi rất cung kính, như là e sợ chính mình nói chuyện lớn tiếng bình thường sẽ bị Khương Sam quát lớn.

Kiếp trước, Khương Sam chính xác là bởi vì bị Khương Vi thỉnh thoảng ngầm sử dụng thủ đoạn, cô ở trước mặt người bên ngoài trách cứ Khương Vi vài lần, cho nên thanh danh của cô ở bên ngoài có chút không tốt.

Tay của Khương Sam để ở trong túi quần.

Thoạt nhìn bên ngoài, cô vẫn như bình thường, vẫn mang bộ dáng vân đạm phong khinh, cực kỳ tiêu sái. Nhưng không ai biết, ở trong túi quần, mười ngón tay của cô đã ghim thật sâu vào trong lòng bàn tay, các khớp xương ngón tay bởi vì nắm chặt mà trở nên trắng nhợt.

Cho dù trước đó, mặc dù cô đã chuẩn bị về tâm lý đầy đủ, nhưng thời điểm cô cùng Khương Vi gặp mặt, bởi vì hận ý quá mức mãnh liệt mà trong cổ họng của Khương Sam nổi lên từng đợt huyết tanh ngọt.

Một thế hệ ân oán khúc mắc, nếu như không phải hận đến tận xương tủy, ở kiếp trước, Khương Sam căn bản sẽ không ảm nẫn, vẫn cắn răng kiên trì nhìn Khương Vi mang thai mà cô ta vẫn không quên hành hạ mình. ảm nẫn đến thời điểm, khi cô ta hy vọng nhất, đào đạt đắc ý nhất mà quên cảnh giác với cô, để cô có cơ hội lựa chọn cùng cô ta đồng quy vu tận.

Không phải loại thù hận nào cũng có thể làm cho con người ta nguyện ý làm ra quyết định cùng nhau đồng quy vu tận.

Khương Sam hận Khương Vi, hận đến ghi tâm khắc cốt.

Hận ý quá mức nồng đậm, chỉ biết sẽ hủy đi chính mình, nếu là như thế, kẻ thù một chút cũng không ngại.

Khương Sam không chế biểu tình trên mặt rất tốt, cô sẽ không để cho hận ý ở dưới đáy lòng ảnh hưởng đến cảm xúc cùng hành vi của chính mình.

Nếu như cô quả thật muốn hủy diệt hai người này, bước thứ nhất phải làm, chính là làm sao để cô so với bọn họ, càng phải biết diễn trò, xem ai diễn sẽ càng giống thật hơn.

Xem ai đáng thương hơn ai.

Khương Sam nhìn Khương Vi không nói gì, biểu tình phức tạp đánh giá y phục trên người cô ta.

Khương Vi thận trọng, làm một bộ dáng đáng thương, nhưng duy trì đến nửa ngày lại thủy chung không thấy Khương Sam đáp lại, nhìn không được khiếp đảm, ngẩng đầu liếc mắt nhìn.

Không nhìn thì thôi, cô ta vừa liếc mắt, lại nhanh chóng kinh hoàng rũ xuống con ngươi, cái nhìn này của cô ta đã phát giác ra hiện tại Khương Sam đang quan sát quần áo trên người của cô ta, trong lòng loạn thành một đoàn, ngay sau đó, đầu óc Khương Vi nhanh chóng chuyển động, lập tức quyết định đánh đòn phủ đầu.

"Chị họ, chị, chị như thế nào nhìn em như vậy, em biết em không nên xuyên. . ."

"Khương Vi."

Lời nói của Khương Vi còn chưa có nói xong, liền bị Khương Sam cắt đứt.

Khương Vi muốn dùng một chút thủ đoạn, muốn lấy quần áo làm tấm bia, để Khương Sam ở trước mặt mọi người phải xấu hổ.

Chớp mắt một cái, cô ta ngay lập tức liền bày ra một bộ dáng tội nghiệp ủy khuất.

Nhưng không đợi cô ta chuẩn bị tốt cảm xúc, chuẩn bị làm cho Khương Sam phải xấu mặt, ánh mắt hoảng hốt cùng nước mắt của Khương Sam đã nhanh hơn cô ta một bước, ở trước mặt mọi người rơi xuống.

Ai đã từng thấy qua Khương Sam khóc chưa?

Đáp án là chưa bao giờ....

Ngay cả thời điểm Khương Lạc Sinh qua đời, buổi đưa tang hôm đó, bộ dáng của Khương Sam cũng chính là lưng thẳng tắp, mặc dù đôi mắt hồng hồng, nhưng cô lại thủy chung cố gắng chống đỡ, một giọt lệ cũng chưa từng rơi, mặc kệ ở sau lưng cô thương tâm như thế nào, ở trước mặt người bên ngoài, Khương Sam trước giờ đều là cường chống, tuyệt sẽ không biểu lộ ra một tia yếu đuối trước mặt mọi người.

Đây là do Khương gia đã dạy, là con cháu của Khương gia, phải luôn luôn mạnh mẽ.

Cho nên không chỉ Khương Vi sừng sốt, mà tất cả mọi người ở đây lúc này cũng có chút ngốc.

Nếu Khương Sam vẫn như trước kia, trước sau như một là một chú tiểu thiên nga luôn luôn cao ngạo, người khác sẽ không cảm thấy có vấn đề, nhưng bây giờ, cô luôn luôn ngạo khí kiên cường như vậy lại chợt tỏ ra yếu đuối, làm cho tâm lý của người ta chấn động, không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Khương Sam khóc không có thanh âm. Cô là người có bộ dạng tốt, bình thường, khi cô cười lộ lên, khuôn mặt cô nhìn rất xinh đẹp, thậm chí còn mang theo một chút ngây thơ.

Cô là người có tính tình rộng lượng, sống cũng rất bình dị gần gũi, trước giờ cô luôn mang bộ dáng kiêu ngạo, tự nhiên bây giờ đột nhiên mặt cô lại không chút thay đổi liền rơi lệ, làm cho người ta khi nhìn thấy liền sinh ra một loại cảm giác thanh lãnh, còn mang theo vài phần buồn bã.

Những người kia vốn là chuẩn bị đứng xem náo nhiệt, tự nhiên khi nhìn thấy, tâm lý cũng không tự giác sinh ra vài phần khó chịu.

"Bộ quần áo này là ba ba chuẩn bị cho tôi đi." Khương Sam nhìn cũng không nhìn sắc mặt của Khương Vi, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống, cô hiển nhiên cũng không nghĩ ở một nơi nhiều người như vậy, cô có thể làm nước mắt rơi xuống dễ dàng như vậy.

Cô buồn bã, làm một bộ dáng cô đang cố gắng nhịn nhịn, muốn ngừng lại mà không cách nào không chế nổi.

Khương Sam khòe miệng đột nhiên khẽ nhếch, nước mắt còn vương trên mặt, cô lại ra vẻ buồn lòng cười cười, hai cánh môi mấp máy, nhìn kỹ có thể nhận ra là nó đang run rẩy, nụ cười kia nhìn như thế nào cũng thấy thật gượng ép: "Nói là bộ lễ phục nhân ngày tôi trưởng thành đi, không nghĩ tới tôi còn kịp mặc cho ba ba nhìn, hẳn cứ như vậy liền đi."

Khương Mật luống cuống, bà ta biết sự tình đã muốn hỏng a!

Trên người của Khương Vi đích thực là mặc bộ quần áo mà Khương Lạc Sinh đặc biệt vì con gái bảo bối của mình mà chuẩn bị, tìm nhà thiết kế chuyên môn, dùng thời gian hơn nửa năm mới hoàn toàn làm xong.

Chính là một thân váy đơn thuần được may hoàn toàn bằng thủ công, trên mặt váy, mỗi một đường nét hoa văn đều do tay chân linh hoạt của thợ may, từ một cây kim hay một đường chỉ tất cả đều được thêu thật tốt, cho nên, bộ quần áo này rất quý giá.

Nếu như Khương Sam vừa nhìn thấy Khương Vi mặc bộ quần áo này, cô ngay lập tức xông lên nhào, Khương Mật cùng Khương Vi tự nhiên cầu mà không được, trước mắt liền có biện pháp thông dong ứng đối.

Theo tính cách của Khương Sam, nếu cô có thể nhìn được, không ngay lập tức xé rách mặt, mà ở ngay trước mặt mọi người nói ra chân tướng sau đó trách cứ Khương Vi, mẹ con bà ta cũng có thể có lý do thoái thác lừa gạt cho qua, liền nói là em của cô quả thực là thích bộ lễ phục này, bắt quá chỉ là mượn của cô để mặc một chút, nếu Khương Sam cố tình không chịu, tự nhiên mọi người sẽ thấy có vẻ cô là người không rộng lượng, vô lý nhào lung tung.

Lại cố tình, một câu trách móc nặng nề của Khương Sam đều không có, thậm chí một chút phần nộ cũng không có lộ ra, cứ như vậy, cô ở ngay trước mặt mọi người rơi lệ. Kia nói cũng thật khéo, nói váy này là chiếc váy mà ba ba đã qua đời của cô vì cô mà làm, chính mình còn chưa kịp mặc. Chủ nhân của váy còn chưa mặc, lại bị Khương Vi mặc trước, mà váy này lại chính là tâm huyết của người trong quá khứ dành cho Khương Sam cô a, thử nói xem Khương Vi sẽ thế nào a.

Khương Vi không biết nói lại như thế nào? Vừa mở miệng, nói cái gì đều là sai, Khương Vi ở trước mặt người ngoài luôn sử dụng một ít thủ đoạn khéo léo để hạ thấp Khương Sam đã quen, còn chưa hề đụng phải trường hợp cô ta bị chặn đến á khẩu không trả lời được gì như bây giờ, vì thế miệng cô ta liền mím chặt, sắc mặt trong nháy mắt bạo hồng!

Mà quả nhiên không ngoài dự liệu của Khương Mật, mọi người khi nghe xong lời nói của Khương Sam, biểu tình nhìn về phía Khương Vi ngay lập tức trở nên ý vị thâm trường, ánh mắt rõ ràng mang theo ý khiển trách, sắc tựa như dao hướng trên người của Khương Vi nhìn nhìn.

Đầu óc Khương Mật nhanh chóng nghĩ nghĩ đối sách, bà ta còn chưa có nghĩ xong, Khương Sam lại lên tiếng. Cô làm như vô tình phát hiện ra, lời nói khi này của mình đã làm cho Khương Vi cảm thấy xấu hổ, Khương Sam liền nhanh chóng lau hết nước mắt, hiện tại, mọi người đều đã nhìn ra, cô đã cực lực ức chế được lệ ý của chính mình rồi.

Khương Sam gạt gạt khóe miệng, hai hốc mắt còn hồng hồng, nhìn cô cười so với khóc còn khó coi hơn, ý tứ muốn giải vây cho Khương Vi, Khương Sam ho nhẹ một tiếng, rõ ràng cho thấy cô đang cố ý muốn chuyển đề tài.

"Hôm nay thế nào nóng như vậy a? Chú Lý, dì Trần, bác Lưu, mọi người đều ở đây a, con đã lâu không gặp mọi người. Nhớ lại, hình như là từ lễ tang của ba ba đến giờ con đều không có cơ hội đi thăm mọi người a, con còn muốn tìm cơ hội đi thăm mọi người một phen đâu, ba ba qua đời, sau này ít nhiều con còn phải nhờ mọi người chăm sóc đâu."

Chuyển đề tài cũng quá nhanh đi, nhưng hình như có chút không đúng lắm.

Khương Vi vừa nghe thấy câu nói của Khương Sam, cô ta dường như là dự cảm đến cái gì, trong nháy mắt sắc mặt cô ta liền cứng lại, vốn cô ta bây giờ đang bị đặt trên lửa nóng, lúc này Khương Sam lại nói như vậy, chẳng khác gì cô ta lại bị hắt thêm một tầng dầu hỏa nữa a.

Khương Mật vội vàng lên kéo Khương Sam lại, ý đồ đem lời chưa nói hết của cô xóa đi, trên mặt bà ta là biểu tình cực kỳ đau lòng, không giống như giả vờ, trong giọng nói cực kỳ ảo não: "Sam Sam ngoan của ta, nhìn mặt con xem, mặt đều muốn lột da a, con ở trường học nhất định thực khổ đi, ai, trước đừng nói gì, ta mang con trở về phòng trước, cho con rửa mặt chải đầu đã, nhìn xem con này, nhìn qua thật chật vật a, cô cô nhìn thấy con như vậy thật là đau lòng a."

Trên mặt Khương Vi còn ần ần đau rát, cô ta cực kỳ tức giận, nhìn qua lại nhìn thấy mẹ mình cho một cái nháy mắt, cho nên cũng biết hiện tại đây không phải thời điểm cô ta tức giận, cô ta cố gắng kìm nén sự tức giận của mình, cúi đầu lau nước mắt, bộ dáng khóc nức nở: "Em, Em sai rồi chị, em cũng chỉ nghĩ chị sẽ không trở lại, cho nên mượn bộ y phục này của chị, muốn thay thế chị ra mặt, em, em thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy."

Nếu như ở kiếp trước, vô luận trong lòng Khương Sam bức tức đến đâu, Khương Mật lúc này cho cô một bậc thang, Khương Vi lại tỏ ra yếu thế, nhất định cô cũng sẽ theo hai bọn họ mà đi xuống.

Chỉ cần mọi chuyện bên trong được giải quyết thì chỉ cần cho cô một bậc thang, cô ngay lập tức sẽ đi xuống. Chỉ cần đợi khi mọi người về hết, cô nghĩ muốn nhào như thế nào liền nhào như thế ấy, sẽ không có ai biết, nhưng nếu như cô nhào mà để người ngoài nhìn thấy thì thật mất mặt, cho nên, đây luôn là phương châm xử sự của Khương Sam.

Nhưng bây giờ, Khương Sam như thế nào có thể dễ dàng buông tha bọn họ đây?

Khương Mật lôi kéo cô, ần ần mang theo uy hiếp, Khương Sam nương theo động tác của Khương Mật, thân mình run lên một cái, đột nhiên cắn cắn môi dưới hô nhỏ một tiếng, cánh tay run run, mang theo vài phần đau đớn, "A, cô cô, con, con đi là được, cô đi nhẹ, cô túm đầu con a."

Khương Mật tự nhiên biết khí lực của mình sử dụng lớn bao nhiêu, chính là chỉ có thể kéo người đi, tuyệt đối không thể kéo đau người a, nhưng biểu tình của Khương Sam lại khoa trương như vậy, Khương Mật khó có thể tin nhìn Khương Sam, "Con đứa nhỏ này nói cái gì..."

Trên mặt của Khương Sam mang một biểu tình cố nén đau, ý muốn đem cánh tay từ trong tay của Khương Mật rút về, cũng không chờ Khương Mật phản bác xong, cô so với Khương Vi lại càng xảo diệu, lại càng dễ dàng làm cho người khác đồng tình với mình hơn, dựng thẳng sống lưng, đỏ vành mắt thấp giọng nói: "Nhưng là con còn chưa có lên tiếng chào hỏi các trưởng bối cùng các bạn hữu a, con không biết trong nhà tổ chức buổi tiệc này, hôm nay nếu nhìn thấy, lại có nhiều người như vậy, con làm sao có thể cứ trực tiếp như vậy đi lên đây?"

Khương Vi còn đang ngốc tại chỗ giả dạng đáng thương, lúc này, khi nghe Khương Sam nói như vậy, cô ta hận không thể ngay tại chỗ ngăn chặn miệng của Khương Sam lại! Cô ta dù có ngốc đi chăng nữa cũng biết được, Khương Sam nói như vậy tuyệt đối đối với cô ta thập phần bất lợi!

"Cái gì? Cô không biết?" Ngay sau đó, đã có người kỳ quái hỏi.

Vừa rồi không phải Khương Vi nói với bọn họ là Khương Sam muốn ở trường học bởi bằng hữu gì đó mà, chẳng lẽ cô ta đang cảm thấy ở chung một chỗ với bọn họ là đang lãng phí thời gian của cô ta sao? Như thế nào lúc này nghe ý tứ Khương Sam chính là cô đối với buổi tiệc này không hề biết cái gì? Lại cùng với hành động vừa rồi của Khương Mật a, người làm cô cô lại ở trước mặt nhiều người, trực tiếp dùng một lực lớn như vậy để kéo Khương Sam, rõ ràng cho thấy bà ta chính là đang chốt dạ muốn che dấu cái gì mà, người sáng suốt trong lòng nhất thời do dự, muốn đứng lên.

Khương Sam há miệng thờ đốc, lời nói còn chưa có ra khỏi miệng, Khương Vi đã bình tĩnh lại, cô ta ngay lập tức giả dạng đáng thương, thanh âm nghẹn ngào đột nhiên nói trước một bước.

"Xin lỗi chị họ, là lỗi của em a, em biết em không nên bởi vì thích cái váy này liền vụng trộm mặc lên người để chọc giận chị, em biết chị không muốn về nhà thăm mọi người, như vậy sẽ làm cho chị thêm thương tâm, em quả thực là không nên biết chị không muốn trở về còn khuyên bà ngoại đi đến trường học gọi chị trở về, chị là đang giận em, em biết, chị họ tốt, em thật sự rất nhớ chị rất nhớ chị a, chị có thể tha thứ cho em có được không, ô ô, cầu chị a....."

(tức, tức quá mà....giả dối, quá giả dối....*grừ*)

Con người có một cái da mặt, nếu họ sử dụng gương mặt "không mặt không mũi" đến một cảnh giới nhất định, người khác chỉ có thể tôn kính gọi họ một tiếng chính là "tiện nhân", Khương Vi hiển nhiên là một trong số đó, cô ta cực kỳ am hiểu sâu về cách xử tình túy của cái da mặt "tiện nhân" đó, đôi trắng thay đen, vu oan hãm hại, cô ta dày công tôi luyện, khi sử dụng cô ta không có một chút do dự nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Lúc này, phàm là những người có mặt ở đây đều có thể nhìn ra được một điều, đó là người nhà này bằng mặt mà không bằng lòng.

Một số người đầu tiên vốn nghĩ muốn tiến lên khuyên một hai câu, bây giờ đều không hề lên tiếng, đứng ở một bên làm bộ như đang cùng nhau nói chuyện phiếm vậy, nhưng trên thực tế, họ chính là đứng nhìn xem, cùng nhau tham gia náo nhiệt.

Mới đầu, bọn họ bị Khương Vi dẫn dắt đều cho rằng cách đối nhân xử thế của Khương Sam cùng với hành vi của cô quả thực chính là tội ác tày trời, nhưng sau khi Khương Sam xuất hiện, biểu hiện của cô so với trước lúc ba ba cô xảy ra chuyện, hành vi không có biến hóa gì quá lớn, cô vẫn như trước kia, là người có trí thức hiểu biết lễ nghĩa.

Lúc này, không nên tùy tiện phán đoán ai đúng ai sai, đây vốn là chuyện nhà người ta, người trong nhà cùng nhau giải quyết, người bên ngoài nhúng tay vào thật không tiện chút nào a.

Mặc dù Khương Vi ôm Khương Sam, nhưng trong lòng cô ta chỉ có đắc ý cùng ghét bỏ.

Còn Khương Sam bị Khương Vi ôm chặt lấy, trong lòng cô chỉ cảm thấy ghê tởm đến tận lợi hại.

Cảm xúc này đối với hai chị em chỉ có thể hiểu ở trong lòng, hai người không nói gì, ở bên ngoài vẫn duy trì một khuôn mặt thật bình tĩnh, một người so với một người đều trung ra biểu tình thật chân thành.

Biểu tình của Khương Sam biểu hiện cực tốt, cô nhìn nhìn Khương Vi đang gần trong gang tấc kia, nhẹ nhàng giật giật, Khương Vi thuận thế buông tay ra, lập tức liền biểu hiện ra một bộ dáng thật thương tâm, đứng lên nói: "Em chỉ là nghĩ muốn ôm chị một cái...Chị họ, chị đây là không chịu tha thứ cho em sao."

Khương Sam tầm mắt dừng ở trên người của Khương Vi, cũng không cùng hai mẹ con bọn họ tiếp tục dây dưa chuyện bọn họ có hay không gọi chính mình trở về nhà nữa, mà ngoài dự đoán của mọi người, cô tự nhiên lần nữa chuyển dời đề tài, gượng ép cười cười, vành mắt hơi hơi đỏ, thờ dài, sau đó là chân thành nói: "Sao có thể như vậy a, chỉ là chất vải của chiếc váy mà em đang mặc chị cũng không có cơ hội tiếp xúc qua, cho nên khả năng chị không hiểu nhiều. Nhưng bộ váy này hình như là chất liệu đặc thù a, chính là loại tơ thiên nhiên a, cho nên tuyệt đối không thể bị dè ép, bình thường trừ lúc mặc lên người, chị vẫn treo nó lên, chiết đều không thể chiết, thời điểm em lấy quần áo phải biết, chị đem bộ váy này treo một mình ở trong một cái tủ quần áo riêng, cũng không dám để mấy bộ quần áo khác đặt chung một chỗ đè ép nó."

Khương Sam hoàn toàn không nhìn sắc mặt của Khương Vi bởi vì cô chăm chọc mà biến đổi, âm thanh vẫn ôn hòa nói: "Em ôm chị, chị sợ ép hỏng bộ

váy này a."

Lần này đến lượt Khương Mật nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên, nó đây là có ý gì? Rõ ràng nói Khương Vi cái gì đều không hiểu, không biết bộ váy này đặc biệt còn mặc lung tung trên người. Đã thế còn ôm người khác, đây chính là giễu cợt Khương Vi quê mùa, không có hiểu biết mà?

"Chị họ, chị nói như vậy, chính là chị vẫn trách em mặc quần áo của chị đi, em biết em không nên làm vậy, em đây liền trở về phòng thay ra a."

Khương Vi nhìn không được cười cười, lấy lùi làm tiến, trên mặt mỉm cười nhưng một đôi mắt to kia lại như ẩn dấu hai con dao bén nhọn, thẳng tắp hướng tới trên mặt của Khương Sam.

Khương Mật cũng tiến lên hòa giải: "Đúng a, Khương Vi con đúng thật quá đáng, nhanh đi thay đi, đừng chọc chị của con sinh khí, tuy rằng chỉ là một kiện váy, nhưng dù sao đó cũng là bộ váy mà chị của con thích nhất, ta lúc trước như thế nào cũng không có chú ý đến con a, Vi Vi con cũng quá không biết quy củ rồi."

Khương Vi phối hợp cúi thấp đầu, làm ra một bộ dáng hối lỗi nhận sai, ủy khuất nhắc chân muốn đi.

Tuy rằng cô ta có sai, nhưng nếu Khương Sam bây giờ dám để cho cô ta đi đổi váy ở trước mặt của mọi người, chính là biểu hiện cô là người tính toán chi ly vì một chiếc váy mà không chịu buông tha cho người khác. Trừ phi về sau Khương Sam muốn ở trước mặt bạn bè cùng người thân triệt để không cần mặt mũi, để cho cô ta lên thay váy, bằng không hôm nay, chiếc váy này cô ta còn mặc đến khi kết thúc buổi tiệc a!

Đúng như dự liệu của Khương Mật cùng Khương Vi, Khương Sam quả nhiên không dám để Khương Vi cứ như vậy trở về phòng thay quần áo, biểu tình của cô bất đắc dĩ đưa tay ra ngăn cản, nhẫn nại nói: "Không cần, em cứ như vậy mặc đi."

Khương Vi rũ mắt, con ngươi xẹt qua một tia cười đắc ý, trên mặt lại tỏ ra sợ hãi: "Không, em không thể mặc, chị họ..."

(Đóng kịch giỏi quá ha...ta khinh..hừ hừ)

"Chị có đôi chút kiêu phách*, người khác mặc qua gì đó của chị, chị tuyệt đối sẽ không mặc lại ở trên người, cái đó mọi người đều biết mà. Nếu em đã mặc rồi thì cứ mặc đi, dù sao bộ váy cũng là bộ váy ba ba đặc biệt làm cho chị, ba ba chị đã không còn, chị mặc vào cũng chỉ tăng thêm thương tâm mà thôi."

(kiêu phách*: ưa sạch sẽ)

Biểu tình của Khương Sam cực kỳ bất đắc dĩ: "Trước giờ đều chỉ có em lấy quần áo của chị, nhưng chị có bao giờ đòi quần áo mà em đã mặc về chưa? Cô bé ngốc."

Đầu Khương Vi lập tức phình to ra, chỉ trong một cái chớp mắt, trên gương mặt của cô ta, các cơ không bị khống chế mãnh liệt rung động. Khương Sam thể nhưng ở trước mặt nhiều như vậy, tự nhiên đường hoàng mà nói rằng cô ta thường ngày đều lấy quần áo của cô để mặc!

Còn chưa nói xong, biểu hiện của Khương Sam giống như cô là một người dung túng cho cô em họ của mình vậy, chính là bộ dáng cô là một người chị tốt, tiếp tục cung chiêu nói: "Chỉ là, chị đi đến trường cho nên không ở trong nhà, biết em là một cô bé ngốc chắc chắn sẽ vào trong phòng chị nghịch ngợm, cho nên chị đã cố ý đem cái tủ treo bộ váy này khóa vào, chỉ sợ em có một ngày nào đó mặc nhầm, nhưng vì sao vẫn bị em tìm ra a, ai."

Khương Vi lần này trong hốc mắt thật sự ngấn nước mắt, không còn là giả vờ nữa. Lần này, cô ta thực sự là bị lời nói trực tiếp của Khương Sam làm cho phát怒! Nơi này có rất nhiều nữ sinh học vũ đạo cùng cô ta, còn có rất nhiều nam sinh ái mộ cô ta, cô ta lại là kẻ thích sĩ diện, đã lúc nào thi thành cái dạng này, bị người khác nói đến nỗi không hề phản bác lại được, chỉ có thể bất lực đánh mất hết mặt mũi? Đã vậy, Khương Sam còn cố ý nói, tủ treo bộ váy này đã bị khóa vậy mà vẫn bị cô ta lật ra, vậy thì càng không nói đến những cái khác không có khóa, chắc chắn đều bị cô ta động tay động chân.

Lúc trước, đa số mọi người đều khen Khương Vi là một cô gái xinh đẹp biết ăn diện. Sau khi nghe Khương Sam nói như vậy, nhất thời mọi người đều đem ánh mắt chế nhạo cùng khinh thường đặt ở trên người của cô ta.

Mọi người tuy vẫn đang nói chuyện bình thường nhưng tầm mắt lại phảng phất lướt qua trên gương mặt của Khương Vi. Cô ta gần như đã có thể tưởng tượng được chính mình ở trong lòng của đám bà tám này, đã nghị luận thành cái dạng gì rồi a!

Nhìn kia, nhìn cái khuyên tai của cô ta đi, tôi nhìn thật quen mắt a, cô nói có phải hay không chính là của Khương Sam gì gì đó?

Còn có, cái vòng tay cùng vòng cổ của cô ta a, thêm cả bộ váy nữa, nhìn qua chính là nguyên một bộ mà, khả năng cũng là do cô ta trộm đồ của chị mình đi.

Còn có, còn có, quan trọng nhất.....

"Lại nói, ba ba tôi đã qua đời, thân thể của bà nội lại không tốt, hiện tại, tôi là chủ nhân duy nhất của ngôi nhà này, cho nên tôi chính thức đến để chiêu đãi mọi người, thứ nhất, mọi người không cần để ý đến chuyện vừa nãy tôi không biết được ở nhà mở tiệc, thứ hai tôi đích thực là đang đi học, tình lực không nhiều, chỉ có thể phiên toái có tôi cùng em họ. Tuy rằng người một nhà không nên nói lời khách sáo, nhưng hôm nay, tôi đặc biệt cảm kích hai người, cảm ơn."

Khương Sam vừa nói xong, trịnh trọng khom người thật sâu cúi chào.

Nhìn qua, tuy thân thể cô có chút gầy yếu mà đơn bạc, nhưng eo nhỏ mềm mại, lưng lại dựng thẳng tắp. Vốn cô học võ đạo đã sinh ra một loại khí chất rất đặc biệt, lại nói qua, từ nhỏ đến lớn, nhất cử nhất động của cô đều được giáo dưỡng rất tốt, gần như là khắc sâu vào trong bản chất vậy. Mỗi một động tác gợn tay nhắc chân, đều lộ ra một loại khí chất riêng chỉ thuộc về thế gia đại tộc, nhìn đến chính là cảnh đẹp ý vui, hơn nữa, ở kiếp trước, cô có nhiều ra đến 10 năm thời gian tôi luyện cùng ẩn nhẫn, cô làm ra hành động khom người cúi chào như vậy, có một loại tư thái vừa đúng, đó tuyệt đối là cường thế bề ngễ nhìn người khác.

Người chung quanh thấy vậy liền không tự giác tỉnh tỉnh lại.

Khương Sam làm rất dễ dàng, gần như là không tốn sức chút nào, cô lần nữa lại trở thành tiêu điểm chính của mọi người.

Cho dù quần áo cô mặc ngày hôm nay chỉ là một thân áo ngắn tay cùng quần jean đơn giản, cho dù mặt cô không chút son phấn, trên mặt thậm chí còn nhìn thấy rõ dấu vết phơi nắng bị thương, nhưng cô như vậy so với một thân quần áo hoa lệ tinh xảo của Khương Vi lại càng muốn chói mắt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trong giờ giờ khắc này, mọi người trong nháy mắt mới kịp phản ứng.

Hóa ra Khương Sam mới là chủ nhân chân chính của ngôi nhà này a, cái gì mà sa đoạ, cái gì mà đau khổ không chịu nổi chứ, đều là lời nói suông a. Người kiêu ngạo như cô, cho dù bây giờ cô chỉ có một thân một mình đi chẳng nữa, cô vẫn như trước là một người cố chấp, sẽ vẫn duy trì những thứ thuộc về Khương gia, ở nơi nào sẽ xảy ra khả năng cô có ý tưởng dụ dỗ bất luận kẻ nào đâu?

Khương Mật thân thủ nắm chặt hai tay, triệt để sinh khí, tức giận không nói thành lời.

Khương Sam đi lên phòng, sau đó, cô quay lại nhìn sắc mặt tái xanh xầu hổ của Khương Vi, hảo tâm nhắc nhở một câu.

"Cô bé ngốc a, vóc người hai chúng ta tuy rằng không sai biệt lắm, nhưng quần áo mặc lên sẽ có khác biệt rất lớn, về sau nếu em muốn chọn quần áo mặc, nhớ rõ, em nên tìm bộ nào thích hợp với chính mình. Quần áo mặc ở trên người là dùng để phụ trợ người, bộ váy này em mặc quá lộ liễu a, người bình thường sẽ không chọn những bộ như vậy, về sau tốt nhất em không cần mặc nữa, lần sau chờ chị được nghỉ, sẽ cùng em đi dạo phố, chọn cho em thêm hai kiện quần áo hợp với tác phong của em nhất a."

Nói xong còn nhìn nhìn Khương Mật, ánh mắt gây hấn, gần từng chữ nói: "Cô cô, người nói đi?"

Khương Mật sinh khí đến mức ngực phát đau, nhưng bà ta bây giờ cần phải lấy đại sự làm trọng, nhìn mọi người ở một bên, chính là bộ mặt đang xem kịch vui, để có thể xoay chuyển hoàn cảnh xấu hiện tại, bà ta miễn cưỡng nhịn xuống sự tức giận, cô gắng cười nói: "Đúng a, Sam Sam nói rất đúng, Vi Vi, về sau con phải nhớ rõ, luôn nghe lời của chị họ con a."

Dù sao Khương Vi vẫn là một cô gái trẻ tuổi, cô ta không dám tin nhìn nhìn mẹ của mình. Bà làm sao có thể giúp Khương Sam làm mình mất mặt đâu?

Khương Vi cũng không nhịn được nữa ủy khuất khóc nức nở, sau đó, cô ta ném mạnh đĩa com đang cầm trong tay: "Tùy các người, nói như thế nào thì nói! Tôi không ăn!"

Cô ta ghen ngào nói xong thì giận dữ xoay người rời đi, ngay cả bữa tiệc dù chưa kết thúc cũng không muốn ở lại nữa, trực tiếp khóc nức nở chạy nhanh lên phòng.

"Ai, Khương Vi vẫn như vậy, là một cô bé chưa lớn a."

Khương Sam bắt đầu dĩ cười lắc đầu: "Mọi người thông cảm, Khương Vi còn nhỏ không hiểu chuyện, tôi lúc nữa sẽ đi nói chuyện với nó."

Nhất thời Khương Mật bị sự vô sỉ của Khương Sam làm cho tức giận đến mức té ngã ngửa!

Thần sắc mọi người đều thay đổi khi thấy Khương Vi có chút không thức thời. Mở miệng hàn huyên hai ba câu liền thấy có chút xầu hổ, một số người còn vội vã li khai.

Khương Sam khẽ nhếch môi cười, ôn hòa đi đến bên người đang cứng ngắc của Khương Mật: "Vậy con đi về trước thu thập một chút, buổi chiều còn muốn về trường học đâu, cô cô trước tiên người giúp con tiếp đón một ít khách nhân a."

Hai cánh môi của Khương Mật run run, đành giọng nói: "Con đứa nhỏ này, ta dù sao cũng là cô cô của con, đây cũng là nhà của ta, cái gì chuyện lớn với

không lớn, nói ra chọc người ta chê cười...."

Khương Sam cười khẽ một tiếng: "Cô cô nói giỡn."

Không đợi Khương Mật đáp lại, Khương Sam thái độ khiêm hòa*, liền xoay người đi lên trên lầu, còn thản nhiên nói vọng lại: "Ba ba con không còn tại thế, con tự nhiên phải có nghĩa vụ gánh vác cái nhà này, người và ba ba mặc dù là thân anh em, nhưng cô cô đã sớm gả cho người khác, xem như cô đã là của người khác, không còn là người của Khương gia nữa, có thể đến chỗ con hỗ trợ, con thật lòng vô cùng cảm kích, thêm vài lời khách khí cũng không có vấn đề gì."

(khiêm hòa*: khiêm tốn, ôn hòa)

"Ba!" Khương Mật gần như nghe được, các khớp xương của bà ta kêu đến "ba" một cái. Bà ta suýt chút nữa thì không kiềm chế được mà xông lên cho Khương Sam một bạt tai.

Khương Sam thật đúng là không khách khí một chút nào, đem lớp mặt nạ của bà ta triệt để xé nát, sau đó hung hăng ném xuống đất a!

Khương Sam vừa trở lại phòng, quả nhiên nhìn thấy Khương Vi đang ngồi ở trên giường của mình, ánh mắt oán độc, hung tợn trừng cô.

Ha ha, ba ba cô vừa qua đời, cô ta đây là đang khinh thường cô sao?

Trước đây Khương Sam xem phòng của mình là nơi cấm địa, người bên ngoài nếu không được sự cho phép cô mà vẫn đi vào, cho dù tính tình của cô có tốt đi chăng nữa, nhất định cô cũng sẽ rất giận dữ. Lần này thái độ khiêu khích của Khương Vi rõ ràng như vậy, mặc quần áo của cô, ngồi trên giường của cô, cô ta đây là muốn chọc cho cô tức giận sao? Ha ha, cô ta quá xem thường cô đi.

Khương Sam làm như không phát hiện ra Khương Vi, quay lưng lại, chọn quần áo ở trong tủ quần áo của mình.

Khương Vi vốn định chờ Khương Sam nhìn không được mà nổi giận trước, nhưng cô ta chờ một lúc, lại một lúc lâu sau, chính là một chút phản ứng của Khương Sam cũng không có, cô làm như không nhìn thấy cô ta vậy.

Sau đó, cô ta thấy Khương Sam tìm quần áo, mắt thấy cô cảm một kiện lại một kiện, ngực của Khương Vi bắt đầu cảm thấy đau, đó đều là những thứ mình thích, làm sao có thể bị Khương Sam lấy đi đây!

"Cô không phải ngạo khí lắm sao? Cô rất giỏi cơ mà, trước khi đến trường cô còn nói nhất định sẽ khiến chúng tôi hối hận, bây giờ cô không phải vẫn phải quay trở lại ngôi nhà này sao!"

Tủ quần áo của Khương Sam được thiết kế rất khác biệt, đồ lót được đặt riêng vào một cái ngăn kéo nhỏ, Khương Sam làm bộ như không thấy Khương Vi sinh khí, vẫn ngồi tại chỗ lấy quần áo.

Khương Sam nung vào quần áo để che dấu, mở ngăn kéo thả một thứ vào. Vì tầm mắt Khương Vi bị ngăn trở cho nên cô ta một chút đều không có nhìn thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Đây là nhà tôi, tôi vì cái gì không thể đến?" Khương Sam vẫn không dừng động tác trong tay, vẫn lấy thêm mấy bộ quần áo. Mấy bộ đó đều là những bộ mà Khương Vi thích nhất.

Sau khi Khương Sam đi, Khương Vi vẫn ở trong phòng này, quần áo vẫn được treo ở chỗ cũ. Cô ta căn bản hoàn toàn không có nghĩ tới, trước khi phòng ở bị bán đi, Khương Sam còn có thể trở về một ngày, mắt thấy cô lấy một bộ rồi lại một bộ quần áo mang đi, nhất thời cô ta tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, trực tiếp đứng lên.

"Cô đem quần áo đó để xuống cho tôi!"

Khương Sam cười: "Đây là quần áo của tôi đi? Cô dựa vào cái gì bắt tôi buông xuống a?"

Khương Vi mới không cùng cô giảng giải những đạo lý này, cô ta đen mặt trực tiếp đi lên cướp: "Chỉ bằng cái nhà này bây giờ là tôi!"

Thấy Khương Vi đi lên, sắc mặt Khương Sam chỉ là một mảnh lạnh lùng. Trong nháy mắt, khi Khương Vi cướp quần áo, cô đầu tiên kéo lại thật mạnh sau đó là buông lỏng!

Khương Vi mất đà, kinh hô một tiếng rồi lui về phía sau mấy bước.

Thừa cơ hội này, Khương Sam không chút lưu tình, chân mạnh mẽ hung hăng đá vào giữa bụng của Khương Vi. Khương Vi bị ăn đau, cô ta hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm bụng lui lại mấy bước.

Khương Sam lúc này làm sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy. Cô trực tiếp lôi tóc của Khương Vi, nện một quyền ngay giữa ngực của cô ta!

Xương cốt ở bộ ngực rất yếu, quyền cước của Khương Sam lại không ngừng nện vào ngực của Khương Vi, nhất thời khiến cho cô ta bị ăn đau đến nỗi không nói ra thành lời.

"Cô cho rằng cô mặc qua mấy thứ này, tôi còn nguyên ý chạm lại sao?" Khương Sam từ trên cao nhìn xuống Khương Vi còn đang khom người ôm ngực. Nắm tay của cô không ngừng liên tiếp ở trên người của Khương Vi nện thật mạnh.

Khương Vi chỉ biết hét lên từng tiếng kêu đau thảm thiết. Bởi vì bộ quần áo, cho nên cô ta không làm được cái gì, thậm chí ngay cả một điểm khí lực để chống đỡ cũng không có, chỉ biết che ngực đón nhận từng quyền mạnh mẽ của Khương Sam nện vào người của cô ta.

Khương Vi ăn đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

"Cái nhà này là của cô à? Nói ra những lời này cũng không sợ thiếu đầu lưỡi đi!"

Cuối cùng, Khương Sam hung hăng đánh một quyền ở bên hông của Khương Vi, cô nhịn rồi lại nhịn, sau một lúc, cô rút cuộc mới thu nắm tay, không chế mình không ngay lập tức nhào qua để bóp cổ Khương Vi!

(Chep...chị Sam bạo lực quá...cơ mà ta thích

Khương Vi trợn to hai mắt, nhìn ánh mắt của Khương Sam thế nhưng thật sự là cô chuẩn bị cùng cô ta liều mạng, nhất thời cô ta có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

"Thần...thần...bệnh thần kinh!" Khương Vi lắp bắp chửi nhỏ, Khương Sam trực tiếp cầm con dao đi tới chỗ của cô ta!

Đối diện với ánh mắt hồng đến dọa người của Khương Sam, Khương Vi sợ tới mức hét lên một tiếng, chạy như bay phóng ra ngoài, khi đi, cô ta còn không quên ôm lấy mấy bộ quần áo đã được xếp gọn gàng ở trên giường mang đi.

Khương Vi vừa đi, biểu tình ở trên Khương Sam nhất thời nhạt xuống, mặt không chút thay đổi cắt con dao vào trong túi, nguyên bản bị phản thống khổ và không thể tin như là bị ấn công tắc, trong nháy mắt từ từ ở trên mặt của cô biến mất vô tung vô ảnh.

Khương Sam nhìn ra phía cửa, mìa mai giật giật khóe miệng, Khương Sam hít sâu một hơi, trực tiếp đi đến tủ quần áo, lấy chiếc điện thoại di động cô thả vào ngăn kéo lúc trước.

(Ặc...hóa ra là ĐTDĐ a....đoán sai hết rồi)

Cô chuyển góc độ vừa lúc, đem tình huống phát sinh vừa rồi tất cả đều ghi lại, nhanh chóng lưu lại thật tốt, Khương Sam trực tiếp cầm điện thoại cất vào sâu bên trong của túi tiền.

Còn cần hậu kỳ biên tập, vết thương trên cổ vẫn còn đang không ngừng chảy máu, trên mặt bị đánh sưng đau, vì đoạn video này, cô chịu nhiều đau đớn hơn cũng chẳng sao, Khương Sam tin tưởng, hiệu quả của đoạn video này tuyệt đối có thể làm cho Khương Mật cùng Khương Vi để cho mẹ con bọn họ phải thống khổ.

Khương Sam nhìn mình qua gương lớn một phen, khóe môi khê câu, đương nhiên, hiện tại, cô cũng có thể làm cho bọn họ thống khổ một chút.

Hai người sau này sẽ đối với cô như thế nào, cô vẫn biết, sớm muộn gì cô cũng sẽ xé rách mặt hai người đó. Bọn họ nếu vẫn ngu xuẩn cho rằng chính mình còn có thể giống như trước, một dạng ngu ngốc hồ hồ cố thủ cái gọi là vì thanh danh cùng đại cục của Khương gia, cũng không khỏi quá coi thường cô đi.

Thu thập một chút đồ cần thiết gì gì đó, Khương Sam kéo quần áo của cô hỗn độn thêm một chút, cầm túi xách trực tiếp đi xuống dưới lầu.

Dưới lầu vẫn như trước, chính là ca múa mừng cảnh thái bình, mọi người trò chuyện rất vui vẻ, Khương Mật như trước làm hoa hò điệp của bà ta, bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của cô, còn xấu hổ tuyên thệ chủ quyền cái nhà này, Khương Sam thu biểu tình mĩa mai ở trên mặt, sau đó sắc mặt chợt biến, bùm mặt nhanh chóng đi xuống lầu.

Tới gần bậc thang dưới lầu, Khương Mật đang cùng mọi người nói chuyện trên trời dưới đất, bà ta vừa nhìn thấy Khương Sam, cước liền vội vàng đi đến. Sau đó là nhất thời sững sốt, bước lên phía trước ngăn đón: "Không phải nói thay quần áo sao? Đây là. . ."

Nói chưa nói xong, Khương Sam hoang mang rối loạn, nâng đầu kinh hoảng liếc mắt nhìn nhìn mọi người, sau đó lại vội vàng cúi đầu, làm như muốn che dấu vết máu còn đang không ngừng chảy ở trên cổ, trong mắt ngấn lệ, cô làm như muốn nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa: "Tôi nên đi học rồi, không thể chậm trễ nữa."

Lần này, đã có một số người phát hiện ra dị trạng, hô nhỏ một tiếng kéo lấy tay Khương Sam: "Đây là làm sao vậy, Khương Sam cổ cô đang chảy máu đâu!"

Một tiếng này kêu khá to, mọi người đều nghe thấy, sau đó tất cả liền nhìn lại chỗ Khương Sam đang đứng, sắc mặt của Khương Mật liền biến sắc, vội vàng chạy lại: "Ai u, đây là làm sao vậy?"

Bà ta như dự liệu được cái gì, cũng không dám để cho Khương Sam nói chuyện, muốn lôi kéo cô một lần nữa đi lên trên lầu: "Mau mau, ta mang con trở về băng bó một chút, đây là đụng phải nơi nào a, như thế nào mà bị cào đến nổi chảy cả máu như vậy!"

Đây chính là mở to mắt nói dối a, trên mặt của Khương Sam còn sưng đỏ, quần áo lại hỗn độn, bà Khương đã sớm đi nghỉ ngơi, Khương Sam về một chuyến, sau khi từ trên lầu đi xuống lại đột nhiên biến thành dạng này, nguyên nhân không cần nói ở trong lòng mọi người đều biết rõ. Chỉ là trong lòng mỗi người đều thấp phần kinh hãi, có chút không thể tin được, chung quy biểu hiện của Khương Vi ở trước mặt người khác vẫn luôn luôn là thái độ nho nhã lễ độ, thấp phần ôn nhu.

Nhưng kế tiếp, Khương Sam mạnh mẽ gạt tay của Khương Mật ra, cô lạnh lùng nhìn Khương Mật, trong mắt nước mắt muốn rơi xuống cũng không xong: "Tôi nói qua, người khác chạm qua quần áo tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dùng lại, nhưng cũng không có cái đạo lý ba ba của tôi vừa mất đi, đồng thời đồ đạc của tôi, tôi muốn lấy cái gì cũng không được! Khương Vi ở gian phòng của tôi, tôi không nói gì, bây giờ ngay cả quyền lợi tôi về nhà đều muốn tước đoạt sao? Tốt tốt tốt, tôi đi là được!"

Khương Sam cũng không cho Khương Mật có cơ hội nói thêm bất kỳ cái gì, cô lau mặt, không để ý tới bất luận người nào khuyên can, trực tiếp khóc chạy ra ngoài, nhìn bóng lưng gầy yếu mà đơn bạc kia khiến người ta nói không thành lời, nhìn qua chính là thấy cô cực kỳ đáng thương.

Nếu Khương Sam ở lại, sau đó là đem sự tình đầu đuôi kể lại một lần, chỉ bằng năng lực của Khương Mật, thật sự bà ta có thể đem chuyện này tại chỗ cho qua, nhưng cái chính là cô nói cũng không nói rõ ràng, cứ như vậy bỏ lại một đoàn người sau đó là khóc chạy đi mất, cái này làm cho Khương Mật tức đến hộc máu mà. Bây giờ cho dù bà ta có mọc thêm một trăm cái mồm đi chăng nữa cũng không nói rõ được! Khương Mật tức giận, che ngực há mồm thở dốc.

Vừa vặn lúc này, mọi người nghe được ở phía dưới có động tĩnh, chính là Khương Vi cũng vừa mới đi ra, vừa rồi cô ta bị Khương Sam đánh cũng không nhẹ, trên người bây giờ vẫn còn cảm thấy đau a, cũng không biết phía dưới phát sinh chuyện gì, mọi người rõ ràng là mất hứng, thấy vậy cô ta ra vẻ quan tâm quét qua một vòng, còn muốn giả dạng đáng thương, có chút thấp thòm hỏi một câu: "Chị họ đâu?"

Người có tâm tư linh hoạt lập tức liền đem tầm mắt nhìn ở trên tay của Khương Vi, quả nhiên thấy trên tay phải của cô ta mang theo đồ trang sức, từng góc cạnh nhìn qua hết sức bén nhọn cùng vết thương trên cổ của Khương Sam cực khớp, trái lại Khương Vi, nhìn qua cô ta vẫn là một bộ dáng không có chuyện gì, trên mặt còn tỏ ra tội nghiệp, trên người lại không nhìn thấy một đạo vết thương nào.

Cô em họ này thật đúng là hiếm thấy a, thế nhưng tâm tư ác độc như vậy, đến lúc này còn làm bộ như cái gì cũng không biết, ở trong lòng của mọi người âm thầm nghĩ tới, cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Vừa nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Khương Mật cùng với những ánh mắt khiển trách của mọi người, Khương Vi ngay lập tức liền ý thức được chính mình vừa rồi không có nghe lầm, cái tiện nhân Khương Sam kia thế nhưng thật sự đi xuống!

Khương Vi chỉ cho rằng Khương Sam trực tiếp chạy ra ngoài, còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của mọi chuyện, cô ta phản ứng cực nhanh, hai tay lập tức che lấy bụng, nước mắt rùng rùng nói: "Mẹ, chị họ đâu? Con vừa rồi nói xin lỗi chị, nhưng chị lại sinh khí đánh con a, sau đó đột nhiên chị liền chạy đi, con biết chị còn đang tức giận, ô ô, thời điểm con tránh né chỉ là nhẹ nhàng chạm phải chị một chút, cũng không biết chị hiện tại thế nào, không được, nhất định con phải đi xin lỗi với chị mới được, chị họ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mọi người lại nghĩ đến lúc trước, Khurong Sam vừa khóc vừa chạy đi, lời nói của cô trước khi đi lại không có rõ ràng.

Đến lúc Khurong Vi xuất hiện, cô ta lại lộ ra trăm chỗ sơ hở. Lúc này, nếu có người vẫn còn tin cô ta, như vậy thật sự là thấy quý a.

"Cô được đấy, Khurong Vi! Bây giờ cô vẫn còn có thể diễn trò a! Tôi thật hối hận khi hôm nay đến đây, tôi thấy cô thật là ghê tởm!"

"Cô của Khurong Sam chảy nhiều máu như vậy, mặt cô ấy bị đánh sưng thành cái dạng kia, vậy mà cô bảo cô chỉ nhẹ nhàng chạm vào a, cô thật đúng là lợi hại đó."

Có nữ sinh cúi gắt, có người quả thực là nhìn không được, trực tiếp bủn rủn môi với Khurong Vi, cầm lấy túi sách cũng không chào hỏi, trực tiếp muốn đi.

Khurong Vi sốt ruột nói: "Không phải, mặt của chị họ không phải là tôi làm, tôi làm sao có khả năng sẽ động thủ với chị ấy đây, ô ô, dù chị có đánh tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không đánh trả a, tôi...."

"Công ty của tôi còn có việc, không thể đợi lâu, lúc này trước hết xin tạm biệt a."

Bạn tốt của Khurong Lạc Sinh trước đây cũng không nguyện ý nghe nữa liền muốn ra về. Hắn hôm nay đến đây chính là nhìn mặt mũi của lão Khurong gia, lúc này đã nháo thành cái dạng này rồi, ở đây thêm nữa hắn cảm thấy có chút ghê tởm, trực tiếp cắt đứt lời nói của Khurong Vi, đối với Khurong Mật xa cách gật gật đầu, sắc mặt khó coi lắc đầu dời đi.

Chuyện này đích xác là không phải chuyện tốt, có người vẫn là nhìn không được liền nói: "Nơi này dù sao cũng là của Khurong gia, sản nghiệp đều do Khurong Lạc Sinh làm ra, các người đối với con gái của người ta như vậy, quả thực là... Ai!"

"Tôi....., không....., không phải, mọi người hãy nghe tôi nói, nhất định là hiểu lầm cái gì a!" Khurong Mật nóng nảy muốn người lưu lại.

Lúc này, mọi người bị Khurong Sam trước sau một phen cường liệt*, so sánh cùng kích thích, oán giận trong lòng mỗi người cũng đã dâng cao, không nghĩ muốn nghe thêm gì nữa, trước hết nên ra về đây mới là điều tốt nhất, sau đó, những người khác cũng bắt đầu lục đục ra về.

(cường liệt*: mãnh liệt, dữ dội)

Khurong Vi nóng nảy, cô ta gấp đến độ sắp điên mất rồi!

Trên người của cô ta bây giờ vẫn còn cảm thấy đau chết, cô ta một chút đều không có nghĩ tới, sau khi Khurong Sam bị mình đánh rồi, sau đó cô còn không biết xấu hổ trực tiếp chạy xuống lầu như vậy, nếu không phải là Khurong Sam động thủ trước, cô ta làm sao có thể giận dữ mà đánh trả cô đâu? Lúc này cô ta quả thật là hết đường chối cãi, cô ta cũng không thể ở trước mặt mọi người cời vấy ra để cho người ta nhìn thấy vết xanh tím ở trên người cô ta đâu? Mặt Khurong Vi ngẩn lẹ, lôi kéo một người trước đây cùng trong một đội luyện vũ đạo với mình.

"Thật sự không phải như mọi người nghĩ đâu, mọi người hãy nghe tôi nói, tôi không có động thủ với chị họ mà, ô ô, tôi không biết chị họ nói với mọi người cái gì, tôi, tôi làm sao có khả năng sẽ đánh chị ấy đâu?"

Ánh mắt nữ sinh kia chỉ lóe lóe, không muốn đối diện cùng Khurong Vi, cũng không trả lời cô ta, cô chỉ xấu hổ cười cười rút cánh tay liền đi mất.

Cho dù ngày trước các cô không thích nhìn Khurong Sam, thấy cô suy sụp trong lòng lại có chút cao hứng, nhưng chung quy, bản tính các cô không xấu, thấy Khurong Sam bị chinh thâm như vậy, trong ngực ngược lại, lại có chút không đành lòng.

Các cô là muốn nhìn thấy bộ dáng cao cao tại thượng của Khurong Sam khi ngã xuống thềm đàn, nhưng cũng không có nghĩa các cô thật sự nguyện ý nhìn mục tiêu trong quá khứ của mình bị giầy xéo thành như vậy.

Huống chi, lại là cái loại phương thức tu hú chiếm tổ chim khách này, quả thực khiến cho người ta cảm thấy thật trơ trẽn và ghê tởm.

Trước giờ, đều chỉ có Khurong Vi dùng thủ đoạn đối với Khurong Sam. Khurong Mật cùng Khurong Vi, hai người này chưa bao giờ bị Khurong Sam liên tục thủ đoạn mấy lần như vậy, đến một chút thời gian để phản ứng cũng không có, hãm hại bọn họ đến mức hết đường chối cãi, lúc này càng nói càng sai, mặc cho Khurong Vi roi lệ, cũng sẽ không có người nào nguyện ý tin tưởng lời nói của cô ta.

Sau khi mọi người đi hết, đối mặt với một đồng hồ ồn ở đại sảnh, Khurong Mật che trán, đầu bà ta thấy choáng váng. Khurong Vi thì càng điên cuồng hơn, cô ta vừa la hét, trong tay còn không ngừng ném từng chiếc chén đĩa.

"Cô ta đúng là kẻ không biết xấu hổ, làm sao cô ta có thể đối với con như vậy! Dựa vào cái gì! Cô ta chính là cái đồ tiện nhân, cô ta làm sao dám!"

Khurong Mật sắc mặt cũng khó coi, bà ta chỉ phát phát tay: "Tốt lắm tốt lắm, con trước hết nên yên ổn một lát, lúc này con tức giận thì có ích lợi gì, đừng nem nữa, mặt tay, trong chốc lát con còn phải luyện vũ tiếp đâu."

Khurong Vi tức giận đùng đùng, trong tay còn ném đi một cái cốc: "Ngay cả mẹ cũng đứng về phía cô ta, hôm nay mặt mũi của con đều bị mất hết rồi! Con không luyện!"

"Tốt lắm!"

Khương Mật cũng tức giận liền la lên: "Lúc ấy tình huống như vậy, nếu ta không lên tiếng, ta chỉ biết con sẽ làm lộ càng nhiều chuyện quan trọng ra ngoài. Con nên cảm thấy may mắn là nó không nghe thấy con nói, con nhận được thông tri phỏng vấn của học viện Anh quốc cùng chuyện chúng ta muốn bán nhà đầu. Nếu để cho nó biết, nó còn nháo tiếp đâu! Nếu ta không hoà giải, lừa nó chú ý sang chuyện khác, nếu nó nghe được những gì con nói, có hay không nó cũng sẽ chuẩn bị đi sang bên Anh quốc phỏng vấn đâu?"

Khương Vi lại nhớ tới, khi mình ở trong phòng nói chuyện cùng với Khương Sam, có chút chột dạ, nhưng cô ta vẫn như cũ còn mạnh miệng, thử dò xét nói: "Cô ta biết thì có thể thế nào, quyền giám hộ cô ta hiện tại còn ở trong tay mẹ đâu, có thể làm ra chuyện gì?"

Sắc mặt của Khương Mật âm trầm: "Đây chính là điều ta tối cổ kỵ, qua hai ngày nữa chính là sinh nhật 18 tuổi của nó, nếu như bị nó phát giác ra cái gì, vào đúng thời điểm này nháo lên, chắc chắn sẽ loạn đầu, nếu con lập tức muốn đi sang Anh quốc, bây giờ không thể bị nó làm hỏng, có chuyện gì trước hết con phải cố gắng nhịn cho ta!"

"Con chính là sinh khí a." Khương Vi cũng dần dần bình tĩnh trở lại, rốt cuộc không muốn ném đồ nữa, vừa nghĩ tới buổi tiệc hôm nay bị Khương Sam cướp hết lực chú ý của mọi người là cô ta cảm thấy mình chịu sự ủy khuất ghê gớm.

"Con lúc nào thì chịu qua loại khó chịu này? Còn có, mẹ, người không phải nói cô ta tuyệt đối sẽ không về được sao, hôm nay cô ta làm sao có thể về nhà thế này?"

Khương Mật cũng buồn bực: "Trường học kia thời điểm quân huấn quân thực nghiêm a, ta lại không cho nó tiền chuẩn bị, cơ hội ra khỏi cổng trường cũng không đến lượt nó, chính xác là kỳ quái."

Nghĩ nghĩ, sắc mặt Khương Mật liền ngưng trọng: "Sẽ không phải là Bạch Kỳ lộ ra cho cô ta cái gì đi?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lúc ấy, Khương Sam cuối cùng cũng đồng ý đi đến trường, trừ bỏ bọn họ dùng cường lực áp chế, một phần chính là dụ dỗ cô, nói trắng ra là bọn họ nói cho cô biết, Bạch Kỳ cũng ở trong trường học kia, cô đến đó có thể thường xuyên kề cận với hắn a, cũng không thể là.....

"Không có khả năng!" Lần này, Khương Vi phản bác chắc như đinh đóng cột: "Bạch Kỳ sẽ không giúp cô ta đâu, hắn dù có biết chuyện gì gì đấy hắn cũng sẽ không nói cho cô ta biết đâu. Khương Sam vẫn luôn là một kẻ không biết xấu hổ đẩy đưa với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ căn bản là không thích cô ta, nếu hắn vào thời điểm này giúp cô ta, cô ta mà biết chắc chắn sẽ liều mạng quần lấy hắn đi, Bạch Kỳ mới sẽ không nguyện ý tiếp nhận cái cục diện rối rắm như vậy đâu."

"Cũng đúng." Khương Mật gật gật đầu, lúc trước bà ta cũng biết được một chút, theo tính cách của Bạch Kỳ, chắc chắn hắn sẽ không xen vào việc của người khác, cho nên bà mới có thể đem Khương Sam đi đến trường học đó a.

"Được rồi, trước không nghĩ những thứ này, con cũng đừng tức giận, sinh khí cũng không hữu dụng, Khương Sam lúc này biểu hiện đường hoàng, miệng nó lại xảo quyết, đợi khi con đến học viện Anh quốc rồi, cùng toàn bộ gia gia sản của Khương về tay chúng ta, nó cũng chỉ thừa lại một cái miệng là lợi hại, lúc ấy có cái rắm dùng được a? Về sau con sẽ có cơ hội thu thập nó, hiện tại con nên nhịn cho ta, nhịn qua một thời gian, sẽ đến thời điểm nó bị con chê cười a."

Nghe được lời nói của Khương Mật, lúc này Khương Vi mới nở nụ cười, vì sự tùy hứng của cô ta mà bây giờ cô ta hậu tri hậu giác bắt đầu cảm thấy hối hận: "Đúng vậy, cô ta chỉ có thể đắc ý được trong chốc lát thôi, con hiện tại vẫn nên hảo hảo mà đi luyện võ a! Đến thời điểm con làm cho cô ta tức chết!"

(2 mẹ con nhà này đúng là mơ mộng hão huyền...hừ hừ)

Vừa nghĩ tới biểu tình của Khương Sam khi cô biết chuyện cô ta thay thế cô đi học viện võ đạo Anh quốc hoàng gia, trong lòng của Khương Vi liền cảm thấy thống khoái ghê gớm, trên đời này, người có thể chèn ép được cô ta, Khương Sam chính là tình địch lớn nhất, Khương Vi cái khổ gì đều chịu ăn hết, ý chí chiến đấu sục sôi, thu thập tâm tình oán giận, một lần nữa trở về phòng thay đồ luyện võ đạo.

Sau khi trở về trường học, Khương Sam vừa có thời gian rảnh rỗi liền nghĩ biện pháp liên hệ với Lý Bắc Phương, không ngoài dự liệu của cô, sau lần trước về nhà, quả nhiên Khương Mật liền loạn trận tuyến đầu, xuất phát từ kiêng kỵ cô, động tác của bà ta càng ngày càng lớn.

"Bà ta nhận biết lão tổng Lưu Thiên Trạch của tập đoàn Lập Phương, bán sản nghiệp hay bán nhà,.....đều do lão tổng kia phụ trách, giúp bà ta tìm người

xử lý, hai ngày nay tôi thấy có nhiều người muốn thu mua sản nghiệp trên danh nghĩa ba ba của cô, cụ thể những người nào, tôi đều lập danh sách thành nhóm rồi a, chúng có thu thập không sai biệt lắm, ngày sau chỉ cần có người thứ nhất đứng ra giao dịch, có một người xuất bản ông ấy sẽ giúp chúng ta một chút, ông ấy là bạn của ba ba cô, cô nhìn xem, có phải hay không hai ngày này bọn họ sẽ bắt đầu ra tay..."

Trong microphone, thanh âm Lý Bắc Phương rõ ràng mà trịnh trọng, một mực nói đến chính sự, Lý Bắc Phương tựa như thay đổi thành một người khác vậy, khí thế toàn thân bất đồng với những ngày thường.

Khương Sam nghĩ nghĩ, ngày mai vừa vặn là ngày sinh nhật của cô, là ngày cô tròn 18 tuổi, Khương Mật đây là chó cùng rứt giậu a, sợ là cô biết chút ít cái gì đi, động tác thật là nhanh mà.

Lưu Thiên Trạch, cô biết.

Sau này hẳn được xưng là đại kim chủ của Khương Mật, Khương Mật vì thông đồng cùng hắn cho nên không thủ đoạn là bà ta không biết. Lưu Thiên Trạch không phải loại người tốt đẹp gì, Khương Mật với hắn đúng là cùng một giuộc, kiếp trước, bởi vì hắn làm cho cô gặp hạn, không thiếu lần té ngã, có thể nói, không có Lưu Thiên Trạch làm chỗ dựa, kiếp trước Khương Mật cùng Khương Vi cũng không có năng lực lớn đến như vậy, đem cô chính đến mức bi thảm, sống giờ chết giờ.

Hắn cũng là một trong những nguyên nhân khiến Khương Sam nhiều lúc làm việc phải kiêng kỵ như vậy, Khương Sam cầm lấy ống nói, đầu ngón tay trắng nhợt.

"Vậy thì ngày kia khỏi tổ đi." Khương Sam nhếch môi cười, thần nhiên nói.

Lý Bắc Phương cũng tán đồng: "Chúng ta có một số chứng cứ, cho nên chúng ta có lợi hơn một chút, bất quá ngày mai cô đã là người trưởng thành, ngày mai làm hay không cũng giống như nhau, chúng ta đánh chiêu đầu tiên cũng có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp, cô nên sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa một chút, chuẩn bị ngày sau chúng ta bắt đầu hành động."

Ánh mắt Khương Sam liền âm âm, ngược lại, cô tính không phải là ngày đó, ngày mai hay ngày kia chính xác đều giống nhau, bất quá cô chính là muốn cho Khương Mật nếm thử cái cảm giác nóng vội, khát vọng gì đó của bà ta trong nháy mắt chợt mất đi.

Bất quá ngày đó, tự nhiên cô không theo lời nói của Lý Bắc Phương là được.

Nói xong chính sự, Lý Bắc Phương có chút tò mò: "Động tác của bọn họ bên kia cũng rất cẩn thận, muốn lấy được chứng cứ cũng không hề đơn giản, cô muốn làm như thế nào, làm sao cô đột nhiên lại trở nên gấp gáp như vậy, ngược lại tôi thấy cô có chút không để ý đến hậu quả đây?"

Khương Sam cười, nghĩ tới mục đích của mình cố ý về nhà một chuyến: "Đương nhiên là bởi vì cô ta ngốc a."

*****Phân cách tuyến*****

Hàng năm, thời điểm náo nhiệt nhất ở Khương gia, chính là ngày sinh nhật của Khương Sam, vô luận có công việc gì hay dù bận rộn đến đâu, Khương Lạc Sinh đều có ý dành ra thời gian là cả một ngày trọn vẹn để bồi cô.

Mỗi năm đến một ngày này, buổi tối chính là mở tiệc đãi tân khách, còn các hoạt động phần khích khác đều được tổ chức vào ban ngày.

Sáng sớm, từ lúc Khương Sam vừa mở mắt, Khương Lạc Sinh là người đầu tiên chuẩn bị cho cô vô số kinh hỉ.

Nhớ rõ năm trước, vào lúc này, Khương Lạc Sinh sáng sớm đã mang đến cho cô chính là bộ lễ phục mà Khương Vi mặc lúc trước.

"Sam Sam, thích không?"

Khương Sam vừa đi ra cửa phòng, đồng thời, cô liền nhìn thấy Khương Lạc Sinh đã sớm đứng chờ ở cạnh cửa, sau đó liền tự tay kéo bộ lễ phục màu đen hoa mĩ đến mức tận cùng này đứng ở cửa tươi cười cưng chiều nhìn cô.

Khương Vi trước sau như một, cô ta luôn luôn lấy lòng Khương Lạc Sinh, theo thật sát phía sau hắn, trong tay đẩy cái xe đẩy nhỏ, đặt trên xe chính là bữa sáng, toàn những món ăn mà Khương Sam thích ăn nhất, trang trí cũng như màu sắc đều hết sức tinh xảo.

"Sinh nhật vui về a chị họ."

Khi đó, dư quang của cô ta vẫn không tự giác nhìn chăm chăm bộ lễ phục của Khương Sam, trong mắt ánh lên sự ghen tị, nhưng trên mặt cô ta lại là tươi cười sáng lạn.

Khương Sam không nhìn thấy, cô vui mừng tiến lên kéo cánh tay của ba ba cô lại, tâm tình sung sướng muốn bay lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

"Chiếc váy này đẹp quá, ba ta con yêu ba ba chết mất!"

Khương Lạc Sinh sang sảng nở nụ cười: "Đây là bộ váy đặc biệt được chuẩn bị cho con nhân ngày sinh nhật con tròn 18 tuổi nha, sang năm, Sam Sam ngoan nhà ta trưởng thành rồi, ba ba nhất định phải cho Sam Sam nhà chúng ta làm một cô bé hạnh phúc nhất thế giới nha, con biết không, con vĩnh viễn là cô bé đáng được hưởng những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này a."

Khi đó, Khương Sam dính ở trong ngực của ba ba cô, hạnh phúc đến nỗi, ánh mắt của cô đều nhắm tít chỉ để lại một cái khe hở nhỏ: "Sang năm con sẽ mặc cho ba ba nhìn a!"

Khi đó, cô đã nói như vậy, cô vui vẻ cho nên cô không nhìn thấy, Khương Vi đứng ở một bên, tuy rằng trên mặt cô ta là nụ cười vui vẻ, nhưng hai tay nắm lấy chiếc xe đẩy của cô ta, các khớp xương đã trở nên trắng nhợt.

"Chị, com đều lạnh rồi!" Khương Vi lên tiếng đánh gãy lời nói của hai người.

*****phân cách tuyến*****

"Nghĩ gì thế, com sắp lạnh rồi."

Thanh âm Bạch Kỳ trầm thấp, đem Khương Sam từ trong hồi ức bừng tỉnh, Khương Sam tâm thần lung lay, khi nhìn lên, chỉ thấy một tay Bạch Kỳ đang gõ gõ mặt bàn, ánh mắt nhìn cô mang theo ý trượng cầu.

Trên bàn, bày ra một món canh cùng bốn món mặn, giữa bàn để một chiếc bánh ngọt được tạo hình hết sức tinh xảo.

"Nên thôi nên rồi, có nguyện vọng gì mà em nghĩ trong thời gian dài như vậy."

Ánh nến thấp thoáng, thần sắc Bạch Kỳ trong nháy mắt có vẻ thập phần nhu hòa.

Khương Sam thôi ngon nết, rũ mi, che lại một mảng bi thương ở trong mắt, thấp giọng nói: "Anh quản em."

Bạch Kỳ cũng không có phát hiện ra dị trạng, hoặc nói là lấy tính cách của hắn, cho dù hắn có phát hiện ra dị trạng đi chăng nữa, hắn cũng sẽ thông minh bảo trì im lặng, đặc biệt là vào thời điểm này.

Bạch Kỳ khẽ cười, cũng không nói tiếp lời nói của Khương Sam.

Bởi vì từ sau khi biết Bạch Kỳ, hàng năm, nguyện vọng của Khương Sam đều như nhau, chính là: "Hi vọng bạn học Khương Sam mau mau lớn lên, sang năm là có thể gả cho Bạch Kỳ."

"Quà sinh nhật."

Bạch Kỳ đem một chiếc hộp bằng nhung màu hồng cỡ một bàn tay đẩy qua chỗ Khương Sam: "Mở ra nhìn xem có thích hay không?"

Khương Sam đưa tay nhận lấy chiếc hộp, sau đó là chậm rãi mở ra.

Bên trong là một cái dây lắc tay màu bạc, ở giữa lắc tay đính một viên thạch anh màu hồng hình giọt nước, nhìn qua cũng biết đây là kiểu lắc tay đang thịnh hành nhất hiện nay, nó được chế tác hết sức tinh xảo lại thập phần xinh đẹp.

"Thật đẹp, cảm ơn."

Bạch Kỳ một bên cắt bánh ngọt cho cô, một bên vừa nói: "Em mang lên thử xem, nhìn xem lớn nhỏ thế nào."

Khương Sam chỉ có thể lấy chiếc lắc tay từ trong hộp ra, gỡ chiếc móc khóa nhỏ xíu được thiết kế tương đối rườm rà ra đeo lên tay.

Nhưng Khương Sam thử mấy lần đều không thể mang chiếc lắc lên tay được.

"Thôi, vẫn là để khi nào em trở về phòng ngủ thì đeo sau đi...."

"Để tôi giúp em" Bạch Kỳ để dao xuống bàn, dùng khăn lau qua tay, hưng trí bừng bừng đi tới, trực tiếp kéo tay của Khương Sam lại.

Tay của Khương Sam rất đẹp, trắng nõn thon dài, Bạch Kỳ nắm ở trong tay, trong nháy mắt, hắn khó có thể tin tưởng được Khương Sam lại sở hữu một đôi tay đẹp đến như vậy, nắm vào có một cảm giác rất thoải mái trơn mềm lại mịn màng, biểu tình ở trên mặt Bạch Kỳ không kiềm chế được lại thêm vài phần nhu hòa.

"Cổ tay em như thế nào lại trở nên gầy như vậy."

Bạch Kỳ nửa ngồi xổm, bởi vì khoảng cách khá gần, khi nói chuyện, tiếng hít thở gần như muốn phun ở trên mặt của Khương Sam vậy.

Bạch Kỳ không có thói quen dùng nước hoa, trên người hân quanh năm đều là hương vị tươi mát lại buốt giá, hân so Khương Sam cao lớn hơn rất nhiều, hân bây giờ lại làm động tác như vậy, khi nhìn qua, nếu như hân chỉ cần nghiêng thêm một chút, là hân có thể đem cô ôm vào trong ngực mình.

Sau khi dây lắc được chỉnh lớn nhỏ phù hợp, nhìn qua, tay của Khương Sam có vẻ càng thêm nõn nà, màu da cùng màu sắc của cái lắc tay tương phản, hỗ trợ lẫn nhau, nhìn qua rất tốt.

Khương Sam mím mím môi, cup mắt, lông mi thon dài khẽ run, thần sắc nhìn không rõ ràng, một phòng trở nên thật yên tĩnh, bầu không khí như đông lại.

"Hôm nay là sinh nhật tròn 18 tuổi của em, em đã trưởng thành."

Bạch Kỳ nhích lại gần thêm một chút, thanh âm từ tính nói gần như sát ở bên tai của Khương Sam, trong nháy mắt, thân mình cô không dễ dàng nhận ra là đang cứng ngắc.

Tròng mắt của Bạch Kỳ dần dần sâu, giờ khắc này, vẻ đẹp của Khương Sam quả thực là có thể thay com, chiếc cổ thon gọn khẽ cong, xương quai xanh thanh tú, từ góc độ của hân nhìn qua như ẩn như hiện, cực kỳ mê người, trong nháy mắt ánh mắt hân có chút chần chờ, cơ hồ muốn đem cảm của cô chế trụ lại.

"Em..."

Bạch Kỳ khuỷu tay cong lên, động tác đang muốn động, bên ngoài đột nhiên liên truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, thân mình Bạch Kỳ cứng lại, nhúu mày đứng thẳng người lên.

Khương Sam thả lỏng hô hấp, mười ngón tay nắm chặt lúc này mới chậm rãi buông ra.

"Bạch Kỳ? Anh ở đâu?"

Giọng nữ mang theo chần chờ ngay ở cửa vang lên, sau đó, chính là một cô gái mặc chiếc váy màu trắng dài tới đầu gối tự nhiên đi vào, đồng thời nhìn người vừa mới tới, Khương Sam cảm thấy rõ rệt Bạch Kỳ đang quay lưng lại với cô, cơ bắp của hân trong nháy mắt bắt đầu căng chặt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Triệu Thanh Thanh vừa nhìn thấy trong phòng thế nhưng có những hai người, cũng là sửng sờ, sau đó biểu tình liền có chút xấu hổ: "A, anh có khách a, xin lỗi, em không biết..."

Thanh âm Bạch Kỳ lạnh nhạt mà đông cứng. Khương Sam ở sau lưng hân cho nên cô không nhìn thấy, giờ phút này, sắc mặt của Bạch Kỳ khi nhìn Triệu Thanh Thanh đã lãnh tới cực điểm, ánh mắt uy hiếp bao hàm sự tức giận: "Sao em lại tới đây?"

Triệu Thanh Thanh cắn cắn môi dưới, nhìn thần sắc của Bạch Kỳ, che lấp ở dưới ánh mắt, chung quy cô ta cũng không dám làm điều gì quá phận, ánh mắt ở trên người của Khương Sam nhìn thêm một chút: "Em, Em đến đưa đồ cho anh a, anh đã quên sao, lần trước tập văn kiện kia anh để quên ở chỗ của Tần chính ủy, chính ủy bảo em sớm đưa tới cho anh, em hôm nay có thời gian rảnh cho nên mới đến đây, cũng không có việc gì lớn cho nên không có gọi điện thoại trước cho anh a, em không biết là anh có khách, thật xin lỗi..."

Biểu tình của Triệu Thanh Thanh vô cùng tội nghiệp, gương mặt mang theo sự thấp thỏm cùng lấy lòng, văn kiện trên tay đã nhả thành một đoàn.

"Biết."

Bạch Kỳ chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, tiếp nhận văn kiện: "Em đi đi."

Triệu Thanh Thanh không nghĩ tới, Bạch Kỳ thế nhưng muốn đuổi cô ta đi như vậy, biểu tình ở trên mặt lập tức trở nên khó coi, có chút xấu hổ cùng khổ sở, đang muốn nói chuyện, Khương Sam ngồi ở bên cạnh lại đột nhiên lên tiếng.

"Nếu chị là bạn của Bạch Kỳ, liền cùng nhau ngồi ăn một chút gì đi, hôm nay là sinh nhật của em, nhiều người sẽ náo nhiệt thêm một chút."

Nghe vậy, hai mắt của Triệu Thanh Thanh sáng lên, Bạch Kỳ nhìn cô ta, cho một ánh mắt cảnh cáo, cô ta làm như mình không nhìn thấy gì, thuận thế liền

ngồi lại: "Được a, vừa vặn tôi còn chưa có ăn cơm chiều đâu."

Buổi tối khuya, cô nam quả nữ, Triệu Thanh Thanh nếu yên tâm để hai người bọn họ một mình ở cùng một chỗ, như vậy mới gọi là gặp quý a.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Thanh Thanh nhìn bánh ngọt ở trên bàn, ra vẻ kinh ngạc nói: "Nguyên lai em chính là Khương Sam a, tôi nghe Bạch Kỳ nói rất nhiều về em, biết sắp tới là sinh nhật của em, nhưng không biết là hôm nay, sinh nhật vui về a, học muội."

Khương Sam cười híp mắt nói: "Cám ơn chị."

Bạch Kỳ lạnh mặt cũng ngồi xuống, chỗ ngồi của Triệu Thanh Thanh đối diện với Khương Sam, cùng một hàng với Bạch Kỳ, cô ta nhìn nhìn Bạch Kỳ, xin khoan dung nói: "Tốt lắm tốt lắm, biết quấy rầy đến hai người chúc mừng sinh nhật, nề tình em hỗ trợ chọn lễ vật cùng bánh ngọt cho anh, anh đừng nóng giận nữa có được hay không?"

Khương Sam nhú nhú khoe miệng, chế nhạo nhìn Bạch Kỳ: "Em còn tưởng rằng là anh...."

Biểu tình trên mặt của Bạch Kỳ một chút thay đổi cũng không có, thản nhiên nói: "Tôi không biết phụ nữ các em thích cái gì, cho nên tôi tìm cô ấy để hỗ trợ nhìn xem."

"Nga." Khương Sam gật gật đầu: "Như vậy a."

Triệu Thanh Thanh khều một lọn tóc dài ở một bên má, phong tình vạn chủng nhìn nhìn Khương Sam: "Bạch Kỳ đối với em rất là quan tâm đâu, vì chuẩn bị quà sinh nhật cho em, hai chúng tôi đã đi dạo rất lâu, cuối cùng mới chọn được cái lắc tay này, em mang lên nhìn thật đẹp a."

Nói xong, Triệu Thanh Thanh còn cố ý ưỡn ngực, nhìn từ góc độ của Khương Sam, vừa vặn có thể nhìn thấy trên cổ của cô ta cũng mang một cái vòng cổ cùng một đôi hoa tai, nhìn qua, so với cái lắc tay của cô giống y như đúc, bất đồng là phía trên của đôi hoa tai khảm viên thạch anh màu đỏ, ở dưới ngọn đèn như ẩn như hiện có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Khương Sam đem tầm mắt chuyển qua, nhìn về phía Bạch Kỳ, như là tò mò: "Hai người là quan hệ như thế nào? Bạn bè nam nữ sao?"

Triệu Thanh Thanh nghe vậy ánh mắt giật giật, che miệng nở nụ cười, lỗ tai cô ta rõ ràng là đang dựng lên.

"Cô bé ngốc, nói bậy bạ gì đó."

Bạch Kỳ không nói phải, cũng không nói không phải, trong giọng nói mang theo ý vạch giới hạn rõ ràng cùng với Triệu Thanh Thanh.

Tâm của Triệu Thanh Thanh lập tức liền chìm xuống.

Khương Sam chỉ "Àn" một tiếng, cũng nhìn không ra là cô đang suy nghĩ cái gì, chỉ trầm mặc ăn cơm.

Khương Sam thẳng đến khi ăn xong, bộ dáng của cô vẫn giống như không hề phát giác ra, cuộc đối giữa hai người này không thích hợp, mặc kệ Triệu Thanh Thanh nói cái gì, cô đều không có tỏ ra nghi ngờ mối quan hệ giữa Bạch Kỳ cùng Triệu Thanh Thanh. Triệu Thanh Thanh thấy cô giả ngu, cố gắng nói cả buổi mà không thấy Khương Sam phản ứng gì, nhất thời tức giận đến nghẹn tim, cô ta không tin, cô một chút đều không hoài nghi cái gì!

Không hiểu sao, Khương Sam như vậy, Bạch Kỳ thế nhưng lại có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Triệu Thanh Thanh đi trước, không lâu sau liền đến thời gian Khương Sam phải trở về, Bạch Kỳ đưa cô đến nơi có đèn đường: "Chú Khương không còn ở đây, về sau tôi sẽ cùng em đón sinh nhật, em không cần quá thương tâm."

Thần sắc của Bạch Kỳ thực ôn nhu cũng thực trịnh trọng, hẳn đối với người khác, rất ít khi hứa hẹn cái gì, lần nói chuyện này ngược lại là thật lòng, đối với Khương Sam, trong lòng của hắn có bản năng thương tiếc, cho nên hắn mới dễ dàng hứa hẹn với cô như vậy.

"Ồ trường học em có chuyện gì khó xử, hãy đến tìm tôi."

Bạch Kỳ bước lên một bước, rốt cuộc vẫn kéo Khương Sam nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, đem Khương Sam so sánh cùng hắn, cô có vẻ gầy yếu hơn rất nhiều, nhất là phần eo và lưng. Eo của cô rất nhỏ, nắm vào không đầy hai tay, có vẻ nhu nhu nhược nhược. Khi ôm cô, hắn liền sinh ra một loại cảm giác, hắn chỉ cần sử dụng khí lực lớn hơn một chút, là có thể đem cô bẻ gãy ra làm đôi.

Khương Sam ở trong lòng hắn cúi đầu, nhẹ nhàng "Àn" một tiếng, thanh âm thấp hơn mấy phần, người khác không dễ dàng nghe thấy được.

"Cô bé ngốc a."

Bạch Kỳ cười nhẹ, thiếu nữ ở trong ngực bây giờ đã thực sự trưởng thành làm cho cơ thể của hắn bỗng nhiên sinh ra một luồng nhiệt nóng, một tay của Bạch Kỳ liền đem cằm của cô nâng lên, trông mắt u ám thâm trầm nhìn cô, cúi đầu, ý định hướng tới đôi môi mỏng ướt át, đỏ tươi như quả anh đào kia trao một nụ hôn, in xuống.

Khương Sam không nghĩ tới Bạch Kỳ thế nhưng sẽ có động tác như vậy, rốt cuộc nhìn không được nữa, nghiêng đầu lệch sang một bên, Bạch Kỳ hôn đến sát khoe miệng của cô thì bị cô quay đầu né tránh, nụ hôn liền rơi ngay vào gò má của cô.

Đêm đã khuya, trên đường không có một người, Khương Sam nhìn một đường kéo dài cùng đèn đường chiếu sáng cả con đường, nụ cười trên mặt cô không giảm, cô cúi đầu, rũ mi che đi ánh mắt lạnh lẽo của mình.

"Em đột nhiên nhớ tới." Nhìn Bạch Kỳ đang im lặng ở phía trước, ngẩng mặt lên, trên gương mặt của Khương Sam tươi cười không đổi, nhưng ánh mắt của cô lại cực kỳ lạnh nhạt, khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi nói: "Tại sao Chị Thanh Thanh lại có chìa khóa phòng của anh vậy?"

Rõ ràng, cơ thể của Bạch Kỳ trong nháy mắt đột nhiên buột chặt!

Lúc Bạch Kỳ trở về, hần liếc mắt liền nhìn thấy đèn trong phòng vẫn sáng. Hần đen mặt mở cửa, quả nhiên nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách.

Triệu Thanh Thanh hiển nhiên cũng nghe được tiếng mở cửa, biết Bạch Kỳ trở về, cô ta rất nhanh liền thu thập sạch sẽ, khoác áo choàng tắm màu trắng đi ra ngoài.

"Đã về rồi?"

Triệu Thanh Thanh vừa lau tóc, vừa mềm mại đáng yêu đi tới chỗ của Bạch Kỳ, Bạch Kỳ không kiên nhẫn tránh qua, thanh âm lạnh lùng nói: "Tôi đã nói với cô cái gì?"

Triệu Thanh Thanh ủy khuất quyết miệng: "Em đây không phải là nhớ anh sao, hơn nữa, em cũng không biết hôm nay cô ấy sẽ đến đây a, nếu biết, em sẽ không đến đây để rước lấy cái rui ro này đâu!"

"Cô trở về đi." Bạch Kỳ đốt điều thuốc, hai mắt hơi khép, ngồi ở trên giường, hai hàng lông mày nhăn lại, cho thấy hần bây giờ đang rất khó chịu.

Sắc mặt Triệu Thanh Thanh liền cứng đờ, không nghĩ tới cô làm như vậy rồi mà Bạch Kỳ thế nhưng còn có thể đuổi cô đi, cắn cắn răng, Triệu Thanh Thanh nén giận, chậm rãi cởi bỏ áo choàng tắm, bên trong lộ ra bộ đồ lót gợi cảm, mềm mại đáng yêu đi tới.

"Người ta đã cố ý lại đây, anh cứ như vậy đuổi em đi, anh cũng thật là nhẫn tâm đâu."

Triệu Thanh Thanh theo đai lưng của Bạch Kỳ liền sờ soạn đi vào, ở dưới ngọn đèn màu trắng le lói, cơ thể xinh đẹp của cô ta liên tục cọ xát, thanh âm nũng nịu cười cười: "Được rồi, em thật sự biết sai, lời nói đáng để anh giận, anh muốn phạt em thế nào a?"

Bạch Kỳ nhắm chặt hai mắt, ở trong đầu hần chợt lóe lên hình ảnh lúc Khương Sam tươi cười, cô thật xinh đẹp, nhưng ánh mắt của cô lại rõ ràng lộ ra sự xa cách, trong lòng Bạch Kỳ trầm xuống, khó chịu ném mẫu thuốc lá đi, nghiêng người liền đem Triệu Thanh Thanh áp ở trên giường.

Triệu Thanh Thanh khẽ cong miệng cười cười, hai tay thuận theo ôm lấy cổ của hần, đuôi lông mày cùng khóe mắt chính là một mảnh xuân ý dạt dào, trong mắt chợt lóe lên sự đắc ý.

Nhưng tươi cười trên mặt Triệu Thanh Thanh còn chưa kịp nở rộ, cổ của cô ta chợt truyền đến một trận đau nhức, rõ ràng, hai bàn tay to lớn của Bạch Kỳ đang nắm chặt lấy cổ họng của cô ta, trong mắt là một mảnh âm trầm.

"Tôi nói..."

Triệu Thanh Thanh kinh hãi muốn chết, Bạch Kỳ dùng sức lực rất lớn, cô ta khó thở đến mức sắc mặt phát tím, khóe mắt muốn nứt ra.

"Lăn!"

Bạch Kỳ không chút nào thương tiếc, đem Triệu Thanh Thanh ném sang một bên, sắc mặt lạnh lẽo đến dọa người, Triệu Thanh Thanh hai tay run run, nhanh chóng đem quần áo mặc vào, từng ngậm từng ngậm thở dốc, sợ tới mức trên mặt đầy là nước mắt.

"Đừng ở chỗ này của tôi, cô đừng đùa giỡn trí thông minh với tôi." Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi châm thêm một điều thuốc: "Cô có biết tôi ghét nhất là cái gì không?"

Lão đạo bị đuổi ra ngoài, Triệu Thanh Thanh hai tay che miệng, chậm rãi ngã ngồi ở trước cửa nhà của Bạch Kỳ.

Khương! Sam!

Bất quá là hai người cùng ngồi chung một chỗ mà thôi, Bạch Kỳ liền tức giận thành cái dạng này, còn chưa nói đến cô ta so với Khương Sam ai hơn ai còn chưa biết! Tiện nhân! Tiện nhân!

Gió lạnh quét ở trên mặt, Triệu Thanh Thanh một bên vừa nín khóc, một bên thần sắc âm lãnh ác độc lấy điện thoại di động ra: "Vũ đạo trưởng đại T, tôi đồng ý tham gia, nhưng ông phải đáp ứng tôi một chuyện..."

Chương 29

Thời điểm mặt của Khương Mật tràn đầy hoa đào, từ Lưu gia đi về nhà, lúc ấy đã hơn mười giờ sáng.

Năm nay, Lưu Thiên Trạch mới năm mươi tuổi nhưng thân mình của ông ta vẫn rất cường tráng, xương cốt vẫn còn rất chắc khỏe. Đó là do ông ta thường xuyên dùng thuốc đặc hiệu được nhập khẩu từ bên nước ngoài về. Bên cạnh ông ta lại có Khương Mật ở trong một đồng nam nhân luyện ra được công phu chiêu chuộng đàn ông cực tốt, cho nên đêm qua, hai người phi thường khoái trá.

Thời điểm sáng sớm thức dậy, Khương Mật còn ôn ôn nhu nhu hầu hạ Lưu Thiên Trạch một lúc lâu, ông ta sung sướng liền trực tiếp mở một chiếc hộp bằng bảo thạch Hồng Việt ra, lấy chìa khóa của chiếc xe việt dã mà ông ta thích nhất ra đưa cho Khương Mật.

Khương Mật sống đến gần nửa đời người, gần đây bà ta thật sự là xuân phong đắc ý a.

Bà ta nghĩ nghĩ một lát, liền muốn đi ký hợp đồng ngay.

Thời điểm ký xong hợp đồng bán cổ phần của công ty xuất bản, bà ta sẽ lại thêm một núi tiền a, vừa nghĩ đến chuyện này, Khương Mật liền kích động đến nỗi cả cơ thể của bà ta đều run rẩy phấn khích.

Nhân viên làm trong công ty xuất bản hiển nhiên đều đã nghe qua tiếng gió.

Từ lúc Khương Mật vừa mới bước vào cửa, bà ta đã bắt đầu lên đài. Ánh mắt của các nhân viên nữ nhìn bà ta đều tràn đầy tức giận cùng bất bình, Khương Mật mới mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, ngênh ngang trực tiếp đi vào văn phòng của tổng giám đốc.

Trước đây Khương Lạc Sinh đều quản bà ta rất nghiêm, đúng thời điểm là phát tiền lương cho bà ta. Bà ta muốn can thiệp vào chuyện của công ty, tuyệt đối không có khả năng.

Ở trong công ty, ngay cả một cái chức vụ nhỏ, Khương Lạc Sinh cũng không chịu an bài cho bà ta, Khương Mật sớm đã uất ức muốn chết. Lần này Khương Lạc Sinh vừa qua đời, mắt nhìn thấy công ty xuất bản này sẽ về tay mình, Khương Mật liền vênh mặt, hất hàm sai khiến nhân viên trong công ty.

Còn nửa giờ nữa đối phương mới đến, trong nửa giờ này, Khương Mật liền chỉ huy nhân viên trong công ty đi làm việc. Bà ta cũng mặc kệ cái gì trật tự hay không trật tự, trực tiếp kêu tổng biên tập đi ra ngoài mua cà phê cho bà ta, sau đó là kêu thư kí riêng của tổng giám đốc trước đây luôn đối với bà ta lạnh nhạt, cùng một số người phụ trách một số công việc nội bộ mà bà ta không thích đi làm mấy việc vặt vãnh, chẳng mấy chốc trong văn phòng hơn mười người đều đi hết.

Khương Mật ngồi trên ghế làm việc, uống cà phê đắc ý nhìn mọi người, trên mặt là biểu tình mỉa mai.

Sau khi Khương Lạc Sinh mất, Khương Mật mỗi lần tới nhà xuất bản đều phải đem mấy người phụ trách cao cao tại thượng ngày xưa ra làm nhục mấy lần, nhìn bộ dáng bọn họ bị bà ta chà đạp dù tức giận cũng không dám nói gì, trong lòng bà ta liền thấy thống khoái ghê gớm.

Không phải ngạo mạn lắm sao, không phải tự xưng là là người làm công tác văn hoá sao, bà ta liền làm cho bọn họ biết một chút, ai mới thực sự xứng đáng làm người quản lý!

Bởi vì hành vi đó của Khương Mật, trong khoảng thời gian này, không thiếu nhân viên trong công ty đã gửi đơn xin từ chức, cho nên hoạt động của công ty gần như là khó có thể duy trì được như bình thường, nhưng nguyên bản bà ta có tâm tư muốn đem bán công ty xuất bản này đi, bà ta sẽ không quản lý nhân viên cấp dưới, mặc kệ nhân viên cao thấp trong công ty, bà ta cũng sẽ không nguyên ý tiếp tục ở chung với bọn họ? Dù sao cũng phải để cho bà ta đùa giỡn uy phong cho đủ, để cho những người này thấy được sự lợi hại của bà ta, sau đó bà ta mới có thể cao hứng đem công ty này bán đi!

Năm đó, Trần Như Phong cùng Khương Lạc Sinh cùng nhau tranh đấu giành chức tổng giám đốc, ông ta là nhà xuất bản chiếm số cổ phần lớn thứ hai trong các cổ đông, ông ta là người duy nhất nắm giữ số cổ phần gần bằng với Khương Lạc Sinh.

Trần Như Phong bây giờ cũng bị Khương Mật luân phiên chà đạp mà ông ta không làm được gì. Hôm nay, ông ta chính là đi tìm giám đốc của bộ phận phát hành hỏi sự tình, kết quả, lại được nhân viên cho biết, đường đường là một giám đốc của một bộ phận lại bị sai đi mua com hộp!

Mặc dù Trần Như Phong vẫn được coi là người kiểm chế rất tốt, lần này ông ta cũng không nhịn được mà thật sự tức giận, trên mặt ông ta tràn đầy lửa giận, trực tiếp vọt vào trong văn phòng của tổng giám đốc, ngay sau đó, ông ta liền nhìn thấy Khương Mật đang ngồi ở trên sofa cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa còn ném đầy trên đất, sắc mặt của tổng biên tập thì tái xanh, đứng ở một bên không ngừng quét rác.

"Khương Mật, bà đây là đang làm gì đó!"

Khương Mật ung dung tự tại ngồi thẳng người, cười tủm tỉm "Đây không phải là văn phòng ô uế sao, những người khác đều đang rất bận rộn, tôi thấy tổng biên tập này ngồi ở kia không có chuyện gì làm, cho nên liền gọi ông ấy đến đây giúp đỡ một chút, đồng dạng đều là nhân viên cả, người khác làm được, vì cái gì mà tổng biên lại không thể làm được a?"

"Bà!" Trần Như Phong sinh khí, hay tay nắm chặt, nhìn lại, chính mình phải mất rất nhiều công sức mới mới được tổng biên tập về đây, vậy mà bây giờ ông ta chính là một bộ dạng đang nén giận quết rúc, Trần Như Phong quả thực là vô cùng đau đớn: "Tôi biết, bà muốn đem cổ phần thuộc sở hữu của Khương Lạc Sinh bán đi, nhưng bà cũng không thể giằng xé nhân viên như vậy a! Bà cứ ra giá tiền, tôi sẽ cố gắng đem cổ phần thu mua lại, vẫn không được sao?"

"Dừng." Khương Mật cười: "Ông thu mua nổi sao?"

"Bà!"

"Dừng nói nữa, tôi bây giờ còn phải chờ người tới ký hợp đồng đâu, trong phòng nhanh chóng phải lau sạch sẽ, đừng để người ta tới nhìn thấy a..."

Đang nói, di động của Khương Mật đột nhiên vang lên, bà ta liếc mắt nhìn một cái, sau đó là đắc ý dừng lại câu chuyện, cố ý cầm di động trong tay lắc lắc ở trước mặt của Trần Như Phong. Nhất thời, sắc mặt của Trần Như Phong thay đổi liên tục mấy lần, mặt của tổng biên tập cũng xám như tro tàn, bọn họ đã sớm nghe nói, Khương Mật chẳng những muốn đem công ty bán đi. Chính là, bà ta lại còn bán cho đối thủ một mất một còn với công ty nhà mình, sau này, chỉ sợ những ngày khổ sở còn ở phía sau đi.

Khương Mật cười tủm tỉm, mắt thường thức khuôn mặt của hai người liên tục biến đổi, bà ta phần khích muốn chết, còn cố ý trước mặt hai người cầm điện thoại, mở loa ngoài ra, dùng thanh âm mùi phần ngọt ngào để nói: "Uy? Bên này tôi đều sắp xếp xong xuôi, các ông có thể lại đây rồi a."

Đối phương là một giọng nam, nghe được lời nói của Khương Mật rõ ràng là dừng lại trong vòng 2 giây, sau một lúc là một thanh âm cuồng nộ từ trong ống nghe vọng ra rõ ràng.

"Tôi nói tại sao lại có thể có chuyện tốt như vậy, ngay bây giờ có thể chuẩn bị đem cổ phần bán đi dễ dàng! Nếu không phải là luật sư của tôi nghe được tiếng gió, tôi đến bây giờ còn chẳng hay biết gì đâu! Được a, bà đây là chuẩn bị chờ tôi chính thức ký hợp đồng sau đó là đánh chủ ý xấu, đi tố cáo tôi a? Đừng có dùng thủ đoạn ti tiện như vậy đối với tôi, bà cho rằng tôi là kẻ ngu sao! Tốt tốt tốt, nếu bà dám trêu đùa với tôi như vậy, về sau bà đừng có trách tôi không khách khí a!"

Khương Mật còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã nổi trận lôi đình treo điện thoại, Khương Mật vẫn còn duy trì động tác cầm điện thoại di động, tươi cười cùng đắc ý, cứ như vậy cứng lại ở trên mặt của bà ta.

Tâm tình nặng nề của Trần Như Phong cùng tổng biên tập ngay lập tức sùng sốt, đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là không biết cái tình huống gì, nhưng chắc chắn bọn họ biết một điều, đó là việc ký hợp đồng đã xảy ra vấn đề.

Khương Mật không biết trong phòng hai người kia nghĩ như thế nào, bà ta bây giờ tâm hoảng ý loạn đem điện thoại thu trở về, vì cái gì đối phương mới nói được vài câu đã nhanh chóng treo điện thoại.

Khương Mật ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

"Có phải là ông đã giờ trò quỷ đúng hay không!"

Khương Mật mạnh mẽ đứng phắt dậy, hai mắt nổi giận đùng đùng trừng Trần Như Phong.

Chuyện trước cùng chuyện sau bất đồng đã chọc tức bà ta không nhẹ. Hình tượng người phụ nữ cao quý, bà ta đều duy trì không nổi, tay chỉ thẳng mặt của Trần Như Phong mà mắng: "Ông như thế nào có thể không biết xấu hổ như vậy hả, tài sản gì gì đó của Khương gia là của tôi, tôi muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế, liên quan gì đến chuyện của ông? Ông chẳng nhẽ là có bệnh gì! Nếu ông dám làm hỏng chuyện tốt của tôi như vậy, ông có tin hay không, tôi sẽ làm cho ông tang gia bại sản!"

Trần Như Phong sống đến ngần này tuổi rồi, ông ta chưa từng bị người nào vô lễ như Khương Mật vậy, chỉ vào mũi ông ta mà mắng. Ông ta tức đến nổi cả cơ thể đều run run nói: "Đồ đàn bà chanh chua! Đồ đàn bà chanh chua!"

Khương Mật đang muốn tiếp tục mắng chửi, di động của bà ta lại vang lên, Khương Mật khẳng định là do Trần Như Phong đã giờ trò quỷ, bà ta cắn răng nghiêng lợi nhìn ông chăm chăm "Ông chờ đó cho tôi! Ông cho rằng ông làm hư chuyện của tôi, tôi liền không có biện pháp nào khác ư? Tôi nói cho ông biết, tôi nếu có thể đem bán nó lần đầu tiên, thì có thể lại bán nó lần thứ hai!"

Đang nói, liền thấy thư ký trước đây của Khương Lạc Sinh sắc mặt quái dị nhanh chóng đi tới, ghé vào bên tai của Trần Như Phong nhỏ giọng nói vài câu, sau đó là cầm di động trong tay mình đưa cho ông.

Trần Như Phong đang tức giận đến mức mặt mày xanh mét, thấy vậy đột nhiên chột lóe lên tia kinh ngạc, nhanh chóng nhận lấy đi động.

Thanh âm của Khương Sam lễ phép, lại truyền tới rất rõ ràng: "Chú Trần, xin lỗi đến bây giờ con mới cùng chú liên hệ..."

Đại khái là nói trong khoảng thời gian này cô vì sao không gặp liên lạc được với ông, sau đó Khương Sam nhanh chóng đi vào vấn đề chính, đem chuyện Khương Mật giả danh nghĩa của cô cùng bà nội muốn bán đi cổ phần của công ty nói ra thật đơn giản. Trần Như Phong nghe được liền sùng sốt, đích thực ông ta không nghĩ tới, Khương Mật thế nhưng lại có lá gan lớn như vậy, việc này Khương Sam thế nhưng lại không biết? Mà cô chính là người duy nhất đủ tư cách thừa kế tài sản của Khương Lạc Sinh!

Bên kia, đồng thời Khương Mật cũng nhận được điện thoại của Lý Bắc Phương, bà ta cũng đang chửi ầm lên: "Con mẹ nó, anh đang nói cái quỷ gì! Tôi là người giám hộ của Khương Sam, Khương Lạc Sinh là anh trai của tôi, cái gì mà tôi không có quyền xử trí tài sản của hắn, tôi không thể chẳng lẽ anh có thể?...Tổ cáo tôi? Anh đi tố cáo đi a! Tôi ngược lại muốn nhìn xem, anh là người như thế nào...Thiệt, chẳng lẽ tôi lại sợ anh, lên tòa án thì lên tòa án, anh cứ việc đi khởi tố đi, tôi muốn nhìn xem ai sẽ đứng ở bên chiến thắng kia!"

Nói đến phần sau, thanh âm Khương Mật càng thêm cao giọng: "Tôi không muốn ở đây cùng anh càn quấy nói bậy, anh đưa điện thoại cho cái nha đầu Khương Sam chết tiệt kia, để tôi nói chuyện với nó!... Đừng tưởng rằng tôi không biết hiện tại nó đang giờ cái quỷ quái gì, chẳng qua là nó từ đâu lôi tôi một đứa đã nam nhân muốn lừa gạt tôi chứ gì, sao nó dám, đúng là cái người không biết xấu hổ . . . Phi báng? Anh cho là tôi sợ anh sao! Làm mà không dám thừa nhận đúng không, tôi biết ngay mà, Khương Sam cùng mẹ của nó giống hệt nhau, chính là có chung một cái đức hạnh lăng lơ ong bướm, không phải là thứ tốt đẹp gì, hiện tại đã lộ ra dấu vết rồi a..."

Khương Mật đã bắt đầu nói không lựa từ, bà ta nói càng ngày càng khó nghe. Lý Bắc Phương xấu hổ nhìn nhìn Khương Sam, di động đang ở chế độ khuếch đại âm thanh, cho nên mỗi một câu mỗi một chữ trong lời nói của Khương Mật đều truyền ra rõ ràng, Khương Sam buồn nỉ, tay cầm di động càng ngày càng thấp xuống.

"Chú Trần." Mật Khương Sam không chút thay đổi gằn lên từng chữ: "Con biết làm như vậy không phù hợp với tác phong làm việc của người, nhưng con vẫn muốn người kêu cảnh vệ, trực tiếp đem bà ta đá văng ra ngoài đi."

Trần Như Phong đứng ở một bên cũng bị ngôn ngữ ô uế khó nghe của Khương Mật chọc cho tức giận, ông ta thấp giọng đồng ý, trực tiếp cầm điện thoại gọi cảnh vệ lên.

Khương Mật vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ nói, nói đến mức cực kỳ thống khoái, đột nhiên giám đốc bộ phận cảnh vệ cùng với ba người cảnh vệ vọt vào trong phòng, lôi kéo Khương Mật ra bên ngoài.

"Ai ai ai, các người đây là đang làm cái gì đâu? Có biết tôi là ai hay không, các người lấy ngay móng vuốt chó của các người ra cho tôi!"

Mấy người cảnh vệ này đã sớm nhìn Khương Mật không thuận mắt, bọn họ nơi nào còn có thể nghe bà ta ở đây ầm ĩ, thấy bà ta ra sức giãy giụa không chịu đi ra ngoài, liền nhìn thoáng qua phó tổng giám đốc Trần đang đứng ở cửa để xin chỉ thị. Thấy Trần Như Phong đen mặt gật gật đầu, ba cảnh vệ trực tiếp xem Khương Mật như là bao tải, trực tiếp vác lên vai khiêng ra ngoài!

"A! Khốn kiếp! Thà tôi xuống dưới! Tôi muốn đem các người từ! Đều từ! Các người có biết tôi là ai hay không! Đây chính là công ty của tôi, các người cũng dám đối với tôi như vậy, đều buông tay ra cho tôi..."

Mấy người cảnh vệ sức lực đều rất lớn, một đường Khương Mật khó thở hỗn hển, giận dữ mắng nhiếc vẫn không lay chuyển được gì, thậm chí còn khiến cho vô số người đứng vây xem, biểu hiện của Khương Mật luôn giống như là một người phụ nữ cao quý, còn chưa hề luống cuống qua như vậy, cho nên mấy nhân viên đứng nhìn xem bà ta, ánh mắt của bọn họ đều muốn rót ra ngoài a!

Ba người cảnh vệ trực tiếp vác Khương Mật ném ra bên ngoài, ngay trước cửa của công ty, Khương Mật bị thảm kêu "Ai u" một tiếng. Bà ta ngã đau, trước mắt đều biến thành màu đen, mắt nửa ngày cũng không đứng dậy được.

(đoạn này mà ta sáng khoái quá a...

Bà ta nói xong thì nhanh chóng chen vào giữa đám người đang đứng xem náo nhiệt, chui vào trong chiếc xe thể thao màu đỏ mà lúc trước Lưu Thiên Trạch đã cho bà ta.

Khương Sam!

Ánh mắt của Khương Mật tràn đầy tơ máu, bà ta có nằm mơ cũng không thể tưởng được, thế nhưng lại là Khương Sam vẫn âm thầm làm chuyện tốt! Bà ta rõ ràng đã đem cô nhốt ở trong trường học, như thế nào mà cô có thể!

Nhớ tới bữa tiệc lần trước, biểu hiện của Khương Sam rất kỳ quái, Khương Mật cẩn thận suy nghĩ một lát, nhất thời cuồng nộ trong mắt càng tăng, hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình đây là triệt để bị Khương Sam tính kế a! vì cái gì mà bà ta không có phát hiện ra sớm! Tiện nha đầu này!

Quay tay lái, khí thế Khương Mật hung hăng liền hướng tới đại T đi đến!

Chương 31

Mà Khương Sam sớm đoán được, sau cái biến cố này, Khương Mật nhất định sẽ đi tìm cô tính sổ đầu tiên. Vì thế, lúc này Khương Sam đang ngồi yên vị ở ghế lò trong một quán trà, Lý Bắc Phương thì ngồi đối diện với cô, ánh mắt lo lắng nhìn nhìn cô.

"Tôi ngược lại không nghĩ tới, cô cô Khương Mật của cô thế nhưng lại là người như vậy..."

Khương Sam rót cho Lý Bắc Phương đầy một ly trà: "Ngay cả di sản của ba ba tôi, Khương Mật còn đánh chủ ý, người như vậy anh còn trông cậy vào nhân phẩm của bà ta tốt hơn ở chỗ nào? Đối, cuộc đối thoại qua điện thoại vừa nãy, anh đều đã ghi âm lại sao?"

Lý Bắc Phương gật gật đầu: "Đều đã ghi lại, cũng có thể xem đó là chứng cứ, nếu như cô thật sự có cái tính toán kia... cái đó vẫn rất hữu dụng."

Nói thật, lúc trước Lý Bắc Phương còn cảm thấy, Khương Sam sử dụng một ít thủ đoạn đối với thân thích trong nhà của mình đúng là có chút quá đáng, thời điểm hần giúp cô soạn thảo văn kiện, trong lòng hần cũng không phải thực sự thoải mái, nhưng hôm nay, thông qua cuộc nói chuyện qua điện thoại của hần với Khương Mật, lúc Khương Mật bạo nộ, bà ta liền bày ra một bộ dạng người phụ nữ chanh chua tục tĩu, làm cho hần không thể không bội phục con người bà ta, làm cho Lý Bắc Phương chỉ cảm thấy, Khương Sam đối với bà ta như vậy, thật đúng là không quá đáng chút nào.

Muốn biết, di sản gì đó tuy rằng chỉ có một nửa là thuộc về Khương Sam, nhưng cùng Khương Mật chính là nửa đồng tiền quan hệ cũng không có, người ta là một cô bé vừa mới bước chân vào đại học, Khương Mật là bậc trưởng bối lại dùng vũ nhục đối với cô như vậy... Quả thực là quá đáng không thể chịu nổi.

"Uh, để cho anh chê cười." Khương Sam cười khổ nói: "Không cần thủ đoạn phi thường gì, đối phó những người như Khương Mật, chỉ cần lấy được đồ về làm cho bà ta không thể lấy lại được. Lúc này thừa dịp Khương Mật không đề phòng, đánh cho bà ta trở tay không kịp, về sau chúng ta mới có thể có lợi hơn một chút. Chờ bà ta phục hồi lại, lấy năng lực diễn trò của bà ta, tôi nếu nghĩ muốn đẩy ngã bà ta sẽ khó càng thêm khó."

Lý Bắc Phương liền hiểu gật gật đầu: "Cô nói không sai."

Nói đến một nửa, di động của Khương Sam đột nhiên vang lên, cô hít sâu một hơi: "Bà nội tôi đến, tôi đi ra ngoài tiếp bà."

Bà Chu thời điểm đến quán trà, bà ta liền ngay lập tức nhìn chăm chú bộ dạng tặc mi thử nhãn* của Lý Bắc Phương.

(tặc mi thử nhãn*: Lén lút, thậm thụt)

Đặc biệt, bà còn nhìn đi nhìn lại mấy lần, chung quy bà vẫn thấy hần trông không giống một người nam nhân tốt, nhìn qua vẫn là một bộ dáng keo kiệt.

Bà Chu cảnh giác quan sát hồi lâu mới nói: "Sam Sam đây là ai a? Người khi nào thì nhận biết một người như vậy?"

Khương Sam cười cười xin lỗi đối với Lý Bắc Phương: "Bà nội, chớ nói lung tung nói, đây là luật sư con mời tới, giúp soạn thảo văn kiện."

Nhất thời, sắc mặt Chu khiến trách đứng lên, hai mắt cảnh cáo nhìn nhìn Khương Sam: "Người cũng đừng học mẹ của người, ở bên ngoài nhận thức nam nhân không đứng đắn, người tuổi còn nhỏ dễ lừa gạt, con gái con đưa gì mà một điểm quy củ cũng không có, chớ để cho người khác lừa gạt người a."

Lý Bắc Phương khoe miệng kéo kéo một cái, bà Chu này cùng con gái của bà ta thật đúng là từ một cái khuôn đúc ra a, không hỏi nguyên do rõ ràng, trước tiên đã không chịu nổi mà hoài nghi Khương Sam, vì để tránh cho Khương Sam càng thêm xấu hổ, Lý Bắc Phương vội lấy ra chứng cứ chứng minh hần là luật sư: "Bà Chu, ngài hiểu lầm, tôi thật sự là luật sư."

Bà Chu cũng không khách khí, nhận lấy danh thiếp của Lý Bắc Phương, sau đó là nhìn chăm chăm vào tờ danh thiếp chứng thực luật sư hồi lâu, bà biết chữ không nhiều, bà cũng nhìn không ra trên thiếp này viết những gì, miệng bà lâu lâu bâu: "Hiện tại làm chứng cứ giả có nhiều lắm đi, ai biết người này..."

"Bà nội!" Khương Sam nhủ mảy cái dứt lời lâu bâu của bà Chu, thế này bà Chu mới không cam nguyện yên ổn không nói nữa, bà liếc mắt nhìn Khương Sam một cái, rút cuộc trong lòng không phải là vô tâm, không hề nhiều lời: "Ta đây không phải là lo lắng người bị người khác lừa sao?"

Bà Chu lúc đi chính là gạt Khương Mật để đi tới đây, thời điểm Khương Sam cùng bà liên lạc, đã đem lời nói ra rất rõ ràng, nói là cô đã biết chuyện Khương Mật muốn bán hết di sản của ba ba cô sau đó là đưa Khương Vi du học bên nước ngoài, hôm nay muốn bà đến, chính là để bà ký tên vào văn kiện, bà Chu tuy rằng không tình nguyện, nhưng bà cũng không ngốc, bà biết, nếu thật sự không lưu lại một chút gì đó cho cháu gái, nếu nó thật sự nháo lên, nói không chừng hết thấy đều như tát nước đổ đi a.

"Người muốn những thứ đó?" Bà Chu ngồi xuống, miệng khuyên Khương Sam: "Người cũng đừng trách cô cô người, nó đây đều là suy nghĩ cho Vi Vi, Vi Vi dù sao cũng là em họ của người đâu, nó sống tốt, mọi người đều cao hứng không phải sao? Hơn nữa, ba ba người từng nói với người rất nhiều lần, tiền chỉ là vật ngoài thân, con cháu Khương gia đều phải nhớ kỹ mấy thứ này, người đều đã đi đến học viện quân sự, sẽ không thể tiếp tục khiêu vũ được nữa, cơ hội nhường cho em họ của người sẽ tốt hơn, không phải sao?"

"Con biết." Những lời này, Lý Bắc Bình đều nghe không lọt tai, nhưng biểu tình Khương Sam vẫn rất là ngoan ngoãn thuận theo, cô làm như không thèm để ý chút nào, bộ dáng của cô bây giờ cùng với cô trước đây không có gì khác nhau.

Trước đây, Khương Sam đúng là người không theo đuổi vật chất gì đó, cô đối với tiền cũng không có khái niệm gì, cho nên bà Chu mới có thể nói như vậy.

"Con chỉ cần lưu lại biệt thự của ba ba, những cái khác con đều không cần, về sau chúng ta người một nhà, mỗi người sống ở một nơi không tốt sao? Khương Vi muốn đi Anh quốc liền đi thôi."

Khương Sam biểu tình làm như không để ý, nhưng trên mặt lại cố nén cô đơn, bà Chu thấy thế chỉ biết thở dài: "Ta biết ngươi vẫn là đứa bé hiểu chuyện lại rộng lượng, biệt thự...Ta nguyên bản cũng không đồng ý bán, không phải đều là vì Vi Vi sao?"

Khương Sam cười khổ: "Bà nội, trước hết người nên đem mấy văn kiện này ký đi, con sẽ không tiếp tục nháo cùng với cô cô, nhưng con chỉ sợ cô không đồng ý..."

"Tốt lắm tốt lắm, yên tâm đi, có ta đây." Bà Chu rất cao hứng, sợ Khương Sam đổi ý, tự giác cầm bút lên, bà biết chữ không nhiều, nhưng là bị lão già dạy, tên của mình vẫn có thể viết, chỉ là bà không thể nào cầm lấy bút ngay ngắn được, bà cầm ngược lại có chút không được tự nhiên.

Lý Bắc Bình nhẫn nhịn, đem văn kiện trước đó đã được chuẩn bị lấy ra, lật từng trang cho bà Chu nhìn, bà Chu nhìn mà không hiểu cái gì, ngược lại, bà rất tin tưởng, lấy tính tình của Khương Sam chắc cũng không thể làm ra chuyện gì có hại đến mình. Nghĩ thế, bà Chu liền thông khoái dựa theo chỉ thị của Lý Bắc Bình, cái nào nên ký tên thì ký tên, cái nào nên in dấu tay thì in dấu tay, chỉ một lúc sau, một xấp văn kiện đều đã được bà ký xong.

Khương Sam cẩn thận đem từng tờ từng tờ văn kiện cất vào xong, sau đó mới sẵn sàng nói: "Con một lúc nữa còn muốn về trường học tập quân huấn đâu, bà nội, chúng ta trước hết ăn cơm đi, ăn xong con mới trở về."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Bà Chu khoát khoát tay: "Không được, ngươi ăn một mình đi, ta còn muốn trở về nấu cơm cho Vi Vi đâu, hôm nay Khương Mật có việc, Vi Vi không biết làm cơm, nó luyện vũ rất cực khổ, ta phải vội trở về."

Quả thực, đối với người làm bà nội bắt công đối với cháu gái ruột thịt như thế này, Lý Bắc Bình triệt để hết chỗ nói rồi.

Sau khi bà Chu đi, Lý Bắc Bình liếc mắt một cái, đồng tình nhìn nhìn Khương Sam, không đành lòng nói: "Cô....Cũng đích thực là cực khổ quá đi."

Khương Sam giật giật khóe miệng, trong nháy mắt, thái độ kính cẩn cùng nghe theo liền biến mất vô tung vô ảnh, âm thanh lạnh lùng nói: "Yên tâm đi, về sau sẽ không." Khương Sam không muốn cho Khương Mật chuẩn bị cơ hội phản ứng.

Lại nói đến Khương Mật, sau khi bà ta đi tìm Khương Sam nhưng không tìm được cô, bà ta liền nổi trận lôi đình đi về nhà. Vừa về nhà, bà ta còn chưa kịp người con tức liền nhận được lệnh truyền gọi của pháp viện*.

(pháp viện*: là cơ quan tư pháp đứng đầu ngành tư pháp của chính phủ)

Chính là Khương Sam đi tố cáo bà ta!

"Con nha đầu Khương sam chết tiệt này! Muốn đi tìm chết!"

Sắc mặt Khương Mật hung ác, nắm chặt lấy tờ giấy lệnh, bởi vì bà ta dùng sức lực rất lớn mà tay nổi đầy gân xanh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Nó bị giam ở trường học, rốt cuộc là ai để lộ tin tức ra cho nó! Giữa trưa vừa làm hỏng chuyện tốt của ta, bây giờ nó lại còn dám tố cáo ta, nó dựa vào cái gì dám tố cáo ta!"

Khương Vi cũng sinh khí: "Mẹ, người không phải bảo, hôm nay nói chuyện điện thoại với cái nam nhân gì kia sao, nói không chừng cô ta ở trường học nhận biết đã nam nhân, con biết cô ta học không có tốt mà."

Bà Chu ngồi ở trước bàn ăn, ăn cơm mà vị nhạt như nước ốc: "Đều là người một nhà, như thế nào có thể nháo thành cái dạng này, mắt mặt quá u! Người một nhà lên tòa án, đây không phải là làm cho người ta chế giễu sao? Nó rõ ràng nói với ta, nó chỉ là muốn cái biệt thự này, muốn cho nó cái biệt thự là được nha..."

"Cái gì biệt thự?" Khương Mật cảnh giác hỏi: "Khương Sam cùng người liên lạc?"

Bà Chu gật gật đầu, đem sự tình buổi trưa nói ra một chút, Khương Vi vừa nghe liền giờ chân!

"Dựa vào cái gì a! Dựa vào cái gì muốn đem biệt thự cho cô ta, bà ngoại, người như thế nào hồ đồ như thế a, nơi này phòng ở là muốn bán đi để cung tiền cho con sang Anh quốc bên kia mua một phòng ở a, bà người không thể cho cô ta!"

Bà Chu thở dài: "Người ở Anh quốc ngây ngốc vài năm mà thôi, mua phòng ở làm cái gì? Chú của người lưu lại nhiều di sản như vậy đâu, nó liền muốn căn biệt thự này mà thôi, cho liền cho đi, ta nghĩ, nó nháo lên tòa án cũng chỉ là sợ chúng ta không cho nó biệt thự đi, ngày mai ta đi trường học nhìn nó một cái, khuyên nó không chuẩn lên tòa án, biệt thự cho nó là được."

"Không cho! Không được! Con không đồng ý!" Khương Vi sinh khí quăng đũa, tức giận không chịu ăn cơm, Khương Mật cũng nói bà Chu thật hồ đồ.

(2 mẹ con nhà này tham dã man.....*hừ hừ*)

"Mẹ, người không biết, phòng ở mua ở Anh quốc thế nhưng giá trị rất cao a, hơn nữa, để Vi Vi một người ở bên ngoài thuê phòng ở, người thật sự yên tâm? Người chó bị nha đầu Khương Sam kia lừa gạt, hôm nay người đồng ý đem phòng ở cho nó, ngày mai nó có thể sẽ đem chúng ta đều đuổi ra ngoài a!"

Bà Chu không tin: "Sam Sam không phải là người như vậy."

"Nếu nó không phải người như vậy, nó sẽ vì cái phòng ở mà trực tiếp tố cáo con lên tòa án sao? Tâm tư của nó không ngờ lại ác độc như vậy đâu! Mẹ của ta, người hồ đồ rồi!"

Khương Mật làm ra một bộ dáng đau đầu, Khương Vi cũng khuyên, biên không thuận theo mà triển biên ủy khuất roi nước mắt: "Các người ở trong nước có tiền sống tốt, con một người đi ra ngoài dốc sức làm, không có tiền, đến nơi nào sống đều không được để chịu, bà ngoại người bắt công!"

Bà Chu vốn là ở bên tai bị nói đến thất bát nháo, lại bị hai người nói một hồi lâu, lúc này cũng cảm thấy Khương Sam làm không đúng: "Tốt lắm tốt lắm, ta biết, ngày mai ta sẽ đi trường học đem văn bản ta đã ký lấy về, các người đừng nóng vội, Sam Sam luôn luôn nghe lời, ta sẽ đem gì đó lấy hết về a."

Khương Vi thế này mới yên ổn ngừng khóc, liền ngoan ngoãn làm nết cô cháu gái ôn ôn nhu nhu, dựa vào trong ngực bà Chu mềm mại nịnh nọt.

Khương Mật lúc này vẫn còn tức giận, tim vẫn còn thấy đau. Khương Sam thế nhưng lại muốn phòng ở? Hừ... Đúng là si tâm vọng tưởng! Biệt thự lớn như vậy, Khương Sam há mồm liền tưởng lấy đi? Người si nói mộng! Đừng nói căn phòng, một đồng tiền nó cũng đừng nghĩ mang đi!

Ngày thứ hai, trời vừa rạng sáng bà Chu liền hấp tấp nóng vội đi đến trường đại T.

Kết quả, bà vừa đến nơi, lại nghe giáo viên phụ đạo nói tân sinh toàn bộ đều bị mang đi ra ngoài tập luyện, thời gian chưa định, cũng không biết thời điểm nào mới về. Bà Chu ở trường học đợi mất một ngày, trời tối cũng không thấy Khương Sam, chỉ có thể tâm phiền ý loạn trở về nhà.

Bà Chu đi một chuyến về không công.

Ở nhà, Khương Vi ủy khuất khóc lóc kể lể, Khương Mật thì sinh khí, nhưng là bà ta cũng không thể vào thời điểm này lại lấy mẹ của mình ra để phát giận đi. Nói đến cùng nếu quả thật lên tòa án, bà ta tuyệt đối sẽ không để thua thiệt đối phương, người duy nhất bà ta có thể dựa vào chính là bà Chu a, nếu Khương Sam thật sự muốn khởi tố, bà ta còn phải dựa vào bà Chu đem đồ vật cướp về đâu.

"Được rồi, trước đừng khóc." Đem bà Chu đỡ trở về phòng, Khương Mật lạnh mặt quát lớn Khương Vi: "Lúc này khóc có ích lợi gì, không cần phải gấp gáp, chú Lưu của người đều đã sắp xếp xong xuôi, tìm cho chúng ta chính là kim bài luật sư lợi hại nhất S thị, luật sư của Khương Sam hẳn cũng đã điều tra qua, chỉ là một kẻ luật sư thực tập thất bại mà thôi, lên tòa án nó chắc chắn cũng chiếm không được chỗ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Khương Vi đỏ mắt: "Vậy biệt thự kia tính sao? Phòng ở có hay không lấy được về?"

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Khương Mật liền trở nên khó coi: "Trước đừng nghĩ chuyện phòng ốc, nếu phòng ở thật sự phán cho nó, mặc kệ nó làm như thế nào lấy đi, ta sẽ có biện pháp làm cho nó trả lại hết cho chúng ta! Ngày trường đầu, nó chỉ là cái tiểu nha đầu mới bước vào đại học, nó làm sao có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu? Chê cười!"

Khương Vi rút cuộc nín khóc, mỉm cười: "Vây là được, mẹ, người đã nói, chú lưu lại gì gì đó tất cả đều là của con."

Tuy rằng ngoài miệng Khương Mật nói ra toàn những lời khí thế mười phần, nhưng trên mặt bà ta như thể nào cũng cười không nổi. Luật sư mà Lưu Thiên Trạch mời tới, đã nói với bà ta rất rõ ràng, trận đánh sắp tới trên quan tòa không được tốt cho lắm, nói thẳng ra, trên cơ bản bà ta không có hi vọng thắng kiện, nếu thật sự nháo lên, bà ta chỉ có thể tranh thủ một chút, đó cũng chính dựa hoàn toàn vào ý kiến của bà Chu bên này.

Nghĩ đến đây, Khương Mật liền sinh khí, nén cả một bụng tức giận.

Bà ta chỉ có thể dặn dò luật sư, trước tiên đem tài sản mà bà Chu kế thừa giải quyết cho tốt, còn về sau có thể lại nghĩ biện pháp khác.

Phiên tòa được mở vào buổi sáng, thời điểm bà Chu ra cửa liền liên tục than thở.

Bà gần như muốn dùng quần áo, đem mình bịt kín mít từ đầu đến chân vậy, người một nhà mà lại kéo nhau đi lên tòa án như vậy, đây đúng là chuyện mất mặt nhất, bà quả thực là không muốn ra mặt a, chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của bà già này đều sẽ mất hết. Nhưng nữ nhi nói, nếu mình không ra mặt thì làm sao có thể không chế được Khương Sam, cho nên Khương Mật đã cứng rắn là đem bà kéo đến đây.

Vì thế, đội ngũ của Khương Mật bên này liền trở nên phi thường đồ sộ, một người kim bài luật sư, bên người còn đi theo hai người trợ thủ, Khương Vi, bà Chu, thêm Khương Mật, một đoàn người đồ sộ gồm sáu người.

Thời điểm tòa án thẩm vấn Khương Mật, đội ngũ của bà ta an vị ở phía sau thành một loạt. Trái lại với Khương Sam ở bên kia, chỉ có cô cùng Lý Bắc Bình, có hai người. Một cô gái đơn bạc, cùng một người luật sư nhìn qua hết sức nghèo túng, mọi người nhìn qua liền cảm thấy thảm hại a.

Cái loại tố tụng như vậy, vốn là không có gì để thẩm vấn, theo luật pháp định ra, Khương Sam chính là người thừa kế, một nửa tài sản của Khương Lạc Sinh rõ ràng nên thuộc về người ta, cho nên quan tòa đều không hiểu, người làm cô cô như Khương Mật còn có cái gì để nói.

Trước thẩm vấn, Khương Sam thắng kiện, quả thật gần như là không cần huyền niệm* chút nào, cô rõ ràng cung cấp được các chứng cứ chứng minh quyền sở hữu sản nghiệp cùng tài chính của Khương Lạc Sinh khi hắn còn sống.

(huyền niệm*: Lo nghĩ canh cánh bên lòng)

Khương Mật vốn cho là Khương Sam chỉ muốn phòng ỡ, vừa nghe cô bắt đầu giãi ra một đồng di sản, sắc mặt bà ta bắt đầu căng trướng, luật sư ở bên dưới gất gao túm lấy Khương Mật, cho bà ta một ánh mắt cảnh cáo, nhắc nhở bà ta nên an tâm một chút chớ nóng vội. Vào thời điểm này tuyệt đối không thể vì tức giận mà làm ra cái chuyện ngu xuẩn gì được!

Khương Sam muốn lấy về không chỉ từng này.

Thời điểm Lý Bắc Phương vừa đến đình thượng*, lời nói liền trở nên cực kỳ sắc bén.

(đình thượng*: là nơi luật sư đứng để bào chữa đó, ta cũng k biết giải thích ntn nữa a)

Nguyên bản, kim bài luật sư kia không đem hấn để ở trong mắt liên tục mấy lần đều gặp hạn, liên tục bị té ngã mấy lần. Hấn lúc này hai mắt nhìn vị kim bài luật sư kia như lâm phải đại địch, nghiêm túc nói: "Còn có, nguyên cáo không hề biết tình huống của bị cáo, chính là bị cáo tự tiện buôn bán tài sản của cha nguyên cáo, nguyên cáo khởi tố vụ việc với công tố..."

Thần sắc Luật sư kia ngưng trọng một lúc, hấn nhớ rõ lúc trước điều tra cho thấy việc này Khương Sam thật sự là không biết, đây là làm sao chứ?

"Tố tụng của nguyên cáo không có chút nào là pháp luật vô căn cứ..."

"Đây là chứng cứ mà nguyên cáo ngày đó đã sưu tập được, còn có một đoạn ghi âm, hi vọng có thể tại đình thượng kết thúc."

Lý Bắc Bình trực tiếp đem tài liệu lúc trước mà mình đau khổ sưu tập được, đẩy ra.

Ghi âm? Ghi âm cái gì?

Khương Mật bị Khương Sam trực tiếp đánh một gậy, làm cho bà ta trở tay không kịp, tâm hoảng ý loạn nói sạo: "Khương Sam cháu không nên ngậm máu phun người, nói hươu nói vượn! Ta thời điểm nào ngậm bán vật của cháu a?"

"Yên lặng! Cầm đương sự nào động!"

Quan tòa cảnh cáo gõ gõ mộc chùy*, Khương Mật nén giận, đem lời định nói ra nuốt trở về, hung tợn trừng Khương Sam mặt vẫn không chút thay đổi, được a! Nguyên lai, nó đã bắt đầu tính kế sớm như vậy! Thật là một nha đầu ngoan độc!

(mộc chùy*: chính là cái búa nhỏ của thẩm phán đấy)

Đoạn băng ghi âm cũng rất nhanh bị quan tòa cho phép phát ra, thời điểm chính là một ngày trước, lúc Khương Mật nhận được điện thoại của Lý Bắc Phương đã ghi âm lại.

Thanh âm Khương Mật khó thở hắt hắt rõ ràng được truyền ra. "... tôi là người giám hộ của Khương Sam, Khương Lạc Sinh là anh trai của tôi, cái gì

mà tôi không có quyền xử trí di sản của hắn, tôi không thể chẳng lẽ anh có thể?"

Đoạn ghi âm rất dài, Lý Bắc Phương còn cố ý dẫn đường, lời nói của Khương Mật cũng rất rõ ràng, bà ta đích thực là muốn bán di sản của Khương Lạc Sinh, câu nói kế tiếp càng ngày càng trở nên khó nghe: "... Đừng tưởng rằng tôi không biết hiện tại nó đang giờ cái quỷ quái gì, chẳng qua là nó từ đầu lời tôi một đứa đã nam nhân muốn lừa gạt tôi chứ gì, sao nó dám, đúng là cái người không biết xấu hổ.... Tôi biết ngay mà, Khương Sam cùng mẹ của nó giống hệt nhau, chính là có chung một cái đức hạnh lăng lợ ong bướm, không phải là thứ tốt đẹp gì, hiện tại đã lộ ra dấu vết rồi a..."

Thời điểm nào bà ta nói vậy a!

Sau đó, sắc mặt Khương Mật nhất thời đại biến, bà ta như thế nào cũng không nghĩ được, tâm cơ Khương Sam đã thâm trầm đến loại mức độ này, một bầy một vòng rồi lại một vòng chuẩn bị kín đáo như vậy, là ai cho nó chủ ý ác độc như vậy!

Lời nói ác độc như vậy, quan toà nghe xong cũng liên tục phải nhíu mày, Khương Mật kinh hoảng nhìn về phía của luật sư, Sắc mặt của luật sư cũng không dễ nhìn, người phụ nữ này đúng là ngu xuẩn, đến cùng là bị người ta tính kế bao nhiêu a! Lúc trước bà ta rõ ràng nói là Khương Sam chỉ cần phòng ở, cho nên lúc này hắn không có chuẩn bị kỹ mọi tình huống, liền bị người ta ép sát, tài sản đều đã đi mất một nửa!

Rõ ràng cho thấy Khương Sam đối với tất cả mọi chuyện không đều cảm kích một chút nào, cái này rõ ràng là cho thấy, chuyện gì nên biết cô đều đã biết, không nên biết cô cũng đều đã biết, người không biết chính là mấy người này a, cho nên cũng không làm chuẩn bị!

Lại không biết từ nơi nào cô có thể tìm tới một người luật sư lợi hại như vậy, tại sao người ủy thác cho hắn lại có thể cho hắn đại diện cho một người ngu ngốc như vậy, thế này quả thực không có cách nào có thể đánh thắng được ở trên quan tòa!

Ghi âm vừa phát xong, trong toà án thế nhưng tất cả đều yên tĩnh một lúc. Khương Sam như cũ mặt không chút thay đổi, nước mắt không thấy lại ngay sau đó là từng giọt, từng giọt trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

"Ba ba tôi qua đời, người là cô cô duy nhất của tôi, cùng với mấy người các người, đều là thân nhân duy nhất của tôi còn sót lại trên thế giới này. Các người cướp đi di sản của ba ba, không cho tôi một cuộc sống tốt, còn cắt đi phí sinh hoạt của tôi, dù mấy người làm như thế là không hợp lý, tôi cũng liền nhịn đi, nhưng vì cái gì mà mấy người lại muốn bán đi tâm huyết cả đời của ba ba tôi? Lúc ba ba tôi còn tại thế, cô cô ở nhờ trong nhà chúng tôi lâu dài, cô luôn đối đãi với tôi cũng rất thương yêu, vì cái gì khi ba ba tôi vừa đi, cô lại đột nhiên liền biến thành cái dạng này a, chẳng lẽ những sủng ái của cô trước đây đều là do tôi nằm mơ sao? Người cường chế sửa lại ý nguyện của tôi, đem tôi ném tới một trường đại học nhị đẳng, hành động của người đây là phạm pháp a, dù là thân nhân cũng phải có kị, tôi đã không tố cáo người, nhưng tâm huyết của ba ba, tôi sẽ sống chết đều sẽ không buông tha!"

Nói đến phần sau, Khương Sam đã nghẹn ngào khóc không thành tiếng, thân mình khẽ run run, nhìn qua hết sức đáng thương, còn nhóm người Khương Mật thì đã sớm trợn mắt, há hốc mồm. Đối với hành động của Khương Sam, cô từng bước, từng bước một đem bà ta kéo vào trong vũng bùn, Khương Mật từ sớm đã tức giận đến học máu. Nếu bà ta không phải có kị bây giờ còn đang ở trên toà án, bà ta liền muốn ngay lập tức cho một bàn tay đi qua chỗ Khương Sam a!

"Chính là bởi vì ba ba cô không có ở đây, cô mới có thể biến thành cái dạng này a". Nhân viên chấp pháp ở đây đều trầm nghĩ ở trong lòng như vậy.

Khương Sam chỉ cần vài câu nói ít ỏi như vậy, nhưng lại lộ ra một lượng tin tức rất lớn, lại nhìn nhìn mấy người ở sau lưng Khương Mật sau đó là nhìn nhìn Khương Sam. Mọi người trời sinh thường sẽ đồng tình với kẻ yếu, ngay cả quan toà cũng không thể nhận ra là đang lắt lắt đầu, trong ánh mắt của họ, khi nhìn Khương Sam lộ ra một chút thương xót. Chính là luật pháp không dung tình, dù sao cũng là thân nhân vẫn còn đang sống sờ sờ, ai còn có thể hoàn toàn thật lòng, thiên về tình cảm mà mặc kệ trước hành vi quá đáng của bọn họ đây?

Tâm của quan toà cũng không tự chủ được liền hướng Khương Sam ở bên này nhu hòa đi thêm mấy phần.

Khương Sam trầm mặc hồi lâu lại đột nhiên liền nói những lời lẽ như vậy, làm trong lòng vị kim bài luật sư kia liền đánh "bộp" một cái, lập tức, hắn liền ý thức được mọi chuyện sắp không ổn. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, ghé mắt qua nhìn quan toà một cái, quả nhiên liền thấy thần sắc ngưng trọng của quan toà, tâm của vị kim bài luật sư kia lập tức lạnh đi mất một nửa!

Cũng mặc kệ thế nào, đến mức này, xem như phải cố gắng kiên trì cũng phải chống đỡ đi xuống, kim bài luật sư mặt dày nói: "Là như vậy, Khương Mật nữ sĩ sở dĩ bán sản nghiệp, đã được ghi lại trong đoạn ghi âm kia, chính là mua bán cổ phần trao tay, Khương Mật đều là theo lời của mẹ bị cáo, Chu Tiểu Anh, Chu nữ sĩ được thừa kế một nửa di sản."

Lý Bắc Phương không thối lui chút nào, phản bác lại "Di sản phân cách còn chưa có tiến hành, ai có thể chứng minh, bị cáo bán đi di sản, có hay không tổn hại đến lợi ích của tiểu thư Khương Sam? Lời nói này thật sự có chút không có đạo lý."

Nửa ngày trôi qua, vị kim bài luật sư kia sớm đã bị Lý Bắc Bình quấy đến mức không còn kiên trì được nữa, hắt sinh khí, lạnh mặt nói: "Ai có thể chứng minh, bộ phận tài sản kia không thuộc về Chu Tiểu Anh nữ sĩ đâu?"

Lý Bắc Phương giọng điệu tràn ngập khí phách: "Nếu như vậy, vậy bị cáo cũng chỉ có thể đem sản nghiệp đoạt được lập tức trả lại, sau đó sẽ hoàn tất xử lý đi việc phân cách sản, sau đó là phán quyết triệt để, nếu không loại hành vi này chính là trái pháp luật!"

Kim bài luật sư còn muốn nói nữa, nhưng quan toà lại đã gõ gõ mõ thúc, khẳng định lời nói Lý Bắc Phương, không cho Khương Mật có cơ hội tiếp tục bác bỏ.

Sắc mặt của Kim bài luật sư lập tức liền đen đi một phần, nụ cười khách sáo ở trên mặt gần như không duy trì nổi nữa.

Khương Mật vừa nghe được lời nói, nếu như bà ta không trả lại di sản mà bà ta đã bán đi gì gì đó, có thể bà ta sẽ phải ngồi tù, bà ta cũng bị dọa sợ không nhẹ, nhưng vừa nghĩ đến nếu bây giờ trở về, bà ta sẽ không biết được những di sản được phán quyết thuộc về bà Chu là bao nhiêu a, những di sản đó sớm muộn gì cũng sẽ vào trong tay của bà ta cho nên bà ta cần phải biết.

Nhìn quan toà trầm mặt, Khương Mật vẫn là nhìn xuống sự xấu hổ ngồi chờ phán quyết. Chỉ là trong ngực lại hung hăng mắng Khương Sam mấy trăm lần, ánh mắt bà ta nhìn cô như là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Bà Chu đối với hành động trực tiếp của cháu gái, chính là đem sự tình nháo lên trên tận toà án, bà có thành kiến cực lớn, lúc này vừa thấy cô thế nhưng lại không hiểu chuyện, liền một lần lấy đi một nửa di sản, lại bức thân cô của chính mình đem di sản đã bán đi gì đó một lần nữa lấy về, lúc này bà ta bị chọc tức đến điên rồi.

Toà án vừa chấm dứt thẩm vấn, quan toà còn chưa phán quyết, bà Chu liền trực tiếp sinh khí ở trước mặt mọi người, đứng lên quát lớn.

"Người đưa nhỏ này như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy! Người lúc trước đáp ứng ta như thế nào? Không phải người nói chỉ cần biệt thự thôi sao! Người lại dám gạt ta! Người đem tiền đều cầm đi, Vi Vi muốn xuất ngoại như thế nào? Người làm chị còn có lương tâm hay không a, người...."

"Mẹ!"

Quan toà kinh ngạc ghé mắt nhìn Khương Mật, trong lòng như hiểu ra cái gì, sau đó vội ngừng lại lời nói của bà Chu: "Tốt lắm, trước ngài đừng nói nữa!"

"Điều này tại sao lại không cho ta nói a! Sam Sam, người thật sự là làm ta tức chết, đem sự tình nháo lớn như vậy, làm chuyện mất mặt xấu hổ như vậy! Oan nghiệt nha! Ta tại sao có thể có đứa cháu gái bất hiếu như người vậy a!"

(Ta ghét bà già này, ta ghét bà ta aaaaaa...*gào rú*...)

Bà Chu vô cùng đau đớn chỉ trích Khương Sam, trước bà không hề cập tới đoạn ghi âm đã ghi lại ngôn ngữ ô uế của Khương Mật tại đình thượng phát ra, cũng không hề cập tới chính mình ở bên này là một đám người lại nhằm vào Khương Sam, một tiểu cô nương, càng không nói tới Khương Sam cũng là tôn nữ* của bà ta. Từng câu khiển trách giống như là kiểm sắc, không chút do dự hướng tới Khương Sam ở bên này đâm tới.

(tôn nữ*: Cháu gái)

Khương Sam cúi đầu, miệng cắn thật chặt, một câu đều không nói, sắc mặt ngây ngốc, thần sắc của cô hiện tại chính là cố nén thương tâm cùng gánh nặng không chịu nổi.

Khương Sam như vậy, so với việc cô đứng lên nói thiên ngôn vạn ngữ để đánh trả lại càng thêm hữu lực, kim bài luật sư nhìn thoáng qua hướng bên này, ghé mắt nhìn sắc mặt của quan toà, mồ hôi lạnh đều rơi xuống! Đúng là một bà già ngu xuẩn mà!

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Bà Chu vận sức lực đi lên, ai cũng khuyên không được, Khương Mật cùng Khương Vi thay nhau ra trận, vẫn như cũ, cả hai đều không ngăn không được bà Chu tức giận muốn giơ chân đạp người.

Vị kim bài luật sư kia thì vội vàng che mặt đứng qua một bên. Hắn bây giờ thật hận a, hắn chỉ hận bây giờ mình không thể làm bộ như không biết các nàng! Đây là xảy ra chuyện gì a, chẳng lẽ không ai thấy rõ tình huống lúc này sao? Liền xem như là cảm tức, nhưng chung quy ở trong này cũng không phải là ở Khương gia, chẳng lẽ đợi khi nào trở về giải quyết không được sao? Mấu chốt là tại sao nhất định muốn ngay tại đây đòi mạng người đâu hà!

Vị kim bài luật sư kia tự nhiên không biết, trước đây, bà Chu răn dạy Khương Sam đều như vậy, có thể nói bà đây là đã răn dạy thành thói quen a, Khương Sam hiểu thuận, luôn luôn nghe lời, cho nên bà mới có thể không cố kỵ gì như vậy.

Về phần quan toà, trong đầu bà Chu đã quen đạo lý cũ của bà ta, cho nên bà thật sự là cố ý nói to để quan toà nghe thấy.

Trong lối suy nghĩ logic của bà ta, cách làm của mình mới là hợp lẽ thường, Khương Sam tính kế bà như vậy, có thể nói cô là một đứa cháu bất hiếu, quan toà nghe xong, tự nhiên sẽ đứng về phía của bà ta.

Trợ thủ của vị Kim bài luật sư đột nhiên đi qua, tay kéo kéo quần áo Khương Mật, ý bảo bà ta lại đây một chuyến, Khương Mật sứt đầu mẻ trán đi đến trước mặt của luật sư: "Làm sao vậy?"

Biểu tình của vị luật sư bây giờ không thể nào tốt hơn được, âm thầm thở dài một hơi, cố gắng chống đỡ tinh thần, bày ra một bộ dáng có lòng tin: "Không có chuyện gì, cô không cần khuyên, đây đúng là cơ hội tốt, lúc trước tôi còn muốn làm như vậy nhưng phỏng chừng không dễ làm, nếu lúc này bà Chu đã sinh khí như vậy, không bằng cô làm như vậy..."

Luật sư nhỏ giọng đem lời giao phó xong, hẳn làm nghề này đã lâu, thanh danh vị kim bài luật sư này của hẳn cũng không phải là nhạt được, nhiều vụ án rắc rối làm hấn mệt mỏi nhưng lại cho hấn thêm một phần kinh nghiệm phong phú, mỗi một loại tình huống trước đó đều đã dự liệu qua, tài liệu cũng đã chuẩn bị đầy đủ, bằng không hôm nay, không biết hấn còn ở thể bị động thành cái dạng gì nữa a.

Khương Mật nghe xong liền sững sờ, liếc mắt nhìn Khương Sam một cái: "Anh nói là hiện tại ngay lúc này đề cập đến vấn đề phụng dưỡng? Vậy không phải là đi sản đều theo nha đầu Khương Sam chết tiệt kia phân ra sao, nếu như vậy, về sau chúng ta đâu còn cơ hội đem phần di sản nó đã lấy đi lấy trở về a?"

Luật sư đối với loại tâm tư "rắn nuốt voi", cái loại lòng tham không đáy này của Khương Mật thật đúng là không còn lời gì để nói. Nhưng hấn suy xét đến việc mình nhận tiền làm việc, hấn chỉ có thể chịu đựng sự khinh thường đối với Khương Mật, kiên nhẫn nói: "Cô hiện tại không hạ thủ, khuyên bà Chu trở lại bình thường, hoặc là để bên kia ra tay trước, vạn nhất còn thay đổi thêm cái gì nữa, đem một phần di sản vốn có thể lấy về trong tay chúng ta lại tuột mất, không phải là mất nhiều hơn được sao? Tiên hạ thủ vi cường*, loại chuyện này không thể trì hoãn."

(Tiên hạ thủ vi cường*: Câu này được trích trong Tôn Tử binh pháp, ngoài ra nó còn 1 về nữa là “Hậu thủ vi tai ương” (về đối). Ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh, ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt (tai ương))

Khương Mật nghe có lý, tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Tạm thời trước cứ làm như vậy."

Nhưng bà ta vẫn không cam lòng, còn bổ sung thêm một câu: "Nửa khối di sản kia, sau này mới hảo hảo nghĩ biện pháp khác."

Luật sư không đáp lại lời của bà ta, nếu lại muốn đánh Khương Sam một lần nữa, muốn lấy về khối di sản đã nằm trong tay của cô kia, dù một phần nhỏ tài sản cũng không lấy về dễ dàng như vậy, chẳng qua hấn đã nhận tiền làm rồi a, nếu không hấn thật muốn đứng lên đi về. Còn lại cái chuyện kia đã là dính đến thủ đoạn ngầm dơ bẩn, những thứ kia hấn không cần quản.

Một chuyến quá mức, Khương Mật liền cảm hiệp nghị phụng dưỡng mà luật sư trước đó đã sớm chuẩn bị xong đưa cho bà Chu. Bà Chu hiện tại còn đang giận dữ chỉ vào mũi của Khương Sam mà mắng, Khương Sam cứ như vậy không nói tiếng nào đứng yên để nghe. Khương Mật nhìn thấy liền đen mặt, Khương Sam hiện tại bày ra bộ dáng đáng thương làm như cô bị bọn họ bức vậy. Hừ, đều đã đem các năng tính kế thành như vậy, giả bộ đáng thương để cho ai nhìn a?

"Mẹ, người đến đây một chút, ta có chính sự muốn nói cho người."

Khương Mật liếc mắt lườm Khương Sam một cái, đem bà Chu còn đang tức giận bắt bình kéo sang một bên, bà Chu tức giận không nhẹ, bị Khương Mật kéo mà đầu choáng mắt hoa. Trên mặt còn trần đầy lửa giận, vừa chống lại ánh mắt của Khương Mật, thần sắc bà ta không tự chủ được mềm mại xuống dưới, hơn nữa bên người còn có cháu ngoại Khương Vi của bà ta còn đang chịu ủy khuất ghê gớm, bà Chu đau lòng lời kéo hai người thờ ơ ngăn thờ dài.

"Ai, làm bậy nha, như thế nào Sam Sam lại biến thành cái dạng này! Làm bậy! Bất hiếu gì đó! Ta xử thì thế nào, hôm nay ta chính là muốn xử, ta làm bà nội muốn đem đồ này nợ của con ta lấy trở về, hừ, nó còn có thể không cho sao? Vi Vi ngoan của ta, người đừng thương tâm, bà ngoại sẽ giúp người."

Khương Vi nghẹn ngào gật gật đầu, không muốn xa rời cái ôm của bà Chu, trong ngực bà ta khóc thút tha thút thút không ngừng.

Lý Bác Bình thở dài vỗ vỗ vai Khương Sam: "Được rồi, đừng nhìn nữa, cáo loại người này... Thật là làm khó cho cô, sớm một chút thoát ly cũng tốt, cô yên tâm, tôi sẽ toàn lực giúp cô."

"Àn." Thần sắc Khương Sam không rõ, cô chỉ gật gật đầu.

Khương Mật thấp giọng đem lời nói của luật sư lúc trước nói với bà ta, nói lại rõ ràng cho bà Chu một lượt. Bà Chu còn đang nổi nóng, tự nhiên liền phục tùng đứa cháu gái ở nơi này chịu ủy khuất cùng nữ nhi ngoan ngoãn của bà ta: "Được, tất cả đều nghe theo con, ta vốn cũng không trông cậy vào nó sẽ cho ta dưỡng lão, hôm nay nó bất hiếu như vậy, về sau càng không trông cậy vào nó được."

Thuần thực nghe theo chỉ thị của Khương Mật ký tên lên hiệp nghị phụng dưỡng, bà Chu được Khương Vi lấy lòng cùng trấn an, tâm rối cuộc cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Một lần nữa phiên toà được mở, Khương Mật lập tức đem hiệp nghị phụng dưỡng đẩy tới.

Sau khi quan toà nhìn xong, mày nhíu lại quét mắt xuống phía dưới nhìn nhìn mọi người: "Nguyên cáo, bị cáo muốn nguyên cáo toàn quyền thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng, Chu Tiểu Anh nữ sĩ cũng đã đồng ý, người thật sự muốn buông tha sở hữu nghĩa vụ phụng dưỡng sao?"

Đột nhiên, Bà Chu trực tiếp mở miệng, nổi giận nói: "Ta không cần nó tận cái nghĩa vụ gì đối với ta, ta có nữ nhi của ta là đủ rồi!"

Khương Mật đắc ý cười, Khương Sam nếu như từ chối phụng dưỡng bà Chu, về sau cũng không nói trước được cái gì. Dựa theo pháp luật, di sản có thể không phân hoặc là phân thiếu cho Khương Sam, đương nhiên, về phần không phân hay là phân thiếu, đây không phải là chuyện mà Khương Sam có thể quyết định được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Biểu tình ở trên mặt của Khương Sam rất chỉ là kỳ quái, cô chậm rãi liếc mắt nhìn từng người, từng người trong đám người Khương Mật, con người đen láy như là muốn đem tất cả khuôn mặt của từng người khắc sâu vào trong tâm, cô nhìn thật cẩn thận.

"Ba ba tôi đi rồi, các người đều là thân nhân duy nhất còn lại của tôi, tôi chẳng qua là muốn lấy lại đồ thuộc về mình, thật sự làm như vậy là tội ác tày trời sao? Vậy, nếu như tôi không tố cáo đi lên? Tôi nếu như không truy cứu, vẫn luôn ở trường học đi học, có phải hay không chờ khi tôi trở về, cái gì đều không có? Các người thật sự không biết sao, tôi là người, không phải là một con rối gỗ không có cảm xúc, tôi cũng sẽ có tình cảm của mình, tôi cũng sẽ khổ sở, gặp chuyện như vậy, trong tim tôi cũng đau như dao cắt, vì cái gì các người thân là người chí thân* lại có thể làm chuyện như vậy đây."

(chí thân*: người có đạo đức)

Trong con người đen như của Khương Sam mực như bịt kín một tầng sương mù, Vân Yên vụ nhiều*, âm thanh thấp giọng chất vấn có chút yếu đuối, biểu tình bị ai kia như là ngay sau đó có thể khóc như mưa đến nơi vậy, mọi người nhìn thấy cũng có chút khó chịu đến không thở nổi.

(Vân Yên vụ nhiều*:Ta k biết nghĩa là gì nữa...ta tra k ra...có nàng nào biết thì chỉ ta nha)

Bà Chu hiển nhiên cũng bị Khương Sam như vậy làm cho thất kinh, thần sắc không tự chủ có chút mềm đi, ánh mắt đục ngầu đảo qua đảo lại, bộ dáng như là có chút đau lòng. Khương Mật vừa thấy bà Chu có vẻ mặt này, nhất thời liền biết là không tốt, trong đầu báo mạnh một hồi chuông cảnh giác!

Khương Sam gượng ép chưa xốt giật nhẹ khóe miệng, thanh âm run run nói: "Bà nội, con chưa từng có nói sau này sẽ không phụng dưỡng người như lời của người nói..."

"Đừng nói nữa! Tôi biết cô đánh chủ ý cái gì, cô dưỡng, sau đó lại đánh chủ ý lên di sản của bà nội cô? Tâm tư cô thật độc ác! Nói dễ nghe như vậy, còn không phải là có mưu đồ? Làm bộ làm tịch! Cô thật sự đáng thương như vậy tại sao còn đi cướp đoạt di sản đây?"

Thần sắc bà Chu vừa có chút buông lỏng, liền bị tiếng quát lớn không lưu tình chút nào của Khương Mật kéo trở về, tâm lại buộc chặt. Rõ rệt bà Chu càng tin tưởng nữ nhi hơn, bà ta hiện tại vẫn còn đang tức giận đối với hành động của Khương Sam, lại nhìn thấy Khương Vi còn đang ở một bên lau lệ, bà Chu giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn là thở phào nói: "Ai muốn người dưỡng, không cần nói nữa!"

Khương Sam: "Chung quy, về sau chúng ta còn cùng nhau ở dưới một mái hiên..."

"Trở về chúng ta lập tức dọn ra ngoài! "Bà Chu trả lời trăm nghìn tiếc thiết*, không chút do dự, Khương Mật muốn lên ngăn cản nhưng một chút thời gian cũng không có.

(trăm nghìn tiếc thiết*: Hay còn gọi là "chém đĩnh chặt sắt" ý biểu hiện sự chắc chắn, kiên quyết, không do dự)

Bà Chu hiện tại còn đang nổi nóng, liếc mắt nhìn sang con gái một cái, Khương Mật không nghĩ vào thời điểm này mất đi sự duy trì của bà Chu, bà ta chỉ có thể làm một bộ dáng như cùng chung một mối thù: "Được! Trở về chúng ta liền dọn ra ngoài, từ đó chúng ta liền không ai nợ ai."

"Ân."

Bộ dáng của Khương Sam đích thực là có chút không biết nói thêm gì, đối với quan toà gật gù đầu, cô cup mắt xuống giấu đi tia giễu cợt cùng hồ hững ở trong mắt, nhưng nước mắt lại như hạt đậu lớn không ngừng rơi xuống, bà vai khẽ run run, nản lòng thoái chí nói: "Vây, cứ như vậy đi."

Sau khi nghe xong, hai khớp hàm của Lý Bắc Bình cắn thật chặt, nhìn cũng không buồn liếc mắt nhìn đối phương dù chỉ một chút. Hẳn là sợ, sợ mình sẽ bị cái loại người vô sỉ này trực tiếp làm cho tức chết. Cũng tốt, thế này về sau sẽ không ai có thể nói bất kỳ cái gì, nói là Khương Sam đối với lão nhân

gia mặc kệ không quan tâm, đây là đám người này tự làm tự chịu, hi vọng các nàng về sau không cần hối hận.

Khương Sam đem biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Lý Bắc Bình cùng chân mày nhíu chặt của quan toà thu hết vào trong đáy mắt, lúc này tảng đá lớn trong lòng cô mới triệt để rơi xuống. Trên mặt Khương Sam là biểu tình thương tâm muốn chết, nhưng giờ phút này, đáy lòng cô lại là một mảnh bình tĩnh cùng hồ hững đến cực điểm. Vì khối di sản này mà những người gọi là thân nhân kia lại có ý đồ muốn đẩy cô rơi vào hoàn cảnh tuyệt lộ*, chẳng sợ lại khổ sở thêm một lần, dù là vũ nhục đối với mình, trùng sinh một thế, cô làm sao lại có thể thật sự vì cái loại người thân này mà không tranh thủ cho mình đâu.

(Tuyệt lộ*: đường cùng)

Bất quá, cô chỉ là một lần nữa có thêm được kiến thức, một lần nữa biết những người này dơ bẩn cùng đáng sợ đến mức nào mà thôi, cũng không thể chỉ một mình cô là nhìn thấy, tổng lại nên xé rách lớp mặt nạ giả rồi của bọn họ, để cho thế nhân đều thêm kiến thức một phen, cái loại người khoác lên lớp mặt nạ hèn hạ mục nát đến mức tận cùng này, bên trong bọn họ có bao nhiêu ghê tởm.

Còn lại, chính là phân chia tài sản. Cô tự nhiên sẽ đem sản nghiệp mà Khương Mật đã bán đi lúc trước, toàn bộ tranh về.

Điểm ấy Lý Bắc Bình không biết.

Còn lại, tuy không có đơn giản như vậy, nhưng miệng của Lý Bắc Bình rất lợi hại. Tuy rằng biết là không cần thiết, nhưng hắn vẫn cố gắng tranh thủ lấy thêm phần di sản mà vị kim bài luật sư kia đánh chủ ý. Hắn cứng rắn đem chỗ di sản của Khương Mật, chính là sản nghiệp cùng cổ phần của bà ta cướp trở về chỉ trong một thời gian ngắn.

Xem như hắn có thể ghê tởm các nàng đó cũng là điều tốt.

Muốn biết sự thật. Chính là nguyên bản Khương Mật đánh chủ ý, bà ta nghĩ, chỉ cho Khương Sam một ít tiền cùng một ít cổ phiếu đang hao hụt.

Lý Bắc Bình lại thêm một phen tranh chấp.

Hắn tự nhiên lại có thể một lần nữa, đem hai người là bà Chu cùng Khương Mật, chọc cho hai người bọn họ tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, quan toà nghe có chút không vào, trực tiếp liền ngăn lại, bà Chu chỉ có thể hờn dỗi ngồi ở phía dưới, thỉnh thoảng nhìn không được an ủi cháu gái cùng nữ nhi ở bên cạnh đang ủy khuất, mười ngón tay đều xoắn xuýt thành một đoàn.

Khương Mật biết bà Chu lúc trước đã ký tên vào bản hiệp nghị đem biệt thự cho Khương Sam, thời điểm phân chia di sản bà ta trực tiếp đem biệt thự phân cho Khương Sam, tuy rằng thật bà ta đau dữ dội, nhưng Khương Mật cũng không ngốc. Nếu biệt thự được phân một nửa cho chính mình ở bên này, đợi sau khi ký xong, Khương Sam lại lấy thêm văn kiện ra cho quan tòa, muốn lấy thêm tài sản về, bọn họ không phải sẽ bị thua thiệt nhiều sao? Bà ta mới không ngốc!

Thời điểm song phương ký tên, sắc mặt Khương Mật cực kỳ khó coi, bà ta không cam nguyện tiến lên, đang định lấy bút liền trực tiếp bị Khương Sam đem tay đè xuống.

"Di sản của ba ba là thuộc về tôi cùng bà nội, ký tên cũng là bà nội ký, cô cô, cô không có tư cách!" Khương Sam rút tờ giấy ở trên bàn, một lần nữa để lên một tờ phán quyết khác, chính là yêu cầu Khương Mật phải trả lại cho Khương Sam phần sản nghiệp đã bị bà ta bán đi.

"Cô cô, người muốn ký gì gì đó, ở trong này."

Khương Mật nhất thời liền tức giận đến học máu!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Bà ấy là mẹ của tôi, tôi giúp bà ký tự nhiên là có thể, cô là một tiểu bối thi hiểu chuyện gì? Khương Sam, cô nên nhớ, mấy thứ này đều không có quan hệ với cô, cô nghĩ cách gì lấy đi đều vô dụng!"

"Ai hiện tại nghĩ cách, trong lòng mình tự rõ ràng." Khương Sam nhìn Khương Mật đang kim nén lại phần nộ của bà ta, giả bộ làm một bộ dáng chính nghĩa. Cô không tức giận, cũng không phản bác, lòng mi thon dài yếu ớt sụp xuống khẽ run, nhẹ giọng nói: "Tôi không yên lòng về cô cô."

Ánh mắt Khương Sam thoáng có chút bất lực cùng tê lương, thận trọng nhìn nhìn về phía của quan toà, thấy vậy, tâm quan toà lãnh ngạnh liền nhìn không được mà mềm đi nửa phần. Họ cảm thấy cô bé này quả thực là quá mức đáng thương. Hơn nữa lúc trước bộ dáng hai bên hoàn toàn bất đồng, một bên làm về ta đây, một bên khiêm tốn ôn hòa, trong lòng của bọn họ đã sớm không nhìn được liền hướng Khương Sam ở bên này thiên không ít.

Mi tâm của quan toà lại thêm một lần nữa nhũn nhũn lại, nếu như không phải nhiều năm hàm dưỡng* cùng gặp nhiều vụ án phiền lòng, biểu tình trên mặt hẳn gần như là không chế không được không kiên nhẫn cùng chán ghét đối Khương Mật ở bên này.

(hàm dưỡng*:Cất chứa trong lòng)

"Di sản của tiên sinh Khương Lạc Sinh cùng bị cáo không có một chút quan hệ, cho dù ký tên cũng không có hiệu quả, bà Khương Mật, bà nên lập tức đồng ý nhường lại quyền ký bản phán quyết lại đi."

Khương Mật còn muốn châm chọc Khương Sam thêm hai ba câu, không nghĩ tới bà ta còn chưa có mở miệng, liền nghe được quan toà nói như vậy, tay liền run run hạ bút xuống. Bà ta dám nhắm vào Khương Sam, nhưng bà ta tuyệt đối không dám đối với quan toà làm loạn, bà ta càng nghĩ càng thấy ủy khuất ghê gớm. Nghĩ nghĩ một lúc, sau đó bà ta đành bất đắc dĩ lôi kéo bà Chu đi lên, áp lực nói: "Mẹ, vậy người ký đi."

Nhưng Khương Mật vẫn không cam lòng, bà ta hướng bên người của Khương Sam thấu thấu, cắn răng nghiêng lợi thấp giọng nói: "Tôi cho cô biết, ai ký đều là như nhau, cô nói nhiều làm nhiều, cũng chỉ uống phí thời gian thôi, di sản của ba bà cô cuối cùng vẫn sẽ bị tôi bán đi thôi!"

Khương Sam buông mi: "Tự nhiên là không có các người nói nhiều làm nhiều, nhưng là, có đôi khi tôi cũng sẽ thấy rất tò mò, lời nói này nói ra mà cũng chẳng biết xấu hổ đi, cô cô, người rút cuộc làm sao có thể tự nhiên nói ra miệng như vậy đâu."

Một câu "Chẳng biết xấu hổ" nhất thời làm cho Khương Mật cảm thấy chính mình đã khiến cho Khương Sam lộ ra sơ hở, giễu cợt nói: "Như thế nào, lúc này đánh xong rồi không dạn dẳng thương trước quan tòa nữa sao? Nhiều năm như vậy thế nhưng ta đã nhìn nhầm, nha đầu chết tiệt!"

Mất thấy bên kia trình tự đã xong, con dấu cũng đã chèn lên, con người đen như mực của Khương Sam trầm xuống tràn đầy mỉa mai. Trên mặt lại vẫn như trước, chính là biểu tình lạnh bạc bị thương, môi khẽ nhúc nhích, hàng mi rũ xuống, đáng thương nói: "Đối phó với tiện nhân, tự nhiên chỉ có thể dùng thủ đoạn để đối phó với tiện nhân, đặc biệt là loại tiện nhân này, mấu chốt là thủ đoạn cần dùng không có điểm dừng."

(ha ha ha...ta thích đoạn này...chị Sam chửi hay lắm, chửi hay lắm a..

Khương Sam lắm bả, khỏe môi khẽ nhếch, con người đen trầm lạnh không một chút gọn sóng.

Đã nhiều năm như vậy, Khương Sam sớm đã thành thói quen cô độc một người sinh hoạt tịch tịch, một người ngốc làm cho cô vô cùng tự tại. Khương Sam đi lên lầu hai, đến phòng luyện vũ quen thuộc, mỗi một nơi ở đây ba bà đều là vì mình mà thiết kế tỉ mỉ, vuốt ve dần âm hưởng cực lớn, Khương Sam gần như là vô ý thức mở ra công tắc, âm nhạc du dương nhất thời như nước chảy phát ra.

Là bài hát .

Thật lâu, thật sự thật lâu, đã rất lâu không có khiêu vũ.

Khương Sam điểm nhẹ mũi chân một cái, có một thứ gì đó đã khắc sâu trong bản chất của cô. Vô số ngày ngày đêm đêm trôi qua, hai chân của cô đã vô pháp đứng thẳng. Cô lại càng không có cơ hội tập vũ, trong vô số ngày ngày đêm đêm này, cô chỉ có thể ở trong lòng mình điên cuồng vẽ mỗi một động tác, mỗi một chi tiết nhỏ nhất cũng biến hóa trần trụi.

Bắt đầu là thoáng có chút ngượng, cô lại nhảy nhảy, càng nhảy càng lưu loát, càng nhảy càng thành thực, trên đời này cô đã không còn có ai có thể dựa vào, người yêu cô nhất, và người cô yêu nhất bây giờ đã không còn tại thế.

Cô còn lại cũng chỉ có vũ điệu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Một khúc hoàn tất, trên mặt cùng cơ thể của Khương Sam đã ướt đầm mồ hôi, âm nhạc vẫn còn đang tiếp tục du dương, nhưng hiện tại không phải là thời điểm trầm luân, ổn định lại vững vàng hô hấp, Khương Sam lấy di động ra bấm một số.

Bất đồng hoàn toàn với thời điểm cô đứng khiêu vũ trên nền nhạc du dương, bất đồng hoàn toàn vào thời điểm ban ngày, thái độ cô là ần nhẫn cùng khắc chế, giờ phút này, thanh âm của Khương Sam lãnh liệt, lạnh lẽo không hề có một tia cảm xúc: "Anh Lý, sáng sớm ngày mai, đem tài liệu lúc trước tôi đưa cho anh gửi đi đi."

"Tôi muốn bọn họ, chỉ còn lại hai bàn tay trắng."

*****Phân cách tuyến*****

Quân huấn đã đến gần vĩ thanh, hiện tại chính là thời điểm tập huấn gấp rút. Lần trước, Khương Sam xin nghỉ phép một ngày đã chộc cho lão đại là Trương huấn luyện viên không vui. Cho nên bây giờ, trừ thời điểm ăn cơm ra, hần chỉ cần thấy cô có thời gian trống liền một mình lôi cô đi huấn luyện.

Bạch Kỳ mấy lần muốn đến tìm Khương Sam, đều thấy cảnh một mình Trương huấn luyện viên cùng Khương Sam ở một chỗ huấn luyện, một lần hai lần hần coi như cho qua, nhưng nhìn thấy nhiều, trong lòng Bạch Kỳ đột nhiên liền sinh ra một tia không vui.

Khương Sam vừa mới ăn cơm trưa, đang muốn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi một chút, vừa đi tới bóng cây ven đường liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đang đứng dưới tàng cây. Rõ ràng cho thấy Bạch Kỳ chính là đang chờ mình.

Khương Sam ở trong lòng nhịn xuống không kiên nhẫn cùng chán ghét, lại nghĩ tới hần bây giờ còn hữu dụng, cô liền cứng rắn chịu đựng mọi mệt, chống đỡ ra một khuôn mặt tươi cười đi đến.

"Tại sao lại ở chỗ này?"

Bạch Kỳ quan sát Khương Sam một phen, thấy cô là một bộ dáng bộ rất mệt mỏi, không biết sao, tâm hần đột nhiên liền mềm nhũn. Hần là muốn lạnh lùng với cô, muốn giáo huấn cô một chút, để cho cô lần sau không cần cùng với Trương huấn luyện viên gần gũi như vậy, nhưng thấy cô như vậy, hần đột nhiên liền đổi câu chuyện hỏi: "Mệt mỏi?"

Khương Sam gật gật đầu: "Uh, gần đây cường độ huấn luyện có chút nhiều."

"Đi, tôi dẫn em đi đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút, tắm, rồi ngủ một lát." Bạch Kỳ dẫn đầu đi ở phía trước: "Ký túc xá của các em quá đơn sơ."

Đi hai bước, thấy Khương Sam không có đuổi theo, hần liền đứng lại nhìn cô.

Gần đây Bạch Kỳ bị Khương Sam trong tối ngoài sáng cự tuyệt không ít lần, vừa thấy cô muốn há mồm từ chối, sắc mặt hần nhất thời có chút khó coi: "Em gần đây đến cùng làm sao vậy, tôi còn có thể ăn em sao?"

"Không phải." Khương Sam buông mi: "Em về ký túc xá lấy một thứ, một lúc nữa còn phải đi tìm Trương huấn luyện viên..."

"Không cần." Bạch Kỳ bước nhanh trở lại, trực tiếp kéo Khương Sam đi về phía trước. Hiện tại, trong lòng hần sinh khí, nhưng gần nhất chính là cảm giác thất bại, để cho hần hiểu được hần gần đây tức giận là bởi vì chuyện gì rồi, Khương Sam chỉ là muốn giả ngu làm như không biết, như trước làm theo ý mình, Bạch Kỳ nhìn cô một cái thật sâu: "Tôi đã cùng Trương huấn luyện viên nói chuyện, hai ngày nay muốn cho em nghỉ ngơi, không cần phải tập huấn."

Khương Sam không chịu đi: "Không được, sắp tới chính là duyệt binh thức."

"Tôi phụ trách." Bạch Kỳ thanh âm trầm hơn, gần từng chữ: "Về sau thời gian em tập huấn, tôi đến phụ trách, em không cần phải đi tìm hần."

Hai tròng mắt của Khương Sam vừa động, trong chớp mắt lại trấn định tự nhiên, thấy Bạch Kỳ còn nhìn mình chằm chằm, trên mặt cô đột nhiên liền hiện lên một tia ửng đỏ thẹn thùng. Cô cười cười đi đến, nhẹ nhàng buông mi nói "Àn" một tiếng, Khương Sam rút cuộc theo lực đạo của Bạch Kỳ mà đi về phía trước hai bước.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt quen thuộc của Khương Sam như vậy, trong lòng Bạch Kỳ mới khoan khoái một ít, thân thủ giữ chặt lấy tay của Khương Sam thêm vài phần.

Kiếp trước, Bạch Kỳ cho tới bây giờ đều không có quán chuyện bao đồng như vậy, cô càng quán lấy hần, sát lại hần càng gần, thái độ Bạch Kỳ đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt, Khương Sam cúi đầu nhìn bóng dáng hai người sóng vai mà đi, nhìn tay Bạch Kỳ cầm tay cô đến gần người, trên đường có học sinh ghé mắt nhìn lại cũng không để ý.

Tâm tư của Bạch Kỳ, cô đoán không ra, mà cô cũng không muốn đi đoán, cô chỉ biết, bây giờ không phải là thời điểm cô trở mặt với Bạch Kỳ, nếu hần nguyện ý biểu hiện cho mọi người thấy, hần đối với cô là sẵn sàng cùng mập mờ, vậy cô cũng không ngại lợi dụng hần, giúp chính mình bớt thêm một ít phiền toái.

Hướng hồ, chuyện kia chắc chắn sẽ đã kích đến các nàng, còn có ai so với hần thích hợp hơn sao?

Không ngoài sở liệu của Khương Sam, lúc này Khương Mật cùng Khương Vi đã muốn tức đến điên rồi! Bà Chu không ngồi trên sô pha, sắc mặt không thể tin cùng đỏ dần, niệng lẩm bẩm.

"Mẹ, người không phải nói là chỉ ký tên lên bản hiệp nghị nhượng biệt thự sao? Vì cái gì lúc này lại thành chuyển tặng tài sản? Mẹ! Người đến cùng có biết chính mình làm cái gì hay không!"

Bà Chu lẩm bẩm nói: "Không phải a, nó không phải nói như vậy, nó nói nó chỉ cần bệch thự, cho nên ta mới..."

"Bà ngoại người bị cô ta lừa rồi a! Xong, ô ô, lần này thì hoàn toàn xong rồi! Khương Sam, cô ta thể nhưng lại đem tất cả mọi thứ lấy đi, cái gì đều không cho chúng ta, cô ta thật là âm hiểm! Trách không được khi đó, cô ta bắt buộc bà ngoại phải ký tên, không chịu để cho mẹ động thủ, nguyên lai cô ta là đánh cái chủ ý này!"

Khương Vi sinh khí khóc nức nở. Hôm nay luật sư truyền đến một tin tức, nói là Khương Sam lấy ra được chứng cứ chứng minh bà Chu đã chuyển tặng tài sản. Giấy trắng mực đen còn viết rất rõ ràng, bà Chu tự nguyện đem di sản mà bà thừa kế của Khương Lạc Sinh, toàn bộ tặng hết cho cháu gái là Khương Sam, thời điểm Khương Vi biết được, cô ta thiếu chút nữa không thở được mà trực tiếp ngất đi.

"Lần này tốt lắm."

Nhớ tới lần khởi tố trên toà án, Khương Sam từng bước từng bước một thiết kế bọn họ, thế nhưng bọn họ còn dáo dạt đắc ý mà ngu ngốc chui vào, đầu óc Khương Mật choáng váng, bà ta đem hết thủy số điện thoại liên hệ một lượt, nhất thời hai chân run run ngã ngồi xuống đất. Trong lòng bà ta phát lạnh, miệng lầm bầm: "Những sản nghiệp mà ta đã bán kia, trên toà án đã phán toàn bộ đều phải trả lại, hiện tại, hiện tại chẳng những một phần tiền không có phân đến, ta thế nhưng còn thiếu nó một món nợ! Con nha đầu ngoan độc, này, vậy ta phải làm sao bây giờ!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Bà Chu vẫn ngồi ngốc tại chỗ, lần này bà ta chịu đòn kích quá lớn. Nguyên bản, bà vẫn chờ Khương Sam đến cầu bà cho cô về nhà đâu, chợt biết được tin dữ như vậy, chính là bà Chu tự nhận bản thân, luôn suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp, cũng có thể từ bên trong ngộ ra được, chính là Khương Sam máu lạnh cùng cay nghiệt đến thế nào. Nếu không, Khương Sam cũng sẽ không cố kỵ đến tình tình cảm thân nhân, mà đem tất cả tài sản đều thiết kế đi như vậy, làm sao cô còn có thể nể tình bà là bà nội của cô đây.

"Ta đi tìm nó nói chuyện..."

Bà Chu gầy gù muốn đứng lên, lại bị sắc mặt Khương Mật dữ tợn ngăn lại "Bây giờ tìm nó còn hữu dụng không? Lần trước, trước khi lên tòa án, người đã đi tìm nó một lần rồi còn gì, không phải là người ngồi đợi cả ngày cũng không thấy được mặt nó sao?"

Nghe thấy lời Khương Mật nói như vậy, nhất thời tâm bà Chu tâm như rơi vào hầm băng lạnh lẽo: "Vậy phải làm sao bây giờ? Vi Vi phải làm thế nào, người phải làm thế nào, không tìm nó, về sau các người ăn cái gì, dùng cái gì a..."

(Đến giờ phút này rồi mà bà già này vẫn còn lo cho 2 mẹ con KM a...ta chịu bà ta luôn)

"Mẹ, thế nhưng người chính là bà nội của nó đâu." Khương Mật nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta không tin, nó thật có thể đỉnh bị người khác trạc cột sống điều khiển tâm tư, đem người thân bức vào chỗ chết như vậy!"

Khương Vi lau lau nước mắt, tiến lên, thân thủ nắm lấy tay bà Chu: "Bà ngoại, lúc này bà đừng làm gì cả, vẫn là chúng ta nhanh chóng chuyển về nhà đi, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải ở bên ngoài sống suốt một đời? Trở về nhà, hết thủy mọi chuyện đều dễ nói."

Bà Chu lúc này đã bị hành vi của Khương Sam dọa cho sợ vỡ mật, vừa tức lại vừa e ngại. Bà tức là do Khương Sam thế nhưng đối với thân thích nhà mình lại có thể tính kế âm hiểm như vậy, bà e ngại là do Khương Sam lại có thể dùng thủ đoạn âm hiểm ở sau lưng bọn họ như vậy. Bà ta thật sự là sợ Khương Sam a, sợ cô một chút gì đó cũng không cho bọn họ.

Bà Chu tâm hoảng ý loạn, tự nhiên lúc này đều sẽ nghe theo con gái cùng cháu gái của bà ta, nói cái gì là làm cái đó, một điểm cốt khí đều không có lưu lại.

Khương Mật thành công khuyên được bà Chu, bà ta cũng sẽ không thật sự như trên miệng bà ta nói, có thể dễ dàng buông tha cho Khương Sam như vậy, bà ta trước nhượng Khương Vi cùng bà Chu thu dọn đồ đạc trước, sau đó là khí thế hùng hăng liền đi đến trường đại T!

*****Phân cách tuyến*****

Giữa trưa Khương Sam đi đến chỗ của Bạch Kỳ, nhưng cô không thật sự ở nơi đó của hần tắm rửa cùng ngủ, cô chỉ đơn giản rửa mặt một phen, sau đó liền giải quyết việc chung chính là bắt đầu huấn luyện.

Không biết vì cái gì, nguyên bản tâm tình Bạch Kỳ khá tốt, thấy cô yêu cầu muốn đi luyện tập, hần liền đột nhiên tức giận, đứng dậy đi ra ngoài. Hần cũng không cự tuyệt cô, chỉ trưng ra một khuôn mặt lạnh, bắt đầu chỉ đạo cô huấn luyện.

Bạch Kỳ cũng ở trong bộ đội góc qua, hần lại là quân nhân thế gia*, thủ pháp huấn luyện so Trương huấn luyện viên tốt hơn rất nhiều. Lúc huấn luyện, hần không nương tay một chút nào. Lúc Khương Sam huấn luyện, mồ hôi cô chảy đầm đìa. Thân mình của cô nhiều lúc muốn lung lay sắp đổ, sau đó lại nhanh chóng cứng rắn đứng thẳng lại. Cô đối với Bạch Kỳ, từ đầu đến cuối đều không kêu một tiếng, cũng không hô ngừng, làm cho sắc mặt của Bạch Kỳ càng ngày càng âm trầm.

(quân nhân thế gia*: gia tộc có truyền thống làm quân nhân)

Kết quả, sau khi kết thúc buổi huấn luyện cùng với Bạch Kỳ ở bên này, buổi chiều vừa đi đến địa điểm tập hợp, Khương Sam liền bị phụ đạo viên kêu đi qua.

"Tạm nghỉ học?"

Nghe được lời nói của phụ đạo viên, Khương Sam thập phần kinh ngạc: "Em không có muốn tạm nghỉ học a, ngài có phải là nhớ lầm người hay không?"

Phụ đạo viên kỳ quái: "Là cái người tên là Khương Mật tự mình đến, cô ta nói, cô ta là cô cô của em, cô ta đã được pháp định là người giám hộ bây giờ của em, lúc này, đoán chừng thủ tục tạm nghỉ học của em được làm không sai biệt lắm đi. Bất quá Khương Sam này, tuy rằng nói bà nội em bệnh nặng muốn gặp em, nhưng lão sư cảm thấy lão nhân cần chiếu cố thì nên chiếu cố, nhưng nếu làm chậm trễ việc học chính là mất nhiều hơn được a, em hãy nghe lão sư khuyên một tiếng, về việc tạm nghỉ học này, em vẫn nên suy nghĩ cẩn thận một chút đi."

Khương Mật! Lại một lần nữa! Bà ta thế nhưng lại muốn một lần nữa cùng thủ đoạn giống nhau muốn đến hủy cô! Rất tốt, lần này bà ta muốn lợi dụng lúc cô không biết tình huống, liền trực tiếp 'Giúp' cô tiến hành tạm nghỉ học a?

Tốt, tốt, tốt, thật tốt!

Khương Sam tức giận đến khó thở, sau đó là giận quá hóa cười, sắc mặt bình tĩnh nhìn phụ đạo viên nói: "Cô cô em hiện tại ở nơi nào, ngài bị gat, em không có nói qua là em muốn tạm nghỉ học a."

Phụ đạo viên kinh ngạc, sau đó là thông minh không có hỏi gì thêm: "Này. . . Chuyện này đến lúc đó không thuộc về tôi quản, bà ta lúc này hẳn là ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng đi, tôi dẫn em đi."

Lưu Thiên Trạch vòng giao lưu rất rộng, hiệu trưởng trường đại T trước giờ là một người ham tiền. Đối mặt với con dê béo bỏ tự nhiên hẳn sẽ thành kính, bởi vậy, thời điểm bí thư của Lưu Thiên Trạch mang theo Khương Mật đi đến, thái độ của hiệu trưởng vẫn rất ôn hòa.

Chỉ là hôm nay trùng hợp, Tần chính ủy cũng đến đây, cuối cùng, bọn họ nói chuyện vẫn có chút không được tự nhiên, bí thư của Lưu Thiên Trạch là cũng là kẻ có mắt nhìn người, thừa dịp lúc Tần chính ủy gọi điện thoại, hắc cực nhanh đưa cho hiệu trưởng một phong thư, nhất thời hiệu trưởng tươi cười sung sướng đứng lên.

"Đưa nhỏ hiếu kính là chuyện tốt, chiếu cố tốt lão nhân, thời điểm nào muốn trở về trường, chúng tôi cũng sẽ tùy thời mà hoan nghênh."

Khương Mật ưu sầu lau hốc mắt: "Cô cháu gái này của tôi còn nhỏ a, tính cách phản nghịch, tính tình của nó phỏng chừng sẽ không muốn trở về, tôi suy nghĩ vì nó, tôi cũng chẳng sợ phiền toái, trực tiếp xin tạm nghỉ học hay nghỉ học hẳn cũng giống như nhau..."

Tần chính ủy liếc mắt nhìn về bên này, cái liếc mắt kia lại làm cho trong lòng hiệu trưởng đánh "bộp" một cái, đi cửa sau như vậy, lại làm thủ tục tạm nghỉ học qua loa vốn đã đủ phiền phức, về phần nghỉ học...

"Cái này... Nếu như xin nghỉ học chỉ là lời nói, nhất định phải đích thân học sinh đến xác nhận."

Khương Mật trong lòng tiếc nuối, nhưng bà ta cũng thấy được trong phòng có một người mặc quân trang đang ngồi, biết lúc này không phải thời điểm dây dưa: "Ài, vậy trước tiên cứ như vậy đi, đưa nhỏ Khương Sam này đã cho ngài thêm phiền toái, chúng tôi ở bên này cũng tương đối gấp, vậy trước tiên đem thủ tục tạm nghỉ học làm đi."

Hiệu trưởng gật gật đầu, đem giấy trong tay đưa qua: "Đóng dấu xong liền..."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

"Phanh!" Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng hiệu trưởng đang khép hờ bị người từ bên ngoài dùng một lực mạnh mẽ đá văng ra. Tiếp đó, là một thanh âm lạnh lẽo đến cực điểm, vang lên: "Chậm đã!"

Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn lại, ngay lập tức liền nhìn thấy Khương Sam.

Cô hiện tại trong một thân quân phục rằn ri, một đôi môi mím chặt đang đứng ở cửa. Bởi vì đi vội vàng mà hô hấp của cô có chút không ổn, trên mặt còn rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, tóc cô cắt ngắn, hiển nhiên là có chút hỗn độn cùng với hô hấp dồn dập quét qua mí mắt của mọi người, cùng với đó là một đôi con ngươi đen tràn đầy lệ khí.

Chân Khương Sam rất dài, đùi phải sau khi làm một kích đạp cửa hung tợn lại rất tự nhiên thu hồi, tư thế như cũ vẫn rất ưu nhã, chính là, nhìn qua thân

thể thiếu nữ có chút đơn bạc*, nhưng nhìn lại, cô lại không hề có một chút nào có dáng vẻ gọi là dịu dàng, ngược lại cô giống như một thanh kiếm sắc bén vừa mới được tra ra khỏi vỏ. Đó là một loại ngây thơ cùng bề nghệ chi gian*, xen vào đó là một loại khí chất kỳ dị. Hiện tại, trên mặt của Khương Sam có chút nào là tương xứng với tuổi tác của cô. Cô không kiềm chế được một tia lệ khí chợt lóe ở trong mắt, dù chỉ trong một cái chớp mắt, lại vô tình bị Tần chính ủy, này giờ đang trầm mặc ngồi ở một góc hẻo lánh vừa vận nhìn thấy.

(chi gian*: ở giữa)

(đơn bạc*:Chi thể lực yếu kém)

"Ai đồng ý, tôi muốn nghỉ học."

Thanh âm Khương Sam trầm thấp, người khác sau khi nghe vào liền tự giác sinh ra một loại cảm giác lạ lạ. Chính là loại cảm giác sóng biển yên lặng trước một cơn mưa bão. Trong lòng Khương Mật còn đang thống khoái ghê gớm, thế nhưng bà ta lại không nghĩ đến, lúc này thế nhưng Khương Sam sẽ đột nhiên xuất hiện, ánh mắt bà ta liền lóe lóe, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Khương Sam tính kế đối với mình, trong lòng bà ta, nỗi hận ngay lập tức lại dâng lên.

"Cô không biết sao, bà nội của cô a, chính là, bà bị hành động của cô dọa đến nổi sinh bệnh, hiện tại còn nằm ở trên giường không dậy nổi đâu, đã vậy, bà còn không ngừng lăm bầm tên của cô đấy..."

Khương Sam chỉ chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt của Khương Mật, sau đó, cô bước từng bước một đến gần bà ta.

Khương Mật bị Khương Sam nhìn chằm chằm như vậy, không biết vì cái gì, bà ta đột nhiên liền sinh ra một loại cảm giác như bị dã thú hung ác gắt gao nhìn chăm chăm. Chính là, cái loại cảm giác kỳ quái xơ xác tiêu điều này, làm cho cô Khương Mật không tự giác liên rụt lại, sau đó là nổi lên một tầng da gà tóc gáy bà ta dựng đứng.

Khương Sam trong mắt lệ khí lại một lần nữa cuộn cuộn dâng lên. Khương Mật cảnh giác nhìn cô: "Người đứa nhỏ này, nhìn tôi như vậy làm cái gì, cô lừa đi tiền của bà nội cô rồi. Bây giờ bà vì tức giận mà bị bệnh, nhưng lại rất nhớ cô, tôi ở trong này đang chuẩn bị đi tìm cô đâu, cô làm ra bộ dáng như vậy là để cho ai nhìn hả?"

Đi đến trước mặt Khương Mật, Khương Sam chậm rãi quay đầu, hiệu trưởng lập tức liền nói: "Cô chính là Khương Sam? Như thế nào không có quy củ như vậy, cô muốn vào cửa, gõ cũng không gõ, lại còn đập cửa, cô đây là muốn làm cái gì a? Làm tiểu bối phải nghe lời nói của trưởng bối, cô làm sao có thể cùng cô cô của cô nói chuyện như vậy đâu? Tôi sớm cùng các phụ đạo viên nói qua, trọng yếu chính là giáo dục tố chất của học sinh! Là ai dạy cô không có quy củ như vậy hả?"

Khương Sam làm như không nghe được lời nói của ông ta, nhìn trang giấy ông ta cầm trong tay: "Đây là giấy chứng nhận tôi tạm nghỉ học đi? Tôi có thể xem một chút sao?"

Hiệu trưởng uy nghiêm nhìn cô, một bên đưa trang giấy qua, một bên còn không ngừng lên tiếng giáo dục. Khương Sam lại làm như mất diếc tai ngơ, trực tiếp nhận lấy, trong ba giây, mắt đã đọc xong.

"Như vậy nếu tôi không có nhớ lộn." Khương Sam đem trang giấy vòng trở lại, gần từng chữ: "Học sinh yêu cầu tạm nghỉ học, tất yếu phải do bản thân tự mình viết thư điện đến xin, sau đó là cung cấp tài liệu tương ứng để chứng minh, đưa ra ý kiến về nơi ở của học viện, báo cáo đến phòng giáo vụ để phê duyệt."

Khương Sam đè nén xuống cơn tức giận, cố gắng giữ vững thanh âm của mình thật bình tĩnh: "Điều kiện để tôi tạm nghỉ học, mỗi một điều đều không phù hợp, hơn nữa tôi chưa từng có trình qua bất kỳ thư điện xin, vì cái gì tại tôi lại không biết tình huống hiện tại, thế nhưng tôi lại có quyền lợi lớn như vậy, có thể vượt cấp, trực tiếp nghỉ học?"

Hiệu trưởng sững sốt, cái gì gọi là không biết? Ông ta nhìn sắc mặt không được tự nhiên của Khương Mật, còn có bí thư ở một bên đang không ngừng nhảy mắt cho mình, lập tức ý thức được bên trong là có ẩn tình, tình hình chung coi như xong, lúc này Tần chính ủy thế nhưng còn đang ở một bên nhìn đầu, ông ta thật sự không dám trước mặt Tần chính ủy, trực tiếp ngang nhiên trêu đùa chức quyền, vì thế con người liền đảo một vòng.

"Tốt lắm tốt lắm, cô trước nên đi về, chuyện này tôi sẽ điều tra lại, thời điểm điều tra tôi sẽ gọi cô đến đây để hỏi lại tình huống."

"Soạt soạt." Trong nháy mắt, trang giấy liền phát ra âm thanh. Thanh âm hiệu trưởng ngưng bật, Khương Mật thì cảm tức nhìn Khương Sam, vội vàng đi ngăn đón: "Cô đây là làm cái gì!"

Nhưng nơi nào còn ngăn được, tờ giấy thật mỏng trực tiếp nằm ở trong tay Khương Sam, sau đó là bị xé tan thành từng mảnh. Khương Mật chán nản nói: "Tôi chỉ muốn cô hiểu thuận với bà nội của cô đi, lại không phải hại cô, tại sao cô lại không quy củ như vậy!"

Khương Sam nghiêm túc xé xong, liền hướng tới Khương Mật ném qua, Khương Mật cho rằng cô muốn động thủ, theo bản năng cản lại, vừa lúc đụng tới cánh tay của Khương Sam, trang giấy ngay lập tức liền hướng tới mắt của bà ta quét tới!

Chương 41

"Tôi còn phải huấn luyện, tôi sẽ tìm thời gian trở về. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ngày hôm qua, bà nội còn ở trên toà án mười phần trung khí đối với tôi chứ ầm lên đầu, nói đời này không muốn nhìn thấy tôi, cho nên tôi là sợ nếu đi về, lão nhân gia nhìn thấy tôi sẽ càng thêm tức giận a."

"Sao lại như vậy..."

Khương Sam lại một lần nữa cắt đứt lời nói của Khương Mật: "Huống chi, chuyện cô cô thay tôi tạm nghỉ học cũng làm ra được, tôi sợ nếu tôi thật sự trở về, sợ là sẽ không ra được đi. Nhưng là, người yên tâm, tôi chính là có chết, cũng sẽ giữ thật tốt di sản của cha tôi a."

Khương Mật bị Khương Sam đoán trúng tâm tư, thần sắc bà ta hoảng loạn chỉ trong một cái chớp mắt, dư quang thoáng nhìn qua hiệu trưởng cùng Tần chính ủy, liền thấy ánh mắt bọn họ đều có chút kỳ quái, hai tay bà ta nắm thật chặt: "Đứa nhỏ này, nói nhăng nói cuội gì đấy!"

Khương Sam cười nói: "Tôi xảy ra chuyện gì, toàn bộ di sản cũng sẽ quyên cho tổ chức từ thiện, yên tâm, tuyệt đối, tôi sẽ không để cho người khác chiếm tiện nghi dù chỉ là một chút a."

Bí thư nóng nảy, hẳn ta ở phía sau kéo kéo Khương Mật, ý bảo bà ta không nên nói thêm nữa, nói càng nhiều lời, càng sai nhiều, lúc này không phải là thời điểm cùng với Khương Sam đàm luận!

Khương Mật bị cướp đi tài sản, đến tìm người giúp lại khắp nơi bị quản chế, trong lòng sớm đã nín một bụng hỏa. Lúc này, bà ta ghé sát vào tai của Khương Sam, thanh âm nhỏ chỉ để cho hai người có thể nghe được nói: "Tôi thật sự không tin, đời này cô sẽ không về nhà!"

Khương Sam cười, giọng nói lạnh lạnh: "Tôi tự nhiên sẽ về nhà, nhưng là nhà tôi chính là nhà tôi, ngược lại, tôi lại không biết, cô cô, người nói về nhà là nói nhà ở nơi nào a."

Khương Mật bị những lời này của Khương Sam kích thích, một sợi dây cuối cùng ở trong đầu triệt để bị chặt đứt, hai mắt bạo hồng, một bàn tay hung hăng liền hướng tới trên mặt của Khương Sam quăng qua.

"A!"

Khương Mật ăn đau, kêu lên một tiếng. Tần chính ủy không chút lưu tình, đem cánh tay của bà ta ném sang một bên.

"Nên xem trước một chút, nơi này là địa phương nào, muốn giương oai, muốn đánh, muốn nháo thì về nhà, nơi này là trường học, không phải là địa phương mà các người có thể càn rỡ!"

Tần chính ủy trên người mặc một bộ quân trang nóng bỏng không có một nếp gấp, gương mặt bén nhọn liếc nhìn Khương Sam một cái: "Bây giờ không phải là thời gian lên lớp sao, còn không mau trở về!"

Khương Sam biết, hẳn đây là đang giúp mình giải vây, nhếch môi gật gật đầu, sau khi thấp giọng nói đa tạ, nhìn cũng không liếc mắt nhìn Khương Mật một cái, quay người liền đi ra ngoài.

Khương Mật ôm cánh tay, lập tức muốn nổi giận. Nhưng bà ta đối mặt với Tần chính ủy đang nén giận đứng ở kia, bà ta lại không dám nổi giận. Huống hồ người này, nhìn qua quả thực là cường tráng, đối diện với một đôi mắt nén giận uy nghiêm như vậy, Khương Mật không chút nghi ngờ, nếu bà ta còn dám giương oai, nam nhân ở trước mắt tuyệt đối sẽ không chút lưu tình, có thể đem bà ta ném văng ra ngoài.

"Đi thôi."

Bí thư kiêng kỵ, hai mắt hẳn nhìn lướt qua quân hàm của Tần chính ủy, nhỏ giọng nói với Khương Mật vài câu, sau đó là lau lau mồ hôi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Khương Mật trước giờ là người mềm nắn rắn buông, lúc này, con tức đẩy mình sớm đã bị Tần chính ủy đột nhiên nổi giận dọa sợ bay lên chín tầng mây rồi. Hiệu trưởng đối với người này thành kính, chính mình tự nhiên càng không thể trêu vào, Khương Mật không dám nói thêm gì nữa, liền im lặng đi sau bí thư đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sau khi mọi người đi về hết, hiệu trưởng đối mặt với trò khôi hài vừa rồi, hiển nhiên là có chút xấu hổ. Ông ta sờ sờ mũi, nhìn nhìn Tần chính ủy vẫn đang ngồi ở một nơi xa một cái: "Chính ủy, ngài xem... Hôm nay đã để cho ngài chê cười rồi, là học sinh không hiểu quy củ..."

"Ngô." Không vui ở trên mặt của Tần chính ủy, vẫn không có giảm đi, một lời hai ý nghĩa nói: "Người không hiểu quy củ, hình như không phải là người học sinh này đi."

Trên trán hiệu trưởng nhất thời rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, biết mình tuyệt đối không thể lại đánh chủ ý vào học sinh vừa rồi. Ông ta bây giờ đã vạn phần hối hận, chính mình lại có thể khinh thường tình huống, Tần chính ủy vẫn còn đang ở đây mà ông ta lại đi xử lý việc này như vậy. Nhưng ông ta chỉ thất mắc, Tần chính ủy là người không bao giờ xen vào chuyện của người khác, lần này như thế nào lại...

Tần chính ủy đứng dậy, một thân quần trang phẳng phiu, thân hình của hắn cao lớn cường tráng, nhìn qua thực khôi ngô. Cho dù tuổi của hắn đã gần 40, trừ bỏ gương mặt của hắn càng thêm trầm ổn, qua năm tháng, vẻ tuấn lãng ở trên gương mặt của hắn, gần như không để lại một chút dấu vết nào. Đi ra tới cửa văn phòng, Tần chính ủy đột nhiên nói: "Vừa rồi học sinh kia, tên gọi là gì?"

(gần 40 rồi đó.... :sweat: sweat: sweat:)

Hiệu trưởng lau mồ hôi trên trán, vội vàng nói: "Khương Sam, cô bé đó gọi là Khương Sam."

Khương Sam...

Tần chính ủy không nói thêm gì, đầu cũng không quay lại, chân sải bước liền đi luôn.

Bí thư của Lưu Thiên Trạch sau khi trở về, liền đem sự tình đầu đuôi hồi báo cho ông ta một lần, Lưu Thiên Trạch sau khi nghe xong thì trầm tư thật lâu. Sau một lúc, ông ta mới nói: "Cô bé này gọi là Khương Sam, nhưng cô ta lại không giống như lời của Khương Mật nói a, chính là đơn thuần cùng gốc gác, ngược lại, ta lại thấy cô bé này tuy tuổi còn trẻ, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ lão luyện cùng cay nghiệt a, ta có cảm giác, cô ta có thể dự liệu chuẩn xác bước tiếp theo của chúng ta muốn làm gì vậy, mỗi một lần chúng ta hành động, thời gian cô ta đến phá hỏng đều vừa đúng."

Bí thư cũng gật gật đầu: "Đích xác, đi một nước cờ này, nhìn qua, phương pháp không có gì, như thế nào, mỗi lần cô ta đều xử lý mọi chuyện rất ổn thỏa, rõ ràng là đã nắm chắc phần thắng, chẳng những cô ta thiết kế lấy đi một nửa di sản, thế nhưng còn lừa gạt được cả lão nhân gia, đem nửa khối tài sản kia nhả ra a! Tâm cơ cô gái này quả thực là có chút sâu."

Lưu Thiên Trạch cau mày: "Anh hôm nay thấy Khương Sam, nói xem anh có cảm giác gì?"

Bí thư nói: "Thời điểm nên nộ thì nộ, thời điểm nên thông dong thì thông dong, biểu hiện của cô ta, nhìn qua thì như là ở thế yếu, nhưng nếu muốn ra tay với cô ta, thực sự là không có chỗ xuống tay, thực khó giải quyết."

"Ân". "Lần trước phái luật sư đi, hắn ta cũng nói như vậy, thời điểm mở phiên toà, cô ta không nói nhiều, nhưng lại có thể dễ dàng lấy được sự đồng tình của quan toà." Lưu Thiên Trạch thở dài: "Khương Mật cũng thật là, cô ấy quá nóng vội, làm việc để lộ ra quá nhiều dấu vết, cô ấy xem nhẹ tiểu nha đầu này, cho thấy chúng ta rõ ràng là đang khinh địch a."

Bí thư lắc đầu: "Nguyên nhân, cũng không hoàn toàn là do Khương Mật. Sự tình chỉ phát sinh trong vòng vài ngày, điều đó rõ ràng cho thấy, Khương Sam kia đã sớm chuẩn bị đầy đủ, chính là muốn đánh cho chúng ta trở tay không kịp, một chút thời gian để phản ứng cùng ứng đối, cũng đều không lưu lại cho chúng ta a. Tôi nghĩ, cô ta hình như đã biết trước là chúng ta sẽ nhúng tay vào, cho nên mới ra tay nhanh chóng như vậy, nếu không, nếu có thể kéo dài thêm hai ngày, tình huống sẽ không do cô ta quyết định được."

Lưu Thiên Trạch không vội, ý vị thâm trường nói: "Không có việc gì, lấy đem đi đi, cô ta cũng chỉ là một con bé con..."

Bí thư thấy vậy cũng cười theo.

Chỉ là, Khương Mật lúc này hiển nhiên là đang ủy khuất ghé gớm. Lưu Thiên Trạch gần đây đối Khương Mật thực thương yêu. Chỉ cần vừa nghĩ tới, Khương Mật đối với mình ôn nhu uyển chuyển, ông ta liền bắt đầu đau lòng. Ông ta nghĩ, lần này, phải hảo hảo giáo huấn Khương Sam một phen, chớ để cho cái tiểu nha đầu kia chọc tức đến Khương Mật. Có chuyện gì, hắn sẽ thay bà xả giận.

Khương Mật đi một chuyến vô công từ trường học về nhà. Vừa về đến nhà, bà ta tức giận liền ném đi một đồng hồ gì đó, ném xong rồi lại che trán ngồi thở gấp. Bà Chu muốn khuyên, nhưng lại không biết nên khuyên như thế nào, gặp phải biến cố lớn như vậy, trong lòng bà ta cũng rất hoảng hốt, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Mẹ, hai người thu thập đồ đạc thế nào rồi."

Khương Mật chỉ tức giận trong chốc lát, bà ta cũng biết, bây giờ sinh khí như vậy cũng vô dụng: "Thu thập tốt, chúng ta lúc này trở về biệt thự đi."

Bà Chu vội vàng gật đầu: "Đã sớm thu thập thật tốt, chỉ còn đợi con thôi a."

Mật Khương Vi xì ra: "Con lúc trước đã nói mọi người không nên chuyển ra ngoài a, ở gần đây, ngay cả cái địa phương để luyện võ đạo cũng không có, con sắp phải đi phỏng vấn, đây không phải là quá lãng phí thời gian sao?"

Nghe thấy con gái nói vậy, Khương Mật liền trung ra khuôn mặt tươi cười: "Tốt tốt tốt, chúng ta lúc này liền trở về, chuyện bên ngoài, trước, con không cần quan tâm, bây giờ cần chính là nên chuyên tâm luyện võ, phỏng vấn là trọng yếu."

Bà Chu bận tâm hỏi: "Vậy, tiền chuẩn bị để đi sang Anh quốc phải làm thế nào?"

Tâm Khương Mật nhanh chóng trầm xuống. Nhưng vì không để cho nữ nhi chịu áp lực lớn, bà ta đành phải dụ dỗ trước: "Chuyện tiền bạc, Chú Lưu bên này sẽ nghĩ biện pháp, đợi khi nào sản nghiệp lấy về tay chúng ta, về sau lại bù thêm cũng giống như nhau."

Lúc này, bà Chu cùng với Khương Vi mới tạm thời yên lòng. Nhưng trong lòng của Khương Mật lại không chắc chắn lắm. Khương Sam thay đổi, đã đem tất cả kế hoạch của bà ta đều làm rối loạn, Anh quốc bên kia, số tiền phải chuẩn bị không phải là một số lượng nhỏ, bà ta thật không ngờ, tất cả di sản đều sẽ đáp đi vào, lúc trước còn chưa dám đối với Lưu Thiên Trạch tương đương quá cái miệng này.

Kết quả, ba người, mỗi người một tâm tư trở về Khương gia, nhưng lại phát hiện, khóa đã bị thay đổi, làm bọn họ một phen khó chịu.

"Sam Sam thật là, thật là tức chết ta a!"

Bà Chu tức giận, cả cơ thể đều run run, âm điệu giương lên như muốn gào. Khương Mật cực kỳ phiền lòng: "Tốt lắm! Trải qua nhiều chuyện như vậy, mẹ, người còn không biết cô ta là cái loại đức hạnh gì a? Con nói rồi, mẹ để biệt thự cho nó, nó tuyệt đối sẽ đem chúng ta đuổi ra ngoài! Nha đầu chết tiệt này!"

Khương Vi quệt miệng, ủy khuất ghê gớm, giọng nói nức nở: "Đổi khóa thì thế nào, chúng ta liền cạy!"

Khương Mật cùng bà Chu cũng có ý tứ này, một bên khiển trách Khương Sam không hiểu chuyện cùng ác độc, một bên buông gánh nặng trong lòng, đi tìm người đem khóa cạy ra, sau đó là thay vào khóa mới.

"Nó nếu không nhận sai, ta sẽ không để cho nó có thể tiến vào cửa cái nhà này."

Bà Chu vừa về với hoàn cảnh quen thuộc, nguyên bản tâm tình bà ta còn thế lương, lại đột nhiên liền dần dần khôi phục lại. Bà vẫn không tin, Khương Sam sẽ làm quyết tuyệt như vậy.

Trên toà án, không phải là bà chỉ cần khóc, là có thể khiến cho Khương Sam mềm lòng sao? Thời điểm này, chính mình thế nhưng lại còn lo lắng với một cái tiêu bối. Đặc biệt, nó lại là đứa cháu gái vẫn bị bà ta nắm ở lòng bàn tay đầu. Từ xưa đến nay, làm gì có cái đạo lý, con trai vừa đi, cháu gái toàn thân liền đại biến như vậy. Nhất định, nhất định là Khương Sam bị ảnh hưởng tâm thần cho nên nó mới như vậy. Đợi khi nó phục hồi lại, phát hiện bên người mình, ngay cả một thân nhân cũng không có, không chừng, nó còn muốn khóc lóc xin chính mình tha thứ cho nó đâu.

Bà Chu vừa dọn dẹp phòng ở, ngoài miệng còn không ngừng lái nhai: "Hừ, nó phản thiên a, lại có thể đem ta đẩy vào trong mương a, lúc này ta nhất định phải trị nó thật ác mới được!"

Khương Mật cũng biết, lời của mình Khương Sam tuyệt đối sẽ không nghe. Bà ta ở một bên không ngừng châm ngòi thổi gió bên tai bà Chu: "Đúng a, hiện tại cũng chỉ có lời của mẹ, cô ta còn có khả năng nghe được hai ba câu, mẹ, người không biết, hôm nay tại trường học, Khương Sam có bao nhiêu càn rỡ a, căn bản nó không xem con là trưởng bối của nó a."

Phía dưới là một đôi mẹ con lòng đầy căm phẫn, thương lượng xem sẽ thu thập Khương Sam như thế nào.

Trên lầu là Khương Vi đã sớm bị Khương Mật đuổi lên để luyện vũ. Khương Vi đem âm nhạc mở tới đa, trong lòng cô ta chịu uất ức, sớm đã nghẹn thành một cục. Mặc kệ Khương Sam cướp đi gì gì đó, người thất bại chính là người thất bại, đời này cô cũng đừng nghĩ có cơ hội đi học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc! Bây giờ, cô ta nhất định phải dốc hết toàn lực, phải có được tư cách nhập trường, sau đó là hung hăng cho Khương Sam một kích!

*****Phân cách tuyến*****

Ngày đầu tiên, buổi tối Bạch Kỳ liền lôi kéo Khương Sam đi huấn luyện hai giờ. Kết quả, giữa trưa ngày hôm sau, Khương Sam ăn cơm xong vẫn trực tiếp đi tìm Trương huấn luyện viên. Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi, đang đứng một bên thao trường. Nhìn chăm chú trên sân thể dục một lúc lâu. Trên sân chính là hai người, là Trương huấn luyện viên đang huấn luyện cho Khương Sam động tác mới.

Trương Phúc Uất khẩn trương luẩn quẩn ở phía sau Bạch Kỳ một lúc. Cô ta nhìn đi động, cẩn thận chỉnh lý dung nhan mặt nửa ngày, xác định dung nhan của mình đã tốt, sau đó mới đỏ mặt đi lên phía trước.

"Bạch, Bạch huấn luyện viên, anh cũng ở trong này a."

Thanh âm Trương Phúc Uất mềm mại, có thể nói như bãi nước xuân thủy. Nhưng, tầm mắt của Bạch Kỳ từ đầu tới cuối, lại chỉ nhìn chăm chú ở trên người của Khương Sam cùng với Trương huấn luyện viên. Nhìn bọn họ ngẫu nhiên nói giỡn một hai câu, ánh mắt của hắn liền lạnh đến dọa người, đối với một người đang đỏ mặt tìm chỗ ở bên cạnh là Trương Phúc Uất, nhìn hắn cũng không có nhìn lấy một cái.

Trương Phúc Uất theo tầm mắt của Bạch Kỳ nhìn về phía giữa sân thể dục. Cô ta cắn cắn môi một cái, nghĩ nghĩ, hẳn là Bạch Kỳ đang nhìn Trương huấn luyện viên đi, phỏng chừng đây là tìm Trương huấn luyện viên có việc đâu, hít một hơi thật sâu, Trương Phúc Uất lại đi phía trước một bước.

"Bạch huấn luyện viên ở đây là đội Trương huấn luyện viên đi? Anh không biết, người mà Trương huấn luyện viên đang huấn luyện, chính là bạn cùng phòng của tôi a. Bọn họ gần đây mỗi ngày đều như vậy, chính là một mình huấn luyện đến buổi chiều, cho đến khi gác huấn luyện bắt đầu đâu, mỗi ngày đều ở chỗ này phơi a." Thanh âm Trương Phúc Uất nhu hòa hơn: "Không bằng tôi mời Bạch huấn luyện viên đi uống một chút gì đi đi."

Chương 43

Tầm mắt của Bạch Kỳ từng chút một thu hồi lại, thần sắc khó phân biệt, hai con ngươi dừng lại ở trên mặt của Trương Phúc Uất: "Cô nói là bọn họ như vậy đã rất lâu rồi?"

Đây là lần đầu tiên Bạch Kỳ nói chuyện với cô ta, tâm tình Trương Phúc Uất cực kỳ kích động, tim cô ta đập loạn bùm bùm, vội vàng gật đầu nói: "Àn! Đã có một đoạn thời gian, Trương huấn luyện viên phụ trách, buổi tối hai người sẽ huấn luyện chung đến rất muộn, kỳ thật tôi đối với huấn luyện gì đó có chút không hiểu, chỉ là Trương huấn luyện viên luôn vội, cho nên vẫn không có thời gian thỉnh giáo, không biết Bạch huấn luyện viên, anh có thể hay không..."

"Buổi tối thường xuyên sẽ cùng ở một chỗ đến rất muộn?" Bạch Kỳ trầm giọng hỏi.

Trương Phúc Uất lại gật gật đầu, dịu dàng nói: "Đúng a, động tác của Khương Sam bởi vì trong lúc huấn luyện cô ấy có quy phạm* rất nhiều, tôi cũng thực hâm mộ. Trương huấn luyện viên đối với cô ấy thật tốt, nếu có người cũng có thể cho tôi thêm một chút ưu đãi như vậy thì tốt rồi."

(quy phạm*:Thước và khuôn, chỉ phép tắc khuôn mẫu)

Vừa nói, cô ta vừa mong đợi nhìn nhìn Bạch Kỳ. Bạch Kỳ xoa xoa mi tâm: "Tôi biết, cảm ơn cô." Nói xong, hẩn lại nhìn thoáng qua trên sân thể dục, cũng không để ý Trương Phúc Uất giữ lại, sắc mặt khó coi liền đi mất.

Thời điểm Khương Sam ở trường học, cô sẽ không mang điện thoại di động theo bên người, Bạch Kỳ không có biện pháp thông báo cho cô, chỉ có thể vào lúc chạng vạng, sau khi huấn luyện xong, lợi dụng khe hở lúc ăn cơm để đi tìm cô. Kết quả, hết ngược lại xuôi, chính là hẩn vẫn không nhìn thấy Khương Sam đi về ký túc xá. Bạch Kỳ cực kỳ chán ghét cái loại cảm giác này, chính là cái cảm giác mọi tất cả chuyện, hẩn đều không thể nắm giữ ở trong lòng tay của mình. Nhất là đối với Khương Sam. Khương Sam trước giờ đều ngoan ngoãn cùng phục tùng đối với hẩn, ngẫu nhiên tính tình cô cũng sẽ nháo một chút, nhưng đó chỉ là gia tăng thêm một chút tình thú, không lâu chính cô có thể điều chỉnh lại giống như trước.

Nhưng gần đây, cô ở khắp nơi đều lộ ra từng điểm không thích hợp. Rõ ràng, Khương Sam ở trước mặt hẩn biểu hiện hết thấy đều như trước. Nhưng Bạch Kỳ lại cảm nhận được, chính là một loại khoảng cách không nói ra được. Khương Sam giống như là đã thay đổi thành một con người khác, cô trở nên thâm trầm hơn, tâm tư của cô càng ngày càng khó đoán hơn.

Chỉ là vô ý thức đi qua sân thể dục, Bạch Kỳ lại liếc mắt liền nhìn thấy được, chỗ ngồi ở cầu thang, lại có ba người đang vừa nói vừa cười vừa ăn cơm. Trương huấn luyện viên ngồi ở giữa, Khương Sam cùng một nữ sinh mặt tròn, mỗi người một trái một phải kề bên Trương huấn luyện viên. Đúng thời điểm Bạch Kỳ nhìn thấy, Khương Sam đang thấp giọng nói gì đó, Trương huấn luyện viên chuyên chú nhìn cô, nghiêng tai lắng nghe, sau đó Khương Sam bốn cợt cười cười, Trương huấn luyện viên cười cười, gồ nhẹ một cái ở trên đầu của cô. Nhất thời, Khương Sam làm ra vẻ tức giận bĩu môi, còn một nữ sinh khác thì ở một bên lớn tiếng cười.

Động tác thân mật như vậy, Bạch Kỳ vừa nhìn thấy, sắc mặt của hẩn ngay lập tức liền trở nên đen sì!

Buổi tối, trước lúc buổi huấn luyện kết thúc, Khương Sam liền nhớ tới, hai ngày nay Khâu Bảo càng không ngừng dận dò cô. Chỉ là, gần đây lúc huấn luyện, quan hệ của cô cùng với Trương huấn luyện viên cũng không xé xích gì nhiều, luẩn quẩn một lát, cô có chút do dự nhìn Trương huấn luyện viên.

Trương huấn luyện viên đang muốn đi, nhìn thấy Khương Sam đang đứng tại chỗ, có bộ dáng muốn nói lại thôi, hẩn liền dừng bước hỏi: "Làm sao vậy, còn có việc?"

Khương Sam kiên trì, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Huấn luyện viên, điện thoại di động của anh là bao nhiêu, có tiện nói một tôi chút không?"

Trương huấn luyện viên sững sốt, hẩn cũng là dạy qua mấy khóa học sinh mới, mỗi một khóa đều không thiếu học sinh thích hỏi thăm huấn luyện viên về phương thức liên lạc. Chỉ là, trong bộ đội có văn bản quy định rõ ràng, không thể tùy ý lộ ra tin tức tư nhân của chính mình, Trương huấn luyện viên có tính cách nghiêm khắc nghiêm túc, cho nên hẩn cũng chưa từng có cho qua.

Hẩn kỳ quái hỏi: "Muốn số di động của tôi làm cái gì?"

Khương Sam liền có chút cạn lời. Tâm tư của Khâu Bảo, người mù đều có thể nhìn ra a, nhưng nếu cô nói như vậy, Trương huấn luyện viên tuyệt đối sẽ không cho. Khương Sam không khỏi có chút đau đầu.

Trương huấn luyện viên thấy cô không lên tiếng, quan sát cô một phen, hẩn đối với Khương Sam vẫn là tương đối thương thức, cũng biết cô sẽ không có cái tâm tư gì quá đáng, nghiêm túc nói: "Trong bộ đội có quy định, không thể cho."

"Nga."

Cô biết ngay sẽ là như vậy mà. Chỉ là, vừa nghĩ tới ánh mắt của Khâu Bảo tội nghiệp chờ mong, Khương Sam liền có chút đau khổ. Một đôi con người đen láy, không tự chủ được liền hiện ra chút tiếc nuối cùng thất vọng.

Nhìn Khương Sam có vẻ mặt như thế, Trương huấn luyện viên liền vui vẻ: "Hơn nữa, nếu thật sự tôi nói cho cô, cô nhớ rõ sao?"

Khương Sam nháy mắt ý thức được Trương huấn luyện viên đây là thả ra ý tứ, sừng sốt một chút, sau đó là ngay lập tức lục lọi ở trên quần áo. Cô là đang tìm cây bút cùng tờ giấy mà Khâu Bảo đã đưa cho mình. Cô ở một bên vừa tìm, vừa nói: "Vây, chỉ cần anh viết xong là được."

Kết quả, tính tình Khâu Bảo qua loa, cô tìm mất nửa ngày, thế nhưng lại chỉ thấy trong túi của cô có một cây bút. Khương Sam cầm cây bút lông màu đen mà cô không còn lời gì để nói. Trương huấn luyện viên nhìn cô một cái, rồi nói: "Thôi, không còn sớm cô mau trở về đi thôi."

Khó được hôm nay tâm tình huấn luyện viên tốt, thế nhưng lại buông miệng. Khương Sam cũng không chịu buông tha cơ hội tốt như vậy, trực tiếp đem bàn tay đi qua: "Không bằng huấn luyện viết trên tay của tôi đi."

Trương huấn luyện viên đối với bàn tay trắng nõn của Khương Sam thò ra trước mắt, liền nhìn đến ngẩn ngơ. Hắn muốn cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt trong suốt sáng ngời của Khương Sam, không biết sao, thế nhưng lại như là bị quỷ thần xui khiến, liền nhận lấy bút.

Nhanh chóng ở mu bàn tay của cô viết xong một dãy số di động, Trương huấn luyện viên nhanh chóng đem bút đưa trở về, thô thanh thô khí* nói: "Tốt lắm tốt lắm, đi nhanh đi."

(Thô thanh thô khí*: (Tiếng nói) thô, lớn, to: 嗓音很粗 Tiếng nói thô quá; 粗聲大氣 Lớn tiếng, to tiếng)

Khương Sam lúc này mới thở ra một hơi. Trên mặt mang theo vài phần tươi cười, gật gật đầu. Da mặt màu đen của Trương huấn luyện viên, chính là không dễ dàng nhận ra là đang mang theo vài phần xấu hổ. Nếu bây giờ không phải là sắc trời đã tối, sợ là còn có thể nhìn ra, ở trên mặt của hắn thế nhưng lại đỏ lên vài phần.

Trương huấn luyện viên đi rất nhanh, hắn đi vội vội vàng vàng, như là ở phía sau của hắn đang có ác lang đuổi theo hắn vậy.

Khương Sam thối thối mu bàn tay, chờ chữ ở trên tay mình khô hoàn toàn, sau đó mới đi về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Kết quả vừa Khương Sam vừa mới ra khỏi sân thể dục, cô liền bị một bóng dáng cao to ngăn cản.

Bạch Kỳ đè nén tâm mắt không từ trên mặt của cô di chuyển nhìn xuống trên mu bàn tay, thanh âm hơi khàn: "Vì cái gì không chịu nghe lời."

Khương Sam lui về sau một bước, kinh ngạc hỏi lại: "Cái gì?"

Bạch Kỳ nói: "Lúc trước không phải tôi đã nói, về sau lúc em huấn luyện, trực tiếp tìm tôi là được, vì cái gì em không có đi."

Khương Sam đè nén lại tia không kiên nhẫn ở trong lòng, khổ não cười cười: "A, là như vậy, mỗi lần em đi huấn luyện, có một người bạn ở cùng ký túc xá thích đi theo, cô ấy thấy được sẽ hiểu lầm. Hơn nữa, ngày hôm qua ở trên đường chúng ta cùng đi với nhau, ở chỗ của anh đã bị những người khác thấy được, nếu em lại đi...Sợ là ảnh hưởng không tốt."

Sợ người khác hiểu lầm? Đây quả thực là không giống như lời được nói ra từ trong miệng của Khương Sam. Cô sợ người khác hiểu lầm cái gì? Bạch Kỳ gần như muốn thốt ra hỏi cô, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được: "Em không cần cố kỵ nhiều như vậy..."

"Huấn luyện tại sân thể dục cách phòng ngủ gần hơn một chút." Khương Sam cười híp mắt nói: "Em biết anh không muốn để cho người ngoài suy đoán lung tung về mối quan hệ của chúng ta, bằng không em cũng sẽ không kiên nhẫn từ khai giảng đến bây giờ như vậy. Được rồi, chính là không muốn làm phiền anh."

Mi tâm Bạch Kỳ nhú chặt: "Gần đây em đến cùng là làm sao vậy, tôi như thế nào lại có cảm giác em hiện tại đang cố ý tránh né tôi, là tôi ở nơi nào làm đã chọc cho em mất hứng?"

"Sao lại như vậy." Khương Sam trêu chọc nói: "Chỉ là em cũng đã nghĩ thông suốt, không nên không hiểu chuyện như vậy, anh lại không nguyện ý làm bạn trai của em, hai chúng ta mặc dù cùng nhau lớn lên, nhưng chung quy, anh cũng có cảm giác của mình, em không nên luôn luôn bá chiếm anh như thế."

Tầm mắt Bạch Kỳ rơi ở trên mu bàn tay của cô. Một loạt mã số di động rõ ràng, cứ như vậy nhảy vào trong tầm mắt của hắn. Bạch Kỳ xúc động liền

thốt lên: "Sam Sam, theo lời nói của em, nếu là bởi vì nguyên nhân này..."

"Đôi." Như dự cảm đến cái gì, Khương Sam nhanh chóng cắt đứt lời nói của Bạch Kỳ, cô tội nghiệp nhìn hần: "Trưa mai em muốn về nhà một chuyến, nhưng thời gian nghỉ ngơi lại quá ngắn, anh lái xe mang em trở về có được không?"

Bạch Kỳ bị Khương Sam ngắt lời, lời của hần đã lên đến bên khóe miệng liền nuốt trở về, hần chỉ thở dài, sau đó là gật gật đầu nói một chữ: "Tốt."

Khương Sam lập tức cười vui vẻ, lắc lắc mu bàn tay của mình: "Anh nhìn, bằng hữu của em muốn em giúp cô ấy xin số điện thoại của Trương huấn luyện viên, em đã xin đến tay rồi đây! Lúc này em còn phải mau đi về, sau đó là đem dây số này cho cô ấy, miễn cho cô ấy sốt ruột chờ a."

Bạch Kỳ ngẩn ra, nhìn tươi cười trên mặt của Khương Sam rất tự nhiên, nguyên bản tâm của hần rất không thoải mái nhất thời được thả lỏng: "Tôi đưa em trở về."

Đưa cô? Thật khó tin được, đây tuyệt đối là không hề kiêu dè a? Cô còn tưởng rằng, hần ở trước mặt người ngoài luôn luôn cùng cô luôn giữ một khoảng cách đâu.

Đã không còn sớm, trong vườn trường trồng trái rất nhiều, nhưng vẫn là có tốp năm tốp ba học sinh mặc quân phục ở bên ngoài du dã, không thiếu người thấy được, hai người một trước một sau đang đứng cùng một chỗ, Nơi này chung quy không phải đại bản trường đại T, nhìn những học sinh kia phần lớn là tân sinh, ánh mắt kinh ngạc của bọn họ không ngừng đánh giá đến chỗ hai người đang đứng.

Khương Sam biết, không quá một đêm, ngày mai tin tức Bạch Kỳ đưa cô về phòng ngủ chắc chắn sẽ lan truyền bay đầy trời. Cô cũng không quan tâm, bởi vì cô biết, Bạch Kỳ nhất định sẽ làm ra một tư thái quan tâm cô như quan tâm một người em gái. Với công phu của cô, sợ là muốn làm sáng tỏ mối quan hệ giữa hai người cũng không được đi.

Trở về ký túc xá, trong ký túc xá, ba người khác đều đã nằm tại trên giường. Trên mặt của Trương Phúc Uất còn đang dán mặt nạ. Gương mặt của cô ta tràn đầy ngọt ngào, miệng không ngừng lẩm nhẩm kể hôm nay cô ta cùng Bạch Kỳ tiếp xúc gần gũi như thế nào.

Khương Sam đem dây số đưa cho Khâu Bảo, nhất thời, chọc Khâu Bảo một trận hưng phấn hoan hô. Trương Phúc Uất bị cắt đứt đầu đề khoe khoang, cô ta mất hứng, liền đối với Khương Sam châm chọc cùng khiêu khích một trận. Khương Sam chỉ coi như chó sủa, phản ứng cô cũng không buồn phản ứng, tự nhiên lại chọc cho Trương Phúc Uất một trận bực mình.

Sáng ngày thứ hai, trong lúc huấn luyện cùng đội, quả nhiên không thiếu người bắt đầu như có như không đánh giá Khương Sam. Bất quá người tin tưởng vẫn là số ít, chung quy, Bạch Kỳ ở trong ấn tượng của mọi người, luôn luôn không dễ dàng tiếp cận, làm sao có thể đột nhiên với Khương Sam không tiếp xúc qua, lại tỏ ra thân thiết đâu, còn đưa cô về ký túc xá. Nhất định đó đều là tung tin vịt.

Nhất là Trương Phúc Uất. Cô ta cho dù nghe người bên cạnh miêu tả sinh động như thế nào, trong đáy lòng cô ta một chút cũng không tin. Sau khi huấn luyện, nhân khe hở lúc nghỉ ngơi, cô ta còn không quên chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, nói móc một phen: "Có vài người a, chính là không biết tự lượng sức mình, nói cái gì đều dám ra bên ngoài nói, mọi người nói bây giờ có một số người đều làm sao vậy, thật là không chút nào tự mình hiểu lấy? Có rãnh rồi liền lấy cái gương nhìn lại mình xem, đừng không biết mình là ai, thiết, nhìn bộ dáng kia, cũng xứng?"

Khương Sam đứng ở dưới bóng cây uống nước, cô vẫn làm như không nghe thấy lời của Trương Phúc Uất.

Trương Phúc Uất thấy Khương Sam không phản ứng lại mình, công kích của cô ta lại như là đang nắm tay đánh ở trên vải bông vậy. Cô ta nhất thời sinh khí thờ phỉ phò, âm thanh trào phúng nhin không được lại tăng lớn hơn.

Lô Trần đi tới, đứng ở bên người của Khương Sam: "Khương Sam cô đừng nóng giận a, tính tình Phúc Uất chính là thế này, cô cũng biết, cô ấy thích Bạch huấn luyện viên đâu, nói nhưng lời này cũng đều là nói dối. Tôi là biết những đồn đãi kia khẳng định đều là giả, cô như làm sao có thể cùng Bạch huấn luyện viên nhận thức đâu, nhất định là ai đã ở phía sau, lung tung giờ trò quỷ, cô nói có đúng không?"

(ta ghét a này...chuyện nịnh hót, lúc nào cũng giả bộ thuần khiết...

Khương Sam cười cười không lên tiếng, bất động thanh sắc liếc nhìn tầm mắt đánh giá của Bạch Kỳ hướng tới bên này. Sau đó cô lại nhìn nhìn gương mặt của những người chung quanh đang nóng lòng muốn thử cùng hưng phấn. Trong lòng Khương Sam bỗng dừng lại có một dự cảm bất tường, tâm tư vừa động, nhân lúc mọi người không chú ý, cô bắt đầu lui lại dần về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 45

Khương Sam đối với Khâu Bảo nhỏ giọng nói: "Tớ còn có việc phải đi trước, hôm nay không thể bồi cậu ăn cơm."

Tầm mắt của Bạch Kỳ ở trong đám người tìm tìm, rất nhanh liền nhìn thấy Khương Sam đang chuẩn bị rời đi, nhịp bước của hắn không tự giác nhanh hơn một chút, Khâu Bảo ngốc nghếch vẫn giữ chặt Khương Sam, cười hì hì: "Dì? Chuyện gì a, hôm nay cậu không huấn luyện sao?"

Khương Sam bị Khâu Bảo kéo lấy, vừa vặn Bạch Kỳ cũng đã đi đến, Trương Phúc Uất vội cười duyên, e lệ bước ra nghênh đón: "Bạch huấn luyện viên anh đến rồi, Trương huấn luyện viên còn chưa có đi a, tôi mang anh..."

Bạch Kỳ không để ý tới cô ta, chỉ gật gật đầu. Hắn cũng không thèm nghe cô ta còn đang nói cái gì, trực tiếp hô lên với Khương Sam còn đang chuẩn bị quay người: "Khương Sam, em chờ tôi một chút."

Sau khi nghe thấy, tất cả mọi người ở trong đội ngũ nhất thời liền an tĩnh. Sắc mặt của Trương Phúc Uất càng thêm phấn khích. Tươi cười của cô ta còn treo ở trên mặt, Bạch Kỳ nhìn cũng không liếc nhìn cô ta một cái, hắn trực tiếp lướt qua đi về phía trước. Trương Phúc Uất phản ứng không kịp, cứ như vậy đứng sững ngay tại chỗ.

Khương Sam chỉ biết thở dài, cô vốn định chuẩn bị giả ngu, lúc này chỉ có thể dừng bước, trước thần sắc khác nhau của mọi người, cô giả bộ như mình cũng vừa nhìn thấy Bạch Kỳ, phản ứng cực kỳ nhanh chóng cười híp mắt nói: "Bạch Kỳ ca, anh gọi em?"

Bạch Kỳ không biết làm sao, sau khi nghe được rõ rệt xưng hô của Khương Sam, lại cứng chúi búng một cái ở trước trán của cô: "Thời điểm nào em lại bắt đầu gọi tôi là ca a?"

Lần này không chỉ Trương Phúc Uất, mà ngay cả Khương Sam cũng sững sốt. Hắn hôm nay bị làm sao vậy? Đây là uống lộn thuốc sao?

Hai mắt của Khâu Bảo trừng thật lớn như hai viên bảo thạch, hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia, trên mặt cô tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Trương huấn luyện viên vốn đã muốn đi, nhưng hắn lại nhìn thấy học sinh của mình vẫn còn đang tụ tập không có giải tán, hơn nữa, mắt hắn lại thấy học sinh có khuynh hướng càng ngày tụ lại càng nhiều, hắn kinh ngạc quay trở về hỏi: "Như thế nào còn không giải tán, vây quanh ở nơi này làm cái gì đâu?"

Nghe được thanh âm của Trương huấn luyện viên, Bạch Kỳ thuận thế liền kéo Khương Sam đi qua. Khương Sam thấy hành động mặc danh kỳ diệu* của Bạch Kỳ, sắc mặt cô liền có chút khó coi. Cô rõ ràng có chút kháng cự cùng né tránh, nhưng trên mu bàn tay của Bạch Kỳ như là có mắt vậy, hắn chuẩn xác bắt lại được tay cô, sau đó là kéo qua.

(mặc danh kỳ diệu*: không hiểu ra sao cả)

Bạch Kỳ xa cách nói: "Trương huấn luyện viên." Thấy Trương huấn luyện viên còn đang kinh ngạc, hắn vuốt vuốt cằm nói: "Gần đây phiền toái anh đã chiếu cố Sam Sam, tôi đều nghe cô ấy nói lại a, anh là người phụ trách huấn luyện của cô ấy, tôi lại bận huấn luyện ở bên kia, cũng không tiện hỏi nhiều, hôm nào rảnh tôi có thể mời anh ăn một bữa cơm."

Trương huấn luyện viên liếc nhìn tay hai người đang nắm cùng một chỗ, ánh mắt ngưng trệ một lát. Nhưng dù sao bây giờ đang có nhiều người nhìn như vậy, hắn trước không nên thăm dò quan hệ giữa hai người. Hắn là huấn luyện viên, đối với loại chuyện này, hắn hỏi đúng là không tốt, cho nên chỉ gật gật đầu nói: "Rồi nói sau."

Nếu như tầm mắt có thể thay cho lời nói, Khương Sam tin tưởng, cô lúc này có thể sẽ bị nướng chết bởi tầm mắt nóng rực của một đám nữ sinh vây quanh. Nhất là Trương Phúc Uất. Ánh mắt kia như là hận không thể đem cô tại chỗ lăng trì xử tử vậy.

Thẳng đến khi đã ngồi lên trên xe, Khương Sam vẫn trầm mặt không lên tiếng, Bạch Kỳ cũng không nói lời nào, Trong xe thập phần im lặng.

Khương Sam biết, lúc này chính mình nên làm, chính là duy trì thật tốt trong quan hệ với Bạch Kỳ. Chung quy, nếu như cô muốn hoàn thành chuyện kế tiếp, không có Bạch Kỳ trợ lực, chỉ dựa vào cô cũng không thể làm được. Khương Sam không có biện pháp có thể một lần nhàn nhã giải quyết hết ba người kia. Huống chi, hiện tại Khương Mật còn có Lưu Thiên Trạch giúp đỡ.

Kiếp trước, tuy rằng đủ loại cảm xúc đan xen, nhưng cô luôn cực lực áp chế ở dưới đáy lòng rất tốt. Kể cả loại thù hận khắc cốt minh tâm* kia, cô chỉ cần áp là có thể đè nó xuống? Thế nhưng, vào giờ khắc này, đột nhiên cô lại có chút nhịn không được.

(khắc cốt minh tâm*: (Nghĩa đen) Chạm vào xương, ghi vào lòng)

(Nghĩa bóng) Ghi nhớ không bao giờ quên.)

Biểu hiện của Bạch Kỳ luôn luôn lúc gần lúc xa, làm cho người ta đoán không ra, nắm không chặt. Đối với một Bạch Kỳ như vậy, kiếp trước chính cô lúc nào cũng chỉ lo được lo mất. Nhưng chung quy, cô đã không còn là một cô bé đơn thuần vô tri như lúc trước. Ký ức trống rỗng 10 năm, tâm của Khương Sam đã lạnh, hiện tại, thái độ của Bạch Kỳ đối với cô ở hiện thực cùng hậu kỳ là cỡ nào tương tự!

Hắn trước giờ là một nam nhân có dục vọng chiếm hữu cực mạnh, kiếp trước, sở dĩ một mối hòa liên dẫn đến hai người tách ra, cũng bởi vì Khương Vi thiết kế ra cái gọi là "Bất gian tại giường". Bạch Kỳ đối với cô mặc dù không nhiệt tình, nhưng ở phương diện nam nữ, hắn lại quan thúc cô cực kỳ nghiêm khắc. Cô không ngốc, tự nhiên cô có thể nhìn ra được, vừa rồi sở dĩ Bạch Kỳ không hề kiêng dè biểu hiện thân mật với cô ở trước mặt nhiều người như vậy, là bởi vì gần đây cô cùng với Trương huấn luyện viên tương đối thân thiết.

Khương Sam vạn phần muốn cho Bạch Kỳ nếm thử qua đủ loại tư vị tình cảm giống của cô ở kiếp trước, nhưng gần đây, phản ứng của Bạch Kỳ đối với cô đúng là rất kỳ quái. Nhất là cách đây không lâu, rõ ràng đã có rất nhiều lần Bạch Kỳ muốn cùng với cô thân mật. Bao gồm cả một lần kia, Bạch Kỳ

gần như khó có thể kìm lòng nổi, muốn hôn cô.....Khương Sam biết, chuyện này cùng với tình cảm là không có quan hệ. Bạch Kỳ đối với cô, tuyệt đối không được gọi là thích, hẳn đến cùng muốn làm cái gì a?

Khương Sam trước nay không phủ nhận, cô kiên kị đối với Bạch Kỳ. Như vậy, cô có phải hay không nên điều chỉnh một chút sách lược. Sống lại một thế, cô sẽ không vì trả thù mà thật sự phải lấy ra tình cảm của mình để đánh đổi đâu?

Môi Khương Sam mấp máy, thần sắc trong mắt biến hóa không chừng. Nhưng đúng lúc này, Bạch Kỳ lại đột nhiên liền mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Em đang mắt húng sao? Không thích tôi ở trước mặt nhiều người biểu hiện thân mật cùng em như vậy?"

Khương Sam còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhất thời cũng không nói chuyện. Bạch Kỳ dừng một chút, đột nhiên dừng xe ở ven đường, sau đó, bản thân Khương Sam còn chưa kịp biểu hiện ra kinh ngạc, một cô đại lực ở cánh tay của cô liền kéo tới!

Trời đất quay cuồng, Khương Sam gần như là bị Bạch Kỳ nửa ôm hướng về phía ghế điều khiển. Sắc mặt của Bạch Kỳ hiện ra tia nguy hiểm, chính là một loại mưa gió trước cơn bão, rất trầm trọng. Một đôi đôi mắt Minh Thanh minh nguyệt* chăm chú nhìn chăm chăm vào cô: "Tôi hỏi em một lần nữa, em gần đây đến cùng làm sao vậy? Đừng nói cho tôi, em thật sự coi trọng Trương huấn luyện viên kia, Sam Sam, em nên nói thật."

(Minh Thanh minh nguyệt*: ta chịu, ai biết thì chỉ ta với a)

Thời điểm Bạch Kỳ hỏi, thanh âm của hắn mang theo vài phần ừ đột cùng treu chọc thăm dò. Khương Sam bị động tác của hắn làm cho kinh ngạc một chút, chưa kịp thu liễm biểu tình. Cô không vui hơi nhũn nhũn mảy, mắt nhìn chăm chăm hắn. trong mắt Khương sam, một tia không kiên nhẫn chợt lóe: "Anh nói những gì đấy, anh đây là đang làm gì đó, mau thả em ra."

Cho dù đó chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng tia không kiên nhẫn ở trong mắt của Khương Sam vẫn không thể nào tránh thoát được tầm mắt của Bạch Kỳ. Trong lòng của hắn nhất thời trầm xuống, thanh âm hơi khàn khàn: "Không phải là tốt nhất."

Nhưng hắn lại không làm theo lời Khương Sam nói là buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Ngón tay thon dài của Bạch Kỳ nắm lấy cằm của Khương Sam, toàn bộ thân mình nhỏ gầy của cô, bị hắn ôm trọn vào trong ngực. Trước đây, cô và hắn chưa bao giờ có tư thế thân mật như vậy.

Trước đây, nếu Bạch Kỳ có hành động thân mật như vậy đối với Khương Sam, cô đã sớm mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng rồi. Nhưng giờ phút này, đừng nói gì là cô thẹn thùng cùng đồ mật, bây giờ, cô chỉ đang cố gắng dùng tất cả tự chủ của mình, để có thể đè nén được sự chán ghét ở sâu dưới đáy lòng đang xông lên. Vì thế, khó tránh khỏi việc sắc mặt của cô lộ ra vài phần cứng ngắc cùng mắt tự nhiên.

"Như thế nào, sao em không dám nhìn tôi? Đang thẹn thùng?"

Thanh âm Bạch Kỳ trầm thấp. Trên mặt của hắn không có lấy một chút biểu tình khi thực hiện động tác thân mật cùng lời nói mập mờ này. Hắn vẫn không nhúc nhích, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào thần sắc biến hóa của Khương Sam. Ngón tay hắn chậm rãi xoa nhẹ ở khóe môi của cô. Môi của Khương Sam bị hắn xoa như vậy, cô chỉ có một cảm giác, chính là hiện tại cô đang bị ngàn vạn con kiến đang ở khắp trên người mình bò bò. Trong nháy mắt, cô liền nổi lên một tầng da gà. Cô nhìn không được sự khó chịu này, dùng một chút sức lực quay đầu muốn tránh ra. Trên mặt của Bạch Kỳ bắt đầu xuất hiện tia không vui.

Nhưng dường như đã dự liệu trước được động tác của Khương Sam, Bạch Kỳ nhanh chóng nắm chặt chiếc cằm nhỏ nhắn của cô xoay lại.

"Khương Sam, đừng làm ra chuyện khiến tôi không vui."

Bạch Kỳ ghé sát vào bên tai của Khương Sam, thanh âm của hắn ôn nhu gần như là nỉ non, khí tức ấm áp phun ở trên vành tai của Khương Sam, lại kích thích cô nổi lên một tầng da gà nữa.

"Em muốn cái gì thì nói với tôi, không cần làm những việc khiến tôi sinh khí. Cả tôi và em đều biết, em sẽ không thể nào có thể thích được người như Trương huấn luyện viên."

Cùng với lời nói của Bạch Kỳ, khí tức của Khương Sam dần dần tăng thêm, bộ ngực của cô phập phồng kịch liệt lên xuống.

Vào những mùa như thế này, bình thường bộ quần phục rằn ri sẽ không thể xuyên thấu nhìn thấy được cơ thể ở bên trong. Nhưng lấy tư thế của Bạch

Kỳ và Khương Sam lúc này, khi hai người cách nhau gần như vậy, Bạch Kỳ có thể nhìn xuyên thấu qua những chiếc khuy áo lẻ tẻ của cô, chính là hấn có thể nhìn thấy được màu sắc của chiếc áo lót bên trong.

Vì thế, ánh mắt của Bạch Kỳ không tự chủ liền sâu hơn một chút.

Bạch Kỳ trầm mặt tưởng tượng, chính mình có phải hay không đợi lâu lắm, cũng quá dung túng cô đâu. Trước giờ cô cũng có lúc muốn phản loạn một hai ngày, nhưng hấn đều có thể nắm cô ở trong lòng bàn tay. Bởi vì hiện tại, người cô có thể dựa vào cũng chỉ có mình hấn. Hấn biết, cô thỉnh thoảng cũng sẽ giờ chiều trò gì đó, nhưng trừ bỏ có thể chọc cho hấn không vui, còn lại đều không có tác dụng nào khác.

Khương Sam trốn tránh. Bạch Kỳ chỉ có một người đơn bạc, nhưng khí lực lại rất lớn, hấn gần như không tốn một sức nào, có thể dễ dàng cảm được tất cả động tác của cô, nhẹ nhàng ở bên khéo môi của hấn một chút. Hấn làm như mình không cảm giác được trong nháy mắt Khương Sam liền cứng ngắt, vẫn dùng thanh âm ôn nhu đến cực điểm.

"Ngoan, không cần lại hồ nháo, nghe lời một chút."

"Anh trước buông em ra."

Lúc này Khương Sam rút cuộc mới buông tha tất cả giấy dựa, chỉ thờ phỉ phò.

Cô cố nén lửa giận xuống, làm bộ như thật bất đắc dĩ, sau đó là nhu nhu thuận thuận chủ động cọ cọ ở trong ngực của Bạch Kỳ. Thế này, Bạch Kỳ mới cảm thấy hài lòng, một lần nữa lộ ra tươi cười. Hấn sờ sờ mái tóc của cô nói: "Thế này mới tốt, đừng để cho tôi phải bức bối. Em đừng quên, tôi là người nhìn em lớn lên."

Ngoài mặt Bạch Kỳ tuy là đang cười, nhưng trong ánh mắt của hấn lại là một mảnh lạnh lùng. Hành động của Khương Sam, hấn không cho là đúng. Hấn là người nhìn cô lớn lên, hai người nhận biết thời gian lâu như vậy, hết thấy mấy cái tiểu mưu kế của cô làm sao có thể trốn qua được ánh mắt của hấn. Hấn đây là đang cảnh cáo Khương Sam, chính là cô không cần lại chơi cái trò chơi lạt mềm buộc lạt chặt kia.

Bởi vì, kiên nhẫn hấn có hạn.

(TMD...thằng tra nam này tự cho mình là đúng...đọc mà tức, mắt muốn nổ đom đóm luôn a...*gào rú*

Khương Sam nhanh chóng ngồi về ghế lái phụ, bởi vì gương ngông mà gương mặt cô đỏ bừng. Cô bối rối còn thiếu chút nữa thì bị vướng chân vào tay cầm, dẫn tới một trận cười khê của Bạch Kỳ.

Một lần nữa xe được nổ máy. Khương Sam như là xấu hổ, cô quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong mắt đôi mắt đen láy của cô càng ngày càng thâm trầm lạnh lẽo. Lệ khí ở trong hai tròng mắt chậm rãi hội tụ. Hiện tại, cơn tức của Khương Sam đã đến cực hạn. Hai tay để ở bên người của cô không tự giác khẽ run run. Nhưng hiển nhiên, Bạch Kỳ không nhìn thấy.

Khương Sam phát hiện, cô hình như đã đánh giá quá cao sự nhẫn nại của chính mình. Nếu như cô không phải cố kỵ trong chốc lát cô còn cần dùng đến Bạch Kỳ, vừa rồi, cô gần như không khống chế được hành vi của mình, trực tiếp vùng vẫy lên mà đánh hấn.

Thật sự, thật sự cô thấy rất ghê tởm...

Từng màn khuất nhục ở kiếp trước xông lên đầu, đôi mắt Khương Sam như nhiễm lên một tầng huyết sắc, hận ý lan tràn.

Muốn tiến triển nhanh hơn, cô chịu không nổi, chính mình sẽ lấy phương thức lá mặt lá trái* đi xuống cùng với Bạch Kỳ như thế. Người nam nhân này, rất nguy hiểm. Nếu cô nghĩ muốn dùng cảm tình để tiến công phản kích lại hấn, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn. Hơn nữa, hành vi của hấn mỗi một lúc lại càng thêm khác người, cùng với kiếp trước quả thực là giống như hai người khác.

(lá mặt lá trái*: trở mặt)

Khương Sam tạm thời không muốn làm rõ, thái độ Bạch Kỳ vì cái gì ở kiếp trước so với kiếp này lại có thể có sự chênh lệch lớn đến như vậy. Nhưng hiện tại, mặc kệ như thế nào, cô chỉ biết một điều: Đó là lúc này, tất yếu cô phải điều chỉnh lại sách lược.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thời điểm Khương Sam không có ở đây, Khương Mật cùng bà Chu chuyển về biệt thự sống, đã nằm trong dự liệu của cô. Bởi vậy, khi Khương Sam mở cửa, cô phát hiện khóa cửa đã bị thay đổi, cô một chút cũng không ngoài ý muốn.

Bạch Kỳ vốn định ở trên xe chờ, nhưng hần lại nhìn thấy Khương Sam vẫn còn đang đứng ở cửa, tay chân luống cuống, hần liền cảm thấy kỳ quái, sau đó là đi lên xem.

"Làm sao vậy?"

Khương Sam cắn cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: "Khóa bị thay đổi."

Bạch Kỳ đã nghe nói đến chuyện phát sinh gần đây ở Khương gia. Thậm chí, người một nhà còn nháo cả lên toà án, hần cũng biết. Hành động của Khương Sam cũng chỉ là để bảo vệ biệt thự của nhà mình, nhưng, cái gì gọi là khóa bị thay đổi a?

Khương Sam thờ dài, có chút ần nhĩn nói: "Hần là...Bọn họ đã trở lại."

Không ngoài dự liệu của Khương Sam, Bạch Kỳ quả nhiên không hỏi thêm nữa. Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Khương gia, hần nhúng tay vào, không tiện.

Sau đó, hần chỉ nói với cô: "Gõ cửa, nhìn xem trong phòng có người không."

Ba người Khương Mật, Khương Vi cùng bà Chu đang dùng cơm. Khương Sam vừa gõ cửa, bọn họ đều nghe được. Người giúp việc chuẩn bị tiến lên mở cửa, Khương Mật liền để chiếc đĩa xuống: "Từ từ, xem trước một chút là ai."

Người giúp việc cẩn thận nhìn nhìn. Vì Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh Khương sam, nên bà không nhìn thấy. Bà chỉ nhìn thấy Khương Sam đang có tiết tấu đứng gõ cửa. Sau đó bà bà kêu lên: "Là tiểu thư Khương Sam."

Vừa nghe là Khương Sam, ba người trên bàn cơm đều ngừng đĩa. Khương Vi cất giọng nói: "Trở về, để cho cô ta đứng bên ngoài đi, không muốn mở cửa cho cô ta."

Bà Chu gương mặt đầy nếp nhăn. Bởi vì giận dữ mà các nếp nhăn uốn nếp, trên mặt của bà ta lại càng thêm nhiều khe rãnh: "Nó còn có mặt mũi để trở về! Vừa đúng lúc, để cho nó đứng ở bên ngoài hời hởi đi, còn không chịu nhận lỗi, nó đừng mong có thể bước được chân vào cái nhà này."

Ngược lại, Khương Mật so với hai người kia đều trấn tĩnh hơn một chút: "Trường học này quản nghiêm như vậy, lúc này chính là thời gian nghỉ trưa. Khương Sam như thế nào có thể ra được a. Hai lần trước ta đã có chút hoài nghi, hôm nay nó lại tới nữa. Khương Sam có phải hay không đã làm chuyện gì không tốt a. Bằng không, nó chỉ là một tiểu nha đầu, làm sao nó có thể từ trong trường học, chạy đến đây thoải mái như vậy a?"

Bà Chu nghe thấy vậy liền sùng sốt. Lập tức, trong đầu bà ta liền ngộ ra được huyền cơ miễn cảm nói: "Người là nói..."

Khương Mật thờ dài: "Anh trai qua đời, Khương sam đã thành cái dạng này. Trong nhà này lại không có ai có thể quản giáo được nó a, khẳng định là nó đã học mấy chuyện xấu a. Chung quy, ngày trước mẹ của nó đã làm những chuyện kia... Tính tình gì a, mẹ chính là tiểu nhân, con cũng có thể học theo."

Bà Chu lập tức quăng đĩa: "Ta đã sớm cảm thấy, nha đầu kia gần đây không thích hợp, chính là nó lại không ở bên chúng ta. Không được! Ta phải hỏi rõ ràng, nếu thật sự là nó có chuyện gì gì đó, ta không đánh chết nó không được!"

Nói xong, bà Chu hung hăng liền xông về phía cánh cửa. Khương Mật cùng Khương Vi thì nhìn nhau cười. Bọn họ không sợ Khương Sam trở về, bọn họ sợ là sợ cô không dám trở về a!

Ngoài cửa, Khương Sam đứng gõ cửa đã nửa ngày. Trong phòng rõ rệt nghe được động tĩnh, nhưng lại không có ai đi ra mở cửa. Một lát sau, mấy người ở trong phòng bắt đầu không che dấu thanh âm, lời khó nghe loáng thoáng truyền ra. Khương Sam có chút xấu hổ đối với Bạch Kỳ nhỏ giọng nói: "Nếu không, trước anh ra xe đợi em."

Bạch Kỳ gật gật đầu: "Cần hỗ trợ gọi tôi."

Khương Sam gật gật đầu, Bạch Kỳ lúc này mới quay người đi vào trong xe.

Bạch Kỳ vừa đi, cửa được bà Chu mạnh mẽ mở ra. Vừa vặn, bà ta liền nhìn thấy xa xa ở ngoài cửa đang đỗ một chiếc xe màu đen. Cho dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, nhưng mắt của bà Chu lại rõ ràng nhìn thấy, ngồi ở trên xe là một người nam nhân.

"Bà nội..." Khương Sam vừa nói câu đầu liền bị bà Chu tức giận quát lớn trở về.

"Ai là bà nội của cô! Tôi không có khả năng có một đứa cháu gái như cô! Cô lán! Cái nhà này không chào đón cô, từ nay về sau, tôi không cho phép cô bước chân vào cái cửa nhà này, cho dù là một bước!"

Khương Sam thương tâm nhìn bà Chu: "Con chỉ là không muốn nhìn thấy di sản của ba ba bị người khác chà đạp mà thôi. Đều là cháu gái của người, vì cái gì, Khương Vi có thể vì khiêu vũ lại có thể chiếm lấy toàn bộ sản của ba ba. Con cảm về, đó vốn là đồ thuộc về con a, nhưng tại sao người lại tức giận như vậy? Ở trong mắt của bà nội, con chẳng lẽ lại không đáng một đồng sao? Qua nhiều năm như vậy, con không tranh cũng không đoạt, cũng đem các người trở thành người một nhà, các người làm như vậy, chính là mấy người đã đem con đặt ở cái vị trí gì a?"

Bà Chu nghe thấy vậy, lập tức bà ta liền đem chuyện của nam nhân gì gì đó tạm thời ném ra sau đầu. Bà ta vô cùng đau đớn nói: "Cô cho rằng cô nói mấy lời này, tôi liền có thể tha thứ cho cô, để cho cô vào nhà sao? Nắm mơ! Lại nói, cô cũng không che dấu được sự thật, chính là chuyện cô bất hiếu

đem đi sản của tôi lừa đi hết."

Khurong Sam nhếch môi: "Vậy nếu như con không làm như vậy? bà nội, bà sẽ nghe theo con mà dừng tay lại, không bán đi di sản nữa sao?"

Thấy Khurong sam nói vậy, bà Chu bị ghen một chút. Chung quy, đích thực là bọn họ đuối lý, lúc này bị Khurong Sam giáp mặt hỏi lên, nhất thời liền thẹn quá thành giận.

"Cô không cần ở chỗ này của tôi nói xạo, chuyện của Vi Vi đều là chính sự, đó là chuyện lớn quan hệ đến cả đời của nó. Tôi muốn là trước đem sản nghiệp bán đi, về sau còn có thể có lại kiếm trở về. Nhưng cô lại trực tiếp đem toàn bộ di sản đoạt lấy, chính là cô một chút cũng không nghĩ cho cô cô cùng em của cô, còn cả tôi là bà nội của cô, cô cũng không nể tình, thử hỏi sau này chúng tôi phải sống như thế nào a? Cô làm như vậy chính là tội bất hiếu, cô còn có mặt mũi nào mà đòi đi qua được cái cửa nhà này đây?"

Khurong Vi lòng đầy căm phẫn, gõ bàn lớn tiếng nói: "Chính là thế! Cả ngày cô chỉ biết nghĩ đến chính mình, cô có bao giờ để ý qua cảm thụ người khác chưa? Còn nói cái gì là người một nhà, nếu thật sự cô xem chúng tôi trở thành người một nhà, cô chưa phân rõ phải trái sự tình, cô đã đuổi chúng tôi ra khỏi nhà như vậy sao? Di sản của chú để lại là của một mình cô sao? Cô còn không biết xấu hổ mà lấy hết đi như thế?"

Khurong Mật nói: "Mẹ, người đừng nhiều lời với cô ta, nếu nó không đem di sản lấy ra cho chúng ta, sau này, chúng ta với nó sẽ không còn là thân thích. Để xem, người ngoài sẽ trạc cột sống của nó như thế nào a!"

Khurong Sam trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: "Nguyên lai, bọn họ đều là có suy nghĩ giống nhau a...Bà nội, người cũng nghĩ như vậy sao?"

Bà Chu bị một phen lửa cháy đỏ thêm dầu, lại nhìn đến chiếc xe đang dừng ở bên ngoài, bà ta càng thêm tức mà không biết nói sao. Lại nhìn về phía Khurong Sam, biểu tình của bà ta ngay lập tức liền giống như đang nhìn thấy kẻ thù của mình: "Muốn bước qua cửa để vào nhà, trước, cô đem chuyện kế thừa di sản nói rõ cho tôi một lần, tôi thiếu cô cũng phải đem tiền cho Vi Vi đi Anh quốc trước, cái khác để nói sau, bằng không thì cô đi đi, coi như Khurong gia không có một người cháu như cô."

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Tầm mắt của Khurong Sam dần dần chuyển hướng vào trong phòng, cô ần ần có thể nhìn thấy bóng dáng tự do tự tại của Khurong Mật cùng Khurong Vi.

"Bà nội."

Khurong Sam đứng hơi hơi nghiêng người, thần sắc hiện lên tia mỉa mai cùng gầy yếu: "Thời điểm con bị hủy bỏ tư cách đi Anh quốc, người không ngăn cản, thời điểm con bị bóp méo chí nguyện, con đi cầu người, người nói phải nghe lời, nói muốn lấy đại cục làm trọng, người đối với lời cầu xin của con làm như mất diếc tai ngơ. Con bị đoạt đi hết thấy, người giúp bọn họ gạt con, hiện tại đã đến mức này, người lại chân chính làm điều ác, để người hại con vào trong nhà, đứng ở bên bọn họ sáo ngôn an ủi, lại không muốn cho con vào cửa."

"Liền xem như là người khiển trách con đi, nhưng tôi thiếu, có phải hay không người nên công chính chút, chẳng lẽ bọn họ không có sai sao?" Khurong Sam ngược đầu lên, nước mắt sắp trào ra lại cố tình ghen lại, một đôi con ngươi ướt át lóe lên nhiều điểm sáng lấp lánh. Cô nhẹ giọng gần từng chữ: "Bất công, cũng không phải riêng như vậy a."

Bà Chu chưa từng bị miệng lưỡi lạnh lợi của Khurong Sam nói đến cứng miệng như vậy. Ánh mắt bà ta hoảng loạn, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, lần nữa lại bị chọc trúng chân. Đuối lý, trên khuôn mặt già nua của bà Chu chợt lóe lên tia nổi giận. Về vấn đề này, bà ta chính xác là không phản đối, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía chiếc xe.

"Cô chó cùng tôi nói nhiều như vậy! Tôi xem, nha đầu cô chính là bị người ngoài làm cho hư, tôi biết, bản chất của Lương Thụy không đứng đắn cho nên nó cũng dạy ra một nữ nhi không tốt. Cô hãy thành thật nói với tôi, có phải hay không chính là do kẻ đã nam nhân ở sau lưng xúi giục cô?"

Nói xong, bà Chu rút cuộc nhìn về phía chiếc xe, một lần nữa hùng hồn tráng khí, tức giận chỉ vào mũi của Khurong Sam mà mắng: "Cô nói cho tôi nghe xem, hôm nay cô như thế nào có thể ra được trường học, là ai đưa cô về đây? Đừng cho là tôi không phát hiện ra, trong xe kia đang cất giấu nam nhân đâu, Cô mới lớn bao nhiêu? A? Một nha đầu tuổi còn trẻ còn không muốn mặt mũi? Ba ba cô mới chết không bao lâu, cô liền làm ra chuyện mất mặt như vậy, về sau nếu tôi chết, đi xuống suối vàng, tôi như thế nào có thể đối mặt được với ba ba của cô đâu!"

Khurong Sam khiếp sợ, bi thương nhìn bà Chu, hai cánh môi của cô run rẩy thất thanh nói: "Bà nội, bà đang nói cái gì đó!"

Mất thấy bà Chu bắt đầu không địch lại được Khurong Sam, Khurong Mật cùng Khurong Vi không ngồi yên được nữa cũng đi ra. Hai người bọn họ đứng ở phía sau bà Chu, cùng chung mối thù nhìn Khurong Sam chăm chăm: "Như thế nào, còn muốn phủ nhận? Các người ở trường học là cái tình huống gì mọi người đều biết, nếu cô không sử dụng một chút thủ đoạn bát nháo, sẽ có người nào chịu đứng ra giúp cô, cô như thế nào có thể đi ra khỏi

trường được a?"

Khương Vi khinh bỉ nhìn Khương Sam: "Cô dám để cho người ngồi ở trên xe xuống dưới đây sao, cô dám nói người ngồi trên xe kia không phải là một người nam nhân sao?"

Khương Sam âm thầm cười: "Các người vì cái gì nói như vậy, chúng tôi là bạn bè? Các người lại bắt đầu không phân rõ phải trái, muốn ở trên người tôi tát nước dơ sao?"

Khương Vi thấy Khương Sam không chính diện trả lời câu hỏi của cô ta, lập tức tinh thần phấn chấn, cùng Khương Mật liếc nhìn nhau một cái. Sau đó, cô ta bước lên một bước, lướt qua bà Chu, càng thêm lớn tiếng nói: "Cô đừng có mà chuyển đề tài, thật sự cô muốn chứng minh trong lòng mình không quý, cô liền để cho người ngồi ở trên xe xuống dưới nhìn xem!"

"Tôi không làm việc gì sai, dựa vào cái gì mà các người có thể vũ nhục tôi như vậy!" Khương Sam sinh khí đến mức cả thân mình của cô đều run run. Một người cô đơn trở chọi đứng đối diện với ba người đang khí thế hung hăng, nhìn qua có vẻ đáng thương cùng đáng buồn.

Bà Chu tự nhiên sẽ không cho là cô có cái gì đáng buồn, thấy Khương Sam chậm chạp không chịu nói lời nói thật, bà ta càng thêm nhận định Khương Sam đang làm chuyện xấu không đứng đắn. Đầu óc nóng lên, bà ta lập tức liền nghĩ đến, năm đó bà ta ở Khương gia phải chịu khuất nhục vì con dâu vứt bỏ gia đình để chạy đi theo tên đàn ông khác.

"Đến lúc này mà cô còn dám nói xạo, đúng là nghiệp chướng!" Bà Chu giận dữ mắng một tiếng. Sau đó là một bàn tay của bà ta liền giơ lên, hướng tới ở trên mặt của Khương Sam quăng qua. Bộ dáng của Khương Sam làm như cô đang thật sự sợ hãi, hốt hoảng vội vàng trốn tránh. Lại thật khéo, cơ thể của cô hơi hơi lắc đảo, sau đó cô liền nhanh chóng lùi kéo Khương Vi một chút. Khương Vi đang đứng yên thì đột nhiên cô ta bị túm, sau đó là bị kéo lắc đảo đi qua. Kết quả là một bàn tay của bà Chu nhất thời liền ở trên mặt của Khương Vi quạt qua!

"Ba!"

Khương Vi ăn đau, liền kêu một tiếng. Bà Chu rất quen thuộc với việc này, lại đương lúc bà ta đang sinh khí, cho nên lực ở bàn tay của bà ta rất dùng sức. Một bên mà phải bị đánh của Khương Vi liền nhanh chóng sưng đỏ lên.

Bộ dáng của Khương Sam lại giống như là bị vấp một chút, cước bộ lung lay, thân mình cô liền đổ về phía bậc thang. Đồng dạng, cô liền kêu một tiếng, sau đó là nghiêng người té ngã ở trên đất.

Bà Chu thấy mình thế nhưng thất thủ, lại đi đánh cháu ngoại bảo bối của mình, nhất thời bà ta liền cực kỳ hoảng sợ, vội vàng tiến lên nhìn lại: "Ai u, Vi Vi ngoan của ta, nhanh nhanh để cho bà ngoại nhìn xem."

Khương Mật cũng vội vàng ra đỡ Khương Vi, đau lòng ở trên mặt Khương Vi thối thối, muốn chạm vào mặt của con nhưng lại sợ đau nằng. Mà Khương Sam còn đang ngã nhào ở trên đất lại là một người cô độc, tội nghiệp không ai chú ý, không ai quản.

Khương Sam có chút hoảng hốt nhìn Khương Vi được bà Chu cùng Khương Mật đem cô ta trở thành bảo bối mà vây vào giữa. Sắc mặt cô nhanh chóng liền trở nên trắng bệch, gian nan từng chút ngẩng đầu lên. Trong mắt quang mang như là bị đông lạnh, từng chút từng chút một âm thầm xuống. Cô cúi mặt xuống đất, chậm rãi chậm rãi đứng lên. Cuối cùng là nhìn thoáng qua ba người, sau đó, rốt cuộc cô cũng nản lòng thoái chí quay đầu đi. Chân bước tập tễnh từng bước một hướng tới chiếc xe Land Rover màu đen đi qua.

Trên mặt Khương Sam không có một tia biểu tình bị thương hay oán hận, nhưng ở trong con ngươi đen láy của cô lúc này lại lộ ra một loại bi ai hoang vắng cùng mờ mịt. Một đôi đồng tử không hề có tiêu cự nhìn về bốn phía. Thoạt nhìn cô hết sức thống khổ cùng đáng thương.

Bạch Kỳ vẫn bất động thanh sắc nhìn lại. Trái tim của hắn như là bị cái gì đó véo một chút, thế nhưng bỗng dưng lại sinh ra một loại đau đớn cùng phần nào khó hiểu.

Còn chưa xong, mắt thấy người khỏi xương ra mọi chuyện thế nhưng lại muốn vụng trộm trốn đi, Khương Mật sinh khí tức giận nói: "Cô đứng lại đó cho tôi!"

Bà Chu càng thêm tức giận cùng đau lòng. Tay bà ta run run, sau đó là chỉ thẳng vào mũi của Khương Sam mà mắng: "Được a, cô thế nhưng tâm tư lại ác độc như vậy, trực tiếp kéo em họ của cô làm lá chắn. Nhìn mặt sưng phù của nó xem, cô còn không biết xấu hổ, đây là chuẩn bị ngay ở trước mặt tôi liền trực tiếp chạy về phía xe của người ta a! Tôi hôm nay dứt khoát phải đánh chết cô, miễn cho cô sống sót về sau mất lại hết nhân tính, đi hại người của Khương gia!"

Khương Vi đã bao giờ phải chịu ủy khuất như thế, như thế nào có thể để yên đâu. Cô ta bặm mặt khóc nói: "Con cũng muốn đánh cô ta, dựa vào cái gì cô ta lại lấy con làm lá chắn, con nhất định phải đánh cô ta!"

Bộ dạng của Khương Sam lại làm như nghe không thấy lời nói của mấy người bọn họ, cô bị ai giật giật khóe miệng. Trong mắt, một tia quyền uy cuối cùng đối người nhà giống như là chợt nở rộ, sau đó là rơi tan yên hoa (ta chịu a) hoàn toàn dập tắt. Cô gần như là cầu cứu, ánh mắt quyền uy không muốn xa rồi nhìn về phía bên trong xe. Phảng phất, người ở trong xe đã thành một cọng rom cuối cùng có thể cứu vớt được cô vậy.

Thấy Khương Sam như vậy, trong lòng Bạch Kỳ lại càng thêm căng thẳng!

Thấy Khương Sam không chịu dừng bước, cô lại không dễ dàng về nhà, sự tình còn chưa có nói rõ ràng, làm sao bọn họ có thể dễ dàng thả cho cô về như vậy. Huống chi còn oan uổng chịu tát một bàn tay. Vì thế, Khương Mật cùng Khương Vi khí thế hung hăng, nhanh chóng liền bước nhanh, vượt qua

được Khương Sam: "Bảo cô đứng lại đây, cô không nghe thấy sao!"

Khương Vi hai ba bước liền xông lên phía trước, thân thủ duỗi tay ra muốn kéo Khương Sam lại. Khương Mật thấy vậy liền gia tăng âm lượng, lớn tiếng chửi mắng: "Lúc này còn không muốn xuống xe, chuẩn bị làm rùa đen rút đầu cả đời a, đã nam nhân không biết xấu hổ lại có thể đi lừa một cô bé con, chắc chắn nên bị trời phạt..."

"Phanh!"

Lời mắng chửi khó nghe của Khương Mật vẫn còn đang tiếp tục. Ngay sau đó, cửa xe mạnh mẽ bị một lực từ bên trong mở ra. Khương Vi đang chuẩn bị chạm được vào cánh tay của Khương Sam thì bỗng nhiên lại tuột mất. Sau đó, Khương Sam bị người ở trên xe dùng một cổ đại lực trực tiếp kéo qua.

"Đủ rồi!"

Thanh âm của Bạch Kỳ lạnh lẽo, chính là một loại cảm giác mưa gió trước cơn bão a. Một thân còn đang mặc quân phục của huấn luyện viên, sắc mặt của hắn thì đen như đáy nồi. Mu bàn tay bởi vì phẫn nộ mà gân xanh đều nổi hết lên, hắn quát lớn: "Tất cả im miệng cho tôi!"

"Bạch, Bạch Kỳ ca? Anh như thế nào lại ở đây!"

Nguyên bản, mọi người còn đang cãi nhau ầm ĩ ở trước cửa biệt thự của Khương gia, trong nháy mắt liền an tĩnh lại. Lời nói mắng chửi của Khương Mật như là bị bóp chặt ở cổ, ngay lập tức ngưng bật. Trên mặt của Khương Vi vẫn tràn đầy vẻ hung quang, cô ta ngay lập tức liền kinh hãi đến thất sắc, lời nói ra gần như biến điệu, kinh hoàng mạnh mẽ lui lại về phía sau một bước.

Mà bà Chu đang vô cùng đau đớn liền há hốc miệng, ngốc lảng tại chỗ!

"Dẫn em đi, cầu anh, dẫn em đi."

Khương Sam run rẩy dựa vào trên người của tại Bạch Kỳ. Thanh âm của cô rất nhẹ, nhẹ đến mức không chú ý thì sẽ không thể nghe thấy, cô như vậy làm cho người khác không tự chủ được mà sinh ra cảm giác đau lòng cùng thương tiếc. Cho dù là người có tâm địa lạnh lùng giống như Bạch Kỳ, đối với một Khương Sam như vậy, đáy lòng của hắn cũng giống là bị cái gì đó đụng cho một chút thấy quặn đau.

Vốn Khương Sam là người vừa làm ra sự kiện khiến cho người ta cảm thấy tức giận không thôi, lúc này, cô lại cực kỳ đáng thương, vẫn còn đang khóc nức nở ở trong lòng của Bạch Kỳ. Huống chi, gần đây hắn vừa mới nói qua, Khương Lạc Sinh bây giờ đã không còn ở tại thế, chính mình muốn chiều cố thật tốt Khương Sam. Là một người nam nhân, lúc này nếu hắn thật sự làm như lời Khương Sam nói đó là không tỏ thái độ trực tiếp mang cô đi, như vậy hắn sau này, mặt mũi của hắn cũng không cần luôn.

Huống chi Bạch Kỳ là một người nam nhân kiêu ngạo như vậy?

"Tại sao phải đi." Thanh âm Bạch Kỳ trầm thấp, một đôi mắt lạnh đang cố gắng nén giận: "Nếu bây giờ muốn đi, cũng tuyệt đối không phải là em đi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Hai tay của Khương Sam siết chặt lấy góc áo của Bạch Kỳ, thân mình của cô không tự chủ được càng thêm dán sát lại vào hắn. Vì thân mình của Khương Sam dựa rất sát, cho nên Bạch Kỳ mới cảm nhận được là cô đang run, thậm chí, hắn còn nghe thấy được tiếng nhỏ giọng khóc nức nở của cô, cùng với tiếng gần như là nỉ non: "Em, ô ô, em muốn về nhà, em nhớ ba ba."

Thanh âm của Khương Sam rất nhỏ, phảng phất giọng nói của cô như là của một đứa trẻ vậy, nếu không để ý sẽ không thể nghe thấy được. Thấy một Khương Sam như vậy, trong lòng của Bạch Kỳ không tự chủ được lại thêm một trận co rút đau đớn. Đồng dạng đã làm cho đầu óc của hắn trong nháy mắt liền bị chập mạch. Hắn ôm chặt lấy cơ thể của Khương Sam thấp giọng an ủi, đại não còn chưa kịp suy tư, lời nói lại cứ như vậy trực tiếp thốt ra ngoài: "Tôi sẽ đem đồ của em lấy về."

Bạch Kỳ hứa hẹn chỉ trong nháy mắt. Khương Sam càng thêm dựa sát vào hắn hơn. Hai má của cô vui thật sâu vào trong ngực Bạch Kỳ thấp giọng khóc nức nở. Ai cũng đều có thể nhìn thấy được, lúc này Khương Sam đang tuyệt vọng. Nhưng không ai có thể nhìn thấy được, lúc này có một đôi con ngươi đen láy, đang dần dần hiện lên quang mang lãnh lệ. Một đôi mắt vốn nên bi thương, nhưng giờ phút này, trong con ngươi lại trầm tĩnh lạnh lẽo không hề có một tí cảm xúc nào.

Khương Sam gần như là được Bạch Kỳ nửa ôm đi vào trong xe. Sắc mặt của Khương Mật cùng bà Chu liền có chút khó coi. Quan hệ của Khương Lạc Sinh cùng với Bạch lão gia từ không tệ, hai nhà vẫn thường xuyên lui tới. Chỉ là, bà Chu thì hoàn hảo, nhưng thái độ của những người ở Bạch gia đối với Khương Mật cùng Khương Vi lại thủy chung bất hòa. Duy chỉ có Khương Sam, bọn họ còn hay lui tới, xem như là thân mật hơn một chút. Căn bản, Bạch gia cùng với Khương gia chung quy không phải là cùng một tầng lớp thượng nhân.

Lúc trước ở bên ngoài, ba người kia la hét ầm ĩ có bao nhiêu lợi hại, lúc này trong lòng bọn họ lại có bấy nhiêu là hối hận. Khương Vi làm ra vẻ mặt đáng thương, lảo đảo đi theo Bạch Kỳ không ngừng giải thích. Nhưng tiền căn hậu quả*, Bạch Kỳ vẫn nhìn ở trong mắt. Hắn chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Khương Vi một cái, sau đó là sắc mặt hắn khó coi, ở trước mặt cô ta trực tiếp đem cửa xe đóng lại.

(Tiền căn hậu quả*:Nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay)

Cửa xe bị đóng bất ngờ, thân mình Khương Vi không tự chủ liền lùi lại vài bước. Cô ta thiếu chút nữa thì trực tiếp ngã xuống dưới đất. Khương Mật thấy vậy liền vội vàng chạy lên đỡ nữ nhi của mình.

Khương Vi bị sự thô lỗ của Bạch Kỳ dọa sợ, nhưng cô ta lại nhiều hơn là sự sốt ruột cùng hoảng hốt. Ánh mắt cô ta thẳng tắp nhìn vào cửa kính xe, cũng không để ý tới mẹ mình đang đỡ, đẩy tay của Khương Mật liền đi lên. Sau đó cô ta liền trực tiếp lấy tay kéo kính chiếu hậu lại.

"Anh Bạch Kỳ, anh hãy nghe em nói, mọi chuyện không phải như anh đã thấy, là chị họ... Là chị họ, chị ấy đã làm chuyện sai lầm trước, cho nên em mới..."

Cửa kính xe từ từ mở ra, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Kỳ. Đến thời điểm này, thế nhưng Khương Vi vẫn còn có thể xảo ngôn, ý đồ đem tất cả sai lầm đẩy lên trên người của Khương Sam. Mà Khương Sam ngồi ở ghế lái phụ, cô đang cuộn người lại thành một đoàn ôm đầu gối, thấp giọng khổ sở rên rỉ. Bạch Kỳ không nói gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào Khương Vi đang giả bộ ủy khuất cùng vội vàng giải thích.

"Buông ra." Hắn nói.

Bị tầm mắt không kiên nhẫn của Bạch Kỳ nhìn đến, trong lòng Khương Vi lại thêm một trận hoảng loạn, cô ta vội vàng sửa miệng.

"Anh Bạch Kỳ, anh đừng nóng giận, ô ô, em hướng chị họ giải thích vẫn không được sao, là em sai, em không nên không hiểu chuyện, cùng chị họ cãi nhau. Anh Bạch Kỳ, anh trước nghe em nói hết đã..."

Cuối cùng, kiên nhẫn của Bạch Kỳ cũng có hạn. Hắn trực tiếp thò tay ra ngoài, nắm lấy cổ tay của Khương Vi, đem tay cô ta ở trên kính chiếu hậu kéo xuống, sau đó là dùng đại lực hất vung ra!

Lần này, Khương Vi không có may mắn như vậy, tay cô ta bị hất rất mạnh, sau đó là trực tiếp lao đảo ngã xuống đất. Bạch Kỳ lại làm như không thấy, trực tiếp đóng cửa kính xe.

Cuối cùng, Bạch Kỳ cũng không có kiên nhẫn ở lại để nghe Khương Vi nói. Hắn cầm tay lái, giẫm mạnh chân ga. Chiếc xe màu đen lúc này giống y như một con báo hoa, lấy tốc độ cực nhanh vọt đi mất.

Trong nháy mắt, chiếc xe liền nhanh chóng biến mất. Ở phía xa xa chỉ còn nhìn thấy một điểm màu đen nho nhỏ. Khương Vi vẫn còn nhìn theo, sắc mặt cô ta âm ảm, sau đó là hoang mang lo sợ nhìn nhìn Khương Mật.

"Làm thế nào, mẹ, phải làm sao bây giờ, trong xe thế nhưng là anh Bạch Kỳ a. Lúc trước chúng ta mắng hắn cùng với mắng Khương Sam, hắn đều nghe thấy hết. Anh Bạch Kỳ sinh khí, làm thế nào, ô ô, anh Bạch Kỳ thế nào lại có thể nhúng tay vào giúp Khương Sam, sẽ không, sẽ không phải như vậy, anh Bạch Kỳ rõ ràng là tránh cô ta như tránh rắn rết mà."

Bà Chu cũng không thể nào tiếp nhận được mọi chuyện, gương mặt héo rũ cúi xuống đất. Ở trong mắt bà ta, Bạch gia là gia đình thế gia giàu có. Trong nhà họ đều là những đại nhân vật, trong tay đều nắm quyền cao chức trọng a. Trước đây bà ta thấy người của Bạch gia liền vừa sợ vừa hoảng. Lúc vừa rồi, bà ta vốn chỉ cho rằng Khương Sam là bị nam nhân nào đó lừa gạt dạy hư cô, nhưng nhìn lại, bà ta thấy mình hôm nay quá xúc động rồi, thế nhưng lại đi đắc tội Bạch Kỳ?

Thẳng đến khi, nhìn qua kính chiếu hậu không còn nhìn thấy được bóng dáng biệt thự của Khương gia, Bạch Kỳ mới thả tốc độ xe dần dần chậm lại. Hắn vẫn như cũ, mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng mi tâm của hắn lại hơi nhíu nhíu, rõ ràng cho thấy hắn đang phiền lòng. Tay không có ý thức ở trong xe sờ soạng một lát, thuận thực rút ra một điều thuốc. Đang muốn một tay điểm, mắt nhìn thấy Khương Sam bên cạnh, hắn lại thờ dãi đem cất trở về.

"Tôi không biết nhà ở của em hiện tại thế nhưng lại..."

Dừng một chút, Bạch Kỳ mới nói tiếp: "Em không cần thương tâm, tôi nếu đã đáp ứng em, nhất định tôi sẽ giúp em."

Khương Sam nán lòng thoải chí, thanh âm gian từ đầu gối loáng thoáng truyền tới.

"Vô dụng, đã vô dụng, bọn họ triệt để đã không coi em trở thành người một nhà, khóa cửa bị thay đổi, về sau em sẽ không còn cơ hội về nhà. Liên tính em lại cho đổi khóa, bọn họ vẫn sẽ một lần nữa giống hôm nay, một lần nữa cạy xong rồi đổi khóa, em muốn mở cũng không được."

Không thường gặp một Khương Sam yếu đuối như vậy, Bạch Kỳ rút cuộc vẫn nhịn không được đốt điều thuốc lên, sắc mặt lạnh lùng nói: "Chừng nào thì em lại có suy nghĩ như vậy, biệt thự là của em, bọn họ cạy khóa, em đi báo cảnh sát là được."

Khương Sam cười khổ ngẩng đầu: "Cô cô quen biết nhân vật lớn, em chỉ một học sinh, trong tay trừ bỏ có di sản của ba ba, người để em dựa vào cũng không có. Em làm sao có thể đầu lại được bọn họ đây. Báo cảnh sát? Em báo ở nơi nào sẽ hữu dụng, ngày hôm qua cô cô đi đến trường học, còn muốn trực tiếp làm thủ tục cho em tạm nghỉ học đâu. Hiệu trưởng thế nhưng lại đồng ý, nếu không phải là em đột nhiên đến kịp..."

Nganh nganh, Khương Sam nói tiếp: "Em không ngốc, em chỉ là không thể tin được, anh nói bà ấy đột nhiên lại không để ý mặt mũi, trực tiếp làm thủ tục

xin cho em tạm nghỉ học về nhà, đây là muốn làm cái gì a? Còn không phải là muốn đem cơ hội đi học cuối cùng của em cũng hủy diệt nốt sao?"

Tay của Bạch Kỳ siết chặt lấy tay lái. Hắn bất đồng với Khương Sam không rành thế sự. Hắn gần như là có thể hiểu được tính toán của Khương Mật. Tạm xin cho cô nghỉ học để về nhà, mọi chuyện chắc chắn là không đơn giản như vậy, sợ là muốn đem cô giam lại đi, tâm tư của bọn họ cuối cùng vẫn nhằm vào khối di sản của cô a.

Chuyện này, Bạch Kỳ tuyệt đối không thể chịu đựng được, cũng sẽ không quản cái gì mà tình huống của người ngoài nữa. Ở trong lòng của hắn, một chút do dự cuối cùng cũng theo lời nói của Khương Sam mà biến mất.

"Em chỉ quản báo cảnh sát, chuyện còn lại giao cho tôi là được, yên tâm, bọn họ sẽ không có cơ hội có thể trở về."

Bạch Kỳ không nói gì, vươn tay vuốt ve mái tóc của Khương Sam. Nhớ tới hành vi của bà Chu hôm nay, bọn họ không hề có căn cứ, liền trực tiếp suy đoán ở trên người Khương Sam tất nước dơ, Bạch Kỳ nhìn không được lo lắng, yêu thương nhìn cô một cái: "Về sau nếu có những chuyện tương tự, nhớ rõ đúng lúc nói với tôi, đừng ngu ngốc một mình cố chống đỡ, nếu không phải hôm nay tôi vừa vặn bồi em trở lại, em thật sự sẽ đem việc này gạt tôi sao?"

Khương Sam nhu thuận đem đầu cọ cọ ở trong tay của bạch Kỳ, mờ mịt khổ sở nói: "Em không muốn đem phiền toái đến cho anh... Sự tình rắc rối như vậy, em cũng không muốn để cho anh nhìn thấy."

"Cô bé ngốc."

Bạch Kỳ thu tay, tốc độ xe đi càng thêm chậm lại.

Lúc trước, mặc kệ Khương Mật như thế nào làm nhục cô, như thế nào can quấy không nói đạo lý, lại mặc kệ cô một người đối với ba người bọn họ chịu ủy khuất như thế nào, từ đầu tới cuối Bạch Kỳ đều có thể vững vàng ngồi ở trong xe không ra mặt. Khương Sam thật sẽ cho rằng hắn đối với cô thương tiếc, như vậy mới gọi là ngu ngốc bất trị a.

Trên đời này, sợ là không có ai hiểu rõ được con người của Bạch Kỳ so với Khương Sam. Hắn tức giận bởi vì bà nội, bọn họ lại hướng trên người của cô tát nước dơ, nói cô nhận biết đã nam nhân. Trong quan hệ nam nữ, Bạch Kỳ là kẻ kiêu kỳ đến một trình độ gọi là biến thái, hơn nữa đã nam nhân ở trong miệng bọn họ lại chính là Bạch Kỳ và cô, lấy tính tình của hắn tự nhiên là nhìn không được.

không thể nói Bạch Kỳ là một người tốt, hiện tại hắn vẫn còn trẻ tuổi, hắn mới gặp một ít sóng gió. Đến đến sau này, ở trên thương trường, thủ đoạn của hắn đã đạt đến trình độ chỉ cần đối thủ nghe tin đã sợ mất mật rồi a.

Lúc này rõ ràng là lúc hắn mới bắt đầu đi tòng quân, đến đến sau này, khi hắn bước vào giới kinh doanh, hắn lại có thể cực nhanh ở trên thương trường giành được một chỗ đứng. Đối đãi địch nhân của mình, Bạch Kỳ trước giờ đều chưa từng nương tay, xúc phạm đến người của hắn, hắn trả thù sẽ càng thêm ác độc, hắn sẽ không chừa lại một lối thoát.

Mà đây cũng lý do mà Khương Sam chọn ngày hôm nay để về nhà một chuyến.

Khương Sam phải cố gắng lắm, cô mới có thể nhìn xuống được sự ghê tởm mãnh liệt, để có thể dụ dỗ được Bạch Kỳ đưa chính mình về nhà. Diễn trò, trước giờ đều không chỉ riêng bọn họ được hưởng lợi từ cái tiết mục diễn trò này đâu a.

Đối mặt với địch so với mình cường đại hơn thì mình phải tìm người so với bọn họ càng cường đại hơn để đi ngăn chặn. Cần gì phải tự mình liều chết liều sống đầu lại, thậm chí còn không có phần thắng chút nào đâu.

Khương Vi thất hồn lạc phách, cô ta còn chưa có từ đã kích vừa nảy hồi phục lại. Bà Chu thì ngồi ở trên sofa phòng khách thờ ngẩn thờ dài, cực kỳ ảo não. Khương Mật lại đứng ở trước cửa sổ, gọi điện thoại cho Lưu Thiên Trạch nói hết ủy khuất.

Đúng lúc này, vừa yên lặng được một lúc, cửa lại một lần nữa bị người gõ. Ba người đều không có phản ứng gì, người giúp việc vội đi ra nhìn. Không nhìn thì thôi, bà vừa nhìn thấy mấy người đang đứng ở phía bên ngoài nhất thời sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Bà chủ, ngoài, bên ngoài tới một đám cảnh sát!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Lúc trước Lưu Thiên Trạch từng nói qua với bà ta về loại tình huống này, cho nên Khương Mật lúc này phản ứng cực nhanh. Trên mặt bà ta một chút đều không thấy có vẻ gì là nóng nảy, lập tức bắt đầu xin giúp đỡ từ Lưu Thiên Trạch, ôn nhu hiền miền nói: "Anh quả nhiên là nói trúng rồi, nha đầu Khương

Sam kia đoán chừng là đã đi báo cảnh sát, anh đã nói qua, anh biết người có thể giúp chúng ta..."

Lưu Thiên Trạch không chút hoang mang nói: "Yên tâm đi, cảnh sát tôi cũng không động được vào một một cọng tóc gáy của em cùng người nhà của em a, tôi cùng với cục trưởng phụ trách khu vực chỗ ở của em có giao tình, bọn họ nói cái gì, em cũng không cần phản ứng, tôi đây liền gọi điện thoại qua, lập tức em liền vô sự."

Khương Mật cười đắc ý, cúp điện thoại, lập tức đã thu lại vẻ đáng thương. Bà ta lười biếng đối với người giúp việc nói: "Sợ cái gì, có tôi ở đây, mở cửa!"

Người giúp việc run rẩy mở cửa. Lập tức, một đám cảnh sát không chút khách khí liền trực tiếp xông vào.

Khương Mật liền đi ra nghênh đón.

"Đây là làm cái gì đâu, không nói hai lời liền xông vào trong nhà người ta, còn có luật pháp hay không?"

Cảnh sát nhũn mảy: "Có người đến báo án, mấy người tự tiện xông vào dân, mời mấy người đi theo chúng tôi một chuyến."

Khương Mật tươi cười trào phúng, nháy mắt trấn an hướng về phía bà Chu cùng con gái còn đang kinh hoàng, trước suy nghĩ kỹ càng nói: "Các anh trước chờ một chút, lập tức sẽ biết, đến cùng, chúng tôi có phải đi với các anh hay không."

Mấy người cảnh sát cảnh liếc nhau một cái, nhất quyết phải giải quyết việc chung nói: "Xin lỗi, chúng tôi đang tiến hành công vụ, không có thời gian theo bà ở chỗ này hao tổn."

Nói xong, người cảnh sát đứng đầu liền vung tay lên, lập tức mấy người ở phía sau liền tiến lên muốn bắt người.

Người giúp việc sợ muốn vỡ mặt, thất thanh nói: "Không quan hệ đến tôi, tôi chỉ là người đến làm công, các anh không cần bắt tôi."

Khương Mật không nghĩ những người này thế nhưng lại ngang ngược như vậy, bà ta tức giận nói: "Các anh có biết tôi là người như thế nào sao? Cũng dám không biết lễ phép như vậy, có tin hay không tôi trực tiếp gọi điện thoại cho cục trưởng của các anh, để cho ông ta xử phạt các anh!"

Cảnh sát đối với lời nói của Khương Mật đều là mắt diếc tai ngơ. Bọn họ thấy thái độ của bà ta quá vô lễ, khí lực ở trên tay bọn họ liền tăng thêm vài phần. Khương Mật bị túm đầu, một bên vừa giãy giụa, một bên ở trên người của cảnh sát dẫm dẫm, bà ta thất thanh nói: "Các anh, một lũ thói nam nhân này, dám đụng đến tôi cùng con gái tôi một chút thử xem! Tôi chính là nhận thức cục trưởng của các anh, tôi mà tố cáo đi lên, cẩn thận các anh đều mất bát cơm! Mau thả tôi ra! Các anh lại dám phản thiên!"

Thấy Khương Mật càng nói càng kỳ cục, người cảnh sát đứng đầu chỉ lạnh lùng nói: "Chúng tôi chính là trực tiếp nhận được thông tri của cục trưởng đến làm án! mấy người nếu còn phản kháng lộn xộn nữa, chính là không phối hợp chấp pháp cùng đánh lên cảnh sát! Nhưng là phải chịu thêm hình phạt đâu!"

Lúc này Khương Mật mới cảm giác được sự tình không thích hợp. Trên mặt bà ta liền có chút hoảng hốt, sau đó là muốn gọi điện thoại cho Lưu Thiên Trạch. Nhưng cảnh sát lại không cho bà ta cơ hội này, liền trực tiếp thu di động của bà ta.

Bà Chu một bên vừa khóc, một bên vừa lau nước mắt: "Ném chết người, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Lại là Khương Sam, nó lại làm ra quỷ gì đây. Nó thế nhưng lại muốn đem chúng ta đưa đến trong cục cảnh sát. Anh cảnh sát, anh trước buông tôi ra, nói không chừng là có cái gì hiểu lầm, tôi đây liền gọi điện thoại cho đứa cháu gái bất hiếu kia của tôi, để cho nó không tố cáo nữa."

Nhưng cảnh sát đều là những người phá án lắm nhiều. Mấy người này mới vừa rồi còn phách lối ghê gớm, vừa nghe nói là cục trưởng tự mình ra lệnh liền bắt đầu yếu thế. Bọn họ lại không phải là đầu gối, có ai còn chưa sáng tỏ ra vài phần a?

Sau đó, mấy người cảnh sát không nói thêm gì nữa, thuận thực đem mấy người Khương Mật, toàn bộ đều áp giải đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Khương Sam đã được đưa về trường học.

Bạch Kỳ an ủi Khương Sam một hồi lâu. Cô còn cự tuyệt ý muốn của Bạch Kỳ chính là muốn giúp cô xin nghỉ. sau đó là cô đi rửa mặt, xong liền muốn tiếp tục đi huấn luyện.

Cô biết, trên đường về, Bạch Kỳ xuống xe gọi một cuộc điện thoại kia, đã đủ để cho mấy người Khương Mật sẽ không dám can rờ, dám đặt chân đi vào Khương gia dù chỉ một bước.

Cạy khóa sao? Từ một khắc kia, khi cô quyết định đem biệt thự lấy về, từ một khắc kia, khi cô nhìn mấy người bọn họ dọn dẹp gì đó với thái độ bất mãn chuyển ra khỏi biệt thự, Khương Sam liền biết, lấy tính tình của bọn họ, chắc chắn sẽ làm ra sự tình gì đó.

Nếu các người quyết định không biết xấu hổ như vậy, vậy thì tôi sẽ dứt khoát làm cho mấy người phải mất hết mặt mũi ở trước mặt người khác đi.

Hơn nữa nếu như cô nhớ không có lầm, ngày mai sẽ là ngày Khương Vi xuất phát đi sang Anh quốc đi. Khương Sam khoái trá nhếch môi cười, nói vậy, lúc này mấy người Khương Mật đã hoàn toàn đến mức chó cùng rứt giậu rồi đâu.

Lưu Thiên Trạch là nhất định sẽ xuất thủ, vậy thì hãy xem, bọn họ đem hết tâm cơ đem Khương Vi đi sang Anh quốc, vậy để xem, về sau cô ta còn có cơ hội được học viện hoàng gia Anh quốc phòng văn hay không a.

Có một số thứ, không thuộc về người, liền tính người đem hết thủ đoạn để đoạt đi, nhất định nó cũng sẽ không thuộc về người.

"Khương Sam?"

Thời điểm đến sân thể dục, đột nhiên ở phía sau của Khương Sam truyền đến một thanh âm vội vã. Khương Sam quay đầu lại liền thấy phụ đạo viên, đầu đầy mồ hôi đang đi tới chỗ cô.

Khương Sam dừng bước: "Làm sao vậy?"

Phụ đạo viên lau mồ hôi: "Tôi tìm em cả một buổi trưa, em đã đi đâu! Hiệu trưởng tìm em, nói là bởi vì chuyện duyệt binh thức mà Tàn chính ủy muốn gặp em, em trước đừng huấn luyện, lúc này nhanh đi đến phòng hiệu trưởng đi."

Tàn chính ủy?

Khương Sam có chút không hiểu làm sao. Trong miệng của phụ đạo viên nhắc đến Tàn chính ủy? Chẳng lẽ là Tàn Chiến?

Kiếp trước, thời điểm cô ở trong bộ đội diễn xuất cũng thấy qua Tàn Chiến vài lần. Vị trí của hắn luôn luôn được an bài là ở dãy thứ nhất. Trước giờ đều là một đám người vây quanh, chỉ là, người nọ nổi danh là khó hầu hạ cùng với không dễ tiếp cận, Khương Sam vẫn luôn không có cơ hội cùng người này có cái gì cùng xuất hiện. Mà đại khái cũng chính là đối với cái tính cách này của Tàn chính ủy đi cho nên người khác cũng muốn gần cũng không được, huống chi là cô a.

Lần trước, thời điểm Khương Mật đến làm thủ tục tạm nghỉ học cho cô, Khương Sam thấy được Tàn Chiến đang ngồi ở phòng hiệu trưởng, biết người này ở đây hiệu trưởng tuyệt đối sẽ không dám làm việc gì xằng bậy, cho nên cô mới dám làm việc đường hoàng mà không hề cố kỵ như vậy.

Chỉ là Tàn chính ủy muốn gặp cô làm cái gì?

Khương Sam có một chút không hiểu ra làm sao. Cô nói bóng nói gió hỏi phụ đạo viên vài câu, nhưng phụ đạo viên so với cô còn mờ mịt hơn. Lúc trước còn suy đoán là Khương Sam ở trong quân hậu trường có cái gì, đây là Tàn chính ủy cố ý tới để chăm sóc đâu.

Đến văn phòng, phụ đạo viên cũng không có ở lâu, hướng tới Tàn chính ủy cùng hiệu trưởng chào hỏi sau đó liền đi. Chỉ để lại Khương Sam một người ở trong phòng làm việc của hiệu trưởng.

Khương Sam vừa từ trong nhà trở về, tuy rằng đã rửa mặt qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra trên mặt của cô có dấu vết khóc qua. Nhưng là, biểu tình của cô lại tỉnh táo quá phận, Tàn chính ủy liền bất động thanh sắc quan sát hai mắt của cô.

"Hôm nay gọi em lại đây chủ yếu là nghĩ tới hỏi một chút về chuyện duyệt binh thức. Em là được tuyển ra là người đầu lĩnh của đội, là người thứ nhất ra sân, nói em là tổng lĩnh đội Đại Lương cũng không đủ, vậy trận này đánh xuống, huấn luyện thế nào?"

Hiệu trưởng đương nhiên nhớ rõ Khương Sam, chỉ là khi đối mặt thì hắn đã sớm lão luyện thành tinh rồi. Cho nên, ở trên mặt của ông ta không có vẻ gì là lúng túng cũng không được tự nhiên. Vẫn như trước là một bộ mặt ôn hòa ghê gớm, giống như là người đã thiếu chút nữa làm cho cô phải nghỉ học không phải là ông ta vậy.

Khương Sam thật bình thản ung dung, rất cung kính nói: "Trương huấn luyện viên vẫn có mồ hôi tảo* cho em, về chuyện huấn luyện, Trương huấn luyện viên vẫn không có kéo em xuống dưới tập luyện qua."

(tiểu tảo*: Chế độ ăn uống của cán bộ cao cấp)

"Vậy thì tốt rồi, làm rất tốt, tôi rất xem trọng em."

Hiệu trưởng lại tán dương hai câu, mắt thấy kéo Đông kéo Tây lại nói không đến trọng điểm, Tàn chính ủy lúc này mới nhíu mày hướng tới hiệu trưởng nhìn thoáng qua. Thế này hiệu trưởng mới dừng lại đầu đề hỏi han ân cần, có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, sau đó liền nói đến vấn đề chính.

"Cái này....Khương Sam a, tôi nghe nói trước đây em đã từng học võ đạo?"

Khương Sam sững sốt, gật gật đầu: "Uh, đúng vậy, em đã học qua một chút."

Hiệu trưởng hỏi tiếp: "Học qua một ít là có ý gì? Học bao nhiêu năm đâu? Thành tích thế nào a?"

Khương Sam nói: "Xem như đó là hứng thú đam mê, từ nhỏ đã bắt đầu học, chỉ là đã rất lâu không có luyện nữa."

Hiệu trưởng miễn cưỡng gật gật đầu: "Vậy là được, từ tiểu đã học, vậy đã nói rõ, kiến thức cơ bản không kém"

Lại hắng giọng một cái, hiệu trưởng nhìn thoáng qua Tàn chính ủy: "Là như vậy, hàng năm đến thời điểm duyệt binh thức, Quân Nghệ ở đối diện liền muốn phái học sinh đến để luận bàn trao đổi võ đạo. Năm nay cũng giống nhau, có đội người võ đạo tới trường học chúng ta để luận bàn trao đổi võ đạo, ý tứ của trường học là muốn cho em làm đại biểu để lên sân khấu biểu diễn."

Khương Sam nghe xong liền nâng mắt nhìn về phía cái người đang tươi cười ảm áp kia. Ánh mắt của ông ta đang lóe ra không ngừng. Cho dù cô ở trong trường học ngốc trong một thời gian khá dài, nhưng cái gọi là trao đổi võ đạo cô cũng đã nghe nói qua.

Đây chính là chuyện mất mặt nặng thủ son dụ* a.

(nặng thủ son dụ*: nan giải)

Buổi duyệt binh thức hôm đó, người đến toàn bộ đều là học sinh tinh nhuệ của Quân Nghệ a. Đừng nói là đại T phụ thuộc trong trường học không có người học vũ đạo chuyên nghiệp, liền xem như là có, lấy bản lĩnh của người ta có thể thi đấu vào Quân Nghệ, so ra chính là một trời một vực đâu. Duyệt binh thức cái gọi là trao đổi vũ đạo, bất quá chính là người của Quân Nghệ đến để đưa giỡn uy phong cùng khoe khoang với đại T đâu.

Hàng năm luận bàn, hàng năm đều bị nhục nhã. Lại cố tình, trọng điểm Quân Nghệ người ta là cái viện trường, đại T phụ thuộc trường học là cái đại học gân gà, căn bản đâu không lại người ta, cũng không dám phản kháng. Vì vấn đề mặt mũi, hàng năm vào lúc này, một khi tỷ thí không địch lại người ta, tất cả trào phúng toàn bộ đều để cho học sinh đại diện ra sân gánh vác hết, còn trường học sẽ được sạch sẽ.

Tinh huống như vậy, đừng nói là Khương Sam đã lâu không có khiêu vũ, không nắm chắc có thể phát huy tốt, chính là cho dù cô có nắm chắc, đối mặt với cái chuyện này, rõ ràng cho thấy chính là chuyện để lừa gạt người, cô sẽ không nguyện ý làm người nổi bật.

Cô căn bản sẽ không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Em không đi, rất lâu không khiêu vũ, em đã quên cách nhảy như thế nào rồi."

Thanh âm của Khương Sam vẫn cung kính như trước, nhưng lời cự tuyệt lại như trăm đấm tiết thiết không một chút do dự: "Hơn nữa làm đầu lĩnh đội, mỗi ngày sau khi em học xong, toàn bộ thời gian đều hao tốn vào việc huấn luyện, cho nên em sẽ không có thời gian để tập luyện vũ đạo. Em đi cũng chỉ làm trường học thêm mất mặt. Hiệu trưởng ngài hãy tìm người khác đi."

Bị cự tuyệt, biểu tình hiệu trưởng liền có chút khó coi, nhìn thoáng qua Tần chính ủy, hiệu trưởng tận tình khuyên nhủ: "Em nhìn em xem, chỉ là một buổi luận bàn trao đổi mà thôi, hồ sơ của em có viết qua về kinh nghiệm luyện vũ đạo của em, cho nên trường học mới có thể đem gánh nặng lớn như vậy giao cho em, lại không phải để cho em cùng người ta thi đấu, không có gì là mất thể diện hay không. Đi lên thi tùy tiện nhảy một chút là tốt, cũng sẽ không chậm trễ đến huấn luyện của em, bất quá là triển lãm một chút phong thái học sinh của trường học chúng ta."

Khương Sam cúi đầu, nhưng bóng lưng lại thẳng tắp, vẫn nói lại một câu nói kia: "Em không đi, rất lâu không nhảy, em đã quên cách nhảy như thế nào rồi."

Hiệu trưởng nhất thời chán nản, đang muốn giáo huấn, Tần chính ủy liền lên tiếng: "Được rồi, trước không cần nói nữa."

Hiệu trưởng lập tức liền đem lời muốn nói ra nuốt trở vào. Khương Sam cũng không ngẩng đầu lên, đứng ở địa phương xa cách cửa một bước cúi đầu, bất quá nhìn qua cô giống như là một học sinh không nghe lời đang bị phạt đứng vậy.

Tần chính ủy đem cô từ đầu đến chân quan sát một phen: "Nhảy một đoạn cho tôi xem một chút xem sao, tôi nhìn hồ sơ của em, giải thưởng giành được không thiếu, nói cái gì mà một đoạn thời gian không luyện tập em sẽ không nhảy được, đây là tuyệt đối không có khả năng đi."

Tần chính ủy ở trong quân ngũ gần người nhiều năm, hần vừa rồi cho dù chỉ ngồi nghe mà không nói lời nào, nhưng khí thế đầy mình có thể tạo ra áp lực vô hình, làm cho người vô pháp có thể xem nhẹ sự hiện hữu của hần. Lại càng không muốn luận lúc này hần còn đang nhũn nhũn nhìn thẳng Khương Sam đợi cô đáp lời, cường thế như vậy, mang theo sát khí sát phạt, làm cho người tới gần hần liền nhìn không được mà có cảm giác run sợ. Hiệu trưởng chống lại hần còn có chút chột dạ đến nỗi không ngóc đầu lên được, hướng chỉ là Khương Sam, vừa mới là cô bé thành niên như vậy.

Tần chính ủy há miệng đe dọa, Khương Sam nguyên bản trấn định, ở trên mặt lập tức liền nổi lên bộ dáng sợ hãi. Lúc đối mặt với thượng tá trưởng Thời Cường, chống đỡ ra một gương mặt trấn định tự nhiên, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đều tan vỡ hết. Cô nâng mắt nhìn Tần chính ủy một cái, chống lại đôi mắt có chút bức bách của hần, ánh mắt chột lóe sau đó lại nhanh dời đi, thân mình co quắp một chút, há miệng thở dốc, nói không tốt mà không nói cũng không tốt, cô chỉ nhỏ giọng nói một câu: "Em thật sự là nhảy không tốt."

Tần chính ủy nhú mi, hần không thích nhất người khác ở trước mặt mình dùng mách khốc gì đó, ánh mắt càng thêm nghiêm khắc: "Nhảy không tốt liền tìm điệu nhảy quen thuộc nhất nhảy lên một đoạn, tôi nhìn sau đó lại nói! Tốt hay không tốt tự nhiên không cần em phải nói cho tôi biết."

Tiếng nói vừa dứt, Khương Sam liền không nói gì thêm, đôi mắt trực tiếp phiếm hồng, sau đó, cô sợ quá nước mắt liền bắt đầu tí tách rơi xuống.

Cô khóc.

Tần chính ủy: "..."

Khương Sam khóc lên, thanh âm rất nhỏ, đơn bạc như vậy mà tay chân còn luống cuống đối mặt với Tần chính ủy đang đứng. Bả vai cô run một chút lại run một chút, cũng không dám đưa tay lên lau lệ. Trên mặt là một đôi mắt ụp xuống, ở ngay thẳng vừa vặn là đôi môi đỏ sợt đến mức tái nhợt. Đầu cô cúi xuống, cảm gần như đã muốn chạm đến trước ngực vậy. Nước mắt không có điểm dừng liền như đại hồng thủy tích rơi xuống. Nhìn qua cô đáng thương đến cực điểm, giống như cô là người ở trên đời này bị ụp xuống nhất vậy.

Khóc cũng là một loại nghệ thuật. Bộ dạng xinh đẹp lại có thể ụp xuống, phụ nữ khi khóc lên khiến người khác nhìn mà thương xót đó lại càng là một loại nghệ thuật. Tần Chiến cũng gặp qua không ít phụ nữ, nhưng hình tượng Khương Sam như vậy, chính mình bất quá là nói có một câu nói liền dọa cô sợt tới mức giống một con thỏ lưu hút lệ vậy, một chút đã khóc. Đúng là hân chưa từng thấy qua.

Hai người bọn họ, hai người đàn ông đang ngồi, một cô bé đang đứng tại cách đó không xa sợt tới mức đang khóc nức nở. Hai mắt Tần chính ủy nhìn lại, lạnh lùng ở trên mặt liền có chút không được tự nhiên, chiếc cằm kiên nghị hơi hơi căng cứng, tuy rằng vẫn nghiêm khắc như trước, nhưng thanh âm lãnh liệt không tự giác liền mềm mỏng hơn một chút.

"Em đây là đang làm gì đó, muốn em nhảy một điệu mà thôi, đây là đang thương lượng với em, không phải là cưỡng ép em, em khóc cái gì?"

Khương Sam lập tức đình chỉ không khóc nữa, một chút thanh âm đều không có phát ra, lại rõ rệt, nước mắt kia còn đang không ngừng rơi xuống tí tách đầu. Hai tay nắm thành quyền để ở bên người, như vậy giống như là Tần Chiến lại bức cô thêm một chút. Đừng nói là khiêu vũ, nhìn qua cô một dạng có thể vì khổ sở mà trực tiếp ngắt đi.

Tần chính ủy: "..."

Tần Chiến rốt cuộc im miệng, mắt nhìn sang hiệu trưởng đồng dạng cũng đang xấu hổ. Hiệu trưởng cũng nhìn lại hân, trên mặt lộ vẻ mờ mịt.

Tần Chiến nhu nhu mi tâm, gặp Khương Sam còn đang thút tha thút thít nước mắt rơi không dứt, đột nhiên trực tiếp liền đứng dậy hướng chỗ cô đi qua. Khương Sam hoảng sợt, muốn lui lại không dám lui, kinh hoảng nâng ánh mắt nhìn khí thế bén nhọn của Tần Chiến.

Như vậy, ánh mắt của cô giống như là con thỏ nhỏ đang bị kinh sợt tột độ vậy, quả nhiên là cực kỳ đáng thương. Tần Chiến nhìn thấy, khóe miệng của hân liền co rút một cái, đứng ở địa phương cách Khương Sam nửa bước chân, sau đó là nhủu mày móc ra một chiếc khăn tay đưa qua.

"Được rồi! Không nguyện ý nhảy liền không nhảy, không cần lại khóc, em huấn luyện đi thôi."

Thấy một bên Khương Sam còn đang khóc nức nở, một bên liền nhận khăn tay, Tần Chiến liền nhện không được bổ sung thêm một câu: "Thật không có ý làm khó em, chỉ là muốn nhìn một chút bản lĩnh của em về vũ đạo, em có phải đã hiểu lầm cái gì hay không."

Nhưng Khương Sam lại làm như hoàn toàn không nghe lọt, cô làm như chỉ nghe thấy trong miệng hân chính mình có thể rời đi. Sau đó liền bay nhanh tiếp nhận khăn tay ở trong tay Tần Chiến, cảm động đến rơi nước mắt, nhỏ giọng nghẹn ngào nói một câu: "Cảm ơn Tần chính ủy."

Sau đó chạy nhanh ra mở ra phòng hiệu trưởng giống như là một người bị sợt hãi tột độ vậy, vừa chạy vừa lau nước mắt.

Nhìn cô lúc này đúng y như con thỏ con vậy, dùng tốc độ cực nhanh xông ra ngoài, trong nháy mắt bóng người đã không thấy tăm hơi.

Nhất thời, một phòng liền yên tĩnh lại.

"Khụ khụ."

Hiệu trưởng có một chút không được tự nhiên háng giọng. Khương Sam này đột nhiên vừa khóc cũng làm hân thấy bối rối. Lần trước lúc gặp mặt, hình tượng Khương Sam cường thế tinh táo còn khắc thật sâu ở trong đầu hân đâu, cứ tưởng rằng hôm nay muốn thuyết phục cô nhất định sẽ là một trận trận đánh ác liệt. Thậm chí hân cũng đã chuẩn bị để có thể cưỡng chế được cô tham gia. Nhưng này, cô lại ở trước mặt Tần chính ủy sợt tới mức khóc nức nở, trong nháy mắt liền làm cho hai người thật đúng là không có biện pháp hạ thủ a.

"Thôi, cứ như vậy đi, thay đổi người đi, học sinh không nguyện ý cũng không thể thật sự đi cưỡng chế được."

Tần chính ủy xoa xoa mi tâm: "Về phần Quân Nghệ bên kia truyền đến lời nói, cự tuyệt là tốt, trao đổi liền trao đổi, nơi nào có đạo lý trao đổi còn chỉ định trường học đối phương tất yếu phải phái học sinh đến tham gia."

Tần chính ủy lời này vừa ra, hiệu trưởng mới yên lòng. Nếu là Tần chính ủy đã lên tiếng, Quân Nghệ bên kia liền không có đạo lý nào có thể tạo cho hân thêm áp lực. Hơn nữa hân cũng đang cảm thấy kỳ quái đâu, người học sinh tên Khương Sam này, sau nhập trường không có tiếng tăm, tại sao lại không đáp cạnh bên Quân Nghệ người bên kia theo dõi đâu?

Thời điểm ở trên đường đi, Tần Chiến liền xuất thần trong chốc lát. Đầu óc của hân đều là hình ảnh Khương Sam yếu ớt nhìn hân một cái, bộ dáng tội nghiệp chảy nước mắt như vậy, chính là làm cho người khác cảm thấy, mình đối với cô giống như đã làm tội ác tày trời gì đó vậy. Liền có một loại cảm giác tự khiến trách bản thân cùng áy náy khó hiểu xông lên.

Quý thần xui khiến, hân nhắc chân liền hướng tới sân thể dục đi qua.

Chỉ là, trên sân thể dục khắp nơi đều là học sinh mặc quân phục, Tần Chiến đứng nhìn trong chốc lát. Tầm mắt nghiêm nghị ở trên sân thể dục quét qua, ngay cả chính hắn cũng không biết hắn hiện tại tìm cái gì. Thẳng đến khi xa xa, một tiếng tiếng còi mạnh mẽ vang lên mới đem hắn bừng tỉnh.

Tần Chiến sững sốt một chút, cười khổ lắc lắc đầu. Chính mình đây là làm cái gì đâu? Thu hồi tầm mắt, Tần Chiến lần nữa khôi phục thanh tĩnh sai bước đi mất.

Cùng lúc đó, người bị dọa đến cực kỳ đáng thương ở trong mắt của Tần chính ủy, chính là Khương Sam. Cô lúc này thần sắc rất tự nhiên, đang đứng ở hàng thứ nhất của đội ngũ, chăm chú nghiêm túc huấn luyện. Cô cùng với cái người một lát trước còn bị dọa đến muốn chết, khác đến nỗi đầu cũng không nâng lên được, giống như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Có thể dùng yếu thế để giải quyết vấn đề, ở trong mắt Khương Sam đều không tính là gì. Cô mới sẽ không đi tham gia cái luận bàn trao đổi quý gì a, chuyện cô cần làm còn có rất nhiều, không có thời gian lãng phí ở cái chuyện kỳ quái này đâu.

Hơn nữa, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nếu được quay về phía vũ đạo mà mình luôn yêu mến đó đúng là điều cô mong muốn a. Nhưng chỉ là trải qua một thế với đủ loại biến cố, trước mắt cô cũng chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt để có thể ở trước mặt người ngoài khiêu vũ đâu.

*****Phân cách tuyến*****

Lưu Thiên Trạch từ lúc gọi điện thoại cho cục trưởng, kết quả cục trưởng chỉ là một mặt nói chuyện, ông ta cũng không bắt đầu tiếp lời hắn, hắn liền biết sự tình không tốt. Nhưng vô luận hắn lời nói khách sáo cùng đánh bài quan hệ như thế nào, cục trưởng chính là không ngừng đem lời chuyển hướng, như thế nào cũng đều không chính diện trả lời hắn.

Phải chăng hắn đã bị người nào đó chào hỏi trước a?

Thẳng đến khi cúp điện thoại, Lưu Thiên Trạch đều là không hiểu ra sao. Không biết là loại người nào, thế nhưng lại có năng lực lớn như vậy, có thể nhượng cục trưởng kiêng kị như vậy, muốn đối phương lộ ra dù chỉ một tia chi tiết cũng đều không chịu.

Đối với bí thư, Lưu Thiên Trạch vẻ mặt trầm trọng: "Tôi luôn cảm thấy, cô cháu gái này của Khương Mật có vấn đề, cậu đi điều tra cô ta một chút, cô ta gần đây có biết đại nhân vật nào hay không mà ngay cả tôi tự mình ra mặt đều không có biện pháp đem Khương Mật đi ra, đi thăm dò, rốt cuộc là ai đang cùng chúng ta đối nghịch."

Sau khi Lưu Thiên Trạch phân phó bí thư đi điều tra, liền hoá tốc lái xe đi một chuyến cục cảnh sát. Tuy người không đi ra được, nhưng nhờ vào quan hệ cho nên gặp được một lúc vẫn là có thể. Khương Mật vừa nhìn thấy Lưu Thiên Trạch, nước mắt ngay lập tức liền rơi xuống, bà ta hoang mang lo sợ trực tiếp liền xông đến.

"Thiên Trạch, anh có phải tới đón chúng em hay không? Bọn họ nói là nhận lệnh cục trưởng đến đi bắt chúng em đâu, còn nói muốn giam chúng em lại một đoạn thời gian, anh nói cho em biết, bọn họ có phải đang gạt em hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Về đau lòng ở trên mặt của Lưu Thiên Trạch lại không được tự nhiên, hắn ôm Khương Mật đầy cõi lòng mong đợi vào lòng an ủi: "Bây giờ còn chưa biết rõ là tại sao thế này đâu.... Em, trước em chờ một chút, hai ngày nay sợ là tạm thời không ra được, bất quá em yên tâm, tôi nhất định sẽ mau chóng đem em ra ngoài."

Lời nói Lưu Thiên Trạch nhất thời giống như tiếng sét đánh ngang trời. Khương Mật sau một lúc cũng không kịp hồi thần, mắt tiếng một lát, sau đó là nước mắt của bà ta chảy càng hung dữ, kích động nói: "Làm thế nào, vậy phải làm sao bây giờ, ngày mai Vi Vi phải lên phi cơ, nó muốn đi sang Anh quốc tham gia phỏng vấn a, hiện tại cứ bị nhốt như vậy, này, này nên làm cái gì bây giờ a!"

Lưu Thiên Trạch "ách" một cái: "Cái gì? Là ngày mai?"

Khương Mật thân mình đều là nhuyển. Bà ta không nghĩ tới, sự tình thế nhưng sẽ nghiêm trọng như thế. Lại càng không có nghĩ tới, Lưu Thiên Trạch xuất mã đều không thể như nguyên của bọn họ là lập tức đi ra ngoài. Đây hết thảy đều nằm ngoài dự đoán, chính mình vốn cho là bàn tính lần này viên mãn, lại không ngờ bị đánh đến thất linh bát lạc* như vậy. Chỉ cần bà ta vừa nghĩ đến con gái, thế nhưng có khả năng bởi vì chính mình nhất thời thất sách mà bỏ qua buổi phỏng vấn quan trọng nhất, Khương Mật trước mắt liền biến thành màu đen.

Bà, bà trong chốc lát trở về cần phải mở miệng cùng con gái như thế nào a!

Lưu Thiên Trạch nhìn Khương Mật sợ tới mức mặt mũi đều trắng bệch, một bộ dạng sắp ngất, đầu tiên là sốt ruột, tiếp theo trong lòng vừa động, một ý niệm liền mạnh mẽ tràn ngập trong cõi lòng của hắn.

"Có lẽ, có biện pháp có thể đem Khương Vi một người đi ra trước, chỉ là khả năng cần mẹ của em phối hợp một chút."

Khương Mật vội hỏi: "Anh nói, biện pháp gì?"

Lưu Thiên Trạch nói: "Để cho mẹ của em thừa nhận chuyện cạy khóa xuống dưới, tất cả trách nhiệm để bà ôm đi qua, sau đó để Khương Vi giả bệnh, tôi có thể liên lạc với bác sĩ tốt đem nó đón ra. Chỉ cần người có thể đi ra ngoài trước, chuyện còn lại sẽ đơn giản. Chung quy, việc này tuy có nhiều phiền toái nhưng cũng không phải cái án to tát gì."

Khương Mật thất thanh: "Đem sự tình thừa nhận? Không! Tuyệt đối không thể!"

Biểu tình của Lưu Thiên Trạch trở nên nghiêm túc: "Thời điểm khác cũng coi như xong, tôi có thể hao tổn chút thời gian để chuẩn bị, nói không chừng chuyện này có thể cứ như vậy lờ gạt qua. Nhưng lại xảy ra ngay trong lúc này, nếu như không muốn để Khương Vi bỏ qua buổi phỏng vấn, đây là biện pháp nhanh nhất và cũng là duy nhất."

Khương Mật đấu tranh trong chốc lát, sắc mặt biến hóa không ngừng. Bà ta còn muốn tiếp tục van cầu Lưu Thiên Trạch, nhưng sau khi nghe hắn nói như vậy, bà ta cần cân nhắc đến những biện pháp khác. Nhìn biểu tình ngưng trọng của Lưu Thiên Trạch, bà ta biết hắn thật sự đã tận lực. Sự tình không còn đơn giản như bà ta nghĩ nữa. Bây giờ bọn họ thật sự là không ra được.

Cuối cùng Khương Mật không cam lòng, cắn răng nghiêng lợi nói: "Được rồi, kia... Vậy thì cứ làm như vậy đi, em đi nói chuyện cùng mẹ."

Bà Chu vốn là cho rằng đến cục cảnh sát đã là một sự kiện vô cùng nhục nhã. Bây giờ còn để cho bà ta thừa nhận chính mình phạm án, quả thực so với muốn mạng của bà ta còn khó chịu hơn. Khương Mật thuyết phục bà, phải dùng thật lớn công phu để khai thông. Cuối cùng, vẫn là Khương Vi khóc nức nở, bà Chu quả thực là đau lòng lại sốt ruột, rốt cuộc vì không để chậm trễ tiền đồ cháu ngoại, mới đồng ý đem sự tình nhận về phía mình.

Vốn Lưu Thiên Trạch còn muốn thử xem, có thể nương vào bà Chu nhận án mà có cơ hội đem Khương Mật đón ra nốt được hay không. Nhưng cũng không biết rốt cuộc là người nào đã uy thác đến chỗ cục cảnh sát mà người của cục cảnh sát cứng rắn đáp trả là muốn điều tra để lấy chứng cứ, sống chết đều không chịu tha người.

Lưu Thiên Trạch dù sao cũng là người có khả năng, hấn mất một khí lực lớn để chuẩn bị một phen, cuối cùng vẫn là nghĩ biện pháp tạm thời đem Khương Vi một người đi ra trước.

Khương Vi trước khi đi ra, Khương Mật cầm lấy tay của cô ta, ánh mắt sung đỏ dặn: "Hiện tại, chúng ta là bị nha đầu Khương Sam chết tiệt kia tính kế, cái gì cũng đều không còn. Duy chỉ có cái danh ngạch phỏng vấn này là nó như thế nào cũng cướp không được mà đi lấy đi cũng không xong. Ta nhìn lúc này, nó mưu tính đem chúng ta giam lại cũng là sợ người đi phỏng vấn thành công đi, tương lai sẽ đem nó hung giẫm nát ở dưới chân đi, chúng ta nhất quyết sẽ không để cho nó được như ý!"

Khương Mật vẻ mặt cuồng nhiệt: "Bên kia, chú Lưu của con đã chuẩn bị không sai biệt lắm, Vi Vi, con nhất định không được thua kém! Nhất định phải thi đậu vào học viện vũ đạo. Chỉ cần con vào được trường ở bên kia, về sau Khương Sam muốn tính thế nào đi chăng nữa, nó cũng chỉ có thể làm thủ hạ bại tướng của con. Nó đời này nhất định là người thất bại, là một kẻ không lên được mặt bàn, nó chỉ có thể làm một đứa tiền nhân ngấm ngấm nhảy nhót mà thôi!"

Khương Vi nghe được, liên tục gật đầu. Ánh mắt cô ta cũng hồng hồng thông thông, sắc mặt tiêu tụy. Khương Sam gần đây liên tục mưu kế cùng chèn ép, xem như là triệt để kích thích lòng háo thắng của Khương Vi. Vừa nghĩ đến cả nhà đều trông cậy ở trên người mình, cô ta đè nén xuống ý muốn cầu giãn, trong đầu chỉ còn lại lần này ăn cả ngã về không*, cùng ý chí chiến đấu hừng hực.

(ăn cả ngã về không*: thành công thì được tất cả, thất bại thì mất hết)

"Mẹ, người yên tâm đi, con mấy ngày nay ngày đêm đều không ngừng luyện tập cũng không phải luyện không công. Con nhất định sẽ thi đậu, các người chỉ cần chờ tin tức tốt của con là được."

Trên mặt của Khương Mật cùng bà Chu lúc này mới lộ ra tia tươi cười vui vẻ.

Lưu Thiên Trạch phân phó trợ lý mang theo Khương Vi đi thu thập tu chính lại một phen. Khương Mật cùng bà Chu đều ở lại, Lưu Thiên Trạch liền trực tiếp đem Khương Vi về nhà trong nghĩ ngơi.

"Buổi tối hào hào nghỉ ngơi, đừng nghĩ nhiều như vậy, dưỡng tốt tinh thần, thời điểm phỏng vấn cần hào hào phát huy."

Lưu Thiên Trạch trước khi ngủ còn an ủi Khương Vi một phen. Khương Vi tự nhiên vừa cảm động lại vừa cảm kích. Đây là lần đầu tiên cô ta đến biệt thự của chú Lưu a. Nhìn biệt thự Lưu gia so với Khương gia càng thêm kim bích huy hoàng, cũng càng thể diện được đẳng cấp của chú Lưu. Khương Vi ở trong lòng không khỏi nghĩ nghĩ "chú Lưu nếu thật sự là ba ba chính mình thì tốt rồi." Anh quốc bên kia đã chuẩn bị tốt lắm, chính mình chỉ cần không phạm phải sai lầm, được nhận vào học gần như là không có gì huyền diệu cả.

(Ông này kể ra cũng tốt...rất tiếc là đầu quân nhầm địa chỉ a)

Sau đó cô ta liền nghĩ tới chính mình, sắp tới sẽ có một cái lý lịch khiến mọi người đều hâm mộ, tương lai nếu như mẹ gả cho chú Lưu, chính mình sẽ có một ba ba có một hậu trường cùng địa vị hiển hách thập phần cường ngạnh ở phía sau, mà Khương Sam liền chỉ có thể hèn mọn co đầu rút cổ tại cái trường học nhị đẳng, ở trong một cái góc nhỏ đối với mình hâm mộ ngược nhìn, tương lai chính mình có thể nói chính là một đường cực tốt.

Mấy ngày này, ghen khuất cùng phần nộ của Khurong Vi cùng với sức tưởng tượng phong phú của cô ta mà dần dần tiêu tán. Tuy rằng bọn họ vài lần tính sai, nhưng chờ cô ta qua được vòng phỏng vấn, đợi mẹ cùng bà ngoại được thả ra về, về sau sẽ có rất nhiều thời gian lại đem đồ gì đó bị Khurong Sam lấy đi, từng kiện cướp về, tương lai chính mình sẽ là một đường cực tốt.

Phòng khách của Lưu gia xa hoa lại thoải mái, Khurong Vi ngủ mà trên môi cô ta vẫn còn nở nụ cười.

Chính là, mộng đẹp Khurong Vi, cô ta cũng không biết được, giờ phút này, ở học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc, ở bên trong, giám khảo phỏng vấn Yarkton đang đắm chìm trong cơn hoảng sợ cùng lo lắng tột độ.

Yarkton chính là người mà Khurong Mật trước đó nhờ quan hệ mua chuộc được, hẳn chính là một người ở trong ban giám khảo vòng phỏng vấn. Hôm nay, thờ điểm sáng sớm hẳn có nhận được một phong thư kiện, chính là một đoạn ghi âm thật dài. Yarkton không hiểu tiếng Trung văn, cho nên ban đầu hẳn chỉ nghe được trong đoạn ghi âm là hai cô bé đang kịch liệt tranh chấp. Vì nghe không hiểu Trung văn, cho nên Yarkton chỉ cho rằng đây là một thư kiện rác rưởi, cũng không có để ý.

Nhưng tiếp đó lại có một phong thư kiện được gửi đến đã làm cho hắn bắt đầu đứng ngồi không yên.

Bưu kiện mới gửi là một phong thư tín bằng tiếng Anh. Mặt trên của phong thư được viết bằng tiếng Anh, bên trong là một lá thư viết chính là nội dung của đoạn băng ghi âm được hoàn chỉnh phiên dịch một lần, vừa mới mở ra nhìn, sắc mặt của Yarkton liền trở nên cực kỳ khó coi.

Mà cuối cùng, phụ lục còn có một đoạn thư tín tư nhân, càng khiến Yarkton chấn kinh đem cốc nước ở bên tay đánh đổ.

"Tôi tin tưởng ngài chỉ là muốn che giấu, cũng không phải là thật sự chuẩn bị ở buổi phỏng vấn long trọng như vậy làm ra quyết định vi phạm đạo đức gì đó. Đem học sinh ở buổi phỏng vấn ngấm đờn rớt, hơn nữa bởi vì thu tiền ưu việt mà đối với người học sinh không thể thông qua lại cho thông qua vòng phỏng vấn. Chuyện như vậy nếu như lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ triệt để hủy diệt chức nghiệp kiếp sống của ngài..."

"Đương nhiên, tôi tin tưởng Yarkton tiền sinh ngài là một vị thân sĩ chính trực mà công chính. Tôi cũng vẫn kính nể những thành tựu của ngài ở đạo thượng, cho nên nếu như ngài có thể kịp thời tu chỉnh sai lầm, như vậy tôi cam đoan sẽ không đem nội dung của đoạn ghi âm này tiết lộ ra ngoài...Đương nhiên, có một biệt thự ở Edinburg được kí tên trên danh nghĩa của ngài cũng sẽ không bị sáng tỏ ra ngoài. Ngài cũng biết, tòa soạn báo ở Anh quốc đối với cái loại tin tức như thế này luôn luôn cảm thấy hứng thú vô cùng..."

Chỉ đọc một đoạn của lá thư, Yarkton liền từ đầu lạnh tới chân. Sắp tới chính là thời gian trường học tổ chức phỏng vấn. Hẳn mới nhận làm giám khảo phỏng vấn không lâu, nếu cái loại gièm pha như thế này bị sáng tỏ truyền ra ngoài, hẳn sẽ gặp phải sự công kích của dư luận cùng với chức nghiệp của mình sẽ như thế nào a. Gần như không cần tự hỏi hẳn cũng có thể biết trước.

Yarkton nguyên bản còn có mang một tia may mắn. Hẳn tìm bằng hữu quen thuộc biết Trung văn giúp mình đem đoạn ghi âm phiên dịch lại một lần. Nhưng sau khi nhóm bằng hữu phiên dịch xong, Yarkton tâm liền triệt để lạnh thấu.

".....Tôi liền nói cho cô biết, chẳng những tư cách phỏng vấn của cô bị xóa bỏ, hiện tại người nhận được thông báo phỏng vấn lại biến thành tôi a.....!"

".....Không có khả năng, điều cô nói không phải sự thật! Học viện Anh quốc mời phỏng vấn còn phải nhìn xem tư chất của mỗi người, cô căn bản là không đủ tư cách....."

"... ..Tôi có tư cách hay không, không phải là do cô định đoạt. Nhưng tôi thật sự nhận được lời mời....."

"... ..Cô làm ra chuyện như vậy, tìm quan hệ để được vào danh sách đề cử, cô không sợ sẽ bị tố giác ra sao?... .."

"... ..Vậy cô ngược lại là muốn tố giác ai a, nhìn xem có hay không sẽ có người tin cô....."

Trong cuộc đối thoại, cô gái tên Khurong Vi rõ ràng đã có ý thừa nhận, cô ta quả thật là nhờ đến quan hệ để chiếm được tư cách phỏng vấn. Một cô bé khác bị phần lên án, dẫn đến cô gái tên Khurong Vi này, lời nói càng dẫn ra nhiều chứng cứ. Thẳng đến khi nghe xong, sắc mặt của Yarkton liền xanh mét.

Nữ nhân ngu xuẩn này! Loại chuyện này người khác muốn che cũng không kịp, cô ta thể nhưng lại vụng về ở trước mặt cô gái bị hủy bỏ tư cách, đem mọi chuyện toàn bộ nói ra, còn bị ghi âm lại!

Yarkton tâm hoảng ý loạn, sau khi trở về, ông ta liền gửi lại một phong thư kiện: "Tôi sẽ tìm lý do hủy bỏ tư cách của cô ta, cần phải làm như thế nào anh có thể cam đoan sẽ không tố cáo tôi, sẽ không đem nội dung của đoạn ghi âm truyền ra ngoài?"

Quá vài giờ, Yarkton nóng nảy hút một điếu xì gà, bưu kiện của đối phương mới được gửi lại đây.

"Ngài không cần thiết hủy bỏ tư cách của cô ta, ngài chỉ cần chứng minh mọi chuyện cùng ngài không có quan hệ là được rồi. Như vậy ngài sẽ không cần lo lắng đoạn ghi âm này. Đương nhiên, tiền đề là ngài có thể âm ngoan quyết tâm, buông tha chỗ tốt đã tới tay."

Yarkton đối với cái bưu kiện ám chỉ mười phần ý vị này nhìn rất lâu. Trong mắt dần dần nổi lên thần sắc âm ngoan, ác độc. Hẳn biết đối phương nói rất đúng, cũng hiểu được hiện tại bảo toàn mình mới là khẩn thiết nhất. Hẳn tuyệt đối sẽ không bởi vì thu tới một ít tiền ưu việt mà có thể mạo hiểm hủy diệt đi tất cả danh dự chính mình!

Huống hồ là cái nữ nhân Trung quốc kia, thể nhưng cô ta lại ngu xuẩn đến mức để người ta bắt lấy thóp như vậy. Thậm chí còn lòi cả hân vào trong vũng

bùn nguy hiểm như vậy. Hẳn nhất định sẽ hung hăng trả thù lại cô ta!

Thời điểm Khương Sam trở về Khương gia lần đó, cô đã cùng với Khương Vi xảy ra tranh chấp ở trong phòng. Lúc ấy, cô bị Khương Vi cào một vết ở cổ, bây giờ đã tốt lên không sai biệt lắm, chỉ để còn thấy một đạo hoa ngân rất nhỏ, gần như là không rõ ràng. Nếu không phải là vì chọc giận Khương Vi, để cô ta dương dương tự đắc mà lộ ra sơ hở, Khương Sam tuyệt sẽ không để cho ả một chút cơ hội đụng tới chính mình.

Nếu đã ra tay, thì phải có dũng khí gánh vác hậu quả.

Kiếp trước, Khương Sam bị Khương Vi đào hại vô số lần. Đời này, cô cũng nên đánh trả, làm cho cô ta cũng cảm thụ một phen, lần lượt giấc mộng của mình thoát phá, cho cô ta cảm thụ được, hi vọng không ngừng dâng lên sau đó là không ngừng tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Vòng phóng vấn vũ đạo có rất nhiều người. Bọn họ đều là những nữ sinh trẻ tuổi với đầy đủ các màu da đứng đầy ở đại sảnh. Một đám người, có tự tin, có chờ mong, có cả thấp thòm đứng nhìn cửa của phòng phỏng vấn vẫn đang đóng chặt.

Khương Vi được xếp thứ 45.

Gương mặt Đông phương nhận được lời mời phỏng vấn cũng không nhiều. Bộ dạng của Khương Vi lại mỹ lệ, mang đầy nét ý nhị của thiếu nữ Đông phương, cô ta đứng ở trong đám người nhìn qua có chút "hạc trong bầy gà*". Các nữ sinh khác khác cũng thường xuyên phóng tầm mắt đến để đánh giá cô ta. Khương Vi nhìn thấy liền cảm thấy mình ưu việt hơn người, khẽ nâng cằm lên.

(Hạc trong bầy gà*: Hạc lập kê quần – 鹤立鸡群 – hè lì jī qún hạc đứng giữa bầy gà, lại một câu để chỉ người nổi trội hơn người khác (về thần thái, tài năng a b c d), đứng với người khác nổi bật bật như hạc đứng giữa bầy gà)

Những người khác ở đây đều đang thấp thòm lo lắng, duy chỉ có trong lòng Khương Vi biết, chính mình nhất định sẽ được trúng tuyển cho nên cảm giác của cô ta thật sự là rất tốt. Như vậy, tâm tình vui vẻ nháy nhót của cô ta vẫn liên tục cho đến khi cô ta hoàn chỉnh điệu nhảy của mình.

Kiến thức cơ bản Khương Vi rất tốt, nhiều năm như vậy, cô ta lại vẫn có thể ở trong tối ngoài sáng chậm rãi đuổi rất sát với vũ đạo ưu việt của Khương Sam, công phu cô ta bỏ ra đích thực là không thiếu. Mân biểu diễn của cô ta gần như có thể coi là một loại mẫu, tiêu chuẩn gần như là hoàn mỹ.

(gần thôi chứ không phải là đã hoàn mỹ a)

Nhưng, cũng chính bởi vì nhìn qua vũ đạo Của Khương Vi quá thuần thực cùng hoàn mỹ, cho nên khuyết thiếu trong vũ đạo của cô ta chính là thiếu đi mất linh tính của nó. Bốn vị giám khảo vòng phỏng vấn chung quy đều là người có mắt nhìn, yêu cầu tiêu chuẩn cao. Phỏng vấn lâu như vậy cũng đã thấy không thiếu học sinh biểu diễn giống Khương Vi. Tuy rằng động tác của Khương Vi so với những người trước đó có thể coi là thuần thực cùng đẹp mắt hơn một chút, nhưng bọn họ sau khi xem xong điệu nhảy của cô ta cũng không tỏ ra thái độ gì, vẫn thấp phẫn bình thản.

Ban giám khảo không có như dự liệu của Khương Vi là sẽ kinh diễm cùng tán dương. Cô ta liền có chút thất vọng. So với bình thường, hôm nay cô ta đã cố gắng hết sức. Có thể nói là buổi biểu diễn hôm nay đã vượt xa những ngày thường khác a.

Nhưng Khương Vi chỉ cần vừa nghĩ đến, ban giám khảo phỏng vấn đã được chuẩn bị qua, biết mình nhất định sẽ thông qua, trong lòng cô ta lại cao hứng lên. Tự tin khẽ cười cười, chờ đợi lời bình của giám khảo phỏng vấn. Vì cô ta xinh đẹp cho nên có thể sẽ thông qua, cô ta biết, vị giám khảo phỏng vấn đã được chuẩn bị qua cuối cùng vẫn sẽ đối với cô ta thêm ca ngợi.

Yarkton đang tại ngồi ở bên trái, thời điểm nữ giám khảo phỏng vấn đang chuẩn bị lời bình, ông ta liền nhanh hơn mở miệng trước, thanh âm thực kinh ngạc.

"Vi ni, tên Trung văn của cô tên gọi là Khương Vi?"

Khương Mật đã cho Khương Vi nhìn qua ảnh chụp của vị giám khảo phỏng vấn, biết người hỏi chính là vị đã được chuẩn bị qua kia. Lập tức cô ta liền hết sức cao hứng, dùng tiếng Anh lưu loát hồi đáp: "Đúng vậy, giám khảo phỏng vấn, tôi tới từ Trung Quốc, tên là Khương Vi, tôi..."

"Đem người này đuổi ra ngoài! Loại người này không có tinh thần vũ đạo, không xứng đáng được đứng ở địa phương này, nga, Thượng Đế ơi, tôi nhớ rõ rằng đã thông tri hủy bỏ tư cách phỏng vấn của cô ta, vì cái gì mà loại người này vẫn được tiến vào!"

Yarkton sau khi nghe Khương Vi trả lời, trên mặt ông ta đột nhiên nổi lên một cảm xúc tên là nhục nhã. Ông ta tức giận đập bàn, lớn tiếng bắt đầu kêu nhân viên công tác đuổi người.

Chuyện này cùng với dự đoán của Khương Vi không đồng dạng, dẫn đến phản ứng của cô ta là kinh ngạc đứng im tại chỗ. Biểu tình chắc chắn cùng vui

về nhảy nhót ban đầu đã toàn bộ biến mất, thay vào đó là biểu tình mờ mịt lại bối rối.

"Tiên sinh, có phải ngài đã hiểu lầm cái gì hay không, tôi cũng không có làm sai cái gì, ngài vì cái gì..."

"Im miệng!"

Thanh âm của Yarkton càng thêm nổi giận, tốc độ nói rất nhanh, cảm xúc kích động hướng ba vị giám khảo phòng vấn còn lại nói: "Cái người này trước khi đến vòng phỏng vấn có liên hệ qua tôi, bọn họ muốn tôi cho cô ta đặc quyền, chính là trực tiếp thông qua phỏng vấn. Tôi cự tuyệt, bọn họ thế nhưng lại không biết xấu hổ, gửi cho tôi một số tiền lớn cùng một căn biệt thự. Chuyện bản thù như vậy, thân là một vũ giả danh giá, tôi làm sao có thể làm ra được. Chuyện này đối với tôi là một loại nhục nhã trực tiếp, tôi không thể chịu đựng được hành động như vậy phát sinh ở trước mắt tôi. Người như vậy, căn bản là không có tư cách đến nơi này để khiêu vũ!"

Ba vị giám khảo phỏng vấn khác sau khi nghe được, biểu tình của bọn họ ngay lập tức trở nên kinh ngạc cùng phần nộ, khiếp sợ nhìn về phía Khương Vi.

"Thế nhưng lại có chuyện như vậy, Thượng Đế! Như thế nào lại có loại học sinh bại hoại không có đạo đức như vậy. Tôi thế nhưng còn xem cô ta biểu diễn cả một hồi vũ đạo a, quả thực là người ác tâm mà!"

"Nhanh mời cô ta đi ra ngoài đi, học viện vũ đạo chúng tôi vĩnh viễn sẽ không hoan nghênh loại người này, trong lòng không có đạo đức cơ bản nhất của con người."

"Không, không phải như thế."

Khương Vi không nghĩ tới sự tình sẽ đột nhiên biến thành như vậy, cô ta kinh hoàng, ánh mắt không dám tin nhìn Yarkton, không ngừng lắc đầu: "Không đúng, ngài nói không đúng tiên sinh Yarkton, sự tình căn bản không phải như vậy, rõ ràng là..."

Yarkton sắc mặt đỏ lên: "Tôi đã đem toàn bộ gì đó của các người nộp lên cho trường học rồi. Các người không cần nghĩ muốn dùng một chút ưu việt này là có thể thu mua toàn bộ nhân cách của tôi! Vũ đạo của cô trống rỗng không có một chút linh tính, chỉ là thuần thực một loại động tác mà thôi, tôi làm sao có thể để cho cô thông qua vòng phỏng vấn tuyển chọn nghiêm khắc như vậy đâu, cô không cần phải nằm mơ nữa!"

Khương Vi nhìn bốn vị giám khảo tức giận, chỉ trích cùng biểu tình chán ghét đối với mình, khiến cho trong lòng của cô ta thiếu chút nữa hồng mắt. Cô ta vô pháp lý giải sự tình phát sinh ở trước mắt mình rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Giương mắt của Khương Vi tái nhợt vô lực bác bỏ, nhưng cô ta lại không thể nói thẳng Yarkton lúc thu ưu việt đã đồng ý qua. Bởi vì, nếu bây giờ cô ta nói như thế thì chẳng khác nào trực tiếp thừa nhận, cô ta có ý đồ hối lộ giám khảo phỏng vấn để có thể thông qua được vòng phỏng vấn.

"Nhanh, người tới đem cô ta đuổi ra ngoài, nếu như cô ta lại xuất hiện ở trước mắt của tôi, vậy tôi chỉ có thể nói, tôi muốn rời đi cái ghế ban giám khảo phỏng vấn này. Tôi vô pháp tha thứ, ở trước mặt của bản thân lại xuất hiện loại người như vậy, tôi cự tuyệt cùng cô ta ở cùng một chỗ."

Yarkton phản ứng vẫn kịch liệt như trước. Vừa nói, ông ta vừa đứng lên chuẩn bị li khai. Tư thái quyết tuyệt như vậy làm cho người khác không một chút nghi ngờ, nếu như Khương Vi còn không ra ngoài theo lời nói của ông ta, ông ta liền muốn lập tức thôi lui ra khỏi. Ba vị giám khảo phỏng vấn khác hiển nhiên cùng ông ta cũng có ý tưởng giống nhau, ào ào đứng hết lên.

Đang tiến hành phỏng vấn, không có giám khảo phỏng vấn làm sao có thể tiếp tục được a. Người đại diện của trường học thấy vậy liền vội lên ngăn đón. Khương Vi còn đang khóc khóc biện giải, nhưng vì có thể lưu lại ban giám khảo phỏng vấn, cô ta vẫn bị khách khí "thình" đi ra ngoài.

Ngoài cửa còn đứng một đội ngũ nữ sinh thật dài, cách gần đó, loáng thoáng còn có thể nghe được, trong đại sảnh còn truyền lại đây một số cuộc đối thoại. Bọn họ nhìn Khương Vi với biểu tình tràn đầy khinh thường, mấy nữ sinh cách xa không biết phát sinh chuyện gì, nhưng thấy Khương Vi gần như là trực tiếp bị đuổi ra ngoài, cũng biết cô gái Đông phương này hẳn là làm chuyện gì không tốt, đã chọc giận đến ban giám khảo phỏng vấn rồi.

Về mặt Khương Vi đầy nước mắt đã rước lấy vô số chú mục. Các cô gái ở bên ngoài chờ đang không ngừng tò mò hỏi thăm. Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết được nguyên nhân Khương Vi bị đuổi ra ngoài.

Khương Vi bị biến cố đột nhiên phát sinh này dọa sợ.

Có thể đến tham gia phỏng vấn đều là thế hệ vũ giả mới, toàn những người nổi bật. Các cô gái trẻ tuổi dùng tiếng mẹ đẻ nhanh chóng cùng nhau trò chuyện nghị luận, bọn họ tuy màu da bất đồng, ngôn ngữ không giống nhau, nhưng trên mặt, biểu tình của bọn họ đều giống như nhau, đều tràn đầy khinh thường lại khinh thường đối với Khương Vi. Ánh mắt của bọn họ nhìn cô ta giống như là đang nhìn một con kiến hôi không lên được mặt bàn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Editor: Thiên Vi

Khurong Vi hôm nay ăn mặc thực mát mẻ. Trang phục mùa đã đem dáng người của cô ta lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, chính là bộ ngực cùng hai chân thon dài đều lộ ra hết. Lúc này, cô ta thật hận chính mình không thể lập tức đi tìm đồ, đem toàn thân mình đều che lại. Mát mẻ cùng với xấu hổ làm cho Khurong Vi nhìn không được mà bật khóc đi ra.

"Không phải như thế, thật sự không phải, tôi không có như lời ông ấy nói là làm những chuyện kia, nhất định là hiểu lầm, sự tình không phải là cái dạng này."

Đầu tiên là cô ta dùng từ ngữ tiếng Anh diễn đạt đầy đủ ý nghĩa của mình hướng mọi người giải thích. Nhưng là, cô ta nói chuyện lại có trăm ngàn chỗ hở, nghe nói chứng cứ hồi lộ ban giám khảo phòng vấn cũng đã bị đẩy tới, lúc này căn bản là không người nào nguyện ý nghe cô ta nói.

Nhìn ánh mắt không tin cùng miệt thị của mọi người, Khurong Vi rối loạn đến mức bắt đầu dùng tiếng Trung văn của mình không ngừng xin tha. Nhưng bản thân của những người trong ban giám khảo phòng vấn cũng đang rất tức giận.

Yarkton vì bảo trụ địa vị của mình cùng với đề cho người khác tin tưởng mình không có bị thu mua, ông ta đem tất cả mọi chuyện đều đẩy đến trên người Khurong Vi. Hơn nữa, biểu hiện của ông ta còn như là một con sư tử sau khi bị vũ nhục liền triệt để tức giận vậy.

Giai đoạn phỏng vấn bởi vì Yarkton khiển trách cùng lên án mà rơi vào cục diện bế tắc.

Dưới tình huống này, Khurong Vi chính là tâm điểm bị những nữ sinh đang nôn nóng chờ đợi ở ngoại đại sảnh oán thán. Mới đầu bọn họ vốn chỉ là thấp giọng nghị luận, sau một lúc đã bắt đầu có người đứng lên châm chọc cùng giận chó đánh mèo đối với Khurong Vi.

"Cô thật là một người vũ giả, cô lại có thể làm ra hành động khiến cho những người vũ giả như chúng tôi cảm thấy xấu hổ như vậy. Mọi người phỏng vấn đều là công chính, cô thế nhưng muốn mua chuộc giám khảo phỏng vấn, chúng tôi thực khinh thường cô."

"May mắn tiên sinh Yarkton là một thân sĩ có lý lẽ công minh, sẽ không che giấu một người như cô đâu."

"Cô nhanh đi ra ngoài, không nên ở chỗ này ảnh hưởng đến người khác, tư cách phỏng vấn của cô đã bị hủy bỏ, cô không thể ở chỗ này trong đại sảnh được nữa, chúng tôi cường liệt* yêu cầu đem người này đuổi ra ngoài."

(cường liệt* mãnh liệt, dữ dội)

"Đứng, đuổi ra ngoài, chúng tôi không nguyện ý cùng loại người như vậy ở cùng một chỗ."

... ..

Sau, thanh âm bất mãn của các nữ sinh lại càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng thống nhất. Hơn nữa cảm xúc của mấy vị ở trong ban giám khảo phỏng vấn cũng tương đối kịch liệt. Người của trường học đánh phân phó đi xuống, Khurong Vi không thể cứ chờ ở trong đại sảnh ngay người, tất yếu cô ta lập tức phải rời khỏi đây.

Nơi này chính là địa phương dù có nằm mơ Khurong Vi cũng đều nghĩ đến, nơi này là địa phương trong vô số ngày ngày đêm đêm, lúc cô ta nhớ tới cũng sẽ hưng phấn cười rộ lên. Nếu là bởi vì cái loại lý do này mà cô ta phải đi, vậy thì sau này, cô ta thật sự sẽ không có cơ hội có thể đặt chân đến cái chỗ này nữa. Nay, so với muốn mệnh của mình thì cô ta còn thấy khó chịu hơn.

"Không được, các người làm ra quyết định là sai lầm, tôi không thể đi, xin để cho tôi nói chuyện cùng tiên sinh Yarkton một chút, cầu các người."

Khurong Vi như cũ vẫn đau khổ cầu xin, chính là ý lại không chịu đi. Mắt thấy đưa tới người tức giận càng lúc càng lớn, trường học rốt cuộc không ra mặt không được, quyết định mạnh mẽ đem Khurong Vi đuổi ra ngoài.

Mấy người bảo an thô lỗ, có thể dễ dàng đem Khurong Vi còn đang không chịu buông tha cùng không ngừng giãy giụa lôi ra ngoài.

Khurong Vi nhìn cánh cửa ở trước mặt mình "Phanh" một tiếng đóng lại. Tiếng vang của cái đóng cửa này, giống như là đồng thời đem giấc mộng, hy vọng và tiền đồ tốt đẹp của cô ta, toàn bộ đều đóng lại.

Khurong Vi vì chịu không nổi đợt kích thích lần này, cô ta hơi nghiêng đầu, khó thở công tâm. Sau đó là trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh.(sửng vờn)

Nhưng mọi chuyện cũng không có bởi vì Khurong Vi té xỉu liền hoa thương đánh một dấu chấm tròn.

Học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc hàng năm tổ chức phỏng vấn thế nhưng là một sự kiện lớn a. Trên địa phương đặt học viện Anh quốc, tòa soạn báo không biết từ nơi nào biết được tin tức, bên trong vòng phỏng vấn học sinh thế nhưng lại truyền ra lời gièm pha như vậy, lại bởi vì lần này là học sinh ngoại quốc bị dính đến, rất nhanh liền tiến hành truy tung đưa tin.

Người đưa tin ngôn từ vô cùng sắc bén, người nước Hoa từ xưa đến nay tác phong làm việc nhanh nhẹn, bắt đầu phân tích một phen. Lại xuất phát từ người quốc nội* đối với loại người này theo bản năng là bài xích, người đưa tin liền trực tiếp đem hành động của Khurong Vi phê phán đến mức cầu

huyết.

(quốc nội*:國內-trong nước)

Giám khảo phỏng vấn Yarkton ngược lại bởi vì chính mình chính trực cùng không tiếp thụ hấp dẫn mà được người bốn phía tán dương một phen. Ông ta thật sự đã đem chỗ tốt mà Luru Thiên Trạch đã chuẩn bị cho mình, toàn bộ đều nộp lên cho trường học. Mà đây cũng không phải là một số lượng nhỏ. Có thể chịu được hấp dẫn như vậy, lại ngay tại thời điểm phỏng vấn trực tiếp lên án mạnh mẽ học sinh, Yarkton cũng được lên báo. Chỉ là ông ta với Khương Vi không phải là cùng lên một trang báo, bình luận của người xem cũng toàn bộ đều là tán dương ông ta.

Đội sau khi Khương Vi tỉnh lại, sự tỉnh đã phát triển đến tình trạng không thể vẫn hồi. Cô ta một người cô linh linh nằm ở trên giường bệnh, ngoài cửa là một đám phóng viên chờ để phỏng vấn. Khương Vi vừa sợ lại vừa thẹn, người trốn ở trong ổ chăn khóc nức nở gọi điện thoại.

"Ô ô, chú Luru, ngài, ngài nhanh đến giúp giúp con, đã xảy ra chuyện, ô ô, bên này đã xảy ra chuyện!"

Nhưng đã quá chậm, Khương Vi hồng mắt. Lúc cô ta một phen nước mắt nước mũi gọi điện thoại cho Luru Thiên Trạch để cầu cứu thì mọi chuyện sớm đã phát triển nhanh chóng đến không thể vẫn hồi. Mà Khương Vi cũng sẽ không nhận được hoan nghênh của học sinh của học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc.

Trải qua chuyện như vậy, Khương Vi hiện tại, bao gồm cả về sau, ở Anh quốc bên kia, cô ta muốn phát triển đã hoàn toàn không có khả năng. Luru Thiên Trạch phải sút đầu mề trán để thu dọn cục diện rồi rầm rây. Anh quốc bên kia, đã nằm ngoài tầm tay với của hắn, có thể làm cũng chỉ có thể là tận lực phong tỏa tin tức của quốc nội bên này. Khương Vi ở bên ngoài xấu mặt, luôn luôn dễ dàng có thể khơi mào được một nhóm cư dân mạng có thần kinh nhạy cảm. Nếu là lúc này để lộ ra, phỏng chừng sẽ phải mất một đoạn thời gian rất dài Khương Vi ngay cả cửa nhà cũng không thể bước ra được.

Luru Thiên Trạch có mảnh khoé Thông Thiên, về phương diện truyền thông hắn chính là có phương pháp của chính mình. Biết tin tức không bị tuyền về quốc nội, trong lòng Khương Sam ngược lại có chút tiếc nuối. Bất quá cũng đã đủ, cô ấy nhẫn lâu như vậy, đêm trước khi Khương Vi đi sang Anh quốc, cô mới đem đoạn ghi âm gửi qua. Vì sợ Yarkton có chuẩn bị, sau có cơ hội cùng Luru Thiên Trạch liên hệ, do đó không đạt được hiệu quả như mình muốn.

Như vậy đã rất khá. Thời điểm Khương Sam ở trong đội ngũ trên sân thể dục tập đội hình, cô nhận nhát tán tưng. Về sau còn có rất nhiều cơ hội, từng chút một cướp đi vật mà bọn họ sở hữu để ý, đồng dạng cũng là coi như sinh mệnh gì đó đi, mới có thể cho mang đến cho bọn họ thống khổ lớn nhất, không phải sao?

Tựa như ở kiếp trước bọn họ đã từng đã làm, đời này cô sẽ chuẩn bị làm cùng một dạng.

Bởi vì người của Bạch gia trước đó đã chào hỏi, Khương Mật cùng bà Chu bị cảnh sát gây khó dễ bằng rất nhiều phương pháp. Khương Vi cũng bởi vì chịu kích thích quá lớn tại Anh quốc nên cũng ngã bệnh.

Một phương diện, Khương Vi biết bây giờ trong nhà tình huống tương đối ác liệt, sợ người trong nhà biết tin tức sẽ không chịu nổi. Về phương diện khác, gần đây tin tức bị thời phỏng lợi hại, cái mặt của cô ta quả thực là ngẩng lên không nổi. Cô ta cũng không dám trở về đối mặt mọi người đối với mình chờ đợi, vì thế cô ta đành cầu xin Luru Thiên Trạch trước giúp mình giấu giếm người trong nhà. Dứt khoát liền tìm cái bệnh viện sẽ không bị tòa soạn báo phát hiện để dưỡng bệnh.

Trùng sinh tới nay, đối với người ở bên cạnh mình, lần đầu tiên Khương Sam rốt cuộc triệt để an tâm.

Lần trước Bạch Kỳ mang theo Khương Sam đi ra ngoài một chuyến, về sau hắn về liền nhận được nhiệm vụ mới trong bộ đội, cho nên vẫn luôn không có thời gian lại trở về trường. Trước đó bởi vì Bạch Kỳ cùng Khương Sam công khai quan hệ, mọi người cũng đã thường xuyên nghị luận về hai người. Sau Bạch Kỳ không xuất hiện, nghị luận cũng theo lời giải thích xảo diệu của Khương Sam cuối cùng cũng sống chết mặc bay.

Mà mặc kệ bên ngoài bây giờ đã rối loạn thành bộ dáng gì, theo thời gian trôi qua, đại T mỗi năm một lần tổ chức duyệt binh thức, cuối cùng cũng bắt đầu.

Lần này duyệt binh thức so dĩ vãng mỗi một khóa đều muốn long trọng hơn nhiều. Nhà tài trợ lớn nhất của "Đại T" chính là tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên. Thời điểm duyệt binh thức, Tàn tổng của Cảnh Thiên cũng sẽ đích thân tới hiện trường. Bởi vậy, hiệu trưởng đối đãi với lần duyệt binh thức lần này phá lệ coi trọng.

Tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên nổi danh là nhiều tiền, luôn luôn ra tay hào phóng hào sảng, chỉ là muốn nó tài trợ cũng là không dễ kéo. Tại S thị, tất cả trường trung học, năm vừa rồi cũng chỉ có Quân Nghệ có cái may mắn này, có thể được Cảnh Thiên giúp đỡ. Hai năm qua hiệu trưởng liên tục hoạt động. Ông ta cùng với lãnh đạo của Quân Nghệ nói lời hay hoai lâu, lại ươn mặt quấy rầy Tàn chính ủy đã lâu, mới rốt cuộc được như ý nguyện đó là được Cảnh Thiên tài trợ.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất khiến hiệu trưởng sẽ nguyện ý đối với Quân Nghệ nhẫn nhịn.

Chỉ là vừa nghĩ đến hôm nay, đồng thời sẽ phải tiếp đón Tàn chính ủy cùng Tàn Diệc Hạo, chính là hai cái người kinh khủng của Tàn gia, hiệu trưởng liền thấy thật khản trương, khóe miệng đều giờ cao lên. Nếu như có thể, lần này hiệu trưởng thật lòng hi vọng vào buổi duyệt binh thức hôm nay. Cho dù người của Quân Nghệ cho dù muốn chèn ép, bọn họ cũng phải cố xuất một chút nỗ lực. Cũng không thể để cho Đại T bọn họ quá mức mất mặt đi.

Lúc này, Tàn Chiến ngồi trên xe đang hỏi cháu: "Cậu hôm qua mới từ nước ngoài trở về, như thế nào không nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ngược lại đột nhiên muốn tham gia cái duyệt binh thức không quan trọng gì gì đó?"

Tần Diệc Hạo một thân tây trang thủ công giá trị xa xỉ, ngón tay nhanh chóng lật xem văn kiện. Trên gương mặt anh tuần kiền nghị là một đôi mày nhăn chặt lại, cũng không ngần đầu nói: "Cho dù chú nhúng tay qua, tôi cũng sẽ không vô duyên vô cớ tùy tiện tiến hành đầu tư."

Tần Chiến: ". . ."

Tài trợ hơn hai năm, hẳn mới nghĩ muốn đi nhìn một chút, không dùng lý do khác đường hoàng hơn được sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Editor: Thiên Vi

Mấy ngàn học sinh đều mặc một thân quần áo rằn ri thống nhất, đều là những người trẻ tuổi đứng xếp hàng ngay ngắn đã tạo nên một cảnh tượng phi thường đồ sộ. Một tháng quân huấn cũng đã sớm đem sự tùy ý của bọn họ bào mòn đi rất nhiều so với thời điểm vừa mới nhập trường.

Các huấn luyện viên quản thúc của từng đội học sinh đều đứng ở đầu của hàng ngũ, tuy rằng không có chính thống như ở trong quân đội, nhưng đứng thành đội hình như vậy, nhìn qua rất hợp quy tắc cũng thật phần cảnh đẹp ý vui. (đoạn này ta chém a..thực sự là rất khó hiểu..TT)

Trên đài chủ tịch rộng lớn, trước đó bàn ghế đã sớm được bày xong. Lần này cùng dĩ vãng bất đồng là, trên đài chủ tịch, ở gần phía bên cạnh nhiều thêm một hàng dài bàn ghế. Bàn ghế phía trên vừa liên tiếp, lại vừa có mái che nắng. Nghe nói là cố ý để trước, để cho học sinh Quân Nghệ đến lần này.

Trường học lần này rất sang trọng, phát quần áo cho đầu lĩnh đội cùng với học sinh phổ thông không giống nhau. Chính là trang phục bình thường huấn luyện viên đều mặc cái loại quân phục sẫm màu rằn ri này. Trên tay mang theo một đôi bao tay màu trắng tinh, người vừa đứng hàng ngũ, nhìn qua vừa xinh đẹp lại cũng thật hiền ngang.

Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo so những người khác đến chậm hơn một chút. Lãnh đạo của trường học phát biểu xong bài cảm trường quá dài, hai người mới một trước một sau ngồi xuống. Hai người vừa xuất hiện, phía dưới mấy ngàn học sinh liền ần ần có chút rối loạn, nhất là các nữ học viên. Ánh mắt của bọn họ quả thực muốn dính vào trên người Tần Diệc Hạo không rời.

Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo là chú cháu, diện mạo của hai người có chút tương tự, đều thuộc về loại cường tráng anh tuấn. Nhưng Tần Chiến luôn là một thân quân trang vạn năm không thay đổi, lại không hay cười, trên người luôn mang theo một cỗ sát phạt cùng sát khí. Lúc hấn trầm mặt, nhìn qua đúng là rất dọa người. Bình thường, hẳn sẽ làm cho người khác ở cái nhìn đầu tiên sẽ không thể quên được diện mạo của hấn. Muốn đánh giá nhưng sẽ có chút khiếp khiếp, hấn không thể trốn hấn đứng ra thật xa.

Tần Diệc Hạo kiền nghị tuần lãng lại không giống với Tần Chiến. Tuổi chừng 25-26, dáng dấp tuy rằng cùng Tần Chiến có vài phần tương tự, nhưng nhìn qua bộ dáng cũng là một người không dễ tiếp cận. Nhưng dù sao hấn cũng là người ở trên thương trường, khí thế âm trầm ở trên mặt nhạt hơn rất nhiều, không quá mức lãnh liệt như Tần Chiến. Thần sắc của Tần Diệc Hạo cuối cùng cũng mang theo vài phần ôn hòa, chính thể nhìn qua, so với Tần Chiến thì hấn nhu hòa hơn nhiều. Người khác cũng sẽ không sợ hấn như Tần Chiến.

Nhưng chân chính làm cho ánh mắt người khác chú ý, vẫn là diện mạo Tần Diệc Hạo. Hấn là loại người, chỉ cần người nhìn qua một chút liền nhìn không được có chút tâm quý. Trên gương mặt là một đôi lông mày rậm màu đen ngay ngắn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng màu sắc có chút đậm, không có lời nào có thể miêu tả hết được vẻ tuần lãng đến mức có chút bá đạo của hấn.

Mà hấp dẫn người khác nhất vẫn là một đôi mắt thâm trầm hẹp dài kia của hấn. Khi hấn nhìn người mang theo một cỗ bề ngễ cao quý, hoặc như là ẩn chứa vài phần ý cười ôn hòa, như là câu người, sẽ làm cho người nhìn không được liền muốn thuận phục dưới tầm mắt của hấn. Người nam nhân nguy hiểm như vậy lại là một người sở hữu ánh mắt tối, làm cho người không có biện pháp ngăn cản mình muốn tôn kính hấn.

Ở trên đài chủ tịch, vài vị nữ sinh lãnh đạo trong trường đều nhìn không được luôn ghé mắt, hướng tới chỗ ngồi của Tần Diệc Hạo. Mấy cô bé vừa nhập công trường, tự nhiên lại càng thêm ngăn cản không được muốn liếc nhìn một nam nhân như vậy. Mấy nữ sinh đứng ở hàng trước còn không thiếu người nhìn trực tiếp đến khi mặt mũi đỏ bừng, một bộ dáng mắt hồn mất vía.

Ngồi tại ở bên cạnh là một đám nữ sinh Quân Nghệ, bởi vì cách đó gần hơn, trong ngực bọn họ lại càng thêm một trận tiểu lộc loạn chàng*, nhưng cũng không ai dám nói thêm cái gì. Bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ, không ngừng hướng trên người Sở Phàm đang ngồi tại thủ vị.

(tiểu lộc loạn chàng*: bối rối)

Người khác không biết, người của Quân Nghệ lại không mấy ai là không biết, Sở gia cùng Tần gia quan hệ rất tốt. Sở Phàm cùng Tần Diệc Hạo, hai người đã sớm quen biết. Không thiếu người suy đoán, chuyện của ở Phàm cùng Tần Diệc Hạo, đôi khi Sở Phàm tốt nghiệp sẽ trực tiếp định xuống. Muốn biết, Quân Nghệ có thể được Cảnh Thiên tài trợ, cùng Sở Phàm đang học ở Quân Nghệ là không thoát được can hệ .

Càng có người trong lòng đoán, hôm nay Tần Diệc Hạo sẽ đi đến Quân Nghệ, khả năng có thể hắn biết hôm nay Sở Phàm sẽ là đầu lĩnh đội cho nên mới đến. Tuy rằng trong lòng tò mò lại hâm mộ, nhưng là tính cách Sở Phàm có chút lạnh lùng, cho nên không ai dám trực tiếp ở trước mặt Sở Phàm hỏi lên.

(Em tiểu tam thứ nhất ra sân ta ghét bọn tiểu tam..hừ)

Khương Sam làm đầu lĩnh đội đứng ở một phương, đứng tại đây vị trí thứ nhất ở phương Bắc, tự nhiên cô cũng sẽ nhìn đến Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo trước tiên. Nhưng tâm mắt của cô ở trên hai người bọn họ nhìn một cái rồi lại dời đi. Thế lực Tần gia sâu không lường được, hai người này lại càng là nhân vật hai đời lợi hại nhất trong gia tộc, bọn họ cùng cô sẽ không có bất kỳ việc gì để cùng xuất hiện.

Khương Sam hiện tại và bao gồm cả sau này, cô cũng sẽ không làm cho mình cùng loại người này có cái gì cùng xuất hiện.

(chỉ cứ nghĩ thế đi rồi sau này lại bám dính lấy người ta để lợi dụng đó)

Trải qua nhiều hơn cái 10 năm, Khương Sam so bất luận kẻ nào đều biết Tần Diệc Hạo lợi hại. Người này quả thực chính là một người trời sinh mệnh sát tinh. Tần Chiến là nhân vật làm cho người ta thấy liên nhìn không được ở trong lòng run sợ, nhưng là khả năng bởi vì hắn trường kỳ ở trong quân đội, tính cách tuy rằng khó tiếp xúc nhưng vẫn là người vẫn vô cùng chính phái. Kiếp trước thẳng đến khi Khương Sam trước khi chết, đều chưa nghe nói qua Tần Chiến có cái tin đồn gì không tốt.

Tần Diệc Hạo lại bất đồng, Khương Sam biết, đại danh của hắn sau này có thể nói là như sấm đánh bên tai. Tần Diệc Hạo sau này cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Bạch Kỳ ở trên thương trường. Người này thoát nhìn qua là một bộ dáng vô hại, nhưng tâm tư hắn lại sâu đến mức làm cho người ta phải kinh khiếp*. Bởi vì thường xuyên đi theo bên người Bạch Kỳ, cho nên cô mới cùng hắn có tiếp xúc qua vài lần gần gũi. Thời điểm trước công chúng, Tần Diệc Hạo ngầm đối xử người khác nhìn qua lại âm áp như vậy, nhưng lại khiến cho Khương Sam có một loại cảm giác sợ hãi ở trong lòng.

(kinh khiếp*: chán kinh, khiếp sợ)

Bất quá lực chú ý của Khương Sam hoàn toàn không phải ở trên người của Tần Diệc Hạo. Cô nhìn là nhìn Sở Phàm đang ngồi tại vị trí thủ vị của Quân Nghệ kia.

Kiếp trước, cô không có tham gia duyệt binh thức, không nhớ rõ Tần Diệc Hạo có tới hay không. Nhưng cô lại thập phần xác định, Sở Phàm tuyệt đối không có xuất hiện ở nơi này. Không biết đời này làm sao lại lệch lạc như vậy.

Nếu như nói, Khương Vi là một người cực kỳ hâm mộ Khương Sam nhưng cô ta lại không thể siêu việt hơn được, như vậy Sở Phàm với Khương Sam, chính là một Khương Sam với Khương Vi khác.

Khương Sam tâm cao khí ngạo, tuy rằng bị thiết kế, nhưng cuối cùng vẫn là bằng vào cố gắng của mình, cô ở trong đoàn văn công kiếm được một vai diễn nhỏ nhoi. Khương Sam từ nhỏ đến lớn đều là đối tượng có thể thu hút được sự chú ý của mọi người. Từ lúc cô lấy một tư thái hắc mã xâm nhập đoàn văn công, về sau, vận mệnh của Khương Sam cũng không thể thoát ly khỏi việc bị gắn cùng với Sở Phàm.

Vũ đạo của Sở Phàm tựa như chiếm được sự ưu ái của trời cao vậy, tài nghệ siêu quần, càng thêm mười phần linh tính. Chưa từng có bất luận kẻ nào có tài năng tương đối với Khương Sam như vậy. Cô không phải là không có đem cô ta làm cái bia qua, chỉ là sau này việc khúc chiết* có quá nhiều, cô còn chưa trưởng thành đầy đủ để cùng với Sở Phàm so trình độ cao thấp một phen, khi đó cô lại một lần nữa bị Khương Vi bề bầy đôi cánh của mình.

(khúc chiết*: phức tạp)

Lễ hào vừa vang lên, buổi duyệt binh thức được bắt đầu.

Không có thời gian, những thứ này có hay không đều được. Khương Sam hít sâu một hơi, đem lực chú ý một lần nữa chuyển trở về.

"Chuẩn bị tinh thần."

Trương huấn luyện viên thấp giọng dặn, trong mắt tràn đầy là trịnh trọng. Khương Sam gật gật đầu, cùng với hiệu lệnh trên đài chủ tịch, cô dẫn đầu đi ra ngoài.

Mấy nữ sinh của Quân Nghệ đang xúm lại một chỗ, nói chuyện to nhỏ thấp giọng cười đùa, trong mắt bọn họ tràn đầy là bốn cợt. Duyệt binh thức như vậy, bọn họ nhìn qua không ít, một đám người trang phục quân đội thô tục rần rĩ, da bị phơi đến mức cơ hồ muốn thoát đi mất một lớp da đang nghiêm trang đi tới. Ở trong mắt bọn họ, cái đám người này quả thực là buồn cười đến không thể buồn cười hơn được.

Trên đài chủ tịch, vài vị tuy rằng vẫn ngồi nghiêm chỉnh như cũ, nhưng cũng rõ ràng cho thấy, bọn họ đã nhìn đủ những buổi duyệt binh thức như vậy. Tuy rằng không có biểu hiện ra tia không kiên nhẫn, nhưng có thể nhìn thấy, ở trong mắt bọn họ cũng đều là không chút để ý.

Thẳng đến khi một đội ngũ dẫn đầu đi ra, đồng thanh kêu ký hiệu. Tiếng kêu vừa vang lên, mới đem lực chú ý của mọi người kéo trở về.

Một phương đội thể nhưng toàn bộ đều là do nữ học viên tạo thành. Một đội ngũ nữ sinh ăn mặc chỉnh tề trang nghiêm trong ngày hè kêu ký hiệu. Khi nghe vào, phá lệ làm cho tinh thần của mọi người càng thêm phấn chấn, làm cho mọi người nhìn không được liền đem tầm mắt quay đầu sang.

Một phương đội lần này là đều là nữ sinh, những động tác tối quy phạm đều do bọn họ tạo thành. Một đám người tinh thần phấn chấn, trung một khuôn mặt đẹp, động tác cũng thập phần quy phạm*, đi đồng loạt một mảnh, rất là hiên ngang túc mục*.

Khi mọi người quan sát đầu tiên, cả tinh thần đều là bị nhóm nữ sinh này hấp dẫn, nhưng tiếp theo, tầm mắt liền rơi ngay vào trên người cô gái ở vị trí thứ nhất.

(quy phạm*: Thước và khuôn, chỉ phép tắc khuôn mẫu phải theo)

(túc mục*:肅穆 trang nghiêm, trang trọng)

Không có những nguyên nhân khác, dẫn đầu đi ra là một nữ sinh, chỉ là cô có bộ dạng quả thực là thật quá tốt. Một đôi mắt ướt át nhu hòa mà trong veo, rõ ràng là đôi mắt mềm mại chọc cho người người phải thương tiếc. Trên mặt biểu tình nghiêm trang nghiêm túc, cái loại tương phản như vậy, thoát nhìn làm cho người ta không tự giác liền sinh ra một loại cảm giác tâm hơi ngửa ngửa.

Một thân quân phục rằn ri sẫm màu, khác hoàn toàn với các học viên khác. Đai lưng rộng, bốt ngắn màu đen, thân mình quần áo phẳng phiu, một thân quần áo có thần đã đem cô toàn thân phá lệ nhìn thật tốt.

Chính là nữ sinh này phát dục thành thực, cho dù là một thân quân phục rằn ri, nhưng bởi vì bên hông dây lưng quân dụng thúc khắn, có thể rõ ràng nhìn ra eo nhỏ không đầy một nắm tay kia. Eo lưng kia mỗi một bước đi quân tư cũng phẳng phát như có một loại ý nhị riêng nói không thành lời. Trước ngực phát dục cự tốt, một đôi mềm mại cao ngất kia hiện lên lại không tục mị, hai chân thon dài thẳng tắp. Đôi chân thẳng tắp kia đập chuẩn theo nhịp trống, lại đồng dạng như là có thể trực tiếp đập ở lòng người một cái.

Hôm nay đầu lĩnh đội quả thực là tuyển được người quá tốt, gần như muốn đem ánh mắt của mọi người chỉ nhìn thẳng đội này ngũ vậy. Thời điểm đội ngũ chỉnh tề hướng tới đài chủ tịch kính lễ cùng song song với chú mục lễ, trên đài chủ tịch có mấy người theo bản năng liền mỉm cười gật đầu.

(*hắc hắc* sức hấp dẫn của chị Sam cao thật....chỉ tiếc anh Hạo bây giờ còn chưa yêu chị a, k thì chắc a ấy ghen nổ mắt)

Duyệt binh thức ngay từ đầu ra sân liền thẳng. Chính là nhờ đội ngũ xinh đẹp kia, được cả sảnh đường ủng hộ. Hiệu trưởng nhất thời cao hứng đến nỗi cười không khép miệng lại được.

Ai đều không có chú ý đến, ngồi ở bên cạnh Sở Phàm, hai tay của Triệu Thanh Thanh đặt ở dưới bàn đã sớm không tự nhiên, quán thành một đoàn. Trên mặt cô ta cười khanh khách, nhưng ở trong đôi mắt xinh đẹp kia lại không hề mỉm cười.

Nhìn gần, tầm mắt mọi người đều bị Khương Sam hấp dẫn nhìn qua. Triệu Thanh Thanh hít sâu một hơi, thấp giọng nói với Sở Phàm: "Chị Sở Phàm, chị nhìn cô bé đi ở đầu hàng ngũ kia, có nhìn ra cái gì khác biệt hay không?"

Đều là người luyện vũ, theo thời gian đều có thể nhìn ra, không giống với người bình thường. Sở Phàm tự nhiên có thể nhìn ra Khương Sam là người đã luyện qua vũ đạo: "Nhìn qua, trụ cột hình như là không kém, trời sinh chính là chất vải luyện vũ."

Triệu Thanh Thanh cười nói: "Quả nhiên chị cũng đã nhìn ra, chỉ là không biết thời điểm trao đổi vũ đạo có cô ấy hay không a. Chị nhìn lên trên đài chủ tịch đi, Tần Diệc Hạo vẫn đang nhìn cô ấy đâu, không biết nếu cô ấy khiêu vũ, có thể so đi quân tư càng đẹp mắt hơn hay không."

Sở Phàm nhìn về phía đài chủ tịch, quả nhiên thấy Tần Diệc Hạo chống cằm liếc mắt nhìn. Không sai, hắn đang quan sát Khương Sam. Trên mặt Sở Phàm bất động thanh sắc, lại không có nói tiếp lời nói của Triệu Thanh Thanh.

Quan hệ của Triệu Thanh Thanh tuy rằng ngầm cùng Sở Phàm còn có thể, nhưng cô ta cũng không dám trêu chọc cô nhiều. Thấy Sở Phàm không có tâm tư tiếp lời mình, cô ta cũng không hề nhiều lời nữa.

Lúc trước, thời điểm cô ta nói muốn đến tham gia buổi duyệt binh thức, điều kiện chính là muốn đem Khương Sam liệt vào đội người trao đổi của đại T.

Triệu Thanh Thanh bị Bạch Kỳ ở nơi này chọc tức, tự nhiên cô ta liền oán lên người khơi xướng là Khương Sam. Cô ta là muốn hảo hảo ở buổi trao đổi vũ đạo này hung hăng hạ nhục cô một phen, để cô mất hết mặt mũi cô ta mới giải hết giận.

Bất quá Triệu Thanh Thanh cũng không dự liệu được, lúc này Sở Phàm cũng sẽ tham gia. Cô ta cứ tưởng rằng, đầu lĩnh đội ngũ của Quân Nghệ nhất định sẽ là của chính mình. Bất quá, nếu cô ta có thể khơi mào được Sở Phàm bất mãn đối với Khương Sam, lấy bản lĩnh của Sở Phàm, Khương Sam kia, mặt mũi của cô ta có thể vứt đi không còn sót một mảnh.

(TMD...à này đúng là ngu ngốc y như à KV kia..hừ)

Triệu Thanh Thanh trừ trừ măn chí*, tâm tình không tệ ngồi xem toàn bộ duyệt binh thức đến khi kết thúc. Kết quả, đợi đến thời điểm khi đại tá trưởng đại T kêu mấy người trao đổi vũ đạo đi lên, Triệu Thanh Thanh mới tròn tròn mắt.

(trừ trừ măn chí*:躊躇滿志 - đắc ý, vừa lòng)

Vì cái gì Khương Sam không có ở bên trong! Chủ nhiệm rõ ràng đã đáp ứng cô ta nhất định sẽ để cho đại tá trưởng đại T đưa ra chuyện này mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Thiên Vi

Hàng năm, người của Quân Nghệ được cử tới để biểu diễn đều là những nữ sinh tinh anh của trường học. Bọn họ đều nổi danh có vũ đạo tốt, dung mạo tốt, vóc người đẹp, cho nên mỗi lần đến giai đoạn này, cho dù biết trường học của mình sẽ chịu mất mặt, nhưng vẫn có không thiếu học sinh của các trường nhin không được đến đây góp vui.

Vì thế khi duyệt binh thức vừa chấm dứt, người tụ lại ở sân thể dục càng ngày càng nhiều. Trừ bỏ trên khán đài cao cao, những vị trí sớm đã bị chiếm trước, ba tầng ghế trên sân thể dục trong ngoài đều đứng không ít người.

Người của Quân Nghệ có tám người. Vì Quân Nghệ không muốn thể hiện rằng mình quá phận đi khi dễ các trường khác, nữ sinh của trường đại T mặc quân phục rằn ri, nữ sinh của Quân Nghệ cũng đều mặc quân phục rằn ri. Chỉ là quân phục này cùng với những bộ quân phục khác vẫn có chỗ bất đồng, cùng với quân phục rộng lớn của nữ sinh đại T không giống. Quân phục của người ta có tính chất đặc biệt, chuyên dụng dùng để biểu diễn khiêu vũ, được cắt may bó sát vào người, nhưng lại dễ dàng nhảy vũ.

Lúc này, tám người trang phục chỉnh tề đang đứng thẳng ở trên sân khấu. Nhìn qua, bọn họ đều là mỹ nữ, mỗi hồng răng trắng làn da trắng nõn, so sánh với làn da nữ sinh đại T bị phơi nắng mất một tháng càng thêm có vẻ trên trời dưới đất.

Nữ sinh Quân Nghệ vừa xuất hiện, có thể thấy rõ rệt người ở trên khán đài lập tức liền hưng phấn hẳn lên, không thiếu nam sinh còn ồn ào ào huyết sáo tại chỗ. Lần này, Quân Nghệ đến khiêu vũ so với những năm trước chính là không cùng một cái đẳng cấp a. Nhất là hai cô gái đứng ở hàng đầu tiên của đội ngũ.

Nhất thời, những người hiểu rõ trường Quân Nghệ liền mở miệng nghị luận.

"Tôi không nhìn lầm đi, đứng tại hàng thứ nhất kia chính là Sở Phàm? Cô ấy như thế nào sẽ đến nơi này a! Hai ngày nay tôi còn nghe nói đài truyền hình XX mời cô ấy đi diễn xuất nhưng cô ấy đều cự tuyệt đâu."

"Không chỉ là Sở Phàm, cô không nhìn giáo hoa Triệu Thanh Thanh của Quân Nghệ cũng đến kia a, hôm nay mắt thật là nhìn no đủ, hai người nổi danh nhất trong Quân Nghệ đều tới."

Có nữ sinh không phục, giễu cợt nói: "Người ta tới, cô cao hứng cái gì, lại không phải thật sự là mình diễn xuất. Bọn họ đây là tới nơi này để đá chúng ta đâu, các cô cũng không cảm thấy mất mặt đi."

"Hắc hắc, mất mặt cũng không phải mấy người chúng ta, hơn nữa có thể cùng bọn họ trao đổi vũ đạo, đó cũng là vận khí của mấy người lên sân khấu kia a."

.....

Hiệu trưởng ngồi ở bên cạnh Tần Chiến, nhìn Quân Nghệ vừa xuất hiện liền dẫn tới một mảnh người kinh diễm. Ông ta không khỏi cười khò, thấp giọng nói với Tần Chiến: "Không phải là tôi ngấm ở sau lưng nói bậy a chính ủy, anh nói, Quân Nghệ bọn họ cũng quá khi dễ người đi, nói là trao đổi vũ đạo, ai chẳng biết bên kia đánh cái chủ ý gì? Hàng năm đến chen ép chúng ta để tìm cảm giác ưu việt cũng coi như xong, nhưng mấy năm trước còn không chế, năm nay làm sao lại thế này? Nếu tôi không nhìn lầm, mấy người này đều là học sinh cưng của ban lãnh đạo vũ đạo Quân Nghệ đi? Ngay cả Liên Sở Phàm đều cử ra, chúng ta cũng không trêu chọc bọn họ a, như thế nào liền muốn chen ép chúng ta quá mức như vậy đâu?"

Tần Chiến gõ bàn một cái nói: "Chuyện này chỉ nên ngấm bàn bạc, lòng nên bình thường đối đãi, không cần nghĩ nhiều như vậy."

Hiệu trưởng chỉ có thể bắt đắc dĩ ngấm miệng. Tần Chiến mắt nhìn sang người cháu Tần Diệc Hạo bên cạnh, vẫn là một bộ dáng bất động thanh sắc, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Vì thế, đối với hiệu trưởng trường đại T đầy một bụng chua xót, ngược lại hẳn có thêm vài phần đồng tình.

Người của Quân Nghệ bên kia luôn tranh cường háo thắng. Năm trước, thời điểm cuối năm Quân Nghệ liên hội, bọn họ cũng ngấm thỉnh đưa cháu này của hắn đi tham gia, nhưng ngay cả Sở Phàm đều cử ra, Tần Diệc Hạo cũng đều cứng rắn đưa đẩy. Lúc ấy Quân Nghệ cảm thấy rất mất mặt, cho nên cũng không có lộ ra cho ngoại nhân biết.

Kết quả đại T này vẫn phải dựa vào Quân Nghệ bọn họ mới có thể kéo được Cảnh Thiên tài trợ. Bất quá chỉ là tổ chức một cái duyệt binh thức nho nhỏ, Tần Diệc Hạo liền trực tiếp chạy tới. Quân Nghệ bên kia nhận được tin tức tự nhiên liền nổi trận lôi đình, cảm giác kia phỏng chừng là bị người dưới mình vượt mặt quật cho mình một bạt tai a.

Kỳ thật đây là tai bay vạ gió a, thời điểm Tần Chiến ở trên đường, hẳn cũng không sai biệt lắm sở soạn không thiếu mười cái □□.

(□□ là của t/g nhé ta k pít đâu)

Tần gia cùng Sở gia đều là quân nhân thế gia. Trong sổ ghi chép của hai gia tộc, ba đời trực hệ bọn họ đều là những người từng bán mạng đi theo tổ quốc giữ gìn non sông, quan hệ tự nhiên sẽ dễ chịu hơn là cứng rắn. Tần Diệc Hạo tuy rằng lựa chọn kinh thương, nhưng năng lực quả thực là mạnh

không chịu nổi. Trong lĩnh vực kinh thương, thiên phú của hắn cực cao, làm cho lòng người đều kinh hãi. Sở gia lại có Sở Phàm là một thiên chi kiều nữ như vậy, tự nhiên hai lão bằng hữu liền muốn thắt chặt quan hệ của hai nhà.

Ông Sở cùng ông Tần ở trong tối ngoài sáng ám chỉ qua thật nhiều, muốn trong hai năm đem quan hệ của hai người định xuống, nhưng Tần Diệc Hạo lại thủy chung vẫn không lên tiếng trả lời. Ông Tần thấy Tần Diệc Hạo đối với Sở Phàm cũng rất hào phóng, bình thường quan hệ cũng không tệ, liền cho rằng người cháu này của mình đối với người ta cũng có ý tứ chẳng qua là ngượng ngùng không dám nói, cho nên ông liền cao hứng chuẩn bị đáp ứng.

Kết quả không biết như thế nào lại liền truyền đến lỗ tai của Tần Diệc Hạo. Nhưng Tần Diệc Hạo lại là một người có chính kiến, hắn ghét nhất người khác đối với chuyện của hắn khoa tay múa chân, ngay cả trường bối trong nhà cũng không được. Bất quá ông Tần tuổi lớn, thân mình xương cốt cũng không tốt lắm, trực tiếp chống đối khẳng định là không được, Tần Diệc Hạo liền bắt đầu đối với Sở Phàm gây bất hòa. Sở Phàm gần đây mấy lần muốn hắn đi tham gia liên hội Quân Nghệ hắn đều không đi, nhưng hắn lại đến tham gia cái duyệt binh thức này, như vậy, hắn chính là có ý tứ muốn cùng Sở Phàm phân rõ giới hạn.

Tần Diệc Hạo tự nhiên, hắn đối với gọn sóng do chính mình đưa tới không hề tự giác. Sở Phàm đứng ở giữa sân nhìn hắn mấy lần, nhưng tầm mắt của hắn liếc cũng không buồn liếc tới chỗ của cô ta một cái. Hắn lười biếng chống cằm, một đôi mắt phảng phất cất giấu vô số minh quang, không chút để ý nhìn đến nơi nào đó ở trên sân thể dục.

Sở Phàm có chút thất vọng, làm bộ như lơ đãng theo tầm mắt của Tần Diệc Hạo nhìn lại. Chính là cô ta liền nhìn thấy cô gái đứng ở hàng đầu tiên làm đầu lĩnh đội thời điểm lúc duyệt binh thức của đại T. Hiện tại cô đang đứng ở nơi đó cùng nói chuyện người bên cạnh.

Sở Phàm nhất thời sững sờ.

Quân Nghệ chuẩn bị là một khúc "An đại vũ" đã được cải biên qua. An đại vũ là một khúc vũ của Mông Cổ, tại thời điểm đại tế tự của Mông Cổ, Tát Mãn* sẽ nhảy khúc vũ này. Lưu truyền đến hiện tại đã ra rất nhiều bản mới. Sở Phàm đứng ở phía trước, còn Triệu Thanh Thanh cùng những nữ sinh khác đều một dạng tóc dài màu nâu đứng ở phía sau của Sở Phàm. Năm người kia bày ra thành hình nửa vòng tròn đứng ở bên cạnh.

(Tát Mãn*: chắc là pháp sư)

Cổ lão* đứng lên, nhất thời âm nhạc mạnh mẽ lại hữu lực liền vang lên. Toàn bộ sân thể dục cũng hoàn toàn tĩnh lặng, cùng thời điểm học sinh duyệt binh thức hoàn toàn không giống. Quân phục diễn xuất của Quân Nghệ diễn đều là áo ngắn tay, cùng với tiếng nhạc xa xăm, Sở Phàm động trước nhất.

(Cổ lão*: người già)

Động tác của Sở Phàm thực thông thả, khuôn mặt trắng nõn như là điều ngọc ở dưới ánh mặt trời đang tỏa sáng. Hai tay chậm rãi nâng lên, đầu ngón tay cũng đang không ngừng biến đổi động tác, động một cái liền biến đổi thành thế thủ* cầu phúc truyền thống. Hai chân của Sở Phàm hơi hơi chuyển hướng, phần chân lại không hề động, eo lưng mềm dẻo chậm rãi ngửa ra sau, thâm hậu hô mạch sinh (ta chả hiểu nên để nguyên) càng ngày càng xa, eo lưng Sở Phàm cũng càng ngày xuống càng thấp.

(điều ngọc*: Phần điều ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điều khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giũa)

(thế thủ*:Trạng thái giữ mình, chỉ chống đỡ)

Trên khán đài đã có nữ sinh nhìn không được trừng lớn mắt, hai tay bịt miệng. Bọn họ nhìn tuy không hiểu động tác kia trong vũ đạo khó khăn như thế nào, nhưng nhìn động tác của Sở Phàm, bọn họ lại có thể cảm nhận được cái loại vũ đạo kia gần như đã cùng âm nhạc của cổ lão kết hợp thành một thể trang trọng. Mấu chốt là nhìn động tác kia lại còn thập phần xinh đẹp, mắt nhìn thấy đều không muốn chuyển dời.

Người nào am hiểu vũ đạo đều biết, hạ eo là kiến thức cơ bản nhất. Nhưng lấy loại tư thế này để nghênh hợp với âm nhạc, vận động gần như là lấy động tác chậm, lại vững vàng có lực để trượt xuống, không có mười mấy năm khổ luyện sẽ làm không được. Nhưng càng khó hơn chính là khi đôi nhịp vũ đạo. Gần như khi tiếng âm nhạc thay đổi, Sở Phàm toàn thân cũng thay đổi theo, đồng dạng như là muốn tan chảy trong vũ đạo vậy. Nhìn cô, người gần như có thể tưởng tượng được ra trên thảo nguyên mệnh mông, thanh thuần tức mục* Tát Mãn như thế nào đối với thành thương thiên kiến cầu phúc.

(túc mục*: 肅穆 trang nghiêm, trang trọng)

(đoạn này "thương thiên kiến" chả biết là cái gì luôn)

Thời điểm eo lưng của Sở Phàm hạ được một nửa, Triệu Thanh Thanh cùng một cô gái khác cũng động. Tư thế của bọn họ cùng với Sở Phàm là giống nhau, chỉ là thế thủ thoáng bất đồng một chút. Hai tay đặt trên ngực, một bộ dạng thông khổ đang giãy dụa mà không được giải thoát. Eo Sở Phàm sau lại hạ thêm nửa phần, năm người còn lại vẫn đang tạo thành nửa vòng tròn mới bắt đầu động. Chính là thật chậm rãi, từng chút một ngửa ra sau, hai tay thon dài nâng lên đối với Sở Phàm.

Trên khán đài nhất thời bộc phát ra một tràng vỗ tay như sấm dậy.

Khúc nhạc một biến, rõ rệt là nhẹ nhàng thêm vài phần. Tám người chỉnh tề, đồng dạng lấy một độ cong từ bên cạnh nhô dậy, chân trái không động, đùi phải duyên dáng ở không trung xẹt qua nửa vòng tròn hạ xuống. Trong một cái chớp mắt, cùng với mũi chân rơi xuống đất, một nhịp trống đột nhiên vang lên, những mũi chân kia đập xuống. Mọi người bỗng sinh ra cảm giác, mũi chân kia tựa như đang đập lên trên đầu quả tim của mình vậy.

(đoạn này ta chẳng hiểu cái gì cả...đây chắc là múa ba-le)

Tiếng trống càng ngày càng gấp rút, cầu phúc thành công, sau đó là chúc mừng một mùa thu hoạch lớn. Các nữ sinh đem Sở Phàm vây quanh ở chính giữa, bắt chước hình thái khởi giác lộc, nhẹ nhàng đập theo nhịp trống, từng nhịp vũ chính là một loại nhịp vũ cổ điển. Không hề lộ ra không chút tục tằn, chỉ thêm vài phần mềm mại đáng yêu. Vũ tư càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, trên khán đài đã có người kích động đứng lên, cố gắng nhìn cho rõ.

Thời điểm nhịp trống tới lúc dồn dập nhất, bảy nữ sinh khác tháo cái nón xuống, khi thì bắt chước siết khăn giậm chân tại chỗ, khi thì vỗ tay chống nạnh, khi thì chinh tề giữa không trung đá chân, vừa anh khí lại vừa vui thích. Sở Phàm đứng ở chính giữa tả hữu xoay người, mỗi chân lại thủy chung vẫn duy trì cố định tại cùng một điểm, cô xoay tròn càng lúc càng nhanh, gần như chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh màu xanh xinh đẹp. Nhảy đến khi cuối cùng, trên khán đài mọi người hơn phân nửa đều đứng hết lên, tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay gần như muốn đem khán đài đều vỡ nát.

Thời điểm nhịp trống đang dồn dập lại chợt đình chỉ, tám nữ sinh trong nháy mắt vũ bước cũng đình chỉ, hình ảnh vừa vận dừng lại khi tư thế bọn họ đang hạ eo.

"Tốt!"

Không biết là ai trước kêu ra tiếng, tiếp theo chính là tiếng vỗ tay như sấm. Trên đài chủ tịch, mấy người hiệu trưởng đều nhin không được đứng dậy đi đầu vỗ tay. Sau đó là những nữ sinh của Quân Nghệ lễ phép chào cảm ơn, trước mặt tất cả mọi người, bọn họ chú mục* nhìn thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh đi ra chào.

(chú mục*:nhìn chăm chú)

Lúc trở về chỗ ngồi, Sở Phàm lại giả bộ lơ đãng liếc mắt nhìn Tần Diệc Hạo một cái. Nhưng Tần Diệc Hạo lại vẫn duy trì tư thái như trước, buông mắt xuống không biết là đang suy nghĩ cái gì, trên mặt không có một tia gọn sóng. Sở Phàm thấy vậy liền âm thầm thở dài, ở trong lòng xẹt qua một tia thất vọng.

Tiếp theo chính là học sinh đại T ra sân. Trước đó có một màn vũ đạo cực kỳ ngoạn mục như vậy, màn biểu diễn của học sinh đại T có vẻ là chẳng cần phải nhìn. Bọn họ chọn ghế vũ, trước âm nhạc đang trào dâng dào dạt, thực dễ dàng liền nện nhắc lên □□.

Nếu trước đó không có tiết mục vũ đạo của Quân Nghệ, bọn họ cũng có thể được không ít tiếng vỗ tay. Chỉ là lúc này khi bọn họ biểu diễn lại có vẻ thất sắc cùng ảm đạm. Nhìn qua có một chút phong trần chán nản.

Không ngoài dự liệu, sau khi học sinh đại T nhảy xong, thời điểm lãnh đạo trường cùng nhau tổng kết, lãnh đạo Quân Nghệ lại đem đại T thăm chê bai một lần. Không ngừng cùng hiệu trưởng nói muốn nhớ rõ việc sẽ gia tăng hoạt động ngoại khóa của học sinh. Muốn cùng nhau bồi dưỡng tố chất của học sinh, không thể để một trường học lớn như vậy, lại có thể tuyển ra người liên nhảy một bản thành như vậy. Hiệu trưởng đại T cười dài, nhưng sắc mặt lại ngẹn đến đỏ bừng, trực tiếp bị chọc tức gần chết.

Hàng năm như vậy là coi như xong, nhưng hiện tại, nhà tài trợ lớn nhất cho trường còn đang ở nơi này ngồi đâu. Đây chính là một điểm mặt mũi cũng không cho, thật là khinh người quá đáng!

Nhìn dáng vẻ của hiệu trưởng thờ ơ phờ, vài vị Quân Nghệ liền đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cười thầm. Một người lãnh đạo đang chuẩn bị nói kết thúc lại bị chủ nhiệm ở bên cạnh kéo một phen. Ông ta liền đem lời thu về, quay đầu nhìn chủ nhiệm Lưu Hoảng, ý muốn trưng cầu.

Lưu Hoảng bước lên một bước, nhìn hiệu trưởng đại T trên ghẹo: "Bất quá tôi nhìn đại T cũng là tàng long ngoa hồ a, Lý hiệu trưởng, ông không thành thật rồi. Chúng tôi đều đem màn biểu diễn tốt nhất cho các ông nhìn, ông làm sao có thể có lệ với chúng tôi như vậy đâu?"

(Thằng tra Lưu Hoảng này ta căm thù a....hội đủ tiêu chuẩn của kẻ tiểu nhân bị ối, cặn bã.....có 1 lần nó suýt nữa thì cường bức chị Sam a)

Hiệu trưởng sừng sốt, nhất thời trong ngực liền có chút cảnh giác, hẳn đây là đang chuẩn bị ra cái chủ ý gì đâu?

Lưu Hoảng nhớ tới vừa rồi, học sinh bảo bối Triệu Thanh Thanh của mình thăm dặn dò với mình, hẳn liền thử dò xét nói: "Thời điểm tôi nhìn duyệt bình thức, nữ sinh đầu lĩnh đội không sai, nhìn tư thế kia liền biết hẳn là cô ấy đã luyện vũ đạo qua. Bản lĩnh vũ chắc chắn là không kém, học sinh chúng tôi ở bên này muốn cùng cô ấy luận bàn một chút, chuyện này trước đó cũng đề cập qua, Lý hiệu trưởng lại trực tiếp từ chối, tuy không phải là khinh thường chúng tôi, nhưng lại có tâm muốn đem người tốt nhất giấu đi a?"

Hiệu trưởng kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Khương Sam?

Lần này, Tần Chiến vẫn im lặng không lên tiếng cũng đều nhìn về phía bên này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Bạch Kỳ được cử đến khu quân đội kế bên, nhiệm vụ của hắn là xử lý chuyện viện trợ bị giảm bớt. Chuyển đi lần này mất hơn mười ngày.

Nếu như trước đây, thời điểm Bạch Kỳ đi chấp hành nhiệm vụ đi đến mấy tháng cũng có, cuộc sống của hắn đã sớm đã có thói quen như vậy. Nhưng lần này không biết vì sao, mới được mấy ngày, hắn lại luôn cảm thấy bên người như thiếu đi cái gì đó.

Thẳng đến hôm nay kết thúc, một đám người cùng đi chấp hành nhiệm vụ với hắn muốn lợi dụng thời gian rảnh kéo hắn đi vòng vòng trong núi. Nơi đó là địa phương trước đây bọn họ cùng nhau tập huấn qua, hai ngày nay lão lãnh đạo đang ở bên trong đó tuần tra.

"Không được, tôi về thành phố S còn có việc, không thể ở trong này trì hoãn."

Theo bản năng, Bạch Kỳ một ngum liền từ chối.

"Trở về? Chúng ta có thể ở nơi này nghỉ hai ngày, có chuyện gì mà cậu vội vã như vậy, lại muốn ngay lập tức liền trở về?"

Nghe lời nói của Bạch Kỳ, người đồng bạn rõ rệt có phần ngạc nhiên. Cái này không phù hợp với phong cách xử sự của Bạch Kỳ a.

Bạch Kỳ bị hỏi liền ngẩn người. Đợi đến khi phản ứng kịp, hắn mới biết vừa nãy mình vừa nói cái gì. Sau đó sắc mặt của hắn đột nhiên liền trầm xuống! Một chút hắn cũng không thể tin được, nguyên nhân chính mình gần đây vẫn đứng ngồi không yên là cái gì. Trong đầu, một bóng dáng vẫn bị hắn không chịu thừa nhận, vẫn bị hắn cất giấu lúc này lại đột ngột hiện ra. Theo bản năng, hắn thể nhưng luôn luôn vội vã muốn trở về là để thấy cô sao?

Cái loại cảm giác này nắm ở trong tay quả thật rất không tốt. Sắc mặt Bạch Kỳ liền có chút khó coi. Chuyện hắn cần làm còn nhiều như vậy, hành vi của hắn làm sao có thể bị một người phụ nữ chi phối được. Nam nhân bị cái loại tình trường trai gái này trói buộc, hắn luôn thấy thật trơ trẽn.

Bạch Kỳ có sự tự chủ kinh người. Hắn chỉ cần ý thức được Khương Sam đã bắt đầu có thể ảnh hưởng đến hành vi của mình, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh lại.

"Không được, cũng không việc gì lớn, cùng đi nhìn thủ trưởng thôi."

Kết quả, vốn nên sớm trở lại trước hai ngày, Bạch Kỳ vẫn cứng rắn cho đến khi trước hôm duyệt binh thức một ngày hắn mới trở về s thị. Hắn vừa trở về, Triệu Thanh Thanh liền liên lạc với hắn. Bạch Kỳ phá lệ rút thời gian bởi cô ta một ngày, hắn còn đáp ứng ngày hôm sau sẽ đến buổi duyệt binh thức để nhìn cô ta múa vũ đạo.

Vì thế, lúc duyệt binh thức, Triệu Thanh Thanh phát hiện Bạch Kỳ cũng không có đến nhìn Khương Sam, mà lại đợi đến thời điểm cô ta lên khiêu vũ mới xuất hiện, trong ngực cô ta liền cảm thấy ngọt ngào quả thực muốn tràn ra ngoài a. Sau khi kết thúc màn múa vũ, cô ta vẫn thường thường ần ần tình nhìn Bạch Kỳ đang đứng ở sân bên cạnh. Hai mắt của Bạch Kỳ cũng khó có được cũng nhìn lại, trấn an nhìn cô ta.

Bởi vì địa phương Bạch Kỳ đứng lại trùng hợp là ở bên cạnh của Khương Sam, trong lòng của Triệu Thanh Thanh lại càng thêm nhảy nhót cùng cảm động. Cô ta biết, rốt cuộc ở trong lòng của Bạch Kỳ, cô ta đã bắt đầu chiếm được một góc nhỏ nhoi trong tim của hắn. Nếu như trước đây, trong tình huống có Khương Sam, Bạch Kỳ tuyệt đối sẽ không mấy may đáp lại cô ta.

Khương Sam lại không phải người mù, vị trí của Quân Nghệ ở trên đài, tà tà ở ngay trước mặt của cô là vị trí của Triệu Thanh Thanh đang ngồi. Cô ta đang ngồi ở chiếc ghế trên cao, luôn nhìn xuống một hàng bên này. Cô muốn làm bộ như nhìn không tới cũng không được. Trương Phúc Uất đứng ở hàng sau, ánh mắt kia của cô ta nhìn Triệu Thanh Thanh đang ngồi ở trên đài kia lại như muốn đốt cháy Triệu Thanh Thanh vậy.

Khương Sam hơi hơi nghiêng đầu hai mắt nhìn Bạch Kỳ. Dáng người Bạch Kỳ đứng thẳng tắp, so với cô thì hắn cao hơn cả một cái đầu. Vài ngày không gặp hắn tựa hồ bị phơi đen đi một ít, mặt mày lạnh nhạt lúc này lại mềm mại đi rất nhiều. Tầm mắt rõ rệt là đang nhìn theo phương hướng trên đài chủ tịch. Đây có thể giải thích vì cái gì mà biểu tình trên mặt của Triệu Thanh Thanh lại có một bộ dáng hoài xuân như vậy đi.

Khương Sam cảm thấy thật tức cười. Hai người bọn họ, một đôi gian phu 奸妇 muốn liếc mắt đưa tình, TM... làm gì nhất định phải đứng ở bên người cô a?

"Quân huấn kết thúc, ký túc xá sẽ không có quân nghiêm như trước nữa."

Bạch Kỳ bất thành linh mở miệng, thanh âm trầm thấp: "Hai ngày nay em bớt chút thời gian đi đến chỗ của tôi một chuyến, đem đồ trang điểm của em để ở chỗ tôi mang đi đi."

Thanh âm Bạch Kỳ tuy rằng trầm thấp, nhưng chung quy vẫn có rất nhiều người đang chú ý bên này, hắn lại không có cố ý hạ giọng, cho nên mấy người đứng ở bên cạnh của Khương Sam đều nghe thấy hết lời nói của hắn. Ánh mắt của bọn họ nhất thời trũng lớn như hai viên bảo thạch, kinh ngạc nhìn nhìn hai người. Đặc biệt, tầm mắt tràn đầy hoài nghi còn ở trên người của Khương Sam ngừng lại mất mấy giây.

Khương Sam hai mắt nhìn lại hắn. Cô không tin, Bạch Kỳ nói như vậy hắn lại không biết sẽ mang đến cho cô biết bao nhiêu phiền toái. Muốn phải sạch quan hệ cũng không phải không thể, nhưng là dùng cái loại phương pháp này quả thực là quá tốt, làm sao lại nhất định phải vào thời điểm này để nói loại lời này đâu?

Đúng rồi, kiếp trước Bạch Kỳ chính là như vậy. Ở trước mặt người bên ngoài, hắn cùng cô luôn luôn vạch giới hạn rõ ràng. Khương Sam lạnh lùng trào phúng. Cô làm sao có thể nghĩ bởi vì hắn gần đây cùng trước kia làm việc hơi có chút bất đồng liền cho là hắn thay đổi. Đây mới chính là tư thái mà Bạch

Kỳ nên có a, không phải sao?

"Biết, duyệt binh thức kết thúc em sẽ đi lấy." Khương Sam lạnh nhạt đạo mặc, rõ rệt đã bị Bạch Kỳ kích thích ra hỏa khí.

Bạch Kỳ lại không có giải thích hoặc là có ý tứ an ủi. Thấy cô đáp ứng sẽ đến, sắc mặt hắn vẫn như thường, tiếp tục đứng im không nói thêm gì nữa.

Không khí giữa hai người lúc này liền có chút quái dị. Khương Sam chỉ ước gì duyệt binh thức mau kết thúc để cô mau chóng cách xa Bạch Kỳ thôi a.

Đang suy nghĩ, Khương Sam đột nhiên liền thấy hiệu trưởng từ bên cạnh đi xuống, rõ ràng là hướng tới bên này của cô đi tới.

"Đồng học* Khương Sam, em đến đây một chút, tôi muốn cùng em thương lượng một sự kiện."

(Đồng học*: chắc là bạn học)

Hiệu trưởng đứng ở địa phương cách Khương Sam vài bước chân, nhìn cô ngoắc ngoắc tay. Khương Sam nhìn thấy thần sắc tha thiết ở trên mặt của hiệu trưởng, theo bản năng liếc mắt nhìn trên đài chủ tịch một cái. Khi cô nhìn thấy mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ bên kia cũng đang như có như không đánh giá bên này, trong lòng của cô nhất thời có một dự cảm không tốt.

Cô chỉ tiến lên hai bước, đứng ở địa phương cách đội ngũ cũng không xa, nhìn hiệu trưởng: "Ngài nói."

Hiệu trưởng thật bất đắc dĩ, chỉ có thể đi lên trước, ánh mắt có chút lóe lóe nhìn Khương Sam, sau đó là cười khô nói: "Là như vậy, ý tứ của Quân Nghệ bên kia vẫn là muốn cho em lên sân khấu một chuyến. Chủ nhiệm của bọn họ thật thương thức em, cũng nhìn ra em cũng luyện qua vũ, muốn để cho học sinh bọn họ cùng em trao đổi một chút."

Mấy đội ngũ gần đấy, nhất thời liền nổ tung. Mọi người bắt đầu thấp giọng nghị luận hướng bên này nhìn qua. Ngay cả chân mày Bạch Kỳ nhất thời cũng nhu lại.

Khương Sam nghiêng đầu nhìn hiệu trưởng: "Ý tứ của ngài là, trong tình huống em không hề chuẩn bị cái gì, trực tiếp lên sân khấu cùng với học sinh Quân Nghệ luận bàn vũ đạo như vậy?"

Khương Sam cười cười, biểu tình của cô có chút lạnh lẽo. Cô như thế nào cũng đều không nghĩ tới, lần trước cô đã xác minh cự tuyệt qua như vậy, thế nhưng vào thời điểm này hiệu trưởng còn có thể gây khó dễ cho mình. Lần này cùng lần trước ép buộc đều giống nhau, quả thực chính là khi dễ người.

Hiệu trưởng hiển nhiên cũng biết việc làm của mình là không phải đạo. Nhưng Quân Nghệ bên kia lại không biết vì cái gì từng câu từng chữ đều đem Khương Sam nâng cao lên, tựa như cô chính là kỳ tài ngút trời vậy. Hắn cũng biết, Quân Nghệ lúc này muốn Khương Sam đi ra chắc chắn là chuyện xấu. Rõ ràng cho thấy, trình độ mặt mặt cùng với lúc trước không phải cùng một cấp bậc. Nhưng Tần tổng còn đang ngồi ở một bên, mặt không chút thay đổi xem náo nhiệt, người ta lại là hữu hảo trao đổi cơ hiệu với mình, hắn quả thực là không thể ở trước mặt nhiều như vậy lên tiếng cự tuyệt.

"Tốt lắm tốt lắm, chính là trao đổi một chút, lại không phải bức em làm cái chuyện xấu gì. Trong năm học, khóa học học phân của em còn có thể cho em nhiều điểm hơn đâu, bằng không em có thể qua hay không cũng không nhất định, đừng cưỡng."

Hiệu trưởng thấp giọng nói, thanh âm ấm áp. Thời điểm nói rõ ràng như vậy chính là đang uy hiếp. Ánh mắt nháy cũng đều không nháy một cái. Khương Sam tức quá hóa cười, theo tình hình này, nếu cô sống chết không tham gia, hiệu trưởng sẽ chuẩn bị động tay chân ở khóa học học phân của cô đâu?

Khương Sam quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Kỳ, ánh mắt của hắn rất lạnh lùng. Thấy cô nhìn, hắn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi nhàn nhạt chuyển tầm mắt qua nơi khác. Ý tứ này chính là hắn không muốn ở nơi nhiều như vậy, trước mặt của mọi người xuất đầu lộ diện để hỗ trợ hoặc giúp cô.

(Độc đoạn này mà tức quá, ta tức chết mất, tức chết mất..thương chị Sam quá)

Hai tay của Khương Sam nắm thật chặt. Phụ cận* đã có không thiếu người tại nhìn về bên này. Ở trên đài chủ tịch, mấy nữ sinh của Quân Nghệ cũng bắt đầu nói to nói nhỏ, cười cười nhìn về phía bên này, trong mắt tràn đầy trêu đùa cùng bồn chồn. Triệu Thanh Thanh kéo sườn mặt cười tìm tìm nhìn nhìn Khương Sam, trên mặt tràn đầy ý vô tội cùng thiện ý chờ mong. Biểu hiện của cô ta như là thật sự phi thường muốn cùng cô trao đổi vũ đạo một phen vậy.

(Phụ cận*:Giáp gần chung quanh)

Khương Sam tự nói với mình, cô không cần bởi vì mấy cái loại người tiểu nhân này mà sinh khí. Nhưng đối mặt với chung quanh nhiều người trong tối ngoài sáng ác ý như vậy, mọi tình huống đều gây khó dễ. Vẫn là đâm lao phải theo lao thôi, trong lòng cô liền bùng lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó là như là bị dội thêm dầu, bắt đầu từ trong ánh mắt cháy lan ra.

"Tốt." Cũng đối cứng tuyệt đối không được, Khương Sam cười lạnh nhìn hiệu trưởng, chậm rãi nói: "Nhưng là em có một cái điều kiện nho nhỏ."

Hiệu trưởng nghe vậy trên mặt lập tức lộ ra điểm hài lòng, cười nói: "Thế này mới đúng, đi, trước đi với tôi cùng lãnh đạo Quân Nghệ chào hỏi, em có ý kiến gì, ở nơi đó nói cũng giống như nhau."

Khương Sam giật giật khóe miệng từ chối cho ý kiến. Muốn cho con ngựa chạy lại không muốn cho con ngựa ăn cỏ, đây là rõ ràng cho thấy hiệu trưởng sợ cô đưa ra cái yêu cầu gì quá phận a. Biết nữ sinh da mặt mỏng, nghĩ rằng cô ở trước mặt đồng đẳng lãnh đạo cũng sẽ không dám đưa ra yêu cầu gì quá đáng.

Nhưng da mặt cô lại rất dày, phỏng chừng cương châm đều đâm không rách a.

Trên đài chủ tịch, giáo viên chủ nhiệm còn đang thao thao bất tuyệt phát biểu răn dạy tân sinh viên, hiệu trưởng dẫn Khương Sam đi lên không có chút nào ảnh hưởng đến hưng chí của cô. Sau khi hiệu trưởng giới thiệu Khương Sam cho mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ, vài vị bắt đầu đánh giá Khương Sam, sau đó là rụt rè gật gật đầu.

"Điều kiện không sai, bình thường đều nhảy vũ đạo gì?"

Khương Sam trả lời: "Điều học lướt qua một chút, nhưng không tinh, chỉ biết một chút. Bất quá thời gian dài không có luyện, khẳng định nhảy không bằng các vị học tỷ của Quân Nghệ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Trên mặt của Khương Sam đều là cung kính, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng trong lời nói lại toàn trào phúng. Hiệu trưởng làm như nghe không hiểu, nhưng trong lòng lại nghĩ, là tượng đất cũng phải có ba phần tính thổ đầu, cô lại đối với người ta như vậy, quả thật là không phải đạo.

Lãnh đạo Quân Nghệ cũng làm bộ như nghe không hiểu: "Theo lời nói của em là đều đọc lướt qua, nhưng mỗi một loại đều không tinh. Như vậy không thể được, về sau chuyên công luyện một loại là tương đối tốt rồi."

Khương Sam nhắc nhở: "Em không phải là học viên của học viện vũ đạo."

Lãnh đạo Quân Nghệ lắc đầu. Tuy rằng không nói ra, trên mặt lại tràn đầy ý tứ không đồng ý, ánh mắt khiến trách chối lợi hiện lên. Bọn họ đều cho rằng người này không có tinh thần vũ đạo, làm sao có thể bởi vì không phải là học viên của học viện vũ đạo là có thể không nghe khuyên bảo đâu. Hơn nữa, bọn họ đều là người có kinh nghiệm, có thể nhân nhượng, hạ mình chỉ đạo cho một người không phải là vũ giả chuyên nghiệp, cô không biết cảm ơn cũng coi như xong, cô lại còn không khách khí như vậy, quả nhiên là học sinh đại học T giáo dưỡn ra, quả thực là không có giáo dục.

Khương Sam mắt nhìn thần sắc mấy người không đồng nhất, cảm thấy trào phúng. Sau đó cô liền chuyển mắt nhìn phía hiệu trưởng: "Là như vậy, chúng quy em đã rất lâu không có chạm vào vũ điệu, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghĩ tới vũ điệu quen thuộc nhất, cái khác thật sự sẽ không nhảy được. Nhưng vũ đạo này cần một người bạn nhảy nam để hợp tác, em muốn mời cá nhân hợp tác một chút."

Sau khi nghe Khương Sam nói, vài vị nam lãnh đạo của Quân Nghệ liền nhích lại gần, rõ ràng là không nguyện ý.

Khương Sam tuy rằng bộ dáng tốt, phối hợp cùng cô cũng có thể tạo nên cảnh đẹp ý vui trước mọi người, nhưng bọn họ làm lãnh đạo, chỉ đạo bình luận còn có thể vì đó đều là công phu miệt mài. Nhưng bọn họ rất lâu đều không có lên sân khấu, bụng bia tất cả đều lộ ra, phối hợp với cô bất quá là càng thêm xấu mặt mà thôi.

Hiệu trưởng liền có chút xấu hổ.

Khương Sam cười ôn hòa, tầm mắt trực tiếp liền hướng bên người của hiệu trưởng nhìn lại: "Là như vậy, chỉ cần phối hợp là được, cũng không cần làm quá nhiều động tác. Em muốn mời Tàn chính ủy chúng ta phối hợp một chút."

Mọi người đều sững sốt, ngay cả Tàn Diệc Hạo cũng nhíu mày nhìn về phía Khương Sam.

Trán của Hiệu trưởng liên tục đổ mồ hôi lạnh, sau đó là liên tục rơi xuống! Hắn đã nói Khương Sam như thế nào sẽ dễ nói chuyện như vậy đâu. Cô đi theo hắn liền lên đây, nguyên lai là ở chỗ này chờ hắn đâu! Tàn chính ủy! Hiệu trưởng nhìn cũng không dám nhìn sắc mặt Tàn chính ủy một cái, lại càng không dám thương lượng cùng Tàn chính ủy. Cái này thật sự gọi là ép buộc người lại bị người cản ngược cho một cái a!

Trên mặt của Tàn Chiến không phải là tức giận, mà là kinh ngạc. Hắn không biết nên khóc hay nên cười, chỉ nhìn nhìn Khương Sam. Hắn đương nhiên biết trong ngực cô bé này đang ghen ghét cùng bất mãn, nhưng nếu làm chuyện này thật có chút không ổn. Cô trực tiếp làm cho một đám người không xuống đài được, rõ ràng cho thấy cô đang rất giận.

"Không phối hợp thì không phối hợp, không nghĩ nhảy thì không cần nhảy, cô tìm nhiều có như vậy làm gì. Cô học sinh này thật là!"

Lãnh đạo của Quân Nghệ không vui liền mở miệng trách cứ. Hiệu trưởng xấu hổ cười cười, đầu đầu nhìn Khương Sam. Đối với Tàn chính ủy, hắn không dám nghịch lân*. Trong lòng vạn phần tức giận cùng không vui: "Tốt lắm tốt lắm, cô học sinh này thật là minh ngoan bất linh*! Cô đi xuống đi!"

(nghịch lân*: chống lại rồng)

(minh ngoan bất linh*: 冥頑不靈 - ngu muội không linh lợi)

Theo tính cách kia của Khương Sam thì nơi nào có thể nguyện ý ăn cái mệt này. Cô nếu đi xuống, hiệu trưởng sẽ không cho cô sử dụng bữa?

Dựa vào cái gì làm muốn cô lên thì cô phải lên, muốn cô xuống thì cô phải xuống. Khương Sam cười càng thêm đắc ý, trong mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Muốn cô vung tay sau đó là quát bảo cô ngưng lại, coi cô là câu sao? Quá đề cao chính mình đi. Nhớ năm đó, thời điểm cô cường thịnh nhất, Quân Nghệ còn mời làm cô đến làm giáo sư nhưng bị cô không chút do dự liền cự tuyệt. Thật không nghĩ tới trùng sinh một thế, kiếp trước người đi theo chính mình không ngừng nịnh bợ lấy lòng, lúc này lại có thể làm nhục chính mình như vậy, vậy làm sao được đây?

Không phản kích, cũng không đại biểu cô là trái hồng mềm. Lúc này đây không thể nhường nữa, hiệu trưởng đối với cô mới sinh ra kiêng kỵ. Nếu không về sau ông ta còn không biết được sẽ lại ép buộc giờ trở xấu với cô như thế nào đâu.

Vừa vặn lúc này giáo viên chủ nhiệm vừa giảng xong, Khương Sam liền bước lên một bước trực tiếp cầm micro ở trên bàn. Trước đám đông còn đang đảo mắt kinh ngạc, cô thấp giọng lên tiếng.

"Trường của chúng ta với Quân Nghệ là bạn hữu, có thể được đi lên trao đổi vũ đạo là vinh hạnh của tôi. Vậy, chúng ta liền thỉnh Tàn chính ủy phối hợp một phen, cùng tôi nhảy một bản, mọi người nói có được hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, phía dưới một mảnh ồ lên, nhất thời hiệu trưởng liền nóng nảy: "Khương Sam! Cô hồ nháo cái gì!"

Nhưng Khương Sam nơi nào còn quản ông ta. Cô cầm chặt lấy micro, học sinh ở phía dưới liền phản ứng lại đây, sau đó là lập tức loạn xạ bát nháo, hưng phấn ào ào hoan hô. Trên khán đài, không ít sinh viên đại học T nhiệt liệt vỗ tay. Bọn họ biết qua Tàn chính ủy, có ai là không sợ hãi đâu? Thời điểm chống lại đều nơm nớp lo sợ, đều không dám ngẩng đầu. Bây giờ lại có thể khiến Tàn chính ủy khiêu vũ? Đây quả thực là cái tin tức lớn a, trước đó chưa từng có. Nhất thời, tiếng vỗ tay cùng với âm thanh ồn ào càng ngày càng dày đặc, trực tiếp đem hiệu trưởng đặt ở trên giá nướng.

Đối với thanh âm càng lúc càng lớn, tiếng hoan hô "Tàn chính ủy" cũng càng ngày càng chính tề, trên đài chủ tịch, sắc mặt của mọi người triệt để đều thất sắc.

Khương Sam cười khanh khách, đi đến bên người Tàn chính ủy làm một tư thế mời: "Tàn chính ủy, nể mặt chút đi?"

Tàn Chiến đứng nhìn cô bé ở trước mặt mình, cô đang ở thời điểm trẻ tuổi nhất, trên người có loại ý nhị đặc thù của một thiếu nữ và phụ nữ chi gian. Một đôi mắt ướt át, nhìn qua phẳng phất giống như con nai con đáng thương nhất, một đôi mắt không hề chớp nhìn nhìn chính mình. Trong ánh mắt mờ mịt kia lộ ra một chút phần nộ cùng lãnh ý, nhưng đan xen vào đó lại là vài phần luống cuống cùng thế lực đơn bạc nhưng đã được giấu rất kỹ.

Thời điểm bị cô nhìn chăm chăm như vậy, sẽ cho người ta có một loại cảm giác, trên thế giới này cô chỉ có thể dựa vào người, một loại ảo giác người chính một cộng rơm cứu mạng cuối cùng của cô. Nếu như người cự tuyệt cô, đó chính là sai lầm, là tội ác tày trời, chính là đã đem cô đẩy về phía hoàn cảnh cơ khổ không chỗ nương tựa trên thế giới này. Rõ ràng là hành động giận dữ trả thù, nhưng cô lại có thể làm cho người ta sẽ không tự giác thấy rằng cô bé này thật đáng thương, cô như thế nào lại có thể đáng thương như vậy, đáng thương làm cho lòng người đều nhin không được mà mềm nhũn ra.

Tàn Chiến trong nháy mắt liền nghĩ đến hôm đó, Khương Sam cứ như vậy đứng ở trước mặt mình. Đôi má phồng nộ kia, phẳng phất vừa chạm vào là nó sẽ vỡ ra vậy, đôi môi ủy khuất hơi chu, con ngươi mềm mại khiếp khiếp nhìn chính mình, tay chân còn luống cuống cùng hoảng sợ như vậy, giống như là chỉ cần thanh âm của hắn hơi lớn hơn một chút là có thể dọa cho cô ngất luôn vậy.

Mọi người cũng không nghĩ tới, bao gồm Khương Sam cũng không nghĩ tới, Tàn Chiến cứ như vậy theo lực đạo của cô đứng lên. Hắn buông mi nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần trấn an.

"Đi thôi." Giọng nói của Tàn Chiến xơ xác tiêu điều, trên mặt là uy nghiêm nhìn không ra cảm xúc, nhưng Khương Sam lại chân chính từ trên người hắn đọc ra vài phần bao dung cùng lý giải.

Trong nháy mắt Khương Sam bắt đầu mời Tàn chính ủy, sắc mặt Bạch Kỳ liền trầm xuống. Trên mặt của cô có thần sắc như vậy, không có người nào có thể so với hắn quen thuộc hơn, cũng không có ai có thể so với hắn biết hơn. Đối mặt với cô như vậy, gần như là không ai có thể cự tuyệt được. Mà cùng với lúc Tàn chính ủy nhom dậy, sắc mặt của Bạch Kỳ đã khó coi tới cực điểm.

Hắn giờ phút này đột nhiên thấy vô cùng hối hận, vừa rồi tại sao chính mình không có đứng ra giúp cô một phen. Giờ phút này, trong lòng của cô nhất định cực kỳ oán chính mình đi.

(Mọi người cho ta cảm nghĩ của mọi người về đoạn này đi)

Triệu Thanh Thanh vẫn âm thầm tình quan sát Bạch Kỳ, cô ta chưa từng thấy qua biểu tình của hắn khó coi như vậy. Hi vọng của hắn vẫn luôn không biểu hiện ra ngoài, Triệu Thanh Thanh bất an, nhất thời mười ngón tay nắm thật chặt.

Nhân viên công tác khổng chế âm hưởng lại đây hỏi: "Cô muốn dùng âm nhạc gì, tôi lập tức đi chuẩn bị."

Khương Sam không nhìn đến vài vị trong Quân Nghệ đối với mình đánh giá cùng xem thường, lập tức làm động tác kéo duỗi, cô tùy ý nói: "Liền dùng âm nhạc lúc trước Quân Nghệ kia vũ bài "An đại vũ" là được."

Nhất thời người trong Quân Nghệ chính là một tặc, Sở Phàm đối với bên này không có phản ứng gì cũng nhin không được liếc mắt nhìn Khương Sam. Gan của cô thật lớn! Đây chính là đoạn khúc bọn họ luyện rất lâu, nhịp trống khó nắm chắc bao nhiêu, không ai so với nhóm người của bọn họ rõ ràng

hon. Cô lại tùy ý nói muốn dùng khúc vũ của bọn họ như vậy? Bên người còn đứng một người quân nhân rõ rệt chưa từng có nhảy vũ qua, cô điên rồi sao?

Nhưng Tần chính ủy đứng ở bên người Khương Sam, mấy nữ sinh muốn chăm chọc cũng không dám ở trước mặt lạnh của Tần chính ủy mở miệng.

Trên mặt của Triệu Thanh Thanh mang đồng tình cùng khó hiểu, nhìn Khương Sam giống như là đang nhìn một người đáng thương không biết tự lượng sức mình vậy.

Mấy ngàn tầm mắt sáng quắc cứ như vậy chăm chú nhìn vào trên người của Khương Sam cùng Tần chính ủy. Tần chính ủy ở trước mặt mấy vạn quân nhân đều chưa từng khiếp đảm qua, mấy học sinh chưa đủ lông đủ cánh này cứ nhìn hấn như vậy, hấn tự nhiên không để vào mắt. Hấn liếc Khương Sam một cái, cứ tưởng rằng cô sẽ thực khấn trương, nhưng không nghĩ tới cô ngược lại so với hấn còn muốn trấn định hơn vài phần. Cô giống như là đã sớm quen thuộc với vũ đài vậy, một dạng đã sớm có thói quen được vạn người chú ý.

Tần chính ủy cẩn thận suy tư một chút, cũng không nhớ rõ trong hồ sơ của Khương Sam có đề cập qua cô đã từng tham gia qua chương trình diễn xuất gì. Hấn không khỏi thầm than cô bé này có tâm lý cực tốt. Bất quá lại nghĩ đến cô là bị bức đến mức này, Trong lòng lạnh nhạt của Tần Chiến khó có khi xuất hiện chút cảm xúc thương hại. Cuối cùng, tia không vui bởi vì hành vi của Khương Sam cũng tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

"Cám ơn ngài Tần chính ủy." Khương Sam thấp giọng nói: "Trong chốc lát ngài cũng không cần có quá nhiều động tác, chính là trực tiếp đứng không động cũng được, lúc này xin lỗi... Tôi vượt ranh giới."

Tần Chiến gật gật đầu: "Không có việc gì."

Khương Sam lúc trước có chút sợ sợ Tần chính ủy, bây giờ ngược lại đột nhiên lại sinh ra vài phần cảm kích. Biểu tình ở trên mặt của cô liền chuyển thành hơn rất nhiều.

Tần chính ủy đứng yên. Kịp sống nhiều năm trong quân ngũ đã mài giũa hấn, cho dù chỉ là thế đứng đơn giản, nhưng khí thế bức người của hấn cùng với cơ thể lại nghiêm chỉnh đến cực điểm. Tư thế của hấn cũng làm cho người khác nhìn không được càng thêm nghiêm túc cùng kính cẩn. Khương Sam mặt đối mặt, đứng ở trước mặt hấn. Ánh mắt của cô nhìn thẳng, hít sâu một hơi.

Cô đã lâu, rất lâu, thật sự là rất lâu, lâu tới mức cô gần như đã quên mất, chính mình cũng đã từng là một người hạnh phúc cỡ nào khi ở trên vũ đài, có thể tùy ý như thế nào mà nhảy khúc vũ.

Tiếng hô mệnh mẽ hữu lực vang lên, trong nháy mắt, ánh mắt Khương Sam đột nhiên liền thay đổi. Đôi găng tay màu trắng sớm đã bị cô tháo ra, tay áo vén lên đến khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn. Sắc mặt của Khương Sam bị phơi hơi đỏ lên, nhưng dưới lớp quần áo, làn da lại bày ra một màu trắng sữa, đỏ phảng phất như là một loại tơ lụa thượng hạng, trắng nõn làm cho người ta nhìn không được mà có suy nghĩ muốn lên phía trước chạm đến một phen, có thể nhìn xem khối nuyệt trắng nõn kia có phải hay không sẽ như mình nghĩ, sẽ trơn mượt đến mức làm cho người ta yêu thích không thể buông tay.

Ánh mắt của cô thành kính đến mức, khi cô ngược nhìn chỉ còn một loại tình cảm thành kính thánh khiết. Một đôi mắt mềm mại chuyên chú đến cực hạn, đôi mắt như là muốn nhỏ ra nước đến nơi. Ánh mắt như vậy lại thẳng tắp chạm vào trong ánh mắt của Tần Chiến. Trong lòng của hấn ngay lập tức liền co rụt lại.

Nhìn thấy Khương Sam động, ánh mắt của mọi người bỗng dung tròn to, đồng thời nhìn về phía học sinh Quân Nghệ ở bên cạnh. Không, chuẩn xác mà nói, hấn là đồng thời nhìn về phía Sở Phàm đang ngồi tại ghế chủ vị. Động tác của Khương Sam thế nhưng cùng với động tác vừa rồi của Sở Phàm giống nhau như đúc!

Mấy nữ sinh của Quân Nghệ có định lực không đủ liền trực tiếp đứng lên kinh hô! Sở Phàm thì nhú mi, cũng có chút không thể tin. Muốn biết, khúc vũ này bọn họ đã luyện tập rất lâu, bọn họ cũng chưa từng ở trước mặt người bên ngoài biểu diễn qua một lần. Cô gái ở trên sân mới chỉ nhìn qua một lần, làm sao có thể nhảy ra khúc vũ hoàn chỉnh như vậy?

Nhưng cảnh tượng kế tiếp, lại thật sự đã làm cho mọi người khiếp sợ, đến mức không thể tin được vào ánh mắt của mình. Động tác của Khương Sam, cùng với động tác nhảy lúc trước của Sở Phàm, đều giống nhau như đúc!

Duy nhất cái không giống, chính là Khương Sam không có nhiều người xúng vũ như vậy. Cô chỉ có một người vây quanh Tần chính ủy, cô giống như đã đem chính mình cầu phúc với thần chi, vô luận động tác thay đổi như thế nào, tầm mắt của cô trước giờ đều không có từ trên mặt của hấn dời qua chỗ khác. Thành kính mà chuyên chú như vậy, thẳng làm cho những người khác đều nhìn không được mà thấy hận, người đang bị nhìn chăm chăm kia tại sao không phải là chính mình đâu. Bị ánh mắt khát khao nhìn như vậy, mọi người có suy nghĩ như vậy cũng thấy bình thường.

Vóc người của Tần Chiến tương đối cao, bả vai dày rộng, có thể nói là hắn là một người nam nhân có dáng người rất tốt. Hai tay Khương Sam cầu phúc nâng lên như tôn thêm Tần Chiến, ánh mắt mềm mại kia mang theo vài phần không muốn xa rời khi nhìn thấy hắn nhìn những người khác.

Đầu tiên là cầu nguyện cầu xin, thất lung của cô xuống đến chỗ thấp nhất, trên mặt hiện ra biểu tình thành kính cùng thống khổ giãy giụa, vô cùng lo lắng mà không thể tin, cô nhìn chằm chằm mặt Tần Chiến, như là đang cầu khẩn hắn thương xót cô một chút, lại thương xót cô thêm một chút, không cần thương tổn cô che chở con dân như vậy.

Trước mắt của Khương Sam chợt lóe ra bóng dáng của ba ba. Giờ khắc này bóng hình của Tần Chiến cực kỳ giống Khương Lạc Sinh. Mắt của cô thống khổ tránh đi một chút, eo mềm dẻo có chút không chịu nổi gánh nặng lại hạ thêm vài phần, hai tay nâng lên vô vọng mà bi ai. Tần Chiến thấy ánh mắt tuyệt vọng bi ai của cô như vậy, tâm thần của hắn liền chấn động. Hắn không nhịn được nghĩ muốn đưa tay đỡ cô một phen.

Lúc gần chạm đến Khương Sam, trong nháy mắt cô lại cười. Nếu không chịu nổi gánh nặng, không cần lại hồi tưởng những đoạn ngắn có thể làm cho cô thống khổ kia nữa.

Âm nhạc chuyển đổi, đổi thành nhịp trống nặng nề, trong đầu Khương Sam lại hiện lên vô số đoạn ngắn tốt đẹp. Cảnh tượng ba ba cùng cô đi du lịch, cô đứng bên vách núi cao ngàn thước hờ hợt, ba ba đứng một bên, ngay ở bên cạnh cô nom nớp lo sợ khuyên cô: "Sam Sam, Sam Sam, con cũng đừng trượt chân."

Phía dưới chính là biển khơi cùng vực sâu vạn trượng, Khương Sam tùy ý cười cười, hai tay mở ra chống ở bên miệng: "Khương Lạc Sinh phải một đời vĩnh viễn bồi ở bên người Khương Sam, Khương sam kiếp sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp đều muốn làm nữ nhi của Khương Lạc Sinh."

Hai chân về nửa vòng, cơ thể như sắp ngã xuống, rồi lại ngay thời điểm nguy hiểm nhất đột nhiên liền ổn trọng thu hồi.

Sáng sớm từ trong giấc ngủ tỉnh lại, vừa mở cửa, trên mặt của ba ba mang theo vài phần vui mừng đứng ở cửa, tiến lên hiến vật quý: "Sam Sam, sinh nhật vui vẻ, nhìn ba ba chuẩn bị cho con cái gì a."

Khương Sam bĩu môi, trong ánh mắt tràn đầy là khoái hoạt: "Sáng sớm, làm sao ba ba có thể làm cho người ta ngủ không ngon giấc đâu."

Nói xong lại hưng phấn trực tiếp nhào tới, ôm cổ Khương Lạc Sinh làm nũng: "Hôm nay ba ba sẽ theo con một ngày, con muốn đi ra ngoài chơi! Chúng ta đi leo núi!"

Khương Lạc Sinh cứng chịu cười: "Tốt tốt, đều y theo bảo bối công chúa của ta."

Khương Sam sung sướng bước lên, từng bước đạp trên nhịp trống, như là hận không thể khiến toàn thế giới đều biết đến hạnh phúc cùng sung sướng của mình. Mũi sớm đã bị lấy xuống, vui sướng cùng với cánh tay ở bên người tung bay chuyển động.

Nhịp trống càng lúc càng nhanh càng lúc càng nhanh, vô số đoạn ngắn tốt đẹp ở trong đầu hiện lên, biểu tình của Khương Sam cũng càng ngày càng phong phú. Trong ánh mắt thâm thúy của Tần Chiến liền xuất hiện chút trở mắt cùng mê hoặc.

Thời điểm nhịp trống nhanh đến mức cuối cùng, một tiếng vang thật lớn, một khúc vũ cổ điển đem hết thảy hồi ức của Khương Sam đều triệt để cắt đứt. Tai nạn cùng thống khổ chen chúc tới, người cỡ nào có thể chịu nổi! Người khác đều hoan hô chúc mừng hạnh phúc mùa màng bội thu, nhưng chỉ có một mình cô, trên thế giới này chỉ có một mình cô, rốt cuộc ở trên cuộc đời này, cô đã vĩnh viễn mất đi người duy nhất có thể dựa vào, người yêu cô nhất và cũng là người cô yêu thương nhất.

Không, cô không tin, cô không tiếp thu.

Khương Sam nhịp bước giao thiệp, cước bộ cứng cỏi mà giãy giụa bắt đầu tả hữu xoay tròn. Trên mặt của cô mang theo tươi cười, nhưng ánh mắt kia lại đau thương như vậy, nhịp trống lại vội cao lên, như là đang nhắc nhở cô: "cô nhìn a, nhìn người kia bị đựng ở trong xe, chiếc xe đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, ba ba của cô nằm ở bên trong, mắt hắn nửa khép để cố gắng gọi tên của cô đấy."

Cô hãy nghe, nghe từng câu từng câu.

"Sam Sam..."

"Sam Sam..."

Cô hận, cô hận mình không thể lại gần để cứu ông. cô bi ai sợ hãi không dám tiến lên, không, sẽ không, đó không phải là ba ba của cô, đó không phải là ba ba sẽ đau cô, yêu cô, bảo hộ cô, đó không phải là.....

Cô không nguyện ý tin tưởng, cước bộ cố định tại một điểm, đó như là nơi cô thủ kiên cường cuối cùng. Cô xoay tròn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, thân mình rút cuộc hóa thành một đạo tàn ảnh, vẫn chuyển động không ngừng, ánh mắt tha thiết không muốn xa rời nhìn lại nam nhân ở trước mắt. Cô như đang khẩn cầu hắn khoan thứ* chính mình một chút, đáng thương chính mình một chút, không cần lại rời đi.

(khoan thứ*: Khoan dung, tha thứ)

Nhịp trống bỗng ngưng bật, động tác của Khương Sam đột nhiên liền dừng lại, lần nữa khôi phục tư thế ban đầu.

Thanh âm hô mệnh lần nữa từ xa truyền đến, Khương Sam nhợt nhạt cười cười, đôi mắt đung đưa, mềm mại đến mức tận cùng. Cô muốn kiên cường

chống đỡ vượt qua, cũng tất yếu cô phải kiên cường chống đỡ để vượt qua. Trên đời này rốt cuộc vẫn chỉ còn lại một người là cô, cô phải chống đỡ vượt qua...

Có làm sao đâu...

Tư thái của cô thành kính, eo lưng mềm dẻo mà không đầy một nắm tay, cô rõ ràng là đang cười, nhưng trên mặt, một đôi mắt lại phảng phất như sắp là chã chực khóc. Đôi mắt đầy nước gần như muốn tràn ra đến nơi kia cứ như vậy thẳng tắp nhìn Tần Chiến. Trong lòng của Tần Chiến thế nhưng lại không tự giác liền xông lên một tia bi thương khó hiểu. Quý thần xui khiến, giờ khắc này Tần Chiến cảm thấy chính mình nếu còn không lên tiếng, cô gái đang bị thương ở trước trước hẳn sẽ trực tiếp ngay ở trước mắt hắn biến mất, ở trên thế giới biến mất. Tần Chiến liền trực tiếp đưa tay ra nâng Khương Sam, để eo lưng của cô nửa ngửa ra sau.

Khương Sam buông mi, rốt cuộc vẫn là đem nước mắt gần rơi kia bức trở về. Theo lực đạo của Tần Chiến đứng dậy. Tần Chiến ôm thắt lưng của cô, hắn có đủ tư cách, bất quá giống như là một đôi bạn nhảy bình thường. Hai tay của Khương Sam tự nhiên đặt ở trước người che lại, bởi vì ba ba mà động tâm, đầu ngón tay khẽ run, cô hơi khom người chào cảm ơn.

Mấy nghìn người trong sân vận động trước là im lặng đến cực hạn, rồi một nữ sinh ngồi ở trên khán đài kỳ quái lau khôe mắt.

"Không phải một khúc vũ đạo chúc mừng được mùa màng bội thu sao, vì cái gì khi nhìn lại làm cho lòng người khó chịu như vậy đâu?" Rõ ràng thời điểm người của Quân Nghê nhảy, là vô cùng vui sướng a.

Lại qua một lúc, thẳng đến thời điểm Khương Sam cùng Tần Chiến bắt đầu đi ra, tiếng vỗ tay như sấm mới bắt đầu vang vọng trong màng tai của mọi người. Bất đồng với thời điểm Quân Nghê chào cảm ơn, lúc này không có tiếng hét chói tai cũng không có tiếng hoan hô, càng không có âm thanh hưng phấn huyết sáo, toàn bộ chỉ còn tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng. Trên khán đài học sinh tự phát, gần như mọi người đều đứng hết lên.

Nếu như nói vũ đạo của Sở Phàm là thuần thực cùng linh động, như vậy vũ đạo của Khương Sam đã thoát khỏi phạm vi so đấu, vũ đạo của cô đã có thể lay động lòng người.

Trừ bỏ Sở Phàm bất động thanh sắc, bao gồm cả Triệu Thanh Thanh cùng một đám nữ sinh của Quân Nghê tất cả đều sùng sốt, vỗ tay cũng đều quên mất, không thể tin cứ đờ tại chỗ.

Từ lúc vào sân đến bây giờ, lần đầu tiên Tần Diệc Hạo rốt cuộc ngồi thẳng thân mình, từ lúc vào sân đến bây giờ, lần đầu tiên Tần Diệc Hạo đưa tay ra vỗ tay.

Sau khi biết tình huống hiệu trưởng thở phào một cái. Sắc mặt của vài vị lãnh đạo Quân Nghê thì khó coi lại kinh hãi đưa mắt nhìn nhau. Người học sinh này trước đó rõ ràng nói là chính mình học nghệ không tinh, muốn tìm một một người để luyện vũ đạo, nhưng nếu như bọn họ nhớ không lầm, khúc vũ mà Sở Phàm nhảy chính là khúc vũ mới, chưa từng nhảy qua ở bên ngoài! Người này chẳng lẽ đã nhìn một lần đã có thể hoàn chỉnh học được sao? Đây còn là người sao!

Bọn họ đương nhiên không biết, sau vài năm, thanh danh của Khương Sam cùng với Sở Phàm đều lan truyền phần lớn là do vũ khúc này. Những khúc vũ cô nhảy qua gần như đều bị dùng để dạy học. Vũ đạo này, kiếp trước Khương Sam đã luyện qua vô số lần, xem như là tác tệ*, nhưng cũng đích thực là vì đánh vào mặt của bọn họ.

(tác tệ* : 作弊 - làm sự gian dối)

Thẳng đến khi đi ra, không biết là xuất phát từ lễ tiết hay là bởi vì quên, cánh tay của Tần Chiến vẫn không có từ bên hông của Khương Sam rút ra. Động tác hắn ôm cô, nhìn qua có cảm giác Khương Sam đang rất mệt mỏi, sợ cô đứng không vững nên hắn đã gánh toàn bộ gánh nặng của cô. Lông mi của Khương Sam khẽ run, biểu tình là một bộ dáng đang suy nghĩ, rõ ràng cho thấy cô đang thất thần.

Hai tay của Bạch Kỳ nắm chặt lại, sắc mặt của hắn trong nháy mắt liền xanh mét!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Người của Quân Nghê đến đại học T vốn là để tìm kiếm cảm giác về sự ưu việt của mình. Đại học T cùng Đại Hòa Quân Nghê ở thành phố S vốn là hai sở học viện quân sự. Nhưng trọng điểm là trường đại học T ở trong nước vẫn đặt ở trên đầu của Quân Nghê. Hai trường tranh đoạt rất nhiều năm, Quân Nghê vẫn không có cơ hội so qua người ta, đánh không lại lão bản của trường, liền mượn nguyên nhân trường đại học T là trường học phụ thuộc, hàng năm tổ chức cái sự kiện gọi là trao đổi vũ đạo này.

Nhưng lúc này rất tốt, rõ ràng là đến gây bất lợi nhưng Khương Sam vừa lên sân khấu, đại học T không am hiểu vũ đạo lại có thể chèn ép bọn họ, biểu tình của mấy vị lãnh đạo Quân Nghê liền trở lên rất khó coi.

Kỳ thật cũng không thể nói vũ đạo của Khương Sam so với Sở Phàm tốt hơn. Một người linh động vui thích, một người trang nghiêm trang trọng, một loại vũ nhưng hai phong cách. Khương Sam bởi vì rất lâu không có luyện tập, động tác vẫn có chút chút ngưng ngừng, không như Sở Phàm trường kỳ luyện vũ, khi nhảy hết sức trôi chảy.

Nhưng máu chốt, khúc vũ này Sở Phàm đã luyện rất lâu, nhưng Khương Sam lại là lần đầu tiên lên nhảy.

Cho dù lãnh đạo của Quân Nghệ muốn ở trong lời nói chiếm chút tiện nghi cũng không biết ngưng ngừng nói ra cái gì quá đáng. Vũ đạo khó như vậy, nhìn một lần còn có thể nguyên si nhảy lại, đặt ở trên người của ai đều sẽ cảm thấy kinh hãi. Vô luận bởi vì nguyên nhân gì, Khương Sam lúc này đây đã thắng, người của Quân Nghệ cũng cảm thấy không có ý kiến gì, không bình luận dây dưa nữa. Rất nhanh duyệt bình thức cũng giải tán.

Mà thái độ của hiệu trưởng đối với Khương Sam rõ rệt cũng kiêng kị hơn rất nhiều. Nhiều lần chịu thiệt ở trong tay Khương Sam, lần này cô lại dám to gan trực tiếp hướng tới Tần chính ủy gây khó dễ cùng áp chế hấn, sau một hồi ai biết còn có thể phát sinh chuyện gì? Hiệu trưởng ngưng ngừng nghĩ, loại chuyện này học sinh cũng là vì trường tranh đoạt, vẫn là đối đãi với người ta tốt hơn một chút, kính hơn một chút cùng trân trọng hơn một chút có vẻ là hơn.

Thời điểm tan cuộc, không thiếu người đều nhìn thấy Triệu Thanh Thanh của Quân Nghệ đến tìm Bạch Kỳ. Bạch Kỳ tuy rằng trăm mặt, bộ dáng người sống chó đến gần, nhưng khi Triệu Thanh Thanh khẽ giọng nói với hấn hai câu, bộ dáng nhìn qua giống như là đang ủy khuất nũng nịu, Bạch Kỳ cuối cùng vẫn mang theo Triệu Thanh Thanh cùng đi. Một màn này không biết có bao nhiêu thiếu nữ nhìn thấy mà tâm đều tan nát.

Thời điểm cùng với Khương Sam gặp thoáng qua, Bạch Kỳ dừng lại cước bộ: "Nửa giờ sau em đi đến chỗ của tôi lấy gì đó đi."

Biểu tình của Triệu Thanh Thanh ở bên cạnh vừa tự đại lại kiêu căng đánh giá Khương Sam. Vốn cô ta muốn cho Khương Sam xấu mặt, kết quả lại thành đề cho cô là người dẫn đầu của cuộc thi. Cô ta đối với Bạch Kỳ liền thể hiện chính mình tới biểu diễn lại bị Khương Sam cướp đi nổi bật mình, đã phải chịu ủy khuất rất nhiều. Bạch Kỳ tuy rằng từ chối cho ý kiến, nhưng ít nhất vẫn đồng ý đến bởi chính mình không phải sao?

Khương Sam gật gật đầu: "Àn" một tiếng, cũng không nhìn hai người, chính mình cất bước chạy đi.

Triệu Thanh Thanh thấy sùen mặt Khương Sam lạnh lùng không thèm để ý chút nào, lại nhìn sắc mặt của Bạch Kỳ càng thêm thâm trầm, ánh mắt cô ta chậm chạp chuyển chuyển, thông minh không nói thêm gì nữa.

Thời điểm Khương Sam đi nhanh đến ký túc xá, rất xa liền nhìn thấy phía trước có hai bóng dáng quen thuộc hướng ngược lại với cô đi tới. Tần chính ủy khí thế cường đại trước sau như một, tuy rằng trong lúc duyệt bình thức cùng cô phối hợp nhảy một điệu vũ đạo, cho thấy hấn có điểm bình dị gần gũi. Ở trên khán đài, học sinh còn dám cùng nhau hưng phấn lớn tiếng ồn ào, nhưng khi kết thúc, vừa thấy hấn lại vẫn giống như là con chuột thấy con mèo.

Trên đường học sinh thành từng nhóm không thiếu, Tần chính ủy thấp giọng nói chuyện cùng Tần Diệc Hạo ở bên cạnh, ở chung quanh hai người lại xuất hiện khí thế phi thường rõ ràng là người lạ chó gần, vì thế hấn là không ai dám tới gần bọn họ đi.

Chính mình vừa mới đắc tội với Tần Chiến, còn có Tần Diệc Hạo, một người trong tương lai không lâu dần dần lộ ra thủ đoạn sát tính* làm cho người người phải khiếp đảm. Bây giờ muốn trốn muốn tránh cũng không kịp, cước bộ của Khương Sam một chuyển, quay đầu hướng về phía bên cạnh một cây đại thụ.

Cơ thể của Khương Sam thon gầy, cây đại thụ trăm năm lại to lớn, rất dễ dàng che lấp đi thân mình của cô.

Ngừng một lát, cảm thấy hai người hấn là đi qua không sai biệt lắm, Khương Sam mới vội vàng từ sau cây đại thụ cảnh giác lộ ra cái đầu hướng bên ngoài nhìn nhìn. Kết quả, cô vừa lộ đầu ra, liền đối diện với hai đôi mắt cũng đang tìm kiếm, Khương Sam liền hoảng sợ!

Vỏ cây màu nâu sần sùi thô ráp, cô gái trẻ tuổi có gương mặt như phấn điêu ngọc mài, trên mặt là tươi cười lộ ra. Dù mặt bị phơi nắng hơi có chút đen, nhưng bản chất nân da kia lại nổi nà, nhìn qua có vẻ trơn mịn nộn nộn làm cho người ta không khỏi trầm nghĩ nếu màu da có thể khôi phục, sẽ là cỡ nào chọc cho người ta phải trù mến. Một đôi mắt to ướt át như con chó Nhật, mờ mịt nhưng lại trong veo như một hồ nước mùa xuân lỏng lánh. Tự cho là mình đã cất giấu đi cảnh giác, nhưng cô lại không biết, bộ dáng tội nghiệp hiện tại của cô lại cực kỳ tương xứng với ánh mắt này. Dừng ở trong mắt người khác, chỉ biết bộ gắng hiện tại của cô lại có vẻ giống như một con chuột nhỏ bị dọa cho hoảng sợ.

"Đứng ở chỗ này làm cái gì?" Trên mặt của Tần Chiến không có biểu cảm gì, một đôi sắc bén uy nghiêm nhìn nhìn Khương Sam, thần nhiên nói: "Đây là đang trốn tránh chúng ta?"

Khương Sam đối với hai người này tuyệt đối không dám trêu chọc, cô làm sao có thể dám trực tiếp nói sự thật như vậy đâu. Cô nuốt một ngụm nước bọt, làm ra vẻ trấn định đi ra, đuôi lông mày hơi chau lại, nghiêm trang thành thật nói: "Không, sao lại như vậy, cảm kích ngài còn không kịp đâu, tôi làm sao sẽ trốn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Editor: Thiên Vi

Cách rất gần mới phát giác ra, xa xa nhìn qua Tần Diệc Hạo có chút thanh mảnh, thể nhưng vóc người của hắn cùng với Tần chính ủy trưởng kỳ ở trong quân ngũ lại không khác biệt cho lắm. Eo rộng mỏng hẹp, trên mặt là biểu tình ôn hòa, nhưng ở trong mắt của Khương Sam lại cảm thấy hắn luôn mang một lớp mặt nạ. Nếu như nói, đối mặt với Tần chính ủy là kiêng kỵ với cổ khí thế quyết đoán sát phạt ở trên người hắn, thì khi đối diện gần gũi với Tần Diệc Hạo như vậy, tổng liền có cảm giác lạnh lẽo làm cho người ta không rét mà run. Cho dù hắn luôn luôn cười với người, nhưng tổng lại làm cho người ta cảm thấy tia nguy hiểm.

Đây là một cảm giác đáng sợ tồn tại rất mãnh liệt, đến từ một người nam nhân.

Liên xem như là từ bên cạnh của Bạch Kỳ lý giải qua về Tần Diệc Hạo, đối với bản thân Khương Sam mà nói, Tần Diệc Hạo tuyệt đối là một người muốn kính nhi viễn chi*, hắn tuyệt đối là loại người có thể đem người bán, người còn không tự biết lượng sức mình, còn có thể giúp hắn đem tiền.

kính nhi viễn chi*: 敬而遠之 - Có nguồn gốc từ lời nói của Khổng Tử về quỷ thần, tức là đáng kính đấy nhưng cần xa lánh.

Tầm mắt của Tần Chiến như có như không ở trên mặt vô hại cùng vô tội của Khương Sam đánh giá một lát, thẳng đến khi cô nhìn không được liền có chút chột dạ, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: "Không phải là tốt, buổi tối có tổ chức một buổi tiệc, cô cũng đi."

Khương Sam sững sờ, theo bản năng liền muốn cự tuyệt: "Buổi tối tôi..."

Tần Chiến nói: "Buổi tối cô không có việc gì."

Khương Sam nghĩ nghĩ, còn muốn nói nữa, nhưng tầm mắt của Tần Diệc Hạo ôn hòa lần đầu tiên liền dời qua. Con ngươi thâm trầm đen như mực chống lại ánh mắt của Khương Sam. Trong nháy mắt, trong lòng cô đột nhiên "lộp bộp" một tiếng, nào dám cùng Tần Chiến cò kè mặc cả thêm hai tiếng gì nữa. Trong lòng không biết tại sao liền dâng lên một cổ kiêng kỵ rất mãnh liệt, sau đó Khương Sam lập tức thức thời sửa miệng.

"Tốt, tôi sẽ đến đúng giờ."

Tần Diệc Hạo không lên tiếng, bất động thanh sắc chống lại hai mắt của Khương Sam. Tần Diệc Hạo là loại người nào, hắn vừa cẩn thận lại khôn khéo, hi vọng luôn luôn không biểu hiện ra ngoài, tâm tư hắn cất giấu rất tốt. Khương Sam tự cho là giấu rất tốt, lại không biết, cô cho dù có thêm vào hai kiếp tu hành cũng không địch lại Tần Diệc Hạo nửa phần. Hắn rõ ràng có thể phát giác ra, cô thể nhưng lại sợ hắn.

Người cùng với hắn giao tiếp đều sẽ sợ hắn, Tần Diệc Hạo một chút cũng không ngoài ý muốn. Nhưng Khương Sam là một cô gái không rành thế sự lại có thể sợ hắn đến như vậy, vậy thì người này có một chút thú vị. Trong nháy mắt, người cẩn thận đã quen như Tần Diệc Hạo tâm tư liền trăm chuyển, suy nghĩ có chút nhiều.

Ngũ quan của Tần Chiến rất sâu, hốc mắt hơi sâu, là một bộ dáng không chút tục tĩu. Không thể phủ nhận, hắn là một nam nhân thật anh tuấn. Khi người lần đầu tiên nhìn thấy hắn, điều đầu tiên người có thể nghĩ tới chính là, hắn giống như một ngọn núi cao nguy nga, nam thạch cường tráng cùng thâm hậu khắc sâu một loại tư thái gì đó. Hắn làm cho người cảm thấy sợ hãi, nhưng theo bản năng lại có một loại cảm giác tin cậy cùng an toàn. Khương Sam có một chút sợ Tần Diệc Hạo, cước bộ của cô không tự chủ liền nhích lại gần về phía của Tần Chiến.

Con ngươi thâm thúy của Tần Chiến dừng ở trên mặt mềm mại đáng yêu của cô gái, khóe miệng kéo kéo: "Mang điện thoại sao?"

Khương Sam nhu thuận nói: "Trường học không cho mang theo di động, tôi còn chưa có mua đâu."

"Ngô." Tần Chiến gật gật đầu.

Sau đó, điện thoại di động ở trong túi của Khương Sam liền vang lên.

Nếu như giờ phút này ở trên cây có cái động, Khương Sam thật sự nghĩ muốn một phát chui đầu vào! Cô tình nguyện ở trong cây đại thụ cùng nhau quang hợp một lúc cũng không nghĩ muốn ngẩng đầu nhìn lên phía đỉnh đầu của mình, nhìn sắc mặt của hai nam nhân giờ phút này trông như thế nào.

Tần Chiến nhìn hai má trắng nõn của Khương Sam phảng phất như vừa mới lột đi một lớp da, giờ phút này hai bên má "bá" liền trở nên đỏ bừng. Gương mặt phấn ngọc cùng vành tai đều nhiễm lên vẻ thẹn thùng. Tuy rằng cô đã cố làm ra một bộ dáng trấn định, hận không thể làm bộ như không nghe thấy tiếng kêu của điện thoại di động, xấu hổ đầu cũng sắp chôn vào cổ áo đi.

Kỳ quái, con tức trong lòng của Tần Chiến vì bị trêu đùa còn chưa kịp dâng lên, giống như là bị một bàn tay tay vô hình nhẹ nhàng mà vuốt một chút, lặng yên không tiếng động liền nhạt đi. Hắn thầm than một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, Khương Sam mặt đỏ mặt đã cầm điện thoại từ trong túi ra.

"Tôi nhớ rõ thời điểm tôi ra cửa không có mang a." Mặt của Khương Sam đỏ hồng, hai tròng mắt bởi vì khăn trương cùng xấu hổ mà hiện ra một tầng thủy quang. Mắt của cô nhìn cũng không dám nhìn Tần Chiến, dư quang lại càng không dám liếc đến chỗ của Tần Diệc Hạo. Tầm mắt dừng ở cái cúc áo đầu tiên trước ngực của Tần Chiến, cô nuốt một ngụm nước bọt cường điệu nói: "Kỳ quái a, tại sao lại có thể ở trong túi đâu."

Tần Diệc Hạo liếc mắt nhìn cô một cái. Nếu không chú ý sẽ không dễ dàng phát hiện ra được khóe miệng hắn hơi hơi vênh lên

Thẳng đến khi hai người đã rời đi rất lâu, điện thoại động được nắm chặt ở trong tay của Khương Sam mới được thả lỏng. Trái tim nhỏ bé của cô còn đang bùm bùm nhảy không ngừng. Không vì nguyên nhân khác, từ đầu tới cuối, đầu tiên là đánh giá sau đó là hoài nghi thêm nữa là chê cười, cũng mặc kệ thời điểm nào, ánh mắt của Tần Diệc Hạo đối với cô quả thực là quá dọa người đi.

Muốn kính nhưng cần phải xa lánh, ở trong lòng của Khương Sam lại một lần nữa đối với mình âm thầm nhắc nhở.

Khương Sam vừa vặn đứng nửa giờ sau, đứng giờ đến trước cửa túc xá của Bạch Kỳ. Cô còn có ý tưởng, không biết Bạch Kỳ cùng Triệu Thanh Thanh, hai người này đang ở nơi nào phong lưu khoái hoạt đâu, thời gian ít như vậy cũng không biết có đủ không a.

Cùng Bạch Kỳ là mặt lá trái, một mặt thể lực của cô đơn bạc, đích xác rất nhiều thời điểm cần dùng đến hần, về phương diện khác ngay vào lúc này, thân phận của Bạch Kỳ đối với sinh mệnh của cô coi như là một người anh trai, ít nhất hần truyền đạt đối với người ngoài là như vậy.

Nhưng gần đây, càng ngày Khương Sam lại càng phát hiện ra Bạch Kỳ không thích hợp. Hần bắt đầu như có như không biểu hiện ra thân cận đối với cô. Ở kiếp trước không có chuyện này. Nhưng cũng không sao, trong lòng của Khương Sam chưa từng phủ nhận qua, cô đối với Bạch Kỳ cũng có qua tâm tư trả thù. Sau khi trùng sinh, cô cũng nghĩ tới có cơ hội nhất định phải làm cho Bạch Kỳ nếm thử cái cảm giác bị người khác đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Tuy rằng không biết làm sao lại thế này, nhưng Khương Sam nhìn ra được, có thời điểm Bạch Kỳ hình như là có chút dao động. Ở một phương diện Khương Sam cảm thấy nguy hiểm, nhưng về phương diện khác cô lại lại có khoái cảm vì đã được trả thù.

Nhưng cuối cùng cô vẫn nhầm mất một chiều, thời điểm rõ ràng Bạch Kỳ một lần nữa biểu hiện ra đối với cô gây bất hòa, trong lòng của Khương Sam không có ngoài ý muốn cũng không có cảm xúc gì cùng loại với không cam tâm cả. Chỉ là cái loại cảm giác chán ghét kia lại đột nhiên toàn bộ đều bộc phát ra.

Cô đâu không lại Bạch Kỳ. Phòng chừng vĩnh viễn cô cũng chờ không được cái ngày cô có thể đùa bỡn với tình cảm của hần. Không chừng nếu cô còn tiếp tục như vậy, chính mình sẽ bị hần lôi vào rắc rối, vậy thì mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Trên đời này có rất nhiều chuyện có ý nghĩa như vậy. Đem tất cả tinh lực của mình đều lãng phí ở trên những người như thế này là không đáng cỡ nào. Trong lòng Khương Sam đột nhiên liền cảm thấy lười biếng. Bạch Kỳ nghĩ muốn phân rõ giới hạn theo như ý của hần, muốn để cho cô lại giống như trước đây, da mặt dày vô số lần bám hần như vậy đi. Nhưng bây giờ cô không bao giờ có khả năng làm được như vậy nữa.

Ngược lại Bạch Kỳ không có đến muộn. Khương Sam vừa đến không quá hai phút, Bạch Kỳ cũng trở về ký túc xá. Ngày hè nóng nực, nhưng Bạch Kỳ lại vẫn luôn là một thân nhẹ nhàng khoan khoái, ở gần còn có thể ngửi được một cổ mùi thơm của xà phòng ở trên người của hần, không có một chút mùi mồ hôi.

Hai người không ai mở miệng trước. Khương Sam ở phía sau đi theo hần vào trong phòng. Bạch Kỳ trở về phòng để thay quần áo, Khương Sam liền một mình thu thập đồ trang điểm.

Đợi đến thời điểm khi Khương Sam thu thập xong, đang chuẩn bị ngồi dậy, cô mới phát hiện, Bạch Kỳ không biết tự lúc nào đã thay xong quần áo đang đứng tựa vào cửa. Một đôi mắt thẳng tắp, không chớp mắt ở sau lưng nhìn cô.

"Em đi đây." Khương Sam rất lễ phép, đối với Bạch Kỳ cười cười. Cô cũng không đề cập tới chuyện cô đổi mặt hiệu trưởng gây khó dễ làm ra chuyện liều mạng ở trên sân thể dục mà hần ở một bên không giúp. Cô giống như không hề có một chút oán hận vậy. Bạch Kỳ thấy vậy, một đôi con ngươi đen láy lại thêm vài phần thâm trầm.

Nghiêng người lướt qua Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi, Khương Sam mới vừa đi không đến hai bước, khuỷu tay liền truyền đến một đại lực. Bất ngờ không kịp phòng bị, cô liền kinh hô lên một tiếng, một gói to đồ trang điểm ở trong tay trực tiếp rời tay mà rơi ra đầy đất.

Tiếp đó, đầu của Khương Sam liền dán lên một thân hình bao hàm trong cơn tức giận. Bạch Kỳ đem cô ôm vào lòng thật chặt, một cánh tay cứng như sắt thép nắm chặt chiếc eo nhỏ của cô, một tay còn lại chống vào vách tường, phần lưng của Khương Sam trực tiếp dán lên tường.

"Em là có ý sao?"

Thanh âm của Bạch Kỳ trầm thấp mà lạnh lẽo, thần sắc lạnh lùng, gương mặt không chút thay đổi, trên mặt khí lạnh gần như muốn phun ra ngoài. Tư thế như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa lúc này Bạch Kỳ còn đang trong cơn thịnh nộ lại càng nguy hiểm hơn. Trong lòng của Khương Sam đầu tiên là bởi vì động tác của hần mà có chút phát hỏa. Nhưng có thể nhìn thì nên nhìn, cô vẫn nên thức thời, quyết định lúc này không nên cứng đối cứng cùng với Bạch Kỳ như vậy thì tốt hơn. Cô trước nén giận, sau đó là phóng thanh âm mềm nhũn.

"Em có ý cái gì, anh làm sao vậy, sao lại tức giận như vậy."

Một gương mặt xinh đẹp đang lo lắng thận trọng lộ ra, hàng lông mi mềm mại kia tựa như đang nhẹ nhàng run run. Rung động nhỏ bé kia nhìn qua lại như là hận không thể quét ở trong lòng của người một chút đi. Bên trong đôi mắt là một đôi con ngươi đen láy như phủ thêm một lớp sương mù, lại càng lộ ra vẻ kích động cùng luống cuống. Khương Sam rõ rệt bị dọa sợ, đôi môi hơi hơi mím, thần sắc ở trên mặt hơi tái đi vài phần.

Tâm của Bạch Kỳ đầu tiên là mềm nhũn thêm vài phần. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện phát sinh vào thời điểm duyệt binh thức, Khương Sam dùng sự tài giỏi cùng khéo léo của mình khi đối với hắn, giống nhau đi đối mặt với nam nhân khác, trong lòng của Bạch Kỳ con tức cùng khó chịu càng thêm lớn.

"Vì cái gì lại đi trêu chọc Tần chính ủy, hắn là hạng người gì em hiểu rõ không? Lại ở trước mặt nhiều người cùng hắn cợt xát như vậy, người khác sẽ không nói Tần chính ủy một câu, nhưng em biết người khác sẽ nghị luận về em như thế nào sao?"

Thanh âm của Bạch Kỳ lạnh lẽo, nghe vào lại như là đang quan tâm, trên thực tế rõ ràng lại cho thấy lời vừa thốt lên xong đang chỉ trích, Khương Sam tâm càng lạnh hơn, cô tự nói với mình nhịn xuống nhịn xuống, cứng rắn đem lời thô tục ở bên miệng nuốt trở vào, nhưng giọng điệu lúc này lại bảo trì không được tốt lắm.

"Anh trước buông em ra."

Các cơ của Bạch Kỳ giật giật, động tác lại mảy may không chút nhúc nhích.

Con ngươi của Khương Sam rũ xuống, thần sắc ở trên mặt cũng nhạt đi mấy phần.

Dựa theo tính cách của Bạch Kỳ, rất ít thời điểm hắn sẽ cùng với Khương Sam đối chọi gay gắt như vậy. Hắn tuy rằng cường thế, cũng rất ít khi để cho cô phải khó xử, lúc này chẳng qua là bị tức lợi hại mới có thể không khống chế được hành vi của mình.

Bạch Kỳ thấy Khương Sam đã bắt đầu biểu hiện ra tia mất hứng, hắn biết lúc này biện pháp tốt nhất là lý trí cần phải tỉnh táo lại, sau đó là hạo hạo nói chuyện với cô. Nhưng vừa nghĩ đến bộ dáng khiêu vũ của Khương Sam vây quanh Tần Chiến, trong lòng của hắn liền phần nộ lợi hại, như thế nào cũng không có biện pháp thuyết phục chính mình buông cô ra.

Bạch Kỳ thậm chí có ý nghĩ, muốn đem cô giấu đi, vĩnh viễn nhốt cô lại ở một nơi chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy. Như vậy vĩnh viễn sẽ không có những nam nhân khác có cơ hội thấy được cô, như vậy thì tốt lắm. Hắn đợi nhiều năm như vậy, từng bước một từng chút một gặt gao khóa trụ tâm của cô, không có người nào so với hắn biết được cô ngọt ngào cùng mê người như thế nào. Hắn biết cô đối với mình ý lại cùng khẳng khẳng một mực, vì thế hắn càng thêm không thể tha thứ cho người khác đối với cô dù chỉ có một tia mơ ước.

Hắn biết chính mình ở trước mặt Khương Sam, cùng Triệu Thanh Thanh biểu hiện lời nói thân cận sẽ khiến cô thương tâm, nhưng hắn cho phép cô tồn tại ở trong thế giới của bản thân, cũng chỉ sẽ cho phép cô có thể xuất hiện ở trong thế giới của bản thân, những người khác đều bất thành. Nhưng hắn lại không thể cho phép, ngoại trừ hắn ra bên ngoài còn có người có thể ảnh hưởng đến nội tâm của chính mình. Đây là trừng phạt của hắn đối với cô, lúc trong lòng cô khổ sở hắn cũng sẽ không thoải mái, vì thế đây cũng là trừng phạt của hắn đối với chính mình.

Mà thời điểm, khi Khương Sam thật sự biểu hiện ra chết lặng cùng không thêm để ý, Bạch Kỳ phát hiện chính mình so với thời điểm nhìn thấy cô khó chịu cùng đau lòng, càng thêm khó có thể chịu đựng.

"Sam Sam, thời điểm khi ba ba em còn tại thế, đã từng dẫn dò tôi rất nhiều thứ thiết yếu để chiếu cố cho em thật tốt. Tôi lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, chuyện phải làm là chiếu cố cùng che chở cho em thật tốt. Em làm người làm việc đều tương đối nhu thuận, từ nhỏ đến lớn, trước giờ em cũng đều không để cho tôi thấy thất vọng qua, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng của em vẫn luôn đúng mực. Lần này em đã làm sai rồi, nể tình em vi phạm lần đầu, tôi sẽ không trách em, nhưng em phải nhớ kỹ, lần sau không được lấy lý do này nữa. Chuyện hôm nay, về sau tuyệt đối không cho phép phát sinh nữa, có vấn đề em có thể tìm tôi giúp em giải quyết, không cần làm loại chuyện này có**."

(Lúc chị Sam bị thăng khôn hiệu trưởng gây khó dễ, anh ở đâu hả?? Bây giờ lại nói mấy câu như thế này đúng là không biết xấu hổ...mặt đã tro đến 1 trình độ siêu việt mất rồi a....tức chết ta)

Thanh âm của Bạch Kỳ lúc gần lúc xa, ần ần về không thuận khi truyền vào trong tai lại giống như một câu ma chú. Câu ma chú này lại giống như là trù lên đầu của cô vậy, thời thời khắc khắc cảnh cáo cùng nhắc nhở cô, phải dựa theo chuẩn mực của hắn, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, kiếp trước là như vậy, đời này cũng giống như vậy.

Trong lòng của Khương Sam luôn luôn nói thầm "cô phải ráng nhịn, lại ráng nhịn". Nhưng cùng với lời nói nhàn nhạt lộng quyền của Bạch Kỳ dần dần xuất khẩu, Khương Sam giống như nghe được "Băng" một tiếng vang thật nhỏ, trong đầu, từng dây thần kinh cố gắng khắc chế lý trí, không kịp phòng bị một phát liền bị chặt đứt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

"Bạch Kỳ." Thanh âm của Khương Sam ôn nhu mà ngọt ngào, một đôi mắt đen láy như bị bao phủ một lớp sương mù, lúc này lại sáng kinh người. Đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ mở: "Anh muốn nói là tôi sai lầm rồi sao?"

Bạch Kỳ nhủ mảy.

Khương Sam ôn tồn hỏi tiếp: "Anh muốn tôi phải giải thích, đúng không?"

Câu hỏi này của cô thật cổ quái, Bạch Kỳ không trả lời, ánh mắt bắn khoản dửng ở trên mặt của cô.

"Anh trước buông tôi ra, động tác của anh như vậy, chúng ta không có biện pháp nói chuyện dễ dàng. Còn để cho tôi hiểu lầm anh hiện tại là đang ghen, cho nên anh mới nổi giận như vậy đâu. Anh nói, anh có phải thật sự thấy thích tôi rồi hay không?"

Tay của Bạch Kỳ giống như là bị phóng vậy, hần nhanh chóng thu tay về: "Em nói nhăng nói cuội cái gì đấy!"

Khương Sam che miệng cười khê một tiếng, đứng lên. Sau đó, cô tiến lên một bước, ghé sát vào Bạch Kỳ, chu đôi môi mềm mại, làm nũng nói: "Anh nhìn, tôi cùng nam nhân khác cách nhau rất gần anh sẽ sinh khí, thời điểm hai chúng ta ngằm chung đưng, ngẫu nhiên anh sẽ đối với tôi tỏ vẻ thân cận, lần trước chẳng những anh ôm tôi thậm chí còn muốn hôn tôi đâu. Trong lòng tôi thấy rất vui vẻ, anh rốt cuộc đã bị tôi đã động đến, không phải sao? Bạch Kỳ, chúng ta ở cùng một chỗ, tốt sao?"

Khương Sam nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của Bạch Kỳ, hơi hơi ngẩng đầu. Từ góc độ của Bạch Kỳ nhìn qua, một đôi mắt to của cô vốn đã mông lung lại càng có vẻ lớn hơn, hần chỉ càng thấy cô thêm đáng thương khả ái. Vừa vặn là một cái mũi ngay thẳng nhỏ nhú, chiếc cằm trắng nõn tinh xảo nhu nhược chịu đựng, giọng nói nũng nịu, khê giọng cầu xin cùng khấn cầu như vậy, quả thực chính là làm cho người khác khó có thể cự tuyệt sự ôn nhu cùng nhu tình như vậy.

Khương Sam đang đứng ở giai đoạn phân giới tuổi tác của một người phụ nữ. Nếu như muốn, thời điểm này người phụ nữ có thể dễ dàng bắt được tâm của bất kỳ một người nam nhân nào mà mình muốn.

Hai mắt lạnh lùng của Bạch Kỳ hơi hoảng hốt cùng lắc lư một lúc. Hần gần như khắc chế không nổi mà một ngum liền đáp ứng cô. Tay của hần để ở bên người không bị khống chế hơi động động, khoe miệng của hần hơi giương lên, nhưng ánh sáng trong ánh mắt của hần lại vẫn tối tăm như cũ. Hần mím môi, thanh âm lạnh nhạt.

"Em còn nhỏ, không cần đề cập đến loại chuyện này, tôi sẽ vẫn đối đãi với em như là một người em gái của tôi."

Khương Sam khê cười một tiếng, mạn điều tư lý* thu tay, chỉ là trong nháy mắt, nét mặt của cô bỗng dưng liền thay đổi. Ánh mắt của cô đông lạnh, gương mặt cười phảng phất như kết một tầng băng sương, khoe miệng như trước vẫn đang cười, ánh mắt sáng kinh người.

mạn điều tư lý*: chậm rãi

"Em gái?" Trong ánh mắt Khương Sam chợt lóe lên chút nghi vấn, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Kỳ: "Ngô... Như vậy a, anh là anh trai tốt, vậy tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh một chút đâu."

Bạch Kỳ thấy Khương Sam như vậy, hần liền ngăn người. Nhất thời hần thể nhưng không hề lên tiếng.

"Anh nói anh chiếu cố tôi, vậy thời điểm Khương Mật, bọn họ bán đi sản nghiệp của ba ba tôi, anh đang ở đâu? Thời điểm chí nguyện của tôi bị bóp méo, tôi cần sự giúp đỡ, anh đang ở đâu?"

Chân mảy của Bạch Kỳ sắc bén, hơi có chút bất đắc dĩ: "Không có lý nào em lại nháo như vậy, đó là chuyện riêng của gia đình em, em muốn tôi nhúng tay vào như thế nào? Huống hồ, thời điểm gặp phải những chuyện như thế này, em cũng không có xin giúp đỡ từ tôi."

Ánh mắt kinh ngạc của Khương Sam mở to hơn, cô tránh thoát tay của Bạch Kỳ có ý đồ trấn an: "Tôi có tình gây sự? Nếu như vậy, chuyện của tôi thì mặc mớ gì tới anh, sự thật là anh không có nghĩa vụ tôi để xử lý này đó giúp tôi, tôi không trách anh, cũng không có lập trường gì để trách anh, như vậy, mời anh không cần nói cái quý thoại* gì là chiếu cố tôi được không?"

quý thoại*: Lời nói vô căn cứ, không đáng tin

"Thời điểm hiệu trưởng khó xử tôi, anh đứng ở một bên khoanh tay đứng nhìn, tôi lên đài nhảy một khúc vũ đạo hòa nhau, anh nói tôi không biết đứng mực. Như vậy đến cùng tôi nên làm như thế nào mới là đúng đây? Theo ý tứ của hiệu trưởng, tôi phải nuốt xuống khẩu khí này, không phản kháng, tiếp nhận hết thảy vận mệnh vốn không thuộc về tôi, chính là bản phận của tôi sao?"

"Khương Sam!" Sắc mặt của Bạch Kỳ liền khó coi: "Em biết rõ ý tứ của tôi không phải như thế!"

Hần chỉ nghĩ đề cô có thể mở miệng trước để cầu cứu hần mà thôi, nếu cô thật sự lên tiếng, hần làm sao có thể mặc kệ cô đâu?

Khương Sam cũng không để ý sắc mặt của Bạch Kỳ thế nào, tiếp tục nói: "Về phần anh nói cái gì mà em gái, lại càng là trò đùa. Có người làm anh trai nào, lại ngăn cản chính em gái của mình thân cận cùng bất kỳ người nam nhân nào khác ngoài trừ hần không? Anh quản tôi quá nghiêm, đối với tôi lại luôn lúc xa lúc gần, một khắc trước còn biểu hiện mập mờ, ngay sau đó lại có thể lập tức phân rõ giới hạn. Tôi nghĩ rằng anh đối với tôi có cảm tình, nhưng ngay lập tức anh lại có thể biểu hiện vô cùng thân mật cùng với một người phụ nữ khác."

Có một số việc, kỳ thật trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ là đều ă ý không đi đâm chọc vào một tờ giấy ngăn cách cuối cùng. Một khi lựa chọn mở ra để nhìn, chắc chắn sẽ nhìn thấy sự thật ở bên trong ** lộ ra dơ bẩn cùng tàn khốc như thế nào mà thôi.

"Anh cho là tôi thật sự không hề phát hiện ra sao, Triệu Thanh Thanh vì cái gì lại có chìa khóa phòng anh, còn có bộ đáng quen cửa quen nhà như vậy. Sinh nhật của tôi kia lúc anh đưa tôi trở về, kỳ thật tôi thấy được Triệu Thanh Thanh đứng chờ ở cách đó không xa. Anh dám nói sau khi tôi đi, cô ta đã trở về nhà mình hay không? Nếu quả thật giống như lời anh nói xem tôi như em gái, vậy anh không nên đến để trêu chọc tôi. Nếu không đó đúng là một hành động vô sỉ. Nếu như anh yêu tôi kính tôi, sẽ không cùng người phụ nữ khác dây dưa không rõ, thậm chí là ở ngay trước mặt của tôi biểu hiện thân cận cùng mập mờ, bằng không chính là một kẻ hèn hạ."

Sắc mặt của Bạch Kỳ bị Khương Sam nói một hồi liền xanh mét. Cô gái một khắc trước còn nhu tình cùng mật ý, đột nhiên nói ra lời nói như vậy quả thật là làm cho người khác khó có thể tiếp thu. Trong mắt của Bạch Kỳ, lửa giận đã gần như muốn trào ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

"Đừng nói nữa." Bạch Kỳ cảm tức, cảnh cáo nhìn Khương Sam. Rõ rệt là hắn đã bị chọc giận.

Khỏe miệng của Khương Sam cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, giương lên. Sau đó, cô lại ghé sát vào người của Bạch Kỳ thêm vài phần, gần như muốn dán lên trên thân mình của hắn, cô thoi khí nhẹ giọng nói: "Bạch Kỳ, vĩnh viễn anh không nên đem tôi như ngọc tử để lừa gạt, bởi vì có đôi khi tôi không khỏi thấy tò mò, mười vạn câu hỏi muốn hỏi một câu..."

"Loại người giống như anh, đến cùng còn muốn mặt mũi sao?"

Bạch Kỳ chưa từng bị Khương Sam mạo phạm như vậy, hoặc nói là chưa từng có bất luận kẻ nào dám mạo phạm qua hắn như vậy. Cơ bắp trên cánh tay của hắn đột nhiên căng lên, quát to: "Khương Sam! Em đến cùng có biết chính mình đang nói cái gì hay không!"

Giận dữ mắg, thân mình của Bạch Kỳ đột nhiên thêm gần sát, bàn tay to duỗi ra muốn nắm lấy cằm của Khương Sam!

"Ba!"

Một tiếng giòn vang, Khương Sam không bị không chế nhanh chóng hất bàn tay của Bạch Kỳ ra, dẫn đến chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại. Bạch Kỳ cùng Khương Sam đều ngây ngẩn cả người.

Tiếp đó, một cổ lệ khí làm người ta hít thở không thông, mãnh liệt nhanh chóng tràn ngập ở xung quanh!

Sắc mặt của Bạch Kỳ trở nên vô cùng dọa người, hắn chậm rãi thu tay, dùng một loại biểu tình xa lạ làm người ta sợ hãi, cứ như vậy lạnh lùng nhìn Khương Sam. Hắn trầm mặc trong một cái chớp mắt, biểu tình trên mặt đen xì tựa như muốn ăn người.

"Khương Sam, em có biết hay không chính mình hiện tại đang làm cái gì."

Thanh âm của Bạch Kỳ giống như từ trong kẽ răng rít ra, đôi mắt sắc bén như con bão sắp tới.

Khương Sam nhanh chóng lấy lại lý trí, đầu tiên là không tin chính mình thế nhưng thật sự hất tay của Bạch Kỳ, nhưng cái loại cảm xúc hỗn loạn, ảo não cùng co quắp kia chỉ ở trong lòng cô trong một cái chớp mắt, tiếp theo chính là một loại khoái ý mãnh liệt trào ra.

Hai kiếp, người người nam nhân này ngạo khí hai kiếp, cũng mang đến cho cô hai kiếp thống khổ, rốt cuộc lần đầu tiên cô nhìn không được mà xuất thủ. Bởi vì cô đem hết khí lực để ra tay cho nên hiện tại tay còn khẽ run, nhưng trong đầu của cô, một ý niệm lại càng ngày càng rõ ràng. Vô số lần trái tim kêu gào lại bị cô không cam tâm đè xuống, lần đầu tiên ý niệm này xuất hiện lại rõ ràng mạnh mẽ như vậy.

Phân rõ giới hạn...

Thời thời khắc khắc hắn đều không quên phân rõ giới hạn với cô, như vậy lúc này đây, trực tiếp xé rách mặt đi. Quả thực là cô không nghĩ mình sẽ tiếp tục nhẫn nại, loại cảm giác ghê tởm này, quả thực là cô không có biện pháp thuyết phục chính mình có thể tiếp tục nhẫn nại được nữa.

Khương Sam cô sinh hoạt, đời trước, đời này, kiếp sau, đều không nghĩ cùng cái người gọi Bạch Kỳ này có một tia một hào dính dáng, có bất kỳ cái gì để cùng xuất hiện!

"Tôi đương nhiên biết chính mình hiện tại đang làm cái gì, ngược lại là anh, thật sự biết chính mình là đang làm gì sao? Tránh ra." Dừng một chút, Khương Sam nói: "Đương nhiên nếu như anh muốn đánh trở lại, tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ là tôi hi vọng anh nên nhớ kỹ..."

Khương Sam giống như nhìn không thấy sắc mặt giận dữ cực điểm của Bạch Kỳ. Cô đem mặt mình sát gần hơn, thẳng tắp đối diện với ánh mắt của hắn: "Bạch Kỳ, về sau anh vĩnh viễn không cần đến trêu chọc tôi."

Khương Sam cô không phải là người có thể mặc cho Bạch Kỳ tùy ý bài bố đùa bỡn.

Trên mặt của Khương Sam rõ ràng viết mấy chữ này, Bạch Kỳ lui về phía sau một bước, bởi vì con tức mà lồng ngực của hắn đang kịch liệt đập phồng lên xuống. Chưa từng có người nào có thể khiến hắn sinh khí lợi hại như vậy. Bạch Kỳ từ kẽ răng bài trừ một tiếng gầm giận dữ: "Lăn!"

Khỏe miệng của Khương Sam giật nhẹ, đối với đồ trang điểm lẫn rất nhiều ở dưới đất, cô nhìn cũng không nhìn lấy một cái, đầu cũng không quay lại trực tiếp đóng cửa đi mất.

Bạch Kỳ đứng tại chỗ rất lâu rất lâu. Sau một lúc, "phanh!" Một tiếng vang thật lớn, một quyền của hắn đập vào trên cửa, máu tươi nhất thời từ khe hở của kẽ tay nhanh chóng chảy ra.

*****Phân cách tuyến*****

Khương Vi biết, cô ta không có khả năng cả đời làm rùa đen rút đầu. Cô ta có thể nhất thời bởi vì mất mặt ở Anh quốc mà trốn đi, nhưng không có khả năng thật sự ở trong này co đầu rút cổ cả một đời. Dù xấu hổ cô ta cũng phải về nước để đối mặt với mọi người.

Khương Vi ở Anh quốc đúng một tuần lễ, liền thuyết phục Lưu Thiên Trạch nhanh chóng đưa cô ta về nước.

Khương Mật cùng bà Chu giằng co rất lâu, cuối cùng cũng được Lưu Thiên Trạch bảo lãnh từ cục cảnh sát ra ngoài. Bất quá, dù hai người không có bị phán giam ngắn hạn, nhưng phạt tiền là không thể thiếu. Trận này, hai người có thể coi là bị vứt bỏ rồi lại được nhặt về, tưởng niệm duy nhất chính là Khương Vi đang ở Anh quốc xa xa kia.

Hai người đều tha thiết ngóng nhìn Khương Vi có thể tranh giành được tư cách nhập trường. Biết được tin tức ngày hôm sau Khương Vi sẽ trở về, hai người đều cao hứng một đêm đều không ngủ được.

Kết quả khi thấy được Khương Vi, thấy cô ta mặt mày như khóc tang, tay không mà về, lại nghe cô ta ấp a ấp úng nói những chuyện trải qua ở Anh quốc, Khương Mật trước mắt bỗng tối đen, run rẩy nửa ngày không nói nên lời, bà Chu thì trước mắt đen xì, trực tiếp liền hôn mê bất tỉnh!

Kế tiếp chính là một phen rối loạn.

Đợi đến khi bà Chu tỉnh lại sau cơn mơ hồ cùng choáng váng, cơn mất thứ nhất liền nhìn thấy cháu ngoại của mình ngồi ở bên giường, cả hai mắt đều sưng húp vì khóc. Bà Chu luôn cảm thấy có thể là chính mình nằm mơ, kỳ vọng của mình vào cháu ngoại lớn như vậy làm sao có khả năng sẽ không thi đậu đâu? Khương Vi không chịu thua kém ai, vũ đạo nhảy tốt, lại tốn nhiều tiền như vậy để chuẩn bị cho nó, thiếu chút nữa ngay cả di sản của con trai toàn bộ đều cho nó, nó làm sao có thể không thi đậu đâu?

Tay bà Chu gắt gao giữ chặt Khương Vi, thở phì phò thử thăm dò hỏi: "Vi Vi... Ta nằm mơ, mơ thấy con nói với ta, con không thi đậu?"

Khương Vi ủy khuất, nước mắt thi nhau rơi xuống, trên mặt là xấu hổ cùng giãy giụa, khóc thút thít lắm lắm nói: "Ô ô, không trách con, con nhảy rất tốt, là Khương Sam động tay động chân..."

"Nó cách xa như vậy có thể động tay chân cái gì!" Bà Chu sinh khí, tay vỗ mạnh vào ván giường, khỏe mắt đỏ hoe như muốn nứt ra nói: "Tôi hỏi cô, cô đến cùng là thi đậu không thi đậu?"

Khương Vi khịt khịt mũi, cô ta đã đáng thương như vậy, bà ngoại thể nhưng không an ủi lại còn rống chính mình, Khương Vi có chút không nguyện ý, gương mặt tràn đầy nhục nhã, bĩu môi nói: "Không! Không thi đậu! Hải lòng chưa!"

"Ba!"

Bà Chu một bàn tay liền quạt tới!

"Ng nghiệp chướng!"

"Mẹ! Người đây là làm cái gì!"

Khương Mật bước lên phía trước che chở con gái, ngăn lại bà Chu còn muốn động thủ: "Người như thế nào lại có thể động thủ đánh đứa nhỏ đâu, trong lòng nó cũng khó chịu đâu!"

Từ nhỏ đến lớn, bà Chu chưa từng động tới một đầu ngón tay của Khương Vi, bây giờ bị đánh, cô ta không dám tin bùm mặt mình, khóc cũng đều quên mất, toàn thân đều bị đánh cho mê muội.

Bà Chu nằm ở trên giường khóc đến kinh thiên động địa: "Không cố gắng gì đó, cô nói mình nhất định có thể, nên tôi mới đồng ý đem danh ngạch của Sam Sam cho cô, làm vậy a, cô không có cái bản lĩnh có thể thi đậu, cô lấy danh ngạch làm cái gì! Chuyện tình vì gia đình tranh quang như vậy, cô thể nhưng lại không thi đậu! Ai u tức chết ta, trước đây người ta nói Sam Sam so với cô nhảy tốt hơn, tôi còn không tin, như vậy rất tốt! Cô xem có dọa người hay không nha!"

"Mẹ!"

Chương 65

Khương Mật biết bà Chu đối với cháu gái yêu cầu tương đối cao, nhưng bà ta đích thực không nghĩ tới bà sẽ ở trước mặt của Khương Vi nói như vậy. Trước đây bà Chu cũng chỉ biết nhục nhã Khương Sam như vậy!

Bộ dáng của Khương Vi cũng là một bộ bị kích thích, thét to: "Con so với cô ta mạnh hơn nhiều, bà thì biết cái gì, con nói cô ta là một kẻ yếu kém nhỏ bé! Ngay cả ban giám khảo đều nói con nhảy tốt... Nếu là cô ta càng không thì nổi!"

Bộ dáng của bà Chu lúc này là đầu ghé vào trên gối khóc thành một bộ ruột gan như đứt từng khúc, đã nghe không được lời nói của Khương Vi. Bà ta gần đây chịu đủ kích quá nhiều, Khương Vi chỉ là một kẻ đề bà ta xả giận, bà ta quả thực là chịu ủy khuất lợi hại.

Lưu Thiên Trạch đứng ở ngoài cửa vẻ mặt xấu hổ, cũng không có tiến vào, thấy bên trong ba nữ nhân khóc khóc nháo nháo, thở dài cho Khương Mật một cái nháy mắt ý bảo bà ta đi ra.

Lưu Thiên Trạch coi như là đã đi vào tuổi lão trung niên, ông ta so sánh với tuổi của mình trẻ hơn mười tuổi, lại được bảo dưỡng tốt cho nên Khương Mật cũng đích thực là yêu thích, ông ta đối với bà ta cũng là thật tốt. Lưu Thiên Trạch từ khi biết Khương Vi không thể thi đậu liền biết sau khi Khương Vi trở về người một nhà khẳng định sẽ nháo không còn hình dáng, cho nên trước tiên ông ta ở trong nước chạy quan hệ an bài một phen.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, không thì nổi coi như xong, đứa nhỏ còn nhỏ đừng cho nó áp lực quá lớn. Ra ngoại quốc xa như vậy em không phải cũng không yên lòng nha, tôi ở bên cạnh sắp xếp cho nó xong xuôi, bây giờ còn không muộn, còn có thể ở trường học bên này thêm vào."

Ánh mắt của Khương Mật chợt lóe lên một tia sáng, thanh âm lập tức mềm nhũn xuống, cũng không để ý mẹ mình cùng con gái còn ở trong phòng bệnh phía sau, tiến lên ôm lấy cánh tay của Lưu Thiên Trạch, bộ ngực vô ý hữu tình cọ cọ cánh tay của ông ta, nức nở nói: "Thiên Trạch, anh, anh thật tốt, nhưng Khương Vi đứa nhỏ này vẫn luôn tâm cao khí ngạo, nếu là trường học không tốt nó phỏng chừng sẽ không cam lòng đi đâu."

Lưu Thiên Trạch bị Khương Mật cọ, bụng dưới nóng lên. Ông ta thuận thế ôm chặt thắt lưng của bà ta, bàn tay ở nơi đây đã vuốt phẳng một lúc.

"Tôi đương nhiên biết, con gái của em tôi cũng xem như là con gái của chính mình, tự nhiên sẽ cho nó cái tốt nhất, nó không phải yêu kiều vũ sao? Tôi nhận thức hiệu trưởng của Quân Nghệ..."

"Quân Nghệ?"

Khương Mật kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, cảm kích ở trong mắt gần như muốn tràn ra ngoài.

Lưu Thiên Trạch gật gật đầu: "Tôi thật không thiếu khí lực, đã an bài không sai biệt lắm, đêm nay bên Quân Nghệ tổ chức một bữa tiệc đãi khách, đến thời điểm đó mang theo Khương Vi ở cách vách chờ một chút, đợi bên kia kết thúc có thể đi cùng người của Quân Nghệ gặp mặt một lần."

Khương Mật bởi vì Khương Vi phỏng vấn thất bại tâm lo lắng cuối cùng cũng thấy một điểm dễ chịu, tuy rằng Quân Nghệ cùng học viện vũ đạo hoàng gia Anh quốc kém nhau không phải chỉ nửa điểm, có thể nói là khác biệt một trời một vực, nhưng chung quy cũng coi như là học viện vũ đạo đứng đầu trong nước. Lưu Thiên Trạch có thể để Khương Vi đi vào bên trong nhất định là mất không ít công phu. Trong lòng của bà ta thấy ngọt ngào, cuối cùng cũng cự lực đem sự khó chịu đè ép xuống.

*****

Buổi tối, trong buổi tiệc học sinh ban ngày tham gia trao đổi vũ đạo của đại học T cùng Đại Hòa Quân Nghệ đều đến, bởi vì người nhiều, liền chia làm hai bàn.

Bởi vì là xã giao tiêu khiển, lần này cho phép sinh viên mang theo bạn trai bạn gái. Nữ học sinh của Quân Nghệ không thiếu người đều mang theo bạn trai đến đây. Số người gia tăng lên không ít, đại học T bên này lại chỉ có hai cô gái thật sự có bộ dạng xinh đẹp là mang theo bạn trai đến đây, mấy người khác vẫn là cô linh linh.

Triệu Thanh Thanh được Bạch Kỳ bồi đến, thời điểm hai người đến, rất nhiều học sinh của đại học T đều nghe qua lời đồn về Khương Sam cùng Bạch Kỳ, các nữ sinh không hẹn mà cùng nhìn đến Khương Sam vài lần. Nhưng tươi cười trên mặt của Khương Sam không thay đổi, cô cười ngọt ngào ngào đến chào hỏi Triệu Thanh Thanh, thái độ thập phần hòa khí, nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn Bạch Kỳ đang trầm mặt ở bên cạnh lấy một cái.

Hai người không giống ngày trước ở trường học biểu hiện quen thuộc, hiện tại hai người là một dạng giống như người xa lạ, phần lớn học sinh của đại học T đều nhìn Khương Sam, biểu tình liền có chút ý vị sâu xa. Trong lòng thì không ngừng suy đoán cân nhắc.

Học sinh của Quân Nghệ cùng lãnh đạo đều ngồi cùng một bàn, học sinh của đại học T được phân là một cái bàn nhỏ hơn, ai chủ ai thứ vừa nhìn là hiểu ngay. Khương Sam cùng mấy nữ sinh khác cùng trường đều không quen, hơn nữa lại là một bàn không được coi trọng, chín học sinh của một bàn này so với một bàn lớn náo nhiệt bên kia có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều.

Hai người Tần Chiến cùng Tần Diệc Hạo đều khá bận, thời điểm bữa tiệc tiến hành được một nửa hai người mới đến. Hai người vừa đến, vài vị lãnh đạo đều đứng dậy đi nghênh đón. Trên cái bàn lớn bên Quân Nghệ đã sớm để trước vị trí cho hai người, hiệu trưởng vội vàng đi đón hai người đến ghế chủ vị.

"Tần tổng, Tần chính ủy, đến đến đến, chúng tôi đã lưu lại vị trí cho hai người đâu!"

Tần Chiến đứng ở trong phòng nhìn một lượt, một bàn Quân Nghệ bên kia số người đông đảo, nam nam nữ nữ ngồi một bàn lớn cắm đầy hoa, màu sắc của rượu cùng thực ăn đều quý báu cùng hoa lệ rất nhiều, trái lại đại học T bên này, vắng ngắt, yên lặng lui ở trong góc, vừa nhìn liền biết chính là một đám người bị xem nhẹ.

Tần Chiến không kiên nhẫn ứng phó nhóm người lãnh đạo vội vàng đón gió thúc ngựa này, lạnh lạnh trực tiếp cự tuyệt: "Không được, mọi người ăn tiếp đi, tôi sang ngồi ở một cái bàn khác."

Biểu tình tha thiết của mấy vị lãnh đạo hai trường đều sững sốt, Tần Chiến mặc kệ phản ứng bọn họ thế nào, cước bộ trực tiếp liền hướng về phía góc bàn của đại học T đi tới.

Tần Diệc Hạo đã đổi một thân tây trang sẫm màu. Tây trang rõ ràng được là ủi rất cẩn thận tỉ mỉ, lại luôn có thể bị hấn làm ra một bộ thanh thân mà lại như có cảm giác rộng ra. Như là thương lăng kính trúc*, nhưng bởi vì bả vai dày rộng lại kiên cố mà làm cho người ta sinh ra vài phần cảm giác khí thế của hấn như núi cao nguy nga, càng phô ra vai rộng chân dài, mặt mày lạnh lùng anh tuấn, phân phó đối với người phục vụ sinh đứng ở cửa: "Tại bàn kia thêm hai cái ghế."

Thương lăng kính trúc*: là gì a, ta không biết có ai hiểu nghĩa thì chỉ ta nha

Lần này cảm của sinh viên đại học T cùng với tất cả mọi người đều muốn cả kính rớt xuống!

Vị trí của Tần chính ủy tự nhiên sẽ là ghế chủ vị, Tần Diệc Hạo tùy tay phát phát, đối với phục vụ sinh câu nệ xách ghế nói: "Đề ở nơi này đi, phương tiện."

Khương Sam sững sốt, cô hơi nghiêng nghiêng người nhường ra một vị trí, Tần Diệc Hạo mặc âu phục, áo khoác đưa cho phục vụ sinh, khom người ngồi ở bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 31.1

Phảng phất như Tần Diệc Hạo không để tâm đến tầm mắt của mọi người đều dừng hình ở trên người của hấn, hấn vẫn bình thản ung dung ngồi thẳng lưng.

Ngồi cạnh Tần Diệc Hạo là một nam sinh, hấn là bạn trai của một nữ sinh trong đại học T mang đến. Nam sinh kia cũng là một thiếu niên có diện mạo đẹp trai, nhưng khi hấn ngồi ở bên cạnh Tần Diệc Hạo lại có vẻ tiêu điều gây yếu. Khí thế không tự giác liền thấp đi vài phần, tuy rằng đã cực lực bảo trì trấn định ngồi thẳng lưng, nhưng biểu tình kia nhìn thế nào cũng thấy có chút cứng ngắc.

Tần Diệc Hạo ngồi thẳng lưng, lúc sau lại như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Khương Sam ý trung cầu, một đôi mắt đen sậm hẹp dài híp lại: "Để ý tôi ngồi ở chỗ này sao?"

Mọi người ngồi cùng bàn không tự giác đều hít một ngụm khí lạnh, trên mặt của Khương Sam là tự nhiên cùng trấn định ghê gớm, nhưng ngón tay ở dưới bàn lại rối rắm khấn trương xoắn lại thành một đoàn. Cô so với hấn càng lễ phép, hơi gật đầu: "Tần tổng quả thực là quá khách khí, đương nhiên là tôi không ngại."

Tần Diệc Hạo thế này mới thu hồi tầm mắt chuyên chú, quay đi nhìn về phía nam sinh ngồi ở bên cạnh mình. Hấn không nói lời nào, ánh mắt lạnh lùng chỉ nhìn nam sinh kia, nhưng ghét bỏ cùng nhàn nại trong ánh mắt đen đặc lại gần như muốn tràn ra ngoài.

Tần Diệc Hạo có đôi chút khiết phích*. Thời điểm đi ra ngoài xã giao, rất ít trường hợp hấn sẽ cho phép người khác ngồi ở bên cạnh mình. Ở bàn của Quân Nghệ lúc trước, ngồi một bên của hấn là Tần Chiến ở ghế chủ vị, còn một bên thì được đặt một bộ đồ trang trí khéo léo tinh xảo. Nam sinh kia bị Tần Diệc Hạo nhìn chòng chọc, trong ngực hấn run run một chút, gần như là theo bản năng nhích mông, ghế của hấn hơi xê dịch về phía bên cạnh.

Tần Diệc Hạo lúc này mới miễn cưỡng thu lại vẻ không vui ở trên mặt.

Mấy nữ sinh ngồi cùng bàn sợ hãi trước khí thế của Tần Chiến, ngồi một bàn không dám nhìn lâu theo phương hướng của Tần Chiến, cũng không dám tiến lên nói chuyện. Nhưng dù sao họ cũng là những cô gái không trải sự đời, nhìn người cũng chỉ nhìn về bên ngoài, tuy họ sợ Tần Chiến, nhưng đối với Tần Diệc Hạo nhìn qua bình dị gần gũi hơn nhiều lại không có nhiều cổ kỵ như vậy. Tuy rằng họ cũng đều nhìn nhỏ ngượng ngùng muốn đi lên đáp lời,

nhưng một đám người, đôi mắt nhỏ lại nhìn chăm chăm trên mặt của Tần Diệc Hạo.

Tần Diệc Hạo không động đũa, cũng không uống rượu, cứ trầm mặc ngồi như vậy. Tần Chiến nhìn thoáng qua cháu trai, mắt lại nhìn Khương Sam ngồi ở bên cạnh của hắn, mi tâm không để nhìn ra hơi hơi cau lại. Tần Diệc Hạo rất ít khi đi ra bên ngoài xã giao, cầu hắn một lần so với lên trời còn khó hơn, hôm nay lại phá lệ đồng ý, hắn biết nhất định vẫn là bởi vì người của Sở gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 31.2

Đám hỏi của hai nhà, người của Sở gia cùng với Tần gia vẫn chưa từ bỏ ý định. Nhưng hai nhà cũng biết rõ đạo lý ở nơi nào có thể bóp chặt được Tần Diệc Hạo, đợi đến khi Tần lão gia từ buông tay về Tây hoàn*, nếu muốn nhớ thương đến Tần Diệc Hạo, cái đó gọi là một điểm khả năng đều không có xảy ra.

Tây hoàn*:khi chết sẽ về với thế giới cực lạc

Hôm nay bọn họ trở về Tần gia một chuyến ngắn ngủi, Tần Diệc Hạo liền bị Tần lão gia từ gọi lên thư phòng. Xương cốt thân mình của Tần lão gia từ trong thời gian này không được tốt, không biết ở trong thư phòng cùng Tần Diệc Hạo nói gì đó, thời điểm Tần Diệc Hạo đi ra ngoài, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hôm nay Sở Phàm cũng đến, Tần Diệc Hạo khó có được chút thời gian tham gia bữa tiệc đãi khách này, kết quả lại cùng hắn ngồi ở một bàn này, chính là muốn cho thấy ý của mình đối với Sở Phàm. Sở Phàm cũng là một người kiêu ngạo, hôm nay thời điểm duyệt binh thức của đại học T, Tần Diệc Hạo đã ngoài ý muốn tham dự, hơn nữa buổi tối còn bắt hòa đi đến ngồi ở một bàn khác, nếu như người có chút đầu óc là có thể nhìn ra, Tần Diệc Hạo đây là vì chút tình cảm ít ỏi của hắn với Sở Phàm, vì hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên cho nên hắn muốn nhẫn nại làm ra những hành động như vậy.

Nhưng Tần Chiến biết tính tình của Tần Diệc Hạo, nhìn hắn như kiên nhẫn cùng ẩn nhẫn như vậy, nhưng ở một số sự tình nào đó mức độ tha thứ lại cực thấp. Chỉ mong Sở Phàm có thể hiểu ý tứ của Tần Diệc Hạo cùng người trong nhà nói cho rõ ràng, bằng không nếu cứ để cho trường bối Sở gia trong tối ngoài sáng sử dụng một số thủ đoạn nhỏ, như vậy, người khác tuy không dám trêu chọc, nhưng hắn lại biết chắc chắn sẽ chọc giận đến Tần Diệc Hạo, người cháu này của hắn sẽ không chút bận tâm cái gì gọi là tình cảm cùng tình nghĩa thế giao, sẽ trực tiếp không cho người ta mặt mũi hạ thấp mặt mũi của bọn họ.

Bạch Kỳ cũng không có nhìn qua một bàn khác, vài vị lãnh đạo thử dò xét ân cần lại đây kính rượu, hắn trầm mặt, ai đến cũng không cự tuyệt nhận lấy. Triệu Thanh Thanh ngồi ở bên cạnh cần mồi nhìn hắn, trong ngực không biết là tư vị gì. Người khác nhìn không ra, nhưng chung quy thời gian cô ta quen biết với Bạch Kỳ dài như vậy, đương nhiên là có thể nhìn ra tâm tình của hắn cực kém, đã ra ngoài dự tính của mình. Ngay cả cô ta cũng không dám đi trêu chọc hắn, khuyên một hai câu về sau nên uống ít rượu, nhưng thấy Bạch Kỳ không có phản ứng, cô ta liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một bữa cơm, một đám người tâm tư dị biệt.

Thời điểm buổi tiệc sắp kết thúc, trước khi Bạch Kỳ đi, người của Bạch gia không hề trong dự kiến liền xuất hiện. Chuyện này đã vượt ra ngoài dự liệu của một đám người Quân Nghệ, ngay cả hiệu trưởng của đại học T cùng lãnh đạo Quân Nghệ cũng có chút thận trọng không biết nên xử lý như thế nào. Hơn nữa Tần chính ủy cùng Tần Diệc Hạo còn ngồi ở trong phòng đầu, cục diện đêm nay thật không dễ dàng. Vài vị lãnh đạo ở đây có người nghe nói qua, tuy hai nhà Tần Bạch cùng là quân nhân thế gia, nhưng quan hệ đời trước của Bạch gia cùng với Tần gia hình như là không hề hữu hảo.

Đợi đến thời điểm thấy Bạch Kỳ cùng với hai vị ở Tần gia không người nào để ý tới đối phương, trống đánh trong ngực vài vị lãnh đạo mới giảm bớt. Bạch Kỳ nhìn cũng không thèm nhìn đến bàn của đại học T một cái, còn hai vị ở Tần gia lại trực tiếp không chịu ngồi vào bàn tiệc của Quân Nghệ, ngược lại đi đến góc hẻo lánh của đại học T ở bên kia. Người có tâm trong ngực liền chuyển động vài vòng, trong tâm liền sinh ra vô số suy đoán.

Lúc Bạch Kỳ rời đi, thực tế không ít người trong tâm đều ẩn ẩn có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Kỳ có thể đi, nhưng Triệu Thanh Thanh lại không thể đi. Trong lòng cô ta kỳ thật có vài phần suy đoán, ước chừng cô ta biết Bạch Kỳ vì cái gì sau một đêm tâm tình lại kém như vậy. Những suy đoán kia làm cho cô ta có chút tâm thần không yên, trong ngực tựa như có một con dao. Ghen tị cùng không cam lòng trong đáy lòng của đan xen lẫn nhau, quán quanh Triệu Thanh Thanh khiến cô ta gần như muốn đem chiếc đĩa ở trong tay bẻ gãy.

Bữa tiệc đãi khách kết thúc, Khương Sam đang chuẩn bị đi chợt cảm thấy cánh tay căng thẳng, sau đó cánh tay của cô liền bị một người khoác lên khuỷu tay.

"Khương Sam, cô đến đây một chút, tôi có chuyện muốn nói cùng cô."

Triệu Thanh Thanh ghé sát một bên tai của Khương Sam, một bộ dáng thần thần bí bí, nhẹ nhàng lôi kéo Khương Sam ý bảo cô khoan hãy đi, ôm cánh tay của cô tỏ ra hai người rất quen thuộc cùng thân mật.

Khương Sam nhìn cô ta một cái, theo lực đạo của cô ta đi đến bàn ở cách vách. Triệu Thanh Thanh lôi kéo cô ngồi trên ghế, đối với mấy người học sinh

của đại học T phát phát tay.

"Mấy người đi trước đi, Khương Sam ở lại, một chút nữa mới trở về."

Mấy nữ sinh đại học T cùng với Khương Sam vốn không phải rất quen thuộc, nghe vậy cũng không có nhiều từ chối, chào hỏi một chút rồi đi luôn.

Tần Chiến vừa mới đi tới cửa liền bắt động thanh sắc liếc mắt nhìn về phía bên này. Tần Chiến là loại người nào, người mà hắn nhìn qua còn nhiều hơn cả so với người bình thường ăn cơm, cho nên hắn nhìn người cực chuẩn.

Nhưng hắn còn có việc ở trong quân đội, không thể trì hoãn, ở trên hành lang, Tần Chiến liền gọi Tần Diệc Hạo lại.

"Cậu đêm nay phải đi chỗ nào?"

Không có người ngoài ở đây, biểu tình trên mặt Tần Diệc Hạo mới hiện ra vài phần lạnh lùng bức người, mặt mày sắc bén gần như muốn phá đồng mà ra, từng góc cạnh trên gương mặt sắc như đao tước phủ, trên mặt là một đôi mắt đen sậm thần sắc thanh đậm khí phách, giọng nói không thêm che dấu lộ ra vài phần khó chịu cùng chán ghét.

"Lão gia tử muốn tôi trực tiếp về nhà."

Tần Diệc Hạo trời sinh cùng người của Tần gia không hợp, độc lập độc hành, chưa từng có người nào có thể quản thúc chế trụ được hắn. Quan hệ của hắn với Tần Chiến kỳ thật là coi như bình thường, xuất phát từ tôn kính nào đó, thời điểm chống lại thái độ khá lịch sự, nếu không phải là xương cốt thân mình Tần lão gia tử sắp không được, sẽ không có người nào có thể làm ra chuyện ước thúc đối với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 32.1

Trong một gian phòng ghé lộ khác, Lưu Thiên Trạch mang theo Khương Vi nói chuyện cùng với Lưu Hoàng không sai biệt lắm.

Lưu Hoàng biết Khương Vi đã từng được học viện vũ đạo Hoàng gia Anh quốc cho mời phong vấn, cũng không biết Lưu Thiên Trạch nói với hắn như thế nào với chuyện Khương Vi không được chọn, Lưu Hoàng đối với Khương Vi ngược lại là vừa đồng tình lại thực vừa lòng.

Đương nhiên, có lẽ ông ta đối với điều kiện hậu đãi đưa ra của Lưu Thiên Trạch lại càng thêm vừa lòng.

Thời điểm Triệu Thanh Thanh cùng Khương Sam đi sang gian phòng cách vách, hai người chỉ thấy Lưu Thiên Trạch mang theo bóng lưng mừng rỡ của Khương Vi rời đi.

Triệu Thanh Thanh chỉ chỉ bọn họ, một bộ dáng thôi tâm trí phức:

"Cô xem, đây chính là nữ sinh muốn an bài trong Quân Nghệ cho nên trên đường muốn kéo quan hệ với giáo sư Lưu đầu. Năng lực của giáo sư Lưu rất lớn, nếu cô tạo mối quan hệ tốt cùng với ông ta, tuyệt đối đối về sau rất có ích lợi."

Ánh mắt Khương Sam lạnh lẽo nhìn, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, đây cũng không phải là giả vờ, mà là thật sự cô không nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy Khương Vi ở trong này.

Lưu Thiên Trạch vì Khương Mật thật đúng là tận tâm tận lực, chuyện của Khương Vi gây ra lớn như vậy, hắn lại vẫn có thể dùng quan hệ để nhét cô ta vào trong Quân Nghệ.

Lưu Hoàng đã gần 50 tuổi, nhưng bởi vì được bảo dưỡng khá tốt, nhìn qua ông ta cũng chỉ có bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi. Một đầu tóc đen được cắt tỉa gọn gàng, được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Lại thêm diện mạo nho nhã, có thể nhìn ra lúc còn trẻ ông ta cũng là một người đàn ông tuấn tú.

Nhưng Khương Sam lại biết, ông ta có thể dùng cái dạng này để lừa gạt được mọi người nhưng dưới cái túi da ấy lại ẩn chứa không biết bao nhiêu xấu xa cùng hạ lưu.

Thời điểm Lưu Hoàng nhìn thấy Khương Sam rõ rệt hai mắt của ông ta sáng ngời, tươi cười ở trên mặt càng thêm ấm áp.

Khương Sam vẫn không nói lời nào, cô im lặng ngồi ở một bên lắng nghe Triệu Thanh Thanh cùng Lưu Hoàng hai kẻ người xướng người hoạ.

Hôm nay cô mặc một thân váy màu xanh lá mạ, miệng của Khương Sam rất kén chọn, đồ ăn trong trường học không hợp khẩu vị của cô, sau một thời gian cô lại gầy thêm một ít, quần áo trước đây mặc ở trên người hiện tại có chút rộng.

Nhưng là, những địa phương nên giảm liền giảm, địa phương không nên giảm một chút cũng không có bởi vì gầy mà giảm bớt đi nửa phần, Lưu Hoàng

nhìn thấy, trong lòng ông ta liền nóng hằm hập.

(Ta phi...TMD thẳng cha này quá bi ối, hạ lưu...mấy chương sau m.n sẽ biết được bộ mặt thật của hần...(_ _)

Vốn Lưu Hoảng còn muốn lên mặt làm ra một bộ dáng sâu không lường được, nhưng một lúc sau lời nói của ông ta cũng nhiều lên.

Rõ ràng không có thật sự thấy qua Khương Sam khiêu vũ như thế nào, nhưng nói tới nói lui ông ta lại luôn thổi phồng tài năng của Khương Sam.

“Thời gian tuyển chọn vào xã đoàn chỉ còn hai tháng là có thể bắt đầu, mấy ngày này em cũng nên hảo hảo luyện vũ, đến thời điểm tốt tôi sẽ chiếu cố em một điểm, tranh thủ cho em đi vào.”

Lưu Hoảng nói không nói chết, hình tượng của ông ta ở trước mặt người bên ngoài vẫn rất tốt, tuy rằng bản chất phong lưu, nhưng vẫn rất quan trọng mặt mũi. Khi ông ta nhìn thấy Khương Sam liền biết cô bé này phóng chừng không dễ dàng hạ thủ, cho nên không vội vàng lập tức biểu hiện ra tâm tư gì.

Cái mà ông ta muốn, đó là từng bước một dẫn cô mắc câu. Việc làm này của ông ta đã làm rất nhiều lần, lần nào cũng thành, sẽ không sợ cuối cùng cô không ngoan ngoãn mắc câu.

Kiếp trước, Khương Sam đơn thuần vô tri chính xác cô đã mắc câu.

Từ đầu, Lưu Hoảng cho cô cơ hội để cô mang ơn, hơn nữa tuổi tác của Lưu Hoảng cùng với Khương Lạc Sinh không sai biệt lắm, khí chất của hai người đều cùng một loại khí chất tao nhã kia.

Lúc trước Lưu Hoảng dùng lời nói quan tâm hòa ái đối đãi với chính mình như vậy, Khương Sam còn từng ở trong lòng ả ả đem thương nhớ đối với ba ba ký thác vài phần ở trên người của Lưu Hoảng, đối với ông ta thập phần thân cận.

Cũng bởi vì kính ngưỡng Lưu Hoảng như thế, thời điểm ông ta hiển hiện ra chính mình là một kẻ xấu xa, Khương Sam mới phá lệ chịu thương tổn lớn, quả thực chính là một dao đâm xuyên tim là một đả kích trí mạng.

Khương Sam lại là một người theo đuổi hoàn mỹ, cô luôn luôn lấy đó làm tiêu chuẩn, cũng không trách cô đến bây giờ vẫn còn ghi hận ông ta.

Biểu hiện của Triệu Thanh Thanh lại như rất quan tâm đối với Khương Sam, cô ta săn sóc nói:

“Khương Sam dù sao cô cũng ngồi ở trong đại học T, nếu nghĩ muốn chuẩn bị, trong thời gian ngắn cô cũng tìm không ra lão sư đến để chỉ dạy, như vậy, giáo sư Lưu, lúc rảnh rồi không biết ngài có thể chỉ dạy cho Khương Sam có được hay không?”

Biểu tình trên mặt của Lưu Hoảng hơi có chút khó xử, cũng không trực tiếp đáp ứng. Nhưng ánh mắt của ông ta lại nhìn chằm chằm vào Khương Sam, chờ cô chủ động mở miệng đến cầu mình.

Kỳ thật theo như tính cách của Khương Sam, lúc này khi nhìn thấy Lưu Hoảng làm bộ làm tịch, một bộ dáng đắc hạnh, điều cô muốn làm nhất bây giờ chính là hất một cốc nước vào mặt của ông ta, sáu đó là hung hăng đánh một trận.

Nhưng Khương Sam hiện tại đã trải qua quá nhiều chuyện, tính nhẫn nại của cô rất kinh người, hiện tại nếu xé rách mặt rồi nhục nhã Lưu Hoảng có thể sẽ dả thảo kinh xa.

Chính mình trút giận được lúc này, đối với gân cốt của Lưu Hoảng lại không đã thương được nửa phần, đương nhiên cô sẽ không làm vụ buồn bán lỗ vốn như vậy.

Hơn nữa, đối với Khương Sam khiêu ngao 2 thế mà nói, thời điểm tuyển chọn vào xã đoàn trong Quân Nghệ cô phải chịu xi nhục thể thâm, cô vẫn luôn để chuyện này ở trong lòng. Cho dù cô có mười vạn phần không cam lòng, cũng vĩnh viễn không có biện pháp tiếp thu được cô đã từng lấy tư thái chật vật chạy trốn chết như vậy.

Có thể nói, sau này sở dĩ Khương Sam cắn răng cứng rắn thay đổi tính cách của mình, dựa vào cố gắng của mình một lần nữa đứng trên đỉnh cao, cùng với lần chịu kích thích khi cô không được chọn trong lần tham gia tuyển chọn vào xã đoàn, đúng là không thoát được quan hệ.

Cho dù ba ba đã qua đời, cho dù gia sản bị người thân mưu đồ cướp đi, Khương Sam vẫn không triệt để bị ép vào đường cùng, cô vẫn an ủi chính mình chuyện sinh ly tử biệt một ngày nào đó rồi cũng phải đối mặt, gia sản là vật ngoài thân mất thì mất.

Duy chỉ có vũ đạo là trụ cột tinh thần cuối cùng của cô, nó vĩnh viễn sẽ không rời đi chính mình, lúc cô thống khổ nhất, lúc cô tuyệt vọng nhất nó là thứ duy nhất mà cô muốn ủy thác, đó cũng là niềm khiêu ngao tận trong xương cuối cùng của cô.

Kết quả, tại thời điểm tuyển chọn vũ đạo cô lại bị người ta đạp ở dưới chân nhục nhã đến trình độ như vậy, sau này khi cô được nhận vào đoàn văn công, cô vô số lần bị lấy ra để so sánh đối lập với Sở Phàm, cùng với chuyện lúc trước ở đoàn nhóm múa trong Quân Nghệ tuy khác nhau một trời một vực nhưng cũng tra tấn cô rất lâu.

Từ nhỏ đến lớn cô được giáo dưỡng cực tốt, lại bị dạy thành người phải luôn rộng lượng, nhìn người phải luôn phóng khoáng, dù sao cũng là người, lại không phải thánh nhân, Khương Sam thật sự có thể làm được, lại không chút để ý như vậy mới gọi là gặp quý.

Huống chi Khương Sam vẫn là loại người một khi muốn làm chuyện gì chính mình nhất định phải thật nghiêm khắc, một khi đã làm, cô phải là người làm được tốt nhất.

Có thể nói đến hiện tại, có vào đoàn nhóm múa của Quân Nghệ hay không đối với Khương Sam mà nói đã không phải là chuyện nhất định, nhưng đây lại thành một cái chấp niệm lớn nhất.

Có đôi khi Khương Sam cũng sẽ xấu hổ lại âm u nghĩ, cô không tin, dựa vào cố gắng một đời của mình thật sự khó có thể đuổi kịp Sở Phàm.

Nhưng bất luận trong lòng nghĩ nhiều bao nhiêu, trên mặt của Khương Sam một chút đều không biểu hiện ra, cô do dự một chút mới nói:

“Giáo sư Lưu lấy samba làm trừu danh, tôi luyện qua samba, lại bởi vì không phải chủ đạo cho nên đặc biệt không tinh thông, ngược lại nếu vũ không tốt lại gây ra phiền toái cho ngài đâu.”

Triệu Thanh Thanh cùng Lưu Hoàng không nghĩ tới Khương Sam thế nhưng sẽ cự tuyệt, không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Triệu Thanh Thanh nghĩ rằng Khương Sam không biết phân biệt nặng nhẹ, còn Lưu Hoàng khi đối mặt với mỹ nhân, trong lòng không có nổi một chút hỏa khí.

Thái độ của Khương Sam như vậy lại càng khiến ông ta tưởng tượng đến thời điểm thân cận cùng cô. Ông ta cũng không để ý vừa rồi chính mình còn làm khó người ta chủ động tới cầu ông ta đâu, bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi đứng lên.

“Cái này em không cần lo lắng, có thể làm giáo sư trong Quân Nghệ, tôi đương nhiên không có khả năng chỉ tinh thông một loại vũ là samba, hơn nữa trải qua nhiều lần tuyển chọn vào xã đoàn như vậy, đối với tâm tư vài vị lão sư xét duyệt cũng biết một ít, chỉ đạo chưa nói tới nhưng một ít cái đề nghị tốt vẫn là có một chút.”

Kỳ thật, Lưu Hoàng cũng có vài phần bản lĩnh thật sự, bằng không kiếp trước cũng không chế trụ được Khương Sam, chỉ là gương mặt nhỏ nhả này lại là của một kẻ quá phong lưu lại vô si.

Khương Sam do do dự dự thoái thác trong chốc lát, quả nhiên Lưu Hoàng càng tha thiết, ngược lại sắc mặt của Triệu Thanh Thanh có chút khó coi muốn đứng lên.

Cô ta nghĩ muốn trêu đùa Khương Sam, nhưng Lưu Hoàng lại nhớ kỹ muốn đùa bỡn Khương Sam, cô ta lại không có cách nào chịu đựng được lão sư luôn luôn đối với mình coi trọng, quay mặt đi liền bỏ xuống chính mình đối với Khương Sam săn sóc cùng lấy lòng như vậy.

Khiến cho hai người chôn xuống mầm móng ngăn cách, Khương Sam mới ồm ờ đáp ứng. Lưu Hoàng liền thở phào một cái, hai mắt đều sáng lên.

“Đã trễ thế này, tôi lái xe đến, tôi đưa hai người các em trở về.” Lưu Hoàng nhìn thời gian sẵn sốc nói.

Lúc này, biểu tình của Triệu Thanh Thanh đã phi thường khó coi, mặt nhăn lại không hề lên tiếng.

Cô ta cao cao tại thượng, là tâm điểm của mọi người đã quen, không ưa nhất chính là có kẻ cướp đi danh tiếng của mình, cho dù là chính cô ta có ý thiết kế cũng không được.

Dư quang trong mắt liếc Triệu Thanh Thanh một cái, trong mắt của Khương Sam xẹt qua chút ý cười:

“Không cần, tôi không trở về trường học, muốn về nhà một chuyến đâu, cùng chị Thanh Thanh không tiện đường, tôi tự mình gọi xe là được.”

Lưu Hoàng rõ rệt không nguyện ý buông tha cơ hội có thể thân thiết với mỹ nữ như vậy, còn muốn khuyên tiếp liền bị Triệu Thanh Thanh kéo lấy góc áo.

“Lão sư, tôi còn có chút việc muốn thỉnh giáo ngài đâu, Khương Sam nếu nói muốn thuê xe, khẳng định là còn có chuyện khác không có phương tiện đi theo chúng ta, ngài đừng làm khó dễ cô ấy.”

Ngữ khí của Triệu Thanh Thanh thực sẵn sốc, lý giải mình chính là học sinh bảo bối của vị này. Nhưng Lưu Hoàng lại rõ rệt nghe được tia mắt hứng trong giọng nói của cô ta.

Ông ta đúng là thật tâm yêu thích cô học sinh có thiên phú cao này của mình, lúc này muốn khuyên tiếp cũng không tốt, liền nói đồng ý theo Triệu Thanh Thanh.

“Vậy, cứ như vậy đi, sau khi học xong, thời gian còn lại muốn luyện vũ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, hoặc là liên hệ với học tỷ Triệu cũng được.”

Khương Sam đáp ứng.

Cô vừa đi ra ngoài liền thấy cửa phòng ghé lô được đóng lại từ bên trong, khóe môi nhú nhú, Khương Sam một chút cũng không ngoài ý muốn.

Tính cách của Triệu Thanh Thanh này quả nhiên vẫn như cũ.

Lúc này, các phòng ghé lô khác trong khách sạn vẫn như trước thập phần náo nhiệt, không ngừng có người phục vụ ra vào vào trong các phòng. Thời điểm này mới đúng là thời gian vàng son choáng ngợp của cái thành phố này a.

Xuyên thấu qua những khe hở lẻ tẻ, Khương Sam liếc thấy không thiếu những cảnh tượng thối nát không chịu nổi, cước bộ của cô liền tăng nhanh vài

phần.

Trong lúc đi, Khương Sam đụng phải mấy người say, sắc mặt đỏ lừ, nghiêng ngả muốn lại đây kéo tay cô. Khương Sam thấy ghê tởm, lại hối hận chính mình bởi vì nhất thời khí phách, lựa chọn dừng lại ở cái loại địa phương này lâu như vậy.

Bất quá ý thức phòng bị của cô tương đối cao, trái phải nhìn qua một lần sau đó chạy nhanh như bay về phía bên trái, rất nhanh liền vọt đến cuối hành lang. Nhìn thấy phòng ghé lỗ đã cách xa, Khương Sam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Phân vân không biết nên để cách xưng hô của a Hạo và chị Sam như thế nào? Một là “Cô – tôi”, hai là “Tôi – em” mọi người cho ý kiến cái... [ʘ ▽ ʘ]

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 32.2

Quay đầu lại Khương Sam một hơi còn chưa thở xong, cả người liền bị bao phủ bởi một bóng đen cực lớn, một thân thể cường tráng không hề trong dự liệu chắn ngay phía trước mặt của cô.

“Nha!”

Khương Sam hoảng sợ, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thân thể mạnh mẽ lui về phía sau một bước.

Tần Diệc Hạo nhìn giống cái tên Khương Sam ở trước mặt mình bị dọa sợ tựa như con thỏ nhỏ, giật mình kêu ra tiếng, không kiên nhẫn cùng con tức trong ngực bởi vì chờ lâu vừa dâng lên liền tiêu tan đi vài phần.

Ôi mẹ ơi...a ấy gọi chị Sam là giống cái

Dù sao cũng là một cô bé, tuy rằng đã cự lực bảo trì trấn định, sống lưng đứng thẳng, nhưng dù sao cũng là buổi tối khuya, trường hợp lẻ loi một thân một mình ở ngoài này đúng là có chút rối loạn.

Trên mặt của Khương Sam có mấy phần thấp thỏm không che giấu được. Bởi vì chạy nhanh, trên gương mặt của cô bị bao phủ bởi một tầng đỏ ửng, hô hấp còn chưa có đều, bộ ngực chỉ thuộc về thiếu nữ theo nhịp thở chủ nhân mà phập phồng lên xuống.

Bàn tay nhỏ với từng ngón tay tinh tế trắng hồng bởi vì chắn kính mà phủ ở trước ngực. Bởi vì cô gầy đi cho nên eo lưng buông lỏng càng thêm không đầy một nắm chặt.

Chân Khương Sam thon dài trắng nõn, hình dạng khung xương cẳng chân cân xứng, nhìn qua phi thường xinh đẹp. Làn da kia vô cùng mịn màng, trên nền da trắng nõn ửng lên một tầng ngọc sắc, chân đi một đôi giày cao gót vừa vặn lộ ra mấy ngón chân. Mười ngón chân tròn như ngọc sáng, tinh xảo lung linh, lúc này đang co ro, nhìn qua chỉ càng thêm chộc cho người ta phải triu mến.

Vóc người Tần Diệc Hạo cao to, Khương Sam cho dù mang giày cao gót so với hắn vẫn thấp hơn hắn một cái đầu. Tần Diệc Hạo chỉ cần nhẹ nhàng gạt đầu, từ góc độ của hắn vừa vặn có thể dễ dàng nhìn thấy một mảnh trắng noãn nóng bóng trước cổ váy hơi hạ xuống của Khương Sam.

Hắn đối với phụ nữ không có hứng thú, lại có khiết phích, dù sao cũng là một người nam nhân đang trong thời kỳ tráng niên, thật sự không phải là một tên hòa thượng thanh tâm quả dục, đối với một cảnh mê người như vậy, yết hầu của Tần Diệc Hạo không tự giác thất lại thật chặt, trượt lên trượt xuống.

“Tần tổng?”

Đội lấy lại phản ứng, biết người đứng trước mặt mình chính là Tần Diệc Hạo, Khương Sam mới một lần nữa trấn định lại. Chung quy chính mình coi như quen biết với người này, mặc dù trong lòng chính mình có viết đây là nhân vật nguy hiểm số một, nhưng dưới loại tình huống như thế này, bất an của Khương Sam thật kỳ dị lại đi mất mấy phần.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, cổ váy màu xanh lá mạ hở ra bộ ngực liền theo đó mà phập phồng trong một cái chớp mắt. Tần Diệc Hạo nhìn thấy, trong nháy mắt ánh mắt trở lên khó hiểu, có chút trở mắt.

Khương Sam theo tầm mắt của Tần Diệc Hạo, sau đó liền che kín cổ váy hơi bị hở ra, cẩn thận mở miệng hỏi:

“Đã trễ thế này, ngài như thế nào còn ở nơi này đây?”

Tần Diệc Hạo cứng ngắc mắt một chút, tầm mắt liền bất động thanh sắc dời đi, không nhìn chăm chú vào địa phương không nên nhìn nữa, sau đó mới chậm rãi nói:

“Em đi nơi nào?”

Khương Sam sững sốt, không biết hẳn tại sao lại hỏi như vậy, chầm chước nói:

“Tôi muốn về nhà đâu.”

Tần Diệc Hạo lại hỏi địa chỉ, Khương Sam tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn nói ra địa chỉ.

Tần Diệc Hạo gật gù đầu:

“Tien đường, ngồi xe của tôi, thuận tiện đưa em trở về.”

Khương Sam im lặng, cô làm sao cũng không ngờ đến, Tần Diệc Hạo lại có thể muốn trực tiếp đưa cô về, trong lúc đó, cô nhất thời vừa kinh hãi vừa thụ sủng nhược kinh. Nhưng người ta đã nói là tien đường, cô như thế nào còn có thể cự tuyệt đây.

Nếu lúc này còn nói “không” chính là không biết phân biệt nặng nhẹ, Khương Sam không nghĩ rằng mình sẽ không duyên có kết thù kết oán cùng với hắn, đành phải xuất ra mười hai vạn phần tinh thần đi theo phía sau của Tần Diệc Hạo cùng đi về phía chiếc xe.

Tài xế đã chờ đã lâu, thấy hai người một trước một sau xuất hiện liền vội vàng xuống xe mở cửa.

Khương Sam vốn cho rằng Tần Diệc Hạo sẽ ngồi ở phía trước, không nghĩ tới hắn thế nhưng đứng ở cửa xe nhìn chính mình, ý bảo cô lên xe.

Kết quả đợi khi Khương Sam yên vị ngồi vào trong xe, Tần Diệc Hạo liền trực tiếp từ một bên khác cũng ngồi vào trong xe.

Vốn ghế ngồi rất rộng lớn nhất thời liền có chút chật chội.

Thật sự đến thời điểm cách nhau gần như thế này, Khương Sam mới nhận ra dáng người của Tần Diệc Hạo lại có thể cao lớn đến như vậy. Đây tuyệt đối là một loại lực lượng khí thế sắc bén, cho dù hắn đã thu liễm nhưng cũng đủ để làm cho người ta có chút không thờ nổi.

Một mình ngồi ngốc trong cùng một không gian, loại cảm giác áp bách cực hạn này khiến động tác của Khương Sam liền trở nên thập phần quy củ. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thành thành thật thật ngồi im, đừng nói là đáp lời, ngay cả đầu của cô cũng không dám nâng lên dù chỉ một chút.

Bởi vì ngồi, chiếc váy dài đến đầu gối của Khương Sam bị kéo lên, lộ ra đầu gối nhỏ nhắn đáng yêu cùng một khoảng đùi trắng nõn. Hai chân tròn bóng thật chặt lộ ra ngoài bị một thân váy màu xanh lá mạ đối lập, nhìn qua giống như bị phiem lên một tầng ánh sáng trắng mờ người.

Tay của cô quy củ giao nhau, để trên đầu gối, vừa lúc che đi vạt váy. Mười móng tay màu hồng nhuận trong suốt, không chỗ nào là không lộ ra sự tinh trí, không chỗ nào lộ ra là không xinh đẹp.

Chiếc cằm nhỏ nhắn nhu thuận hơi rũ xuống, từ góc độ bên cạnh nhìn qua, hàng lông mi cong vút giấu đi một đôi mắt sương mù. Mỗi một ngũ quan đều giống như được đôi bàn tay linh hoạt của tạo hóa niết ra vậy.

Thân mình thiếu nữ dù không dùng nước hoa, cũng đều sẽ có một cỗ hương thơm tự nhiên dễ ngửi. Trong một cái nháy mắt, ánh mắt của Tần Diệc Hạo thế nhưng lại có chút ngưng trệ.

Khương Sam trầm mặc vẫn duy trì quy củ cùng trấn định cho nên không biết, cô hiện tại u ám như vậy, từ chỗ bên cạnh nhìn qua cô càng thêm đáng thương cùng đáng yêu khiến cho tầm mắt của người ta không thể dời đi được.

Trời sinh nam nhân có một loại bản năng, đó chính là yêu thích những sự vật nhỏ yếu lại tinh xảo, khiến bọn họ nhìn không được mà có cái ý nghĩ muốn thương tiếc âu yếm, rồi lại không nhìn được mà nảy sinh ra cái suy nghĩ là phải đặt nó ở trong lòng bàn tay của mình để hảo hảo mà chà đạp.

Cái loại kích thích theo bản năng này một khi xuất hiện, ý muốn bảo hộ nổi lên sẽ nhìn không được có một loại xúc động muốn phá hư. Điều đó gần như có thể dễ dàng bức điên bất kỳ một kẻ nam nhân đang tràn ngập khí huyết nào.

Tần Diệc Hạo đột nhiên mở cửa kính xe, xe chạy với tốc độ khá nhanh, gió từ bên ngoài chen chúc nhau chui vào từ cửa kính. Tần Diệc Hạo xoa xoa huyết thái dương, quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính.

Kế tiếp một đoạn thời gian, Khương Sam hết sức bận rộn. Khương Mật bên kia vì muốn lấy về di sản của ba ba cô, thường xuyên có những động tác nhỏ, Khương Sam đều bắt động thanh sắc hóa giải vài lần.

Trong lúc đó, Lưu Thiên Trạch có vài lần nhúng tay vào, Khương Sam đều dựa vào lý giải của kiếp trước hiềm hiềm tránh né qua. Nhưng Lưu Thiên Trạch dù sao cũng là lão hồ ly, lại là thương trường đại ngạc (không biết là gì), thủ đoạn của Khương Sam ở trước mặt ông ta có thể chống đỡ được nhất thời, lại không thể cam đoan chính mình sẽ vẫn may mắn được như vậy, có thể tránh được những thủ đoạn thấp kém ừ ừ xuất hiện của ông ta.

Khương Sam cũng biết tiếp tục như vậy không phải là kế lâu dài, trong lòng cô cũng có chút tính toán khác.

Trong khoảng thời gian này, trên một phương diện cô nắm chặt được thời gian nhặt lên rơi xuống cho nên không thiếu thời gian tập vũ đạo, về phương diện khác cô vẫn luôn liên lạc cùng với Lý Bắc Phương. Ngầm đánh giá giá trị, sau đó nhanh chóng xuất thủ, đem sản nghiệp Khương gia dễ dàng bẻ gãy, chỉ để lại nhà xuất bản. Nó là tâm huyết của ba ba không thể cứ bán qua tay như vậy, Khương Sam không quản sự, chỉ để lại cô phần, cuối năm ăn

chia hoa hồng là thành.

Khương Sam phát hiện, hiện tại cô nên phóng tiền đầu tư ra nước ngoài hay mua phòng? Hai cái cô vẫn do dự mất một đoạn thời gian, cuối cùng cô vẫn quyết định mua phòng.

Không cần hỏi đến thế sự, Khương Sam cũng biết, tương lai trong mười năm tới giá phòng ở sẽ nhanh chóng tăng lên đến trình độ khủng bố như thế nào. Theo chính sách, một ít đất sẽ được cải tạo thành khu lão thành, tiền hành bồi thường đều là mức giá trên trời.

Lúc này, cho dù là nội thành phồn hoa nhất trong thành phố S, giá phòng vẫn còn rất thấp, chỉ cần cố gắng nó sẽ thuộc về người. Cho dù là giai cấp người có mức tiền lương bình thường, muốn mua một căn hộ ở chỗ này cũng có thể gánh được cái khoản này.

Khương Sam đối với chuyện buôn bán chung quy còn tùy thuộc, cô cũng không cho rằng chính mình có thể thiên tài đến nỗi những chuyện trên thương trường kia đều vô sự tự thông (không thầy cũng tự thông tỏ), vẫn là mua phòng ổn thỏa, giá trị không gian tăng cũng cao.

Khương Sam đã chọn được mấy chỗ trong khu thành thị bên cạnh, qua vài năm sau khi cải tạo đất, xác định hội sách Thiên Đại sẽ đứng ra mua. Lại trong tương lai, những thành thị lớn sau khi được cải tạo sẽ trở thành một nơi phồn hoa nhất, những khu chợ ở gần trung tâm, chỗ nào cũng đều thấy có người muốn bán mấy căn phòng ở.

Đội khi bút được vung lên, hợp đồng mua phòng toàn bộ đều được ký tên của mình, trong lòng Khương Sam mới hoàn toàn an tĩnh lại.

Có thể sẽ bị quấy rối sau khi sản nghiệp toàn thoát thủ, Lưu Thiên Trạch dù muốn sử dụng cái thủ đoạn gì cũng sẽ không đến trên người của cô. Chỉ là Khương Sam mua phòng ở mua đến mê luôn. Cô nhìn cái địa phương nào cũng đều cảm thấy vài năm sau giá trị của nó đều tăng lên gấp trăm lần.

Yêu mua sắm là thiên tính của phụ nữ, sau đó, Khương Sam nhìn trúng phòng ở nào cũng đều miễn cưỡng mua xuống. Về sau cô mới phát hiện ra một chuyện thật phiền nhiễu.

Trong tay cô giống như không còn nhiều tiền lắm a...

Khương Sam tính toán một chút. Tiền trong tay chống đỡ trong một tuần sẽ không có vấn đề, đợi đến ngày nghỉ, nghỉ biện pháp kiếm việc làm thêm, kiếm thêm một ít tiền, có thể chống đỡ được một đoạn thời gian. Sau đó chính là thời điểm công ty chia hoa hồng, cuộc sống cũng sẽ không quá khổ sở.

Khương đại tiểu thư của chúng ta luôn luôn coi tiền tài như cặn bã rất nhanh liền đem sự việc này tạm thời ném ra sau đầu.

Một tháng rất nhanh liền qua đi, Khương Sam vẫn không liên hệ cho Lưu Hoàng. Triệu Thanh Thanh cố kỵ Bạch Kỳ, cô ta có thể giật dây bắc cầu cho hai người này, sau cô ta lại không thể ra mặt đứng tay đứng chân gì nữa.

Hiện tại tuy rằng biểu hiện của Bạch Kỳ đối với Khương Sam là bộ dáng không thêm để ý chút nào, nhưng ai biết, nếu như hắn biết mình giờ trở xấu đối với Khương Sam, trong lòng hắn có thể giận chính mình hay không. Tính đi tính lại dù chỉ có một phần khả năng, Triệu Thanh Thanh cũng không dám phiêu lưu mạo hiểm đi làm việc chọc giận đến Bạch Kỳ.

Mất thấy thời gian tuyển chọn vào xã đoàn trong Quân Nghệ chỉ còn sót lại không đến một tháng, Lưu Hoàng sau khi gặp mặt Khương Sam vẫn nhớ mãi không quên đối với cô, ngồi mãi không được, ông ta tràn đầy tin tưởng tung mồi ra, nhưng cá vẫn không mắc câu, vậy, chuyện này như thế nào có thể thành đây?

Chờ đến thời điểm tuyển chọn, xảy ra sự cố, ông ta sẽ không có cơ hội có thể dỗ được cái cô bé này. Lưu Hoàng ngửa ngáy khó nhin, liền chủ động gọi điện thoại cho Khương Sam.

Khương Sam nhướn mày, trực tiếp mở công năng ghi âm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 33.1

“Khương Sam a, tuy rằng nói tôi nắm chắc bảy phần có thể an bài cho em tiến vào trong đoàn nhóm múa, nhưng vấn đề mặt mũi cũng cần phải có không phải sao? Em không luyện tập là không được a, đến thời điểm xét duyệt, lão sư thấy được, thấy em quả thực không nhảy được, đem em đẩy xuống, tôi cũng sẽ không có biện pháp a.”

Khương Sam nói:

“Tại thời gian sau khi tôi học xong vẫn luôn luyện tập đâu, một ngày đều không có kéo xuống, giáo sư Lưu, ngài bận rộn như vậy, tôi cảm thấy chính mình vẫn không nên đi quấy rầy ngài. Về phần đoàn nhóm múa, có thể có cơ hội tham gia một lần, tôi đã rất cao hứng, có vào được hay không, tôi muốn dựa vào năng lực của mình, ngài không cần phải bận tâm vì tôi như vậy.”

Lưu Hoàng vội nói:

“Chưa nói tới bận tâm hay không bận tâm, tôi cũng là tích tài, đương nhiên nếu em có thể dựa vào bản lĩnh của mình đi vào thì càng tốt, vừa vặn hai ngày nay tôi không có chuyện gì, hiện tại rất nhàn rỗi, em cần luyện vũ trực tiếp tới tìm tôi là được.”

Khương Sam giật giật khóe miệng, biểu tình trên mặt xuất hiện cười lạnh:

“Tôi trực tiếp đi Quân Nghệ tìm ngài sao?”

Mắt Lưu Hoàng sáng lên:

“Dù sao cũng trong trường học, trực tiếp chiếm dụng sân luyện tập của trường để học tập, ảnh hưởng không tốt, vậy em đi đến nhà của tôi đi, nhà tôi có phòng chuyên môn để luyện vũ.”

Trong điện thoại, Khương Sam giống như chần chờ một chút, không có lên tiếng.

Lưu Hoàng trấn an nói:

“Sư mẫu em am hiểu nhất chính là ẩm thực, thời điểm em đến cô ấy sẽ giới thiệu cho em mấy món ăn ngon, món ăn cũng sẽ không gây béo phì, tôi đối với em thực vừa ý, nghĩ muốn giới thiệu em cho cô ấy biết. Thân thể sư mẫu của em không tốt, hàng năm đều ở trong nhà không ra ngoài, cô ấy nhìn thấy người trẻ tuổi đến làm khách đều sẽ rất vui vẻ.”

Đây chính là ám chỉ với Khương Sam trong nhà ông ta có nữ chủ nhân, ý tứ muốn cô không cần suy nghĩ nhiều. Ông ta săn sóc như vậy, lại bình dị gần gũi như vậy, là người, ai cũng sẽ không biết xấu hổ mà đi cự tuyệt đi. Nhưng Khương Sam tuy miệng nói xong câu cảm tạ, lại đắn đo đúng mực rất tốt, không có chính diện đáp ứng thời điểm nào cô sẽ đi.

Cúp điện thoại, Khương Sam bảo lưu tốt đoạn ghi âm đã ghi lại trong điện thoại. Ở trước mặt người bên ngoài, vẻ xinh đẹp non nớt trên khuôn mặt dần trở nên trầm mặc dị thường, đưa tay xoa xoa mi tâm thoáng có chút mệt mỏi, khi cô ngẩng đầu, chỉ còn một đôi mắt trong veo như nước lại thâm trầm lạnh lùng như băng.

Vợ của Lưu Hoàng cũng từng là một diễn viên vũ đạo nổi danh, sau này mắc phải căn bệnh ung thư vú liên lui xuống. Năm năm trước tế bào ung thư lan tràn đến tử cung, hiện tại hai người không còn sinh hoạt vợ chồng là chuyện bình thường.

Cái mà Lưu Hoàng học là samba, cho nên đáng đáp ông ta đúng là không tệ. Cho dù tuổi tác hiện tại của ông ta như vậy, nhưng sự thật là ông ta vẫn dễ dàng có thể hấp dẫn được một số cô gái luôn sùng bái ái mộ ông ta.

Vợ của Lưu Hoàng lại khẳng định một mực đối với ông ta, vì lưu lại tâm của người chồng đã sớm không để ở trên người của mình, bà ta không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Kiếp trước cô cùng Bạch Kỳ có nói qua chuyện của Lưu Hoàng, Bạch Kỳ không cho cô đi. Nhưng khi đó trong mắt Khương Sam đây là cơ hội khó có được, lần đầu tiên cô không nghe theo lời nói của Bạch Kỳ, len lén đi đến nhà của Lưu Hoàng.

Khi mới bắt đầu, hai lần đều hoàn hảo Lưu Hoàng rất quy củ, Khương Sam đối với ông ta cũng thập phần tín nhiệm. Nhưng càng tới gần ngày khảo hạch, động tác chỉ đạo của Lưu Hoàng lại càng thêm làm cản. Khương Sam không nguyện ý tin tưởng ông ta là kẻ xấu, nhưng cô cũng không ngốc, số lần đến Lưu gia liên giảm đi.

Trước một ngày là bắt đầu khảo hạch, là vợ của Lưu Hoàng tự mình gọi điện thoại đến cho cô, cô chối đẩy không xong đành phải đi. Lần đó nếu không phải Bạch Kỳ chạy đến đúng lúc, chỉ sợ cô thật sự sẽ gặp đại hạn, thực sự sẽ té ngã ở nơi này, ở trong nhà của Lưu Hoàng cùng lão bà của ông ta.

Sau đó, Bạch Kỳ giận tím mặt, nói chuyện thập phần khó nghe. Khi đó chính là thời điểm Khương Sam cảm thấy bối rối cùng bị thương nhất, bị chính người nam nhân mà mình yêu nhất nói rằng cô không biết kiềm chế hành vi của mình. Đương nhiên hẳn cảm thấy không thể chịu đựng được, bởi vì định vài câu, Bạch Kỳ cực kỳ giận dữ nói chuyện cũng nặng lời hơn.

“Gia giáo Khương gia chính là như vậy sao? Trước giờ tôi như thế nào đều không có phát hiện qua cô lại là người phụ nữ không có tự trọng như vậy? Tôi đã cảnh cáo qua, cô không được tiếp cận ông ta, cô thông minh như vậy tôi sẽ không tin cô thật sự không nhìn ra nam nhân kia có ý đồ đối với cô, biết rõ không đúng, vì cái gọi là cơ hội kia còn cứng rắn hướng lên đón ý nói đùa theo, cách làm này của cô cùng với những người phụ nữ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào có khác gì nhau đâu? Cho dù muốn cô dùng thân thể của mình để đổi lấy cơ hội, có phải cô cũng sẽ không chút do dự mà đáp ứng hay không? Khương Sam kiêu ngạo kia đâu! Đừng làm cho tôi khinh thường cô!”

Một câu giải thích của cô Bạch Kỳ cũng không chịu nghe, nói xong hẳn liền rời đi. Đồ trang điểm cô để ở chỗ của hẳn cũng đều bị hẳn xanh mặt ném hết ra ngoài. Lúc ấy Khương Sam khóc khi bị Bạch Kỳ nói một hồi. Khi đó chính xác do cô quá đơn thuần, căn bản cô không biết đến những động cơ từ miệng Bạch Kỳ nói ra kia.

Trên một phương diện, bản thân tín nhiệm yêu mến người lại bị người thiết kế thiếu chút nữa gặp chuyện không may, một phương diện khác lại bị người mình thích chán ghét, trách móc nặng nề, khi đó tinh thần của Khương Sam thiếu chút nữa thì hỏng mất. Bất quá cũng chính vì như vậy, từ đó về sau ở trước mặt của Bạch Kỳ tư thái của cô cũng theo đó mà hạ thấp hơn.

Cơ hồ cô đem lời nói của Bạch Kỳ tôn sùng xem như là thánh chỉ, chỉ cần chuyện mà Bạch Kỳ nói qua là không đồng ý, cho dù cô muốn làm cũng sẽ không vi phạm vào ý tứ của hắn.

Kỳ thật, hiện tại nhớ tới, tính cách của Bạch Kỳ kín đáo như vậy, nếu quả thật hắn không nhìn chăm chăm vào cô, không chú ý đến cô, như thế nào có thể vừa vặn đúng lần đó cô gặp chuyện không may mới phát giác ra chỗ không đúng, còn đúng lúc đi đến để cứu cô như vậy?

Sợ là hắn đã sớm biết mình đi đến Lưu gia, cứ như vậy mắt lạnh nhìn chính mình từng chút sa vào, đến khi quay đầu thấy cô xảy ra chuyện mới bằng lòng ra tay. Bất quá cũng chỉ vì có thể cho cô một cái giáo huấn triệt để.

Cho cô biết, vi phạm vào ý của hắn, khả năng sau đó sẽ có hậu quả thảm thiết, về sau là muốn để cho cô có thể ngoan ngoãn nghe lời của hắn, sẽ không dám nghi ngờ quyết định của hắn. Lại hiểu được vì cô sợ mình lưu lại ấn tượng ở trong lòng hắn là loại người lảng lơ ong bướm, nhất định sẽ phân rõ giới hạn đối với tất cả nam nhân khác, sẽ luôn kính nhi viễn chi.(Tôn kính, nhưng chỉ có thể nhìn từ xa, không thể lại gần hoặc không muốn gần)

Chỉ cần một cái thủ đoạn nho nhỏ như vậy, một cái thuật chế ngự con người đơn giản là có thể để cho hắn tiến thêm một bước khống chế cô, giải quyết vấn đề dục vọng chiếm hữu của mình, quá nhiều hậu cố chi ưu.(Ý nói nỗi lo lắng về gia đình, thân nhân, những nỗi lo lắng cá nhân sau lưng)

Về phần nội tâm Khương Sam có thể tiếp nhận được tra tấn cực hạn cùng thương tổn hay không, chuyện như vậy nếu vạch trần ra ngoài có thể sẽ khiến cho Khương Sam thân bại danh liệt bị người ta nhạo báng hay không, dư luận chỉ trích có thể sẽ triệt để quét đi hết mặt mũi của cô, vốn bị vây trong tâm tình bị xem nhẹ, kiêu ngạo ngông nghênh như Khương Sam có thể bởi vậy mà bị bẻ gãy hay không? Tất cả mấy cái đó Bạch Kỳ đều không thêm suy xét đến phạm trù bên trong.

Cái hắn muốn chính là con người của cô, hắn xem cô giống như mèo chó, xem cô như súc vật để hắn tỉ mỉ tự mình nuôi dưỡng chiều chuộng, không nghe lời liên giáo huấn một đòn, chỉ cần người còn, những cái khác đều không quan trọng.

Lạnh bạc, lạnh lùng, không có nhân tính.

Tuy miệng Khương Sam đã đáp ứng, nhưng cô vẫn không có chủ động gọi điện thoại tới cho Lưu Hoảng. Lúc Khương Sam vừa muốn đi ra ngoài, điện thoại liền vang lên.

Thanh âm Lưu Hoảng thân thiết, mang theo vài phần vui sướng:

“Tôi nhờ vào quan hệ đã báo danh cho em rồi a, lần này em nhất định phải nắm chặt thời gian luyện tập, thời gian còn lại thật sự không nhiều lắm, lần trước tôi nói em đến tìm tôi, như thế nào còn không thấy?”

Khương Sam cầm điện thoại đi vào trong phòng vệ sinh, tránh đi Trương Phúc Uất cùng Lô Trần đang vênh tai lên để nghe ngóng ở trong phòng trong ký túc xá.

Cô vừa đi vừa nói chuyện:

“Thật là cảm ơn ngài...”

Lô Trần nhìn quần áo được bán với số lượng có hạn trên người của Khương Sam, trong giọng nói mang theo vài phần hâm mộ:

“Phúc Uất, cô nhìn quần áo trên người của Khương Sam đi, thật đẹp a, trong cửa hàng lớn chuyên kinh doanh quần áo, trong tủ kính tôi đã thấy qua kiểu dáng quần áo này đâu, giá cả cao đòi mạng, còn có di động của cô ấy, cũng là loại điện thoại mới nhất đâu.”

Trương Phúc Uất nhếch nhếch khóe miệng, châm chọc nói:

“Cô cảm thấy cô ta có thể mua được đồ đắt tiền như vậy sao? Hiện tại quần áo ngoài đường đều là giả mạo, tùy tiện tìm vài cái sạp nhỏ là có thể mua được một đồng quần áo mới ra năm nay trên tạp chí, cũng do cô quá đơn thuần, mới có thể cảm thấy cô ta là bỏ tiền ra để mua mấy thứ quần áo đắt tiền như vậy.”

Ngữ khí của Trương Phúc Uất chắc chắn, lại cao cao tại thượng. Trên mặt Lô Trần lúc này mới biểu hiện ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ. Trong nhà cô ta, điều kiện gia đình không tốt, trong ký túc xá cũng chỉ có Khương Sam nhìn qua so với cô ta còn muốn kém hơn. Điều này làm cho trong lòng của Lô Trần chiếm được chút cân bằng.

Nhưng gần đây, Khương Sam mỗi lần đi ra ngoài một chuyến khi về còn mang theo rất nhiều quần áo vừa mới lạ lại vừa đẹp, Lô Trần nhìn thấy, trong lòng cô ta vừa hâm mộ lại vừa khó chịu. Lúc này nghe Trương Phúc Uất nói như vậy trong lòng cô ta mới dễ chịu hơn một chút.

Tuy rằng Lô Trần không thể mua nổi mấy bộ quần áo quá đắt tiền, nhưng sẽ không gây trở ngại cho biểu hiện thương xót của cô ta đối với Khương Sam, thờ dãi:

“Rất đáng thương, tôi nghe nói ba mẹ của cô ấy đều không ở đây, hiện tại cô ấy chỉ còn một người đâu, cũng chỉ có thể mua chút quần áo giá rẻ để mặc, di động kia phỏng chừng cũng là đồ giả đi, tôi nghe nói di động là hàng nhái có độ phóng xạ rất lớn, tuy rằng nhìn thì tốt, nhưng công năng sẽ không an toàn.”

Trương Phúc Uất nói:

“Nhưng đi động kia tôi nhìn, là thật sự.”

Lô Trần cả kinh, khó chịu trong lòng lại dậy lên:

“Cô không phải nói khoản tiền để mua được cái đi động kia mất vài ngàn sao, đó chính là phí sinh hoạt cả một học kỳ của cô ấy a, cô ấy...”

Trương Phúc Uất cười:

“Cô ngốc a, bình thường cô không nhìn thấy cô ta gọi điện thoại đều thần thần bí bí tránh chúng ta sao, ai biết là cô ta đi theo ai? Lúc trước không phải còn nói trắng ra kỳ thật cô ta với em họ của mình là cùng một dạng sao, nhìn qua cũng biết, cô nói là bởi vì nguyên nhân gì khiến cho Bạch Kỳ không nguyên ý tiếp xúc với cô ta nữa đây?”

Lô Trần nghe hiểu ám chỉ của Trương Phúc Uất.

Kỳ thật trong lòng cô ta cũng nghĩ như vậy, chỉ là không thể xác định, lúc này nghe lời nói trực tiếp như vậy của Trương Phúc Uất, trong lòng mới thuận theo, trong lòng thập phần khinh thường đối với Khương Sam, trên mặt còn muốn giả bộ thành bộ dáng đáng tiếc.

“Không thể nào, tôi nhìn Khương Sam cũng không giống loại người như vậy a, làm sao có khả năng sẽ đắm mình trong sa đọa... Làm ra loại chuyện này đây.”

Khâu Bảo ngồi bên cửa sổ viết nhật ký, đem lời nói của hai người nghe rất rõ ràng. Cô tin tưởng nhân phẩm của Khương Sam, tin tưởng Khương Sam tuyệt đối không phải loại người như miệng của bọn họ nói, là loại phụ nữ hám giàu.

“Hai cô nói nhăng lảng gì đấy! Nghị luận ở sau lưng người ta như vậy cũng thật không có tổ chất đi. Có bản lĩnh ở trước mặt người ta đem lời đó nói ra a!”

Trương Phúc Uất lập tức xoa móng tay:

“Chúng tôi thích nói, ăn nhằm gì tới cô, đúng là không trâu bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, cả ngày như chó săn đi theo phía sau người ta, cũng không gặp người nào lại không có chút phản ứng như cô a! Cùng người như vậy ở cùng một chỗ, lại không bị kiềm chế thành người ngu ngốc, tôi nhìn cô cũng không phải thứ tốt lành gì!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 33.2

Editor: Thiên Vi

Khâu Bảo chán nản, cô chưa bao giờ bị người khác nói như vậy, Trương Phúc Uất độc miệng, tranh chấp trong chốc lát Khâu Bảo liền bị chọc tức, trong hốc mắt là ngân ngấn nước mắt. Lô Trần ở một bên hạo hạo làm một kẻ xem náo nhiệt, Trương Phúc Uất thấy Khâu Bảo nói không lại mình, trong giọng nói lại càng thêm đắc ý.

“Thế nào, cô cho rằng cô nổi giận tôi liền sợ cô sao? Ngược lại, tôi nên giải thích một chút cho cô hiểu. Đột nhiên Khương Sam có thể lấy ra rất nhiều quần áo như thế này, lại luôn ăn diện hoa chi chiêu triển(? ?), động một cái liền xuất quỷ nhập thần tìm không thấy bóng người, cô nói xem cô ta là đi nơi nào a? Đi làm biểu*(gái điểm, gái nhà thổ) lại còn muốn lập đền thờ trình tiết cái gì? Cùng người như vậy xen lẫn cùng nhau, cô thật cho rằng chính mình là thứ tốt gì?”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Khâu Bảo ăn nói vụng về, lại chưa từng cùng người khác cãi nhau qua, chỉ biết tức giận đứng tại chỗ thẳng lau nước mắt.

“Tư tưởng của cô cũng quá dơ bẩn đi!”

Trương Phúc Uất cười nhạo:

“Cũng không biết là tư tưởng của ai dơ bẩn đâu, hơn nữa, tư tưởng dơ bẩn tổng thể so với thân mình ô uế còn tốt hơn rất nhiều đi.”

Chính lúc mọi người đang náo nhiệt:

“Phanh” một tiếng, cửa phòng vệ sinh được mở ra, trong phòng liền an tĩnh lại. Khương Sam nói chuyện điện thoại đã xong, vừa đứng lúc đi ra.

Khâu Bảo không biết Khương Sam có nghe thấy bọn họ nói chuyện hay không, sợ Khương Sam nhìn thấy vội xoay lưng qua lau nước mắt.

Trương Phúc Uất ăn qua vài lần mật ở trong tay Khương Sam cho nên cô ta không dám chính diện đắc tội cô, bủ môi ngồi xuống.

Sắc mặt Khương Sam vẫn như thường, một bộ dáng không có phát hiện ra dị trạng ở trong phòng. Lô Trần có chút chột dạ, đầu cúi xuống không dám nhìn thẳng cô, mặc kệ trong lòng khinh thường cùng suy đoán như thế nào, cũng mặc kệ ở trong bóng tối phê phán Khương Sam không có điểm nào tốt như thế nào, đến thời điểm bản thân cô ta đối diện với Khương Sam, theo bản năng lại làm cho cô ta nhìn không được liên sinh ra một loại kiêng kỵ.

Khương Sam không đi ra cửa, hai tay đút túi đi về phía cửa Khâu Bảo.

Trên mặt Khâu Bảo còn mang theo nước mắt, Khương Sam nhìn thấy thần sắc tùy khuất lóe lên trong hai mắt của Khâu Bảo, không cần hỏi thêm cái gì, cô liền lập tức đi qua.

“Uống nước không?”

Khâu Bảo lắc đầu, khịt khịt mũi, cổ kéo ra một mặt tươi cười, trên mặt làm ra vẻ vô sự:

“Cậu uống đi, tôi không khát.”

Khương Sam pha cho mình một tách cà phê, cà phê này là cô lấy ở trong nhà rồi mang đến đây, cô luôn để trong cái bình trang tròn bằng sứ trắng. Vì thế mà Trương Phúc Uất không biết ở sau lưng phi báng cô bao nhiêu lần, nói cô không có tiền còn muốn làm bộ làm tịch thanh trang tao nhã, tìm một cái bình trang phấn không ra phấn, bạch không bạch như vậy, ai biết trong bình trang này là một khối tiền hay là một bao Nestlé?

Sau khi pha cà phê tốt lắm, Khương Sam đồng dạng muốn bung chiếc cốc cà phê cùng làm bằng sứ trắng đi về phía giường, thời điểm đi ngang qua Trương Phúc Uất cùng Lô Trần, cô phảng phất giống như nhớ tới cái gì liền dừng bước:

“Các cô muốn uống không?”

Trương Phúc Uất không để ý tới cô, che mũi trốn tránh mắt, trên mặt viết chói lọi mấy chữ khinh thường cùng ghét bỏ.

Lô Trần chỉ cười cười, chỉ một hộp màu xanh Maxwell House* trên bàn của mình:

“Tôi cũng có a, cô uống đi.”

Maxwell house*: một loại cà phê

Trương Phúc Uất “Phụt” một tiếng liền bật cười, trên mặt Lô Trần lập tức liền hiện ra vài phần xấu hổ, xin lỗi nhìn Khương Sam, một bộ dáng muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Khương Sam cười cười, cô đi sang một bên lại vừa vịn bị ghế ngồi của Trương Phúc Uất chặn lại, hơi nâng nâng cốc cà phê, Khương Sam nói:

“Làm phiền nhường một chút, tôi không qua được.”

Trương Phúc Uất đại mã kim đao* ngồi, chẳng những không nhường ngược lại sau đó lại càng thêm nhích tới gần:

“Không qua được chẳng lẽ cô không thể từ một bên khác đi vòng qua được sao?”

Khương Sam không hỏi lại ý kiến của cô ta, tự do tự tại tiếp tục đi vòng ra sau lưng ghế của cô ta muốn đi vào trong. Trương Phúc Uất yêu nhất chính là trên cột Khương Sam, như thế nào sẽ để cho cô như ý, cô ta khiêu khích đem ghế xê dịch, nhất định muốn bức Khương Sam từ một bên khác đi qua.

Đại mã kim đao*: nghĩa của cụm thành ngữ này gắn với phong cách mạnh mẽ, quyết liệt, đường hoàng, đỉnh đạc, thẳng thắn, sắc sảo, sáng khoái..

“Nha.”

Cước bộ Khương Sam liền bị vấp phải chân ghế, đưa một tay chống đỡ trên vách tường, đồng thời cổ tay liền xoắn điệu (khéo léo) một cái, sau đó nhện không được kêu nhỏ một tiếng.

“A!!!”

Tiếp sau đó là một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên!

Bị cà phê nóng rót đầy đầu cùng đầy mặt, Trương Phúc Uất kêu lên sợ hãi giật bắn lên, ánh mắt mê hoặc đầy nước cà phê, cô ta ăn đau, muốn xoa lại không dám đưa tay động thủ.

“Xin lỗi xin lỗi, cô, cô không sao chứ!”

Khương Sam cuống quýt đi lên đỡ, trên mặt tràn đầy kích động, một đôi vân lông vù nhiễu(k biết là gì a? Ai biết chỉ ta nha) nhưng trong đôi mắt lại một mảnh lạnh lùng, Trương Phúc Uất một bên thét chói tai một bên tức giận vừa mắng vừa xô đẩy.

“Cút đi! Cô cút ngay cho tôi! Khương Sam cô dám hắt cả phê vào tôi! Tiện nhân! Tôi sẽ không để yên cho cô!”

Lô Trần bị dọa sợ đến ngây người, Trương Phúc Uất không ngừng nhảy lên muốn đánh Khương Sam, Khương Sam không ngừng giải thích cùng nhún nhường, thân mình buông lỏng chợt lóe khỏi ma trảo của Trương Phúc Uất.

Trước mắt của Trương Phúc Uất mơ mơ hồ hồ cái gì đều không thấy rõ, thiếu chút nữa thì vấp phải chân bàn.

“Tôi thật sự không phải cố ý, xin lỗi...”

Khương Sam vừa nói xin lỗi, một bên làm bộ như lơ đãng đem ghế chắn ở trước người đẩy qua, nhất thời chân của Trương Phúc Uất không có chỗ bám trụ, lần nữa hét lên một tiếng sau đó là ngã về phía sau.

Lô Trần sợ tới mức theo bản năng liền đưa tay ra đỡ. Tay của Trương Phúc Uất vừa lúc chống lên cái bàn gỗ ở bên cạnh, Khương Sam nhẹ nhàng giẫm vào cổ chân của cô ta một giẫm!

Trương Phúc Uất ăn đau, nhắc chân liền hướng tới Lô Trần áp qua!

“Phanh!”

Một trận hỗn loạn, Trương Phúc Uất cùng Lô Trần song song té lăn trên mặt đất, hai người đầu văng mắt hoa còn chưa kịp kêu lên sợ hãi trong hoảng loạn, đồng thời Trương Phúc Uất liền bị bàn đè lên, trên bàn bày ra một đồng lớn gì đó hết thấy đều đập vào trên người của hai người.

Lúc trước Lô Trần đang viết bút ký, Trương Phúc Uất đang vẽ dở móng tay, lúc này nắp của lọ sơn móng tay còn mở, bình mực, còn có cái hộp phấn, cả một đồng sách vở hoàn toàn rơi xuống trên người của hai người.

Lô Trần bị đè ở phía dưới, cô ta ăn đau kêu lên thành tiếng! Hai người càng giãy giụa lại càng loạn, chẳng những không đứng dậy được, ngay cả cái ghế cũng đều bị kéo ngược lại đổ xuống dưới, vừa lúc đụng vào trước ngực của Trương Phúc Uất.

Trương Phúc Uất quá đau, ngay cả nói cũng không nói ra được.

Khâu Bảo mới đầu là kinh hách sau đó là cảm thấy một màn trước mắt này quả thực là quá khôi hài. Trong lúc nhất thời, biểu tình trên mặt liền trở nên hết sức buồn cười. Khương Sam nhếch môi cười với cô, sột ruột nói:

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy, Khâu Bảo đừng lo lắng, chúng ta nhanh đến đỡ hai người bọn họ đứng lên.”

Ngoài miệng nói như vậy, Khương Sam lại nhẹ nhàng buông lỏng quyền sách trong tay.

Lúc trước thừa dịp loạn cô còn cầm ở trong tay một quyển từ khóa quá trình vật rơi tự do thật dày, lúc này quyển sách trực tiếp nện vào trên mặt của Trương Phúc Uất, Trương Phúc Uất chính diện bị sách vở đập trúng, kêu đau một tiếng, giống như ngay lập tức bị người khác đánh cho một cái bạt tai, phỏng chừng ngay cả môi cũng bị sưng lên.

Hai mắt của Khâu Bảo lập tức mở to ra nhìn, Khương Sam cùng với cô trừng mắt nhìn nhau, Khâu Bảo lúc này mới vô thanh ngốc hề hề bật cười.

Khương Sam một mình có thể ẩn nhẫn cực độ, cô không dễ dàng nguyện ý cùng ai kết thù kết oán, lo liệu trước mặt, sau lưng cô luôn luôn lưu ba phần nguyên tắc.

Nhưng Khương đại tiểu thư lại có một cái tật xấu. Đó là cô rất bao che khuyết điểm, vô cùng bao che khuyết điểm, khi dễ cô, cô tự nhiên có thể có một ngàn một vạn biện pháp đánh trả lại, nhưng chỉ một điểm, đó là ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý lên người bên cạnh của cô.

*****

Kế tiếp là hai ngày nghỉ, Khương Sam đem tất cả mọi chuyện đều buông xuống, tự giam mình trong biệt thự chuyên tâm luyện vũ từ sớm đến muộn cảm giác như không biết đến mệt mỏi là gì.

Khương Sam cùng với âm nhạc sôi nổi, luyện đến khi cả người đầy là mồ hôi, nhưng ánh mắt của cô càng ngày lại càng sáng, một gương mặt lớn chừng bàn tay, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy là cơ trí gần như muốn bức tâm hồn người khác.

Khương Sam múa đơn được hình dung giống như là Lạc Thần trong sách cổ nhẹ nhàng bước ra, xoay đều chậm rãi, dáng vẻ xinh đẹp, cô giống như một bông hoa quỳnh từ một nơi bí mật gần đó lặng yên không một tiếng động chợt nở rộ, vô thanh vô tức biến thành một điểm sáng cướp nhãn tâm phách(ta chịu), dù nhìn thoáng qua cũng sẽ không thể rời mắt đi được.

Chuyên tâm đắm chìm trong thế giới vũ đạo, Khương Sam một chút đều không biết, trải qua một thể rèn luyện, tâm cảnh lúc này cùng với trước đây sớm đã có bất đồng rất lớn, trình tự vũ đạo cũng cao lên thêm một bậc.

Nếu đem cảnh tượng luyện vũ hiện tại của cô ghi lại so sánh cùng với thời điểm cô luyện vũ trước lúc còn chưa có trùng sinh, người có chút kinh nghiệm đều có thể nhìn ra đây quả thực là Phương Hoàng Niết Bàn, hoàn toàn giống như từ hai người biến hóa ra vậy.

Đến giữa trưa thứ hai, Khương Sam mới tỏ lòng cảm tạ, lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho Lư Hoảng muốn mời ông ta ăn cơm.

Lưu Hoảng lúc này đang đứng trước danh giới kiên nhẫn cuối cùng, trước giờ ông ta chưa thấy qua học sinh nào vô cùng khéo léo như vậy, mặc kệ ông ta sử dụng thủ đoạn gì, cô cũng đều một mặt giả bộ ngớ ngẩn để lừa qua. Nhưng Lưu Hoảng chỉ có thể đánh chủ ý vào chỉ đạo vũ đạo, lại không có biện pháp đi bức người ta lại đây, vội vàng rồi để lộ ra nhiều dấu vết như vậy.

Ông ta vốn cho rằng chính mình tung ra chiêu trò giúp Khương Sam thành công báo danh, cô bé còn đang do dự dự kia nhất định sẽ mang ơn đối với mình, cũng sẽ triệt để tín nhiệm bản thân.

Nhưng nhưng suy đoán của ông ta lại rơi vào khoảng không, cho dù biết chính mình có tư cách để tham tuyển, nhưng Khương Sam vẫn là một bộ dáng bất động thanh sắc, nếu không phải hôm nay cô gọi điện thoại đến mời ông ta ăn cơm, Lưu Hoảng thiếu chút nữa liền chuẩn bị rút lại tên báo danh của cô, triệt để buông tha dự đồ đối với Khương Sam.

Triệu Thanh Thanh biết Khương Sam rốt cuộc bắt đầu mắc câu chủ động liên hệ với Lưu Hoảng, trong lòng nhất thời mừng thầm, thời điểm thấy mặt Bạch Kỳ liền bắt đầu vô tình hữu ý ở trước mặt hần nói chuyện về giáo sư Lưu Hoảng của mình, lại làm bộ như lơ đãng đem chuyện hồ động (tương tác qua lại) giữa hai người nói ra, lại hé lộ ra một chút chuyện Lưu Hoảng đối với Khương Sam trợ giúp.

Mặc kệ cô ta nói như thế nào, Bạch Kỳ cũng đều là một bộ dáng không thèm để ý chút nào, nhưng Triệu Thanh Thanh lại rõ rệt phát giác ra số lần Bạch Kỳ hút thuốc lá nhiều lên, biết lời của mình có tác dụng, trong lòng của cô ta lại càng thêm đắc ý.

Lưu Hoảng tuy rằng ngứa ngáy khó nhịn ghê gớm, nhưng ông ta vẫn biết rõ đạo lý đối phó với người giống như Khương Sam, nếu người biểu hiện ra sót ruột, hoặc là ngay từ đầu liền đi quá giới hạn, hết thấy cố gắng kia sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên lúc Lưu Hoảng gặp mặt hay ăn cơm cùng với Khương Sam, ông ta đều thực quy củ.

Khương Sam chưa từng theo như ý của Lưu Hoảng đó là đi đến nhà của ông ta để cùng luyện vũ. Cô khiếm tốn thính giáo những tương quan trên phương diện tri thức, lại không đề cập tới chuyện muốn ông ta trực tiếp làm lão sư chỉ đạo trong quá trình luyện vũ của chính mình, tổng chính là cô mời ông ta đi ăn cơm, địa phương đều là những nhà hàng phụ cận Quân Nghệ hoặc là đại học T.

Cùng với đó, là ngày tuyển chọn sắp tới gần, mắt thấy không quá hai ngày nữa là bắt đầu tới đợt tuyển chọn lần thứ nhất, Lưu Hoảng vừa vội vàng lại vừa hiếu kỳ, càng không chiếm được lại càng thêm khuyên chính mình cần phải kiên nhẫn, mỗi ngày vất hết óc tưởng làm như thế nào có thể mau mau đem Khương Sam đến chỗ mình.

Giữa trưa hôm nay, sau khi Khương Sam ăn cơm cùng với Lưu Hoảng xong, vừa ra khỏi cửa đi đến ven đường, một chiếc quân sự Jeep* liền đình chỉ ở trước mặt của cô.

Hàng ghế sau, cửa kính xe được từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt kiên nghị lại uy nghiêm của Tần Chiến, vẫn là một thân quân trang ngay ngắn như cũ, mũ lính được cầm ở trên tay, khi không có mũ che giấu, một đôi mâu hẹp dài cùng ánh mắt sắc bén mười phần của Tần Chiến được lộ ra, đôi môi mỏng lạnh bạc thoáng mím lại, người khác khi nhìn thấy hần như vậy liền nhịn không được mà nghĩ đến, khí lạnh ở trên mặt hần thật đúng là nhiều hơn vài phần, nó giống như lưỡi dao sắc bén được tra ra khỏi vỏ vậy.

“Lên xe.”

Tần Chiến nói tiếp:

“Tôi có lời muốn hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 34

Cái loại nghiêm túc cùng lời nói trang trọng này khiến Tần Chiến luôn mang đến cho người ta cái cảm giác áp bách cùng cực đến từ hần.

Khi nhìn người khác, ánh mắt của hần thường thường sẽ mang theo một loại gọi là bất động thanh sắc phẩm phán, làm cho người ta không tự giác từ trong đáy lòng liền bắt đầu thâm suy nghĩ, chính mình có phải đã làm cái gì sai hay không.

Sau đó, trong tâm mắt nghiêm chỉnh của hần, người ta liền cảm thấy lỗi của chính mình lại càng thêm không thể tha thứ.

Khương Sam ngồi ở trong xe, ngồi một lúc lâu. Thời điểm khi cô cho rằng Tần Chiến sẽ vẫn trầm mặc như vậy đến khi cô đi xuống, hần lại không hề trong dự liệu của cô lên tiếng hỏi:

“Cô cùng Lưu Hoảng là chuyện gì?”

Khương Sam cúi đầu, suy đoán có khả năng Tần chính ủy đã nhìn thấy bản thân mình cùng Lưu Hoảng ăn cơm. Tần chính ủy ở trong mắt cô là một

người thiết diện vô tư, cô đoán không trúng, phải chăng hẳn biết chút ít cái gì rồi.

Hơn nữa đối với người như Tần chính ủy, mỗi ngày cô nghĩ ở trong lòng đều là tính kế cùng phản tính kế, Khương Sam không tự giác liền có chút chột dạ, chăm chú câu từ nói:

“Ông ấy là lão sư đề cử tôi trong đoàn nhóm múa của Quân Nghệ, tôi hướng ông ấy hỏi qua, chuyện xã đoàn tuyển chọn hai ngày nữa.”

“Chớ cùng hẳn đi gần như vậy, không tốt.” Tần Chiến thân nhiên nói.

Thời điểm Tần Chiến mặt không chút thay đổi nói chuyện, cho dù hẳn có ý tốt cũng sẽ khiến cho người khác nghe ra vài phần trách móc nặng nề cùng cảnh cáo.

Khương Sam hiển nhiên cũng có một loại cảm giác như vậy, nguyên bản còn cảm thấy chột dạ, Tần Chiến vừa mở miệng liền làm cho mi tâm của cô không tự giác nhăn lại, hiển nhiên lời nói của Tần Chiến làm cho cô nghĩ tới người nam nhân ở trong lòng mình cực độ không thích kia.

“Ngài là có ý gì đây, tôi nghe không hiểu lắm.”

Khương Sam đem mắt húng của mình che dấu rất tốt, nhưng Tần Chiến là loại người nào? Ánh mắt của hắn chậm rãi tìm một lần ở trên mặt của Khương Sam, ngay lập tức liền nhìn ra trong lòng cô không vui.

Bị Tần Chiến không lên tiếng đánh giá như vậy, Khương Sam ánh mắt lóe lóe, con ngươi liền thông xuống.

Ra ngoài dự liệu, Tần Chiến chẳng những không có sinh khí, ngược lại đem thanh âm chậm lại một ít.

“Lúc trước cô không có cùng Lưu Hoàng tiếp xúc qua, khả năng không biết, sinh hoạt cá nhân của hẳn có chút không biết kiểm chế, cô cùng hẳn tiếp xúc nhiều đối với cô ảnh hưởng không tốt.”

Dừng một chút, Tần Chiến bổ sung thêm:

“Đối với cô gái như thế từ* mà nói, cũng tương đối nguy hiểm.”

Thế từ*: con vua, có thể ý TC là chỉ những ng có cuộc sống như con vua á

Ám chỉ rõ ràng như vậy, Khương Sam cúi đầu, trầm thấp “Àn” một tiếng, rồi không có lên tiếng.

Tần Chiến là kẻ mặt có thể không đổi sắc khi đối mặt với súng đạn sinh tử ở trên chiến trường, nhưng lúc này nhìn Khương Sam cúi đầu giống như con chim cút, hẳn lại cảm thấy hết sức khó giải quyết.

Hắn thật nhìn không ra, rốt cuộc tâm tư của cô gái này nghĩ cái gì. Hẳn lại không thể cưỡng chế cô, không cho cô cùng tiếp xúc với Lưu Hoàng được, như vậy thì thành cái gì a?

“Kia trước cứ như vậy đi, cảm giác không đúng có thể gọi điện thoại đến cho tôi.”

“Cám ơn Tần chính ủy quan tâm.”

Khương Sam ánh mắt lóe lóe, lời nói Tần chính ủy ngược lại làm cho trong lòng của cô dâng lên một cái ý niệm to gan.

Sau khi về trường, Trương Phúc Uất quả nhiên đi tố cáo Khương Sam, cô ta khóc lóc trực tiếp đâm thẳng đến chỗ của hiệu trưởng. Nhìn qua, cô ta đích thực là thê thảm, môi sưng phù, ánh mắt cũng sưng phù, hai tay che ngực, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Lô Trần ngược lại không có đi cáo trạng, cô ta chỉ đứng ở phía sau của Trương Phúc Uất không ngừng lau nước mắt, như vậy, so với thiên ngôn vạn ngữ nói ra lại càng thêm dùng được.

Trương Phúc Uất vốn cho rằng chuyện này sẽ thập nã cửu ôn*, Khương Sam khẳng định sẽ bị nghiêm trị một phen, ngay cả Lô Trần, tuy rằng miệng không nói, trong lòng cũng muốn Khương Sam lúc này nhất định sẽ không được tốt đẹp, nhưng hai người đều không nghĩ tới, chính mình sẽ bị hiệu trưởng đuổi ra ngoài.

Thập nã cửu ôn*: Tuyệt đối không sai lầm

“Thời điểm vừa phát sinh ra chuyện này, đồng học (bạn học) Khương Sam liền đến chỗ tôi nói qua, tôi đã mời lão sư quản lý ký túc xá đi thăm dò, rõ ràng là hai người các cô không cần thận vương chân liên lụy đến chính mình, Khương Sam pha cả phê còn mời hai cô tâm đứng là không nhỏ, lại nói, cô ấy luôn nhún nhường hai cô, Khương Sam nhìn qua gầy yếu nho nhỏ, hai người các cô lại có vóc dáng to lớn như vậy, lúc này mà nói một người cô ấy khi để hai người các cô? Hai cô nghĩ rằng ánh mắt của chúng tôi đều bị mù hết sao?”

Hiệu trưởng vô cùng đau đớn chỉ trích:

“Như vậy, hai cô không biết đạo hữu yêu đồng học thì cũng thôi đi, lại còn vu oan hãm hại quả thực chính là bại hoại thuần phong trường học, đi đi đi, mỗi một người phải viết một phần kiểm điểm giao lên cho tôi!”

Nước mắt trên mặt của Lô Trần còn không ngừng rơi, trên mặt sưng phù của Trương Phúc Uất tràn đầy là không dám tin, hai người cứ như vậy ngốc lảng trước cửa của phòng hiệu trưởng.

Trong ký túc xá loạn thất bát tao, Trương Phúc Uất cáo trạng thất bại liền nổi trận lôi đình, bọn họ tìm không thấy chứng cứ chứng minh chuyện hôm kia là do Khương Sam trực tiếp giờ trò quỷ, trong lòng lại kiêng kỵ ghê gớm đối với việc hiệu trưởng che chở Khương Sam, sợ rằng sẽ ở trong tay Khương Sam ăn thêm một lần một tương tự.

Không thể ngoài sáng, Trương Phúc Uất liền không ngừng ở trong ký túc xá chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, thẳng đến khi Khương Sam cảm thấy lần trước thu thập cô ta như vậy vẫn còn thấy nhẹ.

Khương Sam ngốc ở trong ký túc xá thấy phiền, thay đổi một thân quần áo đơn giản rồi đi đến tòa nhà dạy võ đạo để học. Trên tầng cao nhất, giáo học* bình thường đều không có người nào, lại trùng hợp có một loạt lan can, tuy rằng bình thường huấn luyện so với cái lan can này cao hơn một điểm, nhưng đối với đôi chân dài của Khương Sam mà nói, độ cao lan can như vậy rất nhanh làm nóng người, đều có thể luyện động tác duỗi thân cùng trụ cột.

Giáo học*: giáo viên và học sinh

Luyện đến một nửa, di động đột nhiên có tin nhắn.

Là Bạch Kỳ.

Hai tuần trước cô nhận được một tin nhắn của Bạch Kỳ, chính là muốn cô không cần tham gia tuyển chọn vào đoàn nhóm múa của Quân Nghệ, cô chưa có nhắn tin trở về.

Hôm nay vẫn như trước hấn cảnh cáo cô cách xa Lư Hoảng một ít, nói là vì tốt cho cô, nguyên nhân cụ thể lại không có nói, Khương Sam buông đi động, cười lạnh một tiếng, làm như không nhìn thấy.

Lại qua hai ngày, thời điểm Khương Sam lần nữa lấy vấn đề thỉnh giáo mời Lư Hoảng đi ăn cơm, lần này cô nhìn thấy bên người của Lư Hoảng thêm một người phụ nữ.

Lư Hoảng cùng đi với lão bà của ông ta.

Nhìn qua, lão bà của Lư Hoảng già hơn nhiều so với ông ta. Tóc đen dày rõ ràng cho thấy được nhuộm qua, tươi cười trên mặt loáng thoáng có dấu vết nếp nhăn, nếp uốn lại không có rõ ràng, bộ dạng này giống như đi kéo da nhưng bị thất bại vậy.

Biểu hiện của Lư Hoảng không có một chút nào là ghét bỏ lão bà, hai người ở trước mặt Khương Sam biểu hiện thật ân ái, lão bà của Lư Hoảng đối với Khương Sam cũng rất nhiệt tình, bình thường nhìn cô giống như là nhìn con của mình vậy, ôn nhu lại hiền lành.

“Có tới nhà tôi chơi không, tôi nghe giáo sư Lư của em đề cập đến em rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn không có cơ hội gặp mặt, hôm nay không phải vừa vận tôi đi ngang qua bên này, nói không chừng còn không thấy được đâu.”

Khương Sam ngượng ngùng cười cười:

“Em cũng nghe giáo sư Lư nói về sự mẫu rất nhiều đâu.” Lại không có nói tiếp đến lời mời đi đến nhà của bà ta.

Lư Hoảng cho lão bà mình một cái nháy mắt, lão bà của Lư Hoảng cắn răng, da mặt dày trực tiếp đem lời nói làm rõ, biểu tình trên mặt là một bộ nhảy nhót hân hoan, giọng điệu thật nhiệt tình.

“Tôi vừa thấy em liền cảm thấy hợp ý, em rất thú vị, không bằng như vậy, trưa mai tôi chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, em đi một chuyến đến nhà tôi đi! Đến bởi cái bà già này đi.”

Khương Sam khoát tay cười nói:

“Cái gì mà bà già, phải gọi là chị mới đúng đấy.”

Nhất thời lão bà Lư Hoảng cười không khép miệng lại được, Lư Hoảng cũng mời hai câu, hai người quần quanh một hồi, Khương Sam từ chối không được chỉ có thể đáp ứng.

“Vậy được rồi, ngày mai thật sự em đúng là phải quấy rầy đến giáo sư Lư cùng sự mẫu rồi a.”

Ánh mắt Lư Hoảng nhất thời sáng lên, sắc mặt lão bà của Lư Hoảng ngược lại là âm đạm, nhưng ngay sau đó lại một lần nữa giương lên khuôn mặt tươi cười.

“Nói chi vậy, thế nào lại là quấy rầy đâu.”

Tiến bước Khương Sam, vừa lên xe, biểu tình Lư Hoảng liền lạnh nhạt xuống, một chút cũng không săn sóc với lão bà của mình giống như thời điểm ở trước mặt người khác.

Lão bà của hắn sớm đã thành thói quen, bộ dáng của chồng trước mặt, sau lưng hoàn toàn bất đồng, nhưng xuất phát từ thân thể tự ti, cùng với đoạn hôn nhân tràn ngập nguy cơ lo được lo mất này, bà ta chỉ có thể âm thầm, hao tổn tinh thần làm bộ như không nhìn thấy.

“Cô bé này... Xác định không thành vấn đề sao? Đừng nháo lên...”

Lưu Hoảng không kiên nhẫn đánh gãy:

“Tôi điều tra qua, cô ta không có bất kỳ bối cảnh gì, hơn nữa có thời điểm nào chúng ta thất thủ qua?”

Lão bà Lưu Hoảng liền không hề lên tiếng.

Ngày sau chính là vòng tuyển chọn thứ nhất vào đoàn nhóm múa, lúc này không thừa dịp Khương Sam đối với mình cảm kích rồi ra tay, đợi đến thời điểm tuyển chọn xong không những mình không có cơ hội, Triệu Thanh Thanh bên kia cũng không có biện pháp giao phó.

Ngày hôm sau Lưu Hoảng muốn tới đón Khương Sam, Khương Sam liền cự tuyệt:

“Buổi sáng tôi còn có bài học chuyên ngành, còn không xác định muốn học đến mấy giờ, ngại cho tôi địa chỉ, tôi tự mình đi đi.”

Lưu Hoảng nghĩ Khương Sam chủ động đi cũng tốt, ông ta tới đón sẽ bị người khác nhìn thấy, đến thời điểm đó giải thích cũng sẽ không tốt, liền cao hứng đem địa chỉ gửi qua cho Khương Sam.

Thời điểm Khương Sam đến vừa đúng 12 giờ, lão bà Lưu Hoảng chuẩn bị cơm cũng không sai biệt lắm, Khương Sam muốn đi hỗ trợ liền bị từ chối.

Ngồi ở trong phòng khách, Lưu Hoảng pha trước cho hai người hai ly trà, sau đó cười tủm tỉm nhìn Khương Sam:

“Trước uống chút nước đã.”

Sắc mặt Khương Sam vẫn như thường, bụng chén lên khẽ nhấp một ngụm:

“Mộng đình trà?” (ôi...không biết nó là loại trà gì? Ta tra thì k thấy)

Ánh mắt Lưu Hoảng chăm chú nhìn vào cánh môi thủy nhuận của Khương Sam, ánh mắt trong nháy mắt có chút nóng bỏng, trả lời có chút không yên lòng:

“Đúng, chính là mộng đình trà, miệng em thật tinh tường, nhanh như vậy lại có thể phân biệt ra được.”

Sợ Khương Sam nhìn ra cái gì, Lưu Hoảng gian nan đem tầm mắt dời đi, Khương Sam không chút nào đình chỉ việc phẩm trà, không có một chút phòng bị, còn cùng Lưu Hoảng nói chuyện về Trà Kinh trong chốc lát, rõ rệt đối với lá trà này đúng là không thiếu nghiên cứu.

Nghe lời nói chậm rãi của Khương Sam, trong lòng Lưu Hoảng đổ một trận may mắn, may mắn chính mình cẩn thận, không có lựa chọn đem thuốc hạ vào trong nước trà, ông ta không nghĩ tới Khương Sam tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có thể hiểu biết nhiều như vậy.

Khương Sam đối với lá trà này có nghiên cứu, phỏng chừng trong nước trà chỉ cần có một chút mùi lạ là có thể lập tức tìm ra.

Tay nghề lão bà Lưu Hoảng không sai, một bữa cơm khách chủ đều vui mừng.

Sau bữa cơm, Lưu Hoảng cho lão bà của mình một ánh mắt, lão bà ông ta khẽ cắn môi, tươi cười ôn hòa nói với Khương Sam:

“Bảo trì đáng người ăn trái cây là tốt nhất, nhưng ăn hoa quả sau bữa cơm thường sẽ bị trướng bụng, tốt nhất vẫn nên dùng nước ép hoa quả tươi, thành phần dinh dưỡng bảo lưu lại, cũng sẽ không gây trướng bụng.”

Khương Sam cảm kích gật gật đầu:

“Có đạo lý, về sau em thử xem.”

Lưu Hoảng nói với lão bà của ông ta:

“Bà đi ép nước hoa quả đi, tôi còn uống nước trái cây, trò chuyện thêm một lát, nghỉ một lát Khương Sam cũng nên trở về trường học.”

Lão bà Lưu Hoảng không chờ Khương Sam nói ra lời cự tuyệt, nhanh chóng trở về phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền dùng khay mang ra ba ly nước trái cây.

Khương Sam không động cái cốc, Lưu Hoảng cùng lão bà đưa mắt nhìn nhau, lão bà nuốt nước miếng thuận tiện đem cốc nước hướng bên tay của Khương Sam, cười ân cần nói:

“Đến nếm thử, bên trong thêm mấy loại hoa quả đâu.”

“Cảm ơn sự mẫu.”

Khương Sam tiếp nhận cái cốc, cười cười đưa lên bên miệng. Ánh mắt Luru Hoảng có chút đăm đăm nhìn miệng của Khương Sam. Tươi cười trên mặt lão bà của ông ta thì có chút cương cứng, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm vào miệng của Khương Sam, Khương Sam giờ tay lên, nước trái cây đã nhanh muốn đưa đến bên miệng.

Miệng Luru Hoảng nhanh theo nhịp nhin không được liền mở ra.

“Ngô, đúng rồi.”

Nước trái cây nhanh chóng đọng phải môi, Khương Sam lại đem tay thu hồi lại.

Hai người Luru Hoảng cùng lão bà của ông ta, trong lòng bọn họ nhất thời lộp bộp một tiếng, hai tay song song giật giật, lập tức liền muốn đưa tay ra đem cái cốc ấn trở về!

Khương Sam nhanh chóng đem cái cốc một lần nữa đặt ở trên bàn, Luru Hoảng cho rằng cô nhìn ra cái gì, biểu tình có chút cứng ngắc, ai biết Khương Sam chỉ là sờ sờ vào trong túi của mình.

“Thiếu chút nữa quên, tôi có một thứ muốn cho Luru giáo sư cùng sư mẫu, muốn hai người nhìn xem đâu.”

Hai người thế này mới thò ra một hơi, Luru Hoảng ghé sát vào cô hỏi:

“Thứ gì?”

Lão bà Luru Hoảng vốn ngồi bên cạnh của Khương Sam, Luru Hoảng lúc này lại làm bộ làm tịch ngồi lại gần, khoảng cách giữa ba người lập tức liền được thu hẹp rất gần. Hai vợ chồng trùng hợp đem Khương Sam ngăn lại ở trung gian, tay lão bà Luru Hoảng giật giật, chuẩn bị lấy cốc nước trái cây ở trên bàn.

Khương Sam làm như không có cảm giác chút nào, lúc này vẫn lục lọi trong túi xách tìm thứ mà mình muốn tìm, ôn ôn nhu nhu, cười tủm tỉm ngẩng đầu:

“A! Ở chỗ này đây!”

Hai người tâm tư dị biệt đều chuyên chú nhìn chăm chăm vào trên mặt của Khương Sam, lúc này này thấy Khương Sam đột nhiên nở nụ cười, phản ứng chậm mất nửa nhịp, sau đó mới trì hoãn cúi đầu nhìn xem Khương Sam lấy ra cái gì.

Tiếp sau đó là hai tiếng hét thảm thiết thê lương một trước một sau chọt vang lên!

“A! ! ! Mất của tôi!”

“Ngô! Đau quá!”

Lúc này, mặt của hai người bắt chọt bị văng lên đầy khí độc cay xè, hai người ăn đau, nhanh chóng che mắt ngã ra phía sau!

Nhưng tiếng hét thảm thiết của hai người Luru Hoảng cùng lão bà của ông ta còn chưa có triệt để dâng lên, một tiếng hét so với hai người bọn họ lại càng thêm thảm thiết, càng thêm bén nhọn, càng thêm thê lương mạnh mẽ nổ vang ở ngay bên tai của bọn họ!

“Cứu mạng a! Các ngươi muốn làm gì! Cút đi!”

Hai tay che lại mắt vẫn còn đau nhức, cái gì cũng nhìn không thấy, hai vợ chồng này bị tiếng hét chói tai dọa sợ tới mức từ đầu đến chân ngay cả xương cốt đều cảm thấy lạnh lẽo!

Gặp quỷ sao!

Không đợi cho bọn họ ý thức được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cửa đột nhiên xuất hiện một thanh âm bị đập, tiếp theo đó chính là một tiếng ngắn ngủi “Phốc” một tiếng trầm vang, khóa cửa trong nháy mắt bị súng giảm thanh bắn rớt.

“Phanh!”

Cửa bị một cước đá văng, cùng lúc đó là một người có bóng dáng cao lớn bén nhọn nhanh chóng xông vào!

“Ồ ồ!”

Sắc mặt Tần Chiến âm trầm khó coi còn chưa kịp xông vào phòng, một thân thể mềm mại chứa đầy hương cỏ xanh giống như tên bắn nhanh chóng lao vào trong lòng của hắn, cước bộ của Tần Chiến nhất thời liền đình chỉ tại chỗ!

“Tần, Tần chính ủy.”

Khương Sam sợ tới mức toàn thân đều run rẩy, đôi tay thon dài chỉ biết nắm thật chặt lấy vạt áo trước ngực của Tần Chiến, vùi đầu ở trong lòng hắn, khóc không thành tiếng chỉ kêu tên của hắn, lời nói không có mạch lạc, muốn nói đều không nói rõ.

Tần Chiến nhíu mi cúi đầu, quần áo của Khương Sam bị kéo loạn thất bát tao. Vừa rồi thời điểm Khương Sam kinh hoàng nhào tới, hần chỉ thoáng nhìn nhưng lại rõ rệt nhìn thấy, chỗ thứ nhất trên cổ áo của cô có một lỗ hồng đã bị kéo ra, trước ngực một mảng da thịt trắng nõn nộn nhẹ nhàng run run trong không khí, là người đều có thể nhìn ra đây chính là bộ dáng bị khi dễ.

Trong phòng, hai người Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta hai tay che mắt, kinh nghi bất định nhìn ngó xung quanh tán loạn nhưng cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Bọn họ đã phát giác ra được Khương Sam biết ý đồ của bọn họ, lúc này không rõ người tiến vào là ai, một bên miệng kêu thảm thiết một bên còn có ý đồ lừa gạt để bắt lấy Khương Sam.

Mỗi một câu nói của hai người, thân mình Khương Sam run lại càng thêm lợi hại hơn một ít. Sắc mặt của Tần Chiến lúc này đã đen như đáy nồi, do dự một chút, rồi mới trấn an vỗ vỗ Khương Sam.

So sánh với hần mà nói quả thực là thon gầy yếu đuối hơn nhiều.

“Được rồi, không sao.”

Khương Sam nức nở ngẩng đầu, từ trong ngực của Tần Chiến nhìn lên, đôi mắt to tròn phủ đầy sương mù, bên trong tất cả đều là nước mắt:

“Bọn họ, ô ô, bọn họ còn muốn bắt tôi uống cái gì đó.”

Cô gái ở trong ngực, ánh mắt mềm mại giống như bông tuyết đầu đông, từ trên bầu trời bay xuống dưới đáp xuống nền ngôi lam, rồi lại trong gió nhẹ xoay vòng run rẩy, nhẹ nhàng xa xăm dừng lại trên một mảnh lá trúc xanh tươi kia, phiêu đảng nhộn nhạo nhẹ nhàng phủ xuống, sau đó liền quét tới một mẩu ba phần đất mềm mại nhất nơi đáy lòng của người kia. Chồng lại một đôi con người như vậy, đồng tử âm trầm của Tần Chiến bỗng nhiên co rụt lại, ánh mắt nhoáng lên một cái, nhanh chóng nhìn về phía phòng khách, quả nhiên thấy trên bàn được bày ra ba ly nước trái cây.

“Đem hai người này trói lại cho tôi! Thu lại nước trái cây ở trên bàn!”

Tần Chiến lạnh mặt phân phó cấp dưới của mình đang đứng ở sau lưng.

“Rõ!”

Những người đằng sau nhanh chóng tiến vào trong phòng, ánh mắt không dám nhìn loạn hướng tới Tần Chiến cùng Khương Sam, mắt nhìn thẳng đi đến chỗ hai người là Lưu Hoảng cùng lão bà của ông ta.

Khương Sam làm như lúc này mới tỉnh táo lại, vừa rồi cô cố gắng diễn đạt thật giống, hoang mang rối loạn trực tiếp nhào qua, lúc này nếu vẫn còn làm xấu ở trên người của Tần chiến ủy, nếu đem hần chọc giận chắc chắn mất sẽ nhiều hơn được, Khương Sam vội lau chùi nước mắt, vội vàng muốn lui về phía sau.

“Không, ngược ngược, vừa rồi do tôi quá sợ hãi, cho nên...”

“Không có việc gì.”

Vì trả thù, biểu hiện phải giống thật một ít, cho nên vừa rồi Khương Sam vội vàng gian nan dùng lực kéo mạnh quần áo của chính mình một phen, kết quả bởi vì sốt ruột động tác kéo quá lớn, áo bị kéo rách ra không ít, chỉ là may mắn váy áo này dài, nhìn qua ngược lại không phải thật quá phạm.

Cô lại nơi nào biết, đứng từ góc độ của Tần Chiến, từ trên nhìn xuống, so sánh cô cùng những người cùng lứa tuổi khác, đồ lót của Khương Sam muốn đầy đặn hơn nhiều, cảm giác gần như chỉ cần nhìn một cái sẽ không bỏ sót cái gì.

Hơn nữa gương mặt đầy nước mắt ủy ủy khuất khuất, hoảng hoảng hốt hốt muốn rớt cũng không xong còn đọng đầy ở trong hốc mắt, ngón tay của Khương Sam lấp bắp đầy đặn nhìn qua quả thực là muốn tra tấn cá nhân đến chết mà.

“Trước mặc vào.”

Trên gương mặt xanh mét của Tần Chiến đột nhiên chột lóe lên một phần không được tự nhiên, tầm mắt đi, cời chiếc áo quân trang trên người đưa cho Khương Sam phủ thêm.

Giờ khắc này không biết vì cái gì, trong lòng Tần Chiến thế nhưng vô cùng may mắn chính mình từng cảnh tỉnh Khương Sam qua, cảm giác có chỗ nào không đúng lắm đúng lúc gọi điện thoại cho hần, hần thấy vô cùng may mắn Khương Sam có thể thông minh thỏa đáng, đúng thời điểm thật sự liên lạc cho hần, bằng không hôm nay sợ rằng cô thật sự sẽ phạm phải sai lầm lớn.

Vừa khoác áo cho tốt, Lưu Hoảng vừa vội bị cấp dưới của Tần Chiến áp giải đi qua bên người của Khương Sam, cô không tự giác nắm chặt lấy áo quân trang thối lui, Tần Chiến đen mặt một cước liền đạp qua!

“Súc sinh!” Tần Chiến chửi nhỏ.

Giữa gào thét nửa ngày, thẳng đến lúc bị bắt lại, cách rất gần Lưu Hoảng mới nghe được tiếng của người đứng trong phòng này thế nhưng giống như

là Tàn chính ủy!

Đầu Luru Hoàng nhất thời mộng mị, sợ đến mức thiếu chút nữa nước mắt chảy ra, hai chân mềm nhũn héo rũ trên đất.

Mà cùng lúc đó, ai cũng đều không có chú ý đến, ở trước cửa của Luru gia, trừ bỏ hai chiếc xe Jeep treo biển hành nghề quân đội, cách đó không xa, còn dừng lại một chiếc màu đen Land Rover.

Bạch Kỳ ngồi trên ghế điều khiển, điều thuốc trong tay thiêu đốt chỉ còn một nửa, làn khói màu xám trắng thật dài còn lơ lửng trên tàn thuốc, Bạch Kỳ trầm mặc, vẫn ngồi im không nhúc nhích, phảng phất giống như một pho tượng trong một tòa tuyến lâu chưa từng thay đổi.

Đầu tiên, trong mắt hiện ra điểm điểm lãnh quang, tiếp đó là sắc mặt lạnh xuống, chờ khi đến thời điểm hần nhìn thấy Tàn Chiến ôm Khương Sam khoác một chiếc áo quân trang đi ra ngoài, toàn thân Bạch Kỳ đột nhiên nổi lên lệ khí cực hạn, ánh mắt nhanh chóng thay đổi vô cùng hung ác!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 35.1

Cô đây là có ý giận chính mình, trong lòng Bạch Kỳ tự nhủ như vậy, mu bàn tay bởi vì tức giận mà gân xanh chột nổi lên dữ dội.

Từ lần trước hai người cãi nhau, sau đó Khương Sam gần hai tháng không có chủ động liên hệ cho hần. Thời điểm ban đầu, trong lòng Bạch Kỳ bởi vì thái độ cùng hành động của Khương Sam khiến hần rất phẫn nộ.

Khương Sam can rờ như vậy đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hần, hần không đành lòng đánh cô, thật sự cũng không đành lòng mắng cô, nhưng hần không thể tha thứ cho Khương Sam coi trời bằng vung như vậy. Tất yếu hần phải giáo huấn cô, làm cho cô nhận ra chính mình đứng mực ở nơi nào.

Hần lạnh nhạt, không để ý tới cô, thậm chí còn cố ý thân cận Triệu Thanh Thanh để chọc giận cô, đây đều là thủ đoạn của hần làm cho cô biết hần không phải chỉ biết sùng một người là cô, hần biết, lấy tính cách trước đây của Khương Sam, chính mình như vậy tuyệt đối sẽ làm cô thương tâm thống khổ, nhưng hần làm sao cũng không nghĩ tới, từ đầu đến cuối biểu hiện của Khương Sam thế nhưng lại không quan trọng, bình thản ung dung đến như vậy.

Hần từng nghĩ tới một điểm Khương Sam rất hiểu chuyện, nhưng thật sự khi biểu hiện của cô giống như hần từng nghĩ hiểu chuyện không quan tâm đến hần nữa, trong lòng Bạch Kỳ liền khó chịu lợi hại.

Ở trong đáy lòng của Bạch Kỳ, trước giờ hần đều chưa bao giờ nghĩ tới Khương Sam sẽ thích bất kỳ một nam nhân nào khác, hần không sợ hai người có ngăn cách, dù có ngăn cách lớn đi chăng nữa, cuối cùng hần cũng sẽ nghĩ ra biện pháp đem nó tiêu trừ hết.

Một dạng tựa như trước đây vô số lần hần đã làm.

Khương Sam chẳng lẽ không phải một cô bé thông tuệ sao?

Không, so với ai cô cũng đều thông minh hơn, bởi vậy mà tâm tư của Bạch Kỳ đặt ở trên người của cô cũng phá lệ nhiều, nhưng gần đây vô luận hần làm như thế nào, sử dụng thủ đoạn gì, ở nơi của Khương Sam cũng đều giống như là đụng phải một mặt nhà tù vô hình, vĩnh viễn đều vô lực.

Tựa như hiện tại, rõ ràng đây là một cơ hội tốt nhất để hần một lần nữa có thể hòa hảo thu phục tâm của Khương Sam, nhưng vì cái gì Tàn chính ủy lại đột nhiên xuất hiện ở trong này?

Quan hệ giữa Bạch gia cùng Tàn gia trong một thế hệ có chút hiềm khích, đều ở trong quân, quan hệ vẫn duy trì nhìn mặt mũi của nhau, hơn nữa Tàn chính ủy là cấp trên của Bạch Kỳ, lúc này hóc mắt của Bạch Kỳ ản ản đều là tàn khốc, lại như cũ cắn răng cứng rắn ngồi im tại chỗ.

Nếu bây giờ hần đi ra ngoài sẽ không có biện pháp giải thích, hần chậm một bước cho nên vĩnh viễn không thể đi ra ngoài, lúc này nếu hần đi ra ngoài chẳng những ở trước mặt Khương Sam không có biện pháp giải thích, sẽ chỉ khiến cô cho rằng mình tính kế cô, huống hồ còn có Tàn chính ủy ở giữa ngăn cách, hần càng không thể đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy Khương Sam cứ như vậy khoác áo của nam nhân khác, trên vai là cánh tay nam nhân khác, Bạch Kỳ giống như một con sư tử từ mắt nhìn thấy lãnh địa của mình bị kẻ khác xâm phạm, lông toàn thân đều dựng đứng lên.

Loại cảm giác không cam lòng cùng bức ý kia làm cho hần hận lúc này không thể trực tiếp cầm bả đao trong tay đi lên chém Tàn chính, lại đem Khương Sam giấu đi chỉ có chính mình có thể nhìn thấy, hảo hảo bảo hộ cô, sẽ không để bất luận kẻ nào phát hiện ra!

Nửa ôm Khương Sam, cước bộ Tàn Chiến đột nhiên dừng một chút, sâu sắc hướng mắt bên cạnh nhìn lại, khi nhìn thấy một chiếc màu đen Land Rover, trong nháy mắt chiếc xe phát động liền nhanh như điện chớp biến mất tại chỗ.

Bởi vì Tàn Chiến ra mặt, Luru Hoàng bị dọa sợ, triệt để thu hồi sắc tâm, dù sao cũng là giáo sư của một trường, tuy rằng bị thu thập một hồi sợ tới mức

muốn chết, nhưng đợi khi buổi tối ngồi lại bình tâm giải quyết ông ta lại phí thường phần nộ.

Lưu Hoảng ở trên người của Khương Sam, tâm tư tiêu phí không thể nói là không lớn. Suốt cả hai tháng đều hao tổn ở nơi của cô, kết quả phút cuối cùng lại bị cái nha đầu nghịch ngợm đùa bỡn, tiền mất tật mang, chẳng những cho người ta một cái danh ngạch tiến vào xã đoàn, còn bị dạy một cái bài học lớn như vậy.

Lưu Hoảng càng nghĩ càng giận, nửa đêm đích thực sinh khí ngồi không được, trực tiếp gọi điện thoại cho lão sư phụ trách báo danh của đoàn nhóm múa.

“Lúc trước tôi giao phó nữ sinh tên là Khương Sam cho ông, ngày mai nếu như cô ta đi đến, ông trực tiếp đem tên của cô ta gạch đi cho tôi, tôi không muốn có người này, không cho cô ta tham gia tuyển chọn!”

Bên kia Triệu Thanh Thanh cũng nhận được tin tức, tuy rằng biết Lưu Hoảng không hoàn thành việc có chút tiếc nuối, nhưng nguyên bản mục đích của cô ta không phải khiến cho Khương Sam gặp chuyện không may, khi biết Khương Sam một ngày trước có đi đến nhà của Lưu Hoảng cô ta liền biết chuyện này đã thành.

Triệu Thanh Thanh mấy ngày nay vẫn ở trong ký túc xá của Bạch Kỳ, ở nhà cô ta được nướng chiều mà lớn lên, vì lấy lòng Bạch Kỳ nguyện ý buông tha tất cả đáng người, một đoạn thời gian này còn học xong mấy loại sở trường nấu đồ ăn ngon.

Sau khi làm xong ba món thức ăn, lại nấu thêm một nồi canh mà Bạch Kỳ yêu nhất, nhìn bàn ăn được trưng bày ấm áp, Triệu Thanh Thanh hài lòng cười cười.

Bạch Kỳ lại không động đũa, hai lần động chiếc đũa liền không ăn nữa, bắt quá ngược lại bởi Triệu Thanh Thanh ăn xong rồi mới đứng lên, trong lòng Triệu Thanh Thanh lại thêm một trận ngọt ngào.

Bạch Kỳ hai ngày nay tâm sự nặng nề, cho dù thời điểm nói chuyện cũng là một bộ dáng không yên lòng. Triệu Thanh Thanh suy đoán nguyên nhân, lại thủy chung không nguyện ý hướng lên trên người của Khương Sam. Từ lúc Bạch Kỳ cùng Khương Sam cãi nhau, về sau, Bạch Kỳ đối với cô ta so với trước kia chưa từng tốt hơn, cũng không thể nói là nhiều săn sóc, nhưng thời điểm hai người ở chung, mức độ tha thứ của Bạch Kỳ rõ rệt so với trước đây hơn rất nhiều.

Bạch Kỳ đây là học cách nhân nhượng cô ta à, nhận định như vậy khiến Triệu Thanh Thanh đắc ý cực kỳ, chỉ cần đem Khương Sam ở trong đáy lòng của Bạch Kỳ triệt để đuổi đi, cô ta tin tưởng mình có thể chiếm lấy tâm của Bạch Kỳ, chuyện đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Đọc đoạn này tức ói máu...con à này tự kỉ đã man chỉ muốn nó.

Triệu Thanh Thanh đáng người lỗi lồm khiêu khích, đối với tâm tư của nam nhân nắm chắc cực kỳ. Sau khi Bạch Kỳ tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy cô ta khoác áo sơ mi của hắn, bên trong không một mảnh vải che, cong lưng đối diện với gương đập mặt nạ. Thanh thuần quyến rũ phong tình như vậy làm cho người ta nhìn thấy máu nóng liền sục sôi. Bạch Kỳ dờn tầm mắt, lau tóc lập tức đi về phía trước.

Triệu Thanh Thanh thấy thế liền cắn răng, giống như không đứng vững, “Ài nha” một tiếng ngã về phía sau, quần áo mở rộng lộ ra một mảnh cảnh xuân không hề che đậy, tay lại vì chống đỡ thân thể thuần thể liền kéo khăn tắm của Bạch Kỳ, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái liền dề xuống một nơi nóng rực.

“Nhìn em xem, quả thực là quá không cần thận.”

Triệu Thanh Thanh kiều tiểu xin lỗi, ánh mắt lại chớp chớp, thân mình giống như muốn thối lui, tay lại mập mờ vuốt ve không có lấy ra.

Một giây sau Triệu Thanh Thanh liền bị Bạch Kỳ đặt lên trên bồn rửa tay, Triệu Thanh Thanh vừa chống cự vừa nghiêng đầu, một đôi chân dài sớm đã mập mờ triển đi lên.

Thời điểm thờ gấp nồng liệt nhất, Bạch Kỳ đột nhiên cầm khăn lông bên tay che lại hơn nửa khuôn mặt của Triệu Thanh Thanh, biểu tình trên mặt hắn tựa như bị tựa như hỉ, đại lực tiến lên vài cái, Triệu Thanh Thanh vui sướng kêu lên một tiếng, cùng lúc đó trong lúc mơ hồ cô ta nghe được một tiếng:

“Sam Sam...”

Triệu Thanh Thanh thân mình nháy mắt liền cứng ngắc, tâm trong nháy mắt như ngâm vào trong nước lạnh, toàn thân cô ta lạnh lẽo, không nhận được nghĩ muốn phát run.

Nhưng số lần cô ta nghe được cũng nhiều, trong lòng xấu hổ lại tự nói với mình lúc này chỉ có thể nhẫn, chọc giận Bạch Kỳ càng thêm mất nhiều hơn được.

Sau khi Bạch Kỳ biết chính mình hô lên tên ai, đôi môi liền thật chặt mím lại cùng một chỗ, sắc mặt khó coi, lại qua loa động thêm hai lần rồi rời khỏi thân mình của Triệu Thanh Thanh.

Rửa mặt xong lần nữa, sau khi trở lại phòng, Triệu Thanh Thanh đỏ vành mắt nhu thuận rúc vào trong ngực Bạch Kỳ, không khí giữa hai người có chút xấu hổ, Triệu Thanh Thanh một câu đều không nói. Bạch Kỳ là một kẻ nam nhân sĩ diện, lần trước Triệu Thanh Thanh hai lần cùng hắn nháo qua, kết quả cuối cùng lại đơn giản chọc Bạch Kỳ phẫn nộ, cuối cùng cô ta vẫn phải ngoan ngoãn trở về nói lời hay để lấy lòng hắn.

“Đi ngủ sớm một chút đi.”

Bạch Kỳ tắt đèn, khó khi có được sẵn sóc, ôm thật chặt Triệu Thanh Thanh, rõ ràng cũng biết hành vi vừa rồi của chính mình không tốt, biết trong lòng Triệu Thanh Thanh ủy khuất.

Triệu Thanh Thanh bĩu môi:

“Em không mệt a, muốn nói chuyện với anh.”

Bạch Kỳ “Àn” một tiếng ý bảo chính mình nghe.

Triệu Thanh Thanh buông tha một lát vòng luẩn quẩn, mới làm bộ như lơ đãng nhắc tới Lưu Hoàng:

“Em nghe nói hôm nay giáo sư Lưu mời Khương Sam đến nhà của hần làm khách, ngày mai thế nhưng là ngày tuyển chọn vào đoàn nhóm múa, Khương Sam lúc này đi cũng không biết là làm cái gì đâu. Bất quá sau này hai người đó giống như tan rã không vui, cũng không biết phát sinh chuyện gì, bộ dáng của giáo sư Lưu giống như là rất tức giận đâu, nghe nói sư mẫu cũng khổ sở ghê gớm.”

Triệu Thanh Thanh quyết miệng nói xong, cô ta biết trong lòng Bạch Kỳ lý giải được con người của Lưu Hoàng, cố ý dẫn đường làm cho hần hiểu lầm phurong hướng, nhưng đợi nửa ngày đều không thấy Bạch Kỳ lên tiếng, ngược lại hần thu về cánh tay ôm mình, Triệu Thanh Thanh nhạy cảm phát giác ra thái độ của Bạch Kỳ đột nhiên trở nên lạnh nhạt.

Ý thức được không đúng Triệu Thanh Thanh vội vàng bỏ cứu, thay đổi loại cách nói lo lắng nói:

“Đương nhiên, Khương Sam là một cô gái tốt như vậy, cho dù có cái gì không thoải mái cũng nhất định không trách cô ấy, nói không chừng là giáo sư Lưu làm cái gì đâu, ai, Khương Sam chính là quá đơn thuần, thật là cảm thấy giáo sư Lưu không thể kết giao, lúc trước em khuyên không cần quá thân cận cùng hần, tuyển chọn mẫu chốt nhào thành cái dạng này, cũng không biết có thể hay không ảnh hưởng...”

Lời chưa nói xong, Bạch Kỳ lại ngồi dậy, Triệu Thanh Thanh cho rằng hần có chuyện gì, vội đem đèn ngủ mở ra:

“Làm sao vậy?”

Bạch Kỳ không mặc y phục, cầm lấy gói thuốc ở đầu giường, quay lưng lại với Triệu Thanh Thanh lạnh nhạt nói:

“Cô ngủ đi, tôi đi đọc sách một lúc.”

Triệu Thanh Thanh trong ngực có chút hoảng hốt, lời kéo vạt áo của Bạch Kỳ không chịu buông tay:

“Có phải vừa rồi em đề cập đến Khương Sam khiến anh sinh khí hay không, Bạch Kỳ, em biết sai, em không nói là được...”

“Triệu Thanh Thanh.”

Bạch Kỳ trầm mặt gọi cả tên họ của cô ta:

“Tôi nói lại một lần cùng cô, bất kể là bây giờ hay về sau, cô không nên lo nghĩ không cần nhớ thương, cô không nên tính kế người và cô cũng không cần tính kế, cô làm cái gì tôi đều biết, còn dám động tới cô ấy, vậy đừng trách tôi không niệm chuyện cũ.”

Nói xong liền cứng rắn đem quần áo trong tay Triệu Thanh Thanh còn đang kinh hoảng kéo ra, đầu cũng không quay lại đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Triệu Thanh Thanh tê liệt ngã xuống giường, trong lúc nhất thời có chút hoang mang lo sợ, ôn nhu vừa rồi giống như ảo ảnh bình thường, làm cho cô ta vừa xấu hổ tâm vừa lạnh, nhưng điều khiến cho tâm của cô ta lạnh chính là lời cảnh cáo vừa rồi của Bạch Kỳ.

Cô ta làm cái gì hần đều biết là có ý gì? Hần là đang nhìn cô ta tính kế Khương Sam sao? Vì cái gì? Làm sao có thể!

Bạch Kỳ ở phòng khách ngồi một đêm, cũng hút thuốc một đêm, Triệu Thanh Thanh sử dụng thủ đoạn thâm ngoi như vậy đối với hần, dựa theo tính cách Bạch Kỳ trước đây hần là đã sớm triệt để cùng cô ta chặt đứt, cũng đã sớm thu thập cô ta không dám hành động bừa bãi như vậy nữa. Nhưng hần không có, hần muốn chứng minh cho dù không phải Khương Sam, hần cũng có thể đối tốt với người phụ nữ khác, cũng có thể giao trái tim mình đặt trên người của người phụ nữ khác, không có Khương Sam, dù lòng dạ lạnh lùng nhưng vẫn sẽ có nhiều người phụ nữ khác gấp gấp đến để lấy lòng hần, không phải sao?

Lại hung hăng rít một hơi thuốc, cả đêm Bạch Kỳ không ngủ, ánh mắt ánh lên một màu đỏ hung tợn.

Lưu Hoàng bị Tần chính ủy dọa sợ, không dám dựa theo chuyện cùng Triệu Thanh Thanh thương lượng ngày trước, đem chuyện Khương Sam chủ động quyến rũ hần tung ra ngoài, Triệu Thanh Thanh ghen tị đến đỏ cả mắt lại không có cổ kị về phurong diện này như vậy.

Thời điểm ban đầu, cô ta nghĩ có thể khiến Lưu Hoàng dẫn dụ Khương Sam cùng hần làm chuyện tốt, có cái thóp này của Khương Sam, cô sẽ không dám đến gần Bạch Kỳ, tính toán bên này nếu thành công, biết Khương Sam vì cái danh ngách liền thông đồng với Lưu Hoàng ở cùng một chỗ, Bạch Kỳ cũng sẽ đối với Khương Sam có cái nhìn không tốt, Triệu Thanh Thanh thêm chút dầu chút mắm chua nói, không sợ hai người không có khoảng cách.

Cho nên cho dù Lưu Hoàng ở bên kia thất bại, trong lòng Triệu Thanh Thanh vẫn có biện pháp trị Khương Sam.

Nhưng ai có thể dự liệu được cuối cùng Bạch Kỳ thế nhưng sẽ có một cái thái độ như vậy?

Lúc này đây cô ta chỉ biết chuyện bên kia của Lư Hoảng không có hoàn thành, cụ thể là bị ai làm rồi, Lư Hoảng bởi vì mắt mặt không chịu nói, Triệu Thanh Thanh cũng liền bị giấu tại cổ trong.

Mà thái độ của Bạch Kỳ đối với Khương Sam lại mập mờ không rõ, không hề theo nguyên tắc của hắn vẫn duy trì càng khiến cô ta đối với Khương Sam hận đến tận xương tủy.

Nếu như nói, lúc trước quyết định của cô ta chỉ là muốn Khương Sam ăn một chút mệt, hoặc là ném cho cô một cái lời nói cảnh cáo, thì bây giờ Triệu Thanh Thanh đã hận không thể lập tức chinh Khương Sam đến thân bại danh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 35.2

Editor: Thiên Vi

Vì thế vừa rạng sáng ngày thứ hai, chuyện một nữ học sinh đại học T vì có thể tiến vào xã đoàn nhóm múa Quân Nghệ, không tiếc chủ động quyến rũ giáo sư Quân Nghệ ngay trong vườn trường Quân Nghệ được truyền đi.

Lời đồn giống như có mũi có mắt, nữ sinh kia giả dạng đáng thương lừa danh ngạch khảo hạch vào trong xã đoàn như thế nào, lại từng bước một thông đồng với giáo sư Lư như thế nào, giáo sư Lư trọng nghĩa khinh thường cự tuyệt như thế nào, cùng với chuyện trước một ngày khảo hạch nữ sinh kia lại không biết xấu hổ trực tiếp chạy đến nhà người ta tự tiện cử muốn hầu hạ chần gồi như thế nào, từng câu từng từ được truyền đi sinh động như thật.

"Tôi nghe nói a, cô gái kia tên là Khương Sam, hôm trước không biết lão bà của giáo sư Lư ở nhà, kết quả vừa lúc bị bắt gặp, vợ chồng người ta hai người thấy cô ta tuổi còn nhỏ cho nên muốn chừa chút mặt mũi chỉ đuổi ra ngoài thôi, không nghĩ tới cô ta thế nhưng ghi hận ở trong lòng, trực tiếp hắt bát nước ọt lên trên mặt người ta đầu."

"Tôi bảo hôm nay tại sao Lư giáo sư ánh mắt lại sung như vậy! Nữ sinh kia thật là độc ác, thật sự không biết xấu hổ!"

Đi tới chỗ nào cũng đều có thể nghe được hoặc có người sung sướng khi người gặp họa hoặc có người cùng chung mối thù lên tiếng nghị luận, bởi vì Quân Nghệ cùng đại học T chỉ cách nhau một con phố, thời điểm giữa trưa mọi người đi ăn cơm đều nghe được rất nhiều tiếng nghị luận, chuyện của Khương Sam liên tục tiếp truyền đến đại học T ở bên này.

"Không phải học viện quân sự nào mang quân hàm phong cách trường học cũng đều như vậy, đại học T này dường như là trường học phụ thuộc, bên trong một đám hoàn khổ đệ tử* lẫn vào, cũng không trách có thể có loại học sinh này a."

Hoàn khổ đệ tử*: cụm từ này ý chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

"Đúng a, tôi nghe nói cô gái kia tên là Khương Sam, thời điểm duyệt bình thức cô ta còn trao đổi vũ đạo cùng học sinh của trường học chúng ta đầu, ha ha, cũng không biết mắt mặt là gì, thế nhưng nghĩ muốn tồn tại trong đoàn nhóm múa nơi này, cô ta cũng xứng a."

Tiếng nữ sinh cười nghị luận, cũng không che dấu âm lượng, giọng nói cùng gương mặt tràn đầy cảm giác về sự ưu việt cùng cao cao tại thượng.

Cho dù đoàn nhóm múa là trường của bọn họ, thời điểm nhập học lại quá khó khăn, cho dù chân chính là trường của bọn họ còn không thể nào vào được, như thế nào sẽ nguyện ý nhìn thấy học sinh đại học T chường mắt đi vào? Vì thế giọng nói châm biếm đại học T càng ngày càng không đáng một đồng, dường như chỉ khi đem bọn họ đạp dưới lòng bàn chân mình mới có thể thống khoái.

Học sinh đại học T đi ra ăn cơm, là có thể nghe được học sinh Quân Nghệ đối với bọn họ bên này chỉ chỉ chỏ chỏ, còn nói những câu đều không dễ nghe, loại ánh mắt miệt thị cùng thái độ kia người tuổi trẻ khỏe mạnh trong lòng bọn họ liền bốc lên hỏa khí.

Một nam sinh tính tình không tốt là người đầu tiên đứng lên vỗ bàn.

"Bỏ vào trong miệng chó toàn là mùi thối đầu! Có chứng cứ sao còn ở đây nói hươu nói vượn! Giống như cái bà tám ở sau lưng nghị luận, có bản lĩnh cô cũng đi quyến rũ người a, người ta chẳng phải cũng phải xem cái loại tư sắc này của cô có được không a!"

Bất cứ việc gì khi nói đều có mức độ, có cái từ gọi là tốt quá hoá cùi bấp chính là cái loại tình huống trước mắt này, Quân Nghệ cùng đại học T luôn luôn không hợp, đối phương nhìn nhau đều không thuận mắt, người Quân Nghệ mắt cao hơn đầu, chèn ép đại học T lợi hại, nếu là trường học khác truyền tới tin tức như vậy cũng coi như xong, cố tình lại là Quân Nghệ bên kia truyền tới, trước mặt kẻ học sinh trường học chính mình có làm chuyện giống như trong miệng bọn họ nói hay không, theo bản năng bọn họ tính bao che khuyết điểm, học sinh đại học T cũng cực độ không bằng lòng ở bên ngoài nghe được người Quân Nghệ vũ nhục chửi bới học sinh trường mình.

Huống chi Khương Sam ở trong trường học thực sự nổi danh, tính cách tốt lại xinh đẹp, thời điểm duyệt bình thức, vũ đạo của cô bọn họ cũng đều nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng biết cô lợi hại, căn bản cũng không tin cô sẽ đi quyến rũ lão giáo sư như lời nói kia.

Bên kia nữ sinh bị châm chọc nhìn không được, cũng đứng lên, hai tay ôm ngực cười lạnh:

"Cái gì gọi là không có lửa làm sao có khói, biết sao? Cậu không đọc thông tin khiêu vũ đi, đừng cười khéo roi cả răng hàm, quy củ xã đoàn vẫn còn bày ra đâu, không phải vũ đạo chuyên nghiệp không cho vào, không sử dụng hai ba thủ đoạn, ngược lại cậu nói xem cô ta như thế nào nhận được cái danh ngạch kia?"

Bên này, nữ sinh đại học T ngồi cùng bàn cũng cười:

"Thế nào, quy củ là người định ra, quy củ là vật chết, người là vật sống a, không phải là do người ta nhảy tốt được phá cách đề cử đi lên sao? Nhóm người nào đó a, chính mình không có bản lĩnh đi vào, liền cho rằng toàn thế giới đều một dạng giống mình, nhiều mặt to a?"

Một nữ sinh mặt tròn ngồi bên cạnh vội tiếp lời, hai tay thật dài triển khai, khoa trương kéo dài thanh âm:

"Phải đó, này...Sao...Đại!"

Bên này học sinh đại học T nhất thời cười vang, nữ sinh Quân Nghệ bị chọc tức mặt đỏ bừng.

Trong nhà hàng, một bên là học sinh Quân Nghệ, một bên là học sinh đại học T, bởi vì tranh chấp, không khí trong sảnh lớn nhất thời hết sức giương cung bạt kiếm.

Kỳ thật người của Quân Nghệ nói không sai, học sinh đại học T chính xác có rất nhiều hoàn khổ đệ tử, trong nhà có tiền, không đứng đắn học tập mỗi ngày chỉ nghĩ đến chuyện nam nam nữ nữ thật không thiếu, miệng lưỡi những người này phá lệ độc, người không chọc bọn họ hoàn hảo, nhưng nếu thật sự bị chọc tức cùng nhau há mồm nói nước bọt có thể dìm chết người.

Trong đại học T nữ có nam có, Quân Nghệ bên kia lại nam nhiều nữ ít, mới đầu ồn ồn, sau lại biến thành lớn giọng áp chế, thanh âm nam sinh chung quy lớn hơn một chút, buổi trưa hôm nay Quân Nghệ bên kia người tới ăn cơm ít hơn đại học T rất nhiều, chỉ chốc lát sau rõ rệt đã bị rơi vào hoàn cảnh xấu, bị giễu cợt thậm chí thành giận.

Cũng không biết bên Quân Nghệ ai ra tay trước, cùng với một chén mì lớn hướng tới một nữ sinh đại học T bên này, trên người cô đầy sợi mì, một đám người đại học T nhất thời triệt để bị chọc tức!

"Con mẹ nó cô dám ném vào mặt tôi đúng không! Một đám tiện nhân!"

Bị tám nữ sinh đại học T tức giận mắng chửi, nữ sinh Quân Nghệ liền xông lên!

Thời điểm ban đầu là mấy nữ sinh hùng hùng hổ hổ đánh, sau này người Quân Nghệ đánh nhau đến mù quáng, lại ý vào chính mình là nữ sinh, cho rằng nếu luôn luôn đứng bên cạnh khuyên can, nam sinh sẽ không đánh, một cái bạt tai liền quăng qua.

Trên mặt một nam sinh đại học T liền in một dấu tay, gần như là không chút do dự, đảo tay một cái, một bàn tay quăng trở về!

Lau mồ hôi...ông anh này đánh con gái...hừ nhưng đáng đời ta ủng hộ...

Quân Nghệ bên này nam sinh thấy bên kia động thủ, hét lớn một tiếng đỏ mắt liền vọt lên, trong hiện trường nhất thời loạn thành một đoàn.

Hai bên chông chênh hận mới hận cũ đã rất lâu rồi, lúc này đánh nhau không đơn thuần là vì một chuyện nhỏ của Khương Sam như vậy, càng đánh càng bức, sau này càng đưa tới không ít học sinh hai trường đi dạo ở bên ngoài, cửa bị chặn liền đem nhà hàng phụ cận bịt kín mít!

Biết sự tình chân tướng, một bộ phận học sinh đi lên can ngăn, một bên kéo một bên học sinh đánh nhau mù quáng lôi vào chiến đoàn. Còn có một bộ phận học sinh không muốn trêu chọc những chuyện không phải này, vốn nghĩ rằng đứng ở cửa nhìn náo nhiệt một lát, cũng không biết ai lên tiếng thấp giọng trào phúng hai tiếng đối phương không có tổ chất, nhất thời bên ngoài cũng cãi nhau.

"Một cây làm chẳng nên non, chúng tôi không có tổ chất, các người liền có chắc? Nói như là các người không động thủ, há miệng ra cái gì có lý cũng đều là của các người! Có xấu hổ hay không a."

Nói chưa dứt lời, vừa mở miệng lại là một trận phán xét, người của Quân Nghệ ồn ào bất quá không bằng học sinh đại học T độc miệng, chỉ có thể lần qua lộn lại cảm chuyện của Khương Sam không bị kiềm chế để nói, vốn tưởng trào phúng sẽ đem người của đại học T ý thể phách lối đè xuống, nhưng bọn họ lại không biết mình càng chen ép đại học T bên này, tâm lý người ta lại càng thêm bức, ngay cả khi bản thân nghe thấy lời đồn cảm thấy Khương Sam có sai, người cũng đứng ở phía bên này bênh vực Khương Sam, bao che cho con đường của Khương Sam đổ mắt tía tai duy trì.

Không thể không nói, cảnh tượng như vậy quả thực là quá náo nhiệt, mấy trăm người hội tụ vào một chỗ, thanh âm cãi nhau có thể xuyên qua mái nhà, ông chủ nhà hàng khóc không ra nước mắt đứng ở bên trong quầy, suy nghĩ muốn chết đều có.

Cuối cùng vẫn là lãnh đạo hai bên trường học biết được tin tức, trực tiếp xuất phát đến đại học T, trong trường cả một đội quân quân giáo năm người ra tay mới triệt để đem học sinh hai bên vẫn còn đánh nhau đỏ mặt tách ra.

Lãnh đạo Quân Nghệ nổi trận lôi đình, nhìn học sinh bảo bối của mình bị học sinh đại học T đánh đến thê thê thảm thảm, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, lập tức liền bức hiệu trưởng đại học T dẫn học sinh của mình đến Quân Nghệ để bàn bạc nghị vấn cùng xử phạt.

Hiệu trưởng đại học T trưng ra một gương mặt cười khổ, ông ta đến bây giờ còn không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đâu, nhưng bởi vì bị Quân Nghệ chèn ép đã quen, cũng biết việc này ngày hôm nay tất yếu phải lấy ra một cái đáp án, giải quyết ở nơi nào cũng như nhau, cũng không thể phản bác, ông ta thở dài liền chuẩn bị mang theo học sinh của mình đến Quân Nghệ.

Học sinh đại học T cũng tự nhận là mình bị khi dễ, thời điểm đánh nhau oai phong lẫm liệt không chịu rơi xuống phía hạ phong, nhưng đợi đến lúc này khi thấy hiệu trưởng trường mình trong ngực liền cảm thấy cực độ ủy khuất, nghĩ rằng hiệu trưởng có thể vì mình xả giận răn dạy đối phương một hồi đâu, kết quả hiệu trưởng không có cốt khí như vậy, người ta nói hai câu ngay cả bảo hộ học sinh chính mình cũng không duy trì được liền đi theo Quân Nghệ người ta, các học sinh nhất thời vừa tức lại vừa gấp, tất cả sinh viên đồng dạng thê thê thảm thảm, còn có nữ sinh trực tiếp bị chọc tức khóc lên.

Nhìn đám học sinh ủy khuất lau nước mắt đi phía sau mình, hiệu trưởng đại học T đi phía trước trên mặt như trước treo lên tươi cười, ôn hòa thương thảo biện pháp giải quyết, trên gương mặt hiền lành của ông ta là đầy thịt mỡ co rút đường như có chút run rẩy, ánh mắt hỗn loạn đau lòng cùng tức giận chột lóe lên, hai tay để ở bên người cũng không tự giác nắm chặt lại.

Mà lúc này, Khương Sam vẫn đang chuyên tâm luyện múa trên tầng dạy học múa cao nhất, âm nhạc du dương chậm rãi vang lên, từ phương hướng này có thể mơ hồ nhìn thấy trên ngã tư đường mấy trăm người vây thành một đoàn vừa mắng lại vừa đánh. Đè chân lại Khương Sam ngược lại tâm không chút gợn sóng, cho dù cô tò mò phía dưới xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là ở trong lòng nghĩ qua một chút liền bỏ qua, không chút nào ý thức được nhiều người đánh nhau như vậy nguyên nhân lại bởi vì chính mình.

Thẳng đến khi cô nhận được điện thoại của giáo viên phụ đạo.

"Khương Sam em đang ở đâu? Lúc này đến Quân Nghệ một chuyến đi, mấy vị lãnh đạo có chút việc cần hỏi em một câu."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 36

Editor: Thiên Vi

Thanh âm của giáo viên phụ đạo vội vàng, trong đó còn kèm theo vài phần bén nhọn khiến Khương Sam hoảng sợ, hỏi có chuyện gì giáo viên phụ đạo lại không nói rõ, chỉ nói hiệu trưởng vội vã muốn gặp cô.

Hiệu trưởng cho gọi Khương Sam cũng không phải một lần hai lần, Khương Sam không cần nghĩ cũng biết, lúc này ông ta muốn gặp cô phỏng chừng cũng không phải là chuyện tốt gì, cô đem tất cả chuyện phát sinh gần đây ở trong lòng nhanh chóng suy nghĩ qua một lần, phát hiện lần này hiệu trưởng muốn mình đến Quân Nghệ cũng chỉ có thể là chuyện xảy ra ngày hôm qua tại nhà của Lư Hoảng.

Lư Hoảng bên kia mình còn chưa có ra tay, cũng bởi vì nguyên nhân Tần chính ủy nhúng tay vào, Lư Hoảng phỏng chừng muốn giấu còn không kịp, làm sao có khả năng chính ông ta đứng ra vạch trần đây? Bất quá, tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, nhưng bản tính Khương Sam vẫn rất cảnh giác, cũng không vội vàng đi đến Quân Nghệ, cô trở về phòng thay quần áo khác, đơn giản rửa mặt qua, lúc này mới cầm đi động đi ra cửa.

Cũng mặc kệ lúc trước Khương Sam đã chuẩn bị tâm lý như thế nào, thời điểm thấy một phòng học lớn nhiều học sinh như vậy, cô vẫn bị dọa phải giật mình!

Mấy trăm học sinh chia làm hai bên ngồi trong phòng học, phần lớn trên mặt đều rất nhiều màu sắc, trên mặt lúc trắng lúc đen, tóc tai loạn thất bát tao, một bộ dáng vừa mới đánh nhau qua. Hơn nữa đám người này nhìn có chút quen mắt, Khương Sam nhớ lại mình ở tầng cao nhất nhìn thấy một đám học sinh đánh nhau trước cửa nhà hàng, cô liền bất động thanh sắc dò tìm mắt, chân mày chậm rãi nhíu lại.

Học sinh Quân Nghệ không mấy người quen biết Khương Sam, nhưng học sinh đại học T lại biết cô, thấy cô đi vào đều trầm mặc nhìn qua, nguyên bản không khí phòng học vốn im lặng lúc này lại càng trầm trọng thêm vài phần.

Sắc mặt hiệu trưởng Trường Hòa của đại học T khó coi, hai người hiệu trưởng cùng giáo viên chủ nhiệm bị một đám lãnh đạo Quân Nghệ vây lại ở giữa, giáo viên phụ đạo của Khương Sam đứng ở một bên than thở, biểu tình trên mặt cũng khó chịu ghê gớm, chú ý thấy Khương Sam tiến vào, vội vàng phát phát tay.

"Khương Sam em qua đây."

Lời của giáo viên phụ đạo vừa thốt lên, mấy lãnh đạo của Quân Nghệ cũng yên tĩnh trở lại, ánh mắt khiển trách sắc như dao bay về phía Khương Sam.

Nhìn thấy Khương Sam đi tới, biểu tình trên mặt của giáo viên phụ đạo cực kỳ phức tạp, mặt của hiệu trưởng lại càng thêm đỏ quạch đầu đi, không dám

liếc mắt nhìn Khương Sam một cái.

Khương Sam lập tức biết, đây là đã xảy ra chuyện!

"Cô chính là Khương Sam?"

Khương Sam còn chưa kịp dừng bước, giáo viên chủ nhiệm Vương Chí của Quân Nghệ liền không khách khí đen mặt hỏi.

Câu hỏi rõ ràng cho thấy ông ta đang đè nén tức giận, ánh mắt không khách khí nhìn cô đầy khinh thường, tính cách Khương Sam không phải thật tốt, cô chỉ liếc mắt nhìn ông ta không lên tiếng.

Giáo viên phụ đạo thấy Vương Chí càng thêm tức giận liền mở miệng nói trước, vội đem Khương Sam kéo tới bên cạnh mình:

"Đứa nhỏ này còn không biết đã xảy ra chuyện gì đâu, chủ nhiệm, ngài chớ dọa người ta."

Quân Nghệ bên này một lão sư mặc quân trang, môi tô son màu đỏ hồng, tóc ngắn lạnh mặt lên tiếng.

"Không biết chuyện gì thì lúc này nói rõ ràng với cô ta! Đừng nói là nhảy tốt vũ đạo, bây giờ cho dù cô ta có nhảy ra được cái chức vô địch thể giới, không tuân theo phương pháp xử sự, không tôn trọng đạo cũng sẽ khiến cho người ta khinh thường."

Phòng học có một một nấc thang hơi cao một chút, các lãnh đạo liền đứng ở trên bục giảng, Khương Sam được giáo viên phụ đạo bảo hộ thật chặt ở bên người đứng ở phía dưới, một đám người sắc mặt không có ý tốt đe dọa nhìn cô, một bộ dáng tam đường hội thẩm*.

Tình hình như vậy nếu đổi thành học sinh bình thường là gan nhỏ, nói không chừng trực tiếp liền bị dọa, rất dễ phát hiện ra các học sinh lúc trước đánh nhau lợi hại lúc này đều ngồi im không dám hé răng.

Tam Đường hội thẩm*: Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử*, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là “Tam đường hội thẩm”. Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành “Tam Pháp Tĩ”, là cơ quan xét xử tối cao, thường là “Tam Pháp Tĩ” tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là “Tam đường hội thẩm”.

Khương Sam hai tay cho vào túi, trên mặt ngược lại không có chút thần sắc hốt hoảng nào, mi tâm chỉ hơi hơi nhú lại, rõ ràng bị trận thế như vậy khiến tâm tình cô thập phần không tốt. Thời điểm chưa biết rõ tình huống, Khương Sam sẽ không dễ dàng mở miệng, cũng mặc kệ mấy người ở trên bục giảng nói cái gì, cô chỉ cúi đầu nghe giáo viên phụ đạo nói đại khái chân tướng.

Giáo viên phụ đạo nói rất nhanh, Khương Sam càng nghe, ánh mắt càng ngày càng lạnh, sau khi nghe hết, mí mắt vừa nhấc, Khương Sam liền nhìn về phía mấy vị lãnh đạo cùng hiệu trưởng bị vây ở giữa.

Trên mặt của hiệu trưởng còn hồng, thấy Khương Sam nhìn về phía ông ta, liền cắn răng cố cười nói:

"Chuyện này ảnh hưởng quá ác liệt, bạn học Khương Sam, em giải thích một chút rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với mọi người, nếu đây chỉ là mấy lời đồn, vậy thì bỏ qua, nếu là sự thật..."

Hiệu trưởng càng nói càng gian nan, rõ ràng cũng mang theo con tức, lại không phải chỉ hướng về phía một người là Khương Sam, ông ta cố nén giận nói, nhưng nói đến phần sau như thế nào cũng không nói được nữa.

Khương Sam sẵn sàng hỏi:

"Nếu là sự thật thì làm sao vậy?"

Vương Chí nghiêm nghị nói:

"Nếu là sự thật, đối với loại người chỉ vì vấn đề đạo đức của bản thân mà tạo ra ảnh hưởng xấu, hơn nữa đối với giáo sư tiến hành tuyển chọn vào xã đoàn cùng học sinh đánh nhau nhất định phải tiến hành xử phạt!"

Một màn này ngược lại giống như đã từng trải qua, thần sắc Khương Sam có chút lạnh lẽo, nhìn không ra cảm xúc gì, giống như là nghe không hiểu, khẽ giọng hỏi tiếp:

"Không biết sẽ có cái hình phạt gì?"

Giáo viên phụ đạo kéo kéo cánh tay Khương Sam, nháy mắt với cô ý bảo cô không nên có hành động khinh xuất, Khương Sam không chuyển mắt đi, mắt vẫn nhìn chằm chằm một đám người, bộ dáng chỉ đợi câu trả lời.

Vương chí chưa thấy qua học sinh không biết tốt xấu như vậy, không chừa chút mũi nào cho mình, không biết tự ái phải trả lời đến cùng, ông ta lười cùng cô chu toàn, tiếp tục bức hiệu trưởng:

"Đây là học sinh của đại học T các người, đương nhiên là tùy các người xử trí, nhưng bởi vì còn liên lụy đến hình tượng và sự đức giáo sư trường học của chúng tôi, nếu như đây là sự thật, phát sinh chuyện như vậy học sinh này tuyệt đối không thể tiếp tục học tập, học sinh như vậy chắc chắn phải cưỡng chế nghỉ học, hơn nữa còn phải thông báo toàn trường!"

Lúc trước Quân Nghệ bên này đã nói như vậy rất nhiều lần, cứng rắn muốn ép hiệu trưởng tỏ rõ thái độ, rõ ràng cho thấy bọn họ chuẩn bị đem sự kiện này đặt ngay hôm nay toàn bộ trách nhiệm đổ cho đại học T ở bên này, để cho bọn họ gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

"Như vậy a."

Khương Sam giống như vừa bùng tỉnh đại ngộ, biểu tình trên mặt dịu ngoan, dường như đối tượng bị phạt trong miệng Vương Chí kia không phải chính mình, hiểu rõ gặt gặt đầu, lời nói ra lại không khách khí khiến người ta phải nghẹn chết.

"Nói cách khác, hôm nay học sinh hai trường đánh nhau, bất luận tôi không có làm sai chuyện gì, dù sao đều sẽ đổ hết trách nhiệm lên người của tôi đúng không?"

Một lão sư mặc quân trang tóc ngắn nghe vậy liền mất hứng, lời nói này giống như là mọi người cùng nhau khi dễ một người là cô vậy, cho dù hành vi của bọn họ đích thực muốn làm như vậy, nhưng đó cũng là do trước đây cô không biết liêm sỉ, không để cô gánh vác hậu quả thì do ai gánh vác đây?

"Cô học sinh này như thế nào có thể đòi khái niệm như vậy a, ai nói qua muốn đổ hết trách nhiệm lên trên người cô? Đây không phải là cho cô một cơ hội biện bạch sao?"

Kiếp trước Khương Sam không trải qua cái cục diện này, khi đó cô tại thời điểm tuyển chọn bị nhục nhã, sau đó tin tức được truyền đi, bay đầy trời, sau cô được lãnh đạo ngầm ngầm gọi đến để nói chuyện. Như vậy khiến cho Khương Sam phá lệ xấu hổ, có một đoạn thời gian tưởng như cô thiếu chút nữa chịu uất ức mà xuống dốc không gượng dậy nổi. Khương Sam là một người kiêu ngạo như vậy cho nên khi bị hãm hại làm nhục cô liền không chịu nổi.

Huống chi hôm nay, trước mặt có bao nhiêu người, nhiều người như vậy đều nhìn, chẳng cần biết liền bắt đầu thăm vấn đâu?

Cô là phạm nhân sao? Không, bọn họ đều nghĩ cô phạm phải sai lầm, nhưng chứng cứ chỉ sợ cũng không có, chẳng qua là tin vĩa hè vậy mà cũng dám khí thế bức người chất vấn cô như vậy.

Khương Sam có thể nhẫn sao? Có thể, một người cực kỳ có thể nhẫn nhịn, đối với địch nhân cũng có thể bình thân ung dung tươi cười.

Khả năng nhẫn nhịn có thể đại biểu cho tính tình của cô được sao? Không, Khương Sam trước giờ không phải là người được coi là người có tính tình tốt, huống hồ nhẫn nhịn của cô có thể được coi là tương đối mà thôi, có một mức độ, cái mức độ này có một cái tên, nó gọi là làm người cần có "Điểm mấu chốt."

Bây giờ, Khương Sam, đã bị chọc giận.

"Cơ hội để Biện bạch?"

Khương Sam cười khẽ một tiếng, mắt to sáng như ánh trăng híp híp, giống như có một chút hoang mang.

"Xin hỏi tôi phạm phải lỗi gì đây? Thế nhưng còn cần biện bạch ở trước mặt nhiều người như vậy? Các người lấy ra được chứng cứ gì sao? Là tận mắt thấy tôi làm những chuyện không biết liêm sỉ kia, hay là tận mắt chứng kiến tôi dùng tất cả thủ đoạn lừa gạt được danh ngạch để đi vào xã đoàn, hay là tận mắt nhìn thấy tôi châm ngòi học sinh hai trường khiến cho bọn họ đánh nhau? Hiệu trưởng, ngài nhìn học sinh chính mình cứ như vậy bị người ta giày xéo, không phân biệt tốt xấu, mọi chuyện đều không có điều tra rõ ràng liền gọi tôi tới đây để chất vấn?"

Bọn họ đương nhiên đều không tận mắt nhìn thấy, trước Vương Chí bị hỏi một câu nói cũng không nói được, liền có chút tức giận:

"Đây không phải là do cô cần quấy nói bậy sao? Nếu tận mắt chứng kiến thì còn đi hỏi cô làm cái gì, lại không phải trực tiếp định tội cho cô, gọi cô đến là để giải thích chứ không phải hại cô! Cho cô một cơ hội công bằng để giải thích, nhìn trái nhìn phải cô lại nói cái khác, cô còn có đáng về học sinh hay không?"

Gương mặt Khương Sam vốn còn ôn hòa, "Bá" một cái liền lạnh xuống!

"Đáng về học sinh! Cái gì gọi là đáng về học sinh? Các người có nên nhìn lại chính mình hay không, là lão sư liệu mấy người có làm tốt trách nhiệm của một người lão sư hay không! Học sinh gặp chuyện không may trước tiên không phải là quan tâm, không phải là bác bỏ tin đồn, không phải là hạ thấp tồn tại đối với danh dự của học sinh, mà là vì đem chuyện này đề xuống, vì cái gọi là hạ thấp lực ảnh hưởng ác liệt mà trực tiếp ở trước mặt mấy trăm người kêu tôi đến, cho tôi một cái cái gọi là cơ hội biện bạch!"

Vương chí bị chỉ điểm, sắc mặt một mảnh trắng nhợt, ông ta còn muốn nói chuyện, Khương Sam liền không khách khí trực tiếp ép xuống.

"Bởi vì nguyên nhân gây chuyện là tôi, cho nên, cho dù tôi cái gì cũng đều không làm, cho dù không phải là tôi ở giữa xúi giục, trách nhiệm cũng sẽ để tôi gánh vác, đây là cái đạo lý gì? Công bằng? Nếu tôi làm ra chuyện như trong miệng của các người, chính là nghỉ học cộng thêm thông báo toàn trường, nếu tôi không chứng minh trong sạch của mình ở trước mặt mọi người, hết thầy sống chết mặc bay, đây là cái công bằng gì!"

Lão sư tóc ngắn ánh mắt trừng thật lớn, vốn là khởi bình vãn tội, như thế nào người phạm sai lầm ngược lại là một bộ đáng bị khi dễ đây?

"Cô, cô, người học sinh này..."

"Trường học phi báng đối với học sinh, tôi là có thể tới công tố viên tố cáo, muốn nói cái gì ngày trước, phiền toái một chút nhưng các người có thể gánh vác được hậu quả hay không!"

Sắc mặt Khương Sam khó coi đến cực điểm, một đôi con ngươi vẫn lòng vụ nhiễu(?)?) bởi vì lửa giận mà trở nên phá lệ sáng chói, khi nhìn thẳng khiến cho tâm lý người ta thẳng đánh "thình thịch".

Bên này, lãnh đạo Quân Nghệ đang chuẩn bị nói cái gì đó nhất thời đem miệng khép lại, nhiều người ở đây như vậy, nói chuyện cũng cần phải suy nghĩ một chút, bị Khương Sam nhắc nhở như vậy, lúc này đã có người bắt đầu hối hận không nên trước mặt của mọi người răn dạy Khương Sam, ở trong lòng mình muốn đả kích như thế nào cũng không cần cố kỵ như vậy.

Trong lúc nhất thời, mấy người lãnh đạo Quân Nghệ cảm thấy mắt mặt, thậm chí quá thành giận vẫn không nói gì. Vẫn là Vương Chí phản ứng kịp, lời nói bị áp đảo qua, ở trước mặt nhiều người khí thế không thể thật sự rơi xuống như vậy, giận dữ phản bác nói:

"Cô nói nhiều như vậy, ngược lại là đang giải thích danh ngạch vào xã đoàn của cô có được như thế nào? Vậy thì cô giải thích tại sao một ngày trước đột tuyển chọn cô lại chạy đến nhà giáo sư Lưu đi? Xảo ngôn lệnh sắc*, rốt cuộc là ai đang trốn tránh vấn đề?"

Xảo ngôn lệnh sắc*: Người có lời nói xảo quyết hoa hoè là người không có lòng tốt

Khương Sam cười lạnh, lại nhìn mắt sắc mặt hiệu trưởng càng ngày càng xanh mét.

"Không có cái gọi là, các người lấy không ra chứng cứ nói tôi làm chuyện không biết liêm sỉ, tôi lại có thể lấy ra chứng cứ chứng minh mình trong sạch, chỉ là các người thật sự xác định phải nói ở chỗ này? Tôi chứng minh chính mình rồi, đối với tôi có chỗ tốt gì?"

Nữ lão sư tóc ngắn cười lạnh, nếu có thể chứng minh chính mình, nữ sinh này không sớm lấy ra, phải cùng bọn họ chu toàn nói nhiều như vậy sao? Bọn họ một chút cũng không tin cô, hơn nữa bản thân bọn họ đối với học sinh của đại học T có thành kiến, bằng không cũng sẽ không ép hỏi hiệu trưởng như vậy, lúc này đương nhiên chỉ nghĩ rằng Khương Sam đang chột dạ, lại cố ra vẻ cao siêu.

"Nhiều người nhìn như vậy đâu, nếu cô có thể chứng minh mình trong sạch, đương nhiên được, chính cô tự chứng minh chính mình, còn muốn ưu việt cái gì?"

Đừng nói là hiệu trưởng, ngay cả học sinh đại học T ngồi ở phía sau lúc này cũng đều nổi trận lôi đình, đáy lòng đầy căm phẫn, Khương Sam còn chưa lên tiếng, sau đó lại bởi vì chuyện này mà rõ ràng cho thấy mấy người này ý thế hiếp người vừa hỏi tra!

"Chứng minh! Nếu có thể chứng minh, các người có để cho Khương Sam giải thích!"

"Toàn thể đều phải xin lỗi! Dựa vào cái gì khiến cho người ta làm theo lời các người, phải giải thích a, các người sỉ nhục người ta, phải mong một cái rồi đi mất, có loại người ý thế hiếp người như vậy sao!"

Hiếm thấy, tuy rằng hiệu trưởng không phát biểu ngôn luận, nhưng cũng không có ngăn cản học sinh trường mình nói sự thực, thanh âm trong phòng học càng ồn càng lớn, vừa nhìn liền biết có rất nhiều người tức giận, lãnh đạo Quân Nghệ chỉ có thể đen mặt đáp ứng.

"Nếu cô thật không sai, hôm nay kêu cô đến, chúng tôi đương nhiên muốn cô giải thích, nhưng người nếu cô phạm sai lầm, nhất định phải nghỉ học."

Hiệu trưởng vẫn căng thẳng miệng không đáp ứng, học sinh đại học T cũng ồn ào, cho rằng điều này thật sự quá không công bằng, cho dù là sự thật, cũng không thể trách một người là Khương Sam, mà Lưu Hoảng cho danh ngạch cũng có sai, dù sao nói như thế nào lần này chắc chắn bọn họ đều sẽ bao che khuyết điểm.

Cuối cùng vẫn là chính Khương Sam mở miệng đáp ứng, trong phòng học đang tranh chấp loạn xạ bát nháo mới lần nữa khôi phục lại bình thường.

Trước khi lấy điện thoại di động ra, Khương Sam hỏi lại một lần:

"Các người thật xác định loại chuyện này ảnh hưởng không tốt không ở phía dưới giải quyết?"

Lãnh đạo tóc ngắn lãnh đạo đã cực độ không nhịn được:

"Xác định, ở nơi này! Tôi muốn nhìn xem cô chuẩn bị chứng minh như thế nào!"

Tức giận trên mặt Khương Sam kỳ dị bình tĩnh lại, khí thế khi đến một trình độ nhất định ngược lại làm cho nét mặt của cô càng thêm tự nhiên, cô chậm rãi lấy điện thoại di động ra, mở đoạn ghi âm đã được lưu kỹ.

"Chuyện là như vậy, tôi có một cái thói quen thật không tốt, vì để tránh cho chính mình quên chuyện quan trọng, thời điểm tôi gọi điện thoại, theo thói quen tôi sẽ ghi âm lại. Kỳ thật nguyên bản tôi nghĩ, vẫn là muốn chừa chút mặt mũi, dù sao cũng là trường bạn, nhưng lúc này các người nhất định muốn vạch trần ra, vậy thì tôi cũng không có biện pháp."

Nhìn biểu tình của Khương Sam, trong lòng Vương Chí "lộp bộp" một tiếng, trong lòng lập tức biết, chuyện này sợ là bị phá hỏng!

Từng đoạn trò chuyện được ghi âm rõ ràng truyền ra từ trong di động.

Lúc đầu Lưu Hoàng giả bộ đáng như từ sự như thế nào đến khi ông ta chủ động gọi điện thoại, thời điểm lúc đầu Khương Sam yên chuyển đề cự tuyệt như thế nào. Sau đó Lưu Hoàng lại chủ động ghi danh cho Khương Sam như thế nào, hơn nữa còn thương lượng muốn trực tiếp an bài cho Khương Sam đi vào xã đoàn từ cửa sau, Khương Sam lại nhiều lần bảo là muốn dựa vào cố gắng chính mình, không chịu nhận trợ giúp như thế nào.

Số lần Lưu Hoàng gọi điện thoại cho Khương Sam không ít, cũng mặc kệ giọng điệu của ông ta thế nào, lại sẵn sàng ám chỉ làm thế nào, Khương Sam thùy chung đều không bị thuyết phục.

Ở trong điện thoại, Lưu Hoàng không chỉ một lần mời Khương Sam đến nhà mình làm khách, trước giờ Khương Sam đều không có đáp ứng qua, thẳng đến mấy lần cuối cùng, gọi điện thoại liền biến thành lão bà của Lưu Hoàng, lão bà của Lưu Hoàng tha thiết tỏ vẻ thương thức đối với hậu bối, thẳng đến một cuộc điện thoại cuối cùng, Khương Sam trước lời mời của lão bà Lưu Hoàng mới miễn cưỡng đồng ý đến nhà của ông ta làm khách.

Thời điểm đoạn ghi âm được truyền phát, toàn bộ phòng học đều tĩnh lặng, một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, ánh mắt Khương Sam vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm thần sắc biến hóa không ngừng của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ, nhìn sắc mặt của bọn họ đầu tiên là hồng rồi chuyển trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh sang đen, đến cuối cùng ngượng ngùng mặt đều đỏ bừng, đầu cũng không nâng lên được. Nhất là hai người nói nhiều nhất Vương Chí cùng lão sư tóc ngắn khí thế bức người, sắc mặt cứng đờ, hận không thể tìm cái khe để chui vào!

Trong lúc bởi vì liên quan đến đề tài tương đối mẫn cảm, Vương Chí từng mấy lần muốn đánh gãy đoạn ghi âm đang được truyền phát, ý bảo Khương Sam lên giải quyết, nhưng Khương Sam sớm bị chọc giận cũng không nhìn ông ta lần nào, điều chỉnh âm thanh càng lớn hơn.

Đoạn ghi âm được phát xong, sau một lúc cũng không có ai mở miệng nói chuyện, ai cũng không nghĩ tới di động của Khương Sam thế nhưng thật sự có chứng cứ có thể chứng minh chính mình trong sạch, chính các học sinh đứng ở bên này nhất thời vẫn dựa vào khí phách của Khương Sam cũng không nghĩ tới. Cái phản kích này quả thực là quá tuyệt diệu, lúc trước bị đâm cột sống chỉ trích mất nửa ngày, học sinh của đại học T rốt cuộc chân chân chính chính nở mày nở mặt, hung tợn trừng học sinh Quân Nghệ bên kia ngượng gần như không dám ngẩng đầu nên nhìn người khác.

"Chính giáo sư trường học các người thiết kế bấy rập học sinh trường chúng tôi, hiện tại lại cắn ngược một cái, muốn ý thế chèn ép chúng tôi bên này, còn có mặt mũi sao?"

"Nói xin lỗi đi! Cái khác cũng đừng nhiều lời! Nói xin lỗi đi!"

"Người tên là giáo sư Lưu cần cho nghỉ việc, tất yếu là phải thông báo toàn trường! Lão sư sư đức bại hoại như vậy quả thực là quá không biết xấu hổ! Lưu lại để ở trong nhà qua năm đây?"

Lãnh đạo Quân Nghệ bị nói, trên mặt một trận đỏ một trận trắng, bọn họ chèn ép đại học T đã quen, chưa từng có chuyện đại học T qua mặt như vậy, huống hồ chẳng những là người khác đánh vào mặt của mình, chính mình cũng tát chính mình một cái tát! Khương Sam là do bọn họ kiên trì nhất định phải kêu đến, lúc trước Khương Sam cũng nhắc nhở mấy lần lên giải quyết, bọn họ lại ý vào thế lực bên mình nghĩ muốn phô trương thanh thế, ép buộc Khương Sam chứng minh trong sạch của mình tại chỗ.

Nhất là Vương Chí cùng lão sư tóc ngắn. Nói nhiều như vậy, đứng trên điểm đạo đức cao thượng, từ trên cao nhìn xuống khiển trách Khương Sam nhiều như vậy, kết quả lại tự đánh vào mặt của mình, trái lại còn muốn học sinh giải thích, chuyện này so muốn mệnh của bọn họ còn khiến cho bọn họ cảm thấy khó tiếp thu hơn.

Lão sư tóc ngắn nén giận mở miệng:

"Vậy coi như chúng tôi hiểu lầm cô đi, bất quá cô học sinh này, nếu thật sự cô cảm thấy giáo sư Lưu không thích hợp, còn cùng hắn tiếp tục tiếp xúc làm gì?"

Đây chính là loại người hay cắn ngược lại một cái, ý nói bản tính Khương Sam cũng không sạch sẽ a.

Biểu tình trên mặt Khương Sam có thể nói là bi phần, mím môi, bởi vì bị vũ nhục dẫn đến phần nộ mà làm cho bộ ngực của cô không ngừng phập phồng lên xuống:

"Ông ấy là giáo viên cho nên tôi thật sự rất tôn trọng ông! Hôm kia cùng trước đó tôi đều không có phát giác qua cái gì không đúng, tôi ngưỡng mộ ông làm giáo sư công bằng, lại không nguyên ý vi phạm quy củ, cho nên vẫn cự tuyệt sự trợ giúp của giáo sư Lưu, vẫn không chịu đến nhà của ông làm khách, ngay cả gặp mặt cũng là mời giáo sư Lưu đi ăn ở chung quanh trường học! Chỉ sợ đến thời điểm tôi tham gia tuyển chọn sẽ có người nào nói tôi đi cửa sau, ai biết ông ta lại..."

Nói xong, Khương Sam lau mắt một chút, đem nước mắt sắp chảy ra nhìn trở về, thanh âm lại không cảm được hơi nghẹn ngào.

Lúc trước, thời điểm bị nhiều người nhìn chằm chằm ép hỏi cô không khóc, thời điểm bị mọi người nghi ngờ phẩm hạnh, phải chịu khiển trách của mọi người cô cũng không khóc, thời điểm bị bức phải chứng minh trong sạch của chính mình, cô cũng không khóc.

Nhưng đến thời điểm nhắc tới ý đồ Lưu Hoàng đối với cô, Khương Sam nhìn không được liền ứa nước mắt, lúc này, nước mắt mới có lực sát thương lớn nhất lại càng có thể khiến người khác thấy đồng cảm.

Hiệu trưởng vẫn không lên tiếng đột nhiên liền tặc mao*!

Tặc mao*: là chỉ người thường nổi khùng, giãy nảy lên nếu như bị chọc vào

"Cô bé vẫn còn con nít! Ai có thể biết Lưu Hoảng lại có tâm tư xấu xa như vậy? Tuổi của hắn có thể làm cha của Khương Sam được rồi, học sinh kính trọng hắn, hắn trái lại lại làm loại chuyện này, các người có nghĩ tới đối với tâm lý của học sinh sẽ phải chịu thương tổn lớn bao nhiêu sao, thế nhưng vào thời điểm này còn hỏi vấn đề như vậy! Có khinh người quá đáng hay không!"

Hiệu trưởng gào thét la lớn, đỏ mặt tía tai, thở phì phì, trên cổ mờ hồ còn có thể nhìn ra dấu vết gân xanh nổi lên, vừa nhìn liền biết ông ta đang ản ản đến cực hạn, bộ dáng đích thực không có biện pháp nhìn xuống được phần nộ rồi.

Hiệu trưởng nổi giận như vậy, đúng là rất hiếm thấy, Khương Sam cúi đầu giấu đi ánh mắt, giáo viên phụ đạo ở một bên ôm cô thấp giọng an ủi. Bởi vì hiệu trưởng nóng giận, học sinh của đại học T ở sau lưng cũng nhìn không được bị phần đứng lên, một đám học sinh nắm chặt tay, khí thế mạnh mẽ, trừng mắt tức giận với lão sư tóc ngắn vừa nói chuyện.

Nữ giáo sư tóc ngắn bị nhìn chòng chọc, lập tức ngượng ngùng cúi đầu, chột dạ đứng lên.

Nhưng bà ta không cam lòng, trực giác của phụ nữ nói cho bà ta biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, nhìn Khương Sam là người bị hại lau nước mắt, bà ta lại bị coi là cái đích cho mọi người chỉ trích, trong lòng lão sư tóc ngắn càng thêm không cam tâm, nhìn không được lại lăm bầm một tiếng.

"Không phải tôi chỉ nói một câu suy đoán thôi sao, lại không có... Hơn nữa, trong điện thoại nghe được gì đó cũng không tính là cái gì, Lưu giáo... Lưu Hoảng cũng không minh xác (chứng minh, xác nhận) cái gì a, làm sao có thể chứng minh người ta ở nhà đối với cô ta làm chuyện xấu đâu!"

"Chứng minh?"

Một giọng nam trầm thấp nghe không rõ cảm xúc cụ thể đột nhiên vang lên ở cửa.

Mũ lính của Tần Chiến được cấp dưới cầm ở trong tay, trên người còn dính đầy bụi đất rõ ràng cho thấy hắn vừa trở về từ sân huấn luyện. Lúc huấn luyện Tần Chiến luôn luôn nghiêm nghị khiến cho người ta sợ hãi, dây lưng thuần một màu đen quấn vòng quanh eo rộng được cầm ở trong tay, một thân quân dụng rằn ri, mấy cúc áo bên ngoài được cởi bỏ, lộ ra bà vai cùng ngực cổ ở bên trong, cùng đường cong của cơ bắp cứng rắn màu đồng, mặt mày lãnh lệ từ cửa bước nhanh vào.

Thanh âm của hắn kèm theo nhuệ khí bén nhọn, giống như trời vừa vào đông, tuyết vừa kết thành một tầng băng sương thật dày, một khi bị tầng băng này bị phá liền lộ ra những góc cạnh bén nhọn, lòng người nghe được, lục phủ ngũ tạng nhìn không được đều phát lạnh đến run rẩy.

"Vấn đề tôi chứng minh thì thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 37

Editor: Thiên Vi

Tần Chiến xuất hiện khiến mọi người giật nảy mình, ngay cả Khương Sam cũng không ngờ rằng Tần Chiến sẽ đến, tay cô còn đang để trên di động liền nhanh chóng thu về, cô từ trong ngực của giáo viên phụ đạo lộ ra nửa cái ánh mắt, nhanh chóng liếc Tần Chiến một cái sau đó lại vội thu về.

Cái liếc mắt kia lại vừa đúng lúc rơi vào tầm mắt của Tần Chiến.

Hôm nay Khương Sam mặc một cái áo cổ tròn lộ vai màu trắng, phía dưới eo là váy dài màu xanh sẫm, eo vừa vặn thật nhỏ, eo thon tinh tế xa xa nhìn qua giống như là chỉ cần nắm chặt một chút là có thể chặt đứt, trước ngực phồng to cùng bà vai thon gầy lại càng thêm có vẻ cao gầy. Cô được giáo viên phụ đạo nửa ôm, tay non mềm che đầy ở trên mặt, bà vai run rẩy, vừa rồi ánh mắt kinh hoàng của cô còn vội vàng liếc lại đây, hốc mắt kia rõ rệt ửng lên màu đỏ, nguyên bản gương mặt phần nộ nay lại tái nhợt không có chút huyết sắc, cũng không biết là bị chọc tức hay là phải chịu ủy khuất.

Tần Chiến mi tâm vừa nhíu, Khương Sam đứng ở kia một bộ dáng muốn cầu trợ lại không dám hé răng khiến cho sắc mặt của hắn thâm trầm hơn vài phần, tầm mắt bén nhọn chậm rãi quét trên người một đám lãnh đạo đang đứng ở chỗ cao, nhất là nữ lãnh đạo tóc ngắn vừa rồi còn nói làm khó dễ Khương Sam. Bị tầm mắt vô cùng áp bức kia của Tần Chiến nhìn chằm chằm, da mặt của bà ta đều cứng lại.

Nhìn qua Khương Sam chịu ủy khuất không còn ra hình dáng lại nương vào động tác lau nước mắt của mình một tay nhanh chóng cầm điện thoại một lần nữa thu về. Thật sự là cô có bị dọa sợ một chút, nhanh chóng liếc mắt nhìn Tần Chiến cũng không phải muốn cầu trợ, mà là ngoài ý muốn hắn lại xuất hiện ở đây chỉ trong một thời gian ngắn. Chỉ kém một chút, cô vốn chuẩn bị đem con bài chưa lật của mình ra, cũng chính là đoạn ghi âm lúc cô cùng Tần

Chiến trò chuyện, vừa nghĩ đến vừa rồi chính mình nếu nhanh tay hơn một chút sẽ vừa vặn bị Tần Chiến nghe được đoạn ghi âm này tại chỗ, trên trán Khương Sam liền rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Giáo viên phụ đạo thời khắc đều chú ý tới Khương Sam, thấy sắc mặt của cô trắng bệch trên trán lại rịn ra mồ hôi, thương hại cầm khăn tay lau cho cô, nhỏ giọng an ủi.

"Được rồi, không cần phải sợ, mọi người nhất định sẽ đòi lại công đạo cho em."

Đầu Khương Sam lại rũ thấp hơn vài phần.

"Tần chính ủy, ngài như thế nào lại tới."

Trong lòng mấy vị lãnh đạo thấp thỏm lại không biết làm sao, xấu hổ đi lên chào hỏi.

Tần Chiến đứng ở địa phương cách Khương Sam ba bước chân, vóc người của hắn tương đối cao, cho dù là đứng ở phía dưới bục giảng nhưng so với một đám lãnh đạo đứng ở phía trên lại cao thượng hơn vài phần, nhưng cho dù như vậy, mấy lãnh đạo này cũng không dám đứng ở phía trên cùng Tần chính ủy trao đổi như vậy, một đám người vội vàng đi xuống.

"Tôi không đến, cứ như vậy chuẩn bị nhìn mấy người đem một người học sinh tốt đồn đến đường cùng sao."

Thanh âm Tần Chiến không có cảm xúc, không khiến trách cũng không châm chọc, nhưng khi nghe thấy trong lòng mọi người liền ứa ra mồ hôi lạnh.

Vương Chí bị đẩy một cái đành phải ra mặt giải thích:

"Là như vậy, hôm nay phát sinh chuyện học sinh hai trường tranh chấp..."

Tần Chiến nâng mắt nhìn hắn:

"Ồ? Học sinh phát sinh tranh chấp mấy người không xử lý học sinh, như thế nào lại để những người gây chuyện này yên ổn ngồi một chỗ, lại để một người là cô bé này ở trước mặt một đám người răn dạy như vậy?"

Vương Chí nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng nói:

"Học sinh phát sinh tranh chấp nguyên nhân là do nữ học sinh tên Khương Sam này, bởi vì có một ít lời đồn đãi không tốt về cô bé..."

Tần Chiến chậm rãi bước từng bước đến gần, Vương Chí còn muốn nói liền bị dọa đành phải nhịn nuốt trở về:

"Đồn đãi? Mấy người cũng biết là đồn đãi, đồn đãi chính là không chứng cứ, không chứng cứ mà mấy người lại ở đây đùa giỡn uy phong cái gì, ai cho mấy người quyền lợi đây? Có nội quy trường học nào quy định như vậy, anh nói cho tôi nghe một chút, còn có, tôi nhớ rõ cô bé là học sinh của đại học T, cho dù có đồn đãi gì, vì cái gì giáo vụ đại học T không ở đại học T xử lý, lại bị gọi tới Quân Nghệ?"

Một đám lãnh đạo Quân Nghệ hai mắt nhìn nhau, ai cũng không dám mở miệng trả lời, tuy rằng Tần chính ủy phụ trách việc giám thị học viện quân sự ở phụ cận, nhưng nguyên nhân xuất phát từ tính cách mà bình thường hắn lười đi quản lý vài chuyện này nọ, đại bộ phận tinh lực của hắn đều đặt ở trong quân đội.

Nhưng tin đồn thời điểm Tần chính ủy ở trong quân đội đối đãi với cấp dưới vi phạm quân quy khi làm việc, thủ đoạn gì bọn họ cũng đã nghe qua không thiếu.

Chuyện xử lý Khương Sam đích thực là lấy thế để đe dọa người, cũng là có ý muốn cô đảm đương làm người chịu tội thay, đây là do mấy kẻ lãnh đạo ở trung gian có ước định mà thành "Quy củ cũ", hưng loại quy củ xấu xa này nếu tính tế truy cứu tới cùng sẽ tương đương với chuyện sẽ không lên được mặt bàn. Nếu biết Khương Sam cùng Tần chính ủy quen thuộc như vậy, ai sẽ dám để cô nhận tất cả rủi ro đây? Trách không được thời điểm bọn họ gọi Lưu Hoàng tới đây hắn chết sống đều không chịu ra mặt, một bộ dáng chuẩn bị sống chết mặc bay, xem ra là trước đó đã có chuẩn bị.

Cuối cùng tầm mắt của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ đều rơi xuống người nữ lãnh đạo tóc ngắn lúc trước nói chuyện gọi ra nhiều điều khiến mọi người tức giận. Nữ lãnh đạo trong lòng không ngừng kêu khổ, lại biết không muốn cũng phải nhận cái giao phó không tốt này, chuyện này hôm nay chỉ sợ không thể cứu vãn, chỉ có thể kiên trì mở miệng.

"Là như vậy, giáo sư Lưu ở trường học của chúng tôi ngày hôm qua ở nhà bị thương, là người học sinh này làm, nghe nói là Lưu phu nhân cũng bị thương, loại chuyện này nói không rõ ta không được, đến Quân Nghệ giải quyết có vẻ sẽ càng thêm công đạo, chung quy chân tướng cũng không thể chỉ nghe một người là cô bé ấy nói không phải sao?"

Nói xong nói xong nữ lãnh đạo tóc ngắn cảm thấy càng thêm tin tưởng, cho dù là Tần chính ủy cũng phải giảng đạo lý, tuy rằng bọn họ có làm sai nhưng cũng là xuất phát từ nguyên tắc công bằng công chính, ai cũng không thể làm ra sai lầm lớn.

Tầm mắt của Tần Chiến từ trên người của nữ lãnh đạo dời về phía Khương Sam.

Mấy người lãnh đạo của Quân Nghệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, biết cửa ải này xem như là miễn cưỡng đi qua, đang chuẩn bị nói vài câu để không khí trở lại bình thường, Tần Chiến liền thấp giọng lên tiếng nói với Khương Sam.

"Cô không có nói cho bọn họ ngày hôm qua chính tôi là người đưa cô từ Lư gia ra ngoài?"

Tiếng nói vừa dứt, nữ lãnh đạo tóc ngắn trong nháy mắt vừa nhấc lên một cổ khí lạnh nhất tiết ngàn dặm(?), sắc mặt "Bá" liền trắng bệch! Cảm một đám người chính tề roi hết xuống đất, cẩn thận nghe qua có lẽ còn có thể nghe được thanh âm "Rắc rắc" giòn vang.

Khương Sam quay lưng lại mọi người xoa xoa mắt, xác định chung quanh hốc mắt nhất định đã sưng đỏ mới quay đầu.

Trong lòng cô xấu hổ lợi hại, muốn mượn uy lực của Tần chính ủy để giải quyết vấn đề là một chuyện, trước không giải quyết lại bị người chính diện chỉ tên lại là một chuyện khác, cố tình Tần chính ủy ăn nói trang trọng lúc này vẫn lạnh mặt đứng ở bên cạnh cô, lúc này Khương Sam chỉ có thể tính kế, trong đáy lòng cũng nhận không được xấu hổ và giận dữ nói lên.

Nhưng Khương Sam tu luyện lâu như vậy cũng luyện được rất nhiều thứ hữu dụng, cũng học được công phu Thái Sơn áp đỉnh mà mặt không đổi sắc, trong lòng có thẹn ý nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến cảm xúc lẫn lộn cùng xấu hổ ở trên mặt của cô.

"Tôi không muốn liên lụy đến Tần chính ủy, hơn nữa tôi nói cũng không có người tin, chỉ như vậy đã không chịu nổi mà đối đãi như vậy với tôi, lại nhắc đến tên của ngài, nếu không cũng đem ngài nói thành...."

Cần mỗi một cái, Khương Sam khó chịu nói không được, thủy nhuận nháy mắt một cái, nước mắt kia liền hồ thẹn muốn rơi xuống.

Một câu ám chỉ như vậy lại làm cho sắc mặt của mấy vị lãnh đạo Quân Nghệ trong nháy mắt liền trắng bệch!

Đánh cái rắm! Nếu cô sớm nói ra bọn họ đã sớm ngậm chặt miệng! Có ai là không ngại ngày qua sống quá thống khoái, ai TMD dám đem nước dơ hắt lên trên người của Tần chính ủy!

"Không cần cố kỵ nhiều như vậy, cô đã phải chịu ủy khuất."

Tần chính ủy trấn an liếc mắt nhìn Khương Sam, do dự một chút, vỗ vỗ bả vai Khương Sam.

Cũng không biết vì cái gì, chỉ một động tác bình thường như vậy, Khương Sam tự nhận là tinh táo trong lòng chỉ có tức giận đột nhiên liền có một chút ề ề, cô cho rằng mình đối mặt với loại tình cảnh như thế này chỉ có phi thường lạnh lùng cùng trấn định, nhưng vốn chỉ là làm bộ nhưng nước mắt thiếu chút nữa thật sự nhận không được mà rơi xuống.

Loại cảm xúc ủy khuất cùng không cam tâm kia đột nhiên liền lộ ra một lỗ hồng nhỏ, lúc Khương Sam còn không kịp khống chế, nó ngay phía trước đã nhanh chóng vỡ ra.

Khương Sam nhanh chóng xoay người, ý đồ cực lực ngăn chặn cảm xúc yếu đuối mặc danh kỳ diệu này, vô luận bản thân cô ở trong nghịch cảnh như thế nào, để vượt qua được, Khương Sam tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cảm xúc yếu đuối này.

Đầu ngón tay hơi lạnh của Tần Chiến còn lưu lại xúc cảm duy nhất chỉ thuộc về trên người của thiếu nữ, chính là cái loại mềm nhũn này. Nhìn Khương Sam chật vật xoay lưng qua, hai tròng mắt của Tần Chiến thâm trầm, biết rõ rơi vào trường hợp này, tâm tình như vậy tuyệt đối không nên có, nhưng Tần Chiến lãnh ngạnh ở trong đáy lòng vẫn sinh ra một loại cảm xúc tựa như thương tiếc.

Tại sao có thể có một cô bé thích khóc như vậy, tựa hồ mỗi lần hấn thấy cô, cô đều tội nghiệp như vậy, nhưng cô lại có một định lực dẻo dai kỳ quái gắt gao chống đỡ. Cô giống như là một gốc cây Lục Nha non nớt vừa mới từ dưới đất nhú lên, rõ ràng nhìn qua gầy yếu không chịu nổi, nhưng rồi lại có một loại lực lượng có thể đỉnh thiên lập địa.

Nhưng càng như vậy càng làm cho người ta không nhận được mà nghĩ ngợi, cô gái như thế hẳn là phải được người ta hảo hảo che chở ở trong ngực, cô đáng thương như vậy, người làm sao có thể nhận được mà để cho cô tiếp thu phong sương nghiêm trị tàn khốc như vậy đây?

"Còn không xin lỗi sao?"

Thanh âm của Tần Chiến trầm thấp hơn vài phần, tầm mắt đảo qua trên người một đám lãnh đạo Quân Nghệ cao cao tại thượng đã quen, sắc mặt của mấy vị lãnh đạo này không ngừng biến hóa, vừa nhìn liền biết, bọn họ cảm thấy ở trước mặt nhiều học sinh như vậy giải thích với một cô bé quả thực là mất hết mặt mũi.

Nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm bắt đầu đương nhiên là bọn họ kêu Khương Sam đến, chuẩn bị ở trước mặt nhiều người như vậy để phẩm phán cô cũng là bọn họ, có thời điểm nào bọn họ cân nhắc qua cảm thụ của Khương Sam, là một nữ học sinh vừa thành niên?

"Xin lỗi, là chúng tôi sai."

Vẫn là Vương Chí mở miệng trước, thanh âm khô khan, nói xong lập tức quay mặt đi.

Tiếp theo phòng tuyến của đạo đức tựa như được mở ra một đạo lỗ hồng, lãnh đạo Quân Nghệ mỗi một người đều ở trước mặt của Tần chính ủy nói xin lỗi Khương Sam. Thời điểm đến phiên cuối cùng là nữ lãnh đạo tóc ngắn, trên mặt của bà ta giống như là có thể nhỏ ra máu vậy, ánh mắt lóe ra, không cam lòng nhưng vẫn phải nhanh chóng há mồm nói một câu:

"Xin lỗi."

Liếc mắt nhìn Khương Sam một cái, bà ta càng nhìn lại càng thêm tức giận dị thường, cho dù chính bà ta đã làm sai, nhưng rõ rệt là đã ghi hận lên trên người của Khương Sam.

Sau khi xin lỗi xong, chuyện này xem như là kết thúc. Lãnh đạo của Quân Nghệ đều không còn mặt mũi đợi tiếp nữa, quay người liền chuẩn bị đi, cước bộ của nữ lãnh đạo tốc ngắn nhanh nhất, đi ở phía trước, thân mình giống như là mang theo bão táp.

Đem hết thấy đều thu hết vào trong đáy mắt, Tần Chiến dừng một chút:

"Chậm đã."

Cước bộ của mọi người liền dừng lại.

"Chuyện giải quyết như vậy không thể được."

Tần Chiến chỉ chỉ hai người lúc trước xuất đầu nhiều nhất là Vương Chí cùng nữ lãnh đạo:

"Hai người, đi theo tôi một chuyến."

Hai người vốn cho là nói xin lỗi là có thể nhanh chóng giải quyết, khi nghe được Tần Chiến nói như vậy thì thân mình liền cứng đờ, Tần chính ủy này giải quyết việc chung muốn miết mài theo đuổi, thái độ này làm cho bọn họ có chút hoang, rốt cuộc không có giả dạng trấn định giống như vừa rồi, điểm ghen ghét đối với Khương Sam cũng nhanh chóng bay lên chín tầng mây, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Những người khác rời đi với cước bộ nhanh hơn.

Lãnh đạo đều đi rồi, các học sinh lại đều giương mắt ngồi ở chỗ cũ.

Một đám học sinh Quân Nghệ sớm đã sợ tới mức một tiếng cũng không dám nói, bọn họ khinh thường học sinh đại học T, nhưng lại không phải thật ngu ngốc, tình táo lại cũng phát hiện chính mình xem như là bị người ta lợi dụng, nhằm vào Khương Sam đối với bọn họ có chỗ tốt gì? Hơn nữa nếu tính ra tuy bọn họ có hoài nghi đối với Khương Sam, nhưng một đám lãnh đạo khí thế bức người lại đối với một người Khương Sam, chiều giết gà dọa khỉ như vậy khi thực hiện cũng làm cho người khác theo bản năng thấy phản cảm, công bằng trong lòng không tự chủ được liền hướng bên này của Khương Sam hơn một chút.

Hơn nữa Khương Sam bị phần bất lực rồi lại thẳng thắn phản kích phản bác lại những điều yếu hại, đại bộ phận học sinh Quân Nghệ còn đang ngồi ở đây sớm đã càng thêm tin tưởng Khương Sam nhiều hơn một chút, các lãnh đạo đều nói xin lỗi, khiến cho lời đồn mà bọn họ truyền bá đương nhiên cũng không thể miễn đi trách nhiệm.

"Xin lỗi, tôi không nên nói cô như vậy."

"Xin lỗi, tôi không có phân rõ thật giả liền truyền bá lời đồn."

...

Một đám học sinh Quân Nghệ đều đứng dậy, ở phía trước hứa hẹn, ở bên người Khương Sam tím năm tím ba xấu hổ nói xin lỗi, sau đó mới ào ào đi ra khỏi phòng học.

Khương Sam vừa rồi còn khóc, nước mắt sớm đã dừng lại, lúc này cúi mặt nghe từng tiếng xin lỗi chân thành, trong đầu không ngừng nhớ về kiếp trước bởi vì chính mình yếu đuối mà phải chịu từng câu nhục nhã cùng phi báng. Trong thoáng chốc nhớ lại, chắc cũng là một đám người như vậy, cô đi qua bên người của bọn họ, bọn họ khinh bỉ, ngôn ngữ lại sắc bén như dao, chân của cô sớm đã máu tươi đầm đìa, vì duy trì tôn nghiêm cuối cùng, trên mặt cô còn mang theo nụ cười cao ngạo.

Cô như thế nào còn có thể yếu đuối.

Một tiếng giải thích này cũng không phải là tán ca, cũng tẩy trừ không xong vết bẩn sỉ nhục mà Khương Sam đã khắc vào sâu trong đáy lòng giống như vết bẩn loang lổ ở trên kệ, bởi vì cô từng mất đi, so với này đó cô muốn rất nhiều rất nhiều.

Bất quá Khương Sam cũng không phủ nhận, phản kích như vậy, trong lòng cô có một loại cảm xúc ác ý thập phần vui sướng.

Trước khi đi, cước bộ Tần Chiến dừng một chút, ý vị khó hiểu nhìn Khương Sam, giống như là muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ có thể thấy được Khương Sam vẫn cúi đầu, cuối cùng vẫn là mím chặt môi rồi đi.

Mọi người đều đi sạch, giáo viên phụ đạo mới sờ sờ đầu Khương Sam:

"Tốt lắm chúng ta cũng đi thôi, không nên lưu lại ở chỗ này, về trường học nghỉ ngơi thật tốt."

Khương Sam mím môi:

"Các ngài đi về trước đi, xã đoàn khảo hạch vào nhóm múa lập tức sẽ bắt đầu, lúc này tôi sẽ phải chạy tới."

Giáo viên phụ đạo sùng sốt, thận trọng nói:

"Cái này... Khương Sam a, không cần phải khí phách chi tranh, phần dự thi này khó khăn quá lớn, em cần gì phải để chính mình đi tìm khó dễ đâu? Vừa rồi phát sinh qua chuyện như vậy, em lại không phải khiêu vũ chuyên nghiệp, làm sao có thể thông qua loại khảo nghiệm này... Đương nhiên, lão sư không phải nói em nhảy không giỏi, chỉ, chỉ là nếu em đi không phải là tự tìm phiền phức sao, nghe một câu khuyên bảo lão sư, thôi đi vậy."

Nhìn giáo viên phụ đạo một bộ dáng sợ xúc phạm tới Khương Sam, biểu tình thận trọng thấp thòm, ánh mắt của Khương Sam vụt sáng, lông mi bỗng dựng run rẩy, sống mắt một chuyển, biểu tình trên mặt giống như đang cười lại giống như là có chút trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 38

Editor: Thiên Vi

Vũ đoàn Niết Bàn này tuy lấy danh hiệu của Quân Nghệ nhưng lại không phụ thuộc vào xã đoàn Quân Nghệ, tuy rằng trên danh nghĩa vẫn quy Quân Nghệ, nhưng căn bản lãnh đạo Quân Nghệ không thể nhúng tay vào nơi này.

Bất đồng cùng với những xã đoàn khác thường quy trường học, bình thường thời gian vũ đoàn Niết Bàn giảng bài cùng với các hoạt động khác đều diễn ra vào các ngày nghỉ, bởi vì tính đặc thù của thời gian hoạt động, nơi này không chỉ hội tụ những tinh anh vũ đạo của Quân Nghệ, thậm chí còn hội tụ toàn bộ cường giả của toàn bộ thành phố S và một ít khu trung học đứng đầu khác.

Vũ đoàn Niết Bàn có bốn người nổi danh phân chia thành từng thứ bậc khác nhau, theo thứ tự là lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp và lớp đặc biệt, cuối cùng nếu có thể được phân vào lớp đặc biệt trên cơ bản cũng có thể được xưng là vũ giả đứng đầu rồi. Trước mắt các học sinh trong Quân Nghệ, cũng chỉ có Sở Phàm là đang học trong lớp đặc biệt, Triệu Thanh Thanh cũng xem như là nhân vật tương đối lợi hại trong Quân Nghệ, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng được vào lớp cao cấp mà thôi.

Sở Phàm trường hợp đặc biệt, là thiên tài hiếm thấy có thiên phú vũ đạo, có thể được chọn vào học trong vũ đoàn Niết Bàn vốn không dễ dàng, mà có thể chen vào lớp cao cấp đã là chiến tích thập phần đáng đề kiêu ngạo khoe khoang, tiền vốn kiêu ngạo của Triệu Thanh Thanh đích thực là có cơ sở.

Địa điểm tuyển chọn của vũ đoàn Niết Bàn được diễn ra tại tòa nhà lớn dạy vũ đạo nổi danh của Quân Nghệ, từ trong này không biết đi ra bao nhiêu vũ giả kinh tài tuyệt đỉnh, kiến trúc vườn trường được bảo tồn lâu nhất, tòa nhà lớn dạy vũ đạo này đã thành dấu hiệu kiến trúc duy nhất chỉ có ở Quân Nghệ.

Tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên nay là nhà tài trợ quan trọng nhất của vũ đoàn Niết Bàn, lại bởi vì tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên lập ra công ty giải trí Cảnh Thiên thường xuyên cần số lượng lớn vũ giả ưu tú, mà từ vũ đoàn Niết Bàn đều đào tạo ra những cao thủ vũ giả giỏi nhất, đối với công ty giải trí Cảnh Thiên mới sáng lập khó có thể lường hết được giá trị tốt đẹp của thị trường cùng lực ảnh hưởng đến xã hội, cho nên gần đây mấy nhà tuyển chọn đều sẽ trịnh trọng mời Tần Diệc Hạo đến đây.

Thời điểm Tần Diệc Hạo đến, liền nhìn thấy chỗ giáo sư ghi danh đang làm khó dễ Khương Sam.

"Cô bị hủy bỏ tư cách vào sân, xin lỗi tôi không thể để cho cô tiến hành rút thăm."

Khương Sam khách khí cho biết một chút tình hình muốn vào sân tập của mình:

"Hàng năm muốn bước vào sân tập đều có một số quy định, chỉ cần có tư cách, trừ phi là chủ động rời khỏi, bằng không không thể bị hủy bỏ tư cách, không biết vì cái gì mà tôi không thể rút thăm."

Giáo sư ghi danh mặt không chút thay đổi, cũng không giải thích, hắn đương nhiên không thể nói trước đó đã được Lưu Hoảng giao phó:

"Không có nguyên nhân, cô bị hủy bỏ tư cách, nhanh nhanh nhường đường một chút, người phía sau còn muốn rút thăm đây."

Khương Sam đứng không động, nhử mi nhìn hắn, trong giọng nói mang theo tức giận:

"Tôi có thể gặp vị giáo sư giám khảo hay không? Tôi muốn biết nguyên nhân."

Giáo sư ghi danh này bị hỏi liền nóng nảy, hắn còn không biết chuyện vừa phát sinh trong phòng tự học, nhận định thanh danh của Khương Sam rất thoắt cũng không lo sẽ gặp xui xẻo, căn bản không để cô vào trong mắt, thấp giọng ý thể hiếp người nói:

"Nói qua cho cô, không có bất kỳ nguyên nhân gì, trước đó cô như thế nào vào được cái sân này, hiện tại chính mình làm sao đi ra đi, đừng làm rộn không sẽ rất khó coi, không cho cô rút chính là không cho cô rút, mau đi!"

Tần Diệc Hạo đã đi đến cửa hông để vào, bí thư đã đem cửa mở ra, cước bộ của hắn liền chuyển bước nhanh về phía chỗ rút thăm.

Giáo sư ghi danh kia còn đang thấp giọng uy hiếp, lúc Tần Diệc Hạo tiếp cận cũng không phát giác, thẳng đến khi thanh âm trầm thấp không chút để ý của Tần Diệc Hạo ở phía sau vang lên, giáo sư ghi danh mới bị hoảng sợ vội đứng thẳng người.

"Tránh ra." Tần Diệc Hạo nói, giáo sư kia vội xê dịch sang địa phương khác.

"Tần, Tần tổng, ngài đến? Nơi này của tôi đang xử lý một chút việc nhỏ, không biết ngài cần hỗ trợ cái gì sao?"

Tần Diệc Hạo không nhìn hắn, nhìn Khương Sam đứng trước bàn sờ sờ cằm:

"Rút thăm đi."

Khương Sam cũng có chút kinh ngạc, kỳ thật không có Tần Diệc Hạo cô cũng có biện pháp giải quyết cái nhạc đệm nho nhỏ này, bất quá sẽ hơi phiền toái một ít. Đương nhiên, Khương Sam cũng sẽ không ngờ đến mức cực tuyệt vời giải vây đã được đưa đến trước mặt này, cô biết Tần Diệc Hạo cũng là một vị giám khảo, chỉ cho rằng hắn xuất phát từ nguyên tắc công chính đến hỗ trợ mình, lễ phép nói cảm ơn liền đem tay bỏ vào thùng rút thăm.

"Ai ai, không thể."

Giáo sư ghi danh nóng nảy:

"Tần tổng, cô ấy không có tư cách tham gia tuyển chọn, không thể rút thăm a!"

Cuối cùng Tần Diệc Hạo cũng đem tầm mắt nhìn trên mặt của giáo sư ghi danh:

"Có thể tham dự hay không, là do ông đến định sao?"

Giáo sư ghi danh nghẹn họng:

"Không, tôi không phải có ý tứ này..."

"Câm miệng." Thanh âm Tần Diệc Hạo trầm thấp như trước, một lần nữa thu hồi tầm mắt, giọng điệu không cho phép người khác xía vào, nói với bí thư Tần Liệt ở sau lưng:

"Liên lạc với trường học thay đổi người."

"Dạ, Tần thiếu."

ôi... :love2: :love2: anh thật bá đạo...nhưng e thích :-D :-D :-D

Tần Liệt lập tức đi lên, giáo sư ghi danh còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, liền bị Tần Liệt khách khí mời sang một bên.

Trước khi đi Tần Diệc Hạo nghĩ nghĩ, mí mắt lạnh nhạt liếc mắt nhìn giáo sư ghi danh một đầu mồ hôi lạnh tay chân luống cuống, giống như muốn bảo hôm nay thời tiết thật tốt bình thân nói:

"Liên lạc với hiệu trưởng đem hắn đi đi."

Đây chính là tương đương với tuyên bố người này đã đánh mất chén cơm của mình.

Khương Sam nháy mắt liền ý thức được hắn sẽ không phải bởi vì cái gọi là sở tài công chính mới ra mặt, hắn chỉ đơn thuần coi rẻ quy tắc, không nhìn quen sẽ không cho phép lại xuất hiện ở trước mặt hắn, Khương Sam nhìn bóng dáng Tần Diệc Hạo không nhanh không chậm đi xa, ánh mắt đột nhiên trở nên hết sức phức tạp.

Vô luận là Tần Diệc Hạo của 10 năm sau hay là Tần Diệc Hạo của 10 năm trước, người đàn ông này bởi vì thực lực bản thân cường hãn, vĩnh viễn đều có thể coi rẻ quy tắc sống sót như vậy.

Buông mắt, Khương Sam nắm thật chặt số thứ tự rút được ở trong tay, cuối cùng có một ngày, Khương Sam cô cũng sẽ trở thành người có quyền tuyệt đối để phán xét người khác.

Nơi dùng để tuyển chọn cũng không phải trong căn phòng lớn dạy vũ đạo kia, mà là ở một chỗ của lầu hai chuyên tổ chức diễn xuất, trong suốt quá trình tuyển chọn nguyên tắc là công chính, hơn nữa ban đầu đáng nhẽ chính là chiêu bài giao lưu học tập, cho nên thời điểm tuyển chọn các tuyển thủ khác đều sẽ ngồi trên ghế khán giả để quan sát.

Lúc này tổng kết lại chính là tâm lý tổ chức cùng phát huy liệu có ổn định hay không.

Ban giám khảo của xã đoàn có bốn người, trừ bỏ Tần Diệc Hạo ở bên ngoài còn có hai nam một nữ, Khương Sam rút trúng lá phiếu biểu diễn cuối cùng. Những người khác đều khẩn trương nhìn đối thủ biểu diễn ở trên vũ đài, ngồi ở hàng ghế khán giả ở phía sau Khương Sam nhìn người phụ nữ ngồi

trên chiếc ghế giám khảo ở bên trái.

Tóc dài màu đen nhu thuận được buộc chỉnh tề ở phía sau ót, gương mặt được bảo dưỡng khá tốt, nhìn không ra tuổi thật, đôi lông mày lá liễu, gương mặt phù dung, vốn diện mạo phải dịu dàng, lại bị phá hư bởi cặp mắt nhỏ dài ở trên mặt, khoe mắt hơi nhướn, cho dù thời điểm cười lên khi nhìn qua cũng có chút cả vú lấp miệng em, hơn nữa không có che dấu ánh mắt bá đạo của chính mình, khi nhìn lần đầu tiên, diện mạo người phụ nữ này có vẻ rất là khác khe.

Huống chi còn có miệng kia khi hé ra lại càng thêm khát nghiệt.

Học sinh đầu tiên bước lên sân khấu bị Mục Vân độc miệng nói một hồi liền không chống đỡ được, có nữ sinh da mặt mỏng lại có điểm kiêu ngạo ở trên vũ đài liền trực tiếp khóc lên, người bình thường vào thời điểm này đều sẽ lựa chọn xấu hổ ngậm miệng hoặc là nói chút lời hoà giải làm dịu đi không khí, nhưng Mục Vân thì không.

"Khóc cái gì mà khóc? Nói cô hai câu đã chịu không nổi trực tiếp cho tôi nhìn thấy nước mắt của cô, cô tới đây để tham gia tuyển chọn hay là đến để tranh thủ đồng tình đây, các cô tự cho mình là những học sinh ưu tú, công phu này lại chỉ để miễn man suy nghĩ xem trong miệng người khác nói cái gì, còn không bằng suy nghĩ dành chút thời gian cẩn thận cân nhắc làm sao mới có thể đem vũ đạo luyện tốt hơn. Có thể khóc, nhưng vĩnh viễn nên nhớ, muốn khóc cũng nên tìm địa phương mà khóc, nếu như rơi nước mắt có thể giúp cô lập tức giải quyết được vấn đề, tỷ như có thể giúp cô có thể thông qua vòng tuyển chọn bây giờ, giờ cô tùy tiện rơi nước mắt, có thể dùng được sao? Cái này gọi là ngu xuẩn!"

"Còn khóc? Tốt lắm, hoặc là hiện tại cô lui xuống nhường chỗ cho học sinh khác cho tôi, hoặc là hôm nay cho tôi thấy tại đây cô thật sự có thể khóc đến chết trên vũ đài, nhìn đến cùng cô có thể đem vũ đạo này biểu diễn cho tôi xem được hay không."

Cố gái trên vũ đài cũng không nhịn được nữa, bùm mặt khóc lớn chạy xuống, trong nháy mắt tình huống có chút lạnh, Mục Vân một bộ dáng không chút nào để ý có bất kỳ điều gì không đúng hay không, còn đang nói lảm nhảm.

"Tôi nói không đúng sao? Dám đến đây báo danh chẳng lẽ không chuẩn bị tâm lý đối mặt với phù định cùng trách móc nặng nề hay sao? Chỉ nghĩ rằng đến sẽ được ca ngợi, vĩnh viễn sẽ không có khả năng chân chính tiến bộ a."

Trên chỗ ngồi các học sinh khác nhìn qua, cảm xúc cũng có chút dao động, khẩn trương cùng bối rối ở trên mặt của mỗi người nhìn không được lan tràn, có mấy người nhất gan tay còn run run, đầu phải ai cũng có thể ở trước mặt mọi người nhận sự khó dễ như vậy đâu, đây đâu phải chỉ là khảo nghiệm tâm lý cùng tố chất, quả thực chính là một loại tra tấn tinh thần.

Khuong Sam lại cười, ánh mắt của cô quuyền luyến nhìn Mục Vân ở trên vũ đài cả vú lấp miệng em, người này vẫn như vậy trước sau như một, bất cận nhân tình luôn không được người ta chào đón.

Kiếp trước thời điểm lần đầu tiên cô đến tham gia tuyển chọn người nói chuyện khó nghe nhất cũng chính là người này, sau này khi cô nghèo túng đến tột đỉnh, gần như cho rằng thế giới của bản thân một mảng đen tối, thời điểm đó lại cắn chặt răng thế nào cũng nhất định không buông tha nhiệt huyết của bản thân nhất định muốn nhả nhin một phen, mọi người đều cao thấp chen ép, người đưa tay lôi cô từ trong bóng tối cuối cùng vẫn là người này.

"Cô khóc cái gì? Khóc có thể giúp cô lập tức giải quyết được vấn đề sao? Nước mắt của mỗi người đều rất trân quý, xác định có thể đem chuyện trước mắt giải quyết thì hãy chảy xuống, không thể liền nghẹn trở về cho tôi!"

Khi đó Mục Vân cũng dạy cô như vậy, bà còn miệt thị nhìn cô, bất cận nhân tình nói:

"Chỉ biết khóc, cô là phế vật hay là người nhu nhược?"

Nhưng bà vẫn kéo cô từ trong đám người công kích kia đi ra ngoài, một bên chửi ầm lên giáo huấn một bên khí thế hung hăng đưa khăn giấy cho cô.

Mục Vân là người thầy cô vĩnh viễn tôn kính nhất, bà mắng cô từ dưới mắng lên, lại mắng cô từ bình vùng đất phẳng thành vai chính, giống như bà vĩnh viễn chứng mất cô, nhưng đến thời điểm máu chót, bà luôn vĩnh viễn che chở cô, bà từng nói con thịnh nộ ở trước mặt mọi người bá đạo tuyên bố:

"Dù thế nào, cô gái Khuong Sam này là học trò của Mục Vân tôi, thân phận này đủ ngăn chặn được miệng của các người sao? Còn chưa đủ Khuong Sam còn là con gái nuôi duy nhất của Mục Vân tôi có được hay không? Các người ai TM còn dám có ý làm khó dễ một chút thử xem!"

Tất cả gãy dựa đầu khổ, sờ dĩ cuối cùng vẫn có thể được người khác ghi tạc ca ngợi từ tận trong tim, nhất định đã phải trải qua rất nhiều chua xót, nếu có thể nhớ từng con đường đã đi qua bên trong có rất nhiều cảm động cùng âm áp không cam lòng mà buông xuống.

Vòng tuyển chọn đã gần kết thúc, trước đó có mấy học sinh có biểu diễn qua nhưng đều là về mặt thất bại, rất nhiều người ở trong lòng thấp thỏm, còn có Mục Vân vĩnh viễn cũng đứng nghỉ từ trong miệng của bà nghe được một câu nói có thể được coi là tán dương hoặc hài lòng, bởi vậy không đến một khắc cuối cùng, ai cũng nghĩ, không biết chính mình có thể được tuyển vào hay không.

Tuyển chọn tiến hành đến tận ba giờ, ban giám khảo cũng đã cảm thấy mệt nhọc, càng về sau tốc độ tuyển chọn càng nhanh, càng xếp sau kỳ thật lại càng thua thiệt, bởi vì danh sách vẫn cứ nhiều như vậy, trước đó còn nhiều, cơ hội phía sau tương ứng sẽ càng ít.

Thời điểm đến phiên Khuong Sam đi lên sân khấu, ngay cả đầu Mục Vân cũng không có nâng, lực chú ý đều ở trên mặt giấy viết chữ vẽ tranh, rõ rệt chính mình cho thấy không có ý miễn cưỡng để ý đến học sinh. Với danh hiệu nổi tiếng Cố Thiên Hạc dù sắc mặt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trên mặt cũng đã có chút mệt mỏi, Tần Diệc Hạo ngược lại không thấy một chút thần sắc mệt mỏi, chỉ ngồi ở giữa hần không có mở miệng nói câu nào, trên mặt thần sắc thanh thuần lạnh nhạt, cũng không có ai dám chủ động đi trêu chọc hần.

Có một người duy nhất Khương Sam vừa lên sân tinh thần lập tức tốt lên chỉ có người ngồi ở giữa nhất Quách Ngọc Khôn, nguyên bản là một bộ dáng không kiên nhẫn tinh thần ủ rũ, vừa nhìn thấy Khương Sam đi lên trong mắt lập tức xẹt qua một đạo ánh sáng ý tứ không rõ, chậm rãi ngồi thẳng người.

"Đây là người cuối cùng đi?"

Thanh âm Quách Ngọc Khôn giương lên một chút, sau khi Khương Sam làm công tác tự giới thiệu hần liền chỉ vào Khương Sam hỏi người phụ trách, người phụ trách gật gật đầu:

"Người cuối cùng."

"Cô trước chờ vội nhảy." Quách Ngọc Khôn sờ sờ tóc nở nụ cười:

"Chúng tôi đều đã nhìn cả một buổi chiều, cũng không thấy mấy người múa chân chính, cô cũng đã nhìn ra, mấy người chúng tôi đều đã mệt mỏi, thấy có chút mệt mỏi rồi rồi, nếu như cô nghĩ mình sẽ được tuyển vào cũng là cách biệt."

Ngón tay Khương Sam nắm lại thật chặt, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác, Quách Ngọc Khôn này cô biết, kiếp trước cô phải bị phá hư ở trong tay hần hay sao, người có bộ dạng không giống đàn ông này là một kẻ đồng tính luyến ái, thật không may người mà hần yêu mến lại đúng lúc là Lư Hoảng.

Nếu như không phải bởi vì Quách Ngọc Khôn, căn bản bàn tay dài của Lư Hoảng sẽ không có quyền can thiệp vào sâu như vậy, trực tiếp có thể an bài người mà hần ghét không thể tiến vào vòng tham gia tuyển chọn.

Mấy vị giám khảo khác đều nhìn về phía Quách Ngọc Khôn, Tần Diệc Hạo không nhìn hần, chân mày không để cho người ta chú ý hơi hơi cau lại.

Quách Ngọc Khôn che miệng cười cười:

"Như vậy, cô cũng đừng nhảy bài múa đã chuẩn bị trước đó, học viên của chúng tôi đều lắm chiêu trò không sai biệt, vậy cô hãy cho chúng tôi nhìn tổng hợp tố chất của cô đi, để tôi trực tiếp ra cho một bài để nhảy."

Nhìn giống như là hảo tâm, thực chất là đang gây khó dễ, những học sinh ngồi trên ghế khán giả nhìn không được vì Khương Sam mà lau mồ hôi lạnh, vũ đạo mình tỉ mỉ chuẩn bị còn bị nói thành cái dạng kia, muốn cô phải nhảy ngẫu hứng?

Một màn này cùng với kiếp trước giống nhau được trình diễn lần nữa, Khương Sam cũng không có phần nộ cùng luống cuống giống như kiếp trước, biết rõ chỉ có thể vô lực thay đổi, lại không thể phản bác khiến cho mình trở thành trò cười cho mọi người, Khương Sam sẽ không lặp lại hành động vô dụng ngu xuẩn giống kiếp trước, cô bình tĩnh nhìn Quách Ngọc Khôn, lễ phép trả lời:

"Giáo sư Quách xin mời ngài nói."

Mục Vân ngồi trên ghế giám khảo lúc này mới đem đầu nhìn lên, lần đầu tiên mắt nhìn thẳng về phía Khương Sam.

Quách Ngọc Khôn không nghĩ tới Khương Sam thế nhưng sẽ bình tĩnh tiếp thu khó dễ của hần như vậy, nếu cô dám đứng lên phản bác hần tự nhiên có vô số lời nói để châm chọc cô, Khương Sam trực tiếp đồng ý quả thực là ngoài dự liệu của hần.

Tươi cười trên mặt của Quách Ngọc Khôn không được coi là ác ý, nhưng cũng tuyệt đối không có ý tứ dễ dàng buông tha Khương Sam, hần ôn tồn nói:

"Như vậy đi, cô cũng biết vũ đoàn tên là Niết Bàn, vậy cô liền lấy "Niết Bàn" làm đề biểu diễn một khúc đi."

Học sinh ngồi ở hàng đầu nhìn không được há mồm hít một hơi khí lạnh, đây là cái đề thi quý gì a! Niết Bàn? Điều này làm sao có thể khiến người ta ngẫu hứng nhảy đây!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 39

Editor: Thiên Vi

Sau khi Khương Sam nghe yêu cầu của Quách Ngọc Khôn biểu tình có chút ngưng trọng, kiếp trước tuy rằng Quách Ngọc Khôn cũng làm khó dễ cô, nhưng không có quá phận như kiếp này, thời điểm đó hần muốn cô ngẫu hứng biểu diễn một khúc có đề là "Tự tôn tự ái", mang theo mười phần ý tứ nhục nhã, lúc ấy Khương Sam vừa bị các loại lời đồn đãi quần thân lòng dạ bất bình, Quách Ngọc Khôn lại ám chỉ mười phần khiến cho cô tức giận gần như không kiềm chế được.

Nhớ rõ một lần kia sau khi mình nhảy xong một khúc ấy Quách Ngọc Khôn cười lạnh một phen bình phẩm, nói trong vũ đạo của cô phần nộ có thừa tự

tôn không đủ, lại trực tiếp nói cô đi cửa sau đạo đức không thể chấp nhận nổi, khi đó Khương Sam ngao khí mười phần, sự sắc sảo ở bên trong người cũng không bị cuộc sống bào mòn, bị kích thích ngay tại chỗ liền cãi nhau cùng hấn.

Chuyện ồn ào này đúng là chuyện xấu, cũng chính là tâm tư của Quách Ngọc Khôn, hơn nữa thanh danh của cô cũng không tốt, học sinh ở phía dưới liền ồn ào khiến cho cô tức giận cả người phát run.

Mục Vân miệng độc hơn, biết cô đi cửa sau sau đó liền có ấn tượng kém với cô, nói chuyện cũng không bận tâm tình cảm.

"Trước không bàn đến cái khác, động tác của cô nhiều lần đình trệ, rõ ràng cho thấy đã có một đoạn thời gian cô không có hảo hảo luyện múa, động tác quả thực là rất gượng gạo, tràn đầy dục vọng thắng bại cùng tình cảm chỉ tranh, đây không phải là hội luyện thể thao khỏe đẹp cũng không phải đấu võ, cánh tay cùng chân đầu đá lung tung như vậy là để cho ai nhìn đây? Bao giờ cô có thể giao trái tim vào vũ đạo cho tôi thì hãy đến đây để nói chuyện!"

Con phần nộ đang ở bên bờ sụp đổ Khương Sam lúc này hai mắt đều đỏ, cô giống như một con nhím bị thương, Mục Vân nói một câu cô bác bỏ một câu, cuối cùng cũng khiến cho Mục Vân giận giữ, chán ghét nhìn cô một cái liền trực tiếp vỗ bàn rồi đi.

Tần Diệc Hạo ngay lúc ban đầu khi cô cùng Quách Ngọc Khôn tranh chấp liền cau mày rồi đi, Mục Vân đi mất chỉ còn lại hai vị giám khảo, Khương Sam nhất thời thành cái đích chỉ trích của mọi người.

Một lần kia chính là một tai nạn, Khương Sam chỉ biết tiến công không hiểu được phải uyển chuyển, cô chỉ biết chặt vật dùng cả người đầy gai nhọn đi tự vệ, cuối cùng lại phí công đem yếu đuối của mình không hề phòng bị phía sau lưng tạo ánh sáng không gì ngăn cản được cho địch nhân.

Bởi vậy dễ dãi bất biến ứng vạn biến (lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động) lúc này đây Khương Sam trước đó đã chuẩn bị một khúc vũ có nhu có cương, nhưng Quách Ngọc Khôn này thuận miệng một cái "Niết Bàn" liền đem những chuẩn bị trước đó của Khương Sam toàn bộ đều đổ bỏ. Vô luận thế nào, từ "Niết Bàn" này cũng sẽ tuyệt đối không dính cùng mềm mại, Khương Sam hít sâu một hơi.

"Có thể cho tôi thời gian mười phút để chuẩn bị hay không?"

Quách Ngọc Khôn khoa trương cười cười, giống như giễu cợt Khương Sam không biết tự lượng sức:

"Nếu là ngẫu hứng, cho cô thời gian chuẩn bị dài như vậy còn gọi gì là ngẫu hứng?"

Khương Sam nói:

"Nhưng không có ca khúc thích hợp, tôi muốn tìm một ca khúc, cho tôi năm phút đồng hồ được không?"

Quách Ngọc Khôn bĩu bĩu môi.

"Dùng ca khúc trong vũ đoàn là được, chúng tôi không có nhiều thời gian như vậy, cho cô hai phút."

thằng cò cmn hó này....muốn đập hấn quá...gậy đâu, đá đâu để ta lên đập chết hấn. :chair:

Hai phút cũng tốt, Khương Sam ngay từ lúc bắt đầu nói mười phút đã biết Quách Ngọc Khôn sẽ không đồng ý, bất quá cô nghĩ muốn từ trong miệng hấn nhả ra chút thời gian, nếu không dựa theo phát triển ở kiếp trước, Quách Ngọc Khôn sẽ cho cô một ca khúc ngẫu nhiên sau đó muốn cô lập tức bắt đầu.

"Năm phút đồng hồ."

Tần Diệc Hạo gõ bàn, đột nhiên không chút đề ý nói.

Khương Sam đứng trên vũ đài sừng sốt, phản ứng của Quách Ngọc Khôn rõ ràng không muốn.

"Năm phút đồng hồ quá dài, trước đó chúng ta cũng cho mỗi học sinh thời gian biểu diễn đều như vậy, không thể nặng bên này nhẹ bên kia..."

Quách Ngọc Khôn còn chưa nói xong, con người lạnh nhạt của Tần Diệc Hạo đã nhìn qua, tầm mắt không chút che giấu không hề giấu diếm đảo qua trên người hấn.

"Tôi nói cho cô ấy thời gian năm phút đồng hồ chuẩn bị."

Môi bạc mỏng khẽ mở, con người thâm trầm hẹp dãi của Tần Diệc Hạo phảng phất như hồ sâu không đáy.

"Giáo sư Quách có ý kiến gì không?"

Đây chính là ý tứ muốn trực tiếp tuyên bố quyết định của mình không có thương lượng, Quách Ngọc Khôn là kẻ mềm nắn rắn buông, thanh âm lập tức mềm xuống, tay như Lan Hoa Chi che miệng lại ngượng ngùng cười nói:

"Nếu Tần tổng đã nói như vậy, đương nhiên tôi không có ý kiến gì, vậy liền cho cô ta thời gian năm phút đồng hồ để chuẩn bị đi."

nổi da gà....như kiểu thái giám

Trong mắt Tần Diệc Hạo cực nhanh lướt qua một tia chán ghét, cũng không nguyện ý phản ứng lại với loại người éo lá này, một lần nữa nhìn về phía vũ đài, hướng về phía Khương Sam hất cằm.

Khương Sam cảm kích cười cười, nhanh chóng chạy đến nơi chuyên bàn bạc với người đạo nhạc tuyển khúc.

Năm phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, Quách Ngọc Khôn nhìn đồng hồ bấm giây, thời gian vừa đến, suốt cả năm phút đồng hồ hắn đã không kiên nhẫn bắt đầu gõ bàn.

"Đến cùng có nhảy hay không a, nếu cô cảm thấy mình không nhảy được chúng tôi liền kết thúc a."

Khương Sam cuối cùng vẫn là người giỏi kiểm chế, đối với người này cố ý nhắm vào mình cũng không bày ra gương mặt hòa nhã, hướng tới phía ban giám khảo khom người chào, ý bảo mình bắt đầu biểu diễn vũ đạo, ngay giữa vũ đài hai đầu gối song song quỳ xuống đất, cả thân mình mềm dẻo ngã nằm về phía sau ở trên sàn.

"Xuy" Quách Ngọc Khôn thấp giọng cười lạnh, đồng tác mở đầu thập phần đại chúng, vừa nhìn liền biết lúc nữa phải phát huy như thế nào, từ cái cơ sở nhất sẽ trực tiếp đứng lên.

Hiển nhiên hai vị kia cũng nghĩ như vậy, biểu tình hứng thú có chút rã rời, Mục Vân lại bắt đầu vẽ tranh ở trên quyền vờ.

Kể tiếp chính là âm nhạc leng keng, tiếng giọng khàn khàn cùng biểu tình dữ dội động tác gãy dựa đi ra, vừa nhắc tới Niết Bàn ấn tượng đầu tiên của mọi người chính là cái này, Mục Vân gần như có thể dự liệu được quỹ đạo động tác ngay sau đó của Khương Sam sẽ là cái gì, Quách Ngọc Khôn cũng là một bộ dáng xem kịch vui, ngón tay trắng như tuyết sờ sờ cằm, tươi cười quyền rũ tự đắc.

Tiếng đàn Tam Huyền nhẹ nhàng vừa vang lên, tay cầm bút của Mục Vân ngừng lại, Cố Thiên Hạc khẽ chớp hàng mi, kinh ngạc nhìn về phía Khương Sam, thực rõ rệt đây là tổ khúc hỗn hợp, nhưng cô làm sao có thể sẽ chọn một ca khúc có phong cách như vậy?

Khương Sam từ từ khép hờ mắt, thân mình giống như một chi trong cơn gió mềm dẻo, cũng không thấy một chỗ dùng lực, giống như hoàn toàn mất hết sức hút của trái đất, thân mình ở không trung mềm dẻo vẽ lên một đường rất giống đường cong bán nguyệt nửa vòng tròn.

Đàn Tam Huyền vẫn khoan khoái như trước.

Miệng Khương Sam hơi mím, cánh tay nhu thuận vẽ ra động tác, cùng lúc đó đã lấy một nửa đầu gối một chân để làm điểm tựa, một chân khác giờ giữa không trung, ngón chân giương cao lên.

Lại diễn cảnh một người lúc sáng sớm, rõ ràng lúc ấy vẫn buồn ngủ nhưng vẫn không thể không từ trong cơn mơ ngủ thức dậy, vũ khúc ở đâu đó nhanh chóng vang lên? Không thấy trời còn chưa hoàn toàn sáng đâu, ánh trăng còn cất giấu tranh tối tranh sáng với mặt trời sau những đám mây.

Một chân ưu nhã yêu kiều chậm rãi nâng lên quá vai, hai cổ tay yếu ớt vây quanh chân, một lệch ra, sau đó muốn ngã xuống ngủ tiếp.

Nhưng âm nhạc vui sướng càng thêm vang dội, mọi người đều đã tỉnh, cô làm sao có thể nhàn hạ? Mau đứng lên, bằng không vị trí dẫn đầu của cô sẽ bị cướp đi!

Sợ hãi cả kinh gần như muốn ngã xuống, eo lưng vẫn một cái, ánh mắt trong nháy mắt mở ra, hai chân tựa như nước chảy mây trôi đứng thẳng tắp trên đất, gần như là không hề ngưng trệ cùng trở ngại dựa vào phần chân chống đỡ cơ thể đứng lên! Hai tay ôm ngực, động tác trong nháy mắt thay đổi thành mạnh mẽ hữu lực!

Âm thanh vui sướng của đàn Tam Huyền chậm lại, như cũ vẫn là âm nhạc thư thái, nhưng trịnh trọng hơn rất nhiều.

Thiếu chút nữa đến muộn, các nữ sinh đã sớm lập thành từng đội vũ đạo, cô vội đứng ở đội thứ nhất.

Các cô gái lại oán giận, cùng luyện mười mấy năm, vì cái gì vẫn luôn phải học những kỹ năng cơ bản lần thứ hai? Giáo sư dù bận tới mức nhưng vẫn ung dung, chờ các cô khi nào luyện vũ gần đạt đến trình độ của Khương Sam là được rồi, sẽ không liên hệ lại những kiến thức cơ bản, các cô gái không cam lòng, tại sao lại là cô!

Lão sư cười, gật đầu đối với chú thiên nga trắng cao ngạo dẫn đầu là Khương Sam, đến a, thời khắc của cô đến rồi a, mang theo vương miện của cô, giờ khắc quang vinh này duy chỉ thuộc về cô.

Nữ vương mỹ lệ, thời gian biểu diễn vũ đạo đã đến!

Đàn Tam Huyền sáo Riga, âm điệu lần nữa thanh thoát thay đổi.

Ngẩng cao ngẩng đầu lên, cô cố gắng duy trì trấn định, trong mắt thanh thoát cùng kiêu ngạo sắp tràn ra, vận một cái một nghiêng một viên một khúc, mọi người không phục a, cho dù tôi ngủ muộn, nhưng vị trí của tôi chính là vị trí của tôi, cho dù là ai cũng vô pháp thay thế. Giậm chân tại chỗ, tay lưng, bên cạnh chậm lại, không phải muốn vượt qua tôi sao, không phải không phục tôi áp đảo ở trên các người sao, nhìn a, động tác giống nhau, đồng dạng là kiến thức cơ bản, đến đây vượt qua tôi đi, tôi luôn ở chỗ này chờ các người.

Các cô luôn luôn theo không kịp động tác của cô, Khương Sam cười trộm càng thêm tùy ý múa từng động tác, các nữ sinh của các đội rút cuộc bỏ đi

tất cả nghi ngờ, các cô ghen tị cô, bắt chước cô, không có lúc nào là không không muốn siêu việt hơn cô, nhưng chung quy lại không dám khiêu khích khiêu chiến cô.

Trong phòng diễn xuất, tiếng khê nói nhỏ xôn xao cùng tiếng ồn ào dần dần biến mất, các học sinh mở to hai mắt nhìn, ai cũng không nghĩ tới người này sao có thể lớn gan như vậy, cũng dám trong cùng một điệu nhảy tùy hứng trực tiếp biểu diễn đủ các loại kiến thức cơ bản.

Tự tin đường hoàng xoay tròn theo nhịp đàn Tam Huyền vui sướng cùng tiếng sáo mà trở nên tối tăm, cô giống như là một tinh linh đang múa, khoái hoạt chìm đắm trong thế giới của bản thân.

"Ông!"

Âm thanh tiếng đàn đứt dây chợt vang lên, không hề báo trước, đàn Tam Huyền cùng tiếng sáo đều triệt để biến mất.

Liên tục đá chân lưu loát liền ngưng bật, tất cả động tác của Khương Sam đều cùng lúc dừng hình.

Tai nạn giao thông nghiền nát qua hai chân với tốc độ rất nhanh, nhưng ở trong mắt của cô lại như là động tác quay chậm, máu tươi tràn đầy mặt đất, cô mờ mịt nhìn đôi chân thon dài của mình bị đè ép đến biến hình.

"Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực, chỉ sợ nửa đời sau của cô ấy chỉ có thể vượt qua ở trên xe lăn."

Cô bị giam ở trong phòng, cô bị nói xấu vì bò lên được như ngày hôm nay thể xác và tinh thần sớm đã không sạch sẽ dơ bẩn, cô bị đánh, vô lực bị trôi ở trên giường bị tiêm kích thích tố.

Cô là một vị vũ giả, nhưng cô lại mất đi hai chân của mình.

Cô là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng toàn thân cô đã sớm sưng phù lên thật đáng ghê tởm.

Cô kiêu ngạo lại tự tin, nhưng cô chỉ có thể vô lực hèn mọn nhìn bản thân trong việc bài tiết gặp trắc trở, ngậm.

Khương Sam, cô làm sao không đến khiêu vũ đâu? Các bạn bè vẫy tay chào với cô.

Khương Sam, mau đến xem quần áo xinh đẹp này, mặc ở trên người của cô nhất định là rất đẹp, những cô gái kia cười tươi xinh đẹp lại tùy ý.

Cô trốn ở góc phòng, co quắp thành một đoàn.

Như cũ là một mảnh yên tĩnh, âm nhạc đã ngưng bật trong chốc lát, trong phòng diễn xuất tất cả thanh âm sớm đã biến mất.

Chân Khương Sam không đủ sức di chuyển, lấy một loại hình dáng quý dị tỏa sáng, nhưng trên mặt cô không có đau đớn cũng không có gầy dựa, chỉ là mờ mịt trống rỗng. Hai vai buông lỏng rũ xuống phía dưới, vai không hề có lực mờ ra hai tay, khuỷu tay cong giống như đê phòng tuyến lại giống như tượng gỗ từ phía sau giờ lên, hai cánh tay giống như được giải phóng làm động tác chậm, dùng một tư thái tuyệt đẹp nằm ngang nghiêng ngang khuếch tán.

Lôi kéo lại lôi kéo, hai tay mở rộng đến mức tận cùng, ngăn cổ xinh đẹp tuyệt trần chợt giương lên, một đôi vân lông vũ nhiều trong hai tròng mắt lần đầu tiên lóe ra thủy quang.

Tư thế này giống như trên lưng đeo một cây thập tự giá cực nặng nề, nặng nề gần như muốn đem cô ép vỡ, nhưng kia lại là tín ngưỡng của cô a, dù đau, cô vĩnh viễn không thể đem nó buông xuống!

"Ô. . ."

Tiếng âm thanh gần giống với tiếng nước nổ chợt vang lên, thanh âm đàn Đầu Ngựa (Mã Đầu Cầm) bị thương thật dài, giống như trong đêm hoang vắng trống trải chợt có lỗ hổng bị xé ra.

Ông tiêm không chút do dự đâm về phía bụng của Khương Vi, Khương Vi hét lên một tiếng, con dao đâm vào ngực, máu tươi như nước thấm vào khăn tay, trước ngực của cô lan tràn mở rộng, nhưng cô lại không cảm thấy đau.

Người cô yêu đã chết.

Những gì cô nhiệt tình yêu thương đều đã triệt để mất đi.

Địch nhân của cô, đội họ chết đi, cô có thể đỡ xuống gông xiềng trên người.

Động tác của Khương Sam đột nhiên kịch liệt lên, người cô dẻo như không có xương cốt, vô lực tránh thoát, xoay tròn, khom người, trượt, trong mắt cô rõ ràng là có ánh sáng khắc cốt, khóe miệng lại nhếch lên một mặt cười nhẹ, từng chút một, cho dù đau đớn khó nhìn, cho dù là thiên đao vạn quả, rốt cuộc cô vẫn tháo xuống gông xiềng tín ngưỡng trên người.

Trong nháy mắt ngã xuống đất, trên người đã triệt để vô lực, rõ ràng đã nói chính mình phải buông xuống, hai tay lại cố chấp giờ lên, mười ngón tay thống khổ câu trạng dữ tợn đứng thẳng.

Cuối cùng vẫn là...

Không cam lòng a...

Nếu như hết thấy có thể làm lại lần nữa, cô nhất định sẽ khiến những kẻ đã hại cô, muốn hại cô, nợ máu trả bằng máu!

Nếu như hết thấy lần nữa đến, nếu họ muốn cướp đồ của cô, cô sẽ lấy hơn trăm hơn ngàn lực lượng gấp bội đi đoạt lại, đoạt lại cái thuộc về cô, cũng sẽ triệt để đoạt lại những thứ thuộc về họ!

Cho dù ném xuống tín ngưỡng của cô, cho dù song song đẩy lòng xé nát cuối cùng chỉ còn một mặt thống khổ, cho dù như rơi xuống địa ngục, cô cũng muốn gặt gao bắt lấy cô chân của bọn họ, đem bọn họ lột xuống tất cả đồ thuộc về cô.

Thanh âm đàn Đầu Ngựa cũng dần dần nhạt đi, trống trận đánh vang.

Nguyên bản ánh mắt run rẩy nhắm chặt, thân mình chấn động mạnh một cái!

Tro tàn còn sót lại trong ngọn lửa, người cả người đỏ ngầu đẫm máu trở về, mờ mắt, trùng sinh.

Hai tay như là cánh bàn ưu nhã mà có vẻ trúc trắc giờ lên, cổ tay uốn vòng, tay vẩy, điệu múa chợt trở nên nồng đậm nổi dậy!

Thời điểm động tác nồng liệt nhất, trống trận chợt thu!

Khương Sam nhắc chân lại mạnh mẽ hữu lực buông, quỳ một chân trên đất, người trên hướng về phía trước đầu đó liền nằm sấp, hai tay giao trước đáng người tiêu tụy nằm trên mặt đất.

Nhẹ nhàng vừa hôn, nửa ngẩng đầu, con người nhỏ bé mang theo cực hạn hận ý.

Dục hỏa trùng sinh.

Địch nhân thân mến của cô...

Cô cuối cùng đã trở lại..

Trên gương mặt tuần tú của Tần Diệc Hạo một đôi con ngươi hẹp dài có chút trở mắt nhìn Khương Sam, mắt của cô sáng rực, tâm hồn tỏa ra ánh sáng xang liêm diễm sáng bức người, lại có một loại đen tối kỳ lạ, ánh mắt lãnh lệ kia giống như muốn đem linh hồn của người hút vào cùng trầm luân với tâm hồn của cô. Một người bình thường tại sao lại có ánh mắt như vậy, như đang cười, hoặc như đang khóc, nhưng lại khiến người nhìn không được cẩn thận đi tìm kiếm, rồi lại phát giác con người kia rõ ràng là một mảnh vẫn lỏng lẻo vụ nhiễu cực hạn bình tĩnh.

Trong lòng của Tần Diệc Hạo sinh ra một loại cảm xúc kỳ dị không hiểu.

(anh đã bắt đầu có cảm giác lạ với chị...haizzz nhưng ngày anh chị đến với nhau còn dài dài lắm mẹ đẻ đã nói t/c của anh chị đến k quá nhanh...v là chậm rồi)

Khương Sam ở trong ấn tượng của hắn giống như một cô gái nhỏ đáng thương bị khi dễ, cả người đều lộ ra một loại cảm xúc mâu thuẫn kỳ dị nhanh đến thu phục tới nhanh đến dễ bảo hộ tới.

Hắn còn nhớ rõ lần trước khi Tần Chiến yêu cầu hắn đưa cô về nhà, cô nhỏ như vậy còn cố co lại thành một đoàn, thận trọng ngồi trong một góc hẻo lánh, sợ mình va chạm vào hắn một tia một hào, cố gắng giảm sự tồn tại của mình, lại không ý thức được cô già đáng thương như vậy thật là mê người.

Cô là một cô gái cần được người bảo hộ, trên người Khương Sam tựa hồ trời sinh liền được dán một cái nhãn như vậy.

Cô vô hại lại hồn nhiên, non nớt giống như đứa nhỏ.

Nhưng đứa nhỏ vì cái gì sẽ có biểu tình bi thương như vậy, lại giống như từng tuyệt vọng rơi vào vực thẳm, làm cho người ta tâm thần đều nhìn không được chấn động.

Toàn trường yên tĩnh, thẳng đến khi Khương Sam nhòm dậy cúi chào cảm ơn, lại nói câu:

"Cảm ơn, tôi đã biểu diễn xong."

Trên sân, loại ngưng trệ nồng đậm kia gần như khiến cho người ta hít thở không thông giống như mới được ấn công tắc, trong nháy mắt linh hoạt lên.

Tay Mục Văn gặt gao nắm lấy bút, ánh mắt không chớp nhìn Khương Sam, trước tiên thế nhưng lại quên mất mình muốn nói gì.

Cố Thiên Hạc hiển nhiên cũng đồng dạng một lòng cố phục hồi lại cảm xúc vừa chìm trong vũ đạo vừa rồi của cô, đợi 2 giây mới háng giọng một cái mở miệng nói câu nói đầu tiên.

"Gan cô cũng thật lớn, vũ đạo ngẫu hứng cũng dám thêm nhiều động tác cơ sở như vậy."

Thời điểm nên nói câu nói thứ hai, rồi lại "ách", há miệng thở dốc thế nhưng có chút cạn lời, khô cằn chỉ nói được một câu:

"Nhảy không sai."

Quách Ngọc Khôn nhìn một người duy nhất ở giữa sân là Khương Sam, thời điểm cô khiêu vũ được nửa đường sắc mặt khó coi mất thần, hấn cường điệu chú ý phản ứng của người chung quanh, phát hiện chuyện không phát triển giống như mình mong muốn, tâm nhất thời lạnh.

Cô gái này đi từ cửa sau vào, tư cách báo danh chính mình là người giúp cô, Lưu Hoảng nói rõ với mình là vì đùa giỡn trêu đùa cô hấn mới bằng lòng để mình ăn dấm cho cô tư cách. Huống chi vừa rồi rõ ràng hấn cho thấy rõ hấn khó để cô chuẩn bị nhìn cô xấu mặt, cô thông qua tuyển chọn không phải là tương đương với việc hấn ở trước mặt mọi người không xuống đài được sao? Quách Ngọc Khôn lấy lý do đó mà nhìn Khương Sam không thuận mắt, làm sao có thể cam tâm để cô thật sự thông qua.

Hắng giọng một cái, Quách Ngọc Khôn cứng rắn kéo ra một mặt tươi cười tiếc nuối.

"Điều múa này của cô nhảy nhưng thật sự khiến cho tôi thất vọng."

Khương Sam sắc mặt bình tĩnh không hề ngoài ý muốn nhìn lại Quách Ngọc Khôn.

"Điều múa này quả thực là nhảy quá bình thường, bên trong hỗn loạn quá nhiều động tác cơ sở đơn giản thô bạo, căn bản là không phù hợp với đề vũ đạo ngẫu hứng của tôi, động tác cơ sở của cô đi hỏi một chút xem có người nào không hiểu? So với cô nhảy tốt hơn không biết bao nhiêu, cô làm như vậy chẳng những không gặp may cuối cùng vẫn là múa búa trước cửa Lô Ban."

Quách Ngọc Khôn lắc lắc đầu, biểu tình cực kỳ bất mãn cùng lạnh lùng:

"Cố ý huyền kỳ lại quá nhiều, một vũ đạo xuất sắc chỉ có kỹ thuật thành thạo không vẫn không đủ, càng thêm quan trọng chính là trong linh tính của vũ đạo, vũ đạo không có linh tính cũng chỉ là một cây gỗ mục di động mà thôi, vũ đạo của cô quả thực là tôi nhìn không ra một chút linh tính, vô vị nhàm chán, tôi không thể trái lương tâm để cho cô thông qua vòng tuyển chọn."

Linh tính?

Khương Sam cười.

Cái lý do này thật là tốt, nói tài nghệ, nói chuyện phiếm, nói thuận thực hoặc là nói trình độ cảm tình phong phú cũng có thể làm cho người ta có lời cho mình, nhưng cái thứ linh tính này quả thực là quá mức hư vô mờ mịt, cái gì là có linh tính cái gì là không linh tính, mồm mép đối chọi cũng không bằng hấn hé miệng ra bình phẩm.

Vô sỉ như vậy, thiên hạ vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Tùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 40

Edit: Thiên Vi

Mục Vân cùng Cố Thiên Hạc không lên tiếng, đối với lời nói của Quách Ngọc Khôn, rõ ràng Cố Thiên Hạc cho thấy mình rất không ủng hộ, nhưng hấn không phải một người thích tranh chấp, cho nên không lập tức mở miệng phản bác. Còn một người là Mục Vân thì trầm mắt quan sát Khương Sam, ánh mắt nhìn lại mấy lần, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bởi vì số lượng lớn thời gian đều tiêu phí vào công việc khổ luyện vũ kỹ, vũ giả bình thường đều không giỏi ăn nói, điểm này trong rất nhiều thời điểm đều có vẻ phi thường chịu thiệt. Mà bị một vị giáo sư nổi danh ở trước mặt nhiều người không chút nề tình phê phán bẻ nhón như vậy, thông thường vũ giả có thể giới nội tâm phong phú rất dễ dàng bị lời nói đâm thương, huống chi là bình phẩm xảo quyết như vậy.

Lúc trước có không ít học sinh trực tiếp bị châm chọc như vậy đều sượng mặt phải chặt vật đi ra, không ít người ánh mắt nhìn về phía Khương Sam có chút thương xót.

Không có chân tay luống cuống, cũng không có lửa giận ngút trời, vượt ra ngoài dự liệu, trên mặt Khương Sam thậm chí nhìn không ra một chút dao động, cô cứ như vậy đột nhiên nở nụ cười, bộ dạng bình thản giống như người bị Quách Ngọc Khôn khinh thường phê phán kia không phải là cô vậy.

Vừa nhảy múa qua trên gương mặt phấn nộn vẫn còn ửng lên sắc hồng, bột phấn đánh nhẹ nhàng như vậy tựa như cánh hoa mới nở chạm vào đầu nhụy

hoa gần nhất mà thắm vào, mềm nhũn thoải mái khiến cho người ta nhìn không được nghĩ muốn đi lên tay niết một phen nắn một chút, muốn nhìn xem có phải sẽ giống như mình tưởng tượng cảm xúc cực tốt hay không. Con người lấp lánh oánh nhuận giống như một đôi mắt nào thuần sắc, bản thân cô lớn lên thanh thuần xinh đẹp, cười lên giống như ngàn vạn xuân hoa nở rộ, rõ ràng là thần sắc ôn nhu, lại bất ngờ khiến người ta không kịp phòng bị mà thấy kinh diễm lại có thể khiến trống ngực không tự giác liền trở lên rối loạn.

Trên ghế khán giả có mấy nam học sinh, trông mắt đồng dạng giống nhau cơ hồ đều rơi vào trên mặt của Khương Sam.

Ngần cổ thanh tú thon dài trắng nõn, áo màu trắng không có tay lộ ra xương quai xanh tinh xảo, tư thế đứng của cô luôn luôn có một cổ hương vị không nói lên lời, ưu nhã rất khác biệt, giống như một mỹ nhân cổ đại chân đi ngả nghiêng bước ra từ trong bức tranh cung nữ họa, không chỗ nào là không tinh trí không chỗ nào là không khiến cho người nhìn thấy liền muốn thân mật, nhìn qua cô vô tội cùng vô hại như vậy, con người mềm mại mang theo ý cười vì liếm

Nhưng ôn nhu mềm mại kia lời nói lại không có đồng dạng mềm mại như vậy:

"Một đoạn vũ đạo, quan trọng là nội dung mà vũ giả muốn truyền lại đâu, có thể hiểu tôi có sai lầm, ngài nói tôi không thể diễn tả được động tác của bản thân để lý giải "Niết Bàn", nhưng tất cả những động tác chuyên nghiệp cao thâm chẳng lẽ không phải đều phục vụ nội dung của vũ đạo sao? Những người đang ngồi ở đây đương nhiên là có rất nhiều người có nền tảng so với tôi sẽ diễn tốt hơn, chính là tôi biết mình còn có rất nhiều khuyết điểm, cho nên mới nghĩ muốn đến tham gia tuyển chọn vào xã đoàn để tiến thêm một bước học tập, chẳng lẽ là lý giải của tôi đã sai, quý xã đoàn không phải là đang chiêu học sinh, mà là trong vòng chọn lựa người có vũ đạo xuất sắc không chút tỳ vết chút nào trong dân gian sao?"

Dừng một chút, Khương Sam bổ sung một câu:

"Đương nhiên, nói cho cùng tri thức thu được qua sự từng trải của tôi chung quy còn ít, khả năng còn có rất nhiều chỗ không thích hợp, nếu tôi nói không đúng, hi vọng Quách lão sư có thể vui lòng chỉ giáo."

Thái độ Khương Sam ôn hòa lễ phép, nói ra lời nhưng từng chữ tru tâm, rõ ràng là chữ chữ đều là tại khiển trách Quách Văn Khôn có tình gây sự, có tình còn cường điệu chính mình lịch duyệt không đủ vô pháp lý giải, đó không phải là nói Quách Ngọc Khôn như vậy làm về ta đây ngay cả so sánh hẳn cười mấy chục tuổi Khương Sam còn không bằng sao? Trên ghế khán giả học sinh có nhìn không được thiếu chút nữa trực tiếp cười ra, vội vàng che miệng sợ phát ra thanh âm.

Quách Ngọc Khôn cũng cười:

"Miệng lưỡi của cô học sinh này thật đúng là bén nhọn, nói với cô so với vũ đạo vừa cô phản kích hơn nhiều, đối với chúng tôi đây là vòng thi đấu tuyển chọn thành viên chính quy vào xã đoàn, không phải thi biện luận, tôi nghĩ khóa học thứ nhất mà cô cần học có thể sẽ là tôn sư trọng đạo cùng thái độ làm người phải khiêm tốn, về phần vũ đạo của cô đạo hạnh còn kém một chút nhỏ."

Quách Ngọc Khôn thông minh tránh nặng tìm nhẹ, căn bản là không trả lời vấn đề của Khương Sam, cũng chỉ nhận thức đúng một chuyện, hấn chương mắt cô, cho nên không cho cô qua.

Khương Sam lại muốn đem sự rộng lượng của mình biểu hiện đến cùng, không chút nào bị một Quách Ngọc Khôn cường thế làm tức giận, cười càng ngày càng nhu hòa khiêm tốn, lễ phép vừa không kiêu ngạo không siểm nịnh giải thích.

"Tôi biết đây là vũ đài trao đổi học tập, giáo sư Quách là người đức cao vọng trọng, tôi không lọt vào được tâm nhãn của ngài tuy rằng tiếc nuối, nhưng cũng không dám tự kiêu ngạo mạn tôi chỉ cảm thấy chính mình thiên tư kinh người, ngài không tuyển tôi chính là mắt bị mù mới không nhìn thấy người, ý nghĩ như vậy có lẽ là không thích hợp, một câu nói của tôi cũng không lộ ra ý tứ không tôn trọng cùng tự phụ, ngài quả thực là quá miễn cảm."

Học sinh phía dưới nhìn không được trộm cười rộ lên, Mục Văn cũng bị cái ngậm trà phóng này của Khương Sam mà cảm thấy vui vẻ, khoe miệng nhếch nhếch, trong ánh mắt cả vũ lấp miệng em lại thêm vài phần hứng thú, không thể không nói, tính cách Quách Ngọc Khôn này thực sự không được người chào đón, hẳn cùng Mục Văn chính là đối thủ một mất một còn nhiều năm.

Sắc mặt của Quách Ngọc Khôn lúc này mới có chút cương cứng, đập bàn đứng lên, Khương Sam giống như sợ hấn trực tiếp đuổi cô đi xuống, trên mặt có chút sợ hãi, vội bổ sung thêm:

"Giáo sư Quách ngài đừng nóng giận, tôi sẽ không nói nữa, ngài đừng hiểu lầm, thật sự là tôi thập phần thành khẩn muốn ngài chỉ bảo, tôi biết ngài vội vã kết thúc, nhưng cuối cùng có một vấn đề muốn mời giáo sư Quách trực tiếp trả lời một chút, như vậy cho dù có đuổi tôi xuống tôi cũng không có gì tiếc nuối, ít nhất còn có cơ hội tiến bộ trong thời gian tới, không biết ngài nói linh tính, là lấy tiêu chuẩn gì để làm thước đo bình phẩm đâu?"

Tay Lan Hoa Chi của Quách Ngọc Khôn tức giận chỉ vào cô, kỳ thật với tính cách của hấn bị như vậy sớm đã nghĩ rất muốn chửi ầm lên, nhưng thái độ cùng biểu tình kia của Khương Sam quả thực là khiến người ta không thấy cô sai, muốn mắng cô cũng không mở được miệng.

"Linh tính tự nhiên là một loại cảm giác, cô có thể hỏi ra loại vấn đề này đầy đủ như vậy nói rõ trên người cô căn bản không có loại đặc biệt này! Thứ này yêu cầu phải có tính giác ngộ cao, cô chỉ ra được liền cho rằng mình có thể có?"

"Như vậy a."

Khương Sam gật đầu, thở phào nhẹ nhõm một hơi:

"Nguyên lai là cảm giác của ngài a, vậy thì tôi an tâm, thứ cảm giác này quá hư vô mờ mịt, biết không phải là vũ đạo xảy ra vấn đề tôi liền an tâm, ít nhất

nói rõ tôi vẫn có chỗ đáng khen."

Đây chính là trực tiếp châm chọc Quách Ngọc Khôn không hề có căn cứ làm khó dễ học sinh.

Quách Ngọc Khôn bị chọc giận sinh khí quăng bút, nói không lựa từ nói:

"Ai nói vũ đạo của cô không thành vấn đề! Nhảy đến rồi tỉnh rồi ngủ! Đáng khen ở chỗ nào? Chỗ nào là đáng khen! Âm không âm dương không dương rồi tỉnh rồi ngủ! Đi xuống đi xuống! Tuyển chọn kết thúc, đừng ở chỗ này càn quấy nói bậy."

Chắc hẳn phát hỏa này có thể xem như hơi quá đáng, ngay cả Cố Thiên Hạc tính tình ôn hòa cũng nghe không vào, nghiêm túc nói:

"Cô bé này dưới tình huống khó khăn có thể phản ứng nhanh chóng như vậy, trình bày một khúc vũ đạo phong phú hoàn chỉnh đủ để thấy được thực lực hùng hậu ra sao, tại sao có thể không có chỗ đáng khen? Tôi nhìn cô bé nhảy phi thường tốt."

Kỳ thật vũ đạo vừa rồi của Khương Sam đâu chỉ là nhảy rất tốt, quả thực có thể được xưng với một loại khuôn mẫu, như thế lại khiến cho người khác nhìn không được muốn đi theo cô đem tất cả thể xác và tinh thần cảm xúc đều đắm chìm vào trong màn diễn, trong lòng Cố Thiên Hạc còn sinh ra một loại cảm giác bị tráng. Trong đó có vài lần lưng mang trách nhiệm cố gắng dựa khiến Cố Thiên Hạc nhìn thấy hốc mắt cũng thấy hơi nóng, có thể đạt tới trình độ này quả thực là không dễ dàng, Cố Thiên Hạc vốn yêu người tài tâm liền dậy sóng, đương nhiên không thể thật sự bởi vì tính cách chi tranh của Quách Ngọc Khôn mà hủy đi một mầm non tốt đẹp như vậy.

Huống chi tính cách của Khương Sam cũng làm người ta thích, tự biện nhưng không khí thế bức người, không bởi vì sự phủ định giáo sư mà thấy kinh sợ, loại tâm tính bình tĩnh cùng tự tin kiên định này chính là một trang bị tất yếu mà mỗi vị vũ giả xuất sắc phải tu luyện.

Quách Ngọc Khôn chán nản:

"Anh!"

Quách Ngọc Khôn đang muốn làm khó dễ với Cố Thiên Hạc, một thanh âm vượt ra ngoài dự kiến của mọi người đột nhiên vang lên.

Mục Vân soi mói quan sát Khương Sam từ đầu tới đuôi một phen, lời nói trong miệng lại khó có được bắt đầu phụ họa:

"Chính xác, hôm nay trong vòng tuyển chọn, vũ đạo vừa rồi của cô bé có thể nói là trên vài người, cảm tình mãnh liệt, khó có được phân đoạn hợp lý chắc chắn đã tiêu phí rất nhiều tâm tư, rất khéo léo, hơn nữa còn chọn ra một ca khúc ngẫu hứng, rất tuyệt!" Học sinh "Ông" một tiếng bùng nổ!

Bọn họ nghe thấy cái gì? Mục Vân thế nhưng lần đầu phá lệ trực tiếp biểu dương học sinh! Đây không phải là hiếm thấy, đây quả thực là con mura hồng vũ từ trên trời rơi xuống! Nếu từ trong miệng người khác nói ra coi như xong, nhưng Mục Vân tự mình khen quang vinh như vậy quả thực là quá lớn!

Sắc mặt Quách Ngọc Khôn âm trầm xuống, phần nộ đến mức tay Lan Hoa Chi gần như nhìn không được mà run run, Khương Sam vừa rồi trong tối ngoại sáng nói nghe thoải mái, nhưng câu nào cũng không khách khí chỉ trích hần, bản thân cô đã khiến hần tức giận công tâm, hần đã xác định biểu hiện không muốn cho Khương Sam thông qua, nhưng hai người này thế nhưng không cho hần chút mặt mũi trực tiếp qua mặt hần!

"Tôi không đồng ý! Người như vậy tuyệt đối không có tư cách gia nhập vũ đoàn Niết Bàn, tôi không biết hai người đột nhiên uống nhầm cái * canh gì nhất định muốn thu loại học sinh này, tôi mặc kệ! Thật muốn chọn cô ta hai người đi mà chọn, tôi đi!"

Thanh âm Quách Ngọc Khôn bén nhọn, đập bàn trực tiếp rời đi, dùng chiều này để chứng tỏ thái độ kiên quyết của mình, khả năng hần cũng đã tính toán muốn chặt đứt luôn đường lui của Khương Sam.

"Tôi đồng ý cô ấy trực tiếp thông qua."

Mục Vân cũng không biết có phải là có ý hay không, giống như không nghe thấy Quách Ngọc Khôn uy hiếp, tiếng nói của hần vừa dứt cô cũng không chút nào để ý trực tiếp ném ra một câu ngang với quả bom lớn, Quách Ngọc Khôn dừng bước, tức giận đến té ngựa.

Nhưng tiếp đó Cố Thiên Hạc cũng giống như người không thay đổi, phá vỡ tính tình ôn hòa ung dung không kết thù kết oán với người khác của mình, chậm rãi nói:

"Tôi cũng đồng ý học sinh này thông qua, tôi thật thương thức cô, tiếp tục cố gắng."

Biểu tình trên mặt của Quách Ngọc Khôn nhìn không được trở lên xanh mét, quay đầu âm trầm cười lạnh:

"Thật là chúc mừng ánh mắt tốt của hai người, chọn học sinh đi vào từ cửa sau a, ha ha, cô ta nhưng là..."

"Khương Sam." Lời nói ác ý của Quách Ngọc Khôn mới nói được một nửa, liền bị một đạo thanh âm trầm thấp cắt đứt, Tàn Diệc Hạo thay đổi tư thế, hai tay giao nhau chống cằm:

"Có hứng thú gia nhập Cảnh Thiên không?"

Lại là một quả đạn pháo siêu cấp lớn rót xuống!

Trên khán đài một mảng lớn cảm rót xuống, tròn to mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Tần Diệc Hạo, chỉ hận tên mình không thể từ trong miệng hắn đi ra.

Kiếp trước Mục Vân là giáo sư của cô, cô hiểu rõ bà cho nên biết làm thế nào có thể đã động đến bà, Cố Thiên Hạc cô từng tiếp xúc qua, cũng biết người này yêu người tài cùng ngông nghênh, trong lòng có tám phần nắm chắc có thể khiến hắn xúc động cho mình thông qua. Nhưng cô lại không có một chút tâm lý chuẩn bị khi được Tần Diệc Hạo mở miệng nói như vậy, kiếp trước hắn không kiên nhẫn trực tiếp đi mất, lúc này chịu ngồi lại nhìn cô nhảy xong còn không để cô mất mặt ở trước mặt mọi người cô đã thấy mình may mắn, biểu tình của Khương Sam không được không chế tốt, nhìn không được liên ngăn ngại, ánh mắt giống y như người phía dưới đều là trừng lớn.

Mới vừa rồi vẫn là gương mặt tức giận thanh tú, đột nhiên lộ ra một loại biểu tình kinh sợ giống một chú mèo con như vậy, đáng vẻ luống quổng khả ái như vậy khiến cho người ta nhìn không được có ý nghĩ muốn trực tiếp đưa tay lên gương mặt nộn nộn của cô để niết một phen. Giống như bị móng vuốt mèo ở nơi nào đó trên người cào cào một chút, hai tay chống ở chiếc cảm giác cạnh phân minh của Tần Diệc Hạo rõ ràng hơi đình chỉ, đổi lại tư thế, ngón tay không để người khác chú ý hơi giật giật.

Khương Sam thử dò xét nhìn Tần Diệc Hạo, thầm nghĩ ý tứ của hắn hẳn là có thể dành cho cô một số cơ hội biểu diễn trong thời gian nghỉ phép đi, vậy có đúng là cô tạm thời sẽ không cần phải đi đâu đó để kiểm thêm thu nhập sau thời gian nghỉ phép hay không? Nghe nói đài ngộ trong Cảnh Thiên rất tốt, đoán rằng cũng sẽ có rất nhiều cơ hội luyện múa, ý nghĩ này ở trong lòng nghĩ qua một chút, Khương Sam cân nhắc lợi hại nhanh chóng quyết định muốn nắm chắc cơ hội tốt này.

"Chuyện này...Đương nhiên là vinh hạnh của tôi."

Quách Ngọc Khôn bị chọc tức sắc mặt lúc đen lúc trắng, cũng không để ý tới người phụ trách khuyên bảo, nhất định muốn rời đi, nhưng ba người ngồi trên ghế giám khảo kia nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái, một điểm ý tứ muốn đến khuyên cũng không có, Quách Ngọc Khôn vừa xấu hổ vừa tức giận, lâm vào thế bí hắn chỉ có thể đóng sầm cửa rồi đi mất!

Không đi còn có thể làm sao, ngay cả Tần Diệc Hạo cũng lên tiếng, cho dù hắn phản đối đi nữa cũng đành vô dụng!

Thời điểm Khương Sam xuống đài vẫn hết sức trấn định, thời điểm đi theo các học sinh tham gia tuyển chọn biểu diễn ra ngoài phòng vẫn trấn định như cũ, đợi khi đại bộ phận mọi người đi xuống tầng dưới, Khương Sam tinh táo nhìn chung quanh một chút, xác định xung quanh đích thực là không còn ai, mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, thả lỏng thân thể tựa vào trên vách tường.

Cô thành công!

Cho dù trước đó bản thân tốn quá nhiều sức lực, lại tự nói với mình nhất định phải cố gắng phải tự tin, thật sự là đã tẩy trừ đi si nhục ở kiếp trước, một lần nữa dùng thân phận của một người chiến thắng thời điểm toàn thắng đứng trên vũ đài được công nhận, cái loại cảm giác kia vẫn giống như là đang nằm mơ.

Bốn giám khảo, trừ bỏ Quách Ngọc Khôn cố ý nhắm vào mình, ba người còn lại thế nhưng đều bày tỏ khen ngợi mình.

Vẫn bình tĩnh tự kiểm chế, từ lúc bắt đầu đến kết thúc, biểu hiện của Khương Sam vẫn là trấn định tự nhiên lúc này lại ngốc hồ hồ tựa vào trên vách tường, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, khoe miệng không khống chế được liên mở ra, một loại hưng phấn run rẩy giống như một dòng điện ở trên người cô len lỏi chạy qua từng lỗ chân lông, nhắm chặt mắt, Khương Sam vui vẻ bật cười.

Vô ý thức đưa bốn ngón tay, khoe miệng Khương Sam khoái trá tươi cười căn bản là không dừng lại được.

Thẳng đến khi xác định mình triệt để tỉnh táo lại, Khương Sam mới ho nhẹ một tiếng, xoa xoa hai má, đứng thẳng người.

Trở ra như cũ là sắc mặt bình tĩnh, vĩnh viễn là một Khương Sam thái Sơn áp đỉnh bất động thanh sắc.

Tất cả trấn định cùng bình tĩnh ung dung, đều chung kết lại khi Khương Sam nhìn thấy Tần Diệc Hạo đứng ở khúc quanh không biết đã đứng được bao lâu, sắc mặt của hắn kiên nghị nghiêm túc, đuôi mắt hẹp dài, trông mắt giống như một cái giếng cổ sâu không thấy đáy, giờ phút này cặp mắt giếng sâu kia vẫn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Một phen suy tư đơn giản chính mình vừa rồi còn che miệng trốn ở góc phòng điệu bộ cười ngây ngô, Khương Sam đột nhiên liền cảm nhận được một loại ác ý khó có thể dùng bút miêu tả được, cái loại xấu hổ cực hạn này và cái thẹn thùng kia làm cho sắc mặt của cô "Bá" một cái liền hồng thành một mảnh!

"Tần, Tần tổng!"

Tần Diệc Hạo nhìn lại, chỗ mắt xích cốt còn hiện ra hồng nhạt, lỗ tai lông lánh trong suốt càng thêm hồng gần như sắp rỉ ra máu, đầu hơi cúi, mới vừa rồi còn ngốc hồ hồ chính mình còn tự đắc thoải mái vui vẻ giống như một cô bé mới trộm được đồ, giờ phút này lại giống như bị sưng đánh cã, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

Còn chưa tới thời gian bật đèn, ánh sáng ở nơi hành lang này có chút âm u, cô gái này từ trong ra ngoài đều tỏa ra mùi thơm ngào ngạt của trái cây chín cứ như vậy xấu hổ đứng ở trước mắt như vậy, thật mê người làm cho người ta hận không thể lập tức có thể yêu thương □□ một phen.

Dừng một chút, Tần Diệc Hạo là người mở miệng trước phá vỡ trầm mặc, trong thanh âm không nghe ra một điểm khác thường:

"Tôi tìm em nói một chút về chuyện để em vào trong Cảnh Thiên."

Khương Sam cũng làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra:

"Cám ơn Tàn tống đã cho tôi cơ hội này, mời anh nói."

Tàn Diệc Hạo trầm thấp cười, ngón tay giật giật, thanh âm hơi khàn:

"Trước, em hãy ngẩng đầu lên."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 41

Editor: Thiên Vi

Beta: Hắc Phượng Hoàng

Khương Sam có chút ảo não chính mình luống cuống, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra ngẩng đầu, đỏ mặt nghiêm nghị nhìn Tàn Diệc Hạo.

Nét mặt của cô cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ đứng đắn, không biết do ánh mắt của Tàn Diệc Hạo áp bức quá mạnh mẽ, hay là biểu tình tìm kiếm kia khiến Khương Sam có chút bất an, ánh mắt của cô thoáng chạm ánh mắt của Tàn Diệc Hạo sau đó nhanh chóng rũ xuống, dính chỉ ở dưới cằm của hắn.

Khương Sam trông đám học sinh nữ xem như là tương đối cao, nhưng cho dù cô mang giày cao gót, đứng với Tàn Diệc Hạo thân cao 1m9 đối với cô mà nói vẫn có vẻ quá mức cao lớn, khi nói chuyện với hắn thì đầu phải ngửa lên cao, tư thế yếu thế như vậy khiến Khương Sam không thoải mái.

Khương Sam làm bộ như lơ đãng lui chân về sau phía một bước.

Tàn Diệc Hạo không thêm đề ý, khỏe mỗi câu lên, không nhanh không chậm bước lên một bước, chân của hắn rất dài, tiến lên một bước thôi đã rút ngắn khoảng cách hai người còn ngắn hơn trước đó.

"Tàn tống, ngài..."

Cách nhau gần như vậy, lại còn ở nơi kín cửa mập mờ này, Tàn Diệc Hạo có bờ vai rộng đôi chân dài nổi bật rõ ràng khiến Khương Sam cảm thấy không được tự nhiên, Khương Sam ần nhón lại lui về sau một bước, toàn thân tựa vào trên tường.

"Ngài muốn nói điều gì?"

Tàn Diệc Hạo nhìn vệt đỏ trên mặt cô dần dần rút đi, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng như một con gió nhẹ, đôi mắt trong veo rõ ràng có chút mất tự nhiên và cảnh giác, vì không chọc giận chính mình nên còn nhẫn nại, thân mình nhỏ bé dán vào tường, vì nhìn thẳng chính mình nên cái cổ thon dài trắng nõn không thể không vươn lên, lộ ra mảng lớn xương quai xanh tinh xảo, càng nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lớn chừng cỡ bàn tay.

Lại nhìn xuống phía dưới cổ chính là bộ ngực phồng to cao vút, hơi phập phồng theo từng nhịp thở, không khỏi khiến cho người phải suy tư, nghĩ nếu như có thể nắm mềm mại đó ở trong tay, không biết một bàn tay có thể nắm hết được hay không.

Cơ thể gầy nhưng phát dục lại rất tốt, ngực lớn eo thon, chân dài trắng nõn, cái mông cong nảy, rõ ràng có dáng người kiều ngạo như vậy, cố tình lại là một gương mặt thanh thuần ngây thơ, không biết khiến bao nhiêu người phải hăm mộ đến chết. Nhất là thời điểm khiêu vũ, cô giống như thay đổi thành một người khác, mọi mềm yếu trong nháy mắt đều biến thành một thanh kiếm sắc bén, khi cô nghiêm túc quả thực là ánh sáng tỏa ra bốn phía, quyến rũ tâm hồn, rõ ràng trên người không có một chút mềm yếu nào.

Theo lý thuyết lấy thân phận của Tàn Diệc Hạo, phụ nữ anh đã gặp đếm không xuể, mỹ nữ có diện mạo tương đương Khương Sam không phải chưa từng thấy, nhưng không biết cô như vậy lại có một loại phong tình khác khiến cho người ta không dời mắt được.

Tàn Diệc Hạo không tiến gần thêm nữa, đột nhiên ho nhẹ một tiếng, ánh mắt lóe lóe bỏ tay vào trong túi.

"Vừa rồi lúc tuyển chọn tôi đã nói muốn mời em gia nhập Cảnh Thiên, không chỉ là xã giao như những người nghiệp dư khác, tôi hi vọng trước tiên có thể ký hợp đồng vài năm với em, đương nhiên, nếu như em có thể đồng ý sau khi tốt nghiệp trực tiếp tới Cảnh Thiên làm việc, tôi lại càng hoan nghênh em tới."

Thực ra chuyện như vậy trực tiếp giao cho trợ lý đến xử lý là được, Tàn Diệc Hạo cũng không suy nghĩ cẩn thận tại sao mình lại không muốn Tàn Liệt theo lại đây, anh nghiêm túc nhìn Khương Sam, ánh mắt dịu dàng dừng trên mặt của cô, nhưng biểu tình lại thanh lãnh đứng đắn, suy nghĩ sớm đã không biết bay đi nơi nào.

Khương Sam sững sốt, cô thực sự rất kinh ngạc, không tự giác cắn cắn môi dưới, Tần Diệc Hạo muốn ký hợp đồng với cô?

Nói mất hứng là giả, vài năm tới Tần Diệc Hạo là người duy nhất có thể áp sát gắt gao người như Bạch Kỳ, vì anh giống với người đàn ông đó, có thể được người như vậy chú ý thường thức hơn nữa còn chủ động mời ký hợp đồng, đối với cô quả thực là một loại thừa nhận và ca ngợi lớn lao.

Im lặng một lát, Khương Sam nói:

"Không biết Tần tổng nói ký hợp đồng là gì?"

Tầm mắt của Tần Diệc Hạo dừng trên đôi môi vừa mới bị cô cắn có vẻ đỏ au, không tập trung nói:

"Đương nhiên là hợp đồng chính thức, Cảnh Thiên khan hiếm nhân tài như Khương tiểu thư, đương nhiên sẽ không dùng những hợp đồng tạm thời kia đến làm mai một một diễn viên múa như vậy."

Lời khen tặng không ai chê nhiều, huống chi còn chính miệng của Tần Diệc Hạo nói ra, có trọng lượng hơn người khác rất nhiều, trong lòng Khương Sam nhảy nhót như chim sẻ, khoe miệng không tự giác gio lên, đôi mắt chứa sương mù khó có khi hiện ra sung sướng thật lòng, nhưng lời nói khiêm tốn vẫn phải nói.

"Tôi nghe nói trong vũ đoàn chỉ có học tỷ Sở Phàm là người duy nhất được ký hợp đồng chính thức với Cảnh Thiên, hôm nay lúc tuyển chọn có nhiều người múa tốt hơn tôi, ngại đều... Tôi làm sao có hi vọng có thể so bì được với học tỷ Sở Phàm đây, Tần tổng ngại quá đề cao tôi rồi."

Mặc dù là lời nói tự khiêm nhường, Sở Phàm trong hai kiếp đều là đối thủ cạnh tranh và muốn siêu việt nhất của Khương Sam, nhưng trên mặt Khương Sam hầu như đều tràn ngập là "Nhanh khen tôi đi, nhanh khen tôi đi", Tần Diệc Hạo chống lại cặp mắt sáng ngời trong suốt ngập nước kia không nhịn được ngăn ra, sau khi phản ứng kịp trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

"Không nên tự coi nhẹ mình, tôi thấy em nhảy hai lần rồi, nhảy rất tốt."

Ngay cả chính Tần Diệc Hạo cũng không ý thức được, giờ phút này thanh âm của hắn so với lúc bình thường hắn đối với người ngoài quả thực là chênh lệch nhau cách xa vạn dặm, tuy rằng không được gọi là dịu dàng, nhưng quả thực có thể xem là hòa nhã quá mức.

Khương Sam nhận được đánh giá và thừa nhận cao như vậy, trong lòng tuy cao hứng, nhưng không thể hiện không đúng mực, suy nghĩ một chút vẫn không trực tiếp đồng ý.

"Là như vậy, bởi vì một ít nguyên nhân cá nhân, hiện tại tôi không thể xác định được tương lai mình sẽ đi trên con đường như thế nào, nếu có cơ hội, trong tương lai tôi còn muốn ra nước ngoài đào tạo sâu, lúc này nếu tùy tiện đáp ứng lời mời đối với anh mà nói tôi sẽ không chịu trách nhiệm được, quả thực là xin lỗi, tuy rằng tôi vô cùng muốn sau khi tốt nghiệp mình có thể ở lại Cảnh Thiên, nhưng hiện tại quả thực là tôi không có cách nào ký hợp đồng ngay với ngài được."

Ngược lại Tần Diệc Hạo không ngờ Khương Sam sẽ cự tuyệt, tiếng nói của Khương Sam vừa dứt chân mày anh không tự giác nhíu lại, thái độ đột nhiên có vẻ xa cách.

Khí thế quanh người của Tần Diệc Hạo biến đổi, Khương Sam nhanh chóng ý thức được hành vi của mình quả thực là không thích hợp, nếu biết trước sẽ không ở lại Cảnh Thiên, vừa rồi lại còn không ngừng truy hỏi người ta, thái độ Tần Diệc Hạo luôn ôn hòa, một người đàn ông có thể trong thời gian ngắn quả quyết sát phạt thành lập lên một đế quốc Cảnh Thiên không lồ như vậy, tâm tư tuyệt đối sẽ không nông cạn, cô làm như vậy ở trong mắt của Tần Diệc Hạo nhất định là có ý cố ý khoe khoang đùa giỡn.

Thà đắc tội Bạch Kỳ, cũng không thể đắc tội Tần Diệc Hạo, vốn trong lòng coi Bạch Kỳ là kẻ phòng bị số một giờ đây một nhân vật nguy hiểm ở ngay trước mặt, trong đầu của Khương Sam nhanh chóng kéo cao cảnh giác, ý thức được mình tuyệt đối không thể chọc tức người đàn ông ở trước mắt này! Tuy rằng biết anh sẽ không bụng dạ hẹp hòi như vậy, nhưng đích thực anh cũng là nhân vật khó lường có thể mở cho mình một con đường vũ đạo.

Vì đạt được mục đích của chính mình, Khương Sam là người luôn co được dãn được, biểu tình trên mặt của Khương Sam trong nháy mắt mềm nhũn ra.

"Đương nhiên, tôi có suy nghĩ như vậy quả thực là không biết tự lượng sức mình, nếu tôi bỏ qua một cơ hội cực tốt như vậy, trước không nói tôi có thể hoàn thành lý tưởng xuất ngoại đào tạo sâu của mình hay không, xem như là may mắn giấc mộng trở thành sự thật, sau khi trở về cũng không nhất định có thể tìm được một cơ hội tốt hơn so với vào trong Cảnh Thiên, quả thực là tôi cũng thấy thấp thỏm không cam lòng."

Khương Sam trở mắt nhìn Tần Diệc Hạo, đôi môi mím lại xoắn xuýt, cặp mắt nhuận nhuận kia có vẻ tội nghiệp, mang theo vài phần thận trọng lấy lòng.

"Không biết có thể cùng Tần tổng ngài thương lượng một chút nội dung cụ thể của bản hợp đồng hay không, có thể tạm thời ký tên lâm thời hay không, tôi sẽ cố gắng nâng cao trình độ của mình, chờ khi tôi ổn định lại nếu anh còn đồng ý cân nhắc chuyện của tôi, chúng ta sẽ chính thức ký hợp đồng..."

Khương Sam yếu ớt cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn sắc mặt của Tần Diệc Hạo, không ôm hy vọng nhẹ giọng nói:

"Có được không, Tần tổng?"

Giọng nói rất mềm mại có thể len vào tận trong đáy lòng của người nghe, tỏ ra yếu thế và mọt mờ lấy lòng như vậy quả thực là tư thái thấp nhất của Khương Sam rồi, chỉ mong có thể thoát được trận này trước, chớ chọc Tần Diệc Hạo, để lại ấn tượng không tốt trong lòng anh ta, chuyện xấu sau này biến đổi nhiều như vậy, sau này đương nhiên sẽ tính toán thật kỹ. Tần Diệc Hạo là người vô cùng bận rộn, hôm nay gặp cô muốn ký hợp đồng, qua trận

này cùng lắm là cô trốn tránh đi, không, nói không chừng sẽ không cần trốn, cùng lắm là lừa gạt để qua, không chừng khi hân quay đầu đã quên mất mình rồi.

Tần Diệc Hạo rất lâu sau vẫn không lên tiếng, Khương Sam lại đợi lại chờ, trong lòng không nhin được đợi dài cổ nhưng vẫn không thấy Tần Diệc Hạo nói chuyện, không khỏi kỳ quái ngẩng đầu lên.

Kết quả vừa ngẩng đầu thì bị hoảng sợ!

Tần Diệc Hạo cúi đầu, trên mặt một đôi con ngươi đen nhánh lạnh lùng sắc bén chăm chú chế trụ cô, giống như ngay sau đó sẽ xé nát từng tác từng tác một da thịt trên người cô ăn vào trong bụng vậy, khí thế xâm chiếm trên người của Tần Diệc Hạo quá dọa người, Khương Sam nhìn thấy mà toát một tầng mồ hôi trên sống lưng!

Nguy rồi! Không ngờ vẫn chọc tức anh ta!

Khương Sam gấp trở ngại liền gấp gấp, quả thực là không nghĩ ra trên thế giới này tại sao lại có loại người tính tình âm tình bất định như vậy, chẳng qua là cự tuyệt ký hợp đồng mà thôi, làm sao có thể thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, tâm tư Khương Sam nhanh chóng xoay chuyển, muốn tiếp tục kiên trì biện bạch cho mình.

"Em muốn đi nơi nào để bồi dưỡng kiến thức?"

Khương Sam còn chưa kịp mở miệng, Tần Diệc Hạo lại nói, tiếng nói trầm thấp hùng hậu ám ảnh lợi hại, anh nhắc tay khỏi túi, không nhanh không chậm chống lên vách tường ở trên đầu Khương Sam, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, một loại hơi thở ảm áp chỉ thuộc về người đàn ông trong nháy mắt bao phủ toàn thân của Khương Sam.

Khương Sam trừng mắt, lại chớp chớp mắt, nhìn biểu tình nghiêm túc của Tần Diệc Hạo gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng trong giây lát, sau đó đầu nhích lại gần khô cứng nói:

"Cái này... Phải xem nơi nào có thể có càng nhiều cơ hội càng tốt."

Tần Diệc Hạo nhìn chăm chăm cô, khóe môi khẽ cong:

"Nếu em đã nói như vậy, vậy nếu em đến Cảnh Thiên làm việc, như vậy đương nhiên tôi sẽ không cô phụ một mảnh tâm ý của em, như vậy đi, em ký hợp đồng với tôi, sau này em muốn đi nơi nào đào tạo sâu, bên Cảnh Thiên sẽ giúp em liên hệ, thế nào?"

Khương Sam há miệng thở dốc, ngốc lảng.

Thấy cô không lên tiếng, ánh mắt phong phú của Tần Diệc Hạo dừng trên cánh môi hồng nhuận của cô, chậm rãi nói:

"Nếu như em biểu hiện tốt, nếu em thực sự muốn học tập thành tài, thậm chí chi phí đào tạo chuyên sâu tôi cũng sẽ giúp em, muốn đi nơi nào đào tạo chuyên sâu đều được, như vậy có thể chứ?"

Khương Sam bị động tác cùng biểu tình đánh giá như vậy của Tần Diệc Hạo mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, cái người nguy hiểm kia, cái cảm giác nguy hiểm cực độ này làm cho cả trái tim nhỏ của cô đều nhảy tới tận cổ họng, trong lòng cô bỗng nhiên có ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi, nhưng cực nhanh liền phủ định.

Kiếp trước đến khi cô chết Tần Diệc Hạo vẫn chưa kết hôn, ngay cả người như Sở Phàm anh còn chướng mắt, lại là người nổi danh khiết phích đến cực điểm, chán ghét phụ nữ đến gần. Khương Sam tận mắt chứng kiến trong bữa tiệc có một cô gái đi tới lấy lòng anh, còn chủ động dựa sát vào anh liền bị Tần Diệc Hạo lạnh mặt bạo nộ hất nguyên một thân toàn rượu đỏ, bữa tiệc lần đó cũng bởi vì cơn tức của Tần Diệc Hạo mà dừng lại ở nửa đường, Khương Sam một dạo còn hoài nghi người đàn ông giống như hân rất có khả năng bị bệnh gì khó nói.

Nói tóm lại, Khương Sam cho rằng Tần Diệc Hạo hân không phải là có cái loại tâm tư này, cô cố gắng xua đi suy đoán trong đầu ngay cả chính cô cũng không tin, vẫn hết sức duy trì bình tĩnh, mắt to vụt sáng vụt sáng rồi chớp lại chớp, miệng vừa hé ra, sau đó định nói chuyện với Tần Diệc Hạo.

"Đương nhiên, nếu như những lời vừa rồi của em trái lương tâm, chỉ là vì nịnh hót lừa gạt, coi như tôi chưa nói yêu cầu kia, em cũng không cần tìm lý do khác để từ chối, trực tiếp cự tuyệt là được, tôi cũng không phải loại người làm khó người khác."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cặp mắt cắt dầu ánh sáng xâm lược cực mạnh kia của Tần Diệc Hạo lại không phải biểu đạt như vậy, uy hiếp mười phần muốn nói nếu cô thật sự lừa gạt giống như lời nói của hân sẽ có hậu quả nghiêm trọng, Khương Sam mười vạn phần tin tưởng, nếu mình thật dám không biết phân biệt nói ra chữ 'Không' kia theo như lời của anh, hôm nay chính mình triệt để đắc tội chết với người này.

Khương Sam lúc này đã hối hận muốn chết mình vì khéo đưa đẩy ngay lúc đầu nói nhiều lời nói trái lương tâm như vậy, lần này tốt lắm, chính mình chặt đứt đường lui của mình, thật đúng là không tìm chết sẽ không phải chết mà!

Tần Diệc Hạo không thể nói là có thù tất báo, nếu hân đưa tay nghiền chết một kẻ nhỏ bé như cô quả thực là vô cùng dễ dàng, cốt khí không thể làm com ăn, huống chi cô còn có thù chưa báo đâu, đắc tội nhân vật lớn Tần Diệc Hạo này đối với cô một điểm ưu việt cũng không có. Khương Sam gần như không chút do dự từ bỏ ước nguyện ban đầu của mình đó là kính nhi viễn chi với Tần Diệc Hạo, cô lộ ra một tươi cười nịnh nọt lấy lòng.

"Tần tổng ngài thật sự là quá đề cao tôi rồi, điều kiện hậu đãi như vậy nếu tôi còn cự tuyệt nữa vậy thì thật sự là không biết tốt xấu, ngài đúng là một

người tốt, nếu như vậy tôi đương nhiên nguyện ý ký hợp đồng với Cảnh Thiên."

Dừng một chút, Khương Sam nhấn mạnh bổ sung thêm:

"Khẩn cấp!"

Đôi lông mày của Tần Diệc Hạo giãn ra, sắc mặt nghiêm nghị mềm mại hơn vài phần, hiển nhiên hẳn nghe đầy đủ lời nói lấy lòng của Khương Sam, hàng năm gương mặt luôn trưng ra một tầng mặt nạ kia trong đôi mắt thậm chí xẹt qua một tia cảm xúc có thể gọi đó là sung sướng.

"Ngày mai đến Cảnh Thiên tìm tôi."

Tần Diệc Hạo suy tư một lát:

"Ba giờ chiều hội đồng quản trị sẽ họp mặt, ở nơi đó có thể được."

Khương Sam vội vàng gật đầu:

"Được, tôi sẽ đến sớm một chút."

Vừa nói vừa không nhịn được nhìn cánh tay Tần Diệc Hạo ở bên tai của mình, nuốt một ngụm nước bọt, châm chúc câu từ nói:

"Tần tổng ngài xem, thời gian không còn sớm..."

Tần Diệc Hạo gật đầu, lúc này mới không nhanh không chậm đứng thẳng người, thân mình cao lớn cách xa Khương Sam hơn trước đó, hơi thở tràn ngập nội tiết tố nam tính của Tần Diệc Hạo rời khỏi cơ thể, Khương Sam không nhịn được thở phào nhẹ nhõm một hơi, ai biết cánh tay mới thu được một nửa của Tần Diệc Hạo, bàn tay to sắp thu hồi rõ ràng lại đột nhiên lệch sang một bên, ngón tay thon dài cọ cọ về phía hai má Khương Sam.

Ngón tay chỉ thuộc về đàn ông quả thực là quá mức thô ráp, vừa mới đụng ở trên mặt, Khương Sam sợ tới mức lập tức nghiêng đầu, tay Tần Diệc Hạo dừng một giây giữa không trung, như không có chuyện gì xảy ra thu hồi bàn tay còn lưu lại cảm xúc mềm nhũn non nớt kia.

"Trên mặt em dính cái gì đó."

Khương Sam nhanh chóng đưa tay lau, sợ Tần Diệc Hạo lại có tâm tư muốn động thủ hỗ trợ, lau đến mức đỏ cả mặt lên:

"Được rồi, cảm ơn ngài Tần tổng."

Cảm xúc mềm nhũn khó có thể tin được còn lưu lại trên tay, cho dù chỉ trong một chớp mắt, nhưng lại khiến anh tâm tâm niệm niệm nhớ thương rất lâu, coi như là miễn cưỡng được toại nguyện, trong lòng Tần Diệc Hạo nghĩ cô gái này quả nhiên là làm từ nước, sờ lên vô cùng trơn mịn, giống như chỉ cần nhẹ nhàng bấm một cái là có thể chảy ra nước vậy.

Trong lòng càng nghĩ càng muốn nhiều, trên mặt Tần Diệc Hạo vẫn như cũ không có nửa phần biểu hiện, thấy mọi chuyện đã nói xong rồi cuộc không có gì khác có thể kéo dài thời gian, liền nghiêng nghiêng người:

"Thời gian không còn sớm, đi thôi."

Khương Sam bước từng bước nhỏ đi theo Tần Diệc Hạo, kéo khoảng cách giữa hai người không xa không gần, vừa không rút lại ở phía sau nhiều lắm sẽ có vẻ cô ý xa lánh, cũng sẽ không bởi vì đi song song sẽ khiến cho người kia sẽ lại nảy sinh ra câu chuyện để nói*, hai người cứ như vậy trầm mặc ra đến cửa, Khương Sam nhìn bãi đỗ xe tương phản với phương hướng mình đi, vội dừng bước.

"Tần tổng, vậy tôi đi về trước, ngày mai gặp."

"Đợi một chút." Nhìn Khương Sam quay người định đi, Tần Diệc Hạo lễ phép mời:

"Vừa đúng lúc ăn cơm tối, không bằng cùng nhau đi."

Khương Sam khò sở lắc đầu:

"Đã đồng ý buổi tối tụ tập với bạn học rồi, lúc này đi còn sợ chậm đây, quả thực là ngại quá."

Tần Diệc Hạo không mời nữa, hơi gật đầu, sai bước rồi đi.

Có không ít người biết Khương Sam muốn tham gia tuyển chọn vào vũ đoàn Niết Bàn, Khương Sam vào ký túc xá trong trường học liền bị vây kín, Khâu Bảo là người có quan hệ tốt nhất với Khương Sam, ôm thất lưng của cô toàn thân dính lên người của cô, cũng không hỏi kết quả cô thi vào vũ đoàn, trước báo tin tức cho Khương Sam.

"Xế chiều hôm nay có người tên là Khương Vi đến tìm cậu, nói là em họ của cậu, mình nhớ rõ cậu nói qua quan hệ với người cô kia không tốt, cho nên không nói với cô ta cậu đi nơi nào, có quan trọng không?"

Khương Sam rũ mi cười khẽ, gần đây cô rất bận, chỉ nghe nói cô ta muốn vào Quân Nghệ, cô còn chưa vung tay ra thu thập cô ta đâu, cô ta tự mình tìm tới, mười phần là tới khoe khoang kiếm chuyện.

"Khương Vi tìm mình? A, không sao, về sau nếu cô ta lại đến cậu không cần tiếp, tìm mình thì nói thẳng mình không không có ở đây."

Khâu Bảo vội vàng nghiêm túc gật đầu, chớp chớp mắt to, rốt cuộc kéo tới vấn đề chính, trơ mắt nhìn Khương Sam cười tùm tùm hỏi.

"Thế nào thế nào?"

Khương Sam nhìn biểu tình mong đợi của cô, không lên tiếng.

Khâu Bảo đánh trống trong lòng, cô đã nghe nói qua tính khắc nghiệt của vũ đoàn kia, nhưng Khương Sam ở trong mắt của cô luôn là người không gì là không làm được, cho nên cho dù biết khả năng thông qua vòng tuyển chọn rất nhỏ bé, Khâu Bảo vẫn ôm hai phần hy vọng, lúc này thấy Khương Sam không lên tiếng, cho rằng cô không thông qua, trong lòng tiếc nuối thay Khương Sam.

"Ôi chào, không sao đâu, chỉ là một xã đoàn nhỏ mà thôi, với thực lực của cậu, trường học chúng ta mà thành lập một xã đoàn cậu sẽ làm xã trưởng, học sinh đến tham gia khẳng định nhiều đếm không xuể, không cần đi vào trong đó cùng làm việc xấu đâu!"

Khương Sam vẫn không lên tiếng, ra vẻ thâm trầm thờ dãi, kỳ thật không phải cô không chịu nói, chỉ là kết quả còn chưa có, cô không muốn nói lung tung, hòng hồ đùa giỡn Khâu Bảo quả thực là một biện pháp giảm bớt áp lực tốt, nhìn thấy cô ấy sốt ruột trong lòng Khương Sam không nhịn được thấy vui vẻ.

Khâu Bảo và những người khác đều nhận định tám phần Khương Sam không thông qua, trong miệng an ủi không ngừng, vừa bóp vai vừa đám lưng, sợ trong lòng cô khó chịu luẩn quẩn trong lòng, những người khác chỉ muốn xem náo nhiệt, chỉ chốc lát sau liền tiêu tán.

Trong lòng Lô Trần ngược lại thanh thản hơn chút ít, tâm tình khó chịu vài ngày rốt cuộc cũng buông lỏng, nếu Khương Sam thật sự được tuyển chọn, cô ta biết được không biết sẽ rồi rầm thành cái dạng gì đây. Trong lòng cao hứng, trên mặt Lô Trần lại vẫn lo lắng như trước, thờ dãi không ngừng an ủi Khương Sam, một bộ dáng quan tâm cô giống như hiềm khích lúc trước đã tiêu tan vậy.

Nhìn mọi người tản đi gần hết, Trương Phúc Uất mới lấy ánh mắt vẫn nhìn chỗ khác của mình dò xét Khương Sam:

"Tôi nghe nói cô hôm nay cùng biểu diễn với người của Quân Nghệ?"

Khương Sam có cũng được mà không có cũng không sao gật đầu.

Trương Phúc Uất bĩu môi:

"Đắc tội người bên kia cô còn đi tham gia tuyển chọn cái rắm gì, cô có động não không vậy? Người ta không ngốc, làm sao sẽ để cô thông qua, lãng phí công qua bên kia mất mặt xấu hổ."

Lô Trần vội nháy mắt ý bảo cô ta đừng nói nữa.

Trương Phúc Uất tròn trắng mắt, ngược lại thanh âm càng phóng to hơn vài phần:

"Năng lực lúc trước tính toán chúng tôi đi đâu rồi? Hắt cả phê lên người chúng tôi, còn hại chúng tôi bị phạt viết giấy kiểm điểm, sao gặp phải người ngoài lại kinh sợ thế? Ngu ngốc! Lân tới nếu gặp phải loại chuyện này nhớ rõ gọi người mình! Một người ngu ngốc bị vây đánh, bảo cô đi Quân Nghệ cô liền đi, đó không phải rõ ràng là muốn thu thập cô sao? Cô ngu ngốc? Làm việc phải dùng đến đầu óc có được không!"

Khương Sam ngoắc ngoắc khóe môi, một môi một ngày, lười biếng tựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần:

"Đúng vậy, lần này tôi ngốc, nếu có lần sau nhất định sẽ gọi các cô lên."

Giọng Trương Phúc Uất lại đề cao hơn một chút, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng:

"Tôi mới không đi! Ai muốn ra mặt thay cô chứ, cô dằn như vậy, nói không chừng giúp cô cũng không thắng được đâu!"

Khương Sam không lên tiếng nữa, Trương Phúc Uất đợi rất lâu, thấy Khương Sam thế nhưng không phản ứng, trong ngực càng thêm mất hứng, giận dỗi dỗi đi qua chuẩn bị tính sổ với cô, kết quả vừa đứng trước cửa sổ, lại phát hiện Khương Sam đã nửa tựa vào trên giường ngủ mất rồi, dưới đáy mí mắt là một tầng màu xanh nhợt nhạt, trên mặt trần đầy mồ hôi và ừ ừ.

Tay Trương Phúc Uất đang muốn xô đẩy liền dừng lại, không cam lòng đá đá chân giường:

"Này, cô chưa tắm rửa đã ngủ rồi, có thấy bẩn không hả."

Khương Sam nghiêng người, hoàn toàn ngủ say, Trương Phúc Uất bĩu môi, quyết định không để ý tới cô nữa.

Thật là một cô gái lười thôi!

Ngày hôm sau sau khóa học, Khương Sam nhìn thời gian, chuẩn bị đi đến tập đoàn quốc tế Cảnh Thiên tìm Tần Diệc Hạo, sớm đã xong xuôi không có việc gì, đang định đi thì bị giáo viên phụ đạo gọi lại.

"Em đợi đã, Khương Sam." Giáo viên phụ đạo mang theo một rổ hoa quả, thở hổn hển chạy tới, trước hỏi một câu:

"Ngày hôm qua vũ đạo nhảy thế nào."

Khương Sam lắp lửng thế nào cũng được nói:

"Tạm tạm thôi ạ."

Thấy cô không trả lời chính diện, giáo viên phụ đạo cũng cho rằng cô không thông qua như những người khác, trong lòng đã sớm có dự liệu, vì không muốn tổn thương đến lòng tự trọng của Khương Sam, giáo viên phụ đạo không hỏi tiếp, cười cười trấn an Khương Sam.

"Là như vậy, ngày hôm qua Tần chính ủy đến giải vây cho em, còn xử lý hai lãnh đạo bên Quân Nghệ. Chúng tôi cũng vừa mới biết, trước đó Tần chính ủy vẫn đang bận rộn chuyện quân sự, ngày hôm qua vừa kết thúc liền chạy tới, may mắn là không làm chậm trễ chính sự, giúp chúng tôi giải vây, ý hiệu trưởng muốn em đi cảm tạ người ta."

Giáo viên phụ đạo nhắc rổ hoa quả trong tay:

"Không phải là đây sao, hiệu trưởng đã chuẩn bị sẵn đồ cho em rồi này."

Khương Sam nhìn giáo viên phụ đạo, không hỏi vì sao hiệu trưởng không đi cùng, hiệu trưởng luôn ham thích loại chuyện lấy lòng này nhất, lần này lựa chọn không ra mặt, tám phần là chốt dạ. Quân Nghệ gây khó dễ học sinh bên này, thân là hiệu trưởng chẳng những không che chở, thời điểm tranh luận gay gắt nhất còn đẩy cô lên trên đầu sóng ngọn gió, tuy rằng sau này có đứng lên che chở Khương Sam, nhưng việc làm này của hiệu trưởng có thể nói là rất thất trách và thất đức.

Nhưng Khương Sam nghĩ, quả thật mình cần cảm tạ Tần chính ủy kịp thời xuất hiện, liền nhận lấy rổ, thời gian còn sớm, đi cảm ơn rồi chuẩn bị tới Cảnh Thiên cũng được.

Giáo viên phụ đạo nhẹ nhàng thở ra, nói:

"Tần chính ủy lúc này khả năng ở..."

Khương Sam cười cười gượng tay:

"Em có số điện thoại của Tần chính ủy, hỏi trước đã, nếu tiện sẽ đi qua."

Giáo viên phụ đạo sững sốt, tri độn gập đầu, vì chuyện mình nghe được mà khiếp sợ thật sâu, thầm than hiệu trưởng đã trông nhầm, năm lần bảy lượt đắc tội với người ta, căn bản lại không biết người ta không phải là người dễ chọc, thì ra Khương Sam quen thuộc Tần chính ủy như vậy:

"Cũng được."

Khương Sam vừa định bấm số điện thoại thì di động vang lên, cầm lấy vừa nhìn, thật khéo, đúng lúc là điện thoại của Tần chính ủy.

"Đang ở đâu vậy?" Giọng của Tần Chiến mang theo uy nghiêm thận trọng, khi nghe cảm thấy rất hùng hậu, chung quanh không ngừng truyền đến thanh âm hỗn loạn của súng bắn trúng bia và điểm danh, nghe vào giống như đang ở trong sân bắn:

"Tôi nghe hiệu trưởng nói em muốn gặp tôi?"

Khương Sam: "..."

Thật tình hiệu trưởng này vô si đến cực điểm, đây rốt cuộc là người có da mặt dày cũng chẳng biết xấu hổ như thế nào, hôm qua mới tính kế cô, chẳng những bản thân không tự kiểm điểm một chút, hôm nay sợ cô không đi, thậm chí ngay cả loại chuyện này cũng dám làm, không đợi cô đồng ý đã nói vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 42

Quả nhiên Tần chính ủy đang ở sân tập bắn.

Khương Sam đứng là đứa trẻ lễ phép cũng khéo đưa đẩy trong cách cư xử, nghe Tàn chính ủy nói mình đang chỉ đạo cho chiến sĩ tập bắn, sợ là hôm nay không thể gặp mặt để cảm tạ. Đề tỏ lòng cảm ơn và kính trọng, Khương Sam vừa nói lời cảm ơn vừa bất động thanh sắc nhìn bộ một phen.

Khương Sam dụ dỗ người nghe rất lọt tai cũng sẽ không có vẻ gì có ý quá đáng, nói mấy câu liền nghe rõ ràng giọng Tàn chính ủy hòa nhã đi mấy phần, thỉnh thoảng còn cười hai tiếng.

Khương Sam cũng suy nghĩ rõ ràng rồi, thay vì trốn tránh không dám tiếp xúc với người khác, còn không bằng nghĩ biện pháp tốt xây dựng mối quan hệ tốt đẹp. Tàn chính ủy là người quản lý khu vực lân cận, nếu có thể khiến cho hắn trở thành một núi dựa lớn, sau này ngang ngược cũng không có vấn đề gì, tự nhiên cũng sẽ không bị người khác chèn ép quá mức. Lùi một bước, cho dù không biện pháp nào đã động đến một người như Tàn chính ủy, có thể gần gũi với anh ta, ít nhất cũng quen biết trên mặt, đối với mình cũng có lợi.

Vì vậy Khương Sam lấy lòng nịnh nọt càng thêm hoàn toàn thực tâm, khen ngợi Tàn chính ủy từ đầu đến chân. Từ một người dẫn đầu anh dừng cho đến kĩ thuật bắn súng như thần bách phát bách trúng, rồi đến kỹ xảo đánh nhau kịch liệt vô cùng kì diệu truyền nhau thuật lại, hai miệng mồm mép đóng mở, rõ ràng chỉ là câu chuyện via hè, thấy cũng chưa từng thấy qua, lại bị Khương Sam nói ra mười phần rõ ràng cùng với vui vẻ quần quýt như đứa nhỏ.

“Nghe cô nói tương đối có hiểu biết đối với súng nhì?” Tàn Chiến nghe được càng thêm hứng thú.

Khương Sam khiêm tốn nói: “Hiểu một chút xiu, đều là nghe câu chuyện kể về ngài nên mới xúc động, cố ý đi tìm hiểu.”

Lời nói lấy lòng thuận miệng nói ra không chút do dự, đương nhiên hai người đều hiểu được lời này có bao nhiêu hàm ý.

Vì muốn có tiếng nói chung trong đơn vị của Bạch Kỳ, ban đầu Khương Sam học tập cũng không phải là ít.

Nếu như Khương Sam đã bỏ ra công sức muốn làm cho một người vui vẻ, người đó tuyệt đối trốn không thoát, nếu không Mục Văn ở kiếp trước tính tình cứng rắn như vậy cuối cùng cũng bị Khương Sam dụ dỗ thu mua lấy lòng.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoài ý muốn, giống như Bạch Kỳ, quanh năm Khương Sam đều không thể nắm chắc hắn ta, giống như người nhà họ Tàn, hai lần liền tiếp Khương Sam đều tự bẽ mặt đập chân mình.

Thời điểm ngồi trên xe của sĩ quan phụ tá Tàn chính ủy dẫn ra ngoài sân tập bắn, khuôn mặt cười của Khương Sam cũng cứng lại, giỏ quà trái cây được an bài thỏa đáng ở trên ghế ngồi, Khương Sam nhìn giỏ hoa quả tươi ngon kia, như thế nào cũng không hiểu nổi Tàn chính ủy lại có thể trực tiếp phái người dẫn cô ra ngoài sân tập bắn súng.

Lúc Khương Sam đến sân tập bắn, người tập cũng không còn nhiều lắm, xem ra chỉ còn lại huấn luyện viên ở lại để báo cáo, còn một ít ở lại tự mình luyện tập thêm, một đám người mặc quân trang vây quanh Tàn chính ủy để báo cáo, thấy Khương Sam tới, Tàn chính ủy gật đầu một cái với cô, ý bảo cô chờ một chút.

Trên sân huấn luyện luôn hiếm nhìn thấy phụ nữ, Khương Sam mang theo giỏ quà trái cây vừa đến liền dẫn đến một trận xôn xao, mấy người luyện tập bắn bia cũng không có nhìn về phía bên này, tư thế bắn bia lại vô ý thức theo tiêu chuẩn tăng thêm mấy phần, độ chính xác cũng tăng cao.

Khương Sam tò mò nhìn một chút, nhìn thấy bên trái có một chiến sĩ bắn trúng liền tiếp một hàng chai cách xa năm thước ở ngoài, nhất thời liền than thở nhẹ lên tiếng: “Thật lợi hại.”

Bản lĩnh như vậy cô chỉ nhìn thấy ở trên tivi, Bạch Kỳ không chịu mang cô đi đến những nơi như vậy bao giờ, lần đầu tiên được chứng kiến có tác động tương đối lớn, Khương Sam mở to mắt nhìn chiến sĩ kia như đang nhìn một vị anh hùng, hai mắt tròn xoe, làm chiến sĩ kia “phốc” liền đỏ mặt!

Sĩ quan phụ tá Tàn chính ủy đi theo ở bên cạnh, thấy Khương Sam nhìn có vẻ rất thích, Tàn chính ủy bên kia lại bận rộn, suy nghĩ Khương Sam lại là khách của Tàn chính ủy, mình tiếp đón không chu đáo cũng không tốt, quan tâm nói: “Khương tiểu thư có muốn thử một lần không? Tôi có thể hướng dẫn kĩ thuật bắn súng chuẩn nhất trên sân tập để cô luyện tập vài cái.”

Ánh mắt Khương Sam sáng lên, tức khắc trên mặt có chút nóng lòng muốn thử, nhưng lại có chút sợ phiền toái người khác: “Tôi, tôi có thể không?”

Sĩ quan phụ tá cười cười tốt bụng nói: “Chỉ cần Khương tiểu thư không sợ sau đó bị đau cánh tay thôi.”

Khương Sam đầy mong đợi nhìn vị sĩ quan phụ tá, sĩ quan kia sẽ hiểu ý của cô.

“Từ Hậu Phong, cậu đến hướng dẫn cho vị tiểu thư này.”

Đúng lúc vừa rồi mới nhìn thấy tay súng thiện xạ của cậu ta, thiếu niên da hơi đen mặc một thân quân trang cao lớn, dáng dấp dưới ánh mặt trời rất đẹp trai, nghe sĩ quan phụ tá nhường cho cậu dạy Khương Sam bắn súng, khuôn mặt vốn hơi đen trong chốc lát liền đỏ bừng.

“Báo cáo! Tôi chưa từng dạy phụ nữ bắn súng.”

“Đàn ông hay phụ nữ cũng đều là một dạng, đây là khách của Tàn chính ủy, nhanh đi.”

Sĩ quan phụ tá cười mắng cậu một cái, gương mặt Từ Hậu Phong càng đỏ hơn, cơ hồ là tay chân cùng một dạng lúng túng dẫn Khương Sam đến vị trí tập bắn.

Từ Hậu Phong làm động tác mẫu trước một lần, Khương Sam ở một bên học theo, dù sao cũng không phải đơn thuần nhìn là được, luôn có nhiều chỗ không đúng tiêu chuẩn, Từ Hậu Phong sốt ruột, cũng không dám đi hướng dẫn cô, căng thẳng đến đầu chảy đầy mồ hôi.

“Chân cô tách ra một chút, cánh tay đừng để thấp như vậy.”

Do dự một chút, Từ Hậu Phong đặt tay lên hướng dẫn cánh tay Khương Sam: “Chính là như vậy...”

“Từ Hậu Phong.”

Mới đụng tới cánh tay Khương Sam, sắc mặt Từ Hậu Phong đỏ bừng còn chưa xong, liền bị một giọng nói uy nghiêm gọi.

Chân mày Tần chính ủy nhíu lại, mắt thâm thúy uy nghiêm sâu trong hốc mắt, Từ Hậu Phong sợ run một trận, liền thu tay về.

“Chính ủy!”

Lưu loát thực hiện quân lễ, không biết Tần chính ủy đã đứng bên cạnh từ lúc nào, Từ Hậu Phong cơ hồ sắp nói cả lời.

“Cậu đi luyện tập tiếp đi.”

Mới vừa rồi sĩ quan phụ tá tự chủ trương, từ sớm đã thấy sắc mặt Tần chính ủy đen lại đi về phía này, liền phát giác bản thân đã làm điều ngu xuẩn, vào lúc này liều mạng nháy mắt cho Từ Hậu Phong, ý bảo cậu đi nhanh lên, Từ Hậu Phong đâu dám tiếp tục ở lại luyện bắn súng, cung kính thực hiện quân lễ liền bị sĩ quan phụ tá lôi kéo đi.

Khương Sam nháy mắt, mới nhớ tới mục đích chủ yếu hôm nay tới đây, nhanh chóng buông súng xuống đi tìm giỏ quả trái cây của mình, mới thấy sĩ quan phụ tá mới đứng đây đã biến mất cùng với giỏ quả trái cây trong tay, nhất thời ngẩn ra.

Anh... Bỏ chạy liền chạy đi, sao còn cầm giỏ quả của cô đi?

“Không phải muốn luyện bắn súng sao? Đứng ngay ngắn.”

Thật may Tần chính ủy không so đo những chuyện như vậy, muốn Khương Sam chuyên tâm nhìn về phía trước.

Lúc Tần chính ủy tự mình dạy cảm giác khác xa so với Từ Hậu Phong một trời một vực, Từ Hậu Phong ôn hòa, dễ gần, nói chuyện cũng bình dị, gần gũi, còn Tần chính ủy một thân khí thế ép người tới không thở nổi, vừa đứng bên người Khương Sam, trên lưng Khương Sam liền nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, lập tức khăn trương “Tần chính ủy, thật ra hôm nay tôi chủ yếu tới để nói lời cảm ơn...”

Khương Sam nhẹ giọng nói, dự định nói một chút chuyện thường ngày để giảm bớt khăn trương.

Tần chính ủy lại không có ý tứ trò chuyện, chân mày không chú ý cau lại khi thấy cô không chuyên tâm, Khương Sam tình ngộ nuốt câu nói kế tiếp vào trong, đành hoảng đứng ngay ngắn theo tư thế Từ Hậu Phong vừa mới hướng dẫn.

“Vai quá cao.”

Tần chính ủy đè ép hai vai Khương Sam xuống: “Chú ý để ngang tự nhiên.”

Khương Sam nhanh chóng buông lỏng cánh tay.

“Là vai, không phải cánh tay, cánh tay đưa thẳng.”

Khương Sam giờ cánh tay đã mỏi nhừ, khẽ cắn răng giữ thẳng tay, thầm hận mình lắm chuyện nói cảm thấy có hứng thú với môn bắn súng làm gì. “Như vậy phải không?”

Tần chính ủy cúi đầu xuống nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn đã nhuộm hồng, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi mỏng, rõ ràng là đáng về một mẻ, điều này làm cho hắn không thể hiểu nổi, mới khởi động chưa đầy một phút, như thế nào lại mệt mỏi thành bộ dáng này?

“Thẳng chút nữa.” Tần Chiến nhìn đáng về cô mệt mỏi nâng cánh tay có chút run rẩy, dứt khoát trực tiếp đi tới nắm bả vai cô, từ phía sau trực tiếp nắm lấy cổ tay, thân thể Khương Sam nhất thời cứng đờ.

“Bóp súng.”

“Đừng!”

Tần Chiến vừa dứt lời, Khương Sam theo bản năng bóp súng một cái, viên đạn bay ra không biết đi đến nơi nào, lực phản chấn của súng khiến cổ tay Khương Sam tê rần, dựa vào sức chịu đựng nhiều năm Khương Sam mới có thể nhịn tiếng kêu trở về.

Hiển nhiên Tần Chiến có chút bất mãn đối với việc tự tay mình hướng dẫn Khương Sam vẫn bắn lệch như cũ, căn bản không có chú ý sau khi bắn súng sắc mặt Khương Sam thay đổi trong thoáng chốc, thấy cô di chuyển chân muốn xoay người, liền cầm cổ tay cô chặt thêm mấy phần.

“Chuyên tâm.” Giọng nói Tần Chiến trầm thấp thuần hậu từ trên đỉnh đầu truyền đến, anh ta cao lớn giống như muốn ôm cả người Khương Sam vào lòng, đồng thời không chút lưu tình đá đá chân cô: “Tách chân ra một chút.”

Trên đầu Khương Sam mồ hôi càng nhiều, tay bị Tần Chiến cầm nóng giống như không còn là của mình nữa, trong lòng cô có chút tức giận, lại để chính mình nhìn xuống. Người này thật là kì quái, mình nói có hứng thú với bắn súng chỉ là lý do, anh ta đem mình gọi đến coi như thôi, cũng không phải thật sự chuẩn bị ra chiến trường, có cần phải tích cực như vậy không chứ.

Có chút phiền não, dù sao chính mình tới nói cảm ơn, cũng không nên khiến người ta không vui, chịu đựng đau nhức cùng với không tự nhiên, Khương Sam rũ mắt đi chuyển chân của mình, giọng nói buồn bực khó chịu hỏi: “Như vậy được chưa?”

Tần Chiến cau mày, không thể không lấy chân tách chân cô ra một chút, hai chân Khương Sam mềm nhũn bị vấp thiếu chút nữa ngã xuống, nhanh chóng khép chân lại chống đỡ, Tần Chiến không nghĩ cô sẽ có hành động này, có chút bất đắc dĩ nói: “Để cho cô tách chân ra một chút, cô kẹp chặt lại như vậy để làm gì?”

“Oanh,” một tiếng, cả mặt Khương Sam như bị thiêu đốt.

Cùng lúc đó, Tần Chiến cũng cảm giác được lời nói của mình có nghĩa khác quá lớn, nhìn lại Khương Sam khuôn mặt ửng đỏ cùng với tay run rẩy lợi hại hơn, trong lòng cũng lúng túng, chần ở giữa hai chân dài của cô thu không được, không thu cũng không được. Bình thường anh có thói quen nghiêm khắc mãnh liệt đối với các chiến sĩ, trong quân doanh không chú ý những chuyện này, huấn luyện loại nào có hiệu quả cao nhất sẽ dùng loại đó, vào lúc này nhìn đầu nhanh cúi xuống ở trước ngực, cảm mỗi dưới muốn tránh thoát lại không động đến Khương Sam, Tần Chiến mới kịp phản ứng tư thế này của anh có biết bao mập mờ.

Thân thể Khương Sam thật sự quá mềm mại, cô gái trắng trẻo và dịu dàng run rẩy ở trong ngực anh, chạm vào tay cực kỳ mềm mại tinh tế, giống như đầu ngón tay thô ráp ở phía trên chỉ cần hơi dùng lực là có thể đá thương cô được, ở chớp mũi người được hương thơm nhàn nhạt thuộc về trên người con gái, bất tri bất giác mới phản ứng kịp mình đang làm gì, đầu Tần Chiến một hồi tối tăm, nháy mắt trên trán toàn mồ hôi.

Vào lúc không khí giữa hai người quý dị tới cực điểm, một giọng nói trong trẻo lại hơi chút dè dặt vang lên cách đó không xa.

“Tần chính ủy.”

Sắc mặt âm tình bất định, thân thể Tần Chiến dừng lại một lúc, ý thức được không ổn, anh lập tức buông tay xoay người.

Vốn dĩ đang khẩn trương, Khương Sam không biết phải làm sao hóa giải tình huống lúng túng trước mắt, chuẩn bị thu hồi tay đột nhiên dừng lại, trước khi Tần chính ủy thu tay lại cô ý lơ đãng quay đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vài phần ngượng ngùng, giống như hoàn toàn không có nghe thấy có người gọi Tần chính ủy, nhỏ giọng hỏi: “Tần chính ủy, có phải tôi quá ngốc không, không thích hợp học bắn súng.”

Hai người đứng rất gần, đôi mắt Khương Sam nhấp nháy như vậy vừa đáng yêu lại có chút làm nũng nhìn anh, trong lòng Tần Chiến bách vị tạp trần, trái tim mềm nhũn, trấn an nói: “Không có, là ta lỗ mãng, hứng thú liền kêu người đưa cô đến đây, liền quên mất con gái lần đầu tiên không chịu nổi những cái này, hôm nay tới đây thôi.”

Khương Sam có chút thất vọng rũ mắt xuống, buồn buồn không vui “Ừ” một tiếng, hiển nhiên có chút tiếc nuối, Tần Chiến dừng một chút, “Có hứng thú sau này lại đến đây.”

Khương Sam lúc này thở phào, nở một nụ cười nhẹ.

Chờ giây lát, Bạch Kỳ ở một bên sắc mặt không thay đổi, yên lặng lạnh lùng đứng một chỗ, anh ta mặc quân trang càng thấy vóc dáng càng cao to, khe mím môi mỏng lại, anh tuần mình bạch trước sau như một, cho dù là ai cũng không nhận ra được bên trong xương người này mang lạnh nhạt cùng với hung bạo.

Khương Sam nhìn giống như đối với một người xa lạ, trên mặt không có một tia dao động, hơi ẩn ở sau lưng Tần chính ủy, lộ ra nửa gương mặt vẫn còn một rặng mây đỏ.

“Chuyện gì?”

Tần Chiến rất coi trọng Bạch Kỳ hậu sinh khả úy này, bình thường cũng rất nguyện ý hướng dẫn anh ta, quân diễn hai ngày trước, Bạch Kỳ được phân ở bên hồng phượng, tất nhiên anh ta mang đội ngũ chiến lược hết sức quý giá, cũng nhiều lần đánh bên lam phượng bọn họ không kịp trở tay, nếu không phải Tần Chiến kinh nghiệm chiến đấu phong phú không chừng sẽ bị thua ở trận này, Tần Chiến đối với quân nhân có thực tài như vậy rất là coi trọng.

“Nhiệm vụ báo cáo quân diễn, tư lệnh cho tôi đến gọi ngài qua đó.”

Giọng nói Bạch Kỳ không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có chào hỏi Khương Sam ngay trước mặt Tần chính ủy, cũng không có liếc mắt nhìn qua Khương Sam, bàn tay bình tĩnh trấn định đặt ở bên người.

Nhưng so với người nào Khương Sam đều biết rõ, Bạch Kỳ càng như vậy càng chứng tỏ anh ta đang tức giận cực điểm, trên mu bàn tay anh ta nổi lên gân xanh, Khương Sam liếc mắt nhìn có chút sợ hãi, quá nhiều chuyện không tốt ở trong xương khi cô nhớ lại sẽ vô ý thức sinh ra sợ hãi đối với Bạch Kỳ, nếu không phải trùng sinh cùng với hận ý một đời chống đỡ, lần trước cô cũng không dám dứt khoát cắt đứt quan hệ với Bạch Kỳ quyết liệt như vậy.

Không phải ngày mai mới đến sao? Thế nào nhanh như vậy, Tần Chiến có chút kinh ngạc: “Ừ, tôi lập tức đi qua.”

Có chánh sự tất nhiên không thể ở lại hướng dẫn Khương Sam bắn súng, Tần Chiến nghiêng người nhìn cô “Tôi có thấy cô đem giỏ trái cây đến, hôm nay đến đây thôi, luyện nhiều cô sẽ không chịu nổi, để tôi gọi người đưa cô trở về.”

“Tần chính ủy.” Bạch Kỳ đột nhiên mở miệng, cung kính nói với Tần chính ủy: “Tư lệnh thúc giục gấp, để tôi đưa cô ấy về.”

Đột nhiên lúc này sắc mặt Khương Sam trắng bệch, đầu ngón tay run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 43

Lăng Quên

Tần Chiến ngăn ra, không nghĩ tới Bạch Kỳ sẽ chủ động đề nghị như vậy, Bạch Kỳ cũng không phải là dạng người thích xen vào việc người khác, anh cẩn thận nhìn Bạch Kỳ một cái, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, gật đầu một cái muốn đáp ứng.

“Tần chính ủy.” Tần Chiến còn chưa nói, Khương Sam đứng phía sau liền kéo ống tay áo của anh, nhìn sắc mặt Khương Sam không được tốt lắm, vốn khuôn mặt phấn nộn hồng hào giờ không có bao nhiêu huyết sắc, liếc nhìn về Bạch Kỳ bộ dáng giống như có chút sợ, gọi Tần Chiến một tiếng cũng không có nói gì thêm, lại cầm ống tay áo của anh không chịu buông tay.

Tần Chiến không ngờ, liền biết được trong này có vấn đề, Khương Sam đây là không muốn làm theo ý của người khác, suy nghĩ một chút, Tần Chiến mở miệng nói với Bạch Kỳ: “Chỗ tư lệnh tôi sẽ đến nói, dù sao cũng là khách của tôi, tôi đưa về rồi sẽ đến đó sau.”

Tầm mắt Bạch Kỳ rét lạnh nhìn vào Khương Sam, đôi mắt khiếp người vô cùng sâu, bên trong đôi mắt là bóng tối quay cuồng, thấy Khương Sam kéo ống tay áo Tần Chiến không thả, ngón tay bên người giật giật, rồi lập tức nắm thành quyền.

“Cũng tốt.”

Giọng nói Bạch Kỳ lạnh lùng, hướng về Tần chính ủy gật đầu, đôi chân lại giống như chôn tại chỗ, không hề có ý định di chuyển.

Khương Sam vô cùng hiểu con người của Bạch Kỳ, ý tứ của hần muốn cô chủ động đi qua, nhưng cô cứng rắn nhìn không được cố ý khiêu khích hần, vào lúc này muốn bản thân cô tự đưa mình đến cửa mới là kẻ ngu... Cô làm bộ như không thấy được ánh mắt cảnh cáo của Bạch Kỳ.

Tần Chiến trấn an nắm lấy tay Khương Sam, vừa chạm vào liền rời đi: “Đi thôi, tôi đưa cô về trước.”

Khương Sam “ừ” một tiếng thật thấp, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau Tần Chiến, đi cho tới khúc quanh Khương Sam vẫn còn cảm nhận được cảm giác sắc nhọn ở sau lưng.

Sau khi đi ra khỏi tầm mắt của Bạch Kỳ, Khương Sam đi phía sau lưng Tần chính ủy đã thu lại vẻ mặt nhát gan, khóe miệng cười cười, đôi mắt bao phủ sương mù chợt lóe lên vài phần châm chọc, bộ dáng kia còn có chút đơn thuần đáng yêu.

Mới vừa rồi cô chẳng qua thuận thế dò xét một chút, cảm giác lại phát hiện có gì đó không đúng.

Bạch Kỳ là người nếu thật sự muốn cắt đứt quan hệ với người khác, nhất định sẽ làm cẩn thận đến giọt nước cũng không lọt, vừa rồi làm bộ như không quen biết cô, lại vẫn như cũ cố gắng làm cho Tần chính ủy rời đi, cần phải suy nghĩ lại. Nhất là lúc cô biểu hiện không chịu để hần đưa đi, hần rõ ràng có thể trực tiếp phát tay bỏ đi, lại có thể nhìn đứng tại chỗ chờ cô, cái này không giống với tính cách của Bạch Kỳ có thể làm.

Hần là một người có suy nghĩ thâm sâu, nhưng cũng là một người vô cùng kiêu ngạo, ngày hôm nay hần mâu thuẫn làm vậy là vì cái gì, Khương Sam cũng không phải không có trực giác của một cô gái, trong lòng cũng có mấy phần suy đoán.

Nghĩ tới đây Khương Sam không biết nên khóc hay nên cười sáng khoái nữa, trong lòng nói không rõ oán hận bị thương cùng với tâm chết lạnh lạnh như băng. Ở kiếp trước, cô vất hết óc tìm mưu kế, hao tổn tâm sức vẫn không thể lưu được một tạo nào trong lòng Bạch Kỳ, đời này cô muốn xé rách da mặt cũng phải vạch rõ giới hạn với Bạch Kỳ, hần lại giống như là...

Khương Sam để cho Tần chính ủy đưa cô tới quán doanh gần thị trấn, lúc này đã là giờ cơm trưa, Khương Sam ăn cơm xong lại đến Cảnh Thiên quốc tế đi vòng vo xem quang cảnh một lát, nhìn đến gần hai giờ mới bước vào công ty.

Khương Sam tính toán vô cùng tốt, nửa giờ sẽ nói xong, cũng phải để thời gian cho người ta đi họp.

Trước quầy tiếp tân hai cô gái dáng dấp rất đẹp, thấy Khương Sam ghi danh muốn gặp Tần tổng, hai đôi mắt nhỏ nhìn cô nửa ngày, giống như có thể

nhìn thấy hoa ở trên mặt cô.

Đến tầng trên cùng, Tần Diệc Hạo cũng không có ở đây.

Tần Kiệt lấy ra hợp đồng đã đáp ứng lúc trước đặt ở trước mặt Khương Sam: “Cô tôi thật không khéo, Tần tổng vừa mới đi ra ngoài, đây là hợp đồng dành cho cô, Khương tiểu thư xem thử có vấn đề gì không?”

Khương Sam ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, Tần Diệc Hạo có tính xâm lược quá mức mạnh mẽ, cô cũng không muốn đơn độc đối mặt với anh, vội vàng nhìn hai hợp đồng, Khương Sam bất động thanh sắc liếc nhìn Tần Kiệt ngồi ở bên cạnh.

Tần Kiệt lễ phép cười nói: “Có phải Khương tiểu thư thấy chỗ nào không ổn không?”

Khương Sam hơi suy tư một cái, lắc đầu, lại cúi đầu nghiêm túc nhìn lại một lần nữa.

Thừa dịp lúc Khương Sam cúi đầu nhìn bản hợp đồng, Tần Kiệt âm thầm quan sát cô một phen, chỉ là một cô gái nhỏ xinh đẹp, cũng không biết nơi nào chọc tới Tần tổng, vốn nên là bản hợp đồng chính thức theo quy định đã bị Tần tổng nghiêm mật cho vào máy hủy giấy, cũng bắt cậu phải làm lại một bản hợp đồng tạm thời phổ biến nhất cũng thông thường nhất này.

Suy nghĩ về các quy định trong bản hợp đồng trước đó, Tần Kiệt cảm thấy tiếc nuối thay cô bé ngồi ở trước mặt, điều kiện trong hợp đồng đó đưa ra thật sự có rất nhiều hậu đãi, so với quy định đối với Sở tiểu thư cũng không kém bao nhiêu, tiền diễn xuất không chỉ cao gấp mấy lần so với người khác, thậm chí còn được đưa đi nước ngoài học bồi dưỡng miễn phí nữa.

Mặc dù lấy danh nghĩa vì công ty bồi dưỡng nhân tài, nhưng người sáng suốt nhìn nội dung của hợp đồng này sẽ biết, nếu thật sự đưa người ra nước ngoài học chuyên tu vài năm, trên căn bản cũng đồng nghĩa với việc công ty làm không công, đi học chuyên tu bồi dưỡng vài năm, sau đó quay về sao còn có thể bằng lòng bị ràng buộc diễn xuất khắp nơi? Đây là thuê người làm, lại cảm một bó tiền lớn vô ích hướng cho người không đáng, tuy vẫn biết Tần tổng luôn ra tay hào phóng, nhìn bản hợp đồng đó âm thầm lú lười nói không nên lời hồi lâu vì con số ở trong hợp đồng.

Cứ như vậy bị vứt bỏ hoang phí.

Tần Kiệt suy nghĩ một chút, lúc buổi sáng Tần tổng đến công ty vẫn là vẻ mặt ôn hòa, tâm tình cũng không tệ, vẫn đặc biệt cho người đặt chỗ ở nhà hàng Tây, lần đầu tiên Tần tổng nán lại ở suốt trong văn phòng cho tới trưa, giống như vẫn chưa có vấn đề gì xảy ra, cho đến thời điểm giữa giờ cơm trưa Tần tổng lại đột nhiên phát hỏa, đem quãng bỏ bản hợp đồng kia.

Cũng không biết người nào không có mắt chọc giận Tần tổng, Tần Kiệt thăm nghĩ, trái lại khiến cho cô gái ngồi trước mặt làm người chịu tội thay, cơ hội tốt như vậy lại bị lỡ dịp may uống phí như vậy.

Khương Sam cũng không biết chuyện này, hỏi Tần Kiệt mấy vấn đề không hiểu, liền trực tiếp kí tên vào hợp đồng.

Cô đương nhiên phát hiện đây chỉ là bản hợp đồng tạm thời cơ bản nhất, trái với Tần Kiệt cô lại thấy không đáng tiếc, Khương Sam tình nguyện ký hợp đồng này hơn, nếu không khi đó lại bị bắt làm việc gì ngoài khả năng, cô cũng không kiên trì muốn ký hợp đồng chính thức gì đó.

Về chuyện Tần Diệc Hạo nói lúc đó đồng ý sẽ chi trả toàn bộ chi phí để cho cô xuất ngoại học chuyên tu bồi dưỡng trong thời gian hợp đồng, chuyện như vậy Khương Sam coi như là chuyện cười, căn bản cũng không có tin tưởng.

Cũng không phải là người ngốc có tiền, thu đoạn Tần Diệc Hạo tàn nhẫn như vậy, sao có thể đầu tư buôn bán lỗ vốn được.

Khương Sam đi rồi, Tần Kiệt xoay người trở về văn phòng, gõ gõ phòng bên trong cửa, thấp giọng nói: “Tần tổng, người đã đi rồi.”

Một lúc lâu sau, bên trong mới truyền lời đáp lại trầm thấp.

Tần Kiệt không nghe thấy thêm câu sau, thử thăm dò hỏi: “Khương tiểu thư đã ký hợp đồng, bộ dáng cực kỳ mãn nguyện, ngược lại cũng không đưa ra thêm điều kiện nào.”

Lần này bên trong triệt để không có tiếng đáp lời. Nháy mắt một tuần trôi qua, thời gian này Khương Vi đến tìm Khương Sam rất nhiều lần, đều bị Khương Sam tránh được, uống công nhiều lần, Khương Vi một bụng hỏa khí, về nhà liền phát giận một trận thật lớn.

Hiện tại ba miệng nhà Khương gia triệt để ở trong nhà Lưu gia, Lưu Thiên Trạch không có con, trái lại đối với Khương Vi như đối với con gái chính mình. Nhiều ngày như vậy trôi qua, Khương Vy được Lưu Thiên Trạch sủng ái, lúc đầu còn tỏ vẻ cẩn thận nhu thuận lấy lòng không dám vượt qua giới hạn, về sau được Lưu Thiên Trạch thập phần dung túng, trái lại buông thả tính tình, các trưởng bối đều sủng cô ta, không có Khương Sam ở bên cạnh so sánh, cũng không có bác cả răn dạy, so với trước đây ở Khương gia lại càng thích ý hơn.

“Làm sao vậy, người nào chọc giận công chúa bảo bồi nhà chúng ta đây?”

Khương Mật vì chuyện mất đi di sản vẫn canh cánh trong lòng không vui, Lưu Thiên Trạch vì muốn bồi thường cho bà, trong thời gian này chuẩn bị làm hôn lễ cho hai người, muốn mượn chuyện này để bà chú ý, tuy vội vàng, Lưu Thiên Trạch vẫn không quên quan tâm đến Khương Vi.

Khương Vi đá góc bàn, nhanh miệng quyết lên không trung.

“Còn không phải tại Khương Sam kia, con đi đến trường học tìm nó, một lần không thấy, hai lần cũng không thấy, mỗi ngày trốn tránh không dám thò đầu ra, cô ta có ý gì chứ? Làm việc trái lương tâm không dám đối diện với con sao?”

Lưu Thiên Trạch nói: “Con đi tìm cô ta làm gì? Người chị họ này của con là người cực kì thông minh lanh lợi, con ở trong tay cô ta không được lợi gì, tốt nhất vẫn nên tránh đi, việc này giao cho ta và mẹ con xử lý là được rồi.”

Tức thì Khương Vi không nghe theo: “Cô ta nào có thông minh lanh lợi? Bất quá là gặp phải vận cứt chó, không biết được người nào chỉ điểm mới có thể âm thầm từng bước cướp đi đi sản, sao con có thể sợ cô ta?”

Lưu Thiên Trạch cười cười nói: “Được rồi, được rồi. Vi Vi mới không cần sợ cô ta.”

Khương Mật tự tay gọt táo đưa cho Lưu Thiên Trạch, nhìn con gái ủy khuất, trong lòng bà cũng không thoải mái.

“Con, đứa nhỏ này cũng thật ngốc, nó trốn con còn có thể vì nguyên nhân gì nữa? Đoán chừng biết được tin tức con vào được quân nghệ, nó còn đang ở cái chỗ xó xỉnh đó, thấy sợ mất mặt, cho nên trốn tránh, cùng một dạng với chó nhà có tang (người không nơi nương tựa), con còn tức giận vì nó làm gì?”

Nhắc tới chuyện này, Khương Vy lại càng ủy khuất: “Còn nói nữa, nếu không phải tại nó thì sao chuyện đi học ở học viện hoàng gia vũ đạo Anh quốc có thể bị thất bại? Nó hại con, con còn không thể đi tìm nó tính sổ được sao? Ngược lại nó có gan làm mà không có gan gặp mặt con.”

Nhớ tới chuyện này, Khương Mật cũng hận đè nén lại, đem quả táo đưa đến tay Lưu Thiên Trạch, than thở oán trách: “Chuyện đi học ở Anh quốc cuối cùng anh có điều tra được nguyên nhân chưa? Thật sự là do Khương Sam giở trò quỷ sao? Em thế nào cũng không biết được nó có năng lực lớn đến vậy?”

Lưu Thiên Trạch bị quấy rầy đau đầu, hai ngày ba bữa lại hỏi một lần, tính tình ông cũng không phải thật sự tốt, còn có hiếm khi được rảnh về nhà nghỉ ngơi một chút, thả lỏng trong giây lát, nháo đời câu coi như xong, hỏi nhiều thêm nữa Lưu Thiên Trạch bắt đầu không còn kiên nhẫn.

“Loại chuyện như vậy che giấu còn không kịp, nơi nào còn có thể tra lại? Ngoại trừ Khương Sam không có người thứ hai nào có động cơ làm chuyện này, chỉ có trong mắt các người mới cho rằng người ta là người ngu, đều đã bị tính kế đến như vậy rồi còn không chịu tin tưởng, còn muốn chịu thêm nhiều thiệt thòi nữa sao?”

Tuy Khương Mật cùng Khương Vi đều đem chuyện này đổ ở trên đầu Khương Sam, nhưng dựa theo hiểu biết của bọn họ về Khương Sam, đối với chuyện này vẫn nửa tin nửa ngờ như cũ, thật sự không biết làm sao Khương Sam có khả năng lớn như vậy làm ra sự tình lớn lần này, thấy Lưu Thiên Trạch đã bắt đầu không kiên nhẫn, cũng thức thời không hỏi nữa, vội vàng đổi đề tài.

Dụ dỗ một lúc lâu, mới đem không khí duy trì lại hòa thuận vui vẻ một lần nữa.

Thừa dịp Lưu Thiên Trạch cao hứng lần nữa, Khương Mật nào là đám lưng rồi lại châm trà, ân cần đầy đủ, ở bên cạnh mới mạnh mẽ tìm cơ hội hỏi: “Thiên Trạch, năng lực anh lớn như vậy, bên kia làm tới đâu rồi? Cũng đã hai tháng rồi, em thực sợ khối đi sản kia sẽ không lấy lại được, nghĩ đến liền cảm thấy rất khổ sở.”

Khương Vi cũng phối hợp làm ra biểu tình quyến luyến chờ mong.

Vốn Lưu Thiên Trạch đang cao hứng, mặt lại phai nhạt xuống tiếp, vốn dĩ cho rằng sẽ dễ như trở bàn tay, ông muốn trị Khương Sam cũng là chuyện hết sức dễ dàng, ai có thể ngờ rằng đứa nhỏ Khương Sam này lại xảo quyết như vậy, trong nháy mắt liền đem toàn bộ tài sản lưu động đều xử lý, ông muốn dùng thủ đoạn cũng không dùng được.

Cho tới bây giờ ông vẫn chưa điều tra được Khương Sam đã đem tiền đi đầu tư cái gì, đương nhiên chuyện này nói ra rất mất mặt, bị hỏi đến tâm tình của Lưu Thiên Trạch cũng không khỏi lo lắng. 0di33xn0dafn330fys0doon

“Đang cho người đi giải quyết? Hai người gấp cái gì? Loại chuyện này đâu có đơn giản.”

Lưu Thiên Trạch ngồi ở bên ngoài liền đứng dậy.

“Được rồi, công ty còn có việc, sẽ không ăn cơm ở nhà, hai người không cần chờ tôi.”

Nói xong cũng không nhìn hai người đang mở miệng tha thiết giữ lại, nghiêm mặt chậm rãi rời đi.

Lưu Thiên Trạch bận rộn chuyện công ty, trừ lúc đầu mới chuyển đến hai người vui vẻ ngọt ngào mỗi ngày ở cùng một chỗ, gần đây lại phai nhạt bớt đi, tuy Lưu Thiên Trạch đối với bà cũng tốt, suy cho cùng cũng không thể giống như đối tình nhân trẻ dính một chỗ cùng với Khương Mật được. Lại thêm Lưu Thiên Trạch dù sao cũng lớn tuổi, về phương diện kia có đôi khi có chút lực bất tòng tâm, mà Khương Mật lại đang ở tuổi như lang như hổ, thỉnh thoảng cũng có phần không thỏa mãn, thời gian này thậm chí là mấy ngày liền Khương Mật không có gặp được Lưu Thiên Trạch.

Hôm nay khó có được Lưu Thiên Trạch về sớm, xa nhau mấy ngày Khương Mật vốn tưởng rằng hai người có thể vui vẻ ngọt ngào một lúc, không nghĩ tới ông cứ như vậy liền đi.

Khương Mật sinh ra ủy khuất, ngồi trên ghế sofa lau đi nước mắt nổi lên.

Mà vào lúc này, Khương Sam đang ngồi ở trong một quán coffee, ngồi đối diện một đôi giày tây đàn ông, mà người đàn ông này tản ra hơi thở của người thành đạt, lại thêm bộ dáng hời hợt, nữ nhân viên quán cà phê nhiều lần cố ý đi ngang qua bên này.

Người đàn ông đang dúi đôi mắt mê chết người không đèn mạng nhìn Khương Sam thì triển sức quyến rũ của mình, Khương Sam lại coi như không nhìn thấy, đưa tay đi thẳng vào vấn đề.

“Nghe nói Từ phu nhân dạo gần đây thích đi tắm suối nước nóng ở vùng ngoại thành, ngày hôm đó tôi có đi ngang qua, vừa vặn thấy được tình cảnh hiếm lạ, thuận tay chụp hình lấy.” Trong di động là hình ảnh người đàn ông ôm ấp với một người phụ nữ, sắc mặt người đàn ông tức khắc liền biến đổi, đột ngột đứng dậy.

Khương Sam thấy bộ dáng kinh nghi của hắn, kéo nhẹ khóe môi, biểu lộ nụ cười thiện ý, đưa tay qua đề nắm lấy tay hắn ý bảo hắn an tâm một chút đừng nóng vội.

“Anh không cần phải hoảng sợ, tôi cũng không có ác ý, hôm nay hẹn anh ra đây đơn thuần là muốn làm một cuộc giao dịch với anh.” Nói xong đưa tay đổi qua tấm hình khác, không nhanh không chậm hỏi: “Người phụ nữ trong tấm hình này, anh có ấn tượng nào không?”

Người đàn ông vừa nhìn thấy liền sững sờ.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 44

Lăng Quên

Đã bước qua tuổi trung niên, Lưu Thiên Trạch đối với Khương Mật xinh đẹp cũng có mấy phần thất lòng, nếu không cũng sẽ không tùy tiện đáp ứng cưới bà. Đương nhiên ở lứa tuổi này Lưu Thiên Trạch không đơn giản chỉ nhìn vào “tình cảm” hư vô mờ mịt này, cho nên ông chọn Khương Mật trong vô số người phụ nữ khác cũng có rất nhiều nguyên nhân.

Lưu Thiên Trạch phiền não từ trong nhà đi ra, mới vừa mới trở về công ty, bí thư liền vội vàng cuống quýt chạy lại.

“Lưu tổng, chuyện của Khương Sam đã tra được một chút manh mối.”

Khuôn mặt đầy u ám của Lưu Thiên Trạch lúc này mới tản ra không ít, nhưng nghe xong lời của bí thư, liền tức giận không ngừng, hỏi giá nhà đất, sắc mặt Lưu Thiên Trạch hết sức âm trầm.

“Mua nhà ở? Ngu xuẩn! Tại sao không tra ra sớm? Sớm biết thì đã đem giá nâng lên gấp hai lần, sau đó tác động một phen đã chinh được cô ta đến tâng gia bại sản, cậu đây làm việc hiệu suất kiểu gì vậy, lúc này mới tra được, thì còn làm gì được nữa?”

Bí thư bị khiển trách mặt xám mày tro, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Lúc trước bọn họ hoàn toàn chỉ chuyên tâm phá rối tài sản ở bên ngoài, ai cũng không nghĩ tới Khương Sam lại hành động nhanh như vậy đem bán toàn bộ sản nghiệp, bọn họ đã xuất thủ nhiều lần đều không thấy Khương Sam có phản ứng gì, điều tra cẩn thận lại mới biết mình làm không công. Sau đó nhìn chăm chăm siết sao Khương Sam sẽ đi đầu tư ở đâu ra tay trước, ai biết cô ta thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị đã mua toàn bộ nhà đất.

“Lưu tổng, trước tiên ngài đừng tức giận, cô ta chẳng qua là tính tình đũa nhỏ, vừa nghĩ ra tay đã mua toàn bộ nhà ở thì có lợi ích gì? Giá nhà cũng sẽ không tăng giá, còn không bằng gửi tiền ở ngân hàng, chắc chắn lúc sau sẽ có hành động khác, không chừng thừa dịp chúng ta không để ý lại đem nhà bán đi.”

Lưu Thiên Trạch nghe xong thấy cũng có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái: “Tiếp tục quan sát cẩn thận, nếu cô ta có hành động muốn bán nhà hay muốn đầu tư gì trên khu nhà đã mua, đầu tiên phải báo cáo cho tôi.”

Bí thư vội vàng đáp ứng, lúc này Lưu Thiên Trạch mới hơi hòa hoãn một chút, nhưng nghĩ tới về nhà sẽ ăn nói như thế nào với Khương Mật, trong lòng dâng lên một hồi phiền não, bọn họ coi ông giống như người hùng, ông lần lượt bị Khương Sam lượn quanh như con khỉ, thực sự quá mất thể diện.

Nếu đã phiền lòng, quyết định không trở về nhà nữa, Lưu Thiên Trạch ngay người ở công ty chốc lát lại rời khỏi công ty.

“Ai nha!”

Mới vừa đi ra khỏi cổng công ty, Lưu Thiên Trạch liền bị người trước mặt đụng phải, sau đó một tiếng kêu to duyên dáng vang lên, người đụng tới lão đảo ngã trên mặt đất, đồng thời phía dưới Lưu Thiên Trạch chột lạnh.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cô gái té xuống đất bị dọa sợ đến luống cuống tay chân, nhìn thấy cây kem mình ăn một nửa ở trên quần Luru Thiên Trạch, hoảng hốt đưa tay lên lau.

Luru Thiên Trạch còn chưa kịp phản ứng, phía dưới liền bị một tay nhỏ bé linh hoạt mềm mại bao lấy, cô gái nửa quỳ, mặt lã chã chực khóc, một bên nói lảm nhảm đầy giải thích, một bên lau quần cho Luru Thiên Trạch.

Cô gái này nhìn rất trẻ tuổi, đáng vẻ chừng hai mươi tuổi, đáng đáp cũng không phải vẻ đẹp khiến người khác thấy kinh diễm, trên người mang khí chất của người trí thức, mặc áo tay ngắn quy củ, nhưng vòng ở trên kích thích thật kinh người, ở giữa áo bảo thủ tay ngắn lại tạo ra khoảng cách gọn sóng rõ ràng. Giờ phút này ngay chỗ đó cũng bị dính không ít kem, kem chậm rãi theo khe rãnh chảy xuống, ánh mắt Luru Thiên Trạch ở phía trên trực tiếp nhìn thẳng xuống.

Bên cạnh còn có nhiều nhân viên ra vào, cô gái nhỏ trẻ tuổi ngồi chồm hổm một nửa, lúc này đang lúng túng lau quần cho ông ta làm cho ngực của cô ta như có như không không ngừng cọ vào đùi ông ta, gương mặt Luru Thiên Trạch giật giật, ban ngày ban mặt kích thích như vậy làm toàn bộ huyết mạch của ông ta vọt xuống phía dưới.

“Không sao, không sao.”

P phía dưới thân Luru Thiên Trạch có chút đau, ông ta giả mù sa mưa cầm tay cô gái ấn xuống một cái rồi mới kéo cô từ mặt đất đứng dậy, làm bộ giống như mọi người quan tâm đáng vẻ cô gái trước ngực một chút, ôn nhuận co giãn khiến cho ông ta thần hồn điên đảo: “Cô xem cô kia, trên người cũng dính không ít đâu.”

Cô gái lúc này mới nhìn thấy chính mình lộn xộn, vội vàng kinh hô đưa tay lên lau sạch, động tác lau quanh ngực nhào nặn sáng chói mắt, chân Luru Thiên Trạch đều đã mềm, nuốt nước miếng, hai mắt hẩn tóa sáng nhìn chăm chăm chỗ thịt kia: “Cô, cô là nhân viên của công ty sao?”

Trên mặt cô gái càng luống cuống, mang theo nước nờ: “Hôm nay tôi tới để nộp đơn, biến thành bộ dạng như thế này thì phải làm sao.... Ô...Ô!”

Trên mặt Luru Thiên Trạch vui vẻ, trấn an vỗ vỗ lưng cô gái: “Cô đừng vội, tôi dẫn cô đi thay quần áo, tôi chính là lão tổng của công ty, có thể giúp cô trì hoãn một ít thời gian.”

Trên mặt cô gái giật mình, sau đó hết sức cảm kích cúi lưng về phía Luru Thiên Trạch, nhìn ông ta có chút hoa mắt, sau đó kéo người đi có chút không kịp chờ nữa.

“Trước cô đi theo tôi, tôi tuyển dụng cô cũng như nhau thôi.”

Bây giờ phía dưới của Luru Thiên Trạch đã xấu xí đến cực điểm, loại cảm giác này vừa kích thích vừa xấu hổ làm cho cả người ông ta run rẩy, kéo tay cô gái theo mình lên xe.

Ở dưới tấm quảng cáo cách đó không xa, Khương Sam một tay cầm kem, một tay cầm vành nón, đầu lưỡi khéo léo chuyển một vòng trên cây kem, trên mặt hiện lên mấy phần vui vẻ.

Sau đó một thời gian, Khương Mật cũng phát hiện dạo gần đây thời gian Luru Thiên Trạch về nhà càng ngày càng ít, mới đầu hai ba ngày sẽ về một lần, đến bây giờ một tuần cũng không thấy trở về nhà một lần. Vẫn còn đang chuẩn bị hôn lễ, vào lúc này Khương Mật cũng không dám nháo lớn với Luru Thiên Trạch, chỉ có thể nhẫn nhịn, sau lưng cũng không biết khổ sở lau đi bao nhiêu nước mắt.

Khương Mật đối với chính mình rất tự tin, lúc nào đàn ông không nằm trong tay bà để mặc cho bà đoán đo? Bất quá Luru Thiên Trạch đối với bà thật tốt làm bà cảm động, khó có được chính là Luru Thiên Trạch đối với Khương Vy và Chu lão thái cũng giống như người trong nhà, hơn nữa gia tài Luru gia bạc vạn, Khương Mật cũng quyết định ý định, chuẩn bị kết hôn rồi sống tốt qua ngày, nào ngờ mấy ngày nay Luru Thiên Trạch đột nhiên lạnh nhạt, suốt cả ngày không trở về nhà.

Dạo gần đây Chu lão thái chỉ ở ru rú trong nhà, liên tiếp bị đá kích làm cho thân thể không khỏe được, rất ít ra khỏi phòng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, dĩ nhiên cũng phát giác không khí trong nhà không đúng, đã nói Khương Mật mấy câu.

“Lúc này con còn giờ tính khí gì nữa, còn ngại nhà này chưa đủ loạn sao? Chúng ta còn trông cậy người ta đem gia tài đoạt trở lại đây! Tùy ý làm việc như vậy, con không thể để bản thân xuống dưới sao? Còn trông cậy người ta trở về dỗ dành con sao?”

Khương Mật cũng nổi giận: “Con không có đi dụ dỗ sao? Mẹ không thấy mỗi lần hẩn trở về là hình dạng gì sao? Ngay cả cái rắm còn không thấy, con lấy gì dụ dỗ?”

Bị nhắc mãi Khương Mật cũng không nhịn được, đẩy cửa đi ra ngoài, ở trên xe đi đường không có mục đích hơi nửa ngày, chờ Khương Mật kịp phản ứng thì xe đã dừng ở một hộp đêm hàng ngày mình thường đi khi trước. Lúc đầu Khương Mật quen biết với Luru Thiên Trạch ở chỗ này, sau này hai người qua lại vì để tránh nghi ngờ Khương Mật cũng ít khi tới đây, Khương Mật buồn bực dừng xe lại, thờ mẫn liền đi vào trong.

Giờ phút này Luru gia vắng lạnh vô cùng, người giúp việc đã sớm tan làm, nam nữ chủ nhân đều không có ở nhà, Chu lão thái la hét tức giận choáng váng đầu liền đi về phòng, trong đại sảnh trống rỗng lạnh lẽo chỉ còn lại một mình Khương Vi.

Khương Vi ở trong quân nghệ cũng không được tốt lắm, cô ta vốn dĩ nửa đường được xếp vào lớp, mới đầu chịu không ít chèn ép, mỗi ngày cô ta vội

vàng tạo quan hệ tốt với mọi người, hồi lộ cũng không ít, về nhà gặp tình cảnh này, cảnh tượng thê lương vắng lạnh như vậy đều do một người ban tặng, Khương Vi cần rằng, trong mắt tất cả đều là ánh lửa.

Cảm thấy cuộc sống bản thân bị quấy nhiễu rối loạn, ngày hôm sau Khương Vi không nhận được đi đến đại học T, lúc này cô ta hạ quyết tâm, từ lúc sớm đã đứng chờ ở trước ký túc xá của Khương Sam, nhất định phải gặp mặt cô một lần. Khương Vi cũng không thay quần áo, bên trong mặc bộ đồ vũ công hôm nay dùng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác mỏng, mái tóc dài toàn bộ xổ xuống. Tóc con gái Khương gia trời sinh đã rất đẹp, dày đặc như tơ lụa, mỏng như sa tanh, vào lúc biết được Khương Sam lúc mới nhập học bị bắt cắt bỏ tóc, Khương Vi sung sướng thật lâu khi người gặp họa.

Đợi từ buổi sáng cho đến buổi trưa, cũng không thấy Khương Sam ra ngoài, hôm nay cô ta quyết tâm, sống chết không gặp được Khương Sam nhất định sẽ không đi, cô ta cũng rất khôn khéo không có đi vào, chỉ đứng ở trước cửa.

Nữ sinh lui tới ở ký túc xá cũng không ít, Khương Vy ăn mặc nổi bật như vậy, đứng lâu cũng có người nhìn không được lên tiếng nói.

Lúc này Khương Vi một bụng đầy ủy khuất mới có cơ hội nói ra.

“Tôi đứng ở đây đứng đợi Khương Sam chị họ của tôi, bà nội bị bệnh, tôi tới gọi chị ấy về, nhưng vẫn luôn không thấy được chị ấy, các chị có thể giúp tôi gọi chị ấy ra đây được không?”

Hiện tại ở đại học T có rất ít người không biết Khương Sam, người vừa tới kỳ quái nói: “Sao cô không tự mình đi vào, không biết cô ấy ở chỗ nào ký túc xá sao, ở ...”

“Không, không phải.” Khương Vi vội vàng giải thích, uất ức xoay xoay ngón tay: “Tính tình chị họ không tốt lắm, chị ấy vào trường này, không thích tôi tiếp tục học khiêu vũ, nếu tôi mặc một thân quần áo như vậy đi vào chị ấy nhất định không thích, chị ấy lại ...”

Vừa nói vừa cắn cắn môi dưới, khó chịu không nói ra được.

Người vừa tới nhìn cô ta với ánh mắt đồng tình.

“Như vậy à.”

Một người hỏi một người đáp, chung quanh liên tục tập lại xem náo nhiệt, cuối cùng cũng dẫn đến được đám người này, càng thêm giả trang đáng thương, chỉ trong chốc lát, người tụ tập lại càng nhiều, Khương Vi được di truyền tài ăn nói của Khương Mật, có thể đem nói chết thành sống, đổi trắng thay đen, hơn nữa cô ta còn lựa chọn đứng ở chỗ này, mọi người đều nhìn thấy cô ta thành tâm thành ý đứng đợi ở đây rất lâu rồi, Khương Vi ủy khuất chỉ cần nói vài lời đã đưa đến đồng tình của nhiều nữ sinh khác.

Có nhiều cô gái có tính thần trọng nghĩa khí rất nhanh bị Khương Vi làm cho kích động.

“Cô đừng sợ, sao lại có người chị bá đạo như vậy được chứ? Cô nhảy giỏi tại sao lại không cho học được? Chúng tôi đi vào cùng với cô, cô ta cũng không dám nổi giận đâu.”

“Cô ta không phải cũng đi thi tham gia xã đoàn khiêu vũ của quân nghệ sao? Khiêu vũ có giỏi hơn nữa, nếu bất hiểu thì cũng không biết xấu hổ rồi, cô mới là người có lý, sợ gì chứ?”

Khương Vi nghe được lời mờ, đáy lòng cũng phát hỏa!

Khương Sam tham gia tuyển chọn vào xã đoàn quân nghệ? Chuyện khi nào? Tại sao cô không nghe được một chút tin tức gì? Gần đây tâm tình cô không tốt cũng vì chuyện này, vừa mới vào đã bị so sánh chen ép, muốn tham gia tuyển chọn vào xã đoàn chen lấn cũng không có chỗ, ngay cả danh ngạch cũng không thể cướp được, cô vội vàng chuẩn bị quan hệ, để sang năm thử tham gia, tiện nhân Khương Sam rõ ràng ở cái trường học này, sao cô ta có cơ hội lấy được danh ngạch.

Ngọn lửa đỏ kị trong lòng sôi trào, Khương Vi tức thiếu chút nữa là không thể duy trì vẻ ủy khuất trên mặt, ánh mắt mang theo hung quang, nghiêng rằng nghiêng lợi ở trong miệng, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có chút lạ, Khương Vi ngẩng đầu nhìn thần sắc các nữ sinh vừa mới an ủi có chút không đúng, tức giận muốn xé nát da mặt Khương Sam, Khương Vi mới ý thức được mình đang ở đây làm gì.

Nghĩ đến mục đích của mình đến đây, Khương Vi vội vàng kìm nén lại cơn tức giận trong ngực, chuyện tình trước mắt bây giờ cũng tương đối quan trọng, không thể bởi vì tức giận phút chốc mà làm hỏng được. Khương Vi tự an ủi bản thân, dù sao Khương Sam cũng không thể thông qua được buổi sát hạch, nếu không đã sớm khoe khoang đắc thắng với cô rồi, Khương Vi tự nhận mình vẫn có chút hiểu rõ Khương Sam, đem sự ghen ghét trong lòng ép xuống.

Bên này nghị luận loạn bát nháo, bên kia cũng có mấy người từng tiếp xúc với Khương Sam cảm thấy chuyện này có gì không đúng lắm, nhưng nhiều người lại chỉ thích tin tức via hè của Khương Sam, mấy cô gái có lòng tốt khuyên cũng không khuyên được, bộ dáng nhỏ nhắn của Khương Vi không biết phải làm sao, mấy người đều muốn kéo nhau đi tìm Khương Sam cùng với cô ta, cô ta cũng ở làm bộ cao hứng đi theo.

Không có biện pháp, mấy người còn có lý trí sợ xảy ra chuyện, cũng vội vàng đi theo phía sau.

“Các chị thật tốt bụng đi cùng với tôi, chị họ nếu thấy nhiều người như vậy nhất định sẽ không tức giận với tôi, nếu không tôi vẫn phải đợi ở bên ngoài chờ chị ấy, chị ấy sẽ không chịu ra ngoài gặp tôi. Tôi cũng sẽ không mạo hiểm chọc giận chị họ nếu đi vào gặp, bà nội có thể gặp chị họ nhất định sẽ rất vui, cảm ơn các chị.”

Đang nói đông dài, Khương Vi giống như bỗng dưng nhớ tới cái gì, vội vàng dừng chân lại, ánh mắt cầu xin nhìn cô gái bên cạnh.

“Không được, tôi sợ chị họ sẽ tức giận, các chị có thể nói không phải tôi cố ý đi vào xin gặp không, sợ chị ấy không chịu đi ra gặp tôi...”

Cô gái mặt tròn bên trái Khương Vi chỉ tiếc rên sát không thành thếp nhìn cô: “Coi như cố ý đi vào thì thế nào, cô ta không đi ra còn không cho phép cô đi vào sao?”

Khương Vi ngập ngừng nói: “Tôi sợ...”

Cô gái mặt tròn lòng đầy tức giận nói: “Sợ cái gì, cô ta còn có thể làm gì cô? Dựa vào cái gì không cho người khác đi vào?”

Khương Vi cúi đầu, lệ thuộc đi theo cô gái mặt tròn khí thế mạnh mẽ bên cạnh, trên mặt ánh mắt tính toán vui vẻ có giấu cũng không giấu được.

Mẹ nói rất đúng, trên đời này vĩnh viễn không thiếu người ngu ngốc muốn bênh vực kẻ yếu.

Đoàn người đi đến trước cửa phòng kí túc xá của Khương Sam gõ cửa, nhưng không ai mở, Khương Vi sợ hãi gọi hai tiếng “Chị họ”, vẫn không có ai quan tâm.

Nước mắt Khương Vi lập tức rơi xuống, thút tha thút thít nói: “Chị họ, bà nội bệnh rất nặng, mẹ gọi cho chị về nhiều lần chị đều không về, em biết chị có oán giận em, em không nên học khiêu vũ, chị muốn đánh thì cứ nhắm vào em, chị trở về thăm bà nội nuôi chúng ta từ lớn tới nhỏ đi, bà nội rất đáng thương!” &^LeQuyDon3%4LãngQuên*&^@2

Trên hành lang cực kỳ an tĩnh, càng làm cho giọng nói Khương Vi réo rắt thảm thiết, cái chiều này ra tay rất độc ác, lúc này Khương Sam không xuất hiện cũng không được, sẽ chạy không thoát mang danh tiếng máu lạnh ngang bướng. Khương Vi đem các đường lui của cô chặn sít sao, lại có một đám nữ sinh ra mặt cô động giúp đỡ, nếu Khương Sam ngay lập tức ra ngoài giải thích, dù thế nào cũng có một trận chất vấn cùng với khiển trách, biến thành mất hết tất cả thể diện.

Nhưng Khương Sam lại có thể vẫn ngồi được, mặc kệ bên ngoài Khương Vi khóc lóc kể lể thế nào, bên trong cũng không có chút động tĩnh nào.

“Phốc xuy.”

Khương Vi đang nói, trong phòng truyền ra tiếng cười, Khương Vi nói khàn giọng, bên trong tiếng cười càng nhiều.

“Người này đúng là không biết xấu hổ?”

Tiếng một nữ sinh trào phúng, một người khác không kiềm nén được cười lớn.

Về mặt Khương Vy trắng bệch, bị thương nhìn người bên cạnh: “Thôi, để hôm khác tôi lại tới.”

Nói xong liền muốn lui về.

Có một vài người dẫn đầu chính là ghen ghét Khương Sam, nữ sinh mặt tròn đối với Khương Sam càng thêm bất mãn, nguyên nhân rất đơn giản, cô ta có thích một nam sinh, mà nam sinh ở trong kí túc xá nói là thích Khương Sam, không biết vì sao những lời này bị truyền ra ngoài, để cho cô ta ăn dấm rất lâu. Nếu không cô ta cũng sẽ không dễ bị kích động như thế này, chẳng qua là lấy lý do để tìm đến thôi.

Lúc này Khương Sam vẫn còn quá kiêu ngạo, chẳng những đối với em họ làm như không thấy, tìm đến trước cửa khóc kêu cô, cô vẫn còn ở bên trong cười lớn như chế nhạo, tức khắc mấy người ra về cao thượng, ngăn cản đường đi của Khương Vi.

“Cô đừng đi! Người này cũng thật quá đáng, cô cần phải đối mặt nói cho rõ ràng, sao có thể khinh dễ người như vậy? Còn có thể nể nang chửi người như vậy?”

Khương Vi co rúm lui về phía sau: “Không cần, vẫn là không nên, đừng chọc chị họ nổi giận, chị ấy hôm nay không muốn về nhà thăm bà nội, vẫn nên để hôm khác đi.”

Một câu nói đem hình tượng Khương Sam hủy đi hoàn toàn, cũng thành công khơi dậy bất mãn trong lòng mọi người, nữ sinh tóc ngắn giữ chặt Khương Vi không cho đi, mạnh mẽ vẫy vẫy tay, gọi người nữ sinh đi bên người tới.

“Cô, lại gõ cửa đi.”

Nữ sinh tóc ngắn là học tỷ lớp trên, trong nhà có tiền người lại bá đạo, bên người luôn có một đồng nữ sinh theo sau, nữ sinh tùy tùng nghe vậy nhanh nhẹn đến gõ cửa liên hồi, các cô không có ôn nhu giống như Khương Vi gõ cửa nhẹ nhàng như vậy, tiếng đập cửa cùng với tiếng gọi vang lên rất nhanh.

“Mở cửa! Mở cửa! Sao có thể khinh người như vậy?”

“Tìm các cô nói chuyện, các cô là tiểu học muội cũng thật kiêu ngạo, phải để cho học tỷ đứng đợi bên ngoài, nhanh đến mở cửa.”

Gõ hai lần cũng không thấy người mở cửa, mấy nữ sinh bắt đầu đập cửa, động tĩnh khá lớn, người trông coi kí túc xá cũng bị gọi tới, thấy mấy nữ sinh

hoàng hành ngang ngược ở trong trường, đành cười khỏ lui về, giả bộ cảm động, người chịu trách nhiệm luôn có lý do để tìm đường rút lui cho mình.

Động tác đập cửa không thể so với gõ cửa, người bên trong rất nhanh có phản ứng, giọng nói chuyện cùng với tiếng cười cũng ngừng hẳn, nữ sinh tóc ngắn biết người bên trong sợ, khúc miệng gọi lên nụ cười châm chọc.

Đối phó với dạng người không biết phân biệt này, thủ đoạn ôn nhu đều vô ích.

Trong phòng, Trương Phúc Uất cùng với Lô Trần đeo tai nghe xem phim, mơ hồ nghe bên ngoài có động tĩnh, vốn tưởng là Khương Sam quay về, Lô Trần định đi ra mở cửa lại bị Trương Phúc Uất kéo tay lại, trợn mắt nói “Xem tiếp”, ra dấu tay có ý nói với Lô Trần hiện tại đang chiếu đến đoạn gây cấn.

Trương Phúc Uất cố ý mở loa lớn một chút, Khâu Bảo, Khương Sam đều có chìa khóa phòng, các cô mới không cần đi ra mở cửa cho hai người đó.

Lô Trần luôn đi theo nịnh bợ Trương Phúc Uất, trong lòng cũng muốn vui vẻ xem phim, cũng không nhúc nhích, về sau động tĩnh lại mạnh mẽ hơn, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Trái lại lần này Trương Phúc Uất nhủu mày bỏ tai nghe xuống, tiếng nói ồn ào vừa mới biến mất, bên ngoài không ngừng vang lên tiếng cảnh cáo kêu la cùng với tiếng đập cửa rõ ràng truyền vào tai.

“Cô là con rùa đen rút đầu à, khinh dễ em gái nhà mình, cô lại không biết xấu hổ.”

“Nhanh mở cửa, giải thích!”

“Àm!”

Tĩnh tĩnh Trương Phúc Uất rất nóng nảy, nghe xong hai câu liền quăng đi tai nghe, kéo mạnh ống tai nghe của Lô Trần xuống, khuôn mặt âm trầm: “Người nào con mẹ nó không có mắt ở bên ngoài mắng chửi!”

Cùng lúc đó, Khương Sam đi từ bên ngoài vào vừa suy tư bước tiếp theo nên làm thế nào để cho Khương Mật mắc câu vừa bước vào kí túc xá, đi đến cửa liền nghe được một trận tranh cãi âm ỉ, còn đang kinh ngạc không biết có chuyện gì, liền nhìn thấy một đám người đứng vây quanh cửa phòng mình.

Không thấy được Khương Vi bị vây ở giữa, Khương Sam có chút vui vẻ, không biết Trương Phúc Uất lại chọc tới kẻ thù nào tới tận cửa gây sự rồi?

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 45

Lãng Quên

Động tĩnh ở cửa quá lớn, Lô Trần có chút sợ hãi, Trương Phúc Uất không phải là người dễ chọc, nếu không đã không nhiều lần khiêu khích Khương Sam, ném tai nghe đi liền bước ra ngoài.

Hai nữ sinh đang giờ chôn đập cửa không nghĩ tới cửa lại đột nhiên mở ra, không kịp thu chân, kinh hô một tiếng liền bị té vào bên trong.

Trương Phúc Uất đứng ở cửa đang muốn mở miệng nói vừa vịn bị đập trúng.

“A ui!”

Sau vài tiếng kêu đau, ba người ngã thành một đoàn, vốn đập cửa, bây giờ hai nữ sinh trực tiếp đè lên Trương Phúc Uất ở dưới người.

Đứng ở phía sau, Khương Vi nhìn không được cười, hiếm có khi Khương Sam lại chật vật như vậy, thật đáng đời!

Còn chưa kịp cao hứng, một tiếng hét vang lên.

“Cút ngay!”

Trương Phúc Uất mạnh mẽ xô ngã hai nữ sinh, lúc đầu chỉ có ba phần tức giận, bây giờ bị đập ngã liền tăng lên mười phần, mặc kệ người đến làm gì, ngày hôm nay trên chộc phải Trương Phúc Uất coi như các cô tới gây sự rồi!

Lúc này Khương Vi mới phát giác bản thân vui vẻ sớm rồi, thì ra nhận sai người, trong lòng có chút tiếc nuối.

“Xin chào chị gái, chị khỏe!” Khương Vi nhỏ giọng nói: “Có thể gọi chị họ của em...”

“Gọi loạn cái gì đó, ai là chị gái của cô!” Trương Phúc Uất nhắm ngay Khương Vi đầu tiên vừa mới mở miệng liền khai pháo: “Nhìn vẻ mặt của cô giống như muốn rớt xuống một lớp phấn, ban ngày ban mặt xuất hiện hù chết người à, tôi cũng không có em gái nào lớn tuổi như vậy!”

Khương Vi chưa bao giờ gặp qua người con gái nào hung hãn như vậy, lập tức khuôn mặt như muốn kéo xuống, nhưng vẫn cố nhịn xuống không có phát hỏa, bày ra bộ dáng lả chã chặc khóc, cắn môi dưới nói: “Là chị họ không muốn gặp em sao? Em chỉ muốn gọi chị ấy về nhà, không có ý tứ gì khác, chị, chị đừng hung dữ như vậy!”

Trương Phúc Uất nhìn tiểu bạch hoa trước mắt, vuốt vuốt cùi chỏ bị té đau, hai lông mày cũng muốn nhăn lại thành một đường rồi. Lãng

“Cô phát bệnh thần kinh cái gì đó? Mang theo một đồng người đến với tư thế gây sự, còn nói tôi hung dữ? Tìm người? Các cô cmn như vậy là đến tìm người sao? Tôi ở trong kí túc xá xem phim, các cô liền đến đập cửa, vào lúc này lại ở đây giả bộ nhu nhược?”

Khương Vi chỉ cho là Trương Phúc Uất làm khó cô ta, liền khóc thút thít: “Em biết sai rồi, em cũng không dám tự tiện đến tìm chị họ, chị họ em sai rồi, để cho em gặp chị một lần được không?”

Trương Phúc Uất nhìn Khương Vi nghe không hiểu tiếng người tức giận nhảy dựng lên: “Cô bị điên à! Tôi nói, chỗ này không có chị họ của cô!”

Nữ sinh tóc ngắn châm chọc nói: “Vừa rồi ồn tồn gõ cửa, các cô không ai chịu ra, lúc này buộc mở cửa lại hung dữ như vậy. Xem phim gì lại có thể ngay đến tiếng gõ cửa cũng không thể nghe? Cô không nghe được, Khương Sam cũng trùng hợp không nghe được em gái đến tìm à? Muốn lừa gạt người nào?”

Trương Phúc Uất thực sự rất muốn đánh người, lúc này mới nghe ra được đám người này đến tìm Khương Sam, chẳng qua là con người của Trương Phúc Uất này càng kích thích cô, cô lại càng muốn phản kháng, lqđ, vẫn như cũ không cho người khác đi vào.

“Chẳng biết tạo sao các cô chạy đến đây phá cửa lại còn nói lý lẽ? Đây là phòng kí túc xá của tôi, tôi liền không muốn mở cửa thì như thế nào? Còn Khương Sam vốn dĩ không có trong phòng, các cô còn không đi?”

Ai có thể tin tưởng, thấy Trương Phúc Uất ngăn ở cửa, chỉ cho là Khương Sam tìm người giúp đỡ che dấu.

Khương Vi sợ sệt lau nước mắt, từ lúc sáng sớm cô ta đã đứng canh ở ngoài cửa này, căn bản không thấy Khương Sam đi ra, trước đó có gặp Khâu Bảo, Khâu Bảo nói Khương Sam không khỏe nằm ở trong kí túc xá đi ngủ. Lúc này Khương Vi cũng khẳng định Khương Sam là bị cô ta đột nhiên ép ra gặp liền cố ý tránh né, nháo đến bây giờ không dám đi ra, lập tức liền vừa đắc ý vừa vui sướng khi người gặp họa, tiếp tục nói chuyện kích thích Khương Sam thuận tiện tạt nước dơ lên người cô.

“Chị họ, em đã đến ngay cửa, chị xuất hiện một chút có được không, nếu không thì để em đi vào, em nói một vài chuyện nhỏ với chị, em ở quân nghệ, lại đối diện với trường học của chị, em biết chị không thích em học khiêu vũ, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà cả đời không gặp em chứ.”

Lúc này Lô Trần cũng ra đây: “Quả thật trong phòng không có ai, các cô muốn làm gì, chúng tôi vốn đang xem phim...”

Nữ sinh tóc ngắn mới không cần nghe Lô Tân nói bấy bả, châm chọc nói: “Đều đã đi tới cửa, nhiều người như vậy đến nhìn cô ta, lèquýđôn, tôi nói cô, Khương Sam, sao lại đối xử với em gái như vậy? Còn tìm người đến làm lá chắn, một cô cũng nghĩ ra được, một cô là người không có lương tâm, hôm nay nếu cô không ra gặp thì...”

“Nếu không ra thì làm sao?”

Một người tò mò, đột nhiên giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên ở ngoài đám người, Khương Sam cầm theo túi ni lông ung dung đứng tại chỗ, cho dù bận rộn vẫn ung dung nhìn một vài người đang kêu gào.

Khương Vi không kịp phản ứng lau nước mắt, đang một mình mượn sức mạnh quần chúng mạnh mẽ, mấy nữ sinh đang âm ỉ không yên với Trương Phúc Uất, vẫn luôn duy trì tư thế trào phúng giờ liền xấu hổ, trên mặt lên tiếng phê phán cùng tức giận còn chưa kịp rút xuống, cứ như vậy liền bị kẹt ngưng lại tại chỗ.

Đang lúc dự luận hướng phát triển về Khương Vi, môi còn đang run rẩy uly khuất, ánh mắt vẫn duy trì bị thương, bây giờ cũng không biết đối với tình cảnh này nên phản ứng ra sao, phút chốc đám người rơi vào im lặng quỷ dị.

Khương Sam từ từ bước tới trước phòng kí túc xá, đám người không hiểu sao cùng nhau tạo thành một lối đi đến trước Khương Vi, tầm mắt Khương Sam liếc qua vẻ mặt không thay đổi của nữ sinh tóc ngắn, lại chậm rãi rơi đến trên người Khương Vi, nhẹ nhàng nói: “Em cũng thật là, muốn gặp chị sao không gọi điện thoại cho chị, tối hôm qua chị mới về nhà, cũng không biết là em tới, chị Trương cũng đã nói chị không có ở đây, như thế nào còn ở đây nháo lớn như vậy? Làm cho người ngoài chế giễu, thường ngày em đùa giỡn tính tình liền thôi đi, chị đều bỏ qua cho em, nhưng ở đây là trường đại học không phải như chỗ khác, tại sao lại có thể đến đây hò nháo được?”

Lời này Khương Sam nói ra vô cùng độc, hai ba câu nói không nể mặt vừa nói ra chính mình trước đó không biết Khương Vi đến tìm, vừa mơ hồ giải thích vì sao Khương Vi lại nháo lớn như vậy, bộ dáng vừa rồi của Khương Vi còn đang khóc lóc muốn gặp chị họ, rõ ràng cho thấy Khương Vi không biết được Khương Sam không hề ở trong kí túc xá, cái này nói lên điều gì?

Trương Phúc Uất liền vui vẻ, làm vẻ mặt khoa trương: “Ồi, ngay cả chị họ không có ở trong kí túc xá cô cũng không biết lại còn la hét muốn gặp người, vậy tình cảnh lúc trước cô nói Khương Sam liền không có rồi? Cô ở đây luôn miệng nói người nào không muốn gặp cô là đùa giỡn cái gì đây? Nếu không phải ngày hôm nay vừa vặn Khương Sam không có ở trong kí túc xá trở về, có phải hết đường chối cãi bị cô hất toàn bộ nước bẩn lên người hay không, tôi nói cô sao có thể độc ác như vậy, có biết xấu hổ hay không hả?”

Khương Sam hài lòng Trương Phúc Uất khó có dịp phối hợp, hướng về phía cô ấy cười cười, Trương Phúc Uất liền thu hồi vẻ mặt châm chọc đối với Khương Vi, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác, Khương Sam liền nở nụ cười.

Nữ sinh tóc ngắn đột nhiên bị nói cho không kịp trở tay, lại thấy xấu hổ không chịu nổi, trừng mắt nhìn Khương Vi, cô ta đùa giỡn các cô sao?

Khương Vi có chút lờ mờ, lập tức nghĩ đến chính mình bị Khương Sam tính kế, đầu óc cô ta nhanh chóng, cắn ngược lại một cái: “Chị họ, sao chị, sao chị có thể như vậy được? Rõ ràng chị Khâu Bảo nói chị đang ở trong kí túc xá nghỉ ngơi, chị, sao chị có thể để chị ấy ra nói gạt em. Làm cho em đợi ròng rã đến trưa.”

Khương Sam nhắc bịch ni lông trong tay lên nói: “Chị đi mua chút đồ đạc đi xem bà nội, bây giờ trở về thay quần áo, em xác định là Khâu Bảo nói? Khương Vi, đã lớn như vậy rồi, nói dối không tốt.”

Khương Vi tức giận, cô ta cũng không có nói dối, lập tức muốn vạch trần Khương Sam nói dối: “Chính chị mới...”

Nhưng Khương Sam khó có được cơ hội tốt tự đưa tới cửa, sao có thể buông tha, sao có thể để cho Khương Vi tốt được?

Phải biết rằng, lúc này không giống lúc trước cô bị rơi vào tuyệt cảnh ở quán nghệ.

Ở đây chính là đại học T.

Hăm hại người không phải chỉ có mỗi Khương Vi biết làm, cô cũng không phải là người lương thiện gì. Cô tiện thể để cho Khương Vi biết, thế nào mới là chân chính hiền lành thuần khiết nhất.

Khương Sam cắt đứt lời Khương Vi nói, mỉm cười trên mặt bắt đầu không nén được tức giận: “Em không cần nói thêm nữa, lời đồn không tốt lần trước truyền đến từ bên quán nghệ đã qua, niệm tình em là em họ của chị, mặc dù biết... Cũng không có đi tìm em để truy cứu, ở quán nghệ không tốt liền tới đây phá hủy thanh danh của chị sao? Khương Vi, dù gì chị cũng là chị họ của em, cuối cùng vì cái gì vẫn luôn bức bách chị khổ sở vậy, làm người một nhà tốt đẹp không được sao?”

“Ông!” một tiếng, chung quanh liền bùng nổ!

“Cái gì? Chuyện lần trước là do cô ta giờ trò quỷ?”

“Trời à, tôi đã nói chuyện hôm nay có gì đó lạ mà, chẳng qua cũng chỉ đi đến tìm người thôi sao phải nháo lớn như vậy, chẳng lẽ...” @#LQĐ* &#

Sắc mặt Khương Vi đỏ bừng, cô quả thật oan uổng. Chuyện lần trước ở quán nghệ xác thực cô có nghe qua, những lãnh đạo quán nghệ gặp họa đều tạm nghỉ đình chỉ công tác, cho nên tin tức bị phong tỏa kín kẽ, tuy biết có chuyện này, nhưng Khương Vi cũng không nghĩ tới người nữ sinh gây chuyện với Khương Sam, bây giờ như thế nào lại đổ lên trên người cô rồi? Cô vừa đến quán nghệ, nào có bản lĩnh lớn như vậy.

Khương Vi không dám tin nhìn Khương Sam: “Chị gạt người! Không phải em làm! Chị đang nói dối! Khi nào em tung đồn của chị chứ?”

Nữ sinh tóc ngắn bên cạnh cô ta cũng bắt đầu sinh ra nghi ngờ, muốn gây chuyện với Khương Sam là một chuyện, bị một đối thủ một mất một còn ở quán nghệ lừa gạt mượn dao giết người lại là chuyện khác rồi.

Khương Sam thở dài, bao dung nhìn Khương Vi, nhưng lời nói ra lại tức chết người: “Được, được, coi như em không có tung tin đồn đi!”

Khương Vi quả thật muốn bỏ nhào vào xé nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Khương Sam: “Cái gì coi như em không tung tin đồn, em chưa từng làm! Chị đừng có ngậm máu phun người, em biết chị không muốn em được tốt, không muốn em học khiêu vũ, em...”

Trương Phúc Uất cười lạnh nói: “Ồ, không tung tin đồn? Vậy lúc này cô ở đây làm gì, đúng là chưa từ bỏ ý định, mới vừa hất nước bẩn lên người khác ở trước mặt nhiều người như vậy lại nói cô chưa làm qua, chúng tôi ở đây cũng không phải là kẻ ngốc.”

Lòng người là dễ thay đổi nhất cũng dễ bị kích động nhất, trong lòng mỗi người đều theo số đông, một khi cân bằng đạo đức nghiêng về một bên, một khi đã có hạt giống nghi ngờ được một người nói ra, liền giống như một tòa cao ốc sụp đổ.

Về điểm này, ở kiếp trước Khương Sam gặp những chuyện này đã lãnh hội sâu sắc hơn ai hết, một đời kinh nghiệm của Khương Sam so với mọi người biết vận dụng tốt hơn.

Giống như lúc này, chỉ cần Khương Sam dẫn dắt hướng mọi người đến phương hướng chuyện đã có trước đó, chuyện xấu mà mọi người quan tâm nhất vào lúc đó, Khương Sam chỉ cần dẫn ra một phương hướng, kế tiếp mọi suy nghĩ vô căn cứ cùng với suy xét cũng đủ để cho Khương Vi trở nên người có tội ác tày trời muốn bức chết chị họ của mình.

“Giải cho cô đùa giỡn bọn tôi! Tôi đã nói quán nghệ nhiều kỹ nữ thói tha, cho người đến chỗ chúng ta làm gì, lần trước thu thập các cô còn chưa đủ, lúc này còn dám dùng thủ đoạn chạy tới chỗ bọn tôi diễn trò?”

Nữ sinh phát hiện ra chuyện không đúng, sợ không phải gây phiền toái cho người khác lại bị Khurong Vi liên lụy, vội vàng bắt đầu xem Khurong Vi làm bìa ngắm trông trĩ, cô ta không giống như nữ sinh khác chỉ biết so đo ở trên miệng, liền trực tiếp ra tay, Khurong Vi không đề phòng liền bị đẩy ngã trên mặt đất.

Khurong Sam vội vàng chạy lại muốn nâng lên, giả mù sa mưa nói: “Cô làm gì vậy, em ấy còn nhỏ, từ từ sẽ hiểu chuyện.”

Trương Phúc Uất lập tức giữ chặt cô lại: “Cô còn thay cô ta nói chuyện? Cô không biết cô ta lúc này nói lung tung cô như thế nào đâu? Cô ngốc à!”

Khurong Sam giãy giụa hai lần không thoát ra, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn Khurong Vi ngã trên mặt đất bị mọi người xung quanh giằng giữ mắng mỗ, cô ta thật sự sốt ruột, không ngừng mở miệng liền bị cắt đứt, giả bộ đáng thương lại càng bị người khác tìm chỗ trống, lời nói khó nghe liền không ngừng hướng về phía cô ta.

Khurong Sam ở trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt tràn ngập thương xót, là một tình cảnh quá quen thuộc, LQĐ, ở kiếp trước cô phải trải qua bao nhiêu lần? Không ngờ đã quên.

Cô đã nói, khoác lên bộ mặt giả nhân giả nghĩa diễn trò, hăm hại, không từ thủ đoạn hại người, cho tới bây giờ không phải chỉ có bọn họ mới có quyền làm như vậy, đời trước cô bị hăm hại, những cái khác không học được, nhưng cái này lại học được mười phần.

“Khurong Sam, cô là tên lười gât!”

Khurong Vi không biết bị ai lên đá mấy cái, lời nhục mạ châm chọc khó nghe khiến cho cô ta không chịu nổi liền hét chói tai: “Do cô ghen tị tôi! Cô hăm hại tôi, cô đang nói dối, những chuyện này không phải do tôi làm! Còn nữa, chắc chắn cô nói với bạn cùng phòng lừa gạt tôi, cô đang ở kí túc xá, liền tính kẻ tôi, bây giờ lại lừa gạt nhiều người như vậy cùng nhau chính tôi! Cô sẽ gặp báo ứng! Cô có ghen tị đi nữa cũng chỉ xứng đáng học ở trường như thể này thôi! Lòng dạ cô hiểm độc căn bản không xứng học khiêu vũ, cô không xứng!”

Giọng Khurong Vi bén nhọn giống như muốn phá giọng, như muốn phá luôn màng nhĩ của người ta, giọng nói còn mang theo chút nghẹn ngào, biểu cảm trên mặt lại càng hung dữ, mắt đầy tơ máu trợn lên nhìn Khurong Sam, vô cùng dọa người, cho thấy tinh thần bị bức tan vỡ luôn rồi.

Có mấy nữ sinh bị bộ dáng của cô ta dọa sợ lùi lại một bước, cũng đã xem không ít chuyện cười rồi người trước kéo người sau nói: “Được rồi, đều là chuyện nhà người ta, các cô cũng bị kéo đi theo âm ỉ nữa.”

Vẫn đứng ở một bên xem náo nhiệt, bất thành linh Lô Trần lên tiếng, cô muốn thay Khurong Sam phản bác nói với Khurong Vi: “Cô nói như vậy là không đúng, Khurong Sam khiêu vũ vô cùng tốt, cần gì phải ghen tị với cô, cô ấy được tham gia tuyển chọn vào xã đoàn niết bàn, cô có tham dự sao? Cái này cũng đủ chứng minh cô ấy khiêu vũ giỏi hơn cô rồi, đâu cần phải ghen tị với cô?”

Khurong Sam nghe vậy liếc mắt nhìn Lô Trần một cái, đang giả vờ bộ dáng quan tâm Lô Trần nghe tiếng cười trào phúng này khiến cổ chợt lạnh, vội che giấu tránh đi ánh mắt.

Trương Phúc Uất liền dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn Lô Trần, ở đây có không ít người nghe nói Khurong Sam đi tham gia hình như không được trúng tuyển, cô ta nói ra lời này chẳng khác nào đưa điểm yếu cho người ngoài bắt lấy! Thật là bộ não thiếu dây kinh!

Quả nhiên, Khurong Vi liền theo những lời nói này, nếu lời đồn trước đó đối tượng là Khurong Sam mà nói, có thể tham gia xã đoàn được mới gặp quý, giọng nói Khurong Vi càng bén nhọn, trào phúng, bị một đám người mắng chửi, cô ta mới biết chính mình chiếm không được chỗ nào tốt, đơn giản là bình nứt không sợ bể.

“Tham gia xã đoàn? Cô ta xứng sao? Thật sự cho rằng bản thân mình có tài năng, còn muốn tham gia vào niết bàn! Đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ! Dùng đầu ngón tay của các người tính thử, trong nhiều năm qua chiêu mộ nhiều người như vậy, đại học T các cô vào được mấy người? Các cô ngay cả tư cách tham gia còn không có! Cô ta có thể vào được sao? Cô ta vào trường học này ngược lại không đi học khiêu vũ? Đúng là không biết tự lượng sức mình, trình độ của Khurong Sam chỉ có thể biểu diễn cho mấy người các cô là người ngoài nghề xem, Lê Quý Đôn, Khurong Sam, cô nhớ kỹ cho tôi, trước kia cô không bằng tôi, hiện tại không bằng, tương lai vĩnh viễn cũng không tôi!”

Bệnh tâm thần Khurong Vi đúng là hù dọa không ít người, dù sao cô ta cũng là người của quân nghệ, đúng là danh xác với thực chuyên nghiệp, các cô là người ngoài cuộc quả thật không biết được mức độ khả năng của Khurong Sam, vào lúc này muốn giấu cọt đều không thể, trong phút chốc im lặng, cả một đám người chỉ còn mỗi Khurong Vi châm chọc khiêu khích.

“Chúng ta từ nhỏ đã học khiêu vũ, trước đây tư cách phong vấn học viện hoàng gia vũ đạo Anh quốc là tôi, được vào học quân nghệ là tôi, thật sự học khiêu vũ vĩnh viễn chỉ có một mình tôi, còn cô? Cô có mặt mũi gì mà muốn qua mặt cả học sinh trường tôi để tham gia vào niết bàn? Sinh viên năm nhất có thể vào niết bàn được mấy người? Thật sự cho rằng bản thân có tài năng, thanh danh đã nát thành dạng này rồi, còn có mặt mũi đi tham gia tuyển chọn!”

Đây hoàn toàn là người đàn bà chanh chua chửi đồng đảng lộn phải trái, Khurong Sam vốn đứng ung dung thản nhiên nghe được cũng không nhin được nhử này, trong lòng cũng nổi lên tức giận.

“Khurong Sam không được tuyển chọn vẫn tốt hơn so với cô, cô không phải cũng không tiến vào được sao?”

Lô Trần tức giận phản bác Khurong Vi, lời phản bác này lại yếu ớt vô lực, nghe thấy đang ở bộ dáng yếu thế, Trương Phúc Uất dứt khoát kéo cô ta ra phía sau, thấp giọng nói: “Được rồi, cô đừng nói gì nữa, gây phiền thêm!”

Lô Trần kinh sợ ngậm miệng lại, đáy mắt lại lộ rõ vẻ đắc ý.

Hiện tại Khương Vi vẫn đang nói không ngừng, hôm nay cô ta không lấy lại được danh dự, không khiến cho Khương Sam nhục nhã không đứng nổi nữa thì cô ta nhất định sẽ không đi.

Khương Sam nghe xong hai câu, giật giật khóe miệng, giọng nói của cô không cao, giọng điệu lạnh lẽo lại dễ dàng lấn áp giọng nói của Khương Vi: “Ai nói với cô, cô không vào được thì tôi sẽ không vào được? Tôi đã nhận tin tức cơ bản đã trúng tuyển, chỉ là không nói cho người khác biết thôi.”

“Khương Vi, từ nhỏ đến lớn mọi thứ cô đều không bằng tôi, mọi thứ tôi có cô đều muốn cướp đi, chuyện cô vừa mới nói đó như thế nào rơi xuống trên người cô, trong lòng cô rõ ràng nhất, sau cùng tôi muốn lưu lại chút tình cảm, cô đi đi!”

Những lời nói này dẫn đến những suy đoán mới, Khương Vi mặc kệ người khác suy nghĩ như thế nào, cô ta vẫn cố ý châm chọc Khương Sam, vẫn ngồi yên trên mặt đất cười lạnh: “Cô trúng tuyển? Stop! Cô không thể nói dối, kẻ lừa gạt! Cô cũng xứng sao? Cô trúng tuyển thì heo cũng có thể leo cây!”

Điện thoại trong túi đã rung nửa ngày, lúc này Khương Sam mới giống như vừa cảm nhận được, không nhanh không chậm nhận điện thoại, phút chốc biểu tình có chút ngoài ý muốn, Khương Sam ý vị thâm trường nhìn Khương Vi đang dương dương tự đắc.

“Giám khảo niết bàn gọi điện tới, thật khéo, nói hai ngày nữa sẽ tự gọi điện thoại cho tôi để biết tin chính xác.” Khương Sam nhìn biểu cảm của Khương Vi đột nhiên cứng đờ, tốt bụng nói: “Cô muốn nghe không?”

Khương Vi không tin, liền muốn mở miệng phản bác, Khương Sam liền mở miệng: “Vẫn nên là để tôi nói chuyện với thầy giáo trước, lúc này học sinh trường của thầy ở trong trường của tôi làm gì?”

Miệng Khương Vi lập tức kéo chặt, cho dù cố gắng che giấu, trên mặt vẫn hiện lên vài phần lúng túng, cho dù trong lòng nói với chính mình không nên tin người giáo hoạt này nói, Khương Sam còn lâu mới có khả năng được trúng tuyển, Khương Vi sợ là sợ người gọi thật sự là thầy giáo ở trường quân nghệ, nếu Khương Sam thật sự tố cáo cô ta liền xong rồi, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch!

Tầm mắt mọi người đều đặt trên người Khương Sam, cô trúng tuyển rồi sao? Làm sao có thể được? Từ trước đến nay trường Đại học T chưa bao giờ có thể tiến vào xã đoàn quân nghệ! Trừ một số ít người có tâm tư nhỏ nhen như Lô Trần, đại đa số những người ở đây đều mong đợi cú điện thoại này là báo Khương Sam trúng tuyển, Khương Vi thật sự làm người khác quá tức giận, nhiều người đều muốn cho cô ta vài bạt tai.

Khương Sam nghe xong hai câu, trên mặt thật sự thể hiện cao hứng, liếc mắt nhìn Khương Vi một cái cố tình nói chậm lại: “Thật sự? Em trúng tuyển rồi?”

Tiếng nói bên kia liền yên lặng.

Mặc kệ đầu bên kia có phản ứng gì, trên mặt Khương Sam vẫn như cũ vui mừng, híp mắt vui vẻ gật đầu: “Dạ, vâng thầy, sau này em sẽ cố gắng học tốt hơn nữa, tuyệt đối không khiến cho thầy thất vọng, có thể vào được niết bàn là hi vọng của em, thật sự cảm ơn thầy, thật sự em không ngờ...”

Đầu bên kia triệt để yên lặng, Khương Sam cũng mặc kệ, lúc này cô cần có cơ hội nhanh chóng khiến cho Khương Vi nhục nhã, kiên trì giữ vững vẻ mặt phản kích vui vẻ.

Sắc mặt Khương Vi nhanh chóng trắng bệch, bị một loạt ánh mắt nhìn vào giống như bị dầu nóng đổ vào người, hoặc giống như bị người khác bóc sạch quần áo ở ngoài trời, đau rát nhức nhối, chung quanh đều là ác ý, thậm chí cô ta cố ý chọc giận Khương Sam cũng không làm được, Khương Sam thật sự trúng tuyển rồi sao?

Thân thể Khương Vi phát run không dễ nhận thấy, nghĩ muốn đứng lên lại không biết người nào có ý đuổi chân ra, vấp mạnh một cái lại té ngã trên mặt đất, đầu gối đau đớn khiến cô ta không nhận được kêu lên một tiếng, nỗi đau cơ thể cũng không bằng xấu hổ không chịu nổi lúc này.

Bên kia Khương Sam vẫn tươi cười nói chuyện điện thoại, trên mặt không che giấu được tràn đầy vui sướng, Khương Vi đột nhiên nhớ lại một màn lúc ấy ở Anh quốc, cùng với bây giờ hèn mọn tầm thường không chịu nổi giống như nhau, rõ ràng toàn bộ nhục nhã vốn nên để cho Khương Sam nhận lấy, đều thuộc về Khương Sam!

Sẽ không! Mọi việc sẽ không phát triển như vậy, nhất định Khương Sam đang lừa gạt mọi người! Nghĩ tới vừa rồi Khương Sam nói “giám khảo gọi điện tới”, một tia sáng hiện ra trong đầu Khương Vi, phút chốc ánh mắt sáng lên, tầm mắt hoài nghi nhìn về phía Khương Sam.

“Tôi không tin!” Khương Vi thấp giọng lên tiếng: “Cô mờ loa lớn lên, Khương Sam, cô lại gạt người, tôi biết cô lại đang gạt người! Lại muốn lừa gạt mọi người lần nữa! Không phải ai cũng là kẻ ngốc!”

Tay Khương Sam dừng lại thoáng chốc, không quan tâm, Khương Vi vẫn có chút hiểu biết Khương Sam, thấy thế liền khẳng định Khương Sam đang chột dạ, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, hoặc giống như khi rơi xuống địa ngục cũng phải lôi kéo thêm một cái đệm lưng, vui sướng nở nụ cười: “Kẻ lừa đảo! Cô là một tên lừa gạt! Khương Sam! Cô dám công khai mở loa lớn sao? Cô dám sao? Trước giờ thông tin trúng tuyển đều không phải giám khảo tự mình gọi điện! Cô nói lỡ miệng rồi, ngu xuẩn!”

Nói xong, động tác Khương Vi đứng dậy cực nhanh, vào lúc tất cả mọi người không kịp phản ứng, liền mạnh mẽ xông tới chỗ Khương Sam. Khương Sam ngăn ra, muốn cúp điện thoại, Khương Vi thấy động tác của cô cho rằng cô chột dạ, phản ứng nhanh chưa từng có, liền cướp lấy điện thoại trên tay Khương Sam trước khi cô cúp máy.

Cướp được túi tay, Khương Vi nở nụ cười thắng lợi, cúi đầu nhìn điện thoại, trên mặt không hiển thị tên giám khảo nào, liền vui sướng nở nụ cười: “Lừa gạt người khác rất vui phải không?”

Mặt Khương Sam không chút thay đổi đưa tay ra: “Đưa lại điện thoại đây!”

Khương Vi không ngờ như vậy, trước mắt mọi người còn đang ngây người liền trực tiếp mở loa lớn, ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn thẳng Khương Sam, giọng nói tràn đầy vui sướng: “A lô! Ngài khỏe, xin hỏi ngài là người nào của Khương Sam?”

Bên kia là một mảnh yên lặng, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng không nghe thấy.

Nếu trước mắt thực sự có cây búa, Khương Sam nhất định sẽ một búa đánh chết Khương Vi, tính toán bị phá vỡ, là do cô lỗ mãng, hôm nay người này, xem ra quá đáng lắm rồi.

Khương Vi hỏi lại hai câu, vẫn không nghe thấy ai trả lời, nét mặt tỏa sáng với đắc ý, ánh mắt khiêu khích nhìn Khương Sam, kiêu ngạo giống như một khổng tước giành được thắng lợi.

“Tôi biết là Khương Sam nói dối! Ngài cũng không cần bao che thay cô ta, làm ngài khó dễ, cứ như vậy đi.”

“Cô là ai?”

Vào lúc Khương Vi chuẩn bị tắt máy, trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm thấp thuần hậu.

Khương Vi nở nụ cười, không tin được đến bây giờ người kia vẫn dám mở miệng, khiêu khích hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông bên kia rõ ràng đã cực kì không vui, giọng nói thấp xuống, tràn đầy sắc bén, gần từng tiếng không kiên nhẫn: “Tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, Tần Diệc Hạo.”

Tay Khương Vi khẽ run rẩy, nụ cười trên mặt vẫn chưa kịp thu hồi, theo bản năng lựa chọn không tin: “Không. ...”

“Người nào có năng lực lớn như vậy, dám trực tiếp cướp điện thoại của tôi, còn dám dùng giọng điệu như vậy tới chất vấn tôi.” Giọng nói Tần Diệc Hạo nổi lên ân giận: “Tôi hỏi lại lần nữa, cô là ai?”

Tay Khương Vi kinh hãi run lên, điện thoại ở trong tay liền rơi xuống.

Hết Chương 45

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 46

Lăng Quên

Khương Sam đứng ở gần đó, trong nháy mắt điện thoại rơi xuống, phản ứng đầu tiên muốn đỡ lấy, nhưng khi đầu ngón tay đã chạm vào được điện thoại, cô lại kịp phản ứng tránh đi để nó rơi xuống, kết cục như vậy có khi tốt hơn, nếu tiếp tục nói nữa nhất định cô sẽ bị lộ tẩy.

Nhưng khi điện thoại vừa trượt ra khỏi đầu ngón tay Khương Sam, cô còn chưa kịp bày ra bộ dáng ảo não, bên hông cô liền vươn ra một cánh tay bắt được điện thoại, nữ sinh một mực đứng xem như hiện vật quý đưa điện thoại cho Khương Sam, khiêu khích nhìn Khương Vi đang hồn bay phách lạc.

“Thiếu chút nữa rớt, cũng không thể để cho tiểu nhân đắc ý được, phải ở trước mặt cô ta nói cho rõ ràng, để cho cô ta biết thế nào là người giỏi còn có người giỏi hơn.”

Đối với cô nữ sinh cười rục rịch, khó có được biểu tình vẫn luôn trấn tĩnh tự nhiên của Khương Sam trong chớp mắt cứng ngắc.

“Cám ơn.”

Khương Sam gượng gạo trả lời, lấy điện thoại nữ sinh trả lại, nụ cười của cô nữ sinh càng thêm rục rịch.

“Khương Sam, cô thật lợi hại, có thể làm cho giám khảo đích thân gọi điện đến báo kết quả, so với người chỉ biết nói ở ngoài miệng thì lợi hại hơn nhiều.”

Khương Sam: “....”

Bên kia điện thoại đặc biệt “tự mình gọi điện tuyên bố kết quả”, biểu tình trên mặt của Tần Diệc Hạo cũng có chút nghiền ngẫm, Tần Kiệt kinh ngạc phát hiện vẻ mặt vừa rồi vốn âm trầm của Tần thiếu, bây giờ khoe miệng hơi nhếch lên có vẻ vui thích.

“Khương Sam?”

Giọng nói trầm thấp lười biếng lại thêm ba phần hỏi ý.

Phía trước là khuôn mặt trắng xám lộ vài phần may mắn của Khương Vi, chung quanh là tầm mắt sáng quắc của hơn chục người đang chăm chú nhìn, cầm điện thoại trong tay, phút chốc đầu óc Khương Sam trống rỗng, còn có trường hợp nào xấu hổ và lúng túng hơn lúc này không?

Khương Sam là đứa trẻ ngoan rất biết thức thời, giọng nói thấp xuống mấy phần, so với lúc trước diễn trò hăng hái vui mừng thì bây giờ lại nhu thuận ngoan ngoãn hơn nhiều, trong lòng chỉ trông mong sao Tần Diệc Hạo rũ lòng từ bi không vạch trần cô.

“Tần tổng, vừa rồi thật sự có lỗi...”

Nói cũng không có nói hết câu, biểu lộ có chút khó xử muốn nói lại thôi, ở đây nghe vào liền cho rằng Khương Sam đang thay Khương Vi vô lễ giải thích, Tần Diệc Hạo đang đứng ở trên tầng hai mươi của tòa nhà cao tầng qua cửa sổ nhìn xuống dưới cũng hiểu rõ, Khương Sam đang cầu xin trợ giúp của anh.

Xem cô lúc cầu xin người khác giúp đỡ, điệu bộ có thể thấp đến vậy, anh có thể tưởng tượng được bộ dáng nhỏ bé sót ruột mang theo khăn cầu đáng thương, vào lúc không cần anh nữa liền qua quyết lấy lệ, ngoài miệng nói lời tốt đẹp, trên người lại hận không thể trực tiếp viết chữ “người lạ chớ lại gần”, thật là con hồ ly giao hoạt đáng giận.

Độ cong khoe miệng Tần Diệc Hạo càng rõ thêm, cho thấy tâm tình đang vui vẻ, vừa rồi ở đây mới có một cuộc họp báo cáo công tác, Tần Liệt cũng không dám đứng ở lại nghe, nhẹ tay nhẹ chân bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, làm một động tác tay ra hiệu cho mấy vị đứng ở bên.

Mấy vị chờ bên ngoài đang kinh sợ vội vàng lui về phía sau, thấy khoảng cách đã có chút xa rồi, người dẫn đầu bị dọa lấy tay lau mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: “Lúc này, Tần thiếu?”

Tần Liệt tốt bụng nói: “Chắc là không có tức giận nữa, đợi lát nữa các ông trả lời cẩn thận một chút, mặc dù công trình phía bên Thanh Hải không phải do các ông trực tiếp phụ trách, nhưng cũng đã được các ông thông qua, xảy ra chuyện như vậy một người cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm, lại gặp các ông trả lời không đúng ý của Tần thiếu nữa.”

Mấy vị bên ngoài đều đi theo Tần thiếu làm việc đã lâu, ít nhiều cũng quen thuộc tính tình của Tần thiếu, tuy biết được Tần thiếu sẽ tìm bọn ông tính sổ tiếp, nhưng nghe một câu của Tần Liệt nói “chắc là không có tức giận nữa”, trong lòng mỗi người đều cảm thấy tốt lên không ít, liếc nhau một cái thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lòng mấy người bên này thấy may mắn, trong lòng Khương Sam bên kia vẫn đang ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan khó chịu, chỉ sợ lúc Tần Diệc Hạo nói chuyện liền vạch trần toàn bộ lời nói dối của cô trước đó.

Tần Diệc Hạo chỉ “Ừ” một tiếng, nghe vào cũng không hiểu có ý tứ gì, ánh mắt Khương Vi liền lóe sáng, trong lòng Khương Sam cũng lạnh xuống rồi, người ngoài nhìn vào cô vẫn có bộ dáng ung dung tự tại, lại không biết tay Khương Sam đang nắm điện thoại đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Khương Vi ở gần ngay đó liền phát hiện nét mặt Khương Sam phiền lòng không ngừng, coi như mắt mặt cũng không thể mắt mặt đối với Khương Vi đang ngồi phía trước, như vậy đối với Khương Sam là vô cùng nhục nhã, bất chấp tất cả, Khương Sam kiên trì tới cùng, càng xuống thấp mềm mỏng mấy phần.”

“Hôm nay lại có thể khiến cho ngài tự mình gọi điện đến, ngài còn giúp tôi giải vây trong cuộc thi tuyển chọn trước đó, tôi vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm ơn, nếu ngài rảnh rồi, có thể nhích chút thời gian để tôi mời ngài dùng cơm?”

“Mời dùng cơm?”

Giọng Tần Diệc Hạo nghe không rõ có vui hay không, trái lại nghe vào có ý trêu đùa, lòng của Khương Sam phập phồng theo giọng nói của anh mà rơi xuống.

Suy đoán trong lòng Khương Vi lại càng nắm chắc thêm vài phần, sắc mặt vui vẻ liền ngồi dậy, cô ta cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ hai tiếng, vẫn ung dung nhìn chăm chăm Khương Sam, tiếng cười ý vị thâm trường kia khiến trong lòng Khương Sam thêm nóng nảy, mọi người đứng chung quanh cũng cảm giác được có gì đó không đúng, thấp giọng nghị luận, trong lòng Lô Trần vốn là hận ý mãnh liệt giờ lại vui sướng vài phần.

Vừa rồi chắc là Khương Sam nói dối rồi? Trong lòng của Lô Trần cùng với nhiều người đứng ở đây đều có suy đoán này, chỉ là so với người khác ngạc nhiên nghi ngờ, Lô Trần lại thấy vui sướng khi người gặp họa nhiều hơn.

“Nếu nhưng cô là người đã thông qua tuyển chọn, là tôi mời cơm cô mới đúng.” Vào lúc mọi người đều có suy đoán không tốt, Tần Diệc Hạo lại đột nhiên lên tiếng đổi hướng, trình trọng nói với Khương Sam: “Tuyển chọn đợt này, cô được đánh giá cao nhất, cả hai vị giám khảo đều rất thưởng thức cô, tiếp tục cố gắng.”

Tần Diệc Hạo vừa dứt lời, xung quanh liền bùng nổ.

“Trời ạ! Là cao nhất?”

“Khương Sam cô thật lợi hại, lúc trước không phải nói là không thông qua qua sao, thế nào lại đoạn được vị trí cao nhất rồi.”

“Xuyt, nói nhỏ chút, biết người bên kia điện thoại là ai không? Đó là Tần tổng của tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, vậy mà lại muốn mời cô ấy đi ăn cơm...”

Tình huống chuyển biến khác, sắc mặt Khương Vi lại trở nên trắng bệch, vốn dĩ vẫn còn tràn ngập hi vọng bây giờ lại hoang mang không dám tin, cô ta nhìn xung quanh, cười yếu ớt nói: “Tôi còn có lớp...”

Vừa mới chuyển động bước chân, Khương Vi liền bị những người xem náo nhiệt xung quanh vây kín chặn cô ta lại.

Vốn dĩ Khương Sam chỉ dám trông mong Tần Diệc Hạo có thể giả bộ như không nghe thấy gì vạch trần cô, không nghĩ tới anh lại có thể mở miệng nói giúp cô, bất chợt trong lòng dâng lên một trận cảm kích: “Tần tổng...”

Còn chưa xong, giọng nói Tần Diệc Hạo vừa rồi còn bình tĩnh lại trở nên sắc bén: “Đúng rồi, vừa rồi là ai nghe điện thoại?”

Nghe được giọng điệu không vui truyền tới, trái tim Khương Vi như muốn vọt ra ngoài, Khương Sam cảm giận nhìn cô ta nhưng vẫn dùng biểu tình khản cầu, đôi mắt buồn xuống: “Người không quan trọng, ngài đừng quan tâm.”

Trong lòng Khương Vi vừa thẹn vừa hận vừa sợ hãi chưa kịp thả lỏng, Trương Phúc Uất lại sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ở bên kia lớn tiếng nói: “Cô ta là Khương Vi, người vừa nghe điện thoại là học viên của quân nghệ Khương Vi.”

“Àm!” Khuôn mặt Khương Vi đỏ lên, chân cũng mềm nhũn.

“Quân nghệ.” Tần Diệc Hạo không nhanh không chậm lặp lại lần nữa, giọng nói lạnh lẽo khiến người khác nghe được dựng tóc gáy, cả người Khương Vi đều ngã về phía sau.

“Ừ, tôi nhớ kĩ.” Tần Diệc Hạo thân nhiên nói, nói xong cũng không để cho người khác kịp phản ứng, đã ngắt điện thoại.

Khương Vi sợ tới mức cả người run rẩy, chộc giân tổng giám đốc tập đoàn Cảnh Thiên quốc tế, ở quân nghệ có ý nghĩa thế nào cô ta rõ hơn ai hết, cô vừa muốn mở miệng nói chuyện đã nhận lấy ánh mắt thù hận của Trương Phúc Uất nhìn đến, còn lại Khương Sam đối với Tần Diệc Hạo ngắt điện thoại cảm kích thờ ơ ra.

Đây đúng là nợ người ta một cái ân tình, ngược lại cũng không biết vì sao Tần Diệc Hạo lại đồng ý giúp đỡ cô.

“Các cô thật khinh người quá đáng!” Cả người Khương Vi run rẩy, vành mắt đỏ lên nén khóc, sắc mặt phờ phạc, bộ dáng cô ta lúc này cực kì giống một tiểu bạch liên bị người bắt nạt: “Thì ra người đại học T khinh dễ người khác như vậy, tốt lắm, coi như hôm nay tôi được mở rộng kiến thức! Một đám con gái đánh đá, chanh chua!”

Nói vậy giống như một đám người đang cố ý gây khó dễ cho cô ta, lau nước mắt, lại ủy khuất kinh sợ, Khương Vi liền chuẩn bị khóc chạy đi.

“Khoan đã.” Nữ sinh tóc ngắn ngăn chặn lại trước mặt cô ta, vẻ mặt âm trầm: “Cô vừa rồi nói ai đánh đá, chanh chua? Bây giờ đùa giỡn người khác còn muốn toàn vẹn chạy đi? Nói xin lỗi!”

“Dựa vào đâu bắt tôi xin lỗi?”

Khương Vi phần nộ hết chói tai: “Là đám người các cô thiết kế hãm hại tôi, dựa vào cái gì bắt tôi xin lỗi con tiện nhân này.”

Một tiếng “tiện nhân” bật thốt khiến cho Khương Sam vừa lấy lại tinh táo liền “băng” một cái bị chặt đứt. Câu này khiến cho cô hận đến tận xương tủy liền dẫn đến lửa giận toàn thân không cách nào kiềm chế được, sắc mặt hiện lạnh qua quýt liền trở nên âm trầm.

“Bốp!”

Khương Vi vừa dứt lời, Khương Sam mặt lạnh liền quăng một cái tát: “Một cái tát này đánh cô làm bại hoại gia phong Khương gia cùng với không tôn trọng chị lớn trong nhà.”

Cả người Khương Vi bị đánh nghiêng về một bên còn chưa đứng thẳng lại, Khương Sam lại tiếp tục quăng tới một cái tát thật mạnh tới: “Một cái tát này đánh cô mặt dày mày dạn vu cáo hãm hại không thành còn cần ngược lại.”

“Bốp!”

Lại thêm một cái tát đi qua.

“Một cái tát này nói cho cô rõ, từ nay về sau Khương Sam tôi không có người em gái giống như cô nữa.”

“Khương Sam!”

Giọng nói Khương Vi bén nhọn phần hận như muốn đâm thủng màng nhĩ người khác, gương nanh múa vuốt muốn tát lại Khương Sam.

Khương Sam phản ứng nhanh chóng liền bắt được cổ tay Khương Vi, không chút lưu tình mạnh mẽ quăng cô ta đi, Khương Vi trực tiếp bị quăng đi lao đảo người.

Vào lúc Khương Vi lại muốn tiếp tục giữ tay, Khương Sam liền ác độc ấn mạnh bả vai cô ta, đẩy mạnh vào tường, bàn tay gắt gao bóp chặt khớp xương vai Khương Vi, từ trên cao nhìn xuống Khương Vi bị đau thét chói tai, biểu tình Khương Sam lạnh lẽo đến dọa người: “Sau này cô còn có ý đồ xấu đối với tôi bị tôi phát hiện, tôi thấy cô một lần liền đánh một lần.”

Bị Khương Sam nắm chặt huyết vị, Khương Vi bị đau đến chết đi sống lại, lúc này cô ta bị biểu tình tàn bạo của Khương Sam hù sợ, trên người trên mặt bị đau dữ dội, chung quanh lại có nhiều người cùng một giuộc với Khương Sam như hồ rình mồi, Khương Vi oán giận trừng mắt nhìn, bịt miệng lại không dám nói càn một câu.

Khương Sam lạnh lẽo cười giễu một tiếng rồi buông tay, ánh mắt lãnh bạc không có một tia tình cảm nhìn Khương Vi, gần từng chữ: “Bây giờ, xin lỗi!”

Bị nhiều người nhìn như vậy, bị Khương Sam tát ba cái không chịu nổi nước mắt rơi đầy mặt, cô ta lại cứng rắn không chịu hé răng, nữ sinh tóc ngắn thấy cô ta không biết xấu hổ lại không chịu xin lỗi, uy hiếp quơ quơ quả đấm, tính tình Trương Phúc Uất hung dữ cùng với sắc mặt không tốt bước về phía trước hai bước.

“Này, thật xin lỗi!” Khương Vi sợ hãi thức thối liền nói xin lỗi, nước mắt rơi xuống má vừa ngứa vừa đau, cô ta không còn giả trang điềm đạm đáng yêu được nữa, trên mặt sưng tấy vừa sợ vừa hận.

“Cút!”

Khương Sam ghét bỏ buông lỏng cánh tay, quay mặt đi chẳng muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Giờ phút này Khương Vi muốn liều mạng với Khương Sam, muốn giết chết cô ngay chỗ này, nhưng cô ta không dám, vừa tức giận vừa oán hận cũng chỉ bị phần ôm mặt khóc chạy đi.

Bây giờ cũng không có người ngay cản cô ta nữa, thờ ơ nhìn cô ta khóc chạy đi.

“Làm giống như có người nào phụ bạc cô ta không bằng...” Trương Phúc Uất không thần phục không được, giống như bà cụ nói: “Khương Sam cô sao có được một thân thích không đáng tin cậy như vậy, da mặt dày đi gây chuyện thì thôi đi, còn khóc lóc chạy đi.”

Lô Trần không cam lòng chớp chớp mắt, vẻ mặt lâm bộ như lo lắng cho Khương Sam: “Ai, nháo lớn thành như vậy, nhưng mà... Dù sao cũng là em họ của cô, Khương Sam cũng không nên ra tay...”

“Lô Trần.”

Khương Sam lên tiếng gọi Lô Trần một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo chưa tan đi lạnh lạnh nhìn cô ta, trong đôi mắt kia mơ hồ xẹt qua ác độc cùng với không kiên nhẫn dọa Lô Trần hoảng sợ, cuối cùng cũng không dám gây thêm rắc rối nữa, không cam lòng nuốt nửa câu còn lại trở vào.

Những người khác lại không cảm thấy Khương Sam đối với Khương Vi như vậy có gì không đúng, một bên nói Lô Trần không nên mềm lòng như vậy, một bên an ủi Khương Sam không nên vì một người như vậy mà tức giận, lúc trước nữ sinh tóc ngắn dẫn đầu cùng với mấy người còn lại tự cho mình là đúng đi gây phiền toái liền cảm thấy áy náy.

Một lúc lâu sau mọi người tản đi hết.

Đám người đã đi hết, Khương Sam mệt mỏi xoa bóp đầu có chút đau, đôi mắt trong suốt nén giận lại bị một tầng sương che mờ không rõ cảm xúc, giấu đi suy nghĩ thay đổi ở trong mắt, Khương Sam ở trên giường lại một lần nữa cảm điện thoại.

“Tôi mai tôi sẽ đến đón cô.”

Một tin nhắn ngắn gọn bỗng nhiên đập vào mắt để cho cô vừa mới thả lỏng lại nhũn chặt thêm một lần nữa.

Tần Diệc Hạo.

Đột nhiên Khương Sam lại cảm thấy nhức đầu thêm.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 47

Lăng Quên

Học kỳ đầu gần kết thúc, Khương Sam mới nhận được điện thoại của Tần Diệc Hạo, xã đoàn niết bàn bên kia cũng đã đưa ra thông báo rồi, Khương Sam quả thật đạt được vị trí đứng đầu bảng trúng tuyển.

Bất quá cái vị trí đứng đầu này đưa đến rất nhiều tranh cãi, lúc bảng điểm được dán lên, Cố Thiên Hạo và Mục Văn đều cho điểm tối đa, Quách Ngọc Khôn lại không để ý tới mặt mũi trực tiếp cho không điểm, về phần Tần Diệc Hạo không ai dám mời anh chấm điểm, có thể thấy là mặt mũi lắm rồi.

Vì thế vào lúc tuyển chọn Khương Sam có biểu diễn xuất chúng, chỉ vì điểm không này mà bị phản đến ban sơ cấp.

Khi Khương Sam nhận được tin đang lật xem bản vẽ trọng điểm của thầy giáo, cây bút đen trên tay xoay vài vòng, bị cô đập “bộp” một cái lên bàn.

Không sao hết, sau này còn có thể thông qua sát hạch để đi lên, chuyện này so với kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều rồi, Khương Sam rót một ly nước chanh uống, muốn bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, lúc trước Sở Phàm tiến vào xã đoàn đã được đặc cách phân vào trong ban cao cấp. Khương Sam khép vở học lại rồi khỏi lớp tự học, không muốn thừa nhận chính mình buồn bực.

Mấy ngày nay cũng không có lớp, Khương Sam liền trở về nhà, ngay cả cơm cũng không ăn, thay đổi quần áo luyện khiêu vũ cả đêm.

Sáng ngày thứ hai mở mắt, Khương Sam nhìn trần nhà xuất thần trong chốc lát, từng chuyện xảy ra những ngày qua đều giống như trong suy nghĩ của cô. Chuyện bên Lưu Thiên Trạch và Khương Mật đã bắt tay vào làm, thời gian còn ngắn, tiến triển vẫn chưa rõ ràng, trái lại điểm này cô cũng không vội, tính cách của hai người này cô tương đối hiểu, sớm hay muộn cô cũng thu thập được.

Ở kiếp trước, cô ngoài ý muốn nghe nói hai người này ở bên ngoài đều có nhân tình, huống chi bây giờ cô lại hao tâm tổn trí lựa chọn chu đáo như vậy.

Khương Vi gần đây bị đùa giỡn âm ỉ như vậy cũng không đứng dậy nổi, huống hồ phía bên Anh quốc phong tỏa tin tức vô cùng tốt, cô cũng không tin tự mình không có biện pháp đem thư tiến cử đến lần nữa. Hiện tại Lưu Thiên Trạch có lợi thế hơn, cô lại không có người, không có núi dựa vững chắc, nhưng không có nghĩa sau này cô không có biện pháp.

Suy nghĩ một lát lại nghĩ đến xã đoàn niết bàn, Khương Sam nôn nóng từ trên giường ngồi dậy. $\forall \epsilon \in \mathbb{R}^+, \exists \delta \in \mathbb{R}^+ \text{ s.t. } \forall x \in \mathbb{R}, |x| < \delta \Rightarrow |f(x) - f(0)| < \epsilon$

Bộ mặt Quách Ngọc Khôn giả nhân giả nghĩa liền hiện lên trong đầu Khương Sam, khiến cô nghiêng rằng nghiêng lợi. Lúc đó ở tại chỗ, cô đã nói lời rõ ràng như vậy rồi, coi như vì sĩ diện Quách Ngọc Khôn cũng không nên vô si đến mức cho cô điểm không chứ. Khốn nạn thật!

Một cô ở trong lòng hạ quyết tâm phải đuổi kịp bước chân của Sở Phàm, lại vì loại chuyện này bị xếp vào ban sơ cấp, đẳng cấp một trời một vực như vậy, đừng nói đến tư cách so đầu, ngay cả cơ hội gặp còn không có.

Khương Sam cầm lấy điện thoại bấm số của Tần chính ủy, điện thoại vang lên hai tiếng Khương Sam mới cả kinh kịp phản ứng bản thân đang làm gì, liền tắt điện thoại.

Cô đang làm gì đây? Khương Sam có chút ảo não, cũng không phải thật sự quen thuộc với Tần chính ủy, sao bây giờ lại nghĩ tới gọi điện hỏi.

Không quá hai phút, điện thoại trên tay Khương Sam vang lên, cầm trong tay giống như bị phóng vậy.

Vừa nhìn liền thấy, quả thật là Tần chính ủy gọi.

“Vừa rồi gọi điện thoại?” Giọng Tần chính ủy không nhanh không chậm trước sau như một, uy nghiêm lại lộ ra chút quyết đoán.

Khương Sam nhỏ giọng “Ừ” một tiếng.

Bị Tần lão gia nhắc đến, sắc mặt Tần Diệc Hạo xanh đen trực tiếp đẩy cửa bước vào, Tần Chiến sớm đã quen thói quen của anh xuất quỷ nhập thần, mí mắt cũng không nâng lên. Tần Diệc Hạo đi đến tủ rượu rót một ly Whisky, tựa vào cửa sổ xoay lắc ly, sắc mặt âm trầm.

Tần Chiến vừa mới xong, tóc vẫn còn đang nhỏ nước chưa kịp lau khô, một bên lấy khăn lau khô, một bên hỏi: “Có chuyện gì?”

Khương Sam nghĩ nghĩ, dù gì điện thoại đã thông, chẳng bằng nói rõ ràng sự tình ra hỏi, nhưng cũng không nên quá trực tiếp hỏi cũng không tốt, liền nhỏ giọng xuống, đầu tiên khen tặng hai câu.

“Lần trước được Tần chính ủy tự tay dạy bắn súng, tôi tiếp thu được không ít, vừa mới rời giường thấy có tiết mục quân sự, liền nghĩ tới ngài, cho nên gọi điện hỏi thăm.”

Tay Tần Chiến đang lau tóc ngừng chốc lát, gạt mình, trên mặt lạnh lùng giờ nhu hòa lại một chút: “A...? Tiết mục gì?”

Trong lòng đang tính toán nên mở miệng nói như thế nào, Khương Sam không kịp phản ứng Tần chính ủy đang hỏi gì, trả lời cũng chậm chạp nửa nhịp,

Khương Sam rên nhỏ, che mũi mở mắt ra, trước mắt một mảnh đen tây trang, hơi ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi đang cúi đầu nhìn mình, con ngươi hẹp dài tối đen thâm thúy, tầm mắt lạnh lùng khiến người khác lạnh thấu xương.

“Thật xin lỗi!”

Trong nháy mắt Khương Sam liền tỉnh táo, xấu hổ vội vàng ngồi thẳng người dậy, ngồi dậy mới phát hiện không những nửa thân mình trái dựa sát vào Tần Diệc Hạo, tay trái cũng vô thức đặt lên đùi anh.

Khương Sam giống như bị điện giật, nhanh chóng rút tay về, cả người vội vàng ngồi xích qua bên kia, lúng túng không biết nên nói sao cho đúng.

Đáng chết! Cô nhớ bộ dáng lúc ngủ của cô rất trật tự, làm sao sẽ...

Tần Diệc Hạo cũng không lên tiếng, hai tay đan chéo nhau đặt ở trên đầu gối cũng không động, nhắm mắt lại một lần nữa.

Khương Sam lặng lẽ nhìn anh một cái, nhìn qua một bên mặt của Tần Diệc Hạo lạnh lùng khác thường, khuôn mặt góc cạnh sắc bén, thật ra nếu quan sát cẩn thận mà nói người như vậy nội tâm vô cùng lạnh bạc cũng khó tiếp cận nhất, cũng không biết người khác mất ngủ hay sao lại cho rằng anh là người bình dị dễ gần.

Lại rút vào trong góc một chút, Khương Sam vừa ảo não vừa không hiểu được, tuy thân hình Tần Diệc Hạo cao lớn, nhưng ghế sau của chiếc xe này vô cùng rộng rãi, cô tự nhận mình là người có tự chủ mạnh, nhiều năm luyện múa sinh hoạt vô cùng kỉ luật, làm sao có thể tự mình có thể dựa trên người Tần Diệc Hạo?

Càng nghĩ càng không thích hợp, Khương Sam lặng lẽ lén liếc nhìn Tần Diệc Hạo, Tần Diệc Hạo dường như đoán trước được, Khương Sam vừa mới nhìn qua anh liền mở mắt ra, đôi mắt đen khê nhú, Khương Sam chợt dạ dời tầm mắt đi. L

Thôi bỏ qua đi, có thể trong lúc xe chuyển hướng quá mạnh, bản thân không tự chủ được trượt về phía bên kia.

Quay đầu nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thấy sắc trời tối mờ mịt, Khương Sam vội vàng lấy điện thoại ra xem.

“Sao đã sáu giờ rồi?” Khương Sam kinh ngạc hỏi Tần Liệt, người ngồi lái xe phía trước: “Sao lại đi lâu như vậy?”

Lại nhìn ra phía trước, vậy mà đi ra ngoài vùng núi, Khương Sam đau đầu, trời ạ, rốt cuộc cô đã ngủ bao lâu, bây giờ đã chạy tới đâu rồi!

Khương Sam cũng không nhìn thấy, Tần Liệt ngồi ở ghế lái mắt nhìn mũi lái xe, biểu cảm trên mặt nghiêm trang, trên trán đã nổi lên một tầng mồ hôi mỏng từ lâu, ánh mắt không dám liếc qua gương chiếu hậu nhìn về chỗ Tần Diệc Hạo.

“Đi đến Lãi Viên, đương nhiên phải lên Mạc Sơn, cũng gần tới rồi.”

“Lãi Viên?”

Khương Sam giật mình: “Sao ăn một bữa cơm lại đi xa như vậy?”

Lần này Tần Liệt không dám trả lời.

Lãi Viên là một nhà hàng nghỉ phép tư nhân vô cùng nổi tiếng, được xây ở giữa sườn núi Mạc Sơn, khoảng cách ở rất xa, gần như sắp đi qua khu vực bên cạnh, đâu có giống như Tần Liệt nói chỉ đơn giản là ở ngoại ô.

Khương Sam nhìn sắc trời dần dần tối đi, lại nghĩ chính mình không mang quá nhiều tiền, cẩn thận nhìn Tần Diệc Hạo nói: “Đi xa như vậy, ăn xong trở về nhất định sẽ rất khuya, đường núi lại không dễ đi...”

Tần Diệc Hạo quay sang nói với cô: “Giờ quay trở lại cũng không kịp, nếu vừa mới lên xe cô liền chọn ở nơi gần đó.”

Khương Sam tức cười, đây là trách cô lúc lên xe không nên ngủ thiếp đi, nghĩ lại bộ dáng chính mình vừa mới dựa ở trên thân người ta, Khương Sam không khỏi thở dài, cũng không nói gì thêm nữa.

Tần Liệt nói không sai, chạy chưa tới mười phút đã đến cửa lớn Lãi Viên.

Bây giờ đang ở giữa tháng mười hai, trời đang chuyển lạnh, nhưng theo lối vào của Lãi Viên lại mang hàng loạt màu sắc rực rỡ, các loại hoa đua nhau tùy ý nở. Trước cổng là cây mai vàng lớn, thân cây khỏe mạnh khúc chiết, từng mùi hương nhẹ nhẹ truyền đến, lập tức làm cho tâm trạng người khác chấn động, chỉ một cây mai hạng nhất này đã tiêu tốn hết bao nhiêu tiền tài cùng với nhân lực rồi.

Lãi Viên cho một hàng loạt nhân viên ra tiếp đón bọn họ, người tiếp đãi đương nhiên vô cùng quen thuộc Tần Diệc Hạo, chỉ là lúc bình thường Tần Diệc Hạo đều tới một mình, thỉnh thoảng có mang theo một vài người bạn, cũng chưa dẫn theo một người phụ nữ nào tới đây, người tiếp đãi mặt không biến sắc nhìn Khương Sam vài lần, thái độ đối với Khương Sam cũng vô cùng cung kính.

Tần Liệt theo thường lệ ngồi ở ghế ngoài cửa, Tần Diệc Hạo vừa bước chân tới cửa dừng một chút nói: “Cậu trở về đi.”

Tần Liệt kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Tần Diệc Hạo mới có thể đem nghi vấn đến đầu lưỡi nuốt trở lại: “Buổi sáng ngày mai có cần tôi tới đón ngài với Khương tiểu thư trở về không?”

Tần Diệc Hạo thân nhiên nói: “Sau bữa cơm trưa.”

Tần Liệt không dám hỏi, vội vàng đáp ứng, tro mắt nhìn Tần thiếu đi vào trong phòng, phục vụ rón rén nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tần thiếu có ý gì đây nhỉ? Nhớ đến một màn ở trong xe vừa rồi, Tần Liệt nuốt một ngụm nước bọt, cậu có chút không hiểu rõ cuối cùng Tần thiếu đối với Khương tiểu thư là có tình ý hay là...

Đi trước vào trong phòng, Khương Sam chỉ chú ý nghe người tiếp đãi giới thiệu đặc sắc của Lãi Viên, cũng không biết một khúc nhạc đệm ở bên ngoài cửa, vẫn còn vội vàng đi theo người tiếp đãi.

“Mấy món đơn giản được rồi, bởi vì buổi tối ăn xong còn trở về, cho nên đồ ăn có thể lên nhanh một chút được không?”

Người tiếp đãi gật đầu: “Đây là đương nhiên, mỗi một phòng bao đều có đầu bếp riêng chuyên phụ trách, về tốc độ lên món không thành vấn đề.”

Khương Sam nghe xong hơi lú lủi, một đường đi đến đây, cô thấy nhà hàng ở núi này thật lớn, đã sớm nghe nói ở bên trong vô cùng xa hoa, lại không nghĩ đến mỗi phòng ăn đều có đầu bếp riêng chuyên phụ trách, thật không biết bữa cơm này tốn bao nhiêu tiền nữa. Vốn đang chuẩn bị mời khách, Khương Sam cảm thấy có chút khốn quẫn, đừng nói hiện tại tình hình kinh tế của cô có chút căng thẳng, ngay cả khi ba ba cô còn sống cũng không chi tiêu nổi ở địa phương này, chính mình rút cuộc có muốn mời khách hay không nữa đây?

Tần Diệc Hạo giống như đọc hiểu được suy nghĩ của người khác, Khương Sam đông hồi một câu, tây hồi một câu, anh liền nói:

“Hôm nay tôi mời khách, coi như ăn mừng cô trúng tuyển, nếu như thật sự muốn cảm ơn, hôm nào chọn chỗ mời tôi.”

Khương Sam có chút do dự, nhưng cũng biết lúc này mình không nên cật mạnh, chỉ có thể đồng ý, lại không thấy được Tần Diệc Hạo đang cúi xuống xem thực đơn, khóe miệng mơ hồ kéo lên trong chớp mắt, rất nhanh khôi phục lại như lúc đầu.

Cho dù thường xuyên phải hạn chế đồ ăn để chú ý bảo dưỡng dáng người, Khương Sam không thể không thừa nhận các món ăn ở đây đều là mỹ vị.

Đầu tiên là bề ngoài vô cùng đẹp mắt khiến người khác không nỡ ăn, ăn vào trong miệng lại càng ngon như muốn nuốt luôn cả lưỡi, vốn trong phòng có người chia đồ ăn, trong một thoáng chốc đã bị Tần Diệc Hạo cho ra ngoài hết.

Tướng ăn của hai người đều vô cùng tao nhã, nhai kỹ nuốt chậm, trừ thỉnh thoảng đưa va chạm gấp đồ ăn ra gần như không nghe được âm thanh nào khác, nhưng tốc độ đồ ăn dần dần ít đi cũng không chậm. Chủ yếu là vì mỗi món ăn cũng không có quá nhiều, gấp không được vài đĩa đã hết, vì vậy mặc dù tốc độ đồ ăn đưa lên không chậm, Khương Sam lại cảm thấy chính mình không ăn được bao nhiêu đồ ăn trên bàn cũng đã không còn.

“Ăn ngon sao?”

Lúc rảnh rỗi đợi đồ ăn Tần Diệc Hạo bất chợt hỏi một câu, Khương Sam đang cảm thừa uống canh, hương vị thơm ngọt quanh quẩn trong miệng khiến tâm tình của cô vô cùng tốt, theo bản năng trả lời: “Ăn ngon, thật muốn có một người đầu bếp như vậy ở trong nhà có thể nấu mỗi ngày cho mình ăn.”

Tần Diệc Hạo quét một vòng chén đĩa ăn hết không còn bao nhiêu, biết được lời nói này của Khương Sam cũng không phải khen tặng, cũng không có giống như lúc trước nói những lời dối trá, vẻ mặt lạnh lẽo cuối cùng cũng tốt hơn mấy phần.

“Cô thích ăn, về sau tôi sẽ thường xuyên mang cô tới.”

Tay Khương Sam đang múc canh liền dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt Tần Diệc Hạo rất nhanh hiện lên vài phần không tự nhiên, không nhanh không chậm bổ sung: “Cảnh Thiên đối với phúc lợi của nhân viên vô cùng tốt, nếu cô làm việc tốt, tự nhiên cũng có cơ hội đến đây dùng cơm.”

Tần Diệc Hạo có tiếng ra tay hào phóng, chỉ là Khương Sam lại không biết anh đối với nhân viên lại có thể hào phóng tới trình độ này, nếu như theo lời anh hay mang cấp dưới đến đây dùng cơm, còn có vừa rồi nhân viên tiếp đãi đối với anh cũng vô cùng quen thuộc, sợ rằng là vì anh thường hay dẫn người đến đây dùng cơm. Trái lại Khương Sam đối với anh thêm vài phần kính trọng.

Tần Diệc Hạo thật xứng đáng là một cấp trên tốt.

Tần Diệc Hạo cũng không biết vì một câu nói của mình, Khương Sam liền nghĩ sai lệch như vậy, thấy ánh mắt cô nhìn về phía anh đột nhiên trở nên sáng lấp lánh, tâm tình Tần Diệc Hạo vốn đang ủ dột liền chuyển biến tốt, đường nét lạnh nhạt trên khuôn mặt cũng bớt đi mấy phần.

“Lúc sau ăn xong còn có bánh ngọt nữa làm cũng khá ngon, một chút cô có thể ăn thử.”

Một bữa cơm ăn xong, không khí cũng coi như hòa hợp, nhất là Tần Diệc Hạo không hỏi một câu nào về chuyện xấu ngày hôm qua của Khương Sam, điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng dễ chịu, lại thêm vẻ mặt ôn hòa ngẫu nhiên nói với cô nguồn gốc cùng với ngụ ý của các loại món ăn, Tần Diệc Hạo bình dị gần gũi như vậy khiến cho bản năng phòng bị cùng với xa cách của Khương Sam tan mất vài phần.

Vào lúc gần kết thúc bữa ăn tối, ở ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, liền nghe thấy một giọng nói điềm đạm khiến người nghe thoải mái của phụ nữ đột nhiên vang lên.

“Diệc Hạo, cậu đang ở bên trong sao?”

Còn chưa kịp nghe tiếng trả lời, một cánh tay trắng nõn từ bên ngoài dò xét đi vào, cửa trực tiếp bị mở ra, sau đó là một thân sườn xám màu xanh lá, bên ngoài khoác khăn lông thú màu nâu nhạt, người phụ nữ chậm rãi đi vào.

Thoạt nhìn người phụ nữ không có vẻ đẹp kinh diễm, so với ngũ quan trên mặt mềm mại đáng yêu bình thường của phụ nữ, thì ngũ quan của người phụ nữ này có phần hơi cương nghị một chút, nhìn lần thứ hai lại khiến cho người khác không dời mắt được, trên người cô có một sức quyến rũ kì lạ hấp dẫn người khác muốn đi tìm hiểu một phen. Cho dù là không hỏi đã vào cửa cũng sẽ không khiến cho người khác có cảm giác bất ngờ cùng với không vui, giống như cô trời sinh đã như vậy, lại giống như cô đi vào là chuyện vô cùng bình thường.

Người phụ nữ khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, giống như tắm gió xuân không có lực công kích.

Tần Diệc Hạo buông đũa xuống: “Chị Vạn.”

Vạn Ngọc Nhiên tự nhiên ngồi vào vị trí của mình, tầm mắt chuyển đến nhìn Khương Sam, cười tí mắt nói: “Đã theo bạn tới sao? Thật đúng là hiếm thấy, không giới thiệu một chút sao?”

Ôn hòa khiến trách còn mang theo cảm giác quen thuộc thân cận như vậy, thái độ Tần Diệc Hạo đối với cô cũng bất đồng so với người khác, mơ hồ còn mang theo vài phần tôn kính, anh giới thiệu Khương Sam lời ít ý nhiều: “Đây là Khương Sam.”

Vạn Ngọc Nhiên có chút hiểu tính tình của anh, đối với Khương Sam cười cười chào hỏi, cũng không ngại anh giới thiệu qua loa.

Đối với Khương Sam giới thiệu có phần chi tiết hơn nhiều.

“Đây là cô chủ Vạn, chủ nhân của Lãi Viên, cô gọi theo tôi là chị Vạn được rồi.”

Khương Sam kinh ngạc nhìn Vạn Ngọc Nhiên, cô ấy nhìn qua so với cô không lớn hơn bao nhiêu, lại là chủ nhân của nhà hàng rộng lớn trên núi này? Nhớ đến phong cách bố trí trên đường tới đây, cô không thể không thán phục năng lực ưu việt của người này.

Vạn Ngọc Nhiên thu lại nụ cười trên mặt, nhướn mày lắc đầu: “Cậu sao lại có thể nói như vậy, tôi chẳng qua chỉ đến giúp đỡ hỗ trợ, thế nào lại trở thành chủ nhân rồi...”

Tần Diệc Hạo nhếch môi: “Chú út chính miệng nói đưa cho chị, tự nhiên sẽ là của chị, đây là sản nghiệp của chú ấy, tôi không quản được.”

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 49.1

Lăng Quên-

Người phục vụ mặc bộ sườn xám đỏ thắm động tác nhẹ nhàng bày ra dụng cụ pha trà, Vạn Ngọc Nhiên một bên chọn lá trà, một bên nhìn Tần Diệc Hạo: “Anh ta cho là ý của anh ta, tôi không đồng ý coi như không có, cậu nói vậy như vậy, tôi liền mặc kệ tất cả lập tức xuống núi.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi: “Chuyện này tôi không làm chủ được, nếu như chị Vạn có thể xuống núi, chú út nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Ấm áp trên khuôn mặt Vạn Ngọc Nhiên cuối cùng cũng lộ ra tia bất đắc dĩ, giống như nghĩ đến chuyện khó khăn gì, vẻ mặt đấu tranh cùng với khó hiểu, dứt khoát thờ dài cũng không nói gì thêm, chuyên tâm pha trà.

Cách một màn hơi nước dày đặc, ánh mắt Tần Diệc Hạo không lưu tâm nhìn về phía Khương Sam, Khương Sam đang chuyên chú nhìn chị Vạn pha trà, khuôn mặt tỉnh xảo cách qua màn hơi nước có chút mơ hồ, thật là một người xinh đẹp như hoa xa cách như vậy.

Động tác Vạn Ngọc Nhiên tao nhã thành thạo, mỗi một động tác nhẹ nhàng lại lưu loát, khiến cho người khác có cảm giác yên tĩnh lại.

Phục vụ im hơi lặng tiếng đẩy cửa bước vào, cẩn thận tránh vòng qua chỗ ngồi của Vạn Ngọc Nhiên, bày lên bàn mấy món bánh ngọt, hình dáng tinh xảo, bánh ngọt nhỏ nhắn bằng ngón tay cái nhìn qua vô cùng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người ta động lòng rồi.

“Trước ăn thử bánh ngọt, chị Vạn phải mất một lúc mới pha trà xong, hôm nay cô có lộc ăn, ăn bánh ngọt cùng với trà chị Vạn pha là tuyệt nhất.”

Tần Diệc Hạo nâng cằm, ý bảo phục vụ bưng cái đĩa dời qua bên Khương Sam.

Nhưng Khương Sam cũng không có động, vẫn chuyên tâm nhìn chị Vạn pha trà, Tần Diệc Hạo gõ gõ mặt bàn, cô vẫn không có phản ứng như cũ.

“Khương Sam?”

Tần Diệc Hạo hơi đề cao giọng, lần này ngay cả động tác của Vạn Ngọc Nhiên cũng chậm lại, nhìn về phía Khương Sam.

“Ừ.” Lúc này Khương Sam mới hồi phục lại tinh thần: “Sao vậy?”

Tần Diệc Hạo bình tĩnh nhìn cô, giọng nói có chút đè nén: “Bánh ngọt trên bàn, cô ăn thử xem.”

Bây giờ Khương Sam mới để ý trên bàn ngay chỗ cô bày ra một loạt bánh ngọt, hương thơm ngọt ngào bay vào mũi, nhìn về phía bàn trống không của Tần Diệc Hạo: “Sao chỉ để ở chỗ tôi? Hai người không ăn một chút sao, tôi đã không ăn vô rồi.”

Nói xong xấu hổ cười cười.

Tay dưới bàn của Tần Diệc Hạo chậm rãi nắm chặt lại, trong mắt dần dần trở nên u ám.

Vạn Ngọc Nhiên phát giác được không khí giữa hai người có gì đó không thích hợp, có điều cô với Khương Sam cũng không quen nên không hỏi nhiều, vừa pha trà xong, rót cho hai người, khéo léo chuyển đề tài khiến cho không khí sinh động lại.

“Ôn tuyến đã chuẩn bị tốt, hai người uống trà xong có thể qua đó dùng hay là ra ngoài đi dạo?”

Khương Sam xin lỗi nói: “Thật ngại quá, lúc này thời gian cũng không còn sớm, còn phải trở về nội thành, hôm nay không có thời gian tắm suối nước nóng rồi.”

Vạn Ngọc Nhiên giật mình: “Không phải Tần Liệt đã về rồi sao? Tôi nghĩ hai người hôm nay muốn ở lại đây, ngay cả phòng cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tần Diệc Hạo nói: “Ngày mai về.”

Sắc mặt Khương Sam liền khó coi, nhìn về phía Tần Diệc Hạo: “Tần tổng nói giỡn sao?”

Tần Diệc Hạo gọi khéo môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Tần Liệt về công ty có việc gấp, không có xe, không có khả năng sẽ đi bộ về.”

Khương Sam nhẹ nhàng đặt chén trà xuống nhìn chăm chăm Tần Diệc Hạo, thấy anh không có ý từ đùa giỡn, trong lòng liền nóng giận.

“Tôi chưa từng nói sẽ ngủ lại ở đây.”

Tần Diệc Hạo không để ý lạnh lùng nói: “Chuyện trở về ngày mai nói, bây giờ không có xe, ngồi xuống!”

Vốn đã mặc danh kì diệu dẫn lên núi ăn cơm, lúc này lại không cần quan tâm ý kiến của cô liền trực tiếp quyết định ngủ lại ở đây, người có tính tình tốt cũng phải tức giận.

“Cám ơn Tần tổng tôi nay tiếp đãi, cũng cám ơn trà của cô chủ Vạn, trà nghệ của cô rất tốt, hi vọng lần sau sẽ có cơ hội thưởng thức kĩ hơn, chỉ là ngày mai tôi còn có lớp, tôi nay nhất định phải trở về, không thể ở đây lâu được.”

Nói xong Khương Sam liền gật gật đầu, đẩy ghế muốn đi ra ngoài.

Tần Diệc Hạo thờ ơ nhìn cô lạnh lạnh nói: “Trên núi vắng người không bắt xe được, từ chỗ này trở về nội thành đi với tốc độ cao cũng mất hơn hai giờ.”

Khương Sam làm như không nghe thấy, đẩy cửa bước ra.

“Khương Sam!”

Giọng nói Tần Diệc Hạo nặng nề, cước bộ Khương Sam cũng không dừng lại, Tần Diệc Hạo vừa dứt lời, bóng dáng cô cũng dần biến mất ngoài cửa. Sắc mặt Tần Diệc Hạo lập tức đen lại.

Vạn Ngọc Nhiên có chút xấu hổ: “Cậu không nói hành trình cho cô ấy biết trước sao?”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo khó coi kéo nhẹ cả vạt, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa không lên tiếng, có rất ít người sẽ làm trái ý của anh, hiển nhiên hành động của Khương Sam hoàn toàn khiến anh tức giận không nhẹ.

Vạn Ngọc Nhiên thở dài, cô cũng biết từ nhỏ Tần Diệc Hạo độc đoán đã quen, người như vậy trời sinh có thói quen an bài xong tất cả mọi chuyện xung quanh, nhưng lại không biết ở một số tình huống nào đó càng bá đạo thì càng trái ngược hoàn toàn, không đồng ý nhỏ giọng trách: “Cậu làm như vậy không khiến người khác tức giận mới lạ, dù sao cũng là cô gái nhỏ, như vậy là thất lễ rồi.”

Tần Diệc Hạo đen mặt: “Buổi tối không có xe, cô ấy cũng không biết đường, giận dữ đi ra ngoài như vậy thì làm được gì.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa không có dời đi.

Vạn Ngọc Nhiên cũng nghĩ như vậy, cô thấy qua không ít nhiều cô gái dùng lạt mềm buộc chặt, sau đó vẫn ngoan ngoãn tự mình quay trở lại, chỉ là cho tới bây giờ cô chưa từng thấy bộ dáng này của Tần Diệc Hạo, xem ra cô gái đó ở trong lòng của Tần Diệc Hạo có chút phân lượng. “Cậu như vậy không trách Tần lão gia muốn cậu mau chóng kết hôn, cũng nên tìm một cô gái đến quản lý cậu cho tốt.”

Đối với tức giận của Tần Diệc Hạo, cho tới bây giờ đều là đối phương ngoan ngoãn chịu thua, chỉ là lúc đó không chịu thua, sau đó bị thủ đoạn giận dữ của anh khiến cho đối phương phải phục tùng, tuy vẫn không hiểu rõ, Vạn Ngọc Nhiên đối với cô gái mới gặp sinh ra vài phần đồng tình. Bộ dáng cô gái kia thật đẹp, chống lại Tần Diệc Hạo xem như cô ấy xui xẻo rồi.

Đôi mắt hẹp sâu của Tần Diệc Hạo biến đổi không rõ, Vạn Ngọc Nhiên nhìn anh: “Thôi, cậu bớt giận trước đi, tôi sẽ cho người dẫn cậu đến phòng đi nghỉ ngơi, cô gái kia tôi sẽ phái người đi tìm về...”

Nói chưa dứt lời Tần Diệc Hạo đột ngột đứng lên, sắc mặt xanh đen nói: “Chị không cần phải xen vào.”

Vạn Ngọc Nhiên bị tính tình bá đạo này của anh làm tổn thương, cho dù bọn họ là người quen thuộc, Tần Diệc Hạo khi trở mặt cũng không lưu tình chút nào, cô thật sự có chút lo lắng Tần Diệc Hạo sẽ ra tay độc ác thu thập người khác, đứng lên ngăn ở trước người Tần Diệc Hạo.

“Diệc Hạo, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng chị, hôm nay đáp ứng tôi không nên càn quấy nữa.”

Tần Diệc Hạo cúi xuống nhìn Vạn Ngọc Nhiên thấp hơn anh một cái đầu, trên mặt lạnh lùng môi mỏng bạc màu khẽ nhếch: “Vốn cô không đáng để tôi xưng một tiếng chị, ngược lại tôi nguyện ý trong tương lai sẽ gọi cô một tiếng thím nhỏ.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên hơi trắng bệch.

Tần Diệc Hạo lạnh nhạt nhìn cô: “Tránh ra.”

Vạn Ngọc Nhiên không động, Tần Diệc Hạo nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ đến tính cách của Khương Sam, trong lòng lo lắng vượt qua không cam lòng, ánh mắt nhìn Vạn Ngọc Nhiên bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nếu không có kỵ Tần Chiến, lúc này anh nhịn không được muốn trực tiếp đẩy Vạn Ngọc Nhiên xuống vũng này qua một bên.

“Tôi lặp lại lần nữa. Tránh ra.” Giọng Tần Diệc Hạo đã vô cùng nặng nề: “Đã trễ thế này, cô ấy một mình ở bên ngoài không an toàn.”

Vạn Ngọc Nhiên sửng sốt, không nghĩ tới Tần Diệc Hạo sẽ tự mình ra ngoài tìm Khương Sam, lấy tính tình của cậu ta, làm sao có thể?

“Cậu đừng ngạc nhiên như vậy, tôi sẽ phái người đi tìm.”

“Vạn Ngọc Nhiên.” Sắc mặt Tần Diệc Hạo bình tĩnh trở lại, sâu trong đôi mắt ẩn chứa con giận sắp tới: “Cô đừng quên, cô căn bản không có tư cách xen vào chuyện của tôi, đừng làm quá khó coi.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên đỏ bừng, bị Tần Diệc Hạo không chút khách khí nói vậy làm cho cô bị tổn thương cùng với xấu hổ giận dữ, quả thật cô đã quen được người Tần gia kính trọng, lại quên Tần Diệc Hạo cho tới bây giờ cũng không đi theo khuôn phép cũ, thấy cậu ta thật sự đã tức giận, cắn cắn môi, thân mình ngăn cản thả lỏng một chút.

Chậm trễ như vậy một lúc khiến trong lòng Tần Diệc Hạo nóng như lửa đốt, trực tiếp bước nhanh qua cửa phòng đi ra ngoài.

Vạn Ngọc Nhiên thấy thế nào cũng lo lắng, tự rót cho mình một chén trà uống một ngụm, mới gọi người phục vụ bên ngoài.

“Cho người đi theo Tần thiếu, nói bọn họ đi tìm một cô gái mới vừa cùng Tần thiếu tới đây, đừng để cho xảy chuyện.”

P/S: Chương này hơi dài nên mình chia đôi nhé.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 49.1 Người phục vụ mặc bộ sườn xám đỏ thẫm động tác nhẹ nhàng bày ra dụng cụ pha trà, Vạn Ngọc Nhiên một bên chọn lá trà, một bên nhìn Tần Diệc Hạo: “Anh ta cho là ý của anh ta, tôi không đồng ý coi như không có, cậu nói vậy như vậy, tôi liền mặc kệ tất cả lập tức xuống núi.”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo không thay đổi: “Chuyện này tôi không làm chủ được, nếu như chị Vạn có thể xuống núi, chủ út nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Ấm áp trên khuôn mặt Vạn Ngọc Nhiên cuối cùng cũng lộ ra tia bất đắc dĩ, giống như nghĩ đến chuyện khó khăn gì, về mặt đấu tranh cùng với khó hiểu, dứt khoát thờ dài cũng không nói gì thêm, chuyển tâm pha trà.

Cách một màn hơi nước dày đặc, ánh mắt Tần Diệc Hạo không lưu tâm nhìn về phía Khương Sam, Khương Sam đang chuyên chú nhìn chị Vạn pha trà, khuôn mặt tinh xảo cách qua màn hơi nước có chút mờ hồ, thật là một người xinh đẹp như hoa xa cách như vậy.

Động tác Vạn Ngọc Nhiên tao nhã thành thạo, mỗi một động tác nhẹ nhàng lại lưu bát, khiến cho người khác có cảm giác yên tĩnh lại.

Phục vụ im hơi lặng tiếng đẩy cửa bước vào, cẩn thận tránh vòng qua chỗ ngồi của Vạn Ngọc Nhiên, bày lên bàn mấy món bánh ngọt, hình dáng tinh

xảo, bánh ngọt nhỏ nhắn bằng ngón tay cái nhìn qua vô cùng đáng yêu, chỉ nhìn thôi đã khiến cho người ta động lòng rồi.

“Trước ăn thử bánh ngọt, chị Vạn phải mất một lúc mới pha trà xong, hôm nay cô có lộc ăn, ăn bánh ngọt cùng với trà chị Vạn pha là tuyệt nhất.”

Tần Diệc Hạo nâng cằm, ý bảo phục vụ bung cái đĩa dòi qua bên Khương Sam.

Nhưng Khương Sam cũng không có động, vẫn chuyên tâm nhìn chị Vạn pha trà, Tần Diệc Hạo gõ gõ mặt bàn, cô vẫn không có phản ứng như cũ.

“Khương Sam?”

Tần Diệc Hạo hơi đề cao giọng, lần này ngay cả động tác của Vạn Ngọc Nhiên cũng chậm lại, nhìn về phía Khương Sam.

“Ừ.” Lúc này Khương Sam mới hồi phục lại tinh thần: “Sao vậy?”

Tần Diệc Hạo bình tĩnh nhìn cô, giọng nói có chút đè nén: “Bánh ngọt trên bàn, cô ăn thử xem.”

Bây giờ Khương Sam mới để ý trên bàn ngay chỗ cô bày ra một loạt bánh ngọt, hương thơm ngọt ngào bay vào mũi, nhìn về phía bàn trống không của Tần Diệc Hạo: “Sao chỉ để ở chỗ tôi? Hai người không ăn một chút sao, tôi đã không ăn vô rồi.”

Nói xong xấu hổ cười cười.

Tay dưới bàn của Tần Diệc Hạo chậm rãi nắm chặt lại, trong mắt dần dần trở nên u ám.

Vạn Ngọc Nhiên phát giác được không khí giữa hai người có gì đó không thích hợp, có điều cô với Khương Sam cũng không quen nên không hỏi nhiều, vừa pha trà xong, rót cho hai người, khéo léo chuyển đề tài khiến cho không khí sinh động lại.

“Ôn tuyến đã chuẩn bị tốt, hai người uống trà xong có thể qua đó dùng hay là ra ngoài đi dạo?”

Khương Sam xin lỗi nói: “Thật ngại quá, lúc này thời gian cũng không còn sớm, còn phải trở về nội thành, hôm nay không có thời gian tắm suối nước nóng rồi.”

Vạn Ngọc Nhiên giật mình: “Không phải Tần Liệt đã về rồi sao? Tôi nghĩ hai người hôm nay muốn ở lại đây, ngay cả phòng cũng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tần Diệc Hạo nói: “Ngày mai về.”

Sắc mặt Khương Sam liền khó coi, nhìn về phía Tần Diệc Hạo: “Tần tổng nói giỡn sao?”

Tần Diệc Hạo gọi khéo môi, nhưng trong mắt không hề có ý cười: “Tần Liệt về công ty có việc gấp, không có xe, không có khả năng sẽ đi bộ về.”

Khương Sam nhẹ nhàng đặt chén trà xuống nhìn chăm chăm Tần Diệc Hạo, thấy anh không có ý tứ đùa giỡn, trong lòng liền nóng giận.

“Tôi chưa từng nói sẽ ngủ lại ở đây.”

Tần Diệc Hạo không để ý lạnh lùng nói: “Chuyện trở về ngày mai nói, bây giờ không có xe, ngồi xuống!”

Vốn đã mặc danh kì diệu dẫn lên núi ăn cơm, lúc này lại không cần quan tâm ý kiến của cô liền trực tiếp quyết định ngủ lại ở đây, người có tính tình tốt cũng phải tức giận.

“Cám ơn Tần tổng tối nay tiếp đãi, cũng cám ơn trà của cô chủ Vạn, trà nghệ của cô rất tốt, hi vọng lần sau sẽ có cơ hội thưởng thức kĩ hơn, chỉ là ngày mai tôi còn có lớp, tối nay nhất định phải trở về, không thể ở đây lâu được.”

Nói xong Khương Sam liền gật gật đầu, đẩy ghế muốn đi ra ngoài.

Tần Diệc Hạo thờ ơ nhìn cô lạnh lạnh nói: “Trên núi vắng người không bắt xe được, từ chỗ này trở về nội thành đi với tốc độ cao cũng mất hơn hai giờ.”

Khương Sam làm như không nghe thấy, đẩy cửa bước ra.

“Khương Sam!”

Giọng nói Tần Diệc Hạo nặng nề, cước bộ Khương Sam cũng không dừng lại, Tần Diệc Hạo vừa dứt lời, bóng dáng cô cũng dần biến mất ngoài cửa. Sắc mặt Tần Diệc Hạo lập tức đen lại. ʘ

Vạn Ngọc Nhiên có chút xấu hổ: “Cậu không nói hành trình cho cô ấy biết trước sao?”

Sắc mặt Tần Diệc Hạo khó coi kéo nhẹ cả vạt, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa không lên tiếng, có rất ít người sẽ làm trái ý của anh, hiển nhiên hành động của Khương Sam hoàn toàn khiến anh tức giận không nhẹ.

Vạn Ngọc Nhiên thở dài, cô cũng biết từ nhỏ Tần Diệc Hạo độc đoán đã quen, người như vậy trời sinh có thói quen an bài xong tất cả mọi chuyện xung

quanh, nhưng lại không biết ở một số tình huống nào đó càng bá đạo thì càng trái ngược hoàn toàn, không đồng ý nhỏ giọng trách: “Cậu làm như vậy không khiến người khác tức giận mới lạ, dù sao cũng là cô gái nhỏ, như vậy là thất lễ rồi.”

Tần Diệc Hạo đen mặt: “Buổi tối không có xe, cô ấy cũng không biết đường, giận dỗi đi ra ngoài như vậy thì làm được gì.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa không có dời đi.

Vạn Ngọc Nhiên cũng nghĩ như vậy, cô thấy qua không ít nhiều cô gái dùng lạt mềm buộc chặt, sau đó vẫn ngoan ngoãn tự mình quay trở lại, chỉ là cho tới bây giờ cô chưa từng thấy bộ dáng này của Tần Diệc Hạo, xem ra cô gái đó ở trong lòng của Tần Diệc Hạo có chút phân lượng. “Cậu như vậy không trách Tần lão gia muốn cậu mau chóng kết hôn, cũng nên tìm một cô gái đến quản lý cậu cho tốt.”

Đối với tức giận của Tần Diệc Hạo, cho tới bây giờ đều là đối phương ngoan ngoãn chịu thua, chỉ là lúc đó không chịu thua, sau đó bị thủ đoạn giận dữ của anh khiến cho đối phương phải phục tùng, tuy vẫn không hiểu rõ, Vạn Ngọc Nhiên đối với cô gái mới gặp sinh ra vài phần đồng tình. Bộ dáng cô gái kia thật đẹp, chống lại Tần Diệc Hạo xem như cô ấy xui xẻo rồi.

Đôi mắt hẹp sâu của Tần Diệc Hạo biến đổi không rõ, Vạn Ngọc Nhiên nhìn anh: “Thôi, cậu bớt giận trước đi, tôi sẽ cho người dẫn cậu đến phòng đi nghỉ ngơi, cô gái kia tôi sẽ phái người đi tìm về...”

Nói chưa dứt lời Tần Diệc Hạo đột ngột đứng lên, sắc mặt xanh đen nói: “Chị không cần phải xen vào.”

Vạn Ngọc Nhiên bị tính tình bá đạo này của anh làm tổn thương, cho dù bọn họ là người quen thuộc, Tần Diệc Hạo khi trở mặt cũng không lưu tình chút nào, cô thật sự có chút lo lắng Tần Diệc Hạo sẽ ra tay độc ác thu thập người khác, đứng lên ngăn ở trước người Tần Diệc Hạo.

“Diệc Hạo, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng chị, hôm nay đáp ứng tôi không nên càn quấy nữa.”

Tần Diệc Hạo cúi xuống nhìn Vạn Ngọc Nhiên thấp hơn anh một cái đầu, trên mặt lạnh lùng môi mỏng bạc màu khẽ nhếch: “Vốn cô không đáng để tôi xưng một tiếng chị, ngược lại tôi nguyện ý trong tương lai sẽ gọi cô một tiếng thím nhỏ.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên hơi trắng bệch.

Tần Diệc Hạo lạnh nhạt nhìn cô: “Tránh ra.”

Vạn Ngọc Nhiên không động, Tần Diệc Hạo nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ đến tính cách của Khương Sam, trong lòng lo lắng vượt qua không cam lòng, ánh mắt nhìn Vạn Ngọc Nhiên bắt đầu có chút không kiên nhẫn, nếu không có kỵ Tần Chiến, lúc này anh nhìn không được muốn trực tiếp đẩy Vạn Ngọc Nhiên xuống vũng này qua một bên.

“Tôi lặp lại lần nữa. Tránh ra.” Giọng Tần Diệc Hạo đã vô cùng nặng nề: “Đã thế này, cô ấy một mình ở bên ngoài không an toàn.”

Vạn Ngọc Nhiên sững sốt, không nghĩ tới Tần Diệc Hạo sẽ tự mình ra ngoài tìm Khương Sam, lấy tính tình của cậu ta, làm sao có thể?

“Cậu đừng ngạc nhiên như vậy, tôi sẽ phái người đi tìm.”

“Vạn Ngọc Nhiên.” Sắc mặt Tần Diệc Hạo bình tĩnh trở lại, sâu trong đôi mắt ẩn chứa con giận sắp tới: “Cô đừng quên, cô căn bản không có tư cách xen vào chuyện của tôi, đừng làm quá khó coi.”

Sắc mặt Vạn Ngọc Nhiên đỏ bừng, bị Tần Diệc Hạo không chút khách khí nói vậy làm cho cô bị tổn thương cùng với xấu hổ giận dữ, quả thật cô đã quen được người Tần gia kính trọng, lại quên Tần Diệc Hạo cho tới bây giờ cũng không đi theo khuôn phép cũ, thấy cậu ta thật sự đã tức giận, cần cần mỗi, thân mình ngăn cản thả lỏng một chút.

Chậm trễ như vậy một lúc khiến trong lòng Tần Diệc Hạo nóng như lửa đốt, trực tiếp bước nhanh qua cửa phòng đi ra ngoài.

Vạn Ngọc Nhiên thấy thế nào cũng lo lắng, tự rót cho mình một chén trà uống một ngụm, mới gọi người phục vụ bên ngoài.

“Cho người đi theo Tần thiếu, nói bọn họ đi tìm một cô gái mới vừa cùng Tần thiếu tới đây, đừng để cho xảy chuyện.”

P/S: Chương này hơi dài nên mình chia đôi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 49.2

Vạn Ngọc Nhiên ngồi tựa lên ghế nhắm mắt suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, nghĩ đến Tần Diệc Hạo đối với Tần Chiến còn nguyên ý nghe mấy câu, cô vì lo lắng cho cô gái kia mới gọi điện thoại, Vạn Ngọc Nhiên an ủi bản thân như vậy, rốt cuộc không nhận được án gọi số điện thoại ở trong lòng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm không biết bao lâu.

Điện thoại vang lên một lúc mới có người nhận, giọng Tần Chiến thuần hậu xa xa truyền tới: “Tiểu Vạn? Đã trễ như vậy rồi sao còn gọi điện đến?”

Đã lâu không liên lạc với anh, Vạn Ngọc Nhiên nghe giọng nói của anh trong lòng lại thấy chua xót. Khi đó cô nói lời ngoan độc như vậy là vì muốn tốt cho anh, anh thì tốt rồi, cô nói gì anh cũng tin, không cho phép anh đến tìm cô cũng không cho anh liên lạc với cô, trừ mỗi tuần định kì đưa món quà ra, anh thật sự không có liên lạc với cô.

Người đàn ông nhân tâm này.

Nhưng nghĩ đến mỗi tuần Tần Chiến đều tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, Vạn Ngọc Nhiên liền dễ chịu, mặc kệ thế nào, ít nhất anh ấy chưa quên mình.

“Là Diệc Hạo, tối nay cậu ta tới đây, có dẫn theo một cô gái, bây giờ hai người xảy ra tranh chấp, với tính tình của Diệc Hạo, em sợ cậu ta sẽ làm người khác bị thương, anh gọi điện khuyên nhủ cậu ta đi.”

Tần Chiến đáp ứng, chỗ của anh khá âm ỉ, đã đến giờ này không biết đang bận rộn chuyện gì, mơ hồ nghe được anh nói mấy câu với người khác, mới thay đổi nơi im lặng nghe điện thoại.

“Nói rõ một chút, sao lại thế, cậu ta đến quấy rầy em sao?”

Vạn Ngọc Nhiên nở nụ cười: “Không có, em chỉ lo lắng cho cô gái kia chịu thiệt.”

Vạn Ngọc Nhiên đơn giản kể chuyện lại một lần, Tần Chiến bên kia chăm chú nghe, trong loa xa xa vang lên tiếng hít thở khiến cho tâm tình của Vạn Ngọc Nhiên bình tĩnh lại.

Trầm mặc nghe xong, Tần Chiến trầm giọng trấn an: “Em không cần lo lắng, Tần Diệc Hạo làm việc đều có chừng mực, nếu nói ra ngoài tìm sẽ không có chuyện gì, chút nữa tôi sẽ gọi điện cho cậu ta.”

Dừng lại một chút, giọng Tần Chiến chậm lại nói tiếp: “Thân thể em không tốt, đừng quan tâm quá nhiều chuyện.”

Vạn Ngọc Nhiên nghe được trong lòng ngọt ngào, nước mắt nhịn không được rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Anh cũng vậy, chăm sóc bản thân tốt, tuổi cũng không còn nhỏ, gặp được người thích hợp thì kết hôn đi, tránh cho Tần lão lại lo lắng.”

Tần Chiến trầm mặc, Vạn Ngọc Nhiên cũng không lên tiếng, loáng thoáng truyền đến tiếng khóc.

Sau một lúc Tần Chiến mới mở miệng nói: “Tôi đã nói sẽ chăm sóc em, không cần như vậy nữa.”

“Em không cần anh chăm sóc.”

Về mặt Vạn Ngọc Nhiên bị thương: “Em không cần anh bồi thường, Vạn Ngọc Nhiên em không cần tình cảm bố thí của người khác.”

Nói một cách quyết liệt như vậy, Vạn Ngọc Nhiên vẫn mơ hồ có chút chờ đợi, tay nắm chặt điện thoại, đợi một lúc lâu chỉ nghe Tần Chiến nói lại một tiếng: “Thật xin lỗi.”

Vạn Ngọc Nhiên thất hồn lạc phách cầm điện thoại ngồi trên ghế, vì cái gì người đàn ông này lại nhân tâm như vậy, rốt cuộc anh không hiểu là gạt cô một chút, không dụ dỗ lừa cô một chút được sao?

Vạn Ngọc Nhiên tâm tàn ý lạnh lầm bầm nói: “Em không cần nghe anh nói xin lỗi gì hết, Vạn Ngọc Nhiên em vô cùng tốt sẽ có một người đàn ông ưu tú đến yêu em, em nhất định sẽ tìm được một người đàn ông chân chính yêu em, em không hiếm lạ thương hại của anh, lúc đầu là do em tự nguyện, anh không cần... Anh gặp được người thích liền cưới đi, cũng đừng để trong lòng em tồn tại những ý nghĩ không nên có nữa.”

Tựa như mỗi lần đều như vậy, nhiều lần trong quá khứ đều kết thúc như vậy, cả hai giống như một vòng lẩn quẩn, một người cầu nhưng không được, một người muốn chịu trách nhiệm thực ra lại lạnh lùng.

Nhưng lúc này Tần Chiến trầm mặc lâu hơn trước, thời gian trầm mặc này quá dài, Vạn Ngọc Nhiên vốn cam chịu trong lòng bắt đầu lạnh, thử mở miệng hỏi: “Thế nào? Thực sự gặp được người mình thích? Khi nào dẫn đến gặp mặt em?”

“Không có, không nói chuyện này nữa, em cố gắng chăm sóc thân thể, giờ tôi gọi điện cho Tần Diệc Hạo.” Nghĩ nghĩ, Tần Chiến nói tiếp: “Qua hai ngày nữa, tôi lên thăm em.”

Tâm Vạn Ngọc Nhiên liền yên ổn lại, cho tới bây giờ Tần Chiến có chuyện gì cũng không gạt cô, không có là không có, nhưng không biết vì cái gì, lúc trước cô đều quyết liệt không chịu gặp mặt bây giờ lại mai xui quý khiến đồng ý: “Trước khi đến nhớ gọi điện.”

“Ừ.” Tần Chiến đáp ứng một tiếng, lúc này mới tắt máy.

Nhìn thấy Tần Chiến không vì bản thân đáp ứng mà tò vò về vui mừng khiến trong lòng Vạn Ngọc Nhiên mất mát, lại an ủi bản thân tính cách Tần Chiến là như vậy, lại nghĩ qua hai ngày sẽ nhìn thấy anh, Vạn Ngọc Nhiên gầy gầy trong lòng tức giận cùng với khổ sở có mấy phần vui vẻ.

Tuy ngoài miệng nói lời hung hãn, nhưng trong lòng cô rất nhớ anh.

Vạn Ngọc Nhiên lấy tay cật thân vuốt lên nếp gấp trên sườn xám, dáng dấp tao nhã điềm đạm, sườn xám này là do lúc trước Tần Chiến cho người đưa qua, cô giữ vô cùng cẩn thận.

Bên kia Tần Diệc Hạo tìm kiếm sắc mặt ngày càng đen, Lãi Viên vô cùng rộng, bên trong có không ít khách, người đến đây đều là người có thân phận, một cô gái như Khương Sam thật sự rất nguy hiểm, anh gọi cho cô, điện thoại báo tắt máy, lúc này lửa giận trong lòng Tần Diệc Hạo sớm đã chạy đi đâu không thấy, còn lại tất cả đều là lo lắng sốt ruột.

Anh không nghĩ đến tính tình cô ngang ngược như vậy, tiếp xúc vài lần rõ ràng nhìn qua tính cách mềm mỏng, làm sao lúc tức giận lại mạnh mẽ như vậy, Tần Diệc Hạo hiếm khi có lúc thấy hối hận, cô không muốn ở lại thì không ở lại, sớm đồng ý đưa cô trở về là được rồi, cần gì phải ép buộc cô ở lại cùng với anh.

Khuôn mặt âm trầm nhìn xung quanh, di động Tần Diệc Hạo đột nhiên vang lên, anh nhanh chóng cầm ra lại thất vọng phát hiện không phải Khương Sam gọi tới.

Nhìn trên màn hình lóe lên tên Tần Chiến, trong lòng Tần Diệc Hạo đột nhiên run lên, ngừng chốc lát liền nhận điện thoại.

Nghĩ tới phản ứng khó hiểu của Khương Sam, trong lòng Tần Diệc Hạo hơi buồn phiền: “Tôi lúc này đang vội, không có việc gì gấp tôi sẽ gọi lại cho chú sau.”

Tần Chiến nói: “Đừng gây thêm phiền toái cho Tiểu Vạn.”

Tần Diệc Hạo xoa xoa mi tâm mệt mỏi, không mặn không nhạt nói: “Yên tâm, biết cô ấy là người của chú, tôi sẽ không chủ động đi trêu chọc.”

Bên này Tần Chiến đang đi trở về dừng lại: “Về sau không cần cho chú nghe được những lời nói tương tự, cô ấy không phải là người có thể tùy ý trêu đùa.”

Ánh mắt Tần Diệc Hạo vẫn nhìn xung quanh như cũ, nghe vậy khóe miệng nhếch lên giống như trào phúng.

Thật ra từ lúc bước ra khỏi nhà hàng không được bao lâu Khương Sam đã hối hận rồi, cô đứng ở chỗ cao nhìn xung quanh, trừ những chỗ đường núi quanh co có đèn đường cùng với chỗ cô đứng ngoài cửa Lãi Viên ra, những chỗ khác đều là một mảng đen như mực, giống như trong bóng tối sẽ xuất hiện một con mãnh thú hù dọa người.

Khương Sam cũng không phải là người có lá gan lớn, ban đêm ở Lãi Viên yên tĩnh, cô đi qua vẫn có chút sợ hãi, nhưng cô lại càng không nguyện ý quay trở lại bây giờ.

Cô biết mình nên tạo mối quan hệ với Tần Diệc Hạo, mới vừa rồi nên kiềm nén tính tình để kéo dài quan hệ, ở lại một buổi tối cũng không mất miếng thịt nào, nhưng lại bị Tần Diệc Hạo hơi có chút chế giễu cùng với lạnh lùng ở trong mắt, Khương Sam liền buồn bực không khống chế được hành vi của mình.

Cô vô cùng chán ghét loại người luôn mạnh mẽ an bài tất cả mọi thứ, hành động này của Tần Diệc Hạo cực kỳ giống với Bạch Kỳ, chưa bao giờ nguyện ý hỏi ý kiến của cô một lần, đem mọi chuyện dựa theo ý muốn của mình mà an bài, không làm theo liền trở nên tức giận.

Cô là người! Không phải là một con rối! Con rối!

Chẳng qua không có hậu thuẫn của Cảnh Thiên, cô không tin bản thân không tìm được chỗ khác, cùng lắm thì bị hủy tư cách vào niết bàn, cô không tin dựa vào khả năng của mình không tìm được một chân trời khác, ở kiếp trước khó khăn nào cũng đã trải qua, nếu đời này cô vẫn còn nhu nhược bị quần thúc đến như vậy, cô trùng sinh đời này sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Dựa vào tức giận trong lòng, Khương Sam đem sự sợ hãi đánh lui đi.

“Đừng, đừng ở chỗ này, chúng ta về phòng được không...Ừ...Ừ...”

Một giọng nói mềm mại cầu xin đột nhiên vang lên ở một bụi cây phía sau bên cạnh truyền tới, Khương Sam dừng chân một chút, chợt ý thức được chuyện gì cô vội vàng xấu hổ bước nhẹ chân lại.

“Cần gì về phòng, làm ở ngoài trời như vậy mới thoải mái.”

“Trở về, cô chạy cái gì, lúc này còn giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì, còn lộn xộn nữa có tin tôi đánh cô hay không?”

“Cầu các anh, không nên ở đây, lỡ có người...”

“Ít cmn nhiều lời vô nghĩa đi, tìm cô tới đây là để hầu hạ bọn tôi, sao lại còn nhiều chuyện như vậy?”

Truyền đến tai có đến bốn năm giọng nói, trong có chỉ có một giọng nữ, còn lại toàn là giọng mấy tên con trai treu đùa cũng không có nói thấp lại, nghe vào liền biết là dạng đức hạnh ăn chơi trác táng.

Khương Sam đang đứng ở chỗ tối, muốn đi tiếp về trước sẽ đến đèn đường, nhưng mà như vậy sẽ bị bọn người kia nhìn thấy, Khương Sam nhìn qua khe hở nhỏ thấy bộ dáng thô lỗ không chịu được của bọn họ, không nói đến có xấu hổ hay không, nhìn qua tình huống này có vẻ nguy hiểm, Khương Sam không chút do dự lựa chọn quay về.

“Các người sao lại chậm như vậy, cuối cùng đang làm gì đó?”

Mới bước trở về chưa được hai bước, liền nghe phía trước có giọng nói không kiên nhẫn của một người con trai, Khương Sam vốn đang nhẹ tay nhẹ chân đi tới bị hoảng sợ, vội vàng dừng bước muốn tránh vào phía sau cây, nhưng vẫn quá chậm đã bị tên con trai ở phía trước nhìn thấy được.

“Ai đó?”

Khương Sam không nhìn rõ đối phương, lập tức co chân chạy.

“Đứng lại!”

Người con trai vừa thấy cô bắt đầu chạy, lập tức nghi ngờ đuổi theo, Khương Sam còn chạy chưa tới hai bước đã bị người kia mạnh mẽ túm chặt tay.

“Buông!”

Khương Sam kinh sợ lui về sau, hung tợn trừng mắt nhìn người kia, sắc mặt khó tránh được vài phần hoảng hốt.

Mấy người đang càn quấy bên kia cũng nghe được bên đây có động tĩnh, cao giọng nói: “Hoắc Diệp, cậu gặp được ai sao? Tôi nghe sao giống như giọng của con gái vậy?”

Tối mờ mịt Hoắc Diệp không nhìn rõ được khuôn mặt người mình bắt được, anh liền đuổi cánh tay ôm chặt eo cô, phẫn toái nói: “Không biết ai, chẳng lẽ bên chó săn đã đuổi tới đây.”

Khương Sam ở bên này đột nhiên bị Hoắc Diệp ôm lấy liền ngưng vùng vẫy, bỗng dưng quay đầu nhìn mặt Hoắc Diệp, đáng tiếc trời quá tối, chỉ có thấy dáng người con trai này tương đối cao, không thấy rõ khuôn mặt lắm.

Thấy được động tác của Khương Sam, Hoắc Diệp thô lỗ kéo cô hướng tới đèn đường: “Nhìn cái gì? Trước nói cho rõ ràng cô đang làm gì? Sao vừa gặp mặt đã bỏ chạy, chắc đang làm chuyện gì xấu sao?”

Khương Sam vội nói: “Không phải, anh, những người bạn kia của anh kéo một cô gái vào trong đám cây,... Tôi không có nhìn lên, anh buông! Tôi là khách ở đây.”

Động tác Hoắc Diệp dừng lại, lập tức kịp phản ứng Khương Sam nói có ý gì, trong lòng vô cùng tức giận, thô lỗ sò soạng trên hai cánh tay của Khương Sam, không có cái gì giống như máy chụp hình, mới nghĩ đến bản thân có khả năng đã hiểu lầm, vội buông tay ra.

“Thật xin lỗi, tôi cho là...”

“Hoắc Diệp! Sao không dẫn người tới đây?”

Tiếng cười đùa ồn ào bên kia ngày càng lớn, Khương Sam lại lùi sau một bước, Hoắc Diệp cũng biết đám bạn kia của mình có đức hạnh gì, nhỏ giọng nói: “Cô chạy nhanh đi, vừa rồi thật có lỗi.”

Trong bóng tối Khương Sam lại nhìn anh một cái, tuy Hoắc Diệp không nhìn rõ khuôn mặt cô, nhưng cảm giác được cái nhìn chăm chú kì lạ của cô, đang muốn đuổi đi nhanh, Khương Sam đã bỏ chạy không quay đầu lại.

Khương Sam vừa chạy đi, liền có hai người bạn Hoắc Diệp đi tới, quần áo không chỉnh tề, cả lờ phất phơ đứng ở dưới đèn đường: “Chúng tôi chơi đùa vui vẻ bên kia, sao cậu lại ở chỗ này, muốn chơi cùng nhau không?”

Nói xong nhìn bên người Hoắc Diệp: “Vừa rồi rõ ràng tôi nghe thấy có giọng con gái, cậu dẫn đến chơi cùng. Người đâu rồi?”

Hoắc Diệp thờ ơ nhìn bọn họ, trong mắt thoáng qua tia chán ghét rất nhanh được che giấu tốt: “Các cậu chơi đi, tôi về nghỉ ngơi trước.”

Hai người quần áo không chỉnh tề liền nở nụ cười, đứng dưới đèn đường nhìn Hoắc Diệp bỏ đi, tuy vóc dáng có vẻ lớn, như khuôn mặt kia nhìn qua cũng chỉ là một thiếu niên mười tám mười sáu tuổi, chỉ là nét mặt trầm ổn thành thực, nhìn qua không khác chàng trai trên hai mươi là bao.

“Có một người cha như vậy, không hiểu sao lại nuôi dưỡng được đứa con thành thật như vậy!”

Thấy Hoắc Diệp đi xa, hai người mới nhỏ giọng cười đùa.

“Được rồi, đừng để cho cậu ta nghe thấy, đừng nhìn cậu ta nhỏ như vậy đã bắt đầu tiếp nhận một số việc của Hoắc tiên sinh rồi, không tốt một cái quan hệ họ tộc của chúng ta liền sụp đổ.”

Người kia mới ngưng ngừng ngậm miệng lại, lại trở về bụi cây lần nữa tìm vui.

Khương Sam chạy khá xa chỗ bụi cây kia mới dừng lại, tim vẫn còn đang đập mạnh, bỗng nhiên nhìn thấy Hoắc Diệp khiến cho Khương Sam khiếp sợ hoảng hốt không ít, một đôi mắt vô cùng sâu, Hoắc Diệp sao lại ở chỗ này, nói vậy cô ấy đã về nước rồi sao?

Nghĩ đến kiếp trước hai người trải qua nhiều chuyện không thoải mái, tâm tình Khương Sam vô cùng phức tạp, thật ra bởi vì vào lúc đó cô đã gặp quá nhiều chuyện nên trở nên cực đoan, trái lại Hoắc Diệp là người vô tội nhất.

Đang suy nghĩ chuyện trước kia, sắp gần đến chỗ đèn đường an toàn, trước mặt chợt tối sầm lại, đột nhiên bị một người ở trong bóng tối phía sau đưa một bàn tay kéo mạnh cô vào trong bụi cây, tiếp theo một trận trời đất đảo lộn, sau đó Khương Sam bị một người đàn ông đè dưới đất!

Hết Chương 49

P/s Nếu mình edit có chỗ nào sai, mọi người góp ý để mình chỉnh sửa nhé. ^^

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 50.1

Lăng Quên

Trong nháy mắt bị ngã xuống đất, đầu óc của Khương Sam muốn nổ tung, vào lúc thân người đàn ông nặng nề đè lên mình, đại não của cô đã hoàn toàn trống rỗng.

“Khương...”

Người đàn ông đè ở trên hô hấp nặng nề gần trong gang tấc, đôi môi nóng bỏng dán tại cổ của cô, ẩm ướt dính dính, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt càng khiến cho Khương Sam sợ hãi đỏ cả hai mắt.

“Cứu mạng!”

Giọng Khương Sam la lớn đầy lo lắng, người đàn ông kia chưa kịp mở miệng, Khương Sam liền ra sức nâng mạnh đầu gối hướng về phía dưới của người đó. Hấn vội vàng tránh qua bên cạnh sườn, chân dài nhanh chóng kẹp chặt đùi Khương Sam lại, dù sao Khương Sam cũng dùng hết toàn bộ sức lực, vẫn khiến cho người đàn ông không nhịn được kêu đau một tiếng. L

“Buông! Cứu...”

Khương Sam còn muốn kêu cứu, hấn ta liền đưa tay che miệng cô lại, Khương Sam giãy giụa càng kịch liệt, tay hấn bị miệng Khương Sam há mở có ý đồ muốn cắn hấn, bị dính ẩm ướt, đầu kết giết giết, càng gắt gao đè chặt Khương Sam hướng về gần tai cô.

“Đừng kêu, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc không phải Bạch Kỳ còn là ai nữa, cả người Khương Sam cứng đờ, không những không ngừng giãy giụa, trái lại động tác càng kịch liệt hơn.

Bạch Kỳ thoải mái áp chế cô ở dưới, người dưới thân vận vẹo khiến cho cả người anh kì quái nóng lên, anh trầm thấp hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: “Sam Sam nghe lời, đừng lộn xộn nữa, nếu không tôi sẽ hôn em!”

Tất cả động tác của Khương Sam lập tức đình chỉ lại, nếu không phải nhờ có bóng tối che dấu, Bạch Kỳ sẽ dễ dàng nhận thấy trong mắt kia nhìn anh toàn bộ đều là chán ghét cùng với hận ý, cho nên Khương Sam không hề cảm thấy may mắn, hoảng sợ lúc trước toàn bộ chuyển sang hận.

“Tránh tôi ra!”

Khương Sam cắn giận cắt giọng rầu rĩ nói với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cười một tiếng, yêu thương hôn lên trên mặt Khương Sam một cái. Phút chốc ở bên cạnh cô, tức giận cái gì, sách lược cái gì đều bị anh vứt hết ra sau đầu, anh bỗng nhiên phát hiện bản thân cho chút nhớ cô, cũng thật sự không nghĩ tiếp tục giằng vò nữa, lâu như vậy cũng đủ rồi.

“Sao lại không ngoan như vậy, náo loạn lâu vậy rồi vẫn còn chưa nguôi giận nữa?”

Thân thể mềm mại ở dưới hơi phát run, Bạch Kỳ lại hôn một cái lên mắt cô, biết chính mình đã dọa cô, sau khi say rượu tính tình anh so với bình thường hòa nhã hơn rất nhiều, buông tay ra giọng âm âm nói: “Sao em lại có thể ở đây, lúc mới vừa rồi nhìn thấy em, tôi còn nghĩ đã nhìn nhầm người, trẻ như

Bạch Kỳ không hờn giận nói: “Không được gọi tôi là anh.”

Khương Sam toét miệng cười vô cùng khó coi: “Bạch Kỳ, ba tôi đã mất, nếu tương lai tôi kết hôn mời anh làm người chứng hôn nhé, anh nguyện ý không?”

Lời nói vừa dứt, không khí chung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, một trận đê nén tức giận không ngừng truyền tới từ trên người Bạch Kỳ, ý cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt không chút thay đổi khiến người khác sợ hãi.

“Sam Sam.” Tay Bạch Kỳ nắm chặt lại, nguy hiểm nhìn Khương Sam, giọng nói lạnh lẽo khiến trong lòng người khác phát run: “Em nói cái gì, tôi nghe không rõ, em lặp lại lần nữa.”

Từ lúc sống lại tới nay, Khương Sam không dám nhìn thẳng vào vấn đề rốt cuộc trắng trợn nói ra mặt, thái độ của Bạch Kỳ khiến cho một tia may mắn trong lòng cô hoàn toàn biến mất.

Kiếp trước cô biến thành bộ dáng như vậy, Bạch Kỳ đều muốn trói buộc cô ở bên người anh, cô làm sao có thể buồn cười cho rằng đời này anh ta sẽ đổi tính. Cô một vạn lần đoạt tuyệt với anh, vô số lần trêu tức anh, khiêu chiến anh, tính kế anh, anh dù sao vẫn kiên nhẫn dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ cô trở về một lần nữa, thậm chí có khả năng giống như kiếp trước, bởi vì cô muốn rời xa anh, liền trực tiếp chặt đứt tất cả đường lui của cô, trái lại khiến cô phải cầu xin anh tha thứ cho mình. Bởi vì cô bị Khương Vi thiết kế hãm hại cô với người khác làm vậy, liền nổi giận trói cô lại ở bên cạnh, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Khi đó thanh danh của cô đã nổi tiếng, thân là đứa con cả của Bạch gia một tay che trời, anh vẫn có thể dễ dàng đem cô đùa giỡn ở trên bàn tay, một người đáng sợ như vậy, dựa vào cái gì mà lần sống lại này cô lại nghĩ có thể trả thù anh bằng biện pháp của chính mình, hoàn toàn triệt để cắt đứt hãm muốn chiếm hữu biến thái của anh đối với cô?

Đến cả hàm răng Khương Sam đều run lên, nghĩ đến chính mình sau này phải sống dưới bóng ma của Bạch Kỳ, nghĩ đến cho dù mình trả thù tất cả những người đã hại cô, những người có ý đồ hại cô, cố gắng hại kẻ thù của mình, đến cuối cùng vẫn không chịu nổi ở bên cạnh Bạch Kỳ, cô nghĩ đến liền phát run.

Không! Cô tuyệt đối không để cho chuyện như vậy phát sinh!

Trong lòng Khương Sam nguội lạnh giống như từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống mặt đất, cái cảm giác nhanh chóng mất trọng lượng như vậy khiến nhịp tim cô đập nhanh không tưởng tượng nổi, giờ phút này dù chỉ nán lại ở bên người Bạch Kỳ một giây thôi cũng đã vô cùng dầy vò cô rồi, cô hận không thể cùng với người đàn ông này đồng quy vu tận (chết cùng nhau).Chương 50.1

Lăng Quên- Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Trong nháy mắt bị ngã xuống đất, đầu óc của Khương Sam muốn nổ tung, vào lúc thân người đàn ông nặng nề đè lên mình, đại não của cô đã hoàn toàn trống rỗng.

“Khương...”

Người đàn ông đè ở trên hô hấp nặng nề gần trong gang tấc, đôi môi nóng bỏng dán tại cổ của cô, ẩm ướt dính dính, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt càng khiến cho Khương Sam sợ hãi đỏ cả hai mắt.

“Cứu mạng!”

Giọng Khương Sam la lớn đầy lo lắng, người đàn ông kia chưa kịp mở miệng, Khương Sam liền ra sức nâng mạnh đầu gối hướng về phía dưới của người đó. Hấn vội vàng tránh qua bên cạnh sườn, chân dài nhanh chóng kẹp chặt đùi Khương Sam lại, dù sao Khương Sam cũng dùng hết toàn bộ sức lực, vẫn khiến cho người đàn ông không nhịn được kêu đau một tiếng.

“Buông! Cứu...”

Khương Sam còn muốn kêu cứu, hấn ta liền đưa tay che miệng cô lại, Khương Sam giãy giụa càng kịch liệt, tay hấn bị miệng Khương Sam há mở có ý đồ muốn cắn hấn, bị dính ẩm ướt, hầu kết giật giật, càng gắt gao đè chặt Khương Sam hướng về gần tai cô.

“Đừng kêu, là tôi.”

Giọng nói quen thuộc không phải Bạch Kỳ còn là ai nữa, cả người Khương Sam cứng đờ, không những không ngừng giãy giụa, trái lại động tác càng kịch liệt hơn.

Bạch Kỳ thoải mái áp chế cô ở dưới, người dưới thân vận vẹo khiến cho cả người anh kì quái nóng lên, anh trầm thấp hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: “Sam Sam nghe lời, đừng lộn xộn nữa, nếu không tôi sẽ hôn em!”

Tất cả động tác của Khương Sam lập tức đình chỉ lại, nếu không phải nhờ có bóng tối che dấu, Bạch Kỳ sẽ dễ dàng nhận thấy trong mắt kia nhìn anh toàn bộ đều là chán ghét cùng với hận ý, cho nên Khương Sam không hề cảm thấy may mắn, hoảng sợ lúc trước toàn bộ chuyển sang hận.

“Tránh tôi ra!”

Khương Sam cắn giận cắt giọng rầu rĩ nói với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cười một tiếng, yêu thương hôn lên trên mặt Khương Sam một cái. Phút chốc ở bên cạnh cô, tức giận cái gì, sách lược cái gì đều bị anh vứt hết ra sau đầu, anh bỗng nhiên phát hiện bản thân cho chút nhớ cô, cũng thật sự không nghĩ tiếp tục giày vò nữa, lâu như vậy cũng đủ rồi.

“Sao lại không ngoan như vậy, náo loạn lâu vậy rồi vẫn còn chưa nguôi giận nữa?”

Thân thể mềm mại ở dưới hơi phát run, Bạch Kỳ lại hôn một cái lên mắt cô, biết chính mình đã dọa cô, sau khi say rượu tính tình anh so với bình thường hòa nhã hơn rất nhiều, buông tay ra giọng âm ấm nói: “Sao em lại có thể ở đây, lúc mới vừa rồi nhìn thấy em, tôi còn nghĩ đã nhìn nhầm người, trẻ như vậy sao còn ở chỗ này đi dạo lung tung, vừa rồi sợ lắm phải không?”

Khương Sam liền bối rối, giọng nói cô run rẩy không dám tin nói: “Vừa rồi anh ở gần đây?”

Giọng Bạch Kỳ lười biếng nói: “Cô gái ngốc, cuối cùng chỉ có lúc gặp nguy hiểm mới có thể nhu thuận một chút, tôi đã từng nói những người đàn ông khác đều rất nguy hiểm, vừa rồi nếu em không may mắn gặp được Hoắc Diệp, đã có thể thật sự xảy ra chuyện rồi.”

Nói xong lại trấn an hôn vào má Khương Sam, tuy muốn tâm tư Khương Sam khắc sâu chuyện này, nhưng Bạch Kỳ vẫn không vui với hành động ôm Khương Sam lúc này của Hoắc Diệp: “Sau này không được chạy loạn một mình vào tối khuya như vậy nữa, rất dễ gặp chuyện không tốt, tuy tôi có thể che chở cho em, nhưng em cũng biết có những lúc luôn nằm ngoài tầm tay tôi, nếu em gặp chuyện không may, tôi sẽ rất đau lòng.”

Trong bóng tối, đôi mắt đen nhánh của Khương Sam nhìn hình dáng mơ hồ của Bạch Kỳ không chớp mắt, cả người cô run rẩy càng mãnh liệt, một góc ngách trong lòng chính mình liên phá vỡ một vết thương nhỏ, vừa đau đớn vừa chua xót dữ dội như độc được, chạy theo từng kinh mạch chạy khắp cả người mẫn cảm

Yêu một người là một quá trình dài đằng đẵng, sau đó lần lượt bị tổn thương, từ yêu nồng đậm dần dần chuyển biến thành vô cảm và oán hận càng là một quá trình lâu dài. Lần lượt bị nhìn như quan tâm, kì thực lại lạnh lùng làm tổn thương, tuy đối phương không phải trực tiếp giả vờ, nhưng chính vì anh ta là người cô vô cùng để ý, là người cô yêu, cho nên thương tổn so với kẻ thù của chính mình trực tiếp gây ra càng thêm đau đớn kịch liệt.

Bạch Kỳ vuốt lông mày của Khương Sam, trầm mặc nhìn cô: “Sam Sam, em lên đây cùng với ai, hử?”

Bạch Kỳ là người lớn lên cùng với cô từ nhỏ, anh bình tĩnh tính kế từng bước một như thế nào, nhưng theo năm tháng cô dần dần trưởng thành cũng đã rất nhiều lần che chở cô, giúp đỡ cô, cho dù đã trải qua một kiếp, về sau xé rách da mặt, anh sẽ hoàn toàn phản bội cô, nhưng vẫn như cũ anh vẫn là người duy nhất ở bên cạnh mình.

Cô hận Khương Vi đến hận không thể đem cô ta băm thây vạn đoạn thiên đao vạn quả (chém làm trăm mảnh, lóc từng miếng thịt), cô càng hận Bạch Kỳ vậy mà bản thân đang ở chung với người mình hận nhất, lòng cô hết sức nát vụn, nhưng cô cực khổ còn sống, đang đợi thời cơ để báo thù, trong lòng vẫn có hoảng hốt, sợ hãi, tuyệt vọng và bị phản.

Người khác không thể tưởng tượng được cảm giác này của cô, đã từng là con cưng của trời được người người hâm mộ, cô vô cùng kiêu hãnh luôn là mục tiêu nhìn ngắm của mọi người. Rồi bỗng nhiên có một ngày, từ một người kiêu ngạo trở thành một người chỉ cần liếc mắt cũng khiến người khác chán ghét, đều cảm thấy chính mình là người xấu nhất, ghê tởm nhất không đáng tồn tại ở thế giới này.

Thế giới rộng lớn như vậy, người nhiều như vậy, cô lại vĩnh viễn là người cô độc không nơi nương tựa.

Trong lòng hận lại khó hiểu, oán người đó vẫn không giúp đỡ cô như cũ, bên trong xen lẫn hận thù cùng với ý lại. $\forall t \in \mathbb{R}^n, \exists \epsilon > 0$ such that $\|f(t) - f(t_0)\| < \epsilon$

Khương Sam oán hận Bạch Kỳ lãnh huyết vô tình, nhưng sau khi bộ dáng kia làm tổn thương, một góc nhỏ trong chỗ sâu nhất đáy lòng cô không muốn thừa nhận, vẫn là một bên vô cùng thông hận, một bên lại ngóng trông.

Thế nhưng thói đòi cực kì vô tình, nó khiến cho cô một lần lại thêm một lần bị tính kế, lần lượt bị những thứ lấy danh nghĩa bảo vệ đó tổn thương, đến cuối cùng, ngay cả đau đớn cũng trở nên chết lặng, mà đến cuối cùng cô cũng không thể phân rõ là hận hay là không cam lòng nữa.

Nhưng vào lúc cô hoàn toàn bình tĩnh lại, cô đã nghĩ chính bản thân mình có khả năng bình tĩnh ung dung đối phó tất cả, tâm tĩnh lặng như nước.

Nhưng vào lúc này, cực hạn khó chịu cùng với đau đớn sắc bén này là chuyện gì xảy ra?

Bạch Kỳ mang theo men say, biểu lộ cảm xúc so với lúc bình thường lại rõ ràng hơn nhiều, anh giống như quyến luyến mùi hương trên người Khương Sam, hôn một cái lại thêm một cái lên má cô, giọng nói như đổ dành vang lên bên tai cô: “Ngao, mau nói cho tôi biết, em lên đây cùng với bạn học, hay là một tên đàn ông khác?”

Đợi một lúc lâu Bạch Kỳ không nghe được câu trả lời, có chút không hài lòng, kè sát vào má cô: “Sao lại không nói lời nào, là...”

Nói chưa dứt lời, Bạch Kỳ liền ngừng nói, anh đột ngột thẳng đầu lên, kinh ngạc sờ lên má cô, đầu ngón tay ướt át khiến mọi hoạt động của anh cương cứng tại chỗ.

“Buông tôi ra.” Giọng nói Khương Sam lạnh nhạt mang theo một chút ghen ghét, cả người cô vẫn còn đang run rẩy, giọng nói đã ổn định: “Anh đừng đau tôi.”

Tầm mắt Bạch Kỳ dừng lại trên khuôn mặt Khương Sam chốc lát, vì trời tối anh có chút nhìn không rõ, chỉ là lúc này Khương Sam khiến anh cảm thấy xa lạ, nghĩ nghĩ, Bạch Kỳ chậm rãi buông lỏng quần chế với cô.

“Mặc kệ em đến đây với ai, tối nay không cần trở lại, đến chỗ của tôi, ngày mai tôi đưa em trở về trường học.”

Trong bóng tối, Khương Sam lao đảo đứng lên, Bạch Kỳ đỡ cô: “Đi thôi, giờ tôi đưa em về tắm rửa trước.”

Khương Sam giãy giụa, Bạch Kỳ nhanh chóng nắm lại, căn bản không có ý buông ra, Khương Sam nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi: “Anh Bạch Kỳ, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Bạch Kỳ không hề giận nói: “Không được gọi tôi là anh.”

Khương Sam toét miệng cười vô cùng khó coi: “Bạch Kỳ, ba tôi đã mất, nếu tương lai tôi kết hôn mời anh làm người chứng hôn nhé, anh nguyện ý không?”

Lời nói vừa dứt, không khí chung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, một trận đê nén tức giận không ngừng truyền tới từ trên người Bạch Kỳ, ý cười trên mặt liền biến mất, sắc mặt không chút thay đổi khiến người khác sợ hãi.

“Sam Sam.” Tay Bạch Kỳ nắm chặt lại, nguy hiểm nhìn Khương Sam, giọng nói lạnh lẽo khiến trong lòng người khác phát run: “Em nói cái gì, tôi nghe không rõ, em lặp lại lần nữa.”

Từ lúc sống lại tới nay, Khương Sam không dám nhìn thẳng vào vấn đề rốt cuộc trắng trợn nói ra mặt, thái độ của Bạch Kỳ khiến cho một tia may mắn trong lòng cô hoàn toàn biến mất.

Kiếp trước cô biến thành bộ dáng như vậy, Bạch Kỳ đều muốn trói buộc cô ở bên người anh, cô làm sao có thể buồn cười cho rằng đời này anh ta sẽ đổi tính. Cô một vạn lần đoạt tuyệt với anh, vô số lần trêu tức anh, khiêu chiến anh, tính kế anh, anh dù sao vẫn kiên nhẫn dùng hết mọi biện pháp dụ dỗ cô trở về một lần nữa, thậm chí có khả năng giống như kiếp trước, bởi vì cô muốn rời xa anh, liền trực tiếp chặt đứt tất cả đường lui của cô, trái lại khiến cô phải cầu xin anh tha thứ cho mình. Bởi vì cô bị Khương Vi thiết kế hãm hại cô với người khác làm bậy, liền nổi giận trói cô lại ở bên cạnh, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

Khi đó thanh danh của cô đã nổi tiếng, thân là đứa con cả của Bạch gia một tay che trời, anh vẫn có thể dễ dàng đem cô đùa giỡn ở trên bàn tay, một người đáng sợ như vậy, dựa vào cái gì mà lần sống lại này cô lại nghĩ có thể trả thù anh bằng biện pháp của chính mình, hoàn toàn triệt để cắt đứt ham muốn chiếm hữu biến thái của anh đối với cô?

Đến cả hàm răng Khương Sam đều run lên, nghĩ đến chính mình sau này phải sống dưới bóng ma của Bạch Kỳ, nghĩ đến cho dù mình trả thù tất cả những người đã hại cô, những người có ý đồ hại cô, cố gắng hại kẻ thù của mình, đến cuối cùng vẫn không chịu nổi ở bên cạnh Bạch Kỳ, cô nghĩ đến liền phát run.

Không! Cô tuyệt đối không để cho chuyện như vậy phát sinh!

Trong lòng Khương Sam ngội lạnh giống như từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống mặt đất, cái cảm giác nhanh chóng mất trọng lượng như vậy khiến nhịp tim cô đập nhanh không tưởng tượng nổi, giờ phút này dù chỉ nán lại ở bên người Bạch Kỳ một giây thôi cũng đã vô cùng dày vò cô rồi, cô hận không thể cùng với người đàn ông này đồng quy vu tận (chết cùng nhau).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thận Trọng Từng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.